

▲ T H Ờ I ▲ C Ā M

Dòng thờ thứ chín

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31: Chúng Ta Ngày Hôm Qua

Chương 32: Tháp Gân Nước*

Chương 33: Sự Mẫu Tim Em

Chương 34

Chương 35

Chương 36: Không Tin Anh Sờ Xem

Chương 37: Là Họ Đường

Chương 38: Chi Ngủ Cùng Em

Chương 39: Một Trăm Vạn Tệ

Chương 40: Trao Mình Cho Anh*

Chương 41: Muốn Yêu Đương

Chương 42: Cạn Bã Triệt Để

Chương 43: Say Rượu Loạn Tính

Chương 44: Tôi Cường Ép Cô Ấy?

Chương 45: Nam Chính Mộng X!

Chương 46: Bữa Sáng Tình Yêu!

Chương 47: Đóa Hoa Cao Ngạo Lạnh Lùng!

Chương 48: Hay Là Làm?

Chương 49: Bị Em Giết Chết

Chương 50: Anh Cũng Thích

Chương 51: Em Từng Sảy Thai, Phải Không?

Chương 52: Một Lần Hai Lần

Chương 53: Vĩnh Viễn Yêu Em!

Chương 54: Đi Với Tôi!

Chương 55: Quen Thuộc Chỗ Nào?

Chương 56: Chưa Làm Xong

Chương 57: Bạn Gái Anh Ấy

Chương 58: Qua Nhà Anh

Chương 59: Thích Ôm Em

Chương 60

Chương 61: Có Qua Có Lại

[Chương 62: Đi Ăn Cơm Không?](#)

[Chương 63: Ngực Cũng Không Nhỏ](#)

[Chương 64: Bao Dưỡng Em Đi!](#)

[Chương 65: Kỹ Thuật Không Tệ](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70: Không Cần Kêu Nó](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 1

9h rưỡi sáng, cơn mưa rào đầu mùa đã tạnh.

Diệp Già Lam kiểm tra lại phòng trong vòng 10 phút xong, lại nhận được một cuộc điện thoại.

Bắc thành sắp vào thu, mưa rền gió dữ đã tạnh, ánh nắng xuyên qua lớp lớp tầng mây chiếu xuống, sáng ngời lóa mắt, lập tức đã xua tan toàn bộ hơi ẩm còn ứ đọng lại.

Diệp Già Lam đứng bên cửa sổ nhận nghe: "Mẹ."

Đầu điện thoại bên kia, giọng phụ nữ dịu dàng thong thả: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi ạ."

Diệp Già Lam híp mắt, duỗi tay kéo cửa sổ văn phòng vào một chút, lại hạ rèm xuống, khó khăn lắm mới chặn lại một nửa sức nóng của ánh mặt trời chói chang kia

Sau đó tiếng của Dư Thu Hoa lại vang lên, nháy mắt lại thối bùng lên sức nóng cho đủ, "Giờ nghỉ trưa rảnh rang, đi gặp cháu trai của dì Lưu con đi."

Một câu trần thuật.

Là giọng điệu thông báo cho cô hay.

Cứ cách nửa năm tất lại xuất hiện đề tài này, Diệp Già Lam trầm mặc vài giây, sau đó thuận theo đáp lại.

Điện thoại nhanh chóng cắt đứt, Dư Thu Hoa đã gửi địa chỉ qua.

Tin nhắn lại thêm cái nữa, là tên họ và cách liên lạc của đối tượng xem mắt.

Cộng thêm một tấm ảnh hằng ngày, trên ảnh chụp nam nhân thoạt nhìn ôn tồn lễ độ, văn nhã soái khí.

Đồng nghiệp Hứa Luyện ngẩng đầu khỏi bệnh án, "Lại bị bức hôn à?"

Hai người vào phòng cùng thời gian, tuổi tác lại xem xem nhau, là đồng nghiệp hợp tác mấy năm, độ ăn ý và tình cảm đều tốt hơn so với người khác

Diệp Già Lam gật đầu, màn hình di động mới tắt, cô kéo ghế dựa ngồi xuống, mở ra bệnh án của phòng bệnh vừa đi kiểm tra, "Lần thứ năm."

Sau sinh nhật hai mươi lăm tuổi, Dư Thu Hoa đã đem chuyện hôn nhân đại sự của cô kéo lên lịch trình hằng ngày luôn rồi.

Nửa năm một lần, một lần cũng không rơi.

Hứa Luyện nhìn cô chăm chăm khẽ thở dài.

Diệp Già Lam lúc này ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, ánh sáng chỉ hắt lên sườn mặt bên trái của cô, làm cho non nửa khuôn mặt kia càng thêm trong suốt lấp lánh, mái tóc dài của cô buộc đơn giản rũ ở sau lưng, lộ ra một đoạn càn cổ trắng nõn tinh tế

Dịu dàng tú khí.

Cũng khó trách người theo đuổi cô trên có bác sĩ nam ở các phòng khác, dưới lại có người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh.

Hứa Luyện là một cô gái mà còn cảm thấy có chút tâm viên ý mã*, cong mắt híp híp lại nói: "Đàn ông không mấy người tốt cả, Loan Loan, nếu không hai người chúng ta chấp vá lại --"

Nhũ danh của Diệp Già Lam là Loan Loan, là do Dư Thu Hoa đặt, không có ngụ ý gì, chỉ là tối hôm cô sinh, mặt trăng trên trời lại cong cong như vậy.

Tên do đó mà ra.

(*tâm viên ý mã: là một câu thành ngữ, ý so sánh tâm tư người ta cứ loạn xạ, tim loạn nhịp, như ngựa khó kìm cương.)

(Loan loan= cong cong)

Lời Hứa Luyện còn chưa dứt, Diệp Già Lam đã liếc cô nàng một cái, "Không chấp vá."

Cô giở đến một tờ bệnh án, cầm tệp tài liệu đã cố định, sau đó sửa lại cổ áo blouse trắng, đứng dậy đi ra cửa.

Hứa Luyện quay đầu, "Đi đâu đó?"

Diệp Già Lam xoay người cười với cô nàng: "Bệnh nhân vẫn luôn ôm đép lê ngủ mấy hôm trước, cuối cùng hôm qua cũng chịu nói chuyện với tớ rồi, giờ tớ qua xem thử chút."

Lời nói rơi xuống, tiếng đóng cửa cũng vang lên.

Người Diệp Già Lam qua xem chính là một người phụ nữ mặc chứng vọng tưởng.

Tuần đầu tiên bệnh nhân này nhập viện, không khóc cũng không nháo, ban ngày soi gương nói mình là Thường Nga, buổi tối ôm dép lê coi thành thỏ ngọc trên cung trăng mà ngủ.

Cô ấy cứ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không chịu trò chuyện với bất cứ bác sĩ nào.

Mấy hôm nay Diệp Già Lam đã phải đóng vai mấy nhân vật có liên quan đến Thường Nga, mãi đến chiều hôm qua, cuối cùng cô cũng thấy bệnh kia phá lệ dời mắt từ tấm gương ra ngoài cửa sổ, ngón tay nhấc chỉ lên không trung nói một câu: "Máy bay kìa."

Bầu trời xanh thẳm rộng lớn lại trống không, nào thấy bóng dáng cái máy bay nào.

Nhưng tốt xấu cũng xem như có chuyển biến tốt.

Diệp Già Lam nắm lấy cơ hội không ngừng cố gắng, lại đi đến phòng bệnh hàn huyên với Thường Nga một tiếng đồng hồ.

Tuy rằng một tiếng này, đa phần thời gian cũng chỉ có cô nói.

Hơn mười một giờ, Diệp Già Lam rời khỏi phòng bệnh.

Y tá khoa thực tập cũng trùng hợp đụng phải cô, bắt lấy cánh tay cô thở hồng hộc nói: "Bác sĩ Diệp.....bệnh nhân 301 không chịu uống thuốc."

"Sao thế?"

"Cô ấy nói chúng ta là hoàng hậu ác độc, thuốc mỗi ngày bắt cô ấy uống đều là thuốc độc."

Cô bé phòng bệnh 301 tên Vân Hoan, ngày ngày đều cố sức trang điểm cho mình xinh xinh đẹp đẹp, dép lê ở phòng bệnh cũng có thể bị cô nàng coi là giày thủy tinh cao quý

Toàn bộ phòng đều biết, bệnh nhân này ngày thường đều nghe lời bác sĩ Diệp nhất.

Diệp Già Lam hơi hơi nhú mày, xoay người đi về hướng phòng 301, "Trạng thái hôm nay của cô ấy thế nào?"

Cô ý tá nhẹ nhàng thở ra, vội vàng theo sau: "Trước 10 giờ vẫn rất bình thường, mười giờ hơn thì bắt đầu nói mình là công chúa, bạch mã vương tử của cô ấy sẽ lập tức tới đón cô ấy....."

Diệp Già Lam nghe được mà đau cả đầu.

Phòng bệnh 301 còn cách không xa.

Không đến nửa phút, Diệp Già Lam đứng yên ở cửa, nhấp môi điều chỉnh tốt toàn bộ biểu cảm trên mặt, sau đó đẩy cửa đi vào.

Vân Hoan đang nằm dựa vào giường bệnh.

Cô gái hai mươi mấy tuổi trắng nõn xinh đẹp, giờ phút này, lại đang hung tợn trừng mắt hai ý tá tiêu chuẩn đang bưng thuốc chuẩn bị đút cho cô uống ở trước mặt

Diệp Già Lam nâng tay nhìn đồng hồ.

11 giờ hai mươi lăm, cách thời gian xem mắt còn có ba mươi lăm phút.

Cô hít một hơi, nhận ly nước và thuốc, đi đến bên đầu giường ngồi xuống: "Tới giờ uống thuốc rồi công chúa nhỏ."

"Công chúa chỉ uống sương sớm."

Vì thế Diệp Già Lam phối hợp lắc nhẹ ly thủy tinh, "Sương sớm cho em uống đó."

Ánh mắt cô bé vừa chuyển, không nói lời nào, trên ngực cô thắt cái nơ bướm, trang điểm cũng rất xinh đẹp, lông mi cong dài, rất giống búp bê Tây Dương.

"Uống thuốc rồi cho em mua kẹo đường ăn có được hay không?"

Cô nàng vẫn không nói lời nào.

Cô gái nhỏ hôm nay giống như bị quỷ sai vậy, không chịu nghe lời gì cả.

Diệp Già Lam ngồi trên đầu giường đỡ hai mươi phút, vừa lừa lại gạt, cưỡng ép lại dụ dỗ, cũng không sao dứt thuốc cho cô được.

Đến bốn mươi lăm phút, Hứa Luyện sẽ qua nhận ban cho cô.

Dư Thu Hoa nữ sĩ đã nhắn tin nhắc nhở cô không được đến trễ, còn gửi lại cả thời gian hẹn, Diệp Già Lam thở dài, cởi áo blouse trắng đưa cho Hứa Luyện: "Có chuyện gì thì gọi cho tớ."

Hứa Luyện ra hiệu OK, "Good luck!"

-

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng cơm Tây ở đối diện bệnh viện

Lúc Diệp Già Lam đến nơi, còn sớm hơn thời gian hẹn 2 phút.

Đối phương đã ngồi ở bàn cạnh cửa sổ chờ cô

Diệp Già Lam bước nhanh qua, cực kì áy náy: "Ninh tiên sinh, chờ lâu rồi?"

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, hơi hơi mỉm cười, "Tôi cũng vừa mới đến thôi."

Đối tượng xem mắt tên Ninh Trí, bên ngoài còn đẹp hơn trong ảnh, mắt thì nghiêm túc, nói chuyện cũng ôn hòa có lễ, Diệp Già Lam cười một cái, hạ tay áo sơmi xuống, sau đó ngồi xuống.

"Công việc ở bệnh viện chắc rất bận đúng không?"

"Vẫn ổn ạ"

So với các phòng khác, khoa tâm thần đã nhẹ nhàng hơn không ít rồi.

Diệp Già Lam cúi đầu thả viên đường vào ly cà phê, lúc cầm muỗng khuấy, trong lòng đã bắt đầu tính toán chờ lát nữa phải làm sao để có thể thoát thân mà vẫn giữ lễ được.

Ánh mắt Ninh Trí dừng trên mặt cô, "Lúc làm việc, có phải gặp được rất nhiều người thú vị đúng không?"

Xem mắt năm lần, anh ta là người đầu tiên hỏi như thế.

Diệp Già Lam không khỏi ngẩng đầu nhìn anh thêm một cái

Ninh Trí cong môi: "Tôi đoán thế."

Diệp Già Lam gật đầu, cũng theo đó hơi hơi mỉm cười: "Đúng thế thật."

Lời này không giả.

Các ngành các nghề đều sẽ gặp phải mấy người thú vị.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, không khí tuy hơi xấu hổ nhưng không mất lễ phép.

Hơn 1 giờ rưỡi, giờ nghỉ trưa sắp kết thúc.

Sau khi để lại WeChat cho nhau, Diệp Già Lam và Ninh Trí đường ai nấy đi.

Trở lại bệnh viện, Diệp Già Lam vào văn phòng làm việc rất đúng giờ, đặt túi xách, cũng bỏ luôn di động ở trong đó.

Lại có một người bệnh mắc chứng lo âu đến khoa, sau khi chẩn trị, kê thuốc xong, đã là hơn 7h tối.

Cô y tá buổi sáng đi gọi cô đẩy cửa vào, dán người lên tường, vẻ mặt sống không còn gì để luyện tiếc: "Bác sĩ Diệp, công chúa vẫn không chịu uống thuốc, sợ lại phải cường chế cho uống qua đường mũi."

"Vẫn đang đợi bạch mã vương tử của cô ấy sao?"

Cô y tá gật đầu.

Còn không phải sao, đợi cả một ngày.

Diệp Già Lam giơ tay xoa xoa huyết thái dương, lúc cô vừa xem mắt về có nhìn thoáng qua.

Lúc ấy chắc là mới vừa cho uống qua đường mũi xong, cô bé kia vừa gạt nước mắt, vừa xem truyện cổ tích, đôi mắt trang điểm kỹ càng đều vì khóc mà nhòe ra, vòng quanh mắt y như bảo vật cấp quốc gia vậy đó.

Ủy khuất ba ba.

Diệp Già Lam đứng dậy: "Tôi lại đi qua xem thử xem."

Phòng bệnh 301, Hứa Luyện ôm cánh tay cùng Vân Hoan trừng mắt nhìn nhau hơn mười phút.

Mãi đến khi Diệp Già Lam gõ cửa, cô bé kia cuối cùng mới chuyển mắt đi, mở miệng một câu lại như tiếng sấm sét: "Bác sĩ Diệp, bạch mã

vương tử của em tới rồi."

"....."

Vẻ mặt Diệp Già Lam thiếu chút nữa không khống chế nổi.

"Chị dẫn em đi gặp anh ấy, em sẽ lập tức uống thuốc."

Cô nàng cũng chỉ nói điều kiện với mình Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam và Hứa Luyện liếc nhau, "Em uống thuốc trước rồi chị đưa em đi gặp anh ta."

Công chúa quay đầu nhìn, hừ một tiếng.

Cô nàng đã hóa trang cẩn thận lại rồi, thay một bộ váy màu hồng phấn nhỏ nhỏ, trên eo lại thắt cái nơ bướm to to, giống hệt một Lolita từ trong tranh bước ra.

Nếu không phải tinh thần không bình thường lắm, ngược lại cũng giống một công chúa thật đấy chứ.

Diệp Già Lam nhìn cô nàng chăm chăm nửa giây, sau đó quay đầu hỏi Hứa Luyện: "Cơm ăn chưa?"

"Một ngày rồi chưa ăn."

Vì thế cô lại chuyển mắt quay lại: "Ăn cơm trước đã"

Cô bé con vẻ mặt ủy khuất, nhưng vì bạch mã vương tử mình, vẫn ngoan ngoãn chịu đi ăn cơm.

Hứa Luyện nhân cơ hội cọ đến cạnh cửa, nhẹ nhàng huých một cái lên cánh tay cô: "Vụ xem mắt thế nào?"

Bận cả một buổi trưa, đến tận khi tan tầm mới nhớ tới một vụ này nữa

Còn có thể thế nào, Diệp Già Lam cúi đầu nhìn đôi giày trắng của mình "Thì cứ vậy đó."

"Có đẹp giai không?"

"Cũng được."

Biết Hứa Luyến tò mò, Diệp Già Lam dứt khoát lấy di động ra cho cô nàng xem ảnh của Ninh Trí.

Click mở WeChat lại thấy, Dư nữ sĩ gửi 5 tin, một người không liên quan gì gửi 7 tin.

Còn có một người kết bạn mới.

Trên tên ghi Ninh Trí.

Diệp Già Lam nhanh chóng chấp nhận, sau đó mở ảnh lúc trước Dư Thu Hoa gửi, đưa điện thoại cho Hứa Luyến xem.

Nửa phút sau, Hứa Luyến vẫn còn nghi ngờ với bức ảnh: "Cái này gọi là cũng được à?"

"..... không được à?"

Hứa Luyến quả thực muốn đem bệnh án trong tay úp lên mặt cô, "Cái này phải gọi là cực kì đẹp trai đó!"

Diệp Già Lam: "....."

"Anh ấy có thể nằm trong top 3 những người đàn ông đẹp trai nhất mình từng thấy đấy!"

"Có khoa trương như vậy không?"

Hứa Luyện thở dài, "Sao lại cảm thấy không ai lọt được vào mắt cậu thế nhỉ?"

Khóe môi Diệp Già Lam khẽ cong, không đáp lời.

Lại qua năm phút, cô bé kia xuống giường, nhảy đến trước mặt bọn cô

Chỉ có vài phút mà cô nàng đã ăn xong một chén mì to, còn có thời gian tô lại son môi.

Cô bé con vuốt lại mái tóc, giữ chặt tay Diệp Già Lam kéo ra ngoài: "Đi, chúng ta đi gặp vương tử."

"....."

Thường thì Vân Hoan đều rất nghe lời, lúc không chịu nghe lời, cũng chỉ không chịu uống thuốc mà thôi, tình huống công kích người vẫn chưa từng xuất hiện.

Vì thế Diệp Già Lam mới yên tâm đưa cô nàng ra ngoài.

Ba người cùng nhau đi thang máy xuống lầu.

Vân Hoan cả một đường nhìn đông nhìn tây, mãi đến khi đến sảnh lớn, ánh mắt cô nàng đột nhiên chạm tới cửa bệnh viện: "Diệp bác sĩ, mau xem bạch mã vương tử của em!"

Cô nàng chỉ một thoáng đã tâm hoa nộ phóng*, "Nhìn mỗi cái bóng đằng sau thôi đã biết là cái cực phẩm!"

"....."

Vân Hoan lúc bình thường còn bình thường hơn cô, còn biết thưởng thức cái đẹp.

(*cực kì vui vẻ)

Diệp Già Lam liếc ra bên ngoài một cái, trông không rõ lắm

Vân Hoan ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói nói mấy câu.

Nói xong cũng không đợi Diệp Già Lam trả lời, ngón trỏ cô thu lại, vê làn váy chạy thẳng ra cửa.

Mục đích của Vân Hoan rất rõ ràng, là người đàn ông áo trắng quần đen vóc dáng cao ở ngoài cửa.

Cô chạy có chút giống mèo nhỏ, tốc độ bay rất nhanh.

Diệp Già Lam mới vừa ra đến cửa, còn không kịp gọi cô nàng lại, cùng với một tiếng bèn nhọn "A", cô bé kia đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, giống như ăn vạ nằm vật ra dưới mặt đất.

"....."

Diệp Già Lam trợn mắt há hốc mồm.

Sửng sốt nửa giây, cô mới nhớ tới vừa rồi Vân Hoan nhờ cô nàng hỗ trợ việc tiếp cận vương tử --

"Vị tiên sinh này....."

Tâm mắt Diệp Già Lam di chuyển lên trên.

"Bạn gái anh....."

Càng di chuyển lên cao, giọng cô càng nhẹ, tới chữ cuối cùng, cơ hồ đã bị nghẹn ở cổ họng.

Khoảng cách giữa hai người không đến hai mét.

Anh đưa lưng về phía cô, ở giữa vẫn còn một Vân Hoan ngã trên đất chưa đứng dậy nổi.

Tay đút trong túi áo blouse của Diệp Già Lam siết chặt, sau đó, cô thấy người nọ hơi quay lại, sườn mặt lộ rõ.

Người đàn ông vẫn đang ngậm điều thuốc trong miệng, có chấm sáng nhỏ nổi bật giữa đêm đen.

Hô hấp của Diệp Già Lam cứng lại, móng tay thiếu chút nữa bị siết gãy.

Sau đó, anh hoàn toàn xoay người lại.

Diệp Già Lam ngỡ ngẩn sững sờ: "Đường --"

Giọng nói vừa ra, lại đột nhiên im bật.

Người nọ cúi thấp xuống, lúc giương mắt nhìn qua, khóe mắt anh hơi hơi nheo lại. Diệp Già Lam như bị mê hoặc, không tự chủ được lại nói nốt một chữ sau: "..... Ngô."

Giọng cô nhẹ, gió thổi qua đã tản ra.

Đường Ngô nhìn cô nửa giây, sau đó khóe môi nhẹ nhàng thả ra, điều thuốc còn chưa hút xong đã rơi xuống, ánh lửa đỏ bắn ra mấy centimet, lại nhanh chóng bị nghiền nát dưới chân anh.

Vân Hoan vẫn nằm trên mặt đất tay ra hiệu nhắc nhở cô, đáng tiếc Diệp Già Lam căn bản không có tâm trạng nhìn đến, cô không chớp mắt, nhìn người trước mắt càng lúc càng đến gần.

Cây chổi của bác lao công trực đêm quét qua chỗ anh vừa đứng, cuốn theo nửa điều thuốc kia.

Lúc cách nửa thước, anh dừng lại.

Phía sau có tiếng xe bóp còi vang lên.

Không khí phảng phất dừng lại, chỉ trôi rất nhẹ.

Hốc mắt Diệp Già Lam nóng lên, khóe môi người nọ ngược lại lại hơi hơi gợi lên, nhẹ nhàng xuy một tiếng.

Người kia đẹp trai, lúc cười rộ lên, khóe môi nửa cong, giống như nốt ruồi dưới mắt phải kia cũng có thể dễ dàng mê hoặc ánh nhìn của người khác.

Rực rỡ lấp lánh, lại cực kì dịu dàng.

"Bạn gái anh," Đường Ngô hơi hơi cúi người nhìn cô, khoảng cách kéo lại, hít vào hương thơm ngọt ngào trên người cô nhóc nào đó, cũng không khác thật lâu trước đây là mấy, giọng anh thả nhẹ: "Làm sao cơ?"

Hơi thở của anh rất sạch sẽ, không giống người hút thuốc.

Bốn mắt nhìn nhau, Diệp Già Lam có thể thấy rõ lông mi của anh phủ một cái bóng lên đáy mắt, thần trí của cô vừa thu lại, lời nói cũng rơi xuống: "Rớt trên mặt đất."

Bạn gái anh rớt trên mặt đất.

Đây không biết là cách Vân Hoan học được ở chốn nào nữa.

Tiếng còi của chiếc xe phía sau lại vang lên lần nữa.

Đường Ngô không nói đáp, ánh mắt anh rời khỏi đôi mắt ngật sương của cô gái trước mặt, xẹt qua đôi môi hé mở cùng cái cằm xinh đẹp của cô, sao đó, dừng trên nửa xương quai xanh lộ ra bên dưới.

Ánh mắt anh tối tăm, sau đó, không mặn không nhậ "Ân" một tiếng.

Câu cuối cùng của Diệp Già Lam.

Thật ra anh không nghe rõ.

Tác giả có lời muốn nói:

Đã lâu không thấy, ta lại tới rồi

Lần đầu tiên viết loại này văn, vẫn là hy vọng mọi người nhiệt tình
điểm moah moah QAQ

Ps: I need dịch dinh dưỡng = v =

Editor có lời muốn nói: đào hố theo tác giả, có ai nhảy không nào?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhưng Vân Hoan lại nghe rõ.

Không chỉ nghe rõ câu khi của Diệp Già Lam mà còn nghe rõ tiếng "Ân" kia của Đường Ngộ.

Trong lòng cô nàng tràn đầy vui mừng nằm trên mặt đất, nhắm mắt cong thành hai mảnh trăng khuyết, chờ bạch mã vương tử của cô thân sĩ ưu nhã ôm cô dậy.

Kết quả đợi một hồi lâu, vương tử vẫn không hề có động tĩnh gì.

Trợn mắt nhìn lên, lại thấy bác sĩ Diệp ở trước mặt hơi hơi nhíu mày lại.

Diệp Già Lam sinh ra đã có một đôi mày liễu xinh đẹp, mảnh lại dài, cong cong dịu dàng, dưới mày đẹp lại là đôi mắt mềm mại như nước.

Cô cũng không hề động dậy.

Vân Hoan có chút gấp gáp, đưa mắt ra hiệu không được, cô nàng đành dứt khoát dùng lực ho mạnh một tiếng

Tiếng không nhỏ, chỉ nháy mắt, thậm chí đã áp luôn cả tiếng xe réo chung quanh.

Đường Ngô khẽ nhíu mày, rũ mắt nhìn xuống

Vân Hoan rớt cuộc cũng có cơ hội nghiêm túc nhìn thẳng vào vương tử của mình.

Đuôi mắt vương tử hơi nhếch lên, mí mắt rũ xuống, độ cung làm cho ánh nhìn càng thêm dịu dàng câu nhân, mũi cũng cao thẳng cực đẹp.

Nhìn xuống chút nữa, môi hồng răng trắng.

Đến cả tóc cũng vừa ở độ dài cô nàng thích

Chứng vọng tưởng lại phát tác, Đường Ngô vừa liếc nhìn cô nàng một cái, Vân Hoan đã cảm thấy anh ở trong tối liếc mắt đưa tình.

Cũng không uổng công cô nàng nằm trên mặt đất lâu như vậy.

Vân Hoan nuốt một ngụm nước miếng.

Trong lòng cô nàng như có nai con đấu đá lung tung, lúc này hận không thể biến thành nai nhỏ, sau đó lập tức lao vào trong lòng vương tử.

Vân Hoan thuộc phái hành động nên lập tức ra tay, kết quả vừa muốn bò dậy, đã lập tức lại đập mông xuống_____

Hai chân cô nàng trần trụi, lại tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo trong một thời gian dài, vừa rồi dùng sức cũng quá mạnh.

Trật khớp rồi.

Vân Hoan đau đến cả mặt đều vắn vẹo, căng chân cứng ngắt động một chút cũng không dám động. Cô nàng lớn lên là tiểu bích ngọc trong nhà, kêu gào lên còn có thể so với tiếng giết heo, tiếng tru thẳng tắp cắt ngang bầu trời đêm: “Diệp Diệp Diệp..... bác sĩ Diệp!”

Diệp Già Lam đột nhiên hoàn hồn.

Cô cũng không kịp nghĩ đến một tiếng "Ân" vừa rời của Đường Ngô là có ý gì, vội vàng ngồi xổm xuống, nâng tay nhẹ nhàng đề lên mắt cá chân của Vân Hoan, một tay khác lại đề lên bàn chân trật khớp của cô nàng, sau đó đẩy vào trong.

Động tác của cô dứt khoát lưu loát, nửa phần do dự tạm dừng đều không có.

Giây tiếp theo, có tiếng khớp xương vang lên một chút.

Hệt như tiếng giết heo đạt đến cao trào.

Đôi mắt trang điểm của Vân Hoan nhanh chóng lem ra thành gấu trúc.

Bên cạnh đã có y tá đặt cáng đến, ba chân bốn cẳng nâng Vân Hoan lên, sau đó lại vội vã nâng vào bệnh viện.

Diệp Già Lam nhắc chân bước nhanh đuổi kịp, sau khi bước vài bước, cô quay đầu lại

Chỗ người nọ đứng ở phía sau lúc này giờ đã rộng tuếch.

Đường Ngô chắc đã lên xe.

Tiếng còi xe trong khu phố náo nhiệt vẫn kéo dài không ngừng, bàn tay siết chặt túi của Diệp Già Lam dần dần buông ra.

Đột nhiên bất ngờ gặp lại, sau đó lại đột nhiên bất ngờ mà tiếp tục chia ly.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng hít một hơi

Hứa Luyến bên cạnh nhẹ chọt một cái lên bả vai cô: "Nhìn đến choáng rồi?"

Không đợi cô trả lời, Hứa Luyến lại nói: "Tớ cũng nhìn đến choáng rồi."

Hèn gì vừa rồi cô nàng lại an tĩnh thế.

Diệp Già Lam thu lại ánh nhìn, không liếc nhìn cô nàng, cất bước trở lại phía bệnh viện.

Giọng Hứa Luyến từ đằng sau căn bản không hề ngập ngừng: "Tớ tuyên bố, đối tượng xem mắt của cậu hôm nay không tính là top 3."

Dừng một chút, hình như cảm thấy không tốt lắm, Hứa Luyến lại bỏ thêm một câu: "Nhưng đối tượng xem mắt của cậu cũng khá tốt đó."

Diệp Già Lam đê đê ấn đường, không nói tiếp.

Hứa Luyến đã trở lại vấn đề đứng đắn: "Lần này thật sự không định thử một chút à?"

"Tạm thời không định gì cả."

"Vì sao a?"

"Không thích."

Mỗi lần đáp một vấn đề, bước chân của Diệp Già Lam lại chậm hơn một chút

Hứa Luyến không tự giác đi đến trước mặt cô, cô nàng hỏi: "Có người mình thích rồi à?"

Diệp Già Lam hoàn toàn dừng lại.

Cô quay đầu nhìn lại

Chiếc Cayenne màu đen đang đậu ven đường, có lẽ là đợi đèn xanh, cửa sổ xe hơi hạ xuống, người nọ ngồi ở vị trí phó lái như có như không bật bật lửa.

Ánh sáng màu lam sắc lạnh lóe lên rồi tắt, sau khi lặp lại vài lần, anh nhìn qua, cách không xa, Diệp Già Lam thấy khóe miệng người đàn ông hơi hơi gợi lên, như có như không cười một cái.

Cô thu ánh nhìn lại, gần như không thể nghe thấy đáp một câu: “Có a.”

Người nọ ở trên xe, cách có hơn mấy mét, lại không biết cười với ai đến điên đảo chúng sinh kìa.

-

Tiểu công chúa hờn dỗi mất mấy ngày.

Thuốc thì vẫn theo thường lệ mà uống, nhưng lại không thích nói chuyện với ai, cũng chẳng buồn xuống giường đi lại.

Cô nàng nằm trên giường ba ngày.

Ngày thứ tư là thứ Bảy, đến phiên Diệp Già Lam trực ban.

Lúc chiều, cô đặc biệt mang riêng món kẹo sữa Vân Hoan thích tới tìm cô nàng nói chuyện phiếm, kết quả cô nhóc kia bản không để ý tới cô, nằm nghiêng ở trên giường lật xem cổ tích.

Diệp Già Lam giơ giơ giấy gói kẹo ở trước mắt cô nàng: “Hoan Hoan.....”

“Không được gọi em là Hoan Hoan.”

Cuối cùng cũng có phản ứng, Diệp Già Lam hít một hơi.

“Giống tên chó quá.”

“.....”

Vân Hoan căn bản khinh thường với cách gọi của cô, cô nàng rõ ràng là một cô gái 20 tuổi, lại giống như xem cổ tích đến phát nguyền, nghiêm túc lật giở đọc từng từ một.

Lúc lật đến một tờ nào đó, cô nàng hít hít cái mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Mạng đều dâng cho anh ấy.....”

Diệp Già Lam không nghe hiểu, cầm khăn giấy đưa cô nàng lau nước mắt, “Cho ai?”

Vân Hoan tiếp tục lật sách, nước mắt cũng tiếp tục chảy: “Vương tử của em.”

“.....”

Cả một buổi chiều, Diệp Già Lam dùng hết nguyên một hộp khăn giấy

Hơn 6 giờ, có đồng nghiệp tới thay ban.

Diệp Già Lam thu dọn rồi tan ca, mới ra bệnh viện đến cửa, Hứa Luyến đã gọi điện qua: “Loan Loan, cậu vẫn nhớ tối nay khoa chúng ta có buổi liên hoan với phòng cách vách chứ hả?”

“Nhớ.”

Công việc của bác sĩ quả thật áp lực quá lớn, người trẻ tuổi khó tránh khỏi lâu lâu lại muốn thả lỏng một chút.

Đây là từ hai tuần trước, một đám bác sĩ ở ba phòng cùng trực ba thương lượng với nhau mà đề ra.

Diệp Già Lam nhớ thì nhớ rõ, nhưng cô cũng không muốn đi lắm.

Cô duỗi tay đê đê sau cổ, lúc cúi đầu tóc dài theo cổ rũ ra trước ngực, cô kéo giọng đáp bạn: “Tình yêu à, hôm nay tớ hơi mệt.”

“ Nếu cậu không đến, thì cả khoa cũng chỉ có mình tớ là nữ thôi đó.”

“.....”

“Cậu hẳn tâm nhìn tớ bị một đám sói hoang ở cách vách vây quanh sao?”

Kề cạnh khoa tâm thần là khoa thần kinh nội ngoại, khoa nội còn đỡ chứ khoa ngoại vốn dĩ nổi tiếng thiếu phụ nữ rồi.

Toàn bộ khoa giải phẫu thần kinh, chỉ có một bác sĩ nữ, tuổi từ bốn mươi trở lên.

“Qua đây đi,” bên Hứa Luyến có tiếng giày cao gót vang lên, “Vừa hay kế bên có đồng nghiệp mới đến, hôm nay Đại Ngưu tổn không ít lời mới mời được người ta đến đó.”

“Kế bên nào a?.”

“Khoa ngoại a!” Dừng một chút, Hứa Luyến lại hỏi: “Cậu không muốn đến làm quen à?”

“Không muốn.”

Diệp Già Lam cảm thấy không cần thiết, bệnh viện lớn như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ đụng thôi.

“Cậu có thể để tâm một chút đến đàn ông hay không hả?”

Trong giọng Hứa Luyện mang theo ý hận sắt không thành thép bật ra khỏi ống nghe, “Có biết hai cô y tá ở khoa nội, chỉ vì muốn gặp đồng nghiệp mới người ta mà còn đặc biệt điều ban không hả?”

“.....”

Một người giống như thần phật như Diệp Già Lam thì lời trong lời ngoài đều không có hứng thú.

“Tớ gửi địa chỉ cho cậu, hiện tại, lập tức qua đây ngay.”

Mới vừa nói xong, Hứa Luyện đã cắt đứt điện thoại, cường thế đến mức căn bản không cho cô từ chối.

Địa chỉ gửi qua.

Là nhà hàng K nổi tiếng bậc nhất, gần kề bệnh viện.

Diệp Già Lam suy nghĩ vài phút, cuối cùng vẫn quyết định đi cứu vớt con cừu non Hứa Luyện nằm giữa sỏi kia.

Cô đi đường, lúc đến nơi còn chưa đến 7h.

Đồ ăn ngon, nhưng lại không đủ người

Trong phòng thưa thớt chỉ có tám chín người ngồi, đều là những gương mặt quen thuộc cả.

Đồng nghiệp mới không đến.

Hai cô nàng y tá vì đồng nghiệp mới đặc biệt đến vẻ mặt buồn bực, mãi cho đến khi cơm nước xong, hai người các cô vẫn không chờ được mục tiêu xuất hiện.

Hơn 8 giờ xú, đoàn người đã đến KTV đặt phòng.

Diệp Già Lam không thích ca hát, vừa rồi cô lại uống vài chén rượu, đi vào không đến nửa giờ, dưới tiếng quý khóc sói gào giống như đang xả giận của hai cô y tá nhỏ, cô đã dựa vào vai Hứa Luyến ngủ lã ra rồi.

Giấc ngủ này cũng không yên ổn.

Diệp Già Lam bị gió điều hòa trong phòng làm lạnh đến tỉnh, cô ôm ôm cánh tay, híp đôi mắt hỏi Hứa Luyến: “Mấy giờ rồi?”

Giọng cô không lớn, vừa dịu vừa mềm, Hứa Luyến không nghe thấy, “Cái gì?”

Diệp Già Lam vì thế lại phải bò đến bên tai cô nàng lặp lại một lần.

“9 giờ rưỡi,” Hứa Luyến nhìn đồng hồ, “Làm việc với cậu trong khoa mấy năm mà giọng vẫn dịu dàng thế.”

Diệp Già Lam hừ nhẹ một tiếng, một lần nữa nhắm mắt lại.

Lần này còn không đến năm phút, toàn bộ tiếng quý khóc sói gào trong phòng chợt dừng lại, giây tiếp theo, cánh tay Diệp Già Lam đột nhiên bị người ta dùng lực bóp chặt.

“..... Mẹ nó.”

Tiếng Hứa Luyến vang lên bên tai cô, rất thấp, nhưng vẫn không áp được sự kích động.

Diệp Già Lam nhú mày, rút tay về, sau đó trợn mắt, ngẩng đầu.

Cửa phòng mở ra lại khép lại, có người khoan thai tới muộn.

Nhạc đệm ca khúc "mua bán tình yêu" vẫn đang mở, nhưng hai cô y tá kia không ai hát cả, chạy đến phân nửa mới có người ấn tạm dừng.

Tiếng vang trong phòng vọng lại nửa giây, sau đó lập tức an tĩnh lại.

Bác sĩ Ngưu ở khoa kế bên kéo bác sĩ mới đến lại, khụ một tiếng, "Giới thiệu với mọi người về đồng nghiệp mới một chút, đây chính là vị bác sĩ mà chủ nhiệm của chúng ta lựa ba năm mới lựa về nước được, bác sĩ Đường."

Người nọ ngồi xuống một bên sofa, giọng không lớn, ngữ điệu cũng không chút để ý: "Đường Ngô."

Xem như là tự giới thiệu đơn giản tự.

Bên cạnh có người rót cho anh một ly rượu.

Anh không cự tuyệt, nhưng cũng không uống.

Không khí rõ ràng thay đổi.

Hai tuyến thủ vừa như quỷ khóc sói gào, đột nhiên bắt đầu dịu dàng lại.

Hứa Luyện ngồi ở bên cạnh, đã nắm chặt tay áo sơ mi của Diệp Già Lam thành nếp luôn rồi, "Lần trước anh ta đến bệnh viện, chắc là kiểm tra sức khỏe để nhận chức."

Diệp Già Lam "Ân" một tiếng, rút tay áo của mình từ trong tay cô nàng ra.

Có đồng nghiệp nam bên kia vì muốn làm không khí trở nên sôi động, nên nhiệt tình quơ quơ xúc xúc: "Hỏi mọi người một vấn đề hơi riêng tư một chút"

Có người ấn tạm dừng nhạc đệm.

“Đặc biệt là con gái,” đồng nghiệp nam thần bí hề hề, biểu cảm trên mặt hiện vẻ quý dị: “Nụ hôn đầu tiên của mọi người là khi nào?”

Đều là người trưởng thành, cũng không ai giấu giếm cả.

Một vòng người lướt qua, đáp án hoa hòe loè loẹt, rất nhanh đã đến phiên đầu bên này.

Hứa Luyện: “Năm nhất.”

“Bác sĩ Diệp thì sao?”

Ngón tay Diệp Già Lam ma sát trên hoa văn nút áo, sau khi ma sát vài cái, cô đáp: “Đã quên.”

Một đám người ồn ào, có ánh mắt tựa hồ ngừng trên người cô vài giây.

Diệp Già Lam không ngẩng đầu, rót chén nước, chậm rãi uống sạch sẽ.

Năm phút đồng hồ sau, một cuộc điện thoại lại giải thoát cô ra khỏi những ồn ào.

Điện thoại là Ninh Trí gọi tới, muốn đi xem phim điện ảnh với cô

Diệp Già Lam tùy tiện tìm lý do từ chối, cô là bác sĩ, nên từ chối áo cũng luôn có cơ đẽm không xuể.

Sau khi cắt đứt điện thoại, cô đi dạo dọc theo hành lang một vòng, mãi đến khi tim đập bình thường lại, mới đi về phía cửa phòng.

Sau đó đi càng gần, bước chân cô lại càng nhỏ.

Có người đứng ở cửa phòng cửa, khẽ tựa vào tường bên cạnh cửa nghe điện thoại.

Cũng không biết đầu điện thoại bên kia nói cái gì, anh quay đầu qua, ánh mắt xẹt qua Diệp Già Lam trước mặt, tạm dừng nửa giây, sau đó liếc nhìn biển số phòng.

Tiếng hít thở của Đường Ngô cực nhẹ, hơi hơi híp mắt, nhìn chăm chăm biển số phòng kia lại không lên tiếng.

Anh bị cận thị.

Diệp Già Lam mím môi, căn cứ vào ý muốn thể hiện sự hữu hảo với đồng nghiệp mới, nhẹ giọng nhắc nhở anh: “D50.”

Số phòng ở KTV.

Ánh mắt Đường Ngô vừa chuyển, rũ mắt liếc cô

Diệp Già Lam mới vừa khôi phục lại nhịp tim đã lại bắt đầu nhanh dần lên, cô hít sâu một hơi, thu hồi tầm mắt, vươn tay mở cửa.

Tay phải mới vừa gặp đến then cửa, cổ tay trái rũ bên người đã bị người ta nắm lấy.

Tay Diệp Già Lam nắm then cửa lại siết chặt hơn một chút, hạ mắt, lại thấy tay anh.

Xương cổ tay tinh xảo, ngón tay sạch sẽ xinh đẹp.

Đầu ngón tay Đường Ngô có chút lạnh, dán trên cổ tay mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Tay Diệp Già Lam phát ngứa, không khống chế được lại muốn thu về, kết quả vừa mới rút lại một chút, tay người nọ lại dùng thêm chút lực, đột

nhiên xoay người cô lại, sau đó, cúi đầu hôn xuống.

Hương rượu nhàn nhạt phả vào mặt, đến từ trên người Đường Ngộ

Cái người này ngày thường không chạm vào một giọt rượu, vừa uống là say ngay.

Diệp Già Lam nắm chặt tay, móng tay cái dường như muốn khoét vào da thịt

Giây tiếp theo, cửa phòng đột nhiên bị người kéo ra, tiếng nhạc bên trong cùng tiếng người hòa lại ồ ồ đến, Diệp Già Lam nín thở, còn chưa phản ứng lại, bàn tay người nọ lại đưa qua, lướt qua bên người cô, kéo then cửa.

“Phanh” một tiếng, cửa lại một lần khép lại.

Diệp Già Lam nghe thấy bên trong có người nói câu “Gặp quý”, tay cô buông lỏng, không tự chủ lại nín thở.

Môi anh trần trọc trên môi cô di chuyển qua, hôn lên sườn mặt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại bên tai cô, anh mở miệng, giọng cũng rất nhẹ: "Nhớ ra chưa?"

Anh là hỏi nụ hôn đầu tiên có khi nào.

Cứ như vậy non nửa phút, ký ức Diệp Già Lam hao hết tâm tư đè dưới đáy lòng lại như tơ lột kén thoát ra ngoài, cô không chỉ nhớ khi nào, còn nhớ rõ cả nguyên nhân và hậu quả nữa kìa.

Lúc đi học cô là một cô bé ngoan, sau lần đầu tiên Đường Ngộ hôn cô, tâm trạng lại giống Vân Hoan hiện tại vậy đó.

Giống như là bị câu mất hồn.

Muốn dâng mạng cho anh

Editor: trong truyện có nhắc đến bài hát "Mua bán tình yêu" là của Mộ Dung Hiểu Hiểu nhé! Bản sub trên youtube như phía trên nhé!

Còn có xe Cayenne đen, hình ảnh mang tính chất minh họa đây:

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đảo ngược thời gian về mấy năm trước.

Gần trước ngày từ năm hai cao trung leo lên năm ba cao trung, trong lớp có một bạn học mới tới

Lúc Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của bạn cùng bàn Tô Cẩm Kha, thì đang ngồi ở salon tóc gần trường học để Tony lão sư cắt tóc cho.

Tô Cẩm Kha: 【 trong lớp có một bạn học mới đến! 】

Diệp Già Lam lúc ấy đang nhắm hai mắt nghỉ, không phát hiện.

Lúc mở mắt ra, mở di động lại thấy bình luận toàn là“A a a”, Tô Cẩm Kha kích động muốn xuyên qua khỏi màn hình: 【 Cuộc sống cao trung buồn tẻ a, rốt cuộc cũng bắt đầu có điều mới mẻ xuất hiện rồi! 】

Diệp Già Lam rũ mắt gõ cho cô nàng mấy chữ: 【 cậu có bệnh à? 】

【 nói không chừng là một tiểu ca ca soái khí bưng bưng đó! 】

【 sau đó bắt đầu một tình yêu hoàng tử và lọ lem có một không hai với cậu chắc? 】

Tô Cẩm Kha bày ra vẻ mặt đáng khinh: 【 hắc hắc hắc! 】

Diệp Già Mam nghĩ đến đồng tiểu thuyết ngôn tình làm tắc cả ngăn bàn của Tô Cẩm Kha, còn có bài thi ngữ văn tháng trước cô nàng lại viết 《trần tình biểu》*thành 《trần thư biểu》*, lập tức bê một chậu nước lạnh dội lên đầu cô nàng: 【 làm xong ngữ tam* chưa? 】

【 Diệp Loan Loan! 】

【 《ly tao》 đã thuộc chưa? 】

Một hôm vừa hỏi.

Tô Cẩm Kha tò mò: 【 Loan Loan, trong mắt cậu trừ Khuất Nguyên ra còn có người đàn ông nào không không? 】

【 có a. 】

【 ai? 】

【 Vương Hậu Hùng. 】

Wang Hou Xiong, chính là chủ biên của sách ôn tập đó.

Tô Cẩm Kha biết cô nói giỡn, nhưng vẫn nghiêng răng mắng cô một câu: 【 Lăn nhanh đi! 】

Khóe môi Diệp Già Lam nhếch lên, đề tài này ngưng hẳn.

(*1. 《trần tình biểu》 là tấu chương của nhà văn họ Lý thời tam quốc ở Lương Tấn bí mật viết tấu lên Võ Đế. Bài viết bắt đầu viết từ những bất hạnh ông gặp thừa ấu thơ, kể về tình cảm đặc biệt sống nương tựa vào nhau của mình và tổ mẫu (bà), tự thuật công ơn dưỡng dục của tổ mẫu đối với mình, cùng với việc bản thân phải báo dưỡng tổ mẫu; ngoài việc cảm tạ ơn tri ngộ của triều đình, còn nói bản thân không thể phụng mệnh, từ chối khẩn thiết, chân tình biểu lộ, ngôn ngữ ngắn gọn, uyển chuyển trôi chảy. Đây được nhận định là tác phẩm văn học trữ tình tiêu biểu nhất của văn học

Trung Quốc giai đoạn này, có câu “Đọc 《 xuất sư biểu 》 của Gia Cát Lượng không khóc là bất trung, đọc 《 trần tình biểu 》 của Lý Mật không khóc thì bất hiếu”. Tương truyền Tấn Võ Đế sau khi đọc bài biểu này thì cảm động, ban thưởng cho Lý Mật hai nô tỳ, cũng lệnh cho quận huyện đúng hạn chu cấp cho vị tổ mẫu này.

2. 《Trần thư biểu》 là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tuy nhiên, tui lên google tìm và không thấy nó đâu, chỉ thấy trên baidu có phần nhận xét của mấy đại tỉ. Đại ý bảo rất hay, nam chính rất hợp khẩu vị, cảm thấy là cuốn ngôn tình hay nhất mình tình đọc, bla bla....

3. Ngũ tam: ở đây là tên tắt của sách ôn thi đại học bên đấy. Mời xuống xem minh họa bên dưới)

Ra khỏi khung chat với Tô Cẩm Kha, cô đã thấy tin tức trong nhóm lớp tăng mấy chục cái rồi.

Chọn vào xem, một đám người mồm năm miệng mười thảo luận, tất cả đều quay chung quanh vấn đề bạn học mới đến ——

【 Tin tức nội bộ, lớp bọn mình hôm nay có một bạn học mới đến! 】

【 Sao lại chuyển đến lúc này; vừa hay đuổi kịp lần thi cuối kì à? 】

【 tao đoán là một tên học siêu dốt, không hề sợ thi cuối kì nên muốn đến lúc nào thì đến. 】

【 bậy bạ, học bá cũng không sợ nha mấy má a! 】

.....

Trong nhóm thảo luận khí thế ngút trời.

Mà chủ nhiệm lớp lão Ngô ở trong nhóm đó, quanh năm suốt tháng an tĩnh như gà.

Diệp Già Lam yên lặng khùng chat, mãi đến có người nhắc tới cô một câu: 【 lão Ngô không nói với lớp trưởng sao? 】

Cô rũ mắt đánh chữ: 【 không có. 】

Có người lại đem đề tài xoay trở về: 【 đoán xem bạn học mới là nam hay nữ? 】

【 đánh cuộc một bao que cay, là anh giai cool ngẫu lại ngạo mạn vô đối. 】

【 tao đánh cuộc hai bao que cay, là một em gái tóc dài mắt to tròn, y như lớp trưởng của chúng ta vậy đó. 】

【 đánh cuộc que cay không thú vị a, muốn đánh cuộc thì phải đánh cuộc lớn xiu. 】

Rất nhanh có người hỏi: 【 đánh cuộc gì? 】

【 đánh cuộc một tuần làm bài vật lý! 】

Tiền đặt cược này quả nhiên lớn hơn không ít.

Lập tức thần long thấy đầu không thấy đuôi* cũng xông ra: 【 tao đoán là một bạn nam anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong giống tao vậy đó. 】

【 không biết xấu hổ. 】

【 gay! 】

Diệp Già Lam: “.....”

(*Đây vốn là một câu thơ, sau này sử dụng để so sánh với người hành tung thần bí, bất lộ chân tướng, cũng để so sánh lời nói lập loè, khiến người

khó nắm bắt).

Càng nói càng không yên lòng.

Diệp Già Lam không tiếp tục xem nữa, thu di động bỏ vào túi, lại nhắm mắt nghỉ một lát.

Năm phút đồng hồ sau, Tony lão sư vỗ vỗ nàng bả vai: “Bạn học, cắt xong rồi!”

Diệp Già Lam trợn mắt, sau đó thấy trên mắt kính phía trước chiếu lên khuôn mặt thiếu nữ.

Trắng nõn sạch sẽ, mắt ngọc mào ngài, lại nhìn lên trên xem, tóc mái cắt mào, so le không đều lại như một đám răng cưa.

Có chút thâm không nở nhìn.

Vẻ mặt cô cứng đờ, mào khẽ nhíu khụ một tiếng.

Tony lão sư hiển nhiên cực kì hài lòng với thành quả của mình, vừa tháo tấm khăn đen che quần áo trên người cô, vừa cười hì hì hỏi: “Bạn học, em xem kiểu tóc này có phải rất đẹp không?”

Diệp Già Lam suýt nữa túm miếng vải đen phủ lên đầu anh ta.

Vị thợ tóc trẻ tuổi vẫn mơ màng trong cảm giác tốt đẹp, vừa mở miệng, khẩu âm phía nam rất nặng: “Em xinh đẹp thế, rất xứng với kiểu tóc mái này, quả thực giống y như loli bệnh kiều trong truyện tranh vậy đó!”

Diệp Già Lam: “.....”

Lại còn loli bệnh kiều*

Anh ta còn tìm cái cớ để nghe như thế để nói việc bản thân run tay à.

(*bệnh kiêu: là một loại tính cách cũng là trạng thái của thể xác và tinh thần. Nguyên tự Nhật ngữ “ヤンデレ”. Nghĩa hẹp chỉ trạng thái của những người luôn kiềm giữ bản thân khi ở thẹn thùng sẽ biểu hiện ra tính cách đặc thù của mình, nghĩa rộng chỉ tinh thần khi trong trạng thái bị thế sẽ không thể kìm chế nổi khi bị sự vật nào đó hấp dẫn mà thể hiện tính cách, có tính chiếm hữu cùng tư tưởng và hành vi cực đoan. Định nghĩa cơ bản là vậy, nhưng trên thực tế định nghĩa này thường thường mỗi người lại cho là khác nhau. Có nhân vật bệnh kiêu thông thường sẽ đối với hiện tượng phát sinh sẽ nổi lên cảm xúc mạnh mẽ, chấp niệm, cũng coi đó là động lực để bày tỏ yêu thương quá khích, hại người lại hại mình, thương tổn người khác bởi cách hành vi cực đoan.__ baidu.

Trên là tra baidu, nhưng theo một số chị tui quen, mấy chị lại bảo là hiểu tạm là người đẹp ốm yếu cũng được.

Hoang mang~ing.)

Diệp Già Lam thật sự không tiếp nhận được điều tồi tệ này, cô duỗi tay đẩy đám tóc con rũ hai bên tai, nhìn màn hình di động xem giờ.

2h20" chiều.

Còn mười phút, tiết học đầu tiên sẽ bắt đầu rồi.

Từ cửa hiệu cắt tóc đến trường nam thành một trung, còn phải đi ngang qua một đường cái, Diệp Già Lam cũng không tốn công đi lý luận với thợ cắt tóc làm gì, chỉ có thể nhận tài.

Lúc trả tiền, anh thợ cắt tóc còn đi bên cạnh nhắc mãi: “Em như này mà đến trường học, tỉ lệ quay đầu tuyệt đối là 100%!”

Lời này nói rất thật.

Lúc Diệp Già Lam đến trường, đến lúc vào trường, ngay cả con chó trông cửa của bác bảo vệ già cũng liếc nhìn cô một cái.

Bao gồm cả lão Ngô ở trong lớp cũng dùng nửa phút mới xác nhận là cô, sau đó mới nhanh hóng dương tay cho cô vào

Mới vừa vào cửa, lớp học có người đã thổi tiếng huýt sáo.

Lão Ngô nộ mắt trừng qua: “Thành thật chút đi!”

Một câu nạt xuống, tiếng huýt sáo thì dừng, nhưng tiếng rì rầm trong lớp vẫn y như cũ không hề bị gián đoạn, Diệp Già Lam còn tưởng là do mái tóc quá xấu của mình, vừa muốn giơ tay chặn tóc mái đáng chết kia một chút, lão Ngô đã khụ một tiếng: “Lớp trưởng tới rất đúng lúc, làm quen với bạn học mới một chút đi.”

“.....”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa đã quên vụ này

Cô vừa lúc đi đến phía chính giữa bục giảng, tiếng lão Ngô vừa dứt, cô rất phối hợp chuyển đầu, sau đó ngênh diện chạm phải tầm mắt của bạn học mới đang đứng bên cạnh lão Ngô

Lão Ngô duỗi tay chỉ chỉ cô, lúc giới thiệu về mặt và giọng điệu đều là vẻ vui vẻ tự hào: "Lớp trưởng của lớp ta, bạn học Diệp Già Lam."

Người nọ khẽ nhìn lại.

Vừa rồi chắc anh đang điền tờ thông tin, bây giờ vẫn trong tư thế cúi nửa người, lúc giương mắt nhìn qua, đuôi mắt hơi giơ lên, hai mí mắt rất sâu.

Hai người nhìn nhau như thế nửa giây.

Nửa giây qua đi, tầm mắt thiếu niên di chuyển lên trên, ngừng trên mái tóc chớ gặm của cô chớp mắt một cái, sau đó dờ đi, khoe môi anh nhẹ cong “Ân” một tiếng, “Đường Ngô.”

Diệp Già Lam: “..... Nga.”

Có chút quen quen.

Lúc đi xuống, Diệp Già Lam nghe thấy có nữ sinh nhỏ giọng nói với bạn cùng bàn: “Sao đến cả giới thiệu tên cũng làm tim người ta rung động như thế kia chứ a.....”

Nói đương nhiên không có khả năng là lão Ngô.

“Tim tớ nhảy nhanh như thể mới chạy tám trăm mét xong vậy đó.”

“.....”

Vẫn tốt.

Vừa rời đối diện với bạn học mới nửa giây, tim Diệp Già Lam mới chỉ đập nhanh có nửa nhịp mà thôi.

-

Hình như là do hôm nay lớp có thêm bạn mới nên trong giờ học lại phá lệ náo nhiệt.

Đến cả bạn nữ ngày thường tương đối an hôm nay cũng nhiều lời hơn.

Lúc tan tiết 2 tiết tự học buổi tối, một đám người tụ lại với nhau, bắt đầu thảo luận vụ đánh cuộc buổi trưa khởi xướng kia ——

“May mà tao đoán là đồng bào nam, nếu không đã phải thay người khác làm bài vật lý rồi.”

“Hôm nay về nhà vào trong nhóm thống kê một chút, xem có ai đoán em gái mềm manh thì thay chúng ta làm bài tập nào.”

Khi đó, tin nhắn còn chưa có chức năng xóa, nên chứng cứ không có cách nào mà tiêu hủy cả.

Trong nháy mắt có người hưng phấn có người kêu rên, hơn 8 giờ trong phòng học tiếng ồn ào nhốn nháo.

Diệp Già Lam duỗi tay che che tai.

Bên tai quá ồn, cô không đọc sách được.

Cách một lối đi nhỏ, hai bên nữ ngay bên cạnh cũng chưa từng dừng lời lúc nào.

Cô nghe thấy một người nữ sinh hận sắt không thành thép hỏi một câu: “Sao mày lại y như sắc lang mà nhìn bạn học mới thế hả?”

”Không phải sắp phân ban sao..... bây giờ tao phải nhìn cậu ấy nhiều thêm mấy lần, chứ sợ đến khi phân ban lại chẳng được thấy nữa..... “

Chỉ là một vụ phân ban vô cùng bình thường lại bị cô nàng nói y như sinh ly tử biệt vậy.

Diệp Già Lam liếc sang bên kia một cái, dừng lại, sau đó lại quay đầu nhìn về phía cuối lớp.

Cô thật muốn nhìn xem bạn học mới kia rốt cuộc có ma lực gì.

Chỗ kia là chỗ nam sinh tụ tập, tầm mắt hơi chuyển chút, đã nhìn thấy bạn học mới ngồi ngay gần cửa sau.

Một nam sinh khác trong lớp kéo ghế dựa ghé vào bên cạnh bàn của anh, hình như đang cầm tấm ảnh lớp mới chụp mấy hôm trước, tự mình

giới thiệu bạn học trong lớp cho anh.

Nam sinh tên Tạ Cảnh Phi, chính là người ở trong nhóm lớp mèo khen mèo dài đuôi buổi chiều nay.

Tạ Cảnh Phi vừa lúc giới thiệu tới cô: “Đây là lớp trưởng của chúng ta, đặc biệt ngoan.”

Xuống chút nữa, không nói lời gì khác.

Cậu ta và Diệp Già Lam cùng lớp một năm, nhưng kỳ thật không quen lắm

Ấn tượng của Tạ Cảnh Phi đối với cô chỉ ngừng ở mặt ngoài: Lớn lên xinh đẹp, nói chuyện không lớn, là một thực nữ ngoan ngoãn rất điển hình.

Nhưng Diệp Già Lam không biết điều này, cô vừa muốn thu lại tầm mắt, lại đột nhiên thấy Đường Ngộ nâng mắt.

Chỉ liếc mắt một cái, lúc ánh thu tầm mắt lại, khóe môi khẽ cong, hình như có cười một cái.

Không chút để ý lại bất động thanh sắc, nhưng cố tình lại có thể làm lung lay người nhìn.

Mắt Diệp Già Lam hơi lung lay một chút, còn cảm thấy dáng vẻ muốn cười lại không cười của người này có chút khó hiểu, cánh tay đã bị người ta xách lên, Tô Cẩm Kha kéo cô dậy: "Đi hiệu sách với tớ!"

Thời gian nghỉ giữa tiết hai với tiết ba là 20 phút, nên có không ít bạn học đi ra ngoài cho thông khí.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn cô nàng: “Lại đi mua 《tiểu cục cưng của hotboy bá đạo》 * à?”

Tô Cẩm Kha trừng mắt liếc cô một cái: “Không phải.”

(*từ giáo thảo được dùng là từ học sinh Đài Loan dùng để chỉ anh chàng đẹp trai trong trường nên để là hotboy nhé.

Và khi tôi lên tìm nó thì nó là 1 truyện, đọc giới thiệu, có vẻ, hình như, hơi sắc xiu xiu xiu, chưa hoàn, của tác giả tên Cạn Lữ (bả lấy tên Khô Ngữ đó). Truyện này chưa hoàn, chưa có sách, nên không rõ có phải cuốn tác giả nhắc đến hay không nữa. Truyện này cũng chưa có bản convert gì cả. Tên tác giả ghi là: "霸道校草的小甜心". Ai muốn biết thêm tự tìm hiểu nhé!)

“Đôi tính rồi?” Diệp Già Lam cảm thấy thật khó tin.

Tô Cẩm Kha quả thực muốn đem quyển "tiểu cục cưng" kia chụp lên mặt cô, nhưng lại ngại hiện tại đang ở lớp, có tà tâm mà không gan tặc*, đành phải kéo tay cô ra bên ngoài: "Đi mua 《36 kế truy phu》 "

“Đó là cái gì thế?”

“Ai..... Không phải là muốn theo đuổi anh giai kia sao?”

(*Có tâm tư đen tối cơ mà hông có gan làm loạn.)

Diệp Già Lam mở to hai mắt nhìn cô nàng, giọng cô lúc nói chuyện vốn dĩ không lớn, lúc dùng quá nhiều sức, âm cuối có hơi run, nghe cực kì mềm mại, cô hỏi Tô Cẩm Kha: “Theo đuổi ai?”

Tô Cẩm Kha cười tủm tỉm: “Cậu đoán xem.”

“.....”

Khỏi cần đoán.

Ngoài bạn học yêu nghiệt mới đến, sợ cũng không ai giỏi đến mức có thể khiến cô nàng chỉ trong nửa ngày đã đổi tính rồi.

Vừa chuyển đầu, bạn học mới ngồi sau đã ra khỏi lớp trước các cô rồi.

Anh cao cao gầy gầy, vai rộng chân dài, lúc đi đường giống như có mang theo luồng gió, ngoài hiên không ít nữ sinh nghĩ chân ghé mắt nhìn.

Diệp Già Lam mím môi, thu mắt lại, vẻ mặt không tình nguyện bị Tô Cẩm Kha kéo đi.

Tới hiệu sách, Tô Cẩm Kha ở trong lại y như đang tìm sách cấm vậ đó.

Diệp Già Lam thật sự không nhìn nổi, cô đứng bên trong không đến nửa phút thì ra ngoài trước đợi cô nàng.

Hiệu sách cách khu dạy học không xa không gần, ở giữa hai bên đường còn trồng cây đại thụ.

Bên này có ánh đèn mới mở, rừng cây bên kia cành lá sum xuê, cơ hồ muốn che hết đi ánh đèn đường, làm ánh sáng chỉ có thể xuyên qua kẽ lá có tí tẹo thôi.

Đây chính là thánh địa hẹn hò của những đôi tình lữ yêu đương sớm.

Diệp Già Lam ở bên ngoài chờ đến nhàm chán, nâng chân, bắt tri bắt giác bước thêm mấy chục bước.

Ánh sáng bên kia càng ngày càng tối, chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng người.

Có hai người, một cao một thấp.

Cô dừng bước chân, nghe thấy một giọng nữ ngọt đến phát ngấy vang lên: “Bạn học, cậu..... Có bạn gái chưa?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô thế mà lại thật sự đi phá chỗ hẹn hò của người ta.

Bên kia giọng nữ nũng nịu nói, giống như có chút thẹn thùng, càng lúc sau, giọng lại càng nhỏ, đến cuối cùng lại trực tiếp bị gió cuốn bay.

Nam sinh không đáp, anh nửa cúi đầu, đang nhìn tờ giấy ở trong tay.

Ánh sáng nhờ mờ, nên tốc độ đọc của anh cực chậm, mãi đến khi nữ sinh kia lời ngon tiếng ngọt nói cũng sắp xong rồi, anh mới thu tờ giấy bỏ lại vào trong phong thư, giơ tay đưa qua.

Bên này cây nhiều muỗi cũng nhiều, ong ong ong bay bồng bên tai, Diệp Già Lam khó chịu giơ tay xoa xoa cánh tay.

Giây tiếp theo, cô còn chưa nghe được câu trả lời của nam chính, một tia sáng chói đã đột nhiên rọi qua đây.

Nữ sinh lúc đó rơi tay, phong thư đột nhiên rớt xuống.

Đôi nam nữ bị rọi vào.

Người cầm đèn pin chính là chủ nhiệm giáo dục đứng phía sau tia sáng, người đàn ông đang trong thời kỳ mãn kinh xụ mặt, giống hệt như cảnh tượng thường gặp trong mấy bộ phim kinh dị: "Hai người các cô các cậu đang làm trò gì ở đây?"

Diệp Già Lam thừa dịp còn không bị ai phát hiện, tay chân nhẹ nhàng lui vào dưới bóng cây, ánh mắt cô hơi chuyển, nhìn về phía hai đường sự kia

Nữ sinh mặt mang vẻ đào hoa, mặt vẫn còn hồng, cô nàng rõ ràng là bị sự xuất hiện đột nhiên của Chủ Nhiệm Giáo Dục dọa sợ không ít, lúc này mắt tròn to, ấp úng nửa ngày, chỉ có một chữ “Em”, nửa ngày cũng không thể nói ra chữ nào khác nữa.

Khuôn mặt Chủ Nhiệm Giáo Dục âm u chuyển hướng sang nam chính: “Cậu nói.”

Diệp Già Lam cũng theo đó xoay chuyển tầm mắt.

Đèn pin chiếu đến, sườn mặt người nọ bị chiếu lên bên sáng bên tối, hình dáng độ cong trên khuôn mặt đều rất rõ ràng.

Sau đó anh hơi cúi thấp xuống, chân phải nhẹ nâng dẫm lên phong thư ở trước mặt, sau đó lại không nhanh không chậm nhẹ thu về

Lúc ngẩng đầu lên, mắt anh hơi hơi nhíu lại.

Anh nói: “Làm bài a.”

Làm, bài, a.

Chủ Nhiệm Giáo Dục tức giận đến dựng râu tròng mắt, vừa muốn nói một câu “Đánh rắm” để chứng minh chỉ số thông minh của mình, thiếu niên đột nhiên quay đầu.

Diệp Già Lam cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt anh.

Ngũ quan tinh xảo, đuôi mắt có nốt ruồi nhỏ.

Là bạn học mới chuyển đến.

Diệp Già Lam dịch ra sau một bước, đối diện với ánh mắt của anh chưa đến nửa giây, vừa muốn xoay người rút lui khỏi hiện trường, đã thấy khóe môi Đường Ngộ hơi hơi gợi lên.

Lúc anh cười rộ lên đuôi mắt hơi hơi giơ lên, nhướn mày, khuôn mặt ẩn chứa vẻ nhu tình, dịu dàng lại sạch sẽ.

Sau đó anh mở miệng, là một câu cực kì không hợp với vẻ tốt đẹp trên gương mặt ấy, từ ngữ đơn giản, không có ý tốt gì: "Cậu ấy thấy."

Editor:

Anh người thương nhà tui có từng đóng bộ phim "Tư Mỹ Nhân" về cuộc đời nhân vật Khuất Nguyên, mọi người có thể xem thử nha. Còn có bài hát "Ly Tao" của anh nhà tôi cũng siêu hay, mọi người có thể nghe thử một chút.

1. Khuất Nguyên: Khuất Nguyên (chữ Hán: 屈原, 340 TCN - 278TCN), tên thực Bình (平), biểu tự Nguyên[1], lại có biệt tự Linh Quân (靈均)[2], là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng thời Chiến Quốc thuộc nước Sở trong lịch sử Trung Quốc.

Ông là người trong hoàng tộc nước Sở, làm chức Tả Đồ cho Sở Hoài vương. Ông học rộng, nhớ dai, giỏi về chính trị, lại có tài văn chương. Lúc đầu ông được vua yêu quý, sau có quan lại ganh tài ông, tìm cách hãm hại. Sở vương nghe lời gièm pha nên ghét ông. Ông âu sầu, ưu tư viết thiên Ly Tao để tả nỗi buồn bị vua bỏ. Ngoài tập Ly tao là tập thơ bất hủ của ông để lại, ông còn có nhiều sáng tác thơ khác như Sở từ, Thiên Vấn (Hỏi trời)...

Đến cuối đời ông bị Sở Tương Vương đày ra Giang Nam (phía nam sông Dương Tử). Ông thất chí, tự cho mình là người trong sống trong thời đục, suốt ngày ca hát như người điên, làm bài phú Hoài Sa rồi ôm một phiến đá, gieo mình xuống sông Mịch La tự tử.

Ông cũng chính là nhân vật trong sự tích tết Đoan Ngọ (Đoan Dương). Theo truyền thuyết này, để tưởng nhớ về con người và cái chết bi ai của

ông, hàng năm người ta tổ chức vào ngày mồng năm tháng năm là ngày tết Đoan Dương ở Trung Quốc và một số nước khác ở Châu Á. (Nguồn Wikipedia)

2. Ly Tao (tiếng Trung: 離騷; bính âm: Lý Sāo) là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông. Tác phẩm dài 370 câu tả tâm sự của tác giả.

Ly Tao được dịch ra theo nghĩa tiếng Việt là sự "oán thán" (lời than vãn), nhưng cũng được biết đến với nghĩa là "sự buồn phiền quá đỗi" hay một "tâm trạng xáo trộn". Đặc sắc của bài trường thiên này là lời bi thảm triền miên, thường dùng lối tượng trưng, lối nhân cách hóa và dẫn rất nhiều điển cố thần thoại. (Nguồn Wikipedia)

3. Đây là cuốn ngũ tam bên trên, là ôn vật lý nha:

4. 《36 kế truy phu》 có nhắc đến bên trên tui vẫn chưa thấy bản edit, nhưng có bản convert rồi nhé. Tên đầy đủ là 《36 kế truy phu: ông xã, tới chiến!》 Của Bối Ni Nhi đã hoàn 735 chương.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 4

"....."

Bước chân Diệp Già Lam cứng lại, trong lúc nhất thời tiến cũng không được lùi cũng không xong.

Ánh mắt sắc bén của Chủ Nhiệm Giáo Dục đảo qua, đèn pin chuyển đến, chiếu trên dưới cô một lượt, hiển nhiên đã coi người đang đứng ở khu vực ngồi xem coi thành kẻ trong cuộc mất rồi.

Hai nữ một nam.

Chủ nhiệm sống đến tuổi này, đã gặp đủ loại yêu sớm, nhưng thể loại tình tay ba giống hôm nay thì vẫn chưa từng đụng phải

Tay cầm đèn pin của ông vừa thu lại, "Đều vào văn phòng cùng tôi ngay!"

"Tôi thật muốn xem xem ba người các cô các cậu lại làm cái bài tập gì!"

Tiếng chuông vào lớp vang lên, quân quanh khắp trốn.

Chủ nhiệm xoay người đi ở phía trước hỏi: "Học lớp mấy hả?"

Nữ sinh kia lên tiếng trước, giọng yếu ớt, giống như đã bị dọa khóc đến nơi rồi: "Lớp 17 năm hai ạ....."

Năm hai, từ lớp 17 đến lớp 20 đều là học sinh lớp năng khiếu, yêu sớm là điều tối kị.

Như trong dự kiến.

Nữ sinh không chỉ có giọng không lớn, đến tiếng bước chân cũng nhỏ, y như liễu rủ trong gió nhìn thấy mà thương.

Diệp Già Lam không khỏi quay đầu nhìn đương sự bị cáo trạng kia

Ánh sáng mờ ảo, cô chỉ có thể miễn cưỡng thấy khuôn mặt anh, không lạnh lùng cũng chẳng dịu dàng, giống như có phủ lên một lớp ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt ẩn giữa bóng tối, nhìn không rõ lắm.

Đường Ngô không nhìn cô, chân dài vẫn nhắc cất bước.

Diệp Già Lam thấy phong thư vừa rồi bị anh đè đôi giày màu trắng để lên, tinh tế nhỏ xinh, phía trên còn dán một trái tim siêu siêu lớn.

Màu hồng phấn.

Là cách thiếu nữ chuyên dùng để thổ lộ.

Ánh mắt Diệp Già Lam ngừng vài giây, còn chưa thu lại, người đang trước đột nhiên dừng lại bước chân, Đường Ngô quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi: "Lớp mấy ấy nhỉ?"

Chủ nhiệm: "....."

Không biết mình lớp mấy, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy đó

Diệp Già Lam vội vàng thu lại tầm mắt: "Lớp 1 năm hai," dừng một chút, cô lại giải thích câu: "Chủ nhiệm, cậu ấy mới chuyển đến hôm nay."

Chủ Nhiệm Giáo Dục đột nhiên dừng lại, "....."

Đây là chuyện gì đây, vừa tới ngày đầu tiên đã chơi trò yêu đương sớm rồi?

Không khí cứng đờ, sau một lúc lâu, chủ nhiệm mới xoay người tiếp tục đi về phía trước, phần nộ mắng một tiếng.

"Lá gan của học sinh bây giờ đúng là càng lúc càng lớn!"

Không ai tiếp lời.

Từ rừng cây nhỏ đến văn phòng chủ nhiệm, Chủ Nhiệm Giáo Dục đã giáo dục ba người bọn họ một chập trên đường.

Mãi đến khi tới văn phòng, lửa giận của chủ nhiệm mới hạ xuống một ít, ống uống trước chén trà nhuận giọng, đỡ khát, sau đó mới lại xoay người nhìn về phía ba bạn học phía sau.

Vừa rồi ánh sáng không tốt, ông lại đang nổi nóng, nên chưa kịp nhìn kỹ.

Hiện tại ánh đèn trên đầu sáng tỏ, chiếu rõ lên diện mạo của ba người.

Rõ ràng, hơn nữa rất đẹp mắt.

Đặc biệt là bạn học nam kia, khuôn mặt và vóc dáng đều hoàn mỹ, vượt cả tiêu chuẩn.

Càng giống như tiết mục tình tay ba hai nàng tranh một anh vậy đó.

Hỏa khí mới vừa hạ xuống của Chủ nhiệm lại bắt đầu rục rịch phát ra, đặt chén trà lên bàn một cái, có mấy giọt trà bắn ra, ông trầm giọng hỏi: "Nói xem vừa rồi mấy cô cậu làm bài gì?"

Ông liếc nhìn học sinh khoa nghệ thuật trước.

Nữ sinh cúi đầu thấp thấp, mái tóc dài phía sau buông xõa, cô nàng cắn môi đáp: "Số..... Toán học ạ."

Chủ nhiệm đưa giấy bút qua: "Viết lại đề bài xem nào."

Tim Diệp Già Lam nhảy loạn

Quay đầu lại thấy, bạn học mới hơi nhú mi, đáy mắt mông lung, có vẻ mệt mỏi.

Anh không dao động, giống như hôm nay người bị bắt chỉ có cô với nữ sinh khoa nghệ thuật kia vậy.

Nữ sinh kia run không biết làm sao nhận bút, trên chóp mũi của cô nàng đổ ra một lớp mồ hôi, cúi đầu, viết một đề bài mà mất mười phút.

Chủ nhiệm cũng không nóng nảy, lại nhấp một ngụm nước trà: "Hiện tại nói thật cũng không muộn."

Không ai đáp.

Lại qua vài phút, nữ sinh rốt cuộc cũng viết xong đề bài.

Chủ nhiệm chính là giáo viên toán học, liếc mắt nhìn đề toán trên giấy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Bạn học học nghệ thuật kia thì thành tích văn hóa có khả năng không quá tốt, muốn tìm bạn học để xin giảng giải vấn đề thì tôi có thể hiểu được," ông đem vở hướng tới trước mặt hai người, giọng đột nhiên chuyển, "Nếu là làm bài, vậy giữa hai người cô cậu dù sao cũng phải có một người làm được chứ nhỉ?"

Lời này của ông còn có thâm ý khác

"Ai tới nói cho bạn học này một chút đây?"

"....."

"Giải thích đúng thì tôi sẽ tin ba người các cô các cậu ở đó làm bài."

Căn bản không thể giải nổi, Diệp Già Lam nhìn thoáng qua, đề nữ sinh kia viết ra còn bị sai cả.

Hai người đều đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Chủ nhiệm: "Không ai làm được sao?"

Vừa dứt lời, nữ sinh kia lập tức hít hít cái mũi, tố chất tâm lý của cô nàng rõ ràng không quá tốt, trực tiếp bị Chủ Nhiệm Giáo Dục dọa khóc: "Chủ nhiệm..... Là em tỏ tình với bạn học Đường Ngô....."

Chủ Nhiệm Giáo Dục nhìn về phía nam sinh duy nhất.

"Nhưng cậu ấy không chấp nhận em....."

Tỏ tình thất bại, còn bị Chủ Nhiệm Giáo Dục bắt tại trận.

Nữ sinh vừa ủy khuất vừa mất mặt, mắt chớp chớp, từng chuỗi hạt châu thi nhau rơi xuống, rất nhanh đã khóc đến mức thở hỗn hển.

Nữ sinh kia lớn lên xinh đẹp, lúc khóc càng làm người ta không đành lòng nói nặng lời, con gái Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng xêm xêm tuổi này, sau khi nhíu mày nhìn cô nàng một lúc lâu, mới thở dài: "Chỉ còn hai tháng nữa là các em chính thức lên năm ba rồi, chuyện thế này để sau khi tốt nghiệp mới nói không phải tốt hơn sao?"

Nữ sinh kia khóc càng lợi hại hơn.

"Chuyện thế này thầy không hy vọng gặp lại lần hai nữa," Chủ Nhiệm Giáo Dục đưa điện thoại qua, "Lưu số người lớn nhà em vào đây, nếu có lần sau thì sẽ trực tiếp gọi người nhà đến."

Ông vẫn còn tính là thông tình đạt lý.

Nói đến cùng vẫn là vì hai người này còn chưa đến nỗi ván đã đóng thuyền.

Nữ sinh hít mũi ần mấy chữ số, rất mau đưa điện thoại về.

Chủ Nhiệm Giáo Dục lúc này mới vẫy vẫy tay, "Về đi, dốc hết tâm tư đặt vào việc học, cũng không đến nỗi viết sai một cái đề."

Ông rất nhanh đã lại nhìn về phía hai người kia, "Hai người thì ở lại."

"....."

Nữ sinh kia đáp lại ừ xừ, mãi đến khi ra cửa cũng chưa dám liếc Đường Ngộ lấy một cái.

Cửa nhanh chóng lại khép lại, văn phòng một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Chủ nhiệm lấy bút điểm điểm lên bàn: "Nói xem hai người các trò sao lại thế này?"

Hai người này nhưng thật ra rất ăn ý, ai cũng không nói lời nào.

"Kì thi tháng trước đứng thứ bao nhiêu?"

Lời này của ông chính là hỏi Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam: "Thứ nhất ạ."

"....."

Đường Ngộ bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Chủ nhiệm tùy ý lật lật phiếu điểm, thấy cái tên đứng thứ nhất: "Bạn học Diệp Già Lam?"

Vẻ mặt của ông tốt hơn không ít, nháy mắt đã chuyển sang trạng thái nhiều mây: "Buổi tối em tới rừng cây nhỏ làm gì?"

Diệp Già Lam ăn ngay nói thật: "Đi ngang qua ạ."

Ai biết lại bị người kia đánh úp bất ngờ thế.

Chủ Nhiệm Giáo Dục chỉ vào Đường Ngô khụ một tiếng, "VẬY lúc trò ấy nói em thấy hai người bọn họ..... Khụ..... làm bài, sao em không giải thích?"

Diệp Già Lam cúi thấp đầu, không đáp.

Cô với Đường Ngô học cùng một lớp, việc xấu trong nhà không thể để lộ ra bên ngoài, cô vạch trần thì không tốt lắm đâu.

Cô gái nhỏ cúi đầu, cả người đều có vẻ sợ hãi.

Chủ Nhiệm Giáo Dục không biết cô nghĩ cái gì, còn tưởng rằng cô sợ nên không dám phản kháng, tầm mắt vừa chuyển, trừng mắt nhìn nam sinh bên cạnh cô một cái: "Có phải cậu bắt nạt bạn học nữ không hả?"

Đường Ngô xốc xốc mí mắt.

Mấy ngày nay anh ngủ không ngon, nên không nghe vào.

"Bạn học nữ đáng yêu như vậy là để chăm sóc cẩn thận."

Đặc biệt là nữ sinh lớp khoa học tự nhiên học tốt như thế, quả thật là bảo vật trân quý giữa chốn nhân gian.

Những lời này anh lại nghe rất rõ.

Đường Ngô nghiêng mắt liếc Diệp Già Lam một cái, cô rũ đầu đứng bên quy quy củ củ, đôi tay đặt phía trước túm lại với nhau.

Trước kia cũng không thấy cô ngoan quá mức như thế.

Vài giây sau, anh không mẫn không nhạt "Ân" một tiếng.

Chủ Nhiệm Giáo Dục lại nói vài câu, tất cả đều là dặn dò bọn họ đặt tâm tư vào học tập.

Không quá vài phút, lúc chuông báo tiết thứ ba kết thúc, ông cuối cùng cũng thả hai người đi.

Tất cả các tiết tự học buổi tối kết thúc, đã là gần 10 giờ.

Lúc Diệp Già Lam đi theo phía sau Đường Ngô ra khỏi tòa nhà văn phòng, có trộm liếc di động, tin nhắn của Tô Cẩm Kha có mấy cái_____

【 Loan Loan, sao nửa đường lại không tìm thấy cậu thế? 】

【 Lão Ngô nói cậu bị Chủ Nhiệm Giáo Dục gọi đi? Lão ấy gọi cậu làm gì? Mơ ước sắc đẹp của cậu sao? 】

Mơ ước sắc đẹp cũng không tới phiên cô a.

Đằng trước có một bạn nam còn đẹp hơn cô mấy lần kia.

Diệp Già Lam rep: **【 không có việc gì. 】**

【 Tiết 3 anh giai kia cũng không ở lớp. 】

Ngón tay Diệp Già Lam cứng đờ, không biết nên trả lời thế nào, Tô Cẩm Kha đã gửi thêm một tin qua: **【 Nhưng Tạ Cảnh Phi cũng không ở lớp, chắc là trốn học cùng cậu ta rồi. 】**

Tô Cẩm Kha: 【 Tạ Cảnh Phi là cái tên đại nghịch, lại dám đi dạy hư bạn học mới! 】

Diệp Già Lam: "....."

Còn dạy hư bạn học mới nữa chứ.

Nói giỡn.

Tự bạn học mới đã chẳng phải cái dạng tốt đẹp gì rồi, ngay vừa này thôi, còn kéo một nhân sĩ vô tội như cô vào hố lửa kia kìa.

Diệp Già Lam không rep lại Tô Cẩm Kha, bỏ điện thoại vào túi.

Thời gian đã không còn sớm, khu dạy học đèn tắt không còn mấy cái, ngẩng đầu nhìn lên, lầu sáu toàn bộ đều tối đen.

Cô định trực tiếp về nhà.

Cũng chỉ thất thần có mấy giây không nhìn đường, lúc thu tầm mắt lại, Diệp Già Lam không chú ý một chút, dưới chân không biết bị vướng cái gì, cô ò ò tiếng mắng chửi người sắp phun ra ở cổ họng, nhỏ giọng oán giận nói ba chữ_____

"Vương bát đản."

Vận số năm nay đúng là không tốt.

Không hiểu sao bị giáo huấn một trận thì không nói, lúc này đến nhánh cây cũng muốn đối nghịch với cô, không vướng chân cái người làm chuyện xấu phía trước lại cố tình vướng vào cô.

Diệp Già Lam không nói không sao, vừa dứt lời, thì giống như người nói bậy phải chịu báo ứng, trọng tâm cô không vững, lúc nhào lên phía trước theo bản năng túm lấy vạt áo T-shirt trắng của nam sinh trước mặt.

Lúc này mới không ngã xuống.

Tuy sợ nhưng không nguy hiểm gì, Diệp Già Lam nhẹ nhàng thở ra.

Giây tiếp theo, người nọ đang đi đằng trước dừng lại, nghiêng đầu rũ mắt nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam một hơi lại nín lại.

Ánh mắt của Đường Ngô dừng trên mặt cô nửa giây, sau đó rời đi, rơi xuống bàn tay đang túm áo anh của cô.

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, từ sau khi lên trung học cô rất ít khi tiếp xúc với nam sinh, lúc này bị Đường Ngô nhìn như thế, bên tai không tự giác nóng lên một chút.

Vừa muốn thu tay lại, đầu ngón tay còn chưa buông ra, động tác của người nọ còn nhanh hơn, nhẹ nắm cổ tay cô, hơi hơi dùng sức, kéo cô lên nửa bước.

Cô đang ở phía sau lại bị anh kéo đến bên cạnh người.

Tay Đường Ngô nhanh chóng buông ra.

Trên cổ tay Diệp Già Lam vẫn còn lưu lại độ ấm trên ngón tay Đường Ngô, dần dần lan ra, thẳng lên mặt rồi tới bên tai.

Bên tai thổi đến luồng hơi nóng, không biết do cơn gió khô nóng giữa đêm hè hay là do hô hấp ấm áp của thiếu niên bên cạnh nữa.

Bên cạnh có mấy bạn học đi ngang qua, Đường Ngô cúi đầu, giọng anh ép xuống rất thấp, mang theo chút nhẹ nhàng hỏi: "Ai là vương bát đản cơ?"

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Anh chính là vương bát đản.

Diệp Già Lam liếc anh một cái, nhấp khóe môi, lại đem mấy chữ này nuốt về.

Loại lời nói này cũng chỉ có thể ngấm trong lòng mà thôi.

Vứt bỏ chức trách phải hòa ái với bạn học của lớp trưởng không nói, bạn học mới cũng chỉ vừa tới nửa ngày, tình tính cô còn chưa rõ, lỗ như vận khí không tốt, lại gặp một kẻ âm tình bất định, trong ngoài bất nhất, chọc giận anh ta khẳng định là chuốc tội vào người.

Trong tiểu thuyết Mary Sue mà Tô Cẩm Kha mê muội nói rất đúng: “Nam sinh càng đẹp trai thì có khả năng lại càng biến thái.”

Diệp Già Lam rũ mắt, nhanh chóng liếc cái tay Đường Ngô mới thu lại, bàn tay kia năm ngón cân xứng, xương cổ tay hơi nổi, nhìn cũng rất đẹp.

Vừa rồi tư thế khi nắm tay cô nhất định là rất rất đẹp.

Tư tưởng của Diệp Già Lam nhiều ít bị Tô Cẩm Kha hun đúc, cô sợ bạn học mới thật sự là biến thái, theo bản năng lùi về sau nửa bước, sau đó cúi đầu, đá đá nhánh cây vừa rồi ngáng chân mình, “Nó, vương bát đản.”

Lời này cũng không sai.

Nó với Đường Ngô đều là vương bát đản.

Chẳng qua cô cơ trí tinh lược một chủ ngữ đi mà thôi.

Diệp Già Lam nói xong nâng đầu lên, khoe môi bạn học mới vẫn như có như không câu lên, đôi mắt đào hoa sâu không thấy đáy.

Thật sự là một đôi mắt ôn nhu đa tình điển hình, chớp mắt thôi mà cũng có thể câu hồn người.

Chỗ bị anh nắm trêm cổ tay cô ần ần nóng lên, nhiệt độ giống như xuyên qua da thịt, dội thẳng vào trong cốt tủy

Diệp Già Lam theo bản năng bắt tay để ra sau, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng, kéo tới phía sau, cả mặt cô đều nhiễm sắc đỏ, tai phẩu ở gần Đường Ngô lại càng tậ hơn.

Ánh mắt Đường Ngô dừng trên sườn mặt của cô mấy giây, sau đó nhẹ “Ân” một tiếng, “Về một mình à?”

Nghe ý này của anh, nếu cô thật về một mình, anh định sẽ đưa cô về sao?

Diệp Già Lam mới vừa bị anh hố một lần, căn bản không dám để anh đưa về nữa, đưa tay chỉ ra phía cổng trường, "Bạn tớ đợi ở bên đó."

Người cô chỉ chính là Tô Cẩm Kha.

Bên cổng trường có một tiệm báo nhỏ, ngày thường phải tầm 10h mới đóng.

Tiết tự học buổi tối, Diệp Già Lam cũng hay được thầy cô dạy gọi đi nhiều lần, Tô Cẩm Kha có kinh nghiệm sẵn, chỉ cần tan tiết tự học buổi tối mà không thấy cô đâu sẽ tự động ra ngồi chờ ở sạp báo nhỏ.

Lúc chờ cô, Tô Cẩm Kha còn có thể thuận tiện đọc ngôn tình thêm mấy phút.

Một công đôi việc.

Đường Ngô nhượng mào.

Diệp Già Lam báo tên Tô Cẩm Kha lên, “Bạn cùng bàn của tớ”

“Ân.”

Anh không có ấn tượng.

Diệp Già Lam không hề nhìn anh, cúi đầu đá nhánh cây chết tiệt kia sang ven đường, phòng ngừa nó lại gây tai họa cho người khác.

Sau đó cô rũ tay, giương mắt nhìn anh: “Đi thôi.”

Nếu còn không đi, cổng trường sẽ đóng mất.

Lời vừa rơi xuống, ánh mắt Đường Ngô cũng thu lại, xoay người đi về phía cổng trước

Diệp Già Lam đi theo sau cách anh hai bước chân, thị lực của cô không tồi, hơn nữa càng gần cổng trường đèn đường lại càng mạnh, nên khẽ liếc là có thể thấy vạt áo thun trắng trên người Đường Ngô.

May mắn là tay cô sạch sẽ, nên không lưu lại ngón tay trên đó.

Bất hạnh chính là cô dùng sức quá lớn, đã kéo vạt áo kia thành nếp rõ ràng luôn.

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ tai, nhắc chân đi phía trước nửa bước: “Bạn học Đường Ngô.”

Đường Ngô quay đầu lại liếc cô một cái.

“Áo cậu.....” Diệp Già Lam không có mặt mũi ngẩng đầu nhìn anh, “Hôm nay để tớ cầm về nhà giặt cho cậu một chút được không? Hơi nhăn

rồi.”

“Hôm nay?”

“Hôm nay không được sao?”

Đường Ngô không lập tức đáp lại cô, mày hơi nhíu, sau đó đột nhiên cúi người xuống.

Khoảng cách không xa không gần, vẫn trong an toàn phạm vi, nhưng tư thế này lại ôn nhu ái muội đến không chịu nổi, ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Già Lam hoảng sợ, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

Đường Ngô hơi hơi híp mắt: “Cậu muốn bây giờ tớ cởi ra đưa cho cậu sao?”

“.....”

Rõ ràng ý cô không phải thế.

“Vậy ngày mai cậu.....”

“Không cần.”

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh.

“Vậy cậu tự giặt sao?”

Khóe mắt Đường Ngô nhẹ nhíu, thong thả ung dung phun ra hai chữ: “Vứt đi.”

“.....”

Cô biết ngay, người chơi với Tạ Cảnh Phi đều chẳng tốt đẹp gì, đều là theo chủ nghĩa tư bản độc ác.

Diệp Già Lam dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Đường Ngô ngẩng dậy, xoay người, đi ra cổng trường.

Diệp Già Lam an an tĩnh tĩnh theo sau, vừa ra khỏi cổng, hai người liền đường ai nấy đi.

Chuyển sang bên trái, cô nhanh chóng thấy Tô Cẩm Kha đang ngồi bên cái bàn nhỏ bên ngoài tiệm sách.

Bóng đèn trên đỉnh đầu cô nàng không rõ bao nhiêu wat, khẽ lung lay theo chiều gió, ánh sáng vẫn luôn đung đưa, mờ mờ lung lung, lúc này Diệp Già Lam gọi cô nàng một tiếng: “Kha Kha, đi thôi.”

Mắt Tô Cẩm Kha chẳng thèm nâng lên dù chỉ một chút, thô bạo xốc lại khuỷu tay đang đè lên cuốn tiểu thuyết phía dưới: "Chờ tớ thêm hai phút nữa!"

Diệp Già Lam đến gần, thấy tiêu đề phía trên.

《 Hotboy tà mị yêu tôi 》 .

(Nguyên gốc là 《tà mị giáo thảo yêu ta》 nha, truyện này có vẻ là tác giả tự chế tên nên hông có truyện nào cả.)

Tô Cẩm Kha: “Tớ vì muốn theo đuổi được tiểu ca Đường Ngô nên ở đây chuẩn bị đầy đủ.”

Diệp Già Lam: “.....”

May mà Đường Ngô không tiện đường với cô, vừa rồi đã lên một chiếc xe hơi màu đen rồi

Diệp Già Lam duỗi tay vỗ vỗ bả vai Tô Cẩm Kha, “Đi nhanh.”

Cô mua mấy cây kẹo mút từ cửa hàng gần tiệm bán báo

Tô Cẩm Kha nhanh chóng quét xong hàng chữ cuối cùng, khép lại cuốn sách thả lại tại chỗ, cô nàng duỗi cái eo lười, vừa chuyển đầu căn cây kẹo mút Diệp Già Lam đưa cho, sau đó “Ai” một tiếng: “Kia không phải xe nhà Tạ Cảnh Phi sao?”

Diệp Già Lam cũng xoay lại nhìn.

Xe hơi màu đen, là chiếc Đường Ngô vừa lên.

“Dân tư bản.” cô nhỏ giọng nói thềm một câu.

Tô Cẩm Kha không nghe rõ, chỉ cần nghĩ đến Tạ Cảnh Phi, cô nàng lại thở dài: “Hôm nay cậu ta khẳng định đã mang tiểu ca ca trốn học đi chơi bóng!”

“Cậu ta không trốn học.”

“Cái gì?”

“Đường Ngô không trốn học.”

Diệp Già Lam kéo cánh tay cô nàng, trên đường về nhà kể hết những chuyện đã qua kia một lần.

Chuyện chỉ có mấy câu, rất nhanh đã nói xong.

Lúc tới giao lộ chờ đèn xanh, Tô Cẩm Kha cũng đúng lúc nghe xong nguyên nhân gây ra chuyện kia, cô nàng tức giận đến mức phải dạo vòng quanh Diệp Già Lam một vòng: “Bạn học năng khiếu kia hành động cũng, con mẹ nó, quá nhanh đi!”

Diệp Già Lam cắn kẹo que không đáp.

Cô cũng cảm thấy quá nhanh.

“Có đẹp không?”

“Cũng được.”

Tô Cẩm Kha nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu yêu tinh!”

Không biết là chỉ bạn học năng khiếu, hay là chỉ Đường Ngô nữa

Đèn xanh đèn đỏ thay đổi, Diệp Già Lam không để ý tới Tô Cẩm Kha đang bực tức, lôi kéo cô nàng đi sang đường.

Xuyên qua giao lộ, bóng dáng hai người dần dần biến thành hai điểm trắng.

Là màu của bộ đồng phục trên người hai người.

Thuần trắng, chỉ trên cổ tay áo có một vạt màu vàng nhạt tươi mát.

Mà giờ phút này ở cổng trường, trên chiếc xe hơi màu đen kia, Tạ Cảnh Phi mới rít một hơi thuốc nhả khói ra.

Cửa sổ xe mở ra, nên mùi thuốc không quá nặng, Tạ Cảnh Phi từ kính chiếu hậu nhìn người ngồi phía sau, vừa muốn mở miệng hỏi chuyện hôm nay thế nào, người nọ ngồi phía sau đã đưa tay vòng lên phía trước.

Tạ Cảnh Phi cho rằng anh muốn cầm tay mình, thụ sủng nhược kinh, vừa muốn bắt tay vói qua, Đường Ngô đã nâng mắt: “Thuốc!.”

“.....”

Tạ Cảnh Phi hơi hơi thất vọng một chút, nhưng rất nhanh, cậu ta lại giống như vừa phát hiện ra đại lục mới, đưa hộp thuốc qua: “Oa, Ngô Ngô của chúng ta.... Anh Ngô muốn học hút thuốc?”

Cậu ta với Đường Ngô đã quen nhau từ thưở mặc quần thụng lỗ, có hồ bằng cầu hữu từ tiểu học, sơ trung đã bắt đầu học hút thuốc, cũng chỉ có anh trước nay không chạm qua, không giống người thường mà lại giống kẻ biến thái vậy đó.

Đường Ngô không để ý đến cậu ta.

Lòng bàn tay trái của anh vẫn còn lưu lại hương thơm chỉ thuộc về cô bé đó, mùi hương không đậm, lại rất ngọt ngào.

Đường Ngô nửa cúi đầu, lấy từ hộp thuốc ra một điếu thuốc, sau đó niết ở giữa ngón cái và ngón trỏ, hơi dùng một chút lực, điếu thuốc còn chưa được đốt đã bị anh bẻ gãy trong tay.

Điếu thuốc bị nghiền nát, mùi hương cay cay gay mũi, che đi mùi hương còn tàn lưu của người con gái trên đầu ngón tay anh.

Đáy lóng Đường Ngô hiếm khi xao động một lần, ngăn ngùn vài phút đã bình ổn lại.

Tạ Cảnh Phi lẩm bẫm một câu: “..... Lãng phí.”

Cậu ta không dám nói Đường Ngô bị bệnh thần kinh.

Đường Ngô cũng không phản bác, chỉ hơi hơi híp mắt, “Hút ít thôi.”

“A?” Tạ Cảnh Phi lại bắt đầu thụ sủng nhược kinh, “Vì không tốt cho sức khỏe sao?”

“Ân.”

Tạ Cảnh Phi mắt lấp lánh: “Ngộ Ngô.....”

“Làm giảm IQ.”

“.....”

-

Sau sự kiện rừng cây nhỏ, suốt một tuần sau Diệp Già Lam cũng không dính dáng gì đến Đường Ngô cả.

Nếu không phải ở cùng một lớp, ngẫu nhiên lúc quay đầu lại có thể thấy anh ghé vào trên bàn ngủ, sợ là Diệp Già Lam cũng sẽ mất mấy hôm trước có một bạn học mới chuyển đến.

Bình thường bạn học mới này đều rất an tĩnh.

Anh thích ngủ, hơn nữa chẳng phân biệt giờ nào cả.

Lúc nghỉ trưa ngày chủ nhật, trong phòng học chỉ còn lại có vài người.

Sau tiết hai buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, giữa trưa Diệp Già Lam không về nhà, ăn cơm chưa ở nhà ăn xong là lại về lớp ngủ một giấc, lúc bò dậy khỏi bàn, vốn muốn nhìn đồng hồ treo tường phía cuối lớp, kết quả vừa chuyển đầu, đã nhìn thấy có một nữ sinh lặng lẽ nhét một phong thư màu hồng vào ngăn bàn bạn học mới.

Cô nàng đứng đó điều chỉnh vị trí phong thư nửa ngày, như là sợ anh thấy, lại như là sợ anh không thấy.

Diệp Già Lam thu mắt lại.

Chuông báo hết tiết hai buổi chiều vang lên, học sinh năm hai lớp 1 đều như chim rời tổ.

Diệp Già Lam từ cửa sau đi ra ngoài, lúc đi qua thùng rác, thấy bức thư màu hồng phấn kia đáng thương yên vị bên trong.

Cô chỉ liếc mắt một cái, sau đó đi theo Tô Cẩm Kha vẫn hoàn toàn không biết gì về chuyện này ra khỏi phòng học.

Lúc Diệp Già Lam về đến nhà đã là hơn 4h rưỡi chiều

Dư Thu Hoa đang làm văn thẩn trong phòng bếp.

Dư Thu Hoa là chủ nhiệm khoa nhi bệnh viện thành phố, hôm nay thị bệnh viện nhi khoa chủ nhiệm, hôm nay không phải trực ban, nên lúc này mới ở nhà.

Diệp Già Lam ở trước cửa đổi dép lê, còn chưa vào đã hô lên: “Mẹ, hôm nay sao mẹ lại làm sủi cáo thế?”

Tiếng chày cán bột lăn lộn không hề bị gián đoạn, Dư Thu Hoa ở bên trong đáp lời cô: “Lát nữa có khách tới nhà ăn cơm.”

“Khách nào ạ?”

“Có còn nhớ dì Đường Dung của con không?”

Diệp Già Lam “Ân” một tiếng.

“Con của bà ấy dọn đến nhà đối diện của chúng ta.”

Hèn gì mấy hôm trước có người mua thêm dụng cụ gia đình chuyển vào nhà trống ở đối diện.

Diệp Già Lam: “..... Nga.”

Cô đã sớm quên con trai Đường Dung là ai rồi.

Dư Thu Hoa và Đường Dung là bạn thân thời đại học, sau khi tốt nghiệp, Đường Dung lấy chồng rồi xuất ngoại, liên hệ mới bị ngăn trở.

Sức khỏe Đường Dung vốn không tốt lắm, sau khi sinh con xong lại càng tệ hơn, mấy năm trước đã hương tiêu ngọc vẫn mất rồi.

Diệp Già Lam sắp ăn xong một cây kẹo mút, trong miệng ngọt lịm, cô đổ chén nước uống, có chút kinh ngạc: “Mẹ, đã nhiều năm như vậy, mẹ còn có thể nhận ra con trai dì Đường á?”

“Thằng bé kia với dì Đường của con ấy à, lớn lên cứ y đúc, lúc mẹ ra cửa đổ rác vừa lúc thấy nó mở cửa, thuận miệng vừa hỏi nó tên là gì, đây quả thật là rất trùng hợp!”

Lời rơi xuống, chuông cửa cũng vang lên.

Dư Thu Hoa ở trong phòng bếp giương giọng: “Loan Loan, mau đi mở cửa đi.”

Diệp Già Lam căn lấy cây kẹo mút, đứng dậy lê dép đi mở cửa.

Cửa mở ra, cô vừa nâng mắt, sững sốt.

Dư Thu Hoa từ trong phòng bếp hỏi dò ra: “Tiểu Ngộ tới đó à?”

Bà nhìn Diệp Già Lam có chút ngẩn ngơ đứng ở cửa, “Loan Loan, lúc còn nhỏ con còn từng bắt nạt Tiểu Ngộ đến phát khóc, giờ đã quên rồi sao?”

“.....”

Bà lại hỏi ngược người bên ngoài: “Tiểu Ngộ còn nhớ không?”

“Nhớ không rõ lắm ạ.”

Diệp Già Lam hơi hơi thở nhẹ ra.

Đường Ngô liếc mắt nhìn cánh cửa bên trong, Dư Thu Hoa lại đi vào phòng bếp.

Anh hơi hơi cúi đầu, giọng đột nhiên đẽ thấp, nhẹ tới mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy: “Cậu cũng tin sao?”

Diệp Già Lam cứng đờ, miệng theo bản năng khẽ nhếch lên, kẹo mút đang cắn trong miệng cứ thế trượt ra, “Bang” một cái rơi thẳng lên đôi giày trắng sáng của Đường Ngô, sau đó lăn trên đất.

“.....”

Xong rồi.

Đoán chừng ngày chết của cô đã đến rồi đây.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Diệp Già Lam khi còn nhỏ cũng không ngoan lắm.

Thành thực mà nói, chắc phải là rất không ngoan.

Lúc ấy Diệp gia còn chưa chuyển đến tòa chung cư này, lúc ấy là ở một xóm quê nhỏ có rất đông nhà, mỗi nhà cơ hồ đều có một hỗn thế tiểu ma vương.

Diệp Già Lam không phải thế, cô là đại ma vương.

Nhóm tiểu ma vương trong phạm vi mấy dặm đều cúi đầu xưng thần với cô, ngoan ngoãn gọi cô một tiếng “Chị Lam”.

Số tiểu đáng thương bị cô bắt nạt quá nhiều, số người bị bắt nạt đến phát khóc một bàn tay đã chẳng còn đếm xuể, vì thế, tuy Dư Thu Hoa đã rút nhỏ phạm vi cho cô, nhưng Diệp Già Lam vẫn không nhớ nổi Đường Ngộ là vị nào.

Con sên nhỏ bị cô bắn súng nước vì trộm đào nhà người khác?

Tiểu khố bao bị cô đánh mông vì bắt nạt em gái nhỏ?

Đường Ngộ chẳng giống loại nào cả, anh đẹp đến quá phận như thế, chỉ cần đứng ở đó, cho dù chả nói năng gì, cũng tự toát lên vẻ tự phụ liêu nhân

Diệp Già Lam không tưởng tượng nổi cảnh tượng anh bị mình bắt nạt đến phát khóc là như thế nào được.

Cô hạ mắt, dừng trên cái kẹo mút bị cô làm rơi trên đôi giày trắng của Đường Ngô, nửa ngày cũng không dám ngẩng lên.

Đường Ngô rũ mắt nhìn cô.

Lông mi cô gái nhỏ hơi rũ, dài lại dày, xuống chút là chóp mũi xinh xắn, xuống chút nữa, miệng cô nhẹ nhấp, hàm răng trắng bóc cắn nhẹ lên môi dưới, sau đó buông ra.

Màu máu truyền lên, đỏ ửng diễm lệ.

Bộ dáng này của cô, so với trước kia đã ngoan ngoãn hơn không phải chỉ là một chút.

Đường Ngô vô thức nghĩ đến mùi hương dính trên ngón tay anh hôm qua

Anh thu mắt lại, sau đó cúi đầu, liếc một lên giày mình, giọng điệu không gọn sóng: “Không nhớ ra sao?”

Diệp Già Lam: “.....”

Quá nhiều, căn bản không biết là ai cả.

Môi Diệp Già Lam đang nhấp lại hơi buông lỏng, trên môi dưới phủ lên một lớp nước lóng lánh, cô đặc biệt có thành ý xin lỗi: “Ngại quá..... Khi còn nhỏ tớ không nghe lời lắm.”

“Giờ thì sao?”

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh, một đôi mắt thông thấu sạch sẽ, ần ần có hình ảnh phát chiếu ngược, cô không nghe hiểu: “... Giờ làm sao cơ?”

Khóe môi Đường Ngô hơi hơi gợi lên: “Nghe lời sao?”

Diệp Già Lam sợ tới mức lùi vào trong cửa nửa bước.

Lúc Đường Ngô hổ cô vào văn phòng chủ nhiệm giáo dục cũng chính là dùng vẻ mặt này.

Vẻ mặt thì thuần khiết như thiên sứ thể mà lại đi làm việc chỉ ma quỷ mới làm ra.

Trong đầu Diệp Già Lam có một sợi dây đàn đứt phụt, động tác trên tay lại nhanh hơn não, còn chưa kịp phản ứng lại, tay đã sờ đến tay cửa

Phịch một tiếng.

Cô nhốt Đường Ngô ở bên ngoài luôn.

Dư Thu Hoa đang bận rộn trong phòng bếp nghe thấy tiếng rung vang trời này, nhô đầu ra nhìn thoáng qua, “Sao lại đóng cửa lớn tiếng thế?”

Ngay sau đó ánh mắt bà quét qua toàn bộ phòng khách cũng không thấy bóng dáng Đường Ngô đâu, “Tiểu Ngô đâu?”

Diệp Già Lam cuối cùng mới phản ứng lại.

Tim cô vẫn đập thành thịch, kẽ tay còn có mồ hôi chảy ra, dính dính nhớp nhớp, Diệp Già Lam mặt không đổi sắc nói: “Cậu ấy về nhà lấy ít đồ.”

May mà Dư Thu Hoa không nghi ngờ, lại quay đầu vào phòng bếp.

Diệp Già Lam hít một hơi, làm công tác tư tưởng mất nửa phút mới giơ tay ra mở cửa.

Lần này động tác mở cửa rất thong thả, cửa hơi hé ra.

Cô mới ngó người qua quan sát động tĩnh bên ngoài, mất hơn 10s, sau đó cửa mở ra, người trước mặt đang thẳng tắp đứng đó.

Anh đang gọi điện thoại, tay cầm di động lúc nâng lên, xương cổ tay tựa hồ càng rõ ràng hơn một chút, anh liếc mắt nhìn người sau cánh cửa một cái, sau đó nhướn mày, xả môi, “Ngoan chỗ nào thế?”

Tạ Cảnh Phi đầu kia nghe không hiểu gì: “Ai không ngoan cơ a?”

“.....”

Diệp Già Lam không biết những lời này là nói với ai, hay là chỉ ai.

Tay cô run lên, thiếu chút nữa lại muốn đóng sập cửa trước mặt Đường Ngô.

May mà Dư Thu Hoa mở miệng đúng lúc: "Hai đứa đừng đứng ở cửa nữa, mau tới ăn cơm nào!"

Ánh mắt Đường Ngô vẫn dừng trên mặt Diệp Già Lam.

Cô rất trắng, mắt cũng không che dấu nổi cảm xúc, đáy mắt kinh ngạc lại ảo não, thuần khiết vô cùng.

“Cúp đây.”

Anh không đáp, thu hồi tầm mắt, đồng thời cắt điện thoại.

Diệp Già Lam đã buông then cửa trong tay ra, xoay người vào phòng khách.

Không bao lâu, đồ ăn đều được dọn lên bàn.

Diệp Già Lam ngồi đối diện Đường Ngô.

Dư Thu Hoa đưa chén lại: “Tiểu Ngô vừa rời về nhà lấy cái gì thế?”

Diệp Già Lam mới vừa cho miếng sủi cảo vào miệng đã bị nghẹn, ứ lại trong cổ họng mất mấy giây.

Người nọ ngồi đối diện liếc cô một cái, vẫn như cũ không chút để ý: “Thay giày ạ.”

“.....”

Anh thay cái rắm.

Giày vẫn là giày kia, có khả năng vẫn còn dính nước miếng của cô ấy chứ.

Diệp Già Lam cúi đầu, lấy một quả trứng gà.

Lúc lột vỏ, Dư Thu Hoa lại ném vấn đề cho cô: "Loan Loan, nhớ ra Tiểu Ngộ là ai chưa?"

Diệp Già Lam: “.....”

“Cái đĩa nhỏ này, thế mà lại quên thật rồi.....” Dư Thu Hoa thở dài, “Con đã quên mất lúc con mười tuổi, dì Đường của con dẫn Tiểu Ngộ đến nhà, con đã dẫm thẳng bé đến phát khóc rồi ư?”

“.....”

Lời này của Dư Thu Hoa đã có tác dụng dẫn đường trực tiếp

Trong đầu Diệp Già Lam như có thứ gì thoáng qua.

Nhớ ra.

Nhưng còn không bằng đừng nhớ ra.

Lần đó Đường Dung hiếm lắm mới về nước một chuyến, lần này tất nhiên muốn tụ tập với Dư Thu Hoa, bạn thân thời đại học một lần

Bà mang theo Đường Ngô tới Nam Thành mấy ngày.

Diệp Già Lam năm ấy mới vừa mười tuổi, vừa lúc là tuổi bướng bỉnh nhất.

Mà hôm Đường Ngô tới, lại đúng ngày cô cùng với cả mấy tiểu đồng bọn hện nhau ném đá trên sông.

Buổi chiều có tiểu đệ đứng ở cửa gọi người, trong lòng Diệp Già Lam chỉ còn mỗi chuyện ném đá trên sông, cực sốt ruột, lúc ra ngoài tựa như cuồng phong bão tố vậy, không cần thận dẫm lên chân Đường Ngô một cái.

Người này từ nhỏ đã thích đi giày trắng.

Diệp Già Lam dừng lại nhìn, cảm thấy một cái giày thì bẩn, một cái kia lại vẫn trắng thật chẳng đẹp gì cả.

Cô cực kì ra dáng chị đại đầu gấu vồ vồ bờ vai anh, sau đó dưới chân giơ lên, để lại một dấu giày đen xỉ trên chiếc giày trắng còn lại.

“Không cần cảm ơn.”

Mới vừa nói xong, mắt Đường Ngô đã lóng lánh, khóc lóc chạy đi mất rồi.

Kết quả của việc dẫm khóc Đường Ngô 9 tuổi chính là hôm ấy Diệp Già Lam không những không được đi ném đá trên sông mà còn bị Dư Thu Hoa dạy dỗ một trận nên thân.

Đường Dung ở bên cạnh khuyên bà: “Trẻ con chơi chơi thôi mà, nói hai câu là được rồi.”

Dư Thu Hoa không nghe, tay duỗi chỉ hướng toilet: “Đi, giặt sạch giày cho em trai ngay!”

Vì thế vào giữa ban đêm, Diệp Già Lam úy khuất ba ba ngồi xõm trong toilet giặt giày cho Đường Ngô, vừa chuyển đầu là có thể nhìn thấy gót chân người nọ đứng đưa đang ngồi bên ngoài xem TV.

Gió nước thay nhau chuyẽn, người khóc lại biến thành cô.

Đường Ngô này, từ nhỏ đã có chút ác liệt.

Nhưng lại không giống tính ác liệt của người khác, anh tuy ác liệt lại ưu nhã hơn nhiều

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Người này rất đặc biệt.

Diệp Già Lam hồi thần, ngẩng đầu nhìn người đối diện một cái.

Khuôn mặt thiếu niên đều đã phát triển hơn, trừ mỗi nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt, những chỗ khác đều đã thoát thai hoá cốt rồi.

Đẹp thì vẫn đẹp, nhưng cảm giác lại hoàn toàn không giống nhau.

Cô càng lớn càng thu liễm, tính tình cũng càng thêm mềm mại, mà Đường Ngô, giống như hoàn toàn tương phản với cô vậy.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm khuôn mặt kia, không tự giác cắn cắn chiếc đũa.

Đường Ngô không nhìn cô, ánh mắt hơi rĩ, không nhanh không chậm uống miếng nước.

Dư Thu Hoa múc canh cho hai người

“Buổi tối mẹ phải đến bệnh viện trực ban, con với Tiểu Ngô có khả năng cùng học một khối, đợi lát nữa nói chuyện với nó một chút.”

Diệp Già Lam từ khi lên sơ trung đột nhiên đổi tính, trừ học tập ra, cơ bản đặt chuyện gì trong lòng cả.

Mãi cho đến năm hai cao trung này, số lần cô kiểm tra thi cử đứng thứ hai đều rất ít.

Dư Thu Hoa vô cùng yên tâm cô: “Nghe thấy không?”

Diệp Già Lam cắn đũa gật đầu.

Một bữa cơm ăn đến hơn 6h.

Đến 6 giờ rưỡi, Dư Thu Hoa bị đồng nghiệp ở bệnh viện gọi đi trước

Diệp Già Lam vào phòng bếp dọn chén đũa.

Mười lăm phút sau ra ngoài, trong nhà đã trống rỗng một mảnh, TV vẫn mở ra, nhưng tiếng cũng nhỏ.

Trước khi Dư Thu Hoa đến bệnh viện đặc biệt giao cho cô phải đi đối chiếu xem xét chương trình học cho Đường Ngộ, cô không dám không nghe, ở nhà cọ qua cọ lại trong chốc lát, mãi đến hơn 7 giờ, cô mới cầm chìa khóa chuẩn bị ra cửa.

Lúc đi đến đầu cửa, cô thấy trên tủ giày có để một chuỗi chìa khóa.

Phía dưới để một tờ giấy.

Chữ bên trên rõ ràng lại cực đẹp, đơn giản mấy chữ: “Tự mở cửa.”

Diệp Già Lam thấy phía dưới có tên của anh.

Đường Ngộ.

Diệp Già Lam gấp tờ giấy bỏ vào túi, tiện tay cầm một quyển tiếng Anh, lấy chìa khóa, sau đó mở cửa nhà đối diện vào.

Phòng khách không có ai.

Phòng tắm phía Đông Nam có mở đèn, có tiếng nước ào ào vang lên.

Diệp Già Lam tìm chỗ trên sofa ngồi xuống, mở ra quyển tiếng Anh đọc mấy từ đơn.

Lúc đang muốn lật trang mới, thì có tin báo tin nhắn trên máy tính.

Diệp Già Lam nâng mắt, nhìn về phía chiếc laptop trên bàn cafe đối diện.

Vừa rồi cô vẫn không hề chú ý đến cái laptop kia, lúc này đảo mắt qua, khoảng cách không xa, khung chat vẫn còn mở, nội dung phía trên chiếu thẳng vào mắt_____

【 đều là mấy tác phẩm kinh điển tớ tìm được mấy ngày nay đó. 】

【 có đủ cho cậu xem không? 】

【 không đủ thì chỗ nơi này vẫn còn nha. 】

Sau tin này, bên người là hình ảnh với video từng cái được gửi qua.

Diệp Già Lam nhìn thoáng qua, nháy mắt bị thân thể trắng bóng trên màn hình kích thích, tai cô nóng lên, trên mặt nhanh chóng cũng bị thiêu hồng.

Tạ Cảnh Phi đầu bên kia vẫn hồn nhiên không phát hiện, vẫn tiếp tục gửi.

Phòng tắm cách đó không xa không biết đã dừng tiếng nước từ khi nào.

Lúc Diệp Già Lam phản ứng lại, cửa phòng tắm đã bị mở ra, người nọ nhấc chân qua đây.

Cô theo bản năng muốn đóng laptop lại, mới vừa đụng tới còn chưa kịp đóng, tay Đường Ngộ đã ấn lên phía trên, động tác khép laptop đột nhiên dừng lại, ngón tay hai người khẽ chạm vào nhau, anh khẽ nhíu mày: “Sao cậu lại đỏ mặt?”

“.....”

Còn có thể vì sao đỏ mặt chứ.

Hình ảnh trên màn hình đánh thẳng vào thị giác, nhưng do hiếu kì nên Diệp Già Lam lại không tự giác muốn nhìn thử lên.

Lúc này Đường Ngộ mới cảm thấy không thích hợp.

Ánh mắt anh hơi chuyển, từ trên mặt cô chuyển tới trên màn hình laptop, vừa liếc mắt một cái, ánh mắt Đường Ngộ tối sầm lại, yết hầu anh nhẹ lặn một cái, giơ tay che mắt Diệp Già Lam, giọng thấp mà nhẹ: “Đừng nhìn.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tầm nhìn của Diệp Già Lam đen kịt, ánh sáng không thể chiếu vào

Bên người có mùi hương mát lạnh của sữa tắm trên người thiếu niên mơ hồ bay đến, cô gắt gao nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn không thể khống chế mà nhớ đến hình ảnh kia.

Thật cay mắt!

Hô hấp Diệp Già Lam ngày một nóng, ngón tay nhẹ nhàng cuộn lại.

Trên màn hình máy tính, Tạ Cảnh Phi cuối cùng cũng dừng lại.

Video và hình ảnh không gửi thêm nữa, cậu ta đã gửi một câu lại: 【
Hạ Hạ, sao cậu không rep hả? 】

Cậu ta gọi Hạ Hạ, chứ không phải là Ngô Ngô.

Tay trái của Đường Ngô vẫn đang che trên mắt Diệp Già Lam, ánh mắt dừng trên màn hình, không rep cậu ta.

Không đến vài giây, đầu kia lại hỏi: 【 Lát nữa cậu có thể xóa lịch sử trò chuyện không? Nếu không bị Ngô Ngô phát hiện tớ gửi cho cậu mấy loại như này, tớ khẳng định không thấy được mặt trời ngày mai.....】

Mày Đường Ngô càng nhăn chặt, thân trên của anh hơi tiến lên, tay phải lướt qua bả vai cô gái nhỏ, gõ mấy chữ, tư thế này có điểm ái muội, nhưng thực tế căn bản không có tiếp xúc tay chân gì nhiều.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn có chừng mực.

【 lăn. 】

Đường Ngô gõ trên bàn phím một chữ, sau đó đóng cửa sổ khung chat, cùng lúc buông tay đang che mắt Diệp Già Lam ra.

Hơi thở của Diệp Già Lam vẫn còn hơi nong nóng, cúi đầu, không biết phải nhìn đi đâu.

"Được rồi."

"....."

Lúc này Diệp Già Lam mới cố gắng trấn định giữ thẳng ánh mắt.

Trên màn hình đã không còn khung chat, lúc này đơn giản sạch sẽ.

Đường Ngô kéo cây bút máy dựa ngòi trên sofa, tóc anh vẫn chưa cắt, tóc mái cũng không dài lắm, phủ trên hàng mày, mi mắt khẽ buông, không nhìn cô, cũng không mở miệng nói chuyện.

Không khí một lần nữa lâm vào xấu hổ nặng nề.

Diệp Già Lam đứng ngồi không yên, tự động quy kết loại phản ứng này của Đường Ngô là cảm xúc ảo não và xấu hổ của nam sinh vị thành niên đi xem phim cấm bị bạn cùng lớp bắt được.

Cô cúi đầu néo néo ngón tay, sau đó lại ngẩng đầu: "Cái kia....."

Cây bút máy đang nhẹ chuyển trong tay Đường Ngô đột nhiên dừng lại, anh giương mắt nhìn cô.

Diệp Già Lam căng da đầu tiếp tục nói: "Tớ có thể hiểu mà."

Thiếu nam thiếu nữ đang trong độ tuổi như bọn họ vẫn luôn tương đối trưởng thành sớm.

Ngày thường trên lớp cũng có mấy nam sinh thảo luận loại vấn đề này, chẳng qua trước kia Diệp Già Lam chỉ nghe bọn họ thảo luận, lần này lại là gặp thật mà thôi.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, thấp đầu khụ một tiếng, "Tớ có thể coi như không phát hiện."

Mắt Đường Ngô nhắc lên, nhìn cái trán trơn bóng trắng sáng của cô.

Diệp Già Lam ngại xấu, nên mấy hôm trước dứt khoát đã lấy kẹp tóc kẹp hết đồng tóc mái kiểu loli kiểu bệnh kia lên.

Tâm mắt Đường Ngô khẽ chuyển, "Ân" một tiếng.

"Tớ cũng sẽ không ra ngoài nói bậy đâu."

Ánh mắt Đường Ngô lại xoay về, không lên tiếng nữa.

Diệp Già Lam giương mắt, thấy vẻ mặt của anh.

Không tốt cũng không xấu.

Gương mặt Đường Ngô rất đẹp, mắt nhu hòa, nhưng đỉnh mày lại rất sắc bén, anh hơi hơi cau mày, môi nhấp thẳng.

Diệp Già Lam có một loại ảo giác, giây tiếp theo anh sẽ vì thẹn quá hóa giận mà ra tay giết người diệt khẩu.

Cô hít sâu, không dám tiếp tục đề tài này nữa, xoay người lấy quyển sách tiếng Anh đặt trên bàn trà: "Chúng ta đây hiện tại..... tập trung được chưa?"

Đường Ngô nhìn chăm chăm tay Diệp Già Lam lấy sách

Đầu ngón tay thiếu nữ xanh nhạt tinh tế, trên mu bàn tay ẩn ẩn có thể thấy mạch máu màu xanh lá, ngón tay cô có chút run, vừa rồi lúc lấy thư sách còn thiếu chút nữa cầm không chắc

Người bị đánh vỡ hiện trường nên xấu hổ rõ ràng là anh, kết quả ngược lại cô nhóc này lại một bộ dạng lo lắng hãi hùng.

Thật cẩn thận đến có điểm đáng yêu.

Cũng không biết tiểu ma vương trước đây vì sợ già anh bản không cân xứng mà dẫm thêm một cái đã chạy đi đâu mất rồi.

Bên này Diệp Già Lam lấy sách mất năm giây, lật sách mất bảy giây, lật xong cô mới nhớ hỏi: "Cậu có sách không?"

"Không có."

"....."

Ngón tay Diệp Già Lam gác bên trái trang sách, lại hỏi một vấn đề: "Vậy tiếng Anh của cậu tốt không?"

"Thường thôi."

Còn cách kì thi cuối kì không đến một tháng thôi đấy.

Diệp Già Lam có chút buồn bực gãi gãi tóc: "Học lệch à?"

Lần đầu tiên Đường Ngô bị người ta hỏi loại vấn đề này, anh hơi hơi híp mắt, "Không."

Nga, đó chính là đều giống nhau đó à?

Diệp Già Lam càng buồn bực, đây căn bản làm cô không thể nào xuống tay được mà.

"Năm hai vào đầu tháng 3 sẽ phân ban, thành ban trọng điểm và ban bình thường, là dựa vào thành tích kì thi cuối kì lần này để phân....."

Hai loại ban này quả thực có cách biệt một trời một vực đó

Móng tay Diệp Già Lam bấm lên trang sách tiếng Anh, "Cậu đến một quyển sách cũng không có à?"

Trước kia cô thật đúng là không chú ý đến vấn đề này.

Đường Ngô nhướng mày, không nói chuyện.

Bực này cùng với cam chịu trả lời phương thức làm diệp già lam thờ dài.

"Vậy mấy hôm nay cậu dùng sách tiếng Anh của tớ để ôn tập đi," cô khép quyển sách tiếng Anh lại, lại thả lên bàn trà lần nữa, trong không khí ước số xấu hổ kéo dài không thôi, Diệp Già Lam chỉ có thể tiếp tục tìm đề tài đánh vỡ trầm mặc: "Còn có cái gì không rõ lắm có thể hỏi tớ."

Ánh mắt Đường Ngô vô thanh vô tức, mang theo vài phần tính xâm lược như có như không, anh xoay nhẹ cây bút máy: "Tạm thời không có."

Diệp Già Lam không suy nghĩ sâu xa thâm ý của cái "Tạm thời" này.

Chốn này không thể ở lâu.

Cô hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy: "Tớ về trước đây."

Đường Ngô không nói lời nào.

Mãi đến khi Diệp Già Lam đi tới cửa, anh mới mở miệng: "Chìa khóa."

Diệp Già Lam lúc này mới phát hiện hai tay trống trơn, đến chìa khóa nhà cũng đã quên lấy, cô đứng yên, sau đó xoay người.

Ngón tay người nọ câu lấy chùm chìa khóa của cô đưa đến gần, lúc đến trước mặt, Diệp Già Lam tự giác đưa tay ra, lòng bàn tay mở ra.

Sau đó tay Đường Ngô nhấc lên, lúc thả chìa khóa vào trong tay cô, ngón trỏ thu về trễ, nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay cô một cái.

Có chút ngứa.

Diệp Già Lam không tự giác buộc chặt ngón tay nắm lấy chìa khóa, nắm chặt một cái, lập tức nắm chặt cả ngón tay thon dài của thiếu niên trong lòng bàn tay.

Cô ngừng thở, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Đường Ngô đứng ngay trước mặt cô, khoảng cách không đủ nửa thước, anh hơi cúi đầu nhìn cô, cuối cùng cũng có biểu cảm thứ hai sau khi cô vào nhà

Khóe môi người nọ nửa câu cười như không cười, ngón trỏ nhẹ niết trong lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng thông thả: "Làm gì thế?"

Diệp Già Lam đột nhiên buông tay.

Chỉ một giây này, cô đột nhiên nhớ tới câu nói "Tiểu yêu tinh" của Tô Cẩm Kha mấy ngày trước.

Diệp Già Lam cảm thấy ba chữ này chắc chắn chỉ Đường Ngô.

Rốt cuộc sắc đẹp khó kiểm soát mà.

Cô mím môi, tận lực ép ánh mắt xuống, giọng cô nhẹ, nghe không còn chút sức: "Cảm ơn."

Khóe môi Đường Ngô như có như không dương lên nửa phần, không nói tiếp.

Diệp Già Lam cũng không chờ anh mở miệng, cô rũ mắt xoay người, sau đó ra cửa.

Cánh cửa nhanh chóng khép lại trước mặt.

Đường Ngô thu mắt lại, lúc này mới nhìn cái điện thoại di động đã có không biết bao nhiêu thông báo, anh duỗi tay nhận điện thoại: "Nói."

Giọng Tạ Cảnh Phi truyền tới: "Ngô Ngô..... Anh Ngô, em biết sai rồi."

Đường Ngô không đáp, đi đến bên sô pha ngồi xuống.

Vị trí lại vừa đúng là chỗ Diệp Già Lam vừa ngồi, mùi hương lưu lại còn chưa tan hết, anh hơi nghiêng thân mình, rút ra một điều thuốc lá.

"Là Hạ Hạ bảo tớ gửi cho cô ấy," mượn mười lá gan cậu ta cũng không dám chủ động gửi qua cho cô nàng kia, Tạ Cảnh Phi buồn bực không thôi, "Không tin cậu có thể xem lịch sử trò chuyện."

Người cậu ta nói chính là Hạ Chí.

Điều thuốc trong tay Đường Ngô bị nghiền nát.

Tạ Cảnh Phi: "Hạ Hạ đến đây lúc nào thế a?"

"Không nhớ rõ."

Khoảng thời gian từ lúc ra khỏi nhà Diệp Già Lam, cho đến khi vào phòng tắm tắm rửa, Đường Ngộ hoàn toàn chả có ấn tượng gì

Ký ức anh trống rỗng, chiếm mất 20 phút thời gian cuộc đời.

Giống hết buổi tối ở rừng cây nhỏ hôm đó.

Hạ Chí và Đường Ngộ là hai nhân cách hoàn toàn bất đồng, ngày đó cô nàng cầm thư tình mà nữ sinh năng khiếu kia trộm gửi đến chỗ kia, vốn định chỉ trích người nọ viết thư mà sai chính tả quá nhiều, kết quả, lúc chủ nhiệm giáo dục soi đèn pin qua, cô nàng này lại núp vào.

"Hạ Hạ sao luôn vào lúc thời khắc mấu chốt....." Tạ Cảnh Phi hận sắt không thành thép thờ dài, cậu ta không dám nói ba chữ "Rót dây xích", lại chột đổi giọng chuyển đề tài, "Nhưng mà Ngộ ca, cậu cũng tới tuổi có thể xem rồi đó...."

"Lăn."

Diệp Già Lam hiện tại phỏng chừng đã cho rằng anh là một tên đại sắc lang dục cầu bất mãn mất rồi.

Điện thoại bị Đường Ngộ cắt đứt.

Anh ném điện thoại qua một bên, xóa hết lịch sử trò chuyện, sau đó đóng máy tính.

Quyển sách tiếng Anh của Diệp Già Lam để ở bên, Đường Ngộ tùy tay mở ra một trang, bên trên là hàng chữ nữ sinh thanh tú tinh tế, nhân vật hình tượng chẳng rõ là Lý Lôi hay Hàn Mai Mai bị vẽ thêm mái tóc giả, một bộ váy

Chắc là lúc đi học nhầm chán cô tiện tay vẽ vào.

Ngón tay Đường Ngô dừng trên trang giấy nửa giây, sau đó khép lại đặt ở một bên, kéo quyển vở trong ngăn kéo ra.

Là một quyển nhật ký màu phấn của thiếu nữ.

Mở ra nhìn, bên trên chữ viết cũng thanh tú xinh đẹp

Hoàn toàn khác chữ anh tự viết, nhưng lại chân chân thật thật được viết ra từ tay anh --

"Ngô Ngô, cái tên này rất đáng yêu, cậu ấy sao lại không thích nhỉ!"

"May mà mình tới ngày hạ chí, chứ không phải là đại thử tiểu thử, nếu không tên sẽ rất khó nghe."

Trong thân thể anh còn có một người khác, tên Hạ Chí, là một người tính cách hoàn toàn tương phản với anh, một cô gái.

Vừa rồi người một hai bảo Tạ Cảnh Phi gửi đến phim không dành cho thiếu nhi chính là cô nàng.

Theo y học gọi hành vi này là rối loạn tách rời nhận thức.

Đổi một cách nói khác, gọi là hai nhân cách.

Lại đổi một cách nói khác nữa

Anh có bệnh.

Tiếp tục xem xuống dưới, là một đoạn nhớ lại chuyện ở rừng cây nhỏ ngày đó.

"Hôm nay Ngô Ngô lại nhận được một bức thư tình, người nọ thể mà đến cả câu "nước sông chảy cạn" mà cũng viết sai được, Ngô Ngô cái tên

biến thái này nếu thích loại học dốt thế này, mình sẽ livestream ăn bàn phím luôn!"

"....."

Bệnh tâm thần.

Đường Ngô gấp cuốn sổ nhật ký nhét lại vào ngăn kéo, sau đó ngây người hồi lâu, nhìn chăm chăm vào cuốn vở ôn tập Diệp Già Lam để lại cho anh.

-

Hôm sau, lúc Diệp Già Lam lấy lại cuốn sách tiếng Anh của mình, phát hiện có một tờ dính mùi thuốc lá

Mùi không nặng, nhưng mũi cô trước nay mẫn cảm, nên dễ dàng ngửi ra.

Lúc tới tiết tiếng Anh, cô bịt mũi ngồi chỉnh sách giáo khoa tiếng Anh, Tô Cẩm Kha ở bên cạnh chọc chọc cánh tay cô: "Loan Loan, cậu làm sao vậy, không thoải mái à?"

Bây giờ vẫn chưa tan học, Diệp Già Lam mắt giáo viên tiếng Anh trên bục giảng, lắc lắc đầu không đáp.

Thật vất vả qua năm mươi phút, chuông báo tan vang lên, Diệp Già Lam chạy ngay đến quầy bán quà vặt trên lầu mua bình dầu thơm.

Cô quyết định phòng.

Sau này mỗi lần cho Đường Ngô mượn một quyển sách, trở về cô sẽ phun một lần.

Ra quầy bán quà vặt xuống lầu, cô gặp ngay đầu số gây tội làm sách giáo khoa của cô có mùi thuốc lá ở cửa phòng học, anh đang đứng đó với Tạ Cảnh Phi và hai người bạn lớp khác, diện mạo cùng với chiều cao chiếm không ít ưu thế.

Hành lang có mấy bạn học nữ đi qua ngoái đầu lại.

Diệp Già Lam từ cửa sau đi vào, lúc đi qua bên người anh vẫn nhỏ giọng nói câu: "Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu."

Giọng cô không lớn, chỉ có Tạ Cảnh Phi bên cạnh Đường Ngô nghe được, cậu ta "Ai" một tiếng, thuận miệng hỏi lại: "Lớp trưởng, vậy cái gì tốt cho sức khỏe cơ?"

"....."

Diệp Già Lam nhất thời ghen lời, không trả lời lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Đường Ngô đang đứng dựa tường bên cạnh, duỗi tay ngoắc ngón tay về phía cô.

Diệp Già Lam dịch về phía trước nửa bước, chênh lệch chiều cao giữa hai người không nhỏ, Đường Ngô hơi hơi cúi xuống, đè thấp giọng xuống âm cuối câu nhân: "Hôn môi tốt cho sức khỏe đó!"

Editor: ngày đại thử và tiểu thử:

1. Đại thử (tiếng Hán: 大暑) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 22 hay 23 tháng 7 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 120° (kinh độ Mặt Trời bằng 120°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch

của các nước chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nóng oi.

2. Tiểu thử (tiếng Hán: 小暑) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 7 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 105° (kinh độ Mặt Trời bằng 105°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nóng nhẹ.

(Nguồn Wikipedia)

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Anh nghiêm trang giống như đờn thuần đang nhắc nhở cô cái gì tốt cho sức khỏe vậy đó

Diệp Già Lam sững sốt, chỉ nghe thấy hai chữ trước lập tức cảm thấy đại não nóng lên.

Cô mất hai giây để tiêu hóa những lời này, hai giây sau, cô lui về phía sau nửa bước, môi nhấp thẳng một đường chớp mắt sau đó buông ra, giọng điệu vô thức kéo dài hơn một chút: "Nga....."

Đề tài có chút xấu hổ, Diệp Già Lam không thể nghĩ ra cách trả lời nào khác.

Đường Ngô rũ mắt liếc cô, sau một lúc lâu, nhìn chăm chăm vành tai ửng đỏ của cô, "Ân" một tiếng.

Anh không có thói quen ở trước mặt con gái nói mấy lời này, vừa rồi chỉ là do ma xui quỷ khiến ngoài ý muốn mà thôi

Đường Ngô thu hồi tầm mắt: "Vào đi thôi."

Tiếng vừa dứt, Tạ Cảnh Phi kinh ngạc hỏi: "Hai người vừa nói cái gì thế a?"

Diệp Già Lam không dám ở lại, đẩy cửa sau đi vào

Lúc đi vào cửa vốn dĩ đóng không quá kín, lại bị gió thổi hé ra hơn nửa, tiếng mấy người nói chuyện bên ngoài cũng theo gió bay vào --

"Để tớ đoán xem, căn cứ vào khẩu âm tớ học mười mấy năm, tớ vừa nhìn đã hiểu mấy chữ sau là " tốt cho sức khỏe"."

"Phía trước thì sao?"

"Chạy bộ? Ăn nhiều hoa quả cùng rau xanh? Không đúng a, hình như không nhiều chữ như thế....."

Bước chân Diệp Già Lam chậm lại một chút.

Cô nghe thấy Tạ Cảnh Phi hỏi một câu: "Rốt cuộc là cái gì a?"

Không đến vài giây, phía sau có tiếng bước chân vang lên, người nọ ngừng ở cửa một giây, quay đầu lại: "Làm bài."

Lại là làm bài.

Không biết còn tưởng rằng anh là học sinh tốt cực thích học tập nữa chứ

Rõ ràng đến quyển sách cũng không có.

Diệp Già Lam bỗng dừng nhớ tới cái gì, cô vẫn đứng phía cuối lớp, bước chân dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua vị trí Đường Ngô

Anh rất cao, nên bàn cũng bị đặt ở cuối dãy, mặt bàn đều sạch sẽ, chỉ có hai cái bút và một quyển notebook.

Không có sách.

Ngồi cùng bàn với anh là ủy viên học tập của lớp, độ dày mắt kính có thể so với đế chai bia rồi, là học bá tiêu chuẩn, ngay cả ra chơi mười phút cũng vùi đầu học tập.

Không cần nghĩ cũng biết, Đường Ngô căn bản không có thói quen xem chung một quyển sách với học bá này.

Lớp học trước khi giáo viên ngữ văn vào lớp: "Lát nữa phải viết chính tả bài 《ly tao》."

Không khí trong lớp tức khắc không còn vẻ uể oải không phấn chấn như vừa rồi nữa, những người ghé vào trên bàn ngủ đều bị tin dữ này dọa tỉnh, ngẩn ngứ vài giây, trong phòng học đã bị tiếng lật sách lấp đầy

Diệp Già Lam bước nhanh trở lại chỗ ngồi, mở sách ngữ văn ra nhìn hai hàng, sau đó quay xuống phía dưới.

Học bá ngồi cùng bàn với Đường Ngô vừa lúc dịch sách giáo khoa về phía anh, cô thấy đuôi mày người nọ nhẹ nhúm, xốc xốc môi nói hai chữ.

Khả năng nhìn khẩu âm của Diệp Già Lam so với người vừa đoán lung tung bên ngoài kia tốt hơn nhiều, liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Là "Không cần".

Quả nhiên, anh không thích xem chung một quyển sách với người khác.

Diệp Già Lam nhúm nhúm mày, sau đó mở thời khoá biểu nhìn thoáng qua.

Tô Cẩm Kha học đi học lại đúng một câu: "Lấy tiếng thở dài giấu đi nước mắt, thương xót chúng sinh còn lăm lăm than*....."

(*là một câu trong bài thơ 《ly tao》. Chỉ là tạm dịch mà thôi)

Xuống chút nữa, cô nàng không nhớ nổi

Tô Cẩm Kha thật sự không phải người giỏi học thuộc, là một nữ sinh khoa học tự nhiên, lý hoá sinh của cô nàng so với ngữ văn giỏi hơn nhiều, hai phút qua đi, cô nàng dứt khoát không hấp hối giây giụa nữa, cũng sửa lại giống Diệp Già Lam chậm rì rì xem từng hàng một.

Xem xong khổ thứ nhất, Tô Cẩm Kha kéo ghế dựa hướng bên cạnh hỏi: "Loan Loan, cậu thuộc rồi à?"

Diệp Già Lam gật đầu.

"Người trong lòng có Khuất Nguyên quả nhiên không giống nhau."

Tô Cẩm Kha cảm thán, xem xong khổ thứ hai, cô lại quay mặt qua: "Loan Loan, bạn học Đường Ngộ không có sách a."

Diệp Già Lam nâng mắt, sau đó tiếp tục gật đầu.

"Vậy hôm nay tớ chắc sẽ không là người viết chính tả kém nhất rồi."

Diệp Già Lam không đáp.

Sau khi lật qua một tờ, cô mới nhỏ giọng nói một câu: "Lỡ như cậu ta thuộc rồi không cần sách thì sao?"

Tô Cẩm Kha: "....."

Sự thật chứng minh, Diệp Già Lam mạnh miệng nói được quá sớm.

Tiết ngữ văn này mới vừa tan, cô đã nghe thấy bên phải lối đi nhỏ, đại diện môn ngữ văn nhỏ giọng bàn luận với bạn cùng bàn của mình: "Bạn học mới thế mà nộp giấy trắng đấy."

Lúc cô nàng đi thu bài kiểm tra có thấy, "Bài kiểm tra còn trắng hơn cả mặt tờ kia."

"....."

Diệp Già Lam néo néo tai, xé hai trang giấy trắng trên quyển notebook, sao đó viết thời khóa biểu lên.

-

Tiết tự học buổi tối cùng ngày hôm ấy tan lúc 9h40 phút.

Chuông tan học vang lên, Tô Cẩm Kha ôm bụng gập eo đứng lên, một tay khác của cô quơ quơ trước mặt Diệp Già Lam: "Không được tở không nhìn nổi, Loan Loan, cậu đợi chút xíu, tở quay lại liền!"

Tiếng chuông còn chưa dứt, cô nàng đã chạy như bay ra khỏi lớp.

Ánh mắt Diệp Già Lam đi theo cô nàng chạy một vòng, sau đó mới quay lại, an an tĩnh tĩnh xem lại thời khóa biểu nhìn sách cần có cho ngày mai.

Năm phút đồng hồ sau, người trong lớp đã vắng.

Năm hai cường độ học tập vẫn chưa bằng năm ba, đặc biệt lúc này tới giờ nghỉ, khu dạy học quy định trước 10 giờ phải tắt đèn, có ôn tập buổi tối thì cơ bản cũng là từng người về ký túc xá hoặc về nhà tự tiếp tục đọc sách mà thôi.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn đồng hồ

Hơn năm mươi.

Tô Cẩm Kha vẫn còn chiến đấu ở WC chưa về.

Đằng sau trống không, nam sinh kia cũng không ở đây

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Trong phòng học lúc này chỉ còn lại có một mình cô, an tĩnh tới cực điểm, chỉ có cánh quạt quay trên đỉnh đầu, tạo ra tiếng ma sát và tiếng gió.

Diệp Già Lam chùng sách thành một chồng, sau đó lật quyển đặt phía trên cùng, kẹp tờ thời khóa biểu kia vào.

Hơn năm mươi phút, cô ôm mấy quyển sách lên đi đến phía sau, sau đó dừng trước bàn Đường Ngô, vừa muốn buông xuống, phía sau đã có giọng nói truyền đến: "Làm gì thế?"

Diệp Già Lam hoảng sợ.

Cô rõ ràng là làm việc tốt, kết quả bị loại không khí khẩn trương này làm cho giống như ăn trộm vậy đó, mắt mở to ra, theo bản năng quay đầu nhìn qua.

Đường Ngô cũng không biết đi đâu mà quay lại, hay căn bản là chưa từng rời đi nữa, lúc này đang nhẹ nhàng dựa vào khung cửa, híp đôi mắt nhìn cô.

Anh đứng không thẳng, ngữ khí và tư thế đều mang theo nửa phần lười nhác.

Diệp Già Lam càng lớn càng nhát gan, tim đập càng nhanh, tay cũng buông lỏng không ít.

Giây tiếp theo, "Phanh" một tiếng, cô vừa định buông chồng sách trên mặt bàn, lại thu tay về trễ, ngón út tay phải cứ thế mà bị đè lên.

Cô hít khí lạnh, vội rút tay về.

Diệp Già Lam chính là điển hình chịu được đau mà không chịu được dọa.

Đầu ngón út vừa đau vừa rát, cô cũng cũng chỉ hơi hơi nhú mi, giọng hơi hơi run rẩy: "Không phải cậu không sách sao?"

Đường Ngô đứng dậy đi từ cửa vào.

"Trước cậu cứ dùng của tớ, tớ xem chung một quyển với bạn cùng bàn là được rồi."

Người nọ kéo ghế ngồi xuống, cầm cây bút quay quay, hơi hơi nâng đầu nhìn cô.

Diệp Già Lam tiếp tục nói: "Tất cả ghi chú đều đủ cả, ôn tập cũng tương đối nhanh."

Đường Ngô dời tầm mắt xuống, rơi xuống trên tay cô.

Tay nữ sinh với tay nam sinh hoàn toàn không giống nhau, khung xương nhỏ, trắng nõn sạch sẽ, đến móng tay cũng cắt tỉa chỉnh tề, đầu ngón út lại vì bị sách đè nên sưng lên hồng hồng.

Lại hướng lên trên, bàn tay cô thực tinh tế.

Nắm vào nhất định rất thoải mái.

Đường Ngô thu mắt lại, tay quay bút dần dừng lại.

Diệp Già Lam: "Tớ về nhà trước đây."

"Ân."

"Cậu cũng về sớm một chút."

"Được."

Ngón út của Diệp Già Lam vẫn hơi đau, cô nhẹ giật giật, trước khi ra khỏi lớp nhìn về phía cuối phòng: "Đường Ngô....."

"Sao thế?"

"Cậu có thể đừng hút thuốc không?"

Cô không thích trên sách có dính mùi thuốc, sẽ bị sặc mắt.

Diệp Già Lam hỏi những lời này cũng có chút rối rắm, cảm thấy mặt kệ Đường Ngô trả lời cái gì cũng đều sẽ có điểm không thích hợp.

Đáp "Không thể" thì những lời này của cô không chỉ nói vô ích, mà cực kì có khả năng tạo ra một tình huống xấu hổ.

Đáp "Có thể" thì thành cô bảo anh không hút anh lập tức không hút..... Vậy càng không thích hợp.

Anh sao phải nghe lời cô cơ chứ?

Tình thế lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Già Lam cảm thấy bản thân quá xúc động, vừa muốn coi như chưa nói gì đi ra cửa, Đường Ngô đã đáp câu: "Có thể a."

Anh cũng không giải thích nhiều, khước miệng hơi hơi gọi lên, "Vậy cậu có thể đừng nhìn tớ như thế không?"

"Cái gì cơ?"

Diệp Già Lam không phản ứng kịp.

Ngón tay Đường Ngô chạm nhẹ một cái lên mặt bàn, giọng vẫn trong sáng quá mức như cũ: "Tự chủ của tớ không tốt lắm."

Lúc anh nói những lời này lại đúng lúc Tạ Cảnh Phi vọt vào trong cửa: "Ngô ca, uống coca lạnh không?"

Lời của Đường Ngô cứ thế bị lấp đi.

Diệp Già Lam không nghe rõ, cô cũng không định hỏi lại, liếc mắt nhìn Tạ Cảnh Phi một cái, rồi xoay người ra khỏi phòng học.

Tạ Cảnh Phi đặt Coca lên trên bàn anh, lúc này mới xoay lại: "Sao lớp trưởng muộn thế mới tan vậy?"

Cậu ta ngày thường cực ít giao lưu thật sự với Diệp Già Lam.

Một cô gái ngoan ngoãn với một tên ăn chơi trác táng, không có điểm nào có thể giao lưu được hết.

Tạ Cảnh Phi không đặt quá nhiều tâm tư trên người cô, rất nhanh đã thu mắt lại, rơi xuống đồng sách trên bàn Đường Ngô: "Sách ở đâu thế?"

Bìa bọc sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn ra đã có người dùng rồi.

Tạ Cảnh Phi nói rồi duỗi tay ra sờ, còn chưa chạm tới, Đường Ngô đã vươn tay trái đè lên phía trên.

Trước mắt anh thoáng qua bàn tay thiếu nữ, trắng nõn tinh tế, giống như chỉ cần gập lại là có thể gãy vậy.

Đường Ngô rử rử mắt, tay hơi dùng sức, "Bang" một tiếng, cây bút trên tay phải gãy nằm trên bàn,

"....."

Tạ Cảnh Phi sợ tới mức lập tức rút tay về.

Thế mà đến chạm cũng không cho cậu ta chạm vào một chút!

Quý hẹp hòi.

-

Công việc đưa sách bí mật của Diệp Già Lam cho Đường Ngô kéo dài một tuần.

Cô không dám không bí mật, Đường Ngô chính là một khối thịt mỡ, không ít mắt hồ ly đều nhìn chăm chăm vào đấy.

Sau một tuần, loại việc này cuối cùng cũng kết thúc -- lập tức đến kì thi cuối kỳ.

Trước ngày thi một ngày, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều được Chủ Nhiệm Giáo Dục mời đi họp.

Vì thế Diệp Già Lam phải trông lớp, cô ngồi trên bục giảng phía trước làm đề vật lý, đến gần tan học, lớp học an tĩnh bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ.

Diệp Già Lam không ngẩng đầu, "Trật tự!"

Mới vừa nói xong, có người giống như cố ý muốn đối nghịch với cô, cao giọng nói một câu: "Bạn học mới đến lớp 1 năm 2, bạn có bạn gái chưa a?"

Giọng vang lên từ bên cửa lớp.

Diệp Già Lam nhíu mày nhìn qua, bên ngoài có một nữ sinh tóc dài đang đứng, rất xinh đẹp, lúc này cô nàng cười rục rờ: "Nếu không có, vậy có thể suy xét đến tớ một chút không a?"

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trước nay người đi tỏ tình với Đường Ngô không hề ít, nhưng đều chỉ lén lút nhét thư tình vào ngăn bàn anh mà thôi.

Cẩn thận lại suy nghĩ nghiêm túc.

Diệp Già Lam không ngờ lại có người giống trống khua chiêng giống thế này đây.

Tiếng thì thầm khe khẽ trong lớp lại càng lớn, thậm chí đã bắt đầu có nam sinh huýt sáo với nữ sinh bên ngoài rồi.

Rõ ràng vẫn còn mấy phút nữa mới tan học, lúc này cả lớp lại gần như âm ỉ hết cả lên.

Diệp Già Lam mím môi, mày tú nhíu chặt, tiện tay lấy viên phấn trên bàn ném về phía nam sinh kia.

Nam sinh kia bị ném trúng đỉnh đầu, vội vàng che đầu quay lại nhìn về phía bục giảng, liếc mắt một cái: "Lớp trưởng, cậu ném tớ làm gì?"

Cậu ta vẫn thấy rất ủy khuất.

"Cậu kích động như vậy làm gì, là tỏ tình với cậu sao?" Diệp Già Lam mặt vô cảm, "Thành thật đọc sách đi."

Trong lớp có tiếng cười vang lên không ngừng, nhưng ít nhất không ai dám trái ý làm bậy cả.

Diệp Già Lam chuyển tầm mắt.

Nữ sinh kia nghiêng nghiêng dựa vào cửa, cô nàng không có mặc đồng phục, cổ áo hồng chóa cực trẻ, bên dưới mặc một chiếc quần cao bồi.

Nhìn vô cùng mát mẻ.

Mà dường sự cách nữ sinh kia chưa đến một thước ở ngay phía trước lại đang ghé lên mặt bàn, ngủ say.

Không biết là do lạ giường hay không quen khí hậu, trong thời gian anh chuyển đến, hình như vẫn luôn không nghỉ ngơi tốt lắm.

Ánh mắt Diệp Già Lam dừng trên người Đường Ngộ tầm nửa giây, sau đó mới thu lại, đứng dậy đi ra trước cửa lớp.

Nữ sinh kia vẫn còn đang dựa vào khung cửa cửa sau, nhìn cô nhú nhú mày, không nói gì.

Diệp Già Lam nhú mày, sợ quấy rầy đến bạn học đang học trong lớp, cố tình ép nhẹ giọng xuống: "Bạn học này, cậu có thể đợi đến khi tan học mới tìm cậu ta không?"

Cô nàng làm như vậy đã quấy rối nghiêm trọng đến trật tự lớp cô rồi đó

Nữ sinh kia liếc cô một cái, sau đó lại cúi đầu, chán muốn chết nhìn thoáng qua móng tay mới làm của mình.

Cô nàng có vẻ cực kì không muốn nói chuyện với Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam cũng không muốn nhiều lời, người này không phải là bạn học của bọn cô, cô dừng lại, vừa muốn xoay người vào lớp, nữ sinh kia đã khẽ hừ một tiếng, "Không thể nha."

Giọng cô nàng mang theo ý cười nhạt, ánh mắt ngạo khí trắng trợn tảo bạo được biểu hiện qua đôi mắt xinh đẹp.

Diệp Già Lam: "....."

"Có phải cậu cũng thích Đường Ngô đúng không?"

Giọng cô nàng không lớn không nhỏ, mấy người ở gần cửa đều có thể nghe thấy.

Tạ Cảnh Phi bị những lời này dọa tỉnh, xoa xoa đầu ổ gà quay đầu liếc ra cửa một cái, giây tiếp theo, cậu ta thấp thấp giọng chửi bậy một câu.

Trong phòng học, Tạ Cảnh Phi kéo cái thuốc lá sắt cuộn dài ra, duỗi qua bên bàn Đường Ngô, cách một lối đi nhỏ, lúc cây thước chạm đến góc bàn, cậu nhẹ nhàng gõ mấy tiếng.

Cậu ta không theo con đường tầm thường để đánh thức Đường Ngô.

Người nọ không phản ứng.

Nữ sinh thấy cô không đáp, giọng điệu càng thêm ác liệt: "Không nói tức là cam chịu rồi?"

Diệp Già Lam xoay lại, "Cậu suy nghĩ nhiều rồi"

"Vậy vừa rồi cậu tức giận như vậy làm gì?"

Diệp Già Lam: "....."

Cái logic gì đây?

Diệp Già Lam không định nói lí với cô nàng, xoay người đi vào lớp.

Đầu này Tạ Cảnh Phi đang làm phục vụ gọi người đến là vui vẻ, nhìn thấy có bóng người đi đến, hơi không chú ý một chút nhẹ buông tay, thước

cuộn "Hữu" một cái thu lại, lại đúng lúc cọ qua cánh tay Diệp Già Lam đang định đi về phía bục giảng bên này

Tốc độ thu hồi của thước sắt cực nhanh, đồng phục mùa hè là áo cộc tay, cánh tay trắng nõn lộ ra, giống như là bị một cái dao cùn nhỏ cứa qua.

Nhưng có cùn thì cũng vẫn là dao.

Cánh tay Diệp Già Lam bị cái thước cuộn kia làm rách da, có vết máu chậm rãi chảy ra.

Cô theo bản năng rụt rụt cánh tay về, sắc mặt lập tức trắng bệch, thấp thấp "A" một tiếng.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Tạ Cảnh Phi lập tức đứng bật khỏi chỗ, "Lớp trưởng cậu không sao chứ?"

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn cánh tay, vết thương không nặng nhưng cũng may miệng vết thương không quá sâu, quá mấy ngày chắc cũng chẳng sai nữa, cô cau mày lắc lắc đầu, "Không sao"

Bị thương là tay trái, cô vừa mới nâng tay phải muốn bịt miệng vết thương, tay đã bị người ta cầm lấy.

Diệp Già Lam nâng mắt, Đường Ngô cũng không biết tình từ lúc nào, nhú mày nhìn cô: "Đừng chạm vào."

Cô cũng không muốn chạm vào.

Nhưng miệng vết thương lúc này vừa ngứa lại đau, giống như đang bị kiến cắn vậy đó, hô hấp của Diệp Già Lam hơi run: "Cậu bỏ tay ra trước đã!"

Trong lớp đã có người nhìn qua, nữ sinh đang đứng ở cửa kia lại càng nhú chặt mày: "Uy, cậu không cần mượn cơ hội chiếm tiện nghi của bạn học mới đâu."

Diệp Già Lam: "....."

Đường Ngô buông tay ra.

Tạ Cảnh Phi bên cạnh lập tức thò qua: "Lớp trưởng tớ biết sai rồi, tớ đưa cậu đi phòng y tế nha!"

Diệp Già Lam nhấp môi, "Không cần đâu."

Nhiều nhất thì xem như có cái vách tường mao mạch bị vỡ thôi mà, cũng chả có chuyện gì lớn cả.

Bây giờ đến đau đớn ban đầu cũng đã dần dần vơi đi rồi, chỉ còn hơi ngứa ngứa một chút mà thôi.

Diệp Già Lam không nhìn mấy người kia nữa, lên trên bục giảng lấy sách ôn tập của mình, sau đó về chỗ ngồi.

Nữ sinh đứng ở cửa đô đô miệng: "Đường Ngô, cậu có thể ra đây một chút không a?"

Mặt Đường Ngô vô cảm: "Không thể."

Anh chuyển mắt, liếc Tạ Cảnh Phi vẫn đang cầm thước cuộn chơi, "Muốn chết đúng không?"

Tạ Cảnh Phi sợ tới mức lập tức thu thước cuộn về.

Nữ sinh kia còn muốn nói thêm gì đó thì giọng lão Ngô đã truyền đến: "Bạn học nữ này, em tới lớp chúng tôi tìm ai a?"

Sau đó không còn tiếng động.

Đường Ngô liếc mắt nhìn thấy Diệp Già Lam đang nói chuyện với bạn cùng bàn ở đằng trước, cánh tay trái của cô đặt trên mặt bàn, xung quanh miệng vết thương nổi lên từng vòng hồng hồng, anh hơi hơi híp híp mắt, nhớ tới ánh mắt mắt vừa rồi của cô nhóc kia.

Sạch sẽ thấu triệt, lại mờ mịt hơi nước.

Giống như sắp khóc đến nơi mất rồi.

Anh thu tầm mắt lại, lật ra một trang sách vật lý

Tạ Cảnh Phi liếc trộm một cái.

Cậu ta phát hiện, tính tình Đường Ngô dạo gần đây càng lúc càng không tốt chút nào.

Cây bút trong tay anh lại bị bẻ gãy một đoạn.

Nếu cứ thế này, Tạ Cảnh Phi chắc phải đến cửa hàng văn phòng phẩm đặt làm hàng sỉ cho anh mất thôi.

Cậu hít một hơi, lại quay đầu nhìn mắt vừa lớp trưởng vừa bị cậu làm bị thương, cảm thán một câu: "Tay lớp trưởng cũng quá trắng rồi!"

Lời vừa rơi xuống, cái đoạn bút gãy kia lập tức bị phi về phía cậu ta.

Tạ Cảnh Phi: "....."

-

Đêm đó, sau khi Diệp Già Lam về đến nhà, Tạ Cảnh Phi còn chat riêng với cô, tỏ ý xin lỗi rất nhiều: 【 lớp trưởng, nếu không thờ mời cậu ăn cơm bồi tội nhé! 】

Diệp Già Lam: 【 không cần, cảm ơn. 】

Mới vừa rep xong, đèn trong thư phòng đã vụt tắt.

Dư Thu Hoa từ dưới lầu gọi cô: "Loan Loan, mất điện rồi, mẹ lấy mấy ngọn nến của con ra dùng nhé! "

Diệp Già Lam: "....."

Cái Dư Thu Hoa chỉ, đại khái là mấy cây nến thơm lần trước cô mua cùng Tô Cẩm Kha.

Cô mở cửa thư phòng.

Quả nhiên, trên bàn trà phòng khác, trên ngăn tủ bên cạnh tủ lạnh đều có thắp nến cô mua, ánh sáng không mạnh, nhưng cũng có thể miễn cưỡng soi được đồ vật.

Ấn đường Diệp Già Lam nhảy lên.

"Bệnh viện có chút việc nhỏ gọi mẹ qua, vừa rồi mẹ nấu chè đậu xanh cho con rồi đó, lát nữa cũng đưa một chút sang cho Tiểu Ngộ nhà, xem thử vừa lửa chưa đi."

Tiếng đóng cửa vang lên.

Diệp Già Lam xuống lầu, lại gửi cho Tạ Cảnh Phi một tin: 【 có cách liên lạc với Đường Ngộ không? 】

Rất nhanh, Tạ Cảnh Phi đã gửi qua một dãy điện thoại.

Diệp Già Lam chọn số, sau đó nhập tin nhắn: 【 Mẹ tớ nấu chè đậu xanh bảo tớ đưa qua cho cậu. 】

【? 】

【 cậu có thể sang lấy không..... Bên ngoài quá tối, tớ không dám đi ra ngoài. 】

Lần này đầu kia không rep.

Diệp Già Lam đợi hai phút, sau đó mới bắt giác ý thức được cô cần bản chưa nói mình là ai cả.

Mới vừa gõ tên lên, còn chưa kịp gửi đi, tiếng đập cửa đã vang lên.

Diệp Già Lam giương giọng hỏi: "Ai đó a?"

Cô sợ tối, đặc biệt là khi chỉ có một mình, vì thế giọng cũng có chút run run.

Màn hình di động sáng lên một chút, tin Đường Ngô gửi qua, ngắn gọn chỉ có một chữ.

【 tớ. 】

Diệp Già Lam vội đi mở cửa.

Ngoài hiên đen như mực.

Diệp Già Lam bật màn hình điện thoại, nâng nâng tay lên cao một chút để ánh sáng chiếu lên người trước mặt, tin nhắn của Tô Cẩm Kha cũng vừa lúc gửi đến: 【 Loan Loan, người trong lòng của cậu đã chia tay bạn gái thứ bảy của mình rồi! 】

Mày Đường Ngô hơi nhú, cười như không cười liếc cô một cái.

Tô Cẩm Kha: 【 tớ tìm bạn hỏi cách liên hệ của anh ta rồi, có muốn gửi qua cho cậu không? 】

Người nọ đang đứng ngoài cửa lên tiếng: "Không cho tớ vào sao?"

Diệp Già Lam lập tức dời đi, chờ anh vào rồi đóng cửa lại.

Lúc này cô mới nhìn thấy tin nhắn của Tô Cẩm Kha, sau vài giây do dự, cô rep lại Tô Cẩm Kha một chữ: 【 muốn. 】

Thật ra cũng không tính là người trong lòng, chỉ là có chút sùng bái lại có hảo cảm mà thôi

Diệp Già Lam đặt điện thoại lên bàn trà, sau đó đi phòng bếp lấy chè đậu xanh.

Đường Ngô ngồi trên sofa chờ cô vài phút, màn hình di động của cô lại sáng lên, là Tô Cẩm Kha gửi cho cô số điện thoại và một loạt cách liên lạc với người kia.

Phòng khách tràn ngập hương thơm ngọt ngào của trái cây và nến thơm, cũng không khác mùi hương trên người Diệp Già Lam quá nhiều.

Khóe môi Đường Ngô nhẹ nhàng câu lên, sau đó, ma xui quỷ khiến, anh lại đem tin nhắn có cách liên lạc với người trong lòng của Diệp Già Lam, xóa luôn.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người trong lòng của Diệp Già Lam tên là Quý Nhiên, là bạn học của nữ sinh năng khiếu lần trước thổ lộ với Đường Ngộ.

Nói trùng hợp cũng đúng, mà nói không trùng hợp cũng phải, dù sao thì người ái mộ Đường Ngộ có khả năng đã bao hết cả trường mất rồi còn đâu.

Diệp Già Lam lấy hai chén chè đậu xanh từ phòng bếp ra, đưa chén bên tay trái qua: "Thêm đường đó."

Đường Ngộ khẽ nhú mày.

Diệp Già Lam hiểu ngay ý vẻ mặt này.

Anh không thích ngọt.

Vì thế Diệp Già Lam dịch chén sang phía mình, lại đưa chén chè bên tay phải sang cho anh: "Chén này không cho đâu."

Đường Ngộ "Ân" một tiếng, "Có thuốc không?"

"Cậu bị thương à?"

Người nọ ngẩng đầu, giương mắt nhìn cô

Đáy mắt thiếu niên thanh lãnh sạch sẽ, không hiện sơn cũng không lộ thủy*.

(*Chỉ một loại hành xử khiêm tốn trong cách làm người, tức là không bộc lộ quá rõ ưu điểm ra, trên thực tế không phải không có tài năng, mà chỉ là không cố ý phơi ra cầu danh lợi. Đây là phong cách của người thanh cao.

Ở đây, có thể hiểu đơn giản là Ngô ca không bộc lộ ra về gì cả cũng được)

Diệp Già Lam bị anh nhìn như vậy, lời còn lại đều tự giác nuốt trở vào, cô cầm di động đứng dậy: "Tớ đi tìm cho cậu."

Trong nhà có một bác sĩ như Dư Thu Hoa, thuốc men tất nhiên không hề thiếu.

Nhưng Diệp Già Lam bình thường không hay dùng, nên lúc tìm vẫn mất mấy phút lặn.

Chờ cô rất vất vả tìm được, đã là hơn 10 giờ rưỡi mất rồi.

Tin nhắn của Tô Cẩm Kha gửi đến: 【 Loan Loan, không cần ngại, cứ tiến tới đi! 】

Diệp Già Lam: "....."

Cô xem mấy tin trước; vẫn chẳng có cách liên hệ với Quý Nhiên.

Cô làm sao mà tiến tới hả?

Diệp Già Lam đã gửi qua một dấu chấm hỏi, sau đó ôm hòm thuốc xuống lầu.

Tư thế của Đường Ngô đã từ ngòi trên sô pha biến thành khẽ tựa vào lưng sô pha, mà chén chè đậu xanh trước mặt anh, hình như vẫn chưa bị

mất ngủ nào

Diệp Già Lam đưa hòm thuốc qua.

Lúc ngồi xuống, Tô Cẩm Kha vừa hay gửi tin đến: 【 tở tin tưởng cậu có thể mà! 】

Có bệnh.

Diệp Già Lam không nói lí với cô nàng nữa.

Mới vừa buông điện thoại, tay phải đã bị người ta cầm lấy, sau đó nhẹ kéo qua.

Diệp Già Lam nín thở, khẽ chớp mắt rồi mới lại thở ra, vừa cúi đầu, tay trái của người nọ đã phủ lên cổ tay cô, ngón trỏ duỗi thẳng, bốn ngón còn lại hơi hơi gập lại, sạch sẽ thon dài, xương ngón tay cũng không lồi ra.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước lúc từ văn phòng Chủ Nhiệm Giáo Dục ra ngoài, Đường Ngô cũng từng nắm cổ tay cô.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy, tư thế quả nhiên rất đẹp.

Diệp Già Lam không tự giác mím môi.

Tay phải của người nọ cầm nhúm bông có dính cồn để tiêu độc lau lên miệng hết thương trên tay cô, hơi lạnh lạnh, mùi hơi kích thích mau chóng lan ra.

Đường Ngô nhẹ giọng mở miệng: "Cảnh Phi cũng không phải cố ý đâu."

Chắc là muốn xử lí cục diện rồi rảnh cho Tạ Cảnh Phi rồi.

Nếu như bị Tô Cẩm Kha biết cô là vì bị Tạ Cảnh Phi làm bị thương, Đường Ngô tự mình xử lý miệng vết thương cho cô, sợ là cô nàng sẽ tự tay cầm một con dao vì anh tự nguyện bị thương mất thôi

Diệp Già Lam đáp: "Tớ biết."

Khóe môi Đường Ngô nâng một chút, không nói nữa.

Mùi cồn lan ra, không đến mấy giây đã áp luôn mùi nến thơm, Diệp Già Lam nhăn nhó cái mũi, giương mắt nhìn khuôn mặt người trước mặt.

Lần đầu tiên cô nhìn anh gần như thế

Mắt thiếu niên hơi rũ, lông mi rất dài, ánh nến từ bên trái chiếu qua, bóng mi phủ trên mặt vì thế dài thật dài, từng sợi từng sợi đan lại với nhau.

Người này lớn lên thật sự rất đẹp.

So tất cả những người cô từng gặp đều đẹp hơn nhiều.

Cô thất thần nhìn chằm chằm khuôn mặt ấy mấy giây, sau đó còn chưa kịp phản ứng lại, miệng vết thương đã có cơn đau nhẹ truyền đến.

Đường Ngô tăng thêm mấy phần lực so với lúc nãy

Diệp Già Lam theo bản năng muốn lùi tay về, người nọ lại không chịu buông tay, anh ném đồng bông dùng xong vào thùng rác, sau đó lấy một miếng băng dán ra, xé rời dán lên cho cô.

Động tác của Đường Ngô rất dịu dàng, nhưng khi mở miệng giọng lại hơi lạnh lẽo: "Có phải tớ đã từng nói với cậu --"

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh, một đôi mắt sáng ngời ngập nước, đen trắng rõ ràng.

Đường Ngô buông cổ tay cô ra, thu tay lại đặt trên nắp hòm thuốc, ngón trỏ của anh nhẹ miết lên mặt trên hai cái, sau đó lại nâng tay, che mắt cô lại: "Đừng nhìn tớ như vậy!"

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam còn chưa phản ứng lại, anh đã buông tay ra.

Giống như đã năm chuẩn thời gian, đèn phòng khách đột nhiên sáng rực lên.

Đường Ngô đứng dậy, chân dài nhấc lên, đi về phía cửa

Diệp Già Lam nhìn chén chè đậu xanh: "Cậu còn chưa ăn --"

Trả lời cô là tiếng cửa nhẹ nhàng khép lại.

Trên mi mắt Diệp Già Lam vẫn còn vương lại hơi ẩm trong lòng bàn tay thiếu niên, cô ra sức chớp mắt, ngồi trong phòng khách một hồi lâu, cuối cùng mới tắt nển lên lầu.

Đêm đó, cô vừa ngồi chờ Tô Cẩm Kha mãi không chịu gửi tin nhắn qua, vừa ăn chè đậu xanh học từ đơn tiếng Anh.

Kết quả một nồi chè đậu xanh đều bị cô ăn hết cả rồi mà Tô Cẩm Kha vẫn không gửi tin nhắn quan trọng nhất sang cho cô.

Diệp già lam cả đêm đi WC bốn lần, cuối cùng mãi đến 2 giờ rạng sáng mới trằn trọc đi vào giấc ngủ.

Hôm sau chính là kì thi cuối kỳ.

Buổi chiều lúc thi toán, cô còn vì ngủ không đủ giấc mà mất tập trung không có sức lực, cuối cùng làm xong cũng không xoát lại, trực tiếp ghé vào bàn ngủ luôn

Phía sau có người đá vào một chân ghế dựa của cô

Diệp Già Lam dịch ghế lên phía trước, chả thèm để ý gì.

Không bao lâu, tiếng chuông báo vang lên, bạn học ngồi sau bắt đầu đi dần lên thu từng bài từng bài.

Giọng Tạ Cảnh Phi từ phía sau truyền đến: "Lớp trưởng, cậu không thoải mái sao?"

Diệp Già Lam xoay xuống, "Không ngủ ngon."

"Thật trùng hợp."

"....."

"Ngộ Ngộ cũng không ngủ ngon."

"....."

"Tớ đoán tối qua cậu ấy thức đêm xem phim giáo dục."

Thời gian cách môn thi tiếp theo còn nửa giờ, Diệp Già Lam vắn nắp bình nước uống một ngụm, "Phim giáo dục gì cơ?"

"Phim giáo dục dành cho người lớn a!"

"....."

Đó là cái gì thế?

Diệp Già Lam không để ý đến cậu ta nữa, tiếp tục bò lên bàn nhắm mắt ngủ.

-

Thời gian thi cuối kì của năm hai là hai ngày.

Diệp Già Lam hai ngày này cơ bản vừa ra trường thi, thì sẽ lập tức về nhà ngủ bù, việc lớn việc nhỏ cũng không có tâm tư và thời gian đi quản.

Mãi đến khi thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, lúc Diệp Già Lam ra khỏi trường thi, Tô Cẩm Kha đã chờ cô ở cửa rồi.

Hai ngày thi này, nhà trường không yêu cầu mặc đồng phục, nên cả hàng hiên đều là những màu hoa hòe lờ lợt, nên người mặc đồng phục như Diệp Già Lam đặc biệt dễ nhận, Tô Cẩm Kha ôm cánh tay cô: "Hai ngày nay sao cậu không đến tìm tớ nói chuyện phiếm hả?"

Diệp Già Lam ngáp một cái: "Buồn ngủ."

"Vì tâm tình cả tối với Quý Nhiên phải không?"

"....."

Đúng rồi.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn cô nàng: "Lần trước cậu chưa gửi tớ cách liên lạc với cậu ấy a."

"Đã gửi rồi mà a."

"Không có."

Diệp Già Lam cho cô nàng xem lịch sử tin nhắn

Tô Cẩm Kha vỗ gáy, "Chẳng lẽ là bug, nên cậu không nhận được?"

"Hay là cậu không cẩn thận xóa mất rồi?"

"Không có."

Cô còn thấy sao mà xóa được chứ

"Bị người khác xóa sao?"

Bước chân Diệp Già Lam khựng lại, sau đó, đặc biệt khẳng định lắc đầu: "Không có khả năng."

Đường Ngô không có khả năng làm mấy chuyện này.

Hai người tiếp tục đi về phía cổng trường học, lúc ra khỏi cổng, Tô Cẩm Kha chọc chọc cánh tay cô: "Cậu nhìn người trong lòng cậu kìa, hôm nay cô đơn chiếc bóng, cậu ta đã ở kì không cửa sổ* được năm ngày rồi"

"....."

"Năm lấy cơ hội chạy nhanh tiến tới đi Loan Loan!"

Diệp Già Lam: "....."

Nói sao thấy cô giống hiệp sĩ tiếp mâm* vậy chứ.

Diệp Già Lam nhìn dáng người cao gầy của Quý Nhiên ở ngoài cửa, liếc mắt một cái, "Nói sau đi."

(*kì không cửa sổ: là ngôn ngữ hiện đại đến từ Đài Loan, ý chỉ giai đoạn ở giữa thời kì thất tình, kết thúc hẹn hò đến một tình yêu mới.

*Hiệp sĩ tiếp mâm: lúc đầu được dùng để hình dung cổ phiếu, khởi nguồn sớm nhất trong các giao dịch trên thị trường chứng khoán, nhưng sau lại cũng như nhiều thành ngữ khác, do có một ý nghĩa tương tự mà bị quần chúng liên tưởng, sau đó rơi vào hoàn cảnh éo le từ cao sang rớt xuống dân dã: tiếp mâm, hiện tại cũng có nghĩa là hành động cưới một người phụ nữ đang mang thai con của người đàn ông khác, trong tình huống không hiểu rõ hoặc bị lừa tiếp lấy cục diện rối rắm. Và người "trúng thưởng mua một tặng một" này được gọi là "hiệp sĩ tiếp mâm" _ Wiki.)

Hảo cảm thì có, nhưng thật ra cô cũng không phải cực kì thích Quý Nhiên.

Cũng chỉ là hôm khai giảng, Quý Nhiên ôm đàn ghi-ta trên sân khấu hát khúc tình ca làm tim cô đập nhanh hơn xiu mà thôi.

Dùng lời của Tô Cẩm Kha mà nói, sở trường đặc biệt của bạn học luôn có mị lực đặc biệt.

Cô là nữ sinh ngoan ngoãn lại cực dễ bị hấp dẫn, nhưng lại không đến nỗi lún quá sâu

Tô Cẩm Kha cười hì hì: "Lát nữa tớ gửi lại cho cậu."

Diệp Già Lam thu lại tầm mắt, không đồng ý cũng chẳng cự tuyệt.

Bên ngoài có bán kẹo bông gòn, đủ loại hình dạng, mềm như bông xoã tung tựa như những đám mây trời.

Diệp Già Lam chuộng ngọt, lôi kéo Tô Cẩm Kha dừng lại mua hai cây kẹo bông gòn.

Người làm kẹo làm ở đó, cô chợt nhớ đến lời Tạ Cảnh Phi nói, quay đầu hỏi Tô Cẩm Kha: "Phim giáo dục dành cho người lớn là gì thế?"

Cô chỉ thuận miệng hỏi thế

Tô Cẩm Kha lại sững sốt, sau đó vẻ mặt lại kì quái, híp mắt: "Cậu thật sự muốn biết à?"

Diệp Già Lam: "....."

Thật đáng khinh.

Người làm kẹo đưa hai cây kẹo bông gòn qua

Diệp Già Lam nhận lấy, sau đó nhẹ nhấp một ngụm ở đầu lưỡi, xoay người đi.

Cô không muốn biết nữa, nhưng Tô Cẩm Kha lại không chịu buông, cô nàng "Hắc hắc" cười một tiếng: "Chính là ân ân a a yamete (đừng mà) ý --"

Giây tiếp theo, lời nói của cô nàng bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái, sau đó theo tầm mắt cô nàng quay đầu, cũng dừng lại theo

Hai người Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi ở cách hai người bọn cô không đến một thước.

Câu khi của Tô Cẩm Kha chắc là đã bị nghe thấy rất rành mạch rồi, Tạ Cảnh Phi "Phụt" một tiếng cười ra tiếng to: "Lớp trưởng, cậu không biết phim giáo dục là có thể hỏi tớ a."

Diệp Già Lam: "....."

"Tớ còn có thể dạy miễn phí đó....."

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, nửa khuôn mặt bị cây kẹo bông gòn màu hồng phấn che mất, cũng nhanh chóng biến thành màu hồng phấn.

Đường Ngộ nheo mắt liếc cậu ta: "Lăn."

Diệp Già Lam không nghe rõ, bên tai cô ong ong cả lên, vội vàng kéo Tô Cẩm Kha chạy nhanh đi.

Giọng Đường Ngộ dừng nửa giây, sau đó thả nhẹ: "Đừng dạy hư cô ấy."

"....."

Tạ Cảnh Phi lập tức phát giác điều không bình thường, mắt sáng rực lên, vừa muốn mở miệng hỏi, ánh mắt người nọ đã đảo qua: "Câm miệng."

"....."

-

Buổi tối cuối cùng Diệp Già Lam cũng ngủ được một giấc ngon lành.

Nghỉ hè ngày đầu tiên, cô ngủ mãi rồi tự tỉnh, mãi đến 10 giờ mới bò ra khỏi ổ chăn.

4h rưỡi chiều, Dư Thu Hoa hàm tuyết lê với đường phèn cho cô ở trong lẩu niêu, trước khi đi bệnh viện còn dặn cô phải ăn cùng với Đường Ngô.

Diệp Già Lam ngồi phòng khách chuyển kênh TV nửa giờ, mãi đến 5 giờ, cô mới lấy hộp giữ ấm có đựng lê hầm đường phèn đi ra ngoài.

Cửa đối diện không đóng, lúc này chỉ khép nhẹ.

Diệp Già Lam gõ gõ cửa, bên trong rất nhanh có giọng nam đáp lại, âm cuối nhẹ nhõm, mang theo một chút giọng mũi: "Vào đi."

Cô đẩy cửa đi vào.

Thiếu niên đưa lưng về phía cô, lúc này tay không biết đang làm gì.

Sau đó lúc Diệp Già Lam đến gần vài bước, nghe thấy anh nói một câu: "Sao lớn lên lại có thể đẹp thế này cơ chứ?"

"....."

Diệp Già Lam cho rằng anh đang xem phim điện ảnh, kết quả lại đi lên phía trước, cô cũng không phát hiện bất kì người hay vật gì để anh có

thể khen cả.

Anh là nói với cái gương.

Diệp Già Lam sững sốt, lúc đặt hộp giữ ấm lên bàn không khống chế tốt lực đạo, vang mạnh một tiếng.

Người trước mặt lúc này mới quay đầu liếc cô một cái.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng sự lạnh lùng và tính xâm lược trong ánh mắt đều yếu đi không ít, thiếu niên trên dưới đánh giá liếc cô một cái: "Chị gái, chị lớn lên cũng đẹp lắm."

Anh chuyển giọng, "Nhưng vẫn không đẹp bằng em đâu."

Chị gái?

Có một lần Đường Ngộ gọi cô là chị gái, cũng là bảy tám năm trước cơ

Diệp Già Lam: "....."

Sao cô lại cảm thấy, có chỗ nào không đúng lắm thì phải.

Editor: riết rồi cảm thấy bả đang đầu độc con dân, chương nao cũng thấy bóng dáng đồ ăn mới chịu.

1. Lẩu niêu: là một loại đồ dùng nhà bếp. Lẩu niêu truyền thống làm từ thạch anh, đá bồ tát, đất sét, trải qua việc nung trong nhiệt độ cực nóng, có tính thông khí, hấp thụ, truyền nhiệt đều đều, tán nhiệt chậm chạp. Thực đơn dựa vào lẩu niêu có lẩu niêu gà, lẩu niêu đậu hủ, lẩu niêu cá hạng nhất.

Do vấn đề công nghệ sản xuất và nguyên liệu nên lấu niêu truyền thống không chịu được sự biến đổi nhiệt độ trong ngày, dễ dàng tạc nứt, không đun được. Do vấn đề này, gần mười năm, sau trải qua nghiên cứu phát minh cải tiến, nguyên liệu thêm vào lí pi-rô-xen, chế tạo ra lấu niêu chịu nhiệt cực tốt, giúp lấu niêu có thể giữ lại mọi ưu điểm, lại có thể chịu nhiệt mấy trăm độ mà không bị nứt, từ đó càng phát huy tính thực dụng của lấu niêu.

Hình ảnh minh họa:

Đây là nồi lấu niêu gà:

Lấu niêu đậu hủ:

Lấu niêu cá:

2. Đường phèn hầm tuyết lê:

Đ

ường phèn hầm tuyết lê là một món ăn quen thuộc được nấu từ lê và đường phèn. Tuyết lê vị cam tính hàn, chứa Axít xitric, vitamin B1, B2, C, chủ yếu để hầm. Lê nhuận phổi thanh nhiệt, sinh tân ngăn khát, dùng với đường phèn giúp tăng cường tác dụng trị ho, chuyên trị ho khan, ho có đờm, đặc biệt thích hợp ăn vào mùa thu. Hương vị ngọt ngào, còn có hơi chua, đơn giản nói chính là chua chua ngọt ngọt, còn có thể nhuận hầu,

thêm mấy vị thuốc lại càng tốt, càng dinh dưỡng. Không thể ăn với cơm, chỉ là món điểm tâm ngọt, nhưng rất dinh dưỡng, nên ăn nhiều.

Đường phèn hàm tuyết lê chẳng những hương vị tươi ngon, vẻ ngoài đẹp mắt, mà còn là một phương thuốc rất hữu dụng, công dụng của nó với một số loại bệnh rất rõ. Nếu bạn không nóng trong người, cũng không ho khan, vẫn có thể thường thường uống đường phèn hàm lê, phải biết rằng, đường phèn hàm lê trừ nhuận phổi khỏi ho bên ngoài, còn có tác dụng dưỡng dung, làm da dẻ mịn màng, chống nếp nhăn.

Thêm chút rằng có một truyện tên "Đường phèn hàm tuyết lê" đấy mấy mẹ ạ!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Diệp Già Lam sừng sốt một hồi lâu.

Sau đó cô nhớ ra Đường Ngộ không thích ngọt.

Hộp giữ ấm để ở trên bên, cho dù có đậy nắp, cũng vẫn có thể cảm nhận vị ngọt nhẹ nhàng truyền ra.

Diệp Già Lam vừa muốn hỏi anh có muốn ăn không, Hạ Chí đã xoay đầu qua, cô nàng không nhìn gương nữa, mà lại gõ một hàng chữ lên di động.

Nội dung không nhìn thấy, nhưng cô lại thấy cái tên phía trên: Tạ Cảnh Phi.

Giọng thiếu niên tùy ý vang lên, sạch sẽ, hiếm khi lại dịu dàng như thế: “Để đó đi, chút em uống.”

Hôm nay Đường Ngộ quả không bình thường, đến cả lời nói cũng nói với cô hơn mấy chữ đấy nhé.

Diệp Già Lam cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào.

Cô đứng ở đó, nhìn chăm chăm sườn mặt Đường Ngộ.

Khuôn mặt kia vẫn đẹp, vẫn quen thuộc như thế, nhưng, nụ cười nơi khóe môi lại ôn hòa, anh cười với màn hình điện thoại một chút.

Lúc quay đầu lại, thấy Diệp Già Lam vẫn chưa đi, Hạ Chí lại giương mắt hỏi cô một câu: "Lát nữa em sẽ đi ra sân bóng rổ với Tạ Cảnh Phi, chị có đi không?"

Anh vốn dĩ đã đẹp, lúc dịu dàng như thế lại càng đẹp hơn.

Diệp Già Lam thuận miệng hỏi câu: “Đánh bóng rổ sao?”

“Không đánh.”

Diệp già Lam nâng mắt, sau đó nghe thấy anh nói câu tiếp theo: “Xem.”

Loại vận động kịch liệt lại thô lỗ như đánh bóng rổ này thật không thích hợp cô*. (*Hạ Chí)

Hạ Chí thu điện thoại lại, “Đúng rồi chị gái, em không biết sân bóng rổ ở đâu cả.”

Ngay cả cách nói chuyện cũng không giống bình thường nữa rồi

Nhưng Diệp Già Lam không có thời gian nghĩ lại, đã nghe anh lại nói: “Chị dẫn em đi có được không?”

“.....”

“Không nói lời nào em coi như chị đồng ý rồi nhé!”

Giây tiếp theo, căn bản không kịp trả lời, Diệp Già Lam "đã đồng ý" đã bị kéo ra khỏi phòng.

(*Chú thích tại đây một chút: vì Hạ Chí gọi Lam Lam là chị nhưng Lam Lam lại không biết Hạ Chí là Hạ Chí mà coi là Ngộ Ngộ, nên chỗ không nhắc tên Hạ Chí, mình vẫn để là anh, như kiểu Lam Lam vẫn nghĩ đó là Ngộ Ngộ ý)

-

Trường trung học số 1 Nam thành là trường trung học trọng điểm trong thành phố, cũng là trường có truyền thống trăm năm ở Nam thành

Diệp Già Lam từ sau khi lên trung học, Dư Thu Hoa giống như đã liệu định cô sẽ vào trường trung học số 1 Nam thành, nên lúc chuyển nhà cũng chọn chỗ gần trường.

Đi bộ năm sáu phút, đi xe càng nhanh hơn.

Sân vận động của trường ở ngoài khuôn viên, cách một cái cầu vượt, lại càng gần tiểu khu của bọn họ.

Diệp Già Lam cùng Đường Ngộ đi từ nhà đến sân vận động, tổng cộng mất ba phút.

Trong khuôn viên sân vận động có mấy sân bóng rổ loại nhỏ

Vừa lúc chạng vạng lại là thời điểm náo nhiệt nhất, trên sân bóng rổ có không ít nam sinh sêm sêm tuổi bọn họ mồ hôi đổ như mưa, lại vẫn tựa cơn gió chạy tới chạy lui.

Diệp Già Lam duỗi tay chỉ chỉ bên cạnh khán đài, “Có thể sang bên kia ngồi.”

Dừng một chút, cô vẫn không dám chắc lắm hỏi: “Cậu thật sự không chơi sao?”

Một nam sinh ngồi đây xem người khác chơi bóng, hình như nhìn thế nào cũng thấy sai sai đó.

Người nọ liếc cô một cái, trực tiếp dùng hành động trả lời câu hỏi của cô.

Hạ Chí tìm vị trí để ngồi ở hàng ghế đầu rồi ngồi xuống, vị trí cùng góc độ đều tốt, nhưng lại có chút nguy hiểm.

Diệp Già Lam duỗi tay chỉ chỉ đám người đối diện ngay trước mặt đang chơi đến mức khí thế ngất trời, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Ngồi ở đây rất dễ bị bóng bay đến đập vào đó.”

Thiết kế này vốn dĩ không khoa học, nhưng sau nhà trường lại cảm thấy không có người ngốc đến nỗi ngồi ở chỗ này để bị bóng đập, nên cũng không bỏ chỗ này đi.

Đơn giản nói thì chính là ngại phiền toái.

Hạ Chí một tay nâng cằm, ánh mắt dừng trên một đám thân người chạy như bay trên sân bóng rổ, một chút cũng không thèm nhìn cô, "Chỗ này tầm nhìn tốt."

“.....”

Chờ lát nữa bị đập ngất xỉu thì tầm nhìn sẽ không còn tốt nữa đâu.

Diệp Già Lam không có cách nào, cũng chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh

Mười mấy năm học thể dục của Diệp Già Lam đều là đồ bỏ đi, bóng rổ nửa điểm xem cũng không hiểu, nên cơ bản là bồi người bên cạnh an an tĩnh tĩnh ngồi thôi.

Ngồi nửa phút, cô nhắn tin cho Tô Cẩm Kha: 【 Tiểu ca ca của cậu hiện tại đang ở sân bóng rổ của trường, cậu có muốn qua đây tạo cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên không? 】

Đầu kia nhanh chóng rep: 【 không được không được, chờ cậu ấy quên mất chuyện ân ân a a yamete (đừng mà) rồi nói tiếp. 】

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Quay đầu lại thấy, tầm mắt người bên cạnh vẫn như cũ không chệch đi chút nào.

Tô Cẩm Kha lại hỏi: 【 mà sao cậu lại ra sân bóng rổ? 】

Lúc cô nhìn được tin này thì đã khá lâu sau, nhìn đến đã thấy đầu kia gửi tên một tin qua: 【 cậu đi xem Quý Nhiên? 】

Diệp Già Lam nâng mắt, vừa muốn rep “Không phải”, lại thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Cái này gọi là cái gì?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay.

Có thể vì là học sinh lớp năng khiếu âm nhạc, thoát nhìn Quý Nhiên mảnh khảnh hơn những người chung quanh một chút, diện mạo cũng thanh tú hơn, cậu đứng ở giữa đám người, lại có vẻ cô độc cùng khí chất của một nhà nghệ thuật.

Lúc ấy Diệp Già Lam cũng chính là bị loại khí chất này hấp dẫn.

Cô nhìn chăm chăm thân ảnh kia đến thất thần, bên cạnh an tĩnh vài phút có người đột nhiên nói một câu: “Thật đẹp trai quá đi!”

Diệp Già Lam đảo mắt, sau đó theo tầm mắt anh nhìn qua, mi giác nhẹ nhàng nháy lên một cái.

Người Đường ngộ nói chính là Quý Nhiên.

Thế giới này quả thực ảo diệu.

Một người cực kì đẹp trai lại đi nói một người không đẹp bằng mình là đẹp trai

Diệp Già Lam mím môi, không biết phải đáp lại thế nào.

Lại qua nửa phút, Quý Nhiên bắt đầu tranh bóng.

Diệp Già Lam đứng dậy đi sang quán bán đồ ăn vặt bên cạnh mua hai chai nước, lúc trở về thì đưa qua một chai.

Hạ Chí vẫn say mê xem không thèm liếc cô một cái, nhận chai nước rồi đặt lên ghế.

Diệp Già Lam kinh ngạc: “Cậu không uống sao?”

Hỏi xong cô lại tự trầm mặc.

Hôm nay cũng không biết cô làm sao nữa đây.

Đường Ngô không bình thường còn chưa tính, đến cô hình như cũng không được bình thường nữa rồi.

Hầu hạ trước hầu hạ sau, lái nhái y như mẹ người ta ý.

Diệp Già Lam vặn nắp chai nước, quyết định ngậm miệng không nói bậy bạ nữa

Vừa uống được một ngụm, cô đã nghe thấy người bên cạnh nâng tay chỉ chỉ: "Để lại cho cậu ấy uống "

Cậu ấy chính là Quý Nhiên, đáy mắt tỏa sáng, khóe miệng như sắp nở ra cả hoa luôn rồi

Diệp Già Lam sặc nước trong cổ họng, vì quay đầu trễ, một nửa đồng nước phun lên đôi giày trắng.

Hôm nay Đường Ngô lại đi một đôi giày trắng

Diệp Già Lam hận không thể lập tức đào một cái động trên đất chui xuống, mặt cô lệch sang một bên, cúi đầu tinh tế khụ khụ mấy tiếng, giọng không lớn, nhưng lại liên tục.

Đường Ngô vừa mở mắt, cái nhìn thấy lại là Diệp Già Lam đang cong eo ho khan.

Anh không thể hiểu tại sao lại xuất hiện trên khán đài sân thể dục, trên giày còn không biết từ bao giờ lại bị phun nước

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện tốt Hạ Chí làm.

Đường Ngô hơi hơi nhíu mi, vừa cúi đầu, là có thể thấy cô áo thiếu nữ vì khom lưng mà nghiêng ra, xương quai xanh lộ ra hơn phân nửa, phía dưới là da thịt tuyết trắng.

Có nam sinh nhìn qua.

Mày Đường Ngô nhăn càng sâu, ngón trỏ tay phải câu lấy cổ áo cô, sau đó nhẹ nhàng kéo lên

“.....”

Diệp Già Lam phản ứng lại, vội vàng ngồi dậy.

Cũng không biết là vì vừa rồi khụ qua nhiều, hô hấp không thông một thời gian dài, hay là vì động tác vừa rồi của Đường Ngô, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng, vành tai xinh đẹp lại càng đỏ tợn, giống như muốn nở ra máu vậy đó.

Cô bất giác xin lỗi: “Thật xin lỗi..... Tớ không phải cố ý đâu.”

Đường Ngô cúi đầu liếc nhìn giày của mình một cái, không đáp.

Xong rồi.

Giận rồi.

Nếu như bị Dư Thu Hoa biết, sợ là sẽ lấy sinh hoạt phí của cô đi mua giày mới cho Đường Ngô mất thôi.

Người này vừa thấy đã biết là nhà tư bản, một đôi giày sợ là đến cả vạn tệ.

Tính ra, cô ít nhất phải bị cắt phí sinh hoạt vài tháng mất.

Nếu tính luôn đôi bị kẹo mút của cô làm bán kia, có khả năng suốt quãng thời gian còn lại của năm nay cô sẽ phải sống trong khổ sở rồi

Diệp Già Lam vắn vắn ngón tay, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, “Đường Ngô.....”

Cô vừa định nói có thể viết giấy nợ trước không, cách đó không xa đã có người hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Tiếng gió càng ngày càng gần, Diệp Già Lam bị tiếng gọi làm giật mình, sau đó quay đầu, thấy một quả bóng rổ trực tiếp đập về phía cô.

Bên tai Diệp Già Lam hoàn toàn an tĩnh lại, còn chưa kịp phản ứng lại, eo cô đã bị người ta ôm lấy, giãy tiếp theo, cả người cô đều ngã vào một lồng ngực.

Quả bóng rổ kia sượt qua cô tay áo cô bay đi, nện lên tường phát ra tiếng vang không nhỏ.

Nếu vừa rồi nện ở trên người, sợ là cô sẽ bị đập đến ngất xỉu mất.

Diệp Già Lam kinh hồn vẫn chưa bình tĩnh lại, chôn đầu trong ngực Đường Ngô không kịp phản ứng

Tay Đường Ngô bên hông cô đã nhanh chóng buông ra, hơi hơi cúi đầu nhìn cô: “Choáng rồi?”

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, sắc mặt trắng bệch, không đáp.

Lực chống đỡ ở trên eo cô dờn đi, vì không để bản thân ngã xuống, cô chỉ có thể bắt lấy cổ áo người trước mặt.

Xương quai xanh của Đường Ngô rấy đẹp, anh cúi đầu, khoe môi hơi hơi nhấp, “Làm gì đó?”

Diệp Già Lam: “.....”

So với vừa rồi, hiện tại Đường Ngô quả thật quá dữ mà.

Cô còn không kịp mở miệng.

Bên cạnh đã có người nói trước một bước, trước một bước ra tiếng, đến từ phía chủ nhân của quả bóng: “Quý Nhiên, vừa rồi cậu dùng sức quá mạnh, không biết còn tưởng rằng cậu với tiểu mỹ nữ này có thù oán gì đấy?”

Đường Ngô nâng mắt, giọng nhẹ nhàng, gằn từng chữ một: “Người trong lòng của cậu?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Diệp Già Lam ban đầu còn không hiểu.

Suy nghĩ vài giây, cô mới nhớ ra Tô Cẩm Kha hay dùng ba từ này để hình dung Quý Nhiên.

Cô cũng không nói nổi tâm trạng bây giờ thế nào, chỉ là khi ba chữ này của Đường Ngộ rơi xuống bên tai, máu toàn thân cô dường như đều dồn hết lên mặt, nghẹn đến mức phát hoảng.

Diệp Già Lam theo bản năng lắc lắc đầu phủ nhận: "Không phải."

Nói chuyện với Tô Cẩm Kha có thể không rõ ràng, nhưng nói với người khác vẫn là nên giải thích rõ ra thôi.

Huống chi nhìn vào tình huống vừa rồi, người trước mặt này đối với Quý Nhiên..... hình như có chút không giống bình thường.

Nghĩ vậy, Diệp Già Lam lại càng cảm thấy loại phản ứng này của Đường Ngộ chính là ghen.

Nhưng mà lại không phải ăn dấm của cô.

Ngón tay Diệp Già Lam buông lỏng, lập tức thả tay, một tay chống chỗ bên chân Đường Ngộ, thành thành thật thật ngồi lại chỗ cũ.

Loại hành vi này ở trong mắt Đường Ngộ lại biến thành cô không muốn để Quý Nhiên thấy cô gần gũi với người khác phái, khéo môi anh nhẹ mím, hơi hơi xuy một tiếng.

Mấy người đánh bóng rổ bên kia đều dừng lại, tốp năm tốp ba tụ lại đây.

Diệp Già Lam nháy mắt trở thành tiêu điểm toàn trường.

Một nam sinh cao gầy da hơi đen trong số đó nói một câu: "Tiểu mỹ nữ, cậu không sao chứ?"

Diệp Già Lam nhận ra giọng này, là nam sinh vừa nói lúc nãy.

Cô còn chưa kịp lắc đầu, giọng Quý Nhiên đã vang lên, cậu ta đẩy hai người chặn đường phía trước đi đến, "Bạn học này, vừa rồi không đập trúng cậu chứ?"

Diệp Già Lam mím môi, sau đó lắc đầu: "Không có."

Đường Ngô quay đầu nhìn qua.

Vừa rồi lúc cô thiếu chút nữa bị bóng rổ đập, sắc mặt vốn trắng bệch, chỉ trong chốc lát, không hiểu sao đã đỏ lên rồi.

Y như tắc kè hoa.

Đường Ngô chuyển tầm mắt, thoáng thấy cách đó không xa Tạ Cảnh Phi đang chạy lại.

Thị lực của anh không được tốt, nên thấy không rõ vẻ mặt Tạ Cảnh Phi, nhưng chỉ cần nhìn động tác của cậu ta thì cũng biết mặt cậu ta cười muốn nở hoa ra rồi.

Cậu ta vui vẻ cái rắm ấy.

Thiếu niên cùng thiếu nữ đều trong sáng xinh đẹp, ngồi cùng nhau càng là cảnh đẹp ý vui, giống như kim đồng ngọc nữ vậy

Quý Nhiên nhìn thoáng qua tay áo bị bóng rổ cọ bẩn Diệp Già Lam, xin lỗi: "Ngại quá, vừa rồi không phát hiện bên này có người, không cẩn thận lại ném bóng qua đây."

Nếu là bình thường, căn bản cũng không ai ngồi chỗ này cả, nên trong tiềm thức của bọn họ từ lúc bắt đầu đã cho rằng chỗ này không có người.

Da đen vỗ vỗ bả vai Quý Nhiên: "Tiểu mỹ nữ tha lỗi cho, gần đây cậu ta mới thất tình nên lúc chơi bóng trạng thái không tốt lắm, không phải cố ý muốn ném cậu đâu."

Quý Nhiên không để ý đến cậu bạn, "Có cần đưa cậu đến phòng y tế không?"

Mới vừa nói xong, đã bị người nọ đùng cho một cái: "Không phát hiện bạn trai người ta cũng ở đây sao? Nào cần đến chúng ta đưa....."

Hai chữ "Bạn trai" dừng bên tai, vẻ mặt Diệp Già Lam cứng lại ngay lập tức

Cô không phải người quá chủ động, nên cũng không nói lời nào, lại quay đầu nhìn về phía Đường Ngô, chờ anh mở miệng làm rõ.

Kết quả đợi vài giây, người nọ nâng mắt, không mẫn không nhạt "Ân" một tiếng: "Tôi đưa cô ấy đi."

"....."

Anh chàng da đen cười hì hì lại xin lỗi, sau đó đẩy đẩy Quý Nhiên về sân bóng rổ: "Đi thôi đi thôi, tiếp tục, cậu thất tình đến nỗi này sao....."

Giọng càng ngày càng xa, bên kia bóng rổ đã lại lần nữa khởi động.

Ngón tay Diệp Già Lam nhẹ nắm chặt: "Vừa rồi hình như cậu ta nói cậu là bạn trai tớ....."

Đường Ngô cúi đầu liếc cô một cái, sau đó không chút để ý đáp: "Không nghe thấy."

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Giây tiếp theo, có bàn tay vỗ lên vai cô: "Lớp trưởng, Ngô....."

Tạ Cảnh Phi mỗi tay đập lên vai một người, bộ dạng giống hệt đại ca.

Đường Ngô nghiêng đầu, mí mắt hơi xốc, liếc mắt nhìn cậu ta

Tạ Cảnh Phi lập tức nhận thấy được điểm không thích hợp, nuốt một ngụm nước miếng nói: "Ngô ca."

Cậu ta không ngờ mới có vài phút, Hạ Chí đã lại biến mất tiêu.

Rõ ràng mười phút trước, cô nàng còn cho nhắn tin cho cậu ta bảo mau đến đây cơ mà.

Ánh mắt Đường Ngô nhàn nhạt: "Tay."

Tạ Cảnh Phi lập tức đem rút tay ở trên vai anh về, nửa giây sau, cậu ta ở dưới ánh mắt không có ý tốt của Đường Ngô, lại yên lặng hạ tay trên vai Diệp Già Lam xuống.

Thời gian hai người quen nhau cũng đã lâu, cảm xúc của Đường Ngô thế nào, cậu ta liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

Cậu cũng không nói chuyện Hạ Chí trước mặt Diệp Già Lam, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đường Ngô, thử nói: "Hai người các cậu hôm nay mặc đồ đôi đó à?"

Diệp Già Lam: "....."

Tạ Cảnh Phi nhắc tới như vậy, cô mới chú ý tới quần áo và giày của mình đều là màu trắng

Xa xa nhìn qua, thật sự khá giống đồ cặp đó nha

Đường Ngô nâng nâng mắt, không đáp.

Không chừng lại không nghe thấy.

Diệp Già Lam cũng không trông cậy anh giải thích lời nào, kéo kéo vạt áo, nhẹ giọng nói một câu: "Tùy tiện mặc thôi mà"

"Nga, đó chính là tâm hữu linh tê*!"

Diệp Già Lam: "....."

(*gần như tâm ý tương thông)

-

Tạ Cảnh Phi kéo Đường Ngô đến một sân bóng rổ khác chơi bóng.

Người cậu ta quen rất đông, không đến vài phút đã gọi được mấy người qua chơi với bọn họ.

Bên ngoài sân bóng rổ, nữ sinh vây quanh từng vòng, Diệp Già Lam lại đi tìm một chỗ an toàn ngồi xuống, khi liếc khi không xen bọn họ chơi bóng.

Chỗ cô ngồi không nhìn quá rõ, cũng không giống nữ sinh bên kia hò hét kêu bọn họ "Cố lên", chỉ an an tĩnh tĩnh ngồi, ngẫu nhiên cầm di động buồn mấy câu với Tô Cẩm Kha.

Bên cạnh có nữ sinh kêu đến mệt, uống miếng nước nhuận họng lại hỏi bạn bên cạnh: "Người kia có phải bạn học mới đến lớp 1 không a?"

"A a a..... Cậu ấy vừa cười với tao một cái!"

Nữ sinh bên cạnh chụp lên ót bạn một cái, "Tinh tinh, cậu ấy là cười với tao đấy."

"....."

Nhàm chán.

Diệp Già Lam ngẩng đầu liếc mắt một cái, ánh mắt Đường Ngô nhìn về phía bên này, nghiêng mặt nói gì đó với Tạ Cảnh Phi, khóe môi anh nhẹ cong, đúng là cười.

Hơn nữa nụ cười này còn đẹp hơn so với người bình thường mấy lần

Tâm mắt Diệp Già Lam chuyển đi, rơi xuống trên người Quý Nhiên đang chơi ở sân bóng rổ bên cạnh

Không biết có phải thật sự giống cái anh bạn da đen kia nói là do bị thất tình ảnh hưởng hay không, hôm nay rõ ràng trạng thái của Quý Nhiên không tốt, liên tiếp mấy lần vẫn không vào rổ

Cô thu hồi tâm mắt, gửi một tin cho Tô Cẩm Kha: 【 Tớ thật sự gặp Quý Nhiên ở sân bóng rổ. 】

【 thế nào, chơi bóng có đẹp trai không? 】

【 Cũng được. 】

Vẫn không đẹp trai bằng cái người bên cạnh kia.

Diệp Già Lam không định tiếp tục đề tài này, còn chưa kịp kết thúc, Tô Cẩm Kha đã lại gửi một tin qua.

Là cách liên lạc với Quý Nhiên.

【 mấy hôm trước mãi chơi game, quên không gửi 】

Cách vài giây, Tô Cẩm Kha: 【 lần trước thật sự tớ đã gửi cho cậu rồi a, sợ là cậu xóa lịch sử trò chuyện, còn đặc biệt gửi bằng tin nhắn đó. 】

Diệp Già Lam: "....."

Gửi hay không gửi cô không biết, nhưng cô thật sự không có thấy.

Tô Cẩm Kha: 【 cậu chắc chắn thật sự không ai làm xóa của cậu chứ? 】

Diệp già lam: "....."

Nếu là mấy ngày trước, cô khẳng định vẫn chắc chắn.

Nhưng tới hôm nay..... Diệp Già Lam do dự vài giây, sau đó gõ từng chữ một, sau khi gõ xong lại cảm thấy chữ nghĩa không rõ lắm, dứt khoát gọi điện thoại qua luôn.

Tô Cẩm Kha bên kia nhanh chóng nhận điện thoại: "Thật bị người ta xóa à?"

"Nếu một nam sinh xóa cách liên lạc với một nam sinh khác trên điện thoại của cậu, vậy có thể là vì cái gì?"

Tô Cẩm Kha đập bàn một cái: "Bởi vì thích cậu, không chịu được trong mắt cậu lại có người khác!"

Sao có thể chứ

"Trừ cái này ra?"

Tô Cẩm Kha tự hỏi vài giây, sau đó vuốt cằm đáp: "Vậy thì anh ta chính là bố cậu rồi."

"....."

Cảm thấy cô nàng vẫn đang coi đây là việc nói giỡn hả?

Ba Diệp Già Lam hiện đang ở nước ngoài, nói không chừng đã tiến vào mộng đẹp rồi đấy.

Cô khụ một tiếng, "Nghiêm túc chút."

"Anh ta thích bạn nam kia?"

Diệp Già Lam: "....."

Cô không dám nghĩ tiếp, sau khi nói thêm vài câu, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Diệp Già Lam ngồi thêm một lát, rồi cô lại ngồi học 46 từ đơn tiếng Anh

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, đám nam sinh kia rốt cuộc cũng từ sân bóng rổ tràn đi qua.

Các nữ sinh bên cạnh đều nối đuôi nhau đi qua quán nhỏ mua nước, Diệp Già Lam nhìn hai chai nước bên cạnh, một lọ còn mới, một lọ mình đã uống rồi, niệm tình Tạ Cảnh Phi học cùng lớp với cô một năm, cô cũng đi mua một chai cho Tạ Cảnh Phi.

Lúc về đến nơi, ngồi xuống không lâu, hai người kia đã nhắc chân lại đây.

Mấy nữ sinh bên cạnh Diệp Già Lam nóng lòng muốn tiến lên, nhưng không một cái tay nào dám vươn ra.

Sau đó Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi đến càng gần, ánh mắt dừng trên người Diệp Già Lam lại càng nóng.

Mãi đến hai người kia ngừng trước mặt.

Diệp Già Lam căng da đầu đưa chai nước qua, đầu ngón tay cô xanh nhạt mượt mà, giống như sợ giữ không xong, nên dùng cả hai tay cầm chai nước.

Trước kia Đường Ngộ đánh bóng xong cũng có không ít nữ sinh đưa nước cho anh, cao lùn béo gầy có đủ.

Nhưng Diệp Già Lam không giống những nữ sinh kia.

Động tác cô đưa chai nước, cũng ngoan ngoãn, đẹp hơn hẳn những người khác.

Đuôi mắt Đường Ngộ hơi hơi cong lên, "Cảm ơn."

Anh duỗi tay tiếp nhận, sau đó vặn nắp bình ra, lúc hơi giữa đầu ống nước yết hầu hiện ra rõ ràng.

Bên cạnh có nữ sinh hối hận không ngừng: "Sớm biết thế tớ đã tặng cậu ấy trước, tớ cứ cho rằng cậu ấy không uống nước nữ sinh đưa cơ....."

Tạ Cảnh Phi lên tiếng: "Lớp trưởng, cậu đây quá phân biệt xử đi? Chúng ta còn có tình cảm làm bạn học với nhau cả năm trời....."

Diệp Già Lam lúc này mới nhớ tới cậu ta, vừa chuyển đầu, chuẩn bị đưa chai nước mới cho cậu ta, lúc nhìn vào, cả người cô lại sửng sốt.

Hai chai nước đặt ở chỗ ngồi của cô, đều là chai đầy.

Cô lại đưa chai nước mình từng uống..... Cho Đường Ngộ.

Hơn nữa anh, đã uống mất rồi.

Diệp Già Lam cảm thấy cô có khả năng sắp bị sắc nước miếng mà chết mất thôi, vội vàng khép miệng, tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Sau khi tự hỏi vài giây, cô quyết định không nói cho Đường Ngô biết

Bằng không với thói quen sạch sẽ cùng tính cách biến thái của Đường Ngô, rất có khả năng sẽ giết cô mất.

Bên tai cô phấp hờng, tùy tiện lấy một chai nước đưa cho Tạ Cảnh Phi.

Lúc trở về, nhà ba người ở ba hướng ngược nhau.

Nhà Tạ Cảnh Phi ở phía nam, mà nhà Diệp Già Lam và Đường Ngô lại ở hướng bắc

Hai nam sinh có chuyện muốn nói, nên Diệp Già Lam về trước một mình

Sau khi đi vài bước, Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của Tạ Cảnh Phi: 【 lớp trưởng, hôm nay Ngô Ngô không có gì không đúng chứ? 】

Đương nhiên là có.

Diệp Già Lam suy nghĩ một chút, sau đó rep: 【 Hôm nay cậu ấy gọi tớ là chị, còn khen Quý Nhiên đẹp trai nữa. 】

Có hơn mười mét, Tạ Cảnh Phi mới chia tay Đường Ngô suýt bị cục đá làm ngã nhào.

Cậu ta chỉ dùng nửa phút biên ra một lí do rất tự nhiên: 【 là thế này lớp trưởng, Ngô Ngô có khả năng là do kì thi cuối kì không tốt, nên có chút không bình thường, y học thì gọi hiện tượng kiểu này là rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý. 】

Ý nghĩa như tên, chính là thích làm trò

Nhưng Diệp Già Lam không tự suy đoán lung tung, cô trực tiếp gõ mấy chữ này lên tra Baidu.

Rất nhanh, phía trên đã ra tới một hàng chữ, đối với loại người này cách giải thích thông tục là bốn chữ: Tục gọi là lừa gạt.

"....."

Cô hơi sững sốt với mấy chữ này, màn hình mới vừa tối xuống, có người từ sau lưng cúi người tới gần.

Giọng Đường Ngộ cực thấp, hơi thở âm ỉm nhàn nhạt phả vào tai trái của cô, "Sao nước cho Cảnh Phi lại là đây thế? "

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Diệp Già Lam vốn dĩ đang cúi đầu rũ mắt, lúc nghe thấy những lời này, phản ứng đầu tiên không phải là vì khoảng cách hai người quá gần nên ngại, mà là hoảng sợ nâng mắt.

Đường Ngô không phải Tô Cẩm Kha, có thể tùy lúc tùy chỗ uống nước cô đã từng uống qua được.

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ.

Diệp Già Lam nâng mắt, hơi hơi dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, sau đó giả bộ bình tĩnh nói: “Bởi vì nước của cậu..... lúc tớ mở nắp chai không cẩn thận làm đổ một ít.”

Lý do có chút gượng ép, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể tin nổi.

Cô không dám nói rằng cô chưa từng uống.

Nếu không loại cường điệu như thế, tuyệt đối lại thành lạy ông tôi ở bụi này.

Diệp Già Lam dịch lên trước nửa bước, sau đó quay đầu.

Đường Ngô vừa lúc ngẩng dậy, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, sau đó, hơ hơ chớp mắt.

Cũng không biết là tin hay không tin nữa.

Di động ở trong tay nhẹ rung, Tạ Cảnh Phi gửi một tin nhắn qua: 【 lớp trưởng, vừa rồi tớ nói sai rồi, không phải rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý đâu! 】

【 cậu ngàn vạn lần đừng nói với Ngô Ngô a! 】

Tạ Cảnh Phi thần kinh thô, nói xong mới nhớ tới việc đi hỏi nhân sĩ chuyên nghiệp, kết quả vừa hỏi, lại hoàn toàn khác với ý suy sụp cậu ta nghĩ trong lòng.

Cậu ta cũng không thể tùy tiện bơi đến Đường Ngô được, nên phải chạy nhanh lại giải thích một câu.

Nhân vật chính trong câu chuyện của hai người, lúc này đang đứng ngay trước mặt, Diệp Già Lam theo bản năng nâng mắt, mở miệng hỏi anh, thuận tiện nói sang chuyện khác: “Cậu có biết rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý là có ý gì không?”

Lời vừa rơi xuống, cô thấy Đường Ngô hơi hơi nhíu mi.

Thiếu niên vốn có một khuôn mặt dịu dàng, lúc nhăn mày, lại hiện ra vẻ xa cách kì lạ.

Nhìn ra được, anh cũng không thích đề tài mới này.

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ lỗ tai, vừa muốn lại mở miệng, lại nghe thấy Đường Ngô nói một câu: “Biết.”

“.....”

Thế mà anh lại biết.

"Sao thế?"

Diệp Già Lam lúc này thật ra có chút không muốn tiếp tục.

Suy nghĩ vài giây, cô mới “Nga” một tiếng, “Vừa rồi thấy một tin tức, bên trên có viết người bị rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý.”

Há lại không có người bị, người có loại bệnh trạng này quả thực quá nhiều.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, nếu Đường Ngộ hỏi cô là tin tức nào, cô sẽ trực tiếp đưa bài tra Baidu vừa ra cho anh xem, kết quả đợi vài giây, cô cũng không nghe thấy Đường Ngộ nói gì, nhưng Tạ Cảnh Phi lại không chờ nổi đến khi cô rep, từ xa xa đã có tiếng truyền tới: “Lớp trưởng, vừa rồi tớ thật sự nói sai rồi.....”

Mi Đường Ngộ hơi rữ, nhẹ hỏi: “Tin tức cậu ta nhắn?”

Diệp Già Lam: “.....”

Đầu óc người này rất cuộc làm bằng gì thế, vậy mà cũng có thể nhìn ra được.

Diệp Già Lam cảm thấy thật sự có lỗi với Tạ Cảnh Phi, vừa muốn phủ nhận, Đường Ngộ lại nâng mắt lên, ánh mắt ánh hơi tối, như có như không dừng ở môi cô nửa giây, sau đó mở miệng: “Vừa rồi nước đưa cho tớ, có phải của cậu không?”

“.....”

Cô hao hết tâm tư muốn dời đề tài này đi, cứ như vậy lại dễ như trở bàn tay bị anh xoay về.

Diệp Già Lam có tật giật mình, không nói lời nào, bộ dáng cơ bản cùng cấp với cam chịu.

Đường Ngộ cúi người, hơi hơi nghiêng đầu, hô hấp hai người đan xen, anh cúi sát bên tai cô nhẹ giọng: “Ngọt.”

Giọng thiếu niên thuần khiết, nhưng ngữ điệu mang theo một loại mơ màng ái muội câu nhân.

Vành tai Diệp Già Lam bị hô hấp của người nọ phả đến, nhanh chóng bay lên một vệt hồng, phản xạ hình cung của cô chợt kéo dài, mất vài giây, cô mới ý thức được từ này là để hình dung nước.

“..... nước vốn dĩ ngọt mà.”

Đường Ngô nghiêng mắt nhìn cô, khoảng cách kéo ra một chút, anh ở ngoài tầm mắt cô khẽ liếm môi dưới: “Cậu cũng vậy.”

“.....”

Diệp Già Lam điên rồi.

-

Một đường trở về, Diệp Già Lam đều thất thần.

Lúc vào tiểu khu, cô đã tin lời Tạ Cảnh Phi nói.

Một nửa trước rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý —— anh là vì thi cuối kì không tốt, nên mới khác thường như thế.

Vì trừ cái này, cô thật sự không thể nghĩ được lý do nào khác.

Lúc đến cửa nhà, Diệp Già Lam quyết định.

Cô phải giữ khoảng cách với Đường Ngô trước khi anh bình thường trở lại.

Kết quả mới vừa quyết định, lúc lấy chìa khóa mở cửa, cô lục tung hết túi trên người cũng không tìm thấy chìa khóa đâu.

Diệp Già Lam nhìn cánh cửa vài giây, sau đó xoay người, “Đường..... Ngô.”

Đường Ngô mới vừa mở cửa, liếc cũng chưa liếc cô một cái: “Lúc vào thì đóng cửa lại.”

“.....”

Diệp Già Lam chạy nhanh theo vào.

Đường Ngô mới từ sân bóng rổ về, trên người vẫn còn mồ hôi, sau khi về nhà, việc đầu tiên làm tất nhiên là đi tắm rồi.

Lầu trên lầu dưới đều có một phòng tắm.

Anh đi trên lầu.

Diệp Già Lam hít một hơi, mãi đến khi dáng người anh biến mất ở cầu thang, cô mới ngồi xuống sofa.

Trên bàn trà có để một quyển sách vật lí của cô, lật đến một trang, bên trên viết tên của cô, chữ viết thanh tú hào phóng.

Pin di động của Diệp Già Lam nhanh chóng xuống, dù sao đợi nhằm chán, cô cũng không có thói quen lộn xộn làm loạn đồ đạc ở nhà người khác, dứt khoát ngồi lật xem sách của mình, đọc lại toàn bộ kiến thức từ kì hai năm hai.

Lúc Đường Ngô từ phòng tắm đi ra, là mười lăm phút sau.

Anh gửi tin cho Tạ Cảnh Phi: 【 sau khi tôi tới Nam thành, Hạ Chí đến mấy lần rồi? 】

Vì lúc Hạ Chí tới anh hoàn toàn không có ký ức, nên không thể hoàn toàn xác định.

Nhưng Tạ Cảnh Phi không thể, mỗi lần Hạ Chí tới về cơ bản người tìm đầu tiên vẫn là cậu ta.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Phi biết: 【 ba lần. 】

Cách vài giây, 【 đã qua hạ chí a, Hạ Hạ sao còn luôn xuất hiện thế?】

Tạ Cảnh Phi giống như phát hiện một quy luật: 【 Ngộ Ngộ, hình như sau khi tới Nam thành, tần suất Hạ Hạ xuất hiện mới cao hơn. 】

Trước kia, Hạ Chí cơ bản một năm mới xuất hiện ba bốn lần mà thôi.

Kết quả sau khi tới nam thành, mới hơn một tháng đã xuất hiện ba lần.

Tạ Cảnh Phi thấy anh không nói lời nào, lại dong dài lẳng nhẳng nói một đống lớn.

Mẫu chốt tin tức chỉ có một câu: 【 Nhưng mà trong khoảng thời gian này, mỗi lần cô ấy tới cũng khônng vượt qua nửa giờ. 】

Trước hai năm nay, Hạ Chí mà đến, chậm thì nửa ngày, nhiều thì ba bốn ngày lận.

Tạ Cảnh Phi vừa vui vẻ vừa buồn bực.

Dùng một câu để khái quát: Đó chính là buồn cũng là vui.

Vui là do Hạ Chí dịu dàng với cậu ta hơn Đường Ngộ, buồn vì Tạ Cảnh Phi sợ Đường Ngộ sẽ không về nữa.

Đường Ngộ đặt điện thoại một bên, không rep Tạ Cảnh Phi.

Anh mở máy tính, viết một mail về thời gian làm việc, nghỉ ngơi và tần suất xuất hiện của Hạ Chí trong khoảng thời gian này, sau đó gửi qua

cho một liên hệ tên "Bác sĩ Bạch"

Sau khi gửi đi thành công, Đường Ngô cầm di động ra cửa.

Mới vừa đi đến cạnh cửa, điện thoại lại có người gọi đến.

Ghi chú cũng là là bác sĩ Bạch

Đường Ngô mở cửa, sau đó tiếp nghe.

Trong điện thoại giọng nam rõ ràng có chút kích động: “Oa tiểu tổ tông, cậu vậy mà lại chủ động gửi tình hình gần đây cho tôi sao?!”

Khóe môi Đường Ngô hơi mím, không đáp.

Bác sĩ Bạch tên đầy đủ Bạch Diệc, hai năm trước đảm nhiệm bác sĩ chính của anh.

Đường Ngô người này tính tình lạnh nhạt, ngày thường cũng không phải không phối hợp trị liệu, nhưng cũng không giống hôm nay chủ động như thế đưa qua cho anh.

Bạch Diệc ban đầu cũng không ngờ tới, nhếch lên chân trong văn phòng, “Vừa rồi tôi có xem mail cậu gửi qua rồi.”

Đường Ngô ừ một tiếng.

“Tần suất Hạ Chí xuất hiện cao cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, chúng ta nói không chừng có thể tìm được nguồn gốc.”

Bạch Diệc uống miếng nước, ngón tay di chuyển con chuột lại nhìn thời gian cô nàng xuất hiện gần nhất: “Thời gian ngắn hơn trước kia rất nhiều, có thể là vì cậu lớn tuổi rồi..... Không, thành thực, cho nên năng lực tâm lý và tự chủ đều lớn hơn lúc nhỏ.”

“Nhưng khả năng còn có một nguyên nhân,” dừng vài giây, Bạch cũng lại hỏi: “Tiểu Ngộ, cậu có người mình thích rồi sao?”

Giây tiếp theo, không đợi Đường Ngộ trả lời, đầu kia lại rất nhanh tự mình phủ định nói: “Tôi thu hồi những lời này, khẳng định không có.”

“Tiểu Bạch trước kia có nói, tiểu thiếu gia nhà bọn họ trước nay đều chỉ có bị người khác theo đuổi mà thôi.”

Đường Ngộ đi đến đoạn cầu thang, khuỷu tay nhẹ nhàng dừng trên lan can: “Lại vô nghĩa tôi treo đó.”

Bạch Diệp lập tức trở lại vấn đề chính, đứng đắn hỏi: “Nói thật, có hay không có người mình thích, vấn đề này rất có khả năng ảnh hưởng đến trạng thái tâm lí tiềm thức của cậu.”

Đường Ngộ rũ mi, nhìn lướt qua phòng khách dưới lầu.

Diệp Già Lam lúc này đang an an tĩnh tĩnh ngồi trên sofa đọc sách, phòng khách có một cái đèn lớn, một cái đèn nhỏ, cô lại mở cái đèn nhỏ.

Ánh đèn không tính quá mạnh, lại chiếu lên khuôn mặt cô càng thêm nhu hòa.

Ngón tay Đường Ngộ gõ lên lan can, đáy mắt sâu hun hút, giọng điệu lại không chút để ý: “Ai biết được chứ.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chân đang gác lên bàn của Bạch Diệp lắc lư, thiếu chút nữa là cả người đã bổ nhào xuống đất.

Anh đã quen với Đường Ngộ mấy năm, bản thân cũng tương đối hiểu tính cách cậu ta, hơn nữa, lại là người theo học tâm lí, nên luôn rất nhạy cảm với lời nói.

Đường Ngộ người này, lúc phủ định hay từ chối người khác từ trước đến nay đều rất dứt khoát lưu loát.

Cách nói ba phải giống vậy, cơ bản chính là ý khẳng định rồi.

Cậu nhóc này thế mà lại thích người ta rồi!

Bạch Diệp vô cùng đau đớn: “Tiểu tử tông, cậu vẫn là đóa hoa của tổ quốc, yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, thể xác và tinh thần đó.”

Sở dĩ vô cùng đau đớn, là vì lúc trung học anh ta cũng không có cơ hội yêu sớm.

Đường Ngộ đứng thẳng người, thu ánh mắt, lại nhìn lên trên, quét đồng đèn trên trần nhà một vòng, anh hỏi lại: “Tôi nói tôi muốn yêu sớm sao?”

“.....”

Bạch Diệp trầm mặc, cách vài giây, anh lại nghĩ tới cái gì, “Ai, không đúng a Tiểu Ngộ, cậu không quen với cô bé ấy, không sợ cô nàng chạy theo

người khác sao?”

Đường Ngô đem hai chữ “Người khác” đổi thành Quý Nhiên.

Khóe môi anh hơi mím, lại lặ lại: “Còn vô nghĩa tôi cúp đấy.”

Bạch Diệp thu chân lại, cố nén lòng hiếu kỳ, lại kéo đề tài lại: “Trước tới Nam thành mấy lần rồi?”

“Một lần.”

Là lần bị Diệp Già Lam dẫm khóc

“Lúc mấy tuổi?”

“Chín tuổi.”

Khi đó Hạ Chí còn chưa xuất hiện, lại là lần đầu tiên anh bị con gái bắt nạt phát khóc nên nhớ rõ rành mạch.

Bạch Diệp cầm bút viết viết lên nhật kí ở notebook, “Có ký ức gì đặc biệt không?”

“Có.”

“Có khả năng làm cho cậu chịu kích thích à?”

“Không có.”

Bạch Diệp lại nói một câu: “Vây cũng có khả năng Nam thành là một nơi tương đối đặc biệt với Hạ Chí, nên ở đây, cô nàng mới dễ xuất hiện.”

Nhưng vì sao lại đặc biệt đây?

Đường Ngô không ấn tượng, Bạch Diệp tạm thời cũng không nghĩ ra được.

Anh buông cây bút xuống, thần kinh dần dần lơ lửng, thuận miệng hỏi câu: “Bỏ đi, nói chút ngoài lề, hôm nay vì sao cậu lại chủ động liên hệ với tôi thế?”

Đường Ngô đối với trị liệu bệnh hai nhân cách này hiếm lắm mới tích cực một lần thế này đây.

Dù sao ở trong mắt anh, thời gian từ trước đến nay cũng không phải cái gì quý giá lắm, bị Hạ Chí chiếm dụng một chốc một lát cũng không có gì ảnh hưởng.

Tình huống như hôm nay giống hết chuyện mặt trời mọc từ hướng Tây.

Dù sao cũng phải có một lý do gì chứ.

Bạch Diệp đợi hơn nửa phút, lúc cho rằng Đường Ngô đã cúp điện thoại luôn rồi, lại nghe thấy anh nói một câu: "Hôm nay, cô ấy gặp Hạ Chí."

Đầu kia nhanh chóng phản ứng lại, cũng đoán được "Cô ấy" chỉ ai rồi.

Bạch Diệp: “Phát hiện không giống nhau rồi?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Nhưng sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện thôi, Bạch Diệp thở dài: “Cậu sợ cô bé đó phát hiện cậu có..... Có.....”

“Có bệnh.”

“.....”

Bạch Diệp bên này còn chưa tìm được từ thích hợp, giọng nam đầu kia đã vang lên, dường như anh cố tình kéo dài âm, mỗi chữ dường như đều hơi hơi lưu luyến: “Cũng không phải.”

Đường Ngô thu tầm mắt, đi đến ban công mới nói tiếp nửa câu sau: “Chỉ là không muốn lúc ở bên cô ấy, không phải tôi mà thôi.”

Cho dù là nhân cách khác ở trong thân thể anh, cũng không được.

Chân Bạch Diệp bị trượt.

Anh có thể nghe ra được dự vọng chiếm hữu ẩn chứa trong câu nói kia của Đường Ngô, dù đã bị cậu ta che dấu lãnh đạm đến chẳng thể lãnh đạm hơn được nữa.

Bạch Diệp càng tò mò nhân vật kia là ai, vừa định lần sau lúc cùng Tiểu Bạch tới Nam thành phải gặp một lần, kết quả mãi đến khi cúp điện thoại anh mới nhớ ra, anh còn chưa hỏi cô bé kia tên là gì

Anh ảo não nhú nhú mày, nữ bệnh nhân ngồi cách một bàn làm việc dài phía đối diện nâng cằm nhìn anh, “Bác sĩ Bạch, anh đang cùng đi động chơi trò gọi điện thoại phục vụ khách đó à?”

Bạch Diệp: “.....”

-

Đường Ngô nghe xong điện thoại xuống lầu, Diệp Già Lam đã dựa vào sofa ngủ mất rồi.

Quyển sách vật lí lung lay sắp rơi, giống như sẽ lập tức từ trong tay cô trượt xuống.

Lúc cô tỉnh táo an an tĩnh tĩnh, ngủ rồi càng có vẻ an tĩnh ngoan ngoan, đến tiếng hít thở cũng nhỏ đến không thể nghe thấy.

Đường Ngô đi qua lấy quyển sách bỏ lên bàn trà.

Phòng khách mở điều hòa, gió lạnh thổi quá, lúc anh lấy sách ra, lại vô tình chạm vào tay Diệp Già Lam, đầu ngón tay hơi hơi lạnh.

Đường Ngô lại chỉnh điều hòa tăng lên mấy độ, rồi lại lấy chăn mỏng ra đắp cho cô.

Sau đó ánh mắt anh hơi chuyể, rơi xuống quyển vật lý trên bàn trà.

Trang sách vẫn ngừng ở một trang Diệp Già Lam mở ra, hơn nửa giờ này, cô đã đọc tới mười trang vật lý, sau đó tới một trang có kẹp dấu, cô nhìn đầu đề phía trên tay một chút.

Cứ giở như thế, cơn buồn ngủ cũng cứ thế dội lên, cô ngủ thiếp đi mất.

Đường Ngô nhìn đến.

Phía trên giấy trắng mực đen, đầu đề là anh viết, hình như là mấy hôm trước sự Tạ Cảnh Phi quá rảnh, nên tùy tiện đọc đề cho cậu ta làm, làm không được thì không được tới phiên anh.

Sau khi Tạ Cảnh Phi lấy được đề, suốt ba ngày sau, đều tội nghiệp chỉ dám nhìn Đường Ngô, không dám nói với anh lời nào

Đề anh chọn chính là đề trong sách giáo khoa.

Ánh mắt Đường Ngô dừng trên tờ giấy kia, vài giây sau, anh cầm lấy cây bút bên cạnh, viết đơn giản cách giải lên giấy.

Hai phút sau, anh đứng dậy tắt đèn.

Tin của Tạ Cảnh Phi nhanh chóng gửi qua: 【 Ngô ca, lớp trưởng nói hôm nay cậu gọi cậu ấy là chị gái đấy! 】

Đường Ngô nhú mày.

【 lớp trưởng còn nói cậu khen Quý Nhiên đẹp trai nữa cơ! 】

【 Quý Nhiên chắc cậu biết chứ, chính là một học sinh năng khiếu, không quan trọng lắm. 】

Sao lại không quan trọng được?

Đường Ngô mím môi.

Tạ Cảnh Phi: 【 tớ thấy phản ứng của lớp trưởng, chắc vẫn chưa đoán được cậu với Hạ Chí... nhanh thế đâu. 】

Diệp Già Lam cũng không phải người học y chuyên nghiệp, đối với ngành này tất nhiên là cái biết cái không, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không thể nghĩ đến căn bệnh cách xa vạn dặm với đời sống của cô được.

Đường Ngô rep một chữ: 【 Ừ. 】

【 lớp trưởng về nhà chưa? 】

【 ở nhà tôi. 】

【 a? 】

【 ngủ rồi. 】

【 a! 】

Tạ Cảnh Lhi: 【 bốn bỏ làm năm chính là hai người ngủ cùng nhau a, chúc mừng chúc mừng! 】

【 lăn. 】

Đường Ngô lười để ý đến cậu ta, tắt màn hình di động, vài giây sau, chờ anh thích ứng được ánh sáng ban đêm rồi, mới lại đi đến bên sofa,

ngồi xuống bên cạnh Diệp Già Lam.

Khoảng cách giữa hai người không xa không gần, mùi hương trên người cô gái bên cạnh như có như không bay đến.

Đường Ngô giơ tay dè dè ấn đường, ngồi xa hơn một chút, mùi hương nhạt đi không ít, nhưng vẫn còn.

Đến không khí cô hít thở dường như cũng đều là ngọt.

Đường Ngô duỗi tay đi lấy thuốc, bàn tay đến một nửa lại thu về—— góc áo Đường Ngô bị túm chặt.

Diệp Già Lam vẫn chưa tỉnh, trong bóng đêm tự nhiên phản ứng lại, cô vô thức dịch về bên này một chút.

Đường Ngô vừa mới kéo khoảng cách ra với cô cứ như vậy đã bị cô kéo gần.

Diệp Già Lam lúc này cũng đang có chút xu thế chuyển tỉnh, cô nghĩ vẫn ở trong nhà mình, Dư Thu Hoa dèm chăn cho cô, ngón tay nắm chặt góc áo anh mấy giây, sau đó lại buông ra, ngược lại sờ đến ngón út của Đường Ngô, lại nhẹ nhàng nắm lấy.

Đường Ngô hơi hơi nhú mày, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Già Lam cũng nghe được, nhưng cô lại không phân biệt được là tiếng của ai, chỉ theo bản năng nói một câu: “Tối quá.....”

Cô sợ tối, mấy năm nay còn ớn.

Lúc nhỏ tuổi thì cơ bản lúc ngủ buổi tối đều phải bật đèn ngủ

Hoặc là phải ngủ cùng với Dư Thu Hoa.

Nếu không căn bản ngủ không được.

Diệp Già Lam lại nắm chặt nhón tay người nọ thêm một chút, giống như đang tìm kiếm cảm giác an toàn, sau khi tìm được, lại ngủ say.

-

Đêm đó Diệp Già Lam không tỉnh thêm lần nào.

Nửa đêm Đường Ngô lại bế cô vào phòng cho khách, sau đó, anh lại sang thư phòng cách vách.

Diệp Già Lam mộng đẹp một đêm, mà Đường Ngô, ở thư phòng làm đề toán cũng cả một đêm.

Anh bình tĩnh cả đêm, mãi đến ngày hôm sau, Tạ Cảnh Phi gửi cho anh một tin: 【 hôm qua ngủ sao rồi a? 】

Đường Ngô mắng cậu ta một trận nên thân.

Lúc ra khỏi thư phòng, cửa phòng bên đúng lúc cũng mở ra.

Diệp Già Lam vẫn chưa chải tóc, quần áo ngủ đều nếp, cô túm túm áo trên, sau đó vừa ngẩng đầu, cả khuôn mặt đều bất giác đỏ lên.

“Hôm qua hình như tớ không cẩn thận ngủ quên mất.....”

Nhưng cũng may quần áo cô vẫn hoàn chỉnh, ngủ trên giường đến cả ga trải hay vỏ chăn đều là mới, vừa thấy đã biết là chỉ ngủ thôi.

Đường Ngô liếc cô một cái, “Ngủ ngon không?”

Diệp Già Lam nhấp môi, gật đầu: “Khá tốt.”

Nửa đêm không bị ác mộng bừng tỉnh, hơn nữa một giấc ngủ đến hừng đông luôn.

Diệp Già Lam vừa muốn cảm ơn giường nhà anh một chút, lại thấy Đường Ngô giường môi, như có như không cười một cái: “Nhưng tớ ngủ không ngon lắm.”

“.....”

Chẳng lẽ cô bá chiếm giường anh à?

Diệp Già Lam nghẹn lời cảm ơn trong họng, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Cô cảm thấy ánh mắt Đường Ngô, thoát nhìn, như là muốn ăn cô vậy đó.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đường Ngô quả thật muốn ăn cô.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thế thôi.

Khóe môi anh hơi hơi thu lại nụ cười, chuyển chủ đề: “Muốn nấu cơm sao?”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Dư Thu Hoa làm việc ở bệnh viện, trực ban là chuyện bình thường, thường xuyên cơm ở bệnh viện, Diệp Già Lam toàn phải tự lực cánh sinh, mấy năm trước đã sớm biết nấu cơm rồi.

Ánh mắt Đường Ngô dừng bên khóe mắt cô một giây, vì cả đêm không ngủ, giọng anh có chút khàn khàn: “Đói rồi à?”

Những lời này vào tai Diệp Già Lam lại tự động đổi thành "Tớ đói rồi, mau làm bữa sáng cho tớ đi!", cô lại gật gật đầu, chớp mắt do dự hỏi một câu: “Cậu muốn ăn cái gì?”

Cô luôn có một vụn cách xuyên tạc lời Đường Ngô.

Anh rõ ràng không phải ý này.

Đường Ngô chỉ muốn nói, nếu cô không muốn nấu cơm thì chờ lát nữa bảo Tạ Cảnh Phi thuận tiện qua đây mang thêm một phần ăn sáng lại nữa.

Kết quả vào trong mắt cô, hoàn toàn lại biến thành một ý khác

Nụ cười bên môi Đường Ngô mới vừa thu lại lại đẩy ra nửa phần, anh cũng không giải thích, lại theo ý cô trả lời hai chữ.

“Tùy cậu.”

“.....”

Trong hai giây đầu, cô đã muốn đem hai chữ này chụp lên bản mặt đẹp đẽ kia.

Hai giây qua đi, Diệp Già Lam bình tĩnh lại, định thật sự tùy tiện làm chút đồ ăn, cô “Ân” một tiếng, vừa mới xoay người, tay đã bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy.

Tay thiếu nữ tinh tế, Đường Ngô chú ý mấy lần, cứ cảm thấy có thể dễ dàng bẻ gãy vậy.

Anh cũng không dám dùng sức, đầu ngón tay trơn trượt trên cổ tay đựng một cái rồi lập tức buông ra.

Diệp Già Lam kinh ngạc xoay người lại, phản ứng của cô cực kỳ nhạy cảm, chỉ một chút như vậy, vành tai đã đỏ lên, ánh mắt cô hơi lóe: “Làm..... Sao vậy?”

Vừa dứt lời, người nọ đã cúi đầu gần sát lại, tay trái nâng lên, ngón trỏ duỗi qua, lòng bàn tay nhẹ cọ lên khoe mắt phải của cô.

Lập tức, hô hấp của Diệp Già Lam cũng chậm lại.

Cô chú ý tới nốt ruồi dưới mắt phải Đường Ngô, nhàn nhạt, nho nhỏ.

Chắc là cũng không khác vị trí ngón tay anh chạm lên khoe mắt cô là bao

Đường Ngô hình như thật sự không ngủ ngon, lúc nhìn cô, ánh mắt cũng dịu dàng hơn mấy phần, mắt anh rất đẹp, nơi khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ, lại càng thêm đẹp.

Chỉ một giây thế thôi, cái Diệp Già Lam nghĩ là, nếu Đường Ngô thật sự có ý với Quý Nhiên, vậy trận chiến còn chưa bắt đầu, đối phương đã có thể thối kèn mừng thắng trận rồi.

Cô không hề có phần thắng nào cả.

Diệp Già Lam thất thần nửa giây, mãi đến khi Đường Ngô thu tay, trên ngón tay dính một sợi lông mi.

Là vừa rồi lấy từ khóe mắt cô ra.

Lúc Đường Ngô để ngón tay sát lại, mùi xà phòng còn dính quanh hơi thở, cô mới lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó xoay người trở lại phòng cho khách.

Phòng cho khách có đầy đủ hết mọi thứ, đồ dùng một lần cũng không ít.

Diệp Già Lam rửa mặt đơn giản, trước khi xuống lầu nấu cơm, dựa vào di động còn sót lại 8% pin xem tin nhắn một lần.

Có một tin của Dư Thu Hoa ——

【 Loan Loan, cơm trưa con ăn một mình, chiều mẹ mới về nhé. 】

Còn có một tin của Tô Cẩm Kha, đơn giản một câu: **【 Mẹ nó, có điểm rồi! 】**

Diệp Già Lam đều rep lại một chữ “Hào”*, sau đó xuống lầu nấu cơm.

(Có thể hiểu nhiều kiểu: Dạ, Được, Tốt, Ủ...)

Phòng bếp rõ ràng không thường dùng, đồ vật đầy đủ hết, hơn nữa cơ bản đều mới cả

Diệp Già Lam đơn giản làm hai bát mì cải xanh, sau đó cho thêm hai quả trứng gà, lúc bưng lên bàn, Đường Ngô đã thay quần áo xuống lầu.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Diệp Già Lam vừa ăn vừa suy nghĩ xem khoảng thời gian từ bây giờ đến khi Dư Thu Hoa về cô phải vượt qua thế nào.

Đi tìm Tô Cẩm Kha, hoặc dứt khoát đến trường học xem điểm một chút, sau đó đến bệnh viện chờ Dư Thu Hoa tan làm.

Kế hoạch hoàn mỹ.

Diệp Già Lam nhấp môi, vừa cho một miếng cơm vào miệng, thì lại nghe thấy người đối diện nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị ơi?”

“.....”

Chị ơi——

Tay cầm đũa của Diệp Già Lam run lên, chiếc đũa suýt trượt ra khỏi miệng.

Miếng mì nghẹn trong cổ họng, sau đó, còn chưa kịp nhai, đã cứ thế nuốt xuống.

Ánh mắt Đường Ngô dừng trên mặt cô.

Da cô trắng, lúc này hai má nóng lên phấm hồng, mắt mở to tròn nhìn qua, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Hôm qua lúc Hạ Chí gọi cô là "chị", chắc vẻ mặt của cô cũng thế này rồi.

Rõ ràng là vô ý, lại cực kì liêu nhân.

Khóe môi Đường Ngô cong cong, “Chị hình như rất sợ em.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô với nam sinh thường ít tiếp xúc, Đường Ngô lại đẹp với năm sinh bình thường gặp mấy lần, mỗi lần anh đến gần, mặt cô lại đỏ bừng lên.

Nếu nói về vấn đề có sợ hay không thì cô cũng chỉ sợ khi Đường Ngô nhìn cô bằng loại ánh mắt này mà thôi.

Ví như vừa rời ở cửa thư phòng, lại ví như, hiện tại.

Mang theo tính xâm lược, muốn ăn cô vào bụng vậy.

Diệp Già Lam cảm thấy Đường Ngô người này là kẻ thích ghi thù, từ việc anh vẫn nhớ chuyện bị đâm giày bảy tám năm trước là có thể nhìn ra rồi.

Cô cắn cắn chiếc đĩa, “Cũng không phải rất sợ.....”

Đường Ngô không nói lời nào.

Diệp Già Lam nhìn anh mấy giây, thấy anh không có ý tiếp tục đề tài này nữa, mới nhẹ nhàng thở ra, cô tiếp tục cúi đầu, từ từ ăn nốt chén mì còn dư một nửa.

Đường Ngô quả thật thích ghi thù.

Anh không động chiếc đĩa nữa, tầm mắt như có như không dừng trên mặt cô bé đối diện, nghĩ: Cứ từ từ đáp lại.

Anh không ngủ một buổi tối, tất nhiên muốn cô phải chịu nhiều hơn nữa rồi.

-

Diệp Già Lam sau khi rửa bát xong thì rời khỏi nhà Đường Ngô.

Cô quyết định đi tìm Tô Cẩm Kha.

Lúc ra khỏi tiểu khu, vừa lúc chạm mặt Tạ Cảnh Phi, đối phương chớp chớp mắt với cô, khuôn mặt kia thì đẹp đấy, nhưng lại hết dáng vẻ đàng hoàng của cậu thiếu niên bất lương: “Lớp trưởng, tối qua ngủ ngon không?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô liếc nhìn cậu ta một cái, không để ý đến cậu, bước nhanh ra khỏi tiểu khu.

Cô sợ Đường Ngô, nhưng không có nghĩa là cô cũng sợ Tạ Cảnh Phi nhé.

Hai người này căn bản không giống cùng một loại người, có thể đi với nhau cũng là một chuyện kì lạ rồi.

Nhà Tô Cẩm Kha gia ở gần khu nhà cô, Diệp Già Lam chỉ đi mất có 5 phút.

Mở cửa cho cô chính là mẹ Tô, mặt mày hớn hở đưa cô vào nhà, giây tiếp theo, tiếng hống của sư tử hà đông cơ hồ muốn ném bay nóc nhà: “Kha kha, Loan Loan tới nhà!”

Tô Cẩm Kha còn đang ngủ, cọ tới cọ lui nửa ngày, mãi đến 10 giờ, mới mặc xong quần áo đi ra

Lúc 10 giờ rưỡi, hai người đến trường một chuyến.

Tô Cẩm Kha không học tốt như Diệp Già Lam, cứ đứng ở cửa phòng lão Ngô không dám vào, chờ Diệp Già Lam ra mới uể oải hỏi một câu: “Thế nào?”

Diệp Già Lam: “Cũng được.”

Tô Cẩm Kha lấy thành tích hai người qua xem.

Cô nàng còn tốt, so ngày thường nhiều hơn mấy chục điểm; nhưng Diệp Già Lam so với thành tích ngày thường thành tích lại sụt mất 30 điểm.

Nhưng dù có kém nữa thì vẫn thuộc hàng top.

Tâm trạng Tô Cẩm Kha khá tốt, “Không có thứ tự sao a?”

“Không có.”

Lão Ngô nói là sau khi phân ban sẽ có thứ tự theo lớp mới.

Vì để chúc mừng bản thân phát huy vượt xa ngày thường, Tô Cẩm Kha đã đứng ra mời Diệp Già Lam đi ăn thịt nướng

Hơn 2h chiều, di động Diệp Già Lam còn 5% pin kéo dài hơi tàn, Dư Thu Hoa lại gửi tin nhắn qua.

Hỏi cô đang ở đâu.

Diệp Già Lam hít một hơi, ở bên ngoài chạy loạn cả ngày, cô ra khỏi cửa hàng thịt nướng, chia tay Tô Cẩm Kha ở ửa khu, sau đó mới về nhà.

Cánh cửa đối diện đóng chặt, cũng không biết bên trong có người hay không nữa.

Diệp Già Lam nhìn hai giây, sau đó mới gõ cửa nhà mình đi vào.

-

Mùa hạ nắng gắt, mặt trời bên ngoài càng chói chang.

Nam thành đã nhiều ngày không mưa, lúc ra ngoài cơ bản có thể bốc cháy một lớp da.

Diệp Già Lam gần như dùng toàn bộ nghỉ hè để ở nhà, lúc ra ngoài, hầu như đều là theo yêu cầu của Dư Thu Hoa nữ sĩ gọi Đường Ngô ở đối diện qua ăn cơm.

Các hoạt động còn lại, cơ bản chỉ có cô ở nhà bật điều hòa, rồi bị Tô Cẩm Kha kéo đi tập yoga mà thôi.

Trước khi nghỉ hè, Diệp Già Lam còn nhận được một cuộc điện thoại quốc tế.

Đến từ ba ba của cô ở bên kia đại dương, Diệp Cảnh.

“Loan Loan, tới chỗ ba chơi mấy ngày chứ?”

Dư Thu Hoa và Diệp Cảnh, một người là bác sĩ, một người là kiến trúc sư, đều rất bận rộn, thời gian dài, tình cảm cũng dần phai nhạt, sau khi sinh Diệp Già Lam không lâu thì đã ly hôn rồi.

Xem như là chia tay trong hoà bình, lúc chưa ly hôn cũng thường xuyên cãi nhau, sau khi ly hôn hai bên ngược lại còn có thể tâm bình khí hòa nói với nhau vài câu.

Diệp Cảnh mấy năm trước đã tái hôn cưới vợ Mỹ, nhưng Dư Thu Hoa bình thường đều rất bận rộn, hơn nữa không có suy nghĩ ấy, nên tới giờ vẫn còn độc thân.

Diệp Già Lam đếm trên đầu ngón tay, lúc ấy nghỉ hè còn lại không đến hai tuần.

Cô từ chối.

Sau đó giây tiếp theo, cô nghe thấy đầu bên kia có tiếng em trai cùng cha khác mẹ tê tâm liệt phế khóc thét lên: “Chị ơi, chị không yêu em sao? Chị đã lâu lắm rồi không tới thăm em!”

Cậu nhóc phát âm tiếng Trung không tiêu chuẩn lắm, Diệp Già Lam vừa đau lòng vừa buồn cười, nghĩ một hồi lâu, hứa hẹn nghỉ đông sẽ qua thăm cậu nhóc mới dễ dàng được.

Cắt đứt điện thoại, cô lật xem lịch ngày.

Thời gian qua rất nhanh, đã sang tháng tám.

Năm ba cao trung khai giảng giữa tháng 8.

Nghỉ hè còn không đến hai mươi ngày, một đám học sinh lại đội mặt trời chói chang trở lại trường học.

Ngày khai giảng đầu tiên, danh sách phân ban dán cửa các lớp.

Diệp Già Lam thấy tên mình ở lớp 1, căn cứ vào dòng tên họ tra qua.

Người vây quanh cửa thật sự quá nhiều, Diệp Già Lam còn chưa kịp nhìn rõ tên người khác đã bị đẩy vào lớp mất rồi.

Người trong phòng không nhiều lắm, trên bục giảng dán một danh sách xếp thứ tự dựa theo thành tích.

Trường học cũng không sợ phiền toái, bảng xếp hạng còn dùng mấy kiểu liền.

Diệp Già Lam nhìn từ dưới lên, từng hàng từng hàng một xem lên, nhìn thấy được tần mười mấy cái tên quen thuộc.

Không có Tô Cẩm Kha.

Nhưng Tạ Cảnh Phi thế mà lại đội cuối số.

Lại hướng lên trên, cô thấy tên của mình, ở vị trí thứ hai.

Đã trong dự kiến, nhưng cũng ngoài ý liệu.

Diệp Già Lam ngừng thở, dùng một loại tâm trạng giống như là thành tâm kính nể học bá mà nhìn lên phía trên, sau đó, cô thấy một cái tên vô cùng quen thuộc.

Đường Ngộ.

Lại nhìn qua điểm, cao hơn cô những 50 điểm.

Diệp Già Lam: “.....”

Con mẹ nó, đây vẫn còn là thành tích cho người đi thi à?

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này không có Hạ Chí!! Không phải gọi "Chị" thì đều là Hạ Chí đâu!!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Diệp Già Lam đứng nhất nhiều năm như thế, hiếm lắm mới bị người ta đá xuống một lần.

Hơn nữa lại còn là do chênh lệch lớn như thế đá xuống.

Mấy năm nay điểm của cô vẫn luôn rất ổn định, bình thường vị trí thứ hai có đôi thì cô vẫn vững chân đứng nhất, mỗi lần hầu như đều hơn người thứ hai hai hai mươi mấy điểm lận

Cho nên lúc làm bài đại số, cô lại nghĩ, dù không giải mấy đạo đề thì thành tích của cô vẫn sẽ nằm top, hơn nữa, chắc chắn điểm chênh lệch với người đứng trên cũng không lớn.

Kết quả ai ngờ đến nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim.

Diệp Già Lam dờ mắt, rơi xuống tên Tạ Cảnh Phi xếp phía sau, nhẹ nhàng nhú mi.

Cô nhớ rõ Tạ Cảnh Phi từng nói Đường Ngô là vì lần này thi không tốt, nên mới trở nên khác thường mà.

Cô lại nhìn điểm từng môn của Đường Ngô.

Trừ ngữ văn, những môn khác không phải full điểm thì cũng gần full rồi còn gì.

Nếu đây còn gọi không thi tốt, thế thì thế quái nào mới là thi tốt hả?

Càng nghĩ càng cảm thấy lúc ấy Tạ Cảnh Phi chỉ là tùy tiện tìm một lý do qua loa lấy lệ lừa cô.

Diệp Già Lam xem điểm mắt vài phút, người trên bục giảng vẫy lại càng ngày càng nhiều.

Cô chui ra khỏi đám người, lại về chỗ ngồi.

Bởi vì còn chưa xếp chỗ, nên vị trí đều là tùy tiện chọn thôi, nếu nhìn theo chiều cao thì cũng không đồng đều.

Gần 9 giờ, bạn học trong lớp cơ bản đều đã đến, có người nguyên bản là bạn học lâu năm rồi thì nhanh chóng nói chuyện phiếm với nhau, còn nếu không quen thì cũng đi làm quen với nhau.

Cũng có mấy học bá không chịu tác động vẫn đang đọc sách.

Diệp Già Lam xoa xoa tai, thất thần mở cuốn vật lý tự chọn ra.

Có bạn học cùng học hai năm qua chào hỏi cô, Diệp Già Lam cũng mặc kệ có nhận ra hay không, vì tránh để xấu hổ, đều đối xử bình đẳng, cong khóe miệng cười với bọn họ.

Có nữ sinh ngồi xuống bên cạnh cô: “Lớp trưởng, lát nữa tớ có thể ngồi cùng cậu không?”

Mới vừa nói xong, chủ nhiệm lớp đã đi vào, “Mọi người trật tự một chút.”

Khóe môi Diệp Già Lam giật giật, trao đổi ánh mắt với nữ sinh bên cạnh ý bảo được thôi, không mở miệng nói tiếp.

Chủ nhiệm lớp mới là một cô giáo, họ Giản, dạy tiếng Anh, tuổi nhìn qua thì chắc vừa mới 30, trang điểm tươi trẻ hoạt bát.

Giới thiệu đơn giản vài câu xong, phía dưới đã có bạn học rất quen thuộc gọi cô là “Tiểu Giản”.

Không khí lớp học rất tốt đẹp.

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng quét một vòng xuống các bạn học phía dưới, sau đó chụp tay: “Lớp chúng ta đây đều là những bạn học ưu tú được lựa chọn từ toàn khối, nên sẽ không xếp chỗ ngồi theo thành tích, các em giờ ra ngoài hành lang, xếp thành hai hàng, nam một hàng nữ một hàng, chờ lát nữa lúc cô gọi vào thì hai người một cặp đi vào nhé!”

Cô nói xong thì đưa tay ý bảo mọi người đứng dậy.

Diệp Già Lam thu dọn mọi thứ tốt, đi cùng nữ sinh bên cạnh ra ngoài, sau đó đứng ở dựa vào tường ngoài hành lang

Tạ Cảnh Phi và Đường Ngô đến muộn mấy phút, cậu ta vừa thấy cảnh này,: “Ai, tất cả bị phạt đứng đấy à?”

Cậu ta quen biết rộng, cũng quen biết mấy bạn học giỏi.

Có mấy nam sinh quen biết với cậu ta lập tức nói: “Xếp chỗ đó!”

Tạ Cảnh Phi “Nga” một tiếng, cùng Đường Ngô dứt khoát thuận thể đứng ở phía sau cùng, cậu ta liếc phía đối diện một cái, sau đó thổi tiếng huýt sáo: “Lớp trưởng, cậu cũng ở lớp 1 sao a?”

Diệp Già Lam nhìn cậu ta, không muốn nói gì.

Hôm nay cô cực kì không muốn nói chuyện với người bên cạnh Tạ Cảnh Phi.

Tạ Cảnh Phi quay đầu hỏi một nam sinh khác bên cạnh: “Nam nữ một bàn sao?”

Chỗ cậu ta đứng lại vừa hay là chỗ song song với Diệp Già Lam.

Nam sinh kia nhìn cậu ta xem thường: “Tưởng bỏ à.”

Tạ Cảnh Phi nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không cần phải đổi vị trí với vị đại gia kia rồi.

Cậu ta lại nhìn Diệp Già Lam: “Lớp trưởng, cậu chưa tỉnh ngủ à, sao thấy tâm trạng không tốt lắm?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô quay đầu đi, đối diện với bức tường.

Tốc độ di chuyển của đội ngũ phía trước rất nhanh, lập tức đã đến những người phía sau.

Dáng Diệp Già Lam ở trong nhóm nữ sinh có thể xếp vào dạng cao, nên là một trong những người ở cuối

Cô không thể ngồi cùng bàn với nữ sinh vừa rồi.

Vì nữ sinh kia cao 1m55, lùn hơn cô nửa cái đầu.

Bạn cùng mới của Diệp Già Lam là một nữ sinh cao cao gầy gầy, sau khi bỏ sách giáo khoa lên bàn xong, cô quay đầu nhìn cô bạn một cái, chuẩn bị chào hỏi một chút.

Có chút quen quen.

Lại nhìn thêm một cái, Diệp Già Lam đã nhớ ra.

Là nữ sinh lần trước ở tiết tự học buổi tối tới tìm Đường Ngộ đây mà!

Câu chào hỏi của Diệp Già Lam nghẹn lại ở cổ, không nói ra được.

Cửa sau có người đi vào, ngay sau đó sau bàn có tiếng ghế dựa bị kéo ra.

Nữ sinh kia có tình địch đông đảo, rõ ràng không nhớ Diệp Già Lam là ai, cô nàng nâng nâng cằm, lạnh nhạt đảo mắt liếc một cái, “Tôi tên Phó Đồng.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Diệp Già Lam.”

Cô nghĩ thầm, oan gia ngõ hẹp.

Vừa muốn quay đầu xem người làm cho cái vị Phó Đồng tâm viên ý mã đang ở chốn nào, ngay nghiêng phía sau đã có người gọi cô một tiếng: “Lớp trưởng, bọn tớ ở đây!”

Người nọ khi nói chuyện có khẩu âm phương bắc.

Tạ Cảnh Phi ở nghiêng sau bàn cô, vậy Đường Ngô, 90% là ở ngay sau bàn cô rồi.

Diệp Già Lam nghiêng mặt sang chỗ lối đi nhỏ, cũng không quay đầu chứng thực.

Khỏi cần chứng thực, mị nhãn của Phó Đồng ngồi cùng bàn cô đã sớm ném đến chỗ người nọ ngồi sau cô rồi.

Tạ Cảnh Phi lại gọi cô: “Chị Lam, sao cậu không nói chuyện với tớ a?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô giống như lập tức trở về nhiều năm trước, khi làm đại tỷ được vây quanh vậy.

Quả thực là lịch sử đen tối mà.

Mặt già của Diệp Già Lam nóng lên, hơi hơi quay đầu xuống, nhẹ giọng nói một câu: “Học đi!”

Giọng cô vốn dĩ đã không lớn, mấy bàn bên cạnh lại đang làm quen nhau nên dễ dàng áp tiếng cô xuống.

Tạ Cảnh Phi không nghe được, hơi nghiêng người về phía trước: “Cái gì cơ?”

Còn chưa ghé sát vào, Đường Ngộ đã nghiêng đầu liếc cậu ta một cái: “Sao lắm lời thế?”

Tạ Cảnh Phi lăm lăm bằm bằm ngồi lại vị trí.

Thật nhỏ mọn, đến cả nói chuyện cũng không cho cậu ta nói với Diệp Già Lam.

-

Bài thi cuối kỳ được trả vào tiết cuối buổi sáng.

Đến giờ tan trưa, Diệp Già Lam không về nhà ăn cơm.

Dù sao buổi trưa Dư Thu Hoa không ở nhà, cô cũng lười về nhà lại phải nấu cơm, dứt khoát cùng Tô Cẩm Kha đến nhà ăn giải quyết bữa trưa.

Thời gian nghỉ trưa, Tô Cẩm Kha có tới lớp 1 xem.

Bạn học trong lớp phần lớn đã về ký túc xá hoặc về nhà nghỉ ngơi, lúc này an an tĩnh tĩnh, Diệp Già Lam cho nhỏ điều hòa, vừa muốn bò lên bàn ngủ một lát, Tô Cẩm Kha chột “Ai” một tiếng, “Loan Loan, bạn học Đường Ngộ học giỏi thế kia à?”

“.....”

Diệp Già Lam không ngủ được.

Cô “Ừ” một tiếng, dừng một chút, lại nói: “Kha Kha, tớ hỏi cậu một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Nếu cậu kèm cho một bạn học, bạn học đó không từ chối, sau đó lại đi thi, cậu phát hiện ra bạn học kia còn bỏ rơi cậu cả mấy con phố lận, cậu cảm thấy lúc cậu kèm cậu ta, cậu ta sẽ nghĩ gì về cậu hả?”

“Cậu cảm thấy tớ có thể kèm cho ai được hả a? Đến Tạ Cảnh Phi thi còn tốt hơn tớ kìa.....”

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô.

Tô Cẩm Kha lập tức chuyển miệng: "Có khả năng cậu ta sẽ cảm thấy tớ là sa điêu*.”

(*là nghệ thuật điêu khắc bằng cát, bắt nguồn từ California và Florida ở Mỹ vào đầu thế kỉ 20)

Dù sao thì loại hành vi này thoát nhìn rất tự mình đa tình đó.

Diệp Già Lam: “.....”

Cô buồn ngủ lại không ngủ được, lấy sách ôn tập ra, bắt đầu làm bài thi vật lý.

Qua một lát, Tô Cẩm Kha cũng về lớp mình ngủ trưa.

Lớp học chỉ còn lại mình Diệp Già Lam, cô làm bài đến nhàm chán, lại bắt điều hòa to lên một chút.

Hai giờ rưỡi vào học, cô quyết định vẫn nên ngủ một lát, cơn buồn ngủ ập ụp là thế, mới vừa ghé lên trên bàn, cửa sau đã bị người ta đẩy ra: “Hôm nay thật.....”

Giọng nói ngừng lại, “Chị Lam, sao cậu không về nhà?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô lại từ trên bàn bò dậy, lạnh nhạt đáp một câu: “Bên ngoài quá nóng, không muốn về.”

“Cũng giống.....” Tạ Cảnh Phi lập tức lại định đi ra từ cửa sau, “Chị Lam, tớ đi mua côca côla lạnh cho cậu!”

“.....”

Còn chưa kịp từ chối, Tạ Cảnh Phi đã giống như bị cuồng phong cuốn ra ngoài.

Lần này Diệp Già Lam thật sự ngủ không được nữa, cô định đi rửa cái mặt, kết quả mới vừa đứng lên, cửa sau lại có một người đi vào.

Người nọ chắc cũng vừa rửa mặt xong, tóc ngắn trên trán ướt một nửa, che khuất non nửa lông mày, anh cúi xuống, có giọt nước cứ thế dọc theo cằm nhỏ xuống.

Diệp Già Lam lại định ngồi xuống.

Cô đứng tại chỗ vài giây, cúi đầu thoáng nhìn, thấy bài thi trên bàn Đường Ngô.

Cơ bản không thấy được màu bút đỏ.

Cô nhấp môi, lời còn chưa kịp qua đại não, đã bật thốt lên: “Cậu học tốt như vậy..... Lúc tớ cho cậu mượn sách ôn tập vì sao lại nói thường

thôi?”

Cô còn nhớ rõ lúc ấy hỏi anh tiếng Anh thế nào.

Anh nói thường thôi.

Thường thôi cái rắm.

Diệp Già Lam càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, sợ thật ứng với cậu Tô Cẩm Kha nói vừa rồi, hai chữ “Sa điêu” bay bay trước mắt cô, cô nhú mào: “Có phải cậu cảm thấy tứ ngốc.....”

Phía sau còn một chữ không nói ra, cô sẽ không nói lời thô tục.

Đường Ngô đến gần vài bước, ánh mắt anh lướt qua mấy tờ bài thi, sau đó dừng trên mặt Diệp Già Lam.

Cô thoát nhìn rất ủy khuất.

Đường Ngô nhẹ nhàng nâng khóe môi, “Không phải.”

Anh thế mà vẫn còn cười.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh lại, vừa muốn đi qua người anh, Đường Ngô lại tiến lên nửa bước.

Chân cô nâng lên chân không thể không thu lại.

Đường Ngô đứng ngay trước mặt cách cô hơn mười centimet.

Anh hơi hơi cúi người, tay trái lướt qua bên cạnh người Diệp Già Lam, đầu ngón tay nhẹ điểm lên bàn học của cô, “Bởi vì,”

Sau đó, Diệp Già Lam nghe thấy anh nói bên tai mình, hình như có nhẹ cười một tiếng: “Muốn cậu..... sách*.”

(*là "muốn sách của cậu", nhưng do cấu trúc ngữ pháp nên tui để nguyên thế này. Tại sao? Tại vì như thế mới truyền tải được điều anh thật sự muốn nói đó >~<)

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Khoảnh khắc Đường Ngộ dừng nửa giây kia, hô hấp của Diệp Già Lam cũng nhẹ nhàng ngừng lại một chút.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, đến cả hơi lạnh điều hòa thổi qua cũng đều bị người trước mặt ngăn trở, độ mát giảm đi không ít.

Nhân tố bên ngoài cùng bên trong đều quấy nhiễu, chớp mũi mịn màng của Diệp Già Lam chảy ra một lớp mồ hôi, cô có chút lắp bắp “Cậu muốn sách của tớ..... Làm gì?”

Đường Ngộ không trả lời.

Anh vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy vành tai thiếu nữ gần trong gang tấc, vành tai rất nhỏ, lại hồng đến trong trong.

Nếu tiến sát thêm một chút ——

Có khả năng anh sẽ không khống chế được, cắn xuống một miếng.

Khóe môi Đường Ngộ mím mím, ánh mắt anh chuyển rời, đầu ngón tay di động, kéo tờ giấy Diệp Già Lam đè dưới cuốn sách ôn tập vật lý

Tiếng rất nhỏ, giống như bị tiếng điều hòa che mất.

Đuôi mày Diệp Già Lam khẽ nâng, vừa muốn quay đầu xem thử, Đường Ngộ đã thu tay lại, anh nhẹ nhàng dựa ra phía sau, tùy tiện dựa vào bàn mình.

Dáng người thiếu niên rất phát triển, một đôi chân thẳng tắp thon dài.

Hôm nay anh mặc đồng phục thôi, cũng vẫn đẹp hơn người khác.

Ánh mắt Diệp Già Lam chỉ ngừng lại một chút rồi lập tức rời đi, nhìn bài thi anh đang cầm trong tay.

Là bài thi có điểm thấp nhất kì thi cuối kì của cô, mấy đạo đề của đề toán học.

Đường Ngô hơi hơi rũ mắt, không nhìn cô, tầm mắt nhanh chóng lướt qua bài thi kia.

Lúc Diệp Già Lam đi thi, trạng thái không tốt lắm, không nói đến việc bỏ mấy câu, lại còn sai nhiều hơn bình thường không ít.

Cô thấy Đường Ngô tùy tiện lật bài thi sang phía sau, sau đó nhìn thoáng qua, anh giương mắt nhìn cô.

“Sao không làm?”

Làm cũng không cao như cậu được.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp: “Hôm đó không thoải mái lắm.”

Mắt Đường Ngô hơi hơi híp lại.

Hôm đó thu xong anh có nghe Tạ Cảnh Phi nói qua.

Tạ Cảnh Phi quá hiểu anh, từ trước đến nay đều biết anh muốn nghe cái gì, không muốn nghe cái gì, vừa ra khỏi trường thi đã nói với anh một câu: “Hôm nay lớp trưởng lúc làm bài thi toán thân thể không thoải mái, trước khi hết giờ chục phút đã ghé lên bàn ngủ mất tiêu rồi.”

Trước hơn mười phút còn có khả năng, trước những mấy chục phút, bài thi cơ bản là không ổn rồi.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Phi lại bỏ thêm một câu: “Lúc thu bài thi tớ có liếc một cái, nửa trang sau bài thi cậu ấy vẫn chưa làm.”

“Học bá chính là học bá, chưa đến một nửa cũng có thể được điểm cao hơn chúng ta làm cả bài.”

Đường Ngô cảm thấy là do trước khi thi một ngày cô không nhận được cách liên lạc với Quý Nhiên, anh nhú mày, ánh mắt cũng lạnh xuống: “Câm miệng.”

Tạ Cảnh Phi thật sự ngậm miệng.

Buổi còn lại hôm ấy thi môn tổ hợp, kì thật mỗi môn Đường Ngô đều không làm mấy câu lặn.

Anh cố ý phóng thủy*, nhưng cũng không thả quá nhiều.

(*phóng thủy: chỉ bản lĩnh cạnh tranh trong lúc thi đấu, trình độ chuyên môn trong lúc đối đầu, dù thực lực chiếm ưu thế so với đối phương, nhưng do 1 nguyên nhân nào đó mà cố ý yếu thế, bại bởi vốn dĩ thực lực yếu kém một bên hoặc là muốn giữ vững sự yên ổn. Thông thường nguyên nhân phóng thủy là có giao dịch bên trong, do quan hệ, hoặc là lợi dụng quy tắc sắp xếp chiến thuật. ___ Tạm dịch và cảm thấy sai sai ¥-¥)

Nhưng Diệp Già Lam lại không biết.

May mà cô không biết, nếu không có khả năng cô sẽ bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh mất thôi.

Đường Ngô đặt bài thi lên bàn mình, dùng tay phải nhẹ nhàng giữ lại, giọng điệu có chút không chút để ý: “Không ngủ ngon sao?”

“Ừ.”

Diệp Già Lam lại nghĩ tới cái tin nhắn kia.

Suy nghĩ vài giây, cô vẫn quyết định nói bóng nói gió xác nhận một chút, “Hôm đó cậu có thấy tin nhắn trên di động tớ không?”

Đường Ngô nâng đầu, nghiêng mắt nhìn cô.

Đáy mắt anh rất sâu, đuôi mắt hơi hơi cong lên, cười như không cười.

Diệp Già Lam không chịu nổi loại ánh mắt này, lập tức lại lúng túng: “Không thấy thì.....”

Mới vừa nói xong, cô đã nghe thấy Đường Ngô đáp: “Thấy.”

Mắt Diệp Già Lam mở to hơn chút.

“Bị tớ xóa rồi.”

“.....”

Anh không hề tìm từ ngữ che dấu gì cả, giống như đang quang minh chính đại khiêu chiến với Diệp Già Lam vậy.

Chiến lợi phẩm là Quý Nhiên.

Đối thủ quá cường đại, Diệp Già Lam cảm thấy chút thịnh thích còn lại của mình với Quý Nhiên, giống như một đốm lửa nho nhỏ, không chỉ không thể bùng lên mạnh mẽ, mà lúc này đây lại còn bị một chậu nước lạnh dội cho tắt ngóm luôn.

Cô khụ một tiếng: “Có phải hay không, cậu..... thích Quý Nhiên?”

Nếu thật như vậy, vậy thì chuyện lần này Đường Ngô hơn cô cả mấy chục điểm cũng có thể lý giải rồi.

Khăng định là muốn ra oai phủ đầu với cô, dùng sự thật nói cho cô biết mặc kệ là luận mỹ mạo hay luận IQ, cô vẫn không thể so được với anh.

(Không nhin nổi muốn nói vài câu: best Lam Lam luôn! Lam tử, suy nghĩ của tử..... Bỏ đi, coi như Ngô Ngô đã thành công trong việc chặt đứt tư tưởng của Lam Lam với bạn Quý Nhiên. Dù con đường nó có hơi... một tí!)

Mái tóc dài của Diệp Già Lam rũ xuống vai mấy sợi, cô giơ tay nhẹ túm lấy, vừa muốn nói thêm câu "Tớ không tranh với cậu đâu", Đường Ngô đã nhẹ nhàng "Xuy" một tiếng.

Lời của cô lại nghẹn lại, hiểu rõ gật gật đầu: "Tớ hiểu tớ hiểu mà."

Xã hội phát triển, khoa học kỹ thuật tiến bộ.

Nam×nam hiện tại cũng không phải chuyện gì mới mẻ cả.

Diệp Già Lam cảm thấy Đường Ngô chỉ là ngại thừa nhận, rất có mắt nhìn không tiếp tục đề tài này nữa, cô duỗi tay lấy bài thi của mình về, nhưng người nọ lại không chịu buông tay.

Bài thi cứ thế giã giụa mấy giây dưới hai ngón tay của bọn họ, Diệp Già Lam không lấy bài được, giương mắt nhìn qua.

Vệt đỏ bên tai cô còn chưa rút hết, mắt vẫn ngập nước long lanh, "Tay."

Ánh mắt Đường Ngô nặng nề, nhìn chăm chăm đôi môi hồng nhuận xinh đẹp của cô, câu môi: "Cậu biết cái gì?"

Cô còn có thể biết cái gì?

Diệp Già Lam còn chưa tìm được từ thích hợp, người của đã có người khẽ hát đi vào.

Tạ Cảnh Phi mua một lon Coca ướp lạnh, một chai nước khoáng, bỏ hai chai lên bàn mình: “Ngộ ca Lam tử, tiểu đệ mời hai người uống nước!”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô phát hiện từ khi đổi lớp mới, sau khi cô không phải lớp trưởng nữa, xưng hô của Tạ Cảnh Phi đối với cô cũng thay đổi luôn rồi.

Tay Diệp Già Lam vẫn còn đề lên bài thi của mình, không lấy lon Coca kia.

Tạ Cảnh Phi chậm nửa nhịp mới chú ý tới tư thế của hai người, không tính là quá gần, nhưng khẳng định cũng không tính là xa.

Mấu chốt chính là, trọng tâm của hai người bọn họ dường như đều ở trên một tờ bài thi, cậu ta nhìn Đường Ngộ một cái, lại liếc Diệp Già Lam một cái, cuối cùng quyết định hỏi người dịu dàng thứ hai: “Hai người..... Làm gì vậy?”

Diệp Già Lam lại kéo kéo bài thi của mình, tờ bài kia đã mong manh đến độ dường như chỉ cần dùng chút lực là có thể xé đôi ra rồi.

Cô mím môi, dứt khoát buông lỏng tay, nói: “Không có gì.”

Tạ Cảnh Phi cảm thấy không khí không thay đổi.

Cậu ta vội vàng đẩy lon Coca lại.

Diệp Già Lam không duỗi tay lấy, cô kéo ghế ra, “Không cần, cảm ơn.”

Vừa muốn xoay người ngồi xuống, tay đã bị người ta nắm lấy, người nọ ở phía sau đã ngồi lại, tay anh vẫn không buông ra: “Bỏ bài thi sao?”

Diệp Già Lam: “.....”

Lúc cô muốn lấy anh lại không buông tay, lúc này cô bỏ thế mà anh lại còn dám hỏi loại câu này?

Diệp Già Lam hoàn toàn hiểu nỗi anh nghĩ cái gì, cô có chút giận, lúc nói chuyện, giọng hơi mang theo âm mũi: “Bỏ.”

Nhìn càng úy khuất.

Khóe môi Đường Ngô bất động thanh sắc câu lên, lại lật bài thi của cô sang nửa trang sau, sau đó, đầu ngón tay chỉ chỉ lên trang giấy: “Làm lại một lần.”

Cái anh chỉ chính là bài Diệp Già Lam làm sai.

Hai tháng trước đều là Diệp Già Lam phụ đạo cho anh, kết quả, qua hai tháng, hai người lại đổi thân phận cho nhau.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm mấy chỗ có vết bút đỏ trên bài thi, “Nga” một tiếng, lần này lại lấy bài thi lại, Đường Ngô vẫn không buông tay.

“Làm ở đây!”

Tạ Cảnh Phi bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, “Ngô ca, có phải cậu đối xử phân biệt quá rồi không hả?”

Đường Ngô cho tới bây giờ còn chưa từng chủ động dạy cậu ta làm bài đâu đấy.

Tuy rằng cũng là do Tạ Cảnh Phi không muốn làm.

Đường Ngô không để ý đến cậu ta, quay đầu, nhìn cô gái đứng trước mặt.

Cô dịu dàng xinh đẹp, mặt trời bên ngoài đỏ rực như thế, mà cánh tay cô vẫn cũ trắng nõn sạch sẽ, giống như có thể sáng lên vậy

Diệp Già Lam nhíu mày, vài giây sau, cô khuất phục dưới sự uy hiếp lớn của Đường Ngộ, xoay ghế, cầm bút làm bài trên bàn Đường Ngộ.

Tạ Cảnh Phi đến bên Đường Ngộ, “Lớp trưởng, sao cậu lại học giỏi thế a?”

Diệp Già Lam không để ý đến cậu ta.

Vấn đề này không phải hỏi người bên cạnh cậu ta càng trực tiếp hơn sao.

“Lớp trưởng, chữ cậu viết cũng đẹp nữa!”

“.....”

Trước kia cô ít tiếp xúc với Tạ Cảnh Phi, nên cũng không hề biết cậu ta là một kẻ nói nhiều như thế đấy.

Diệp Già Lam tiếp tục vùi đầu vào đề toán.

Tổng cộng làm sai bốn câu, có hai câu là vì tính sai, một câu vì ban đầu để ý, lúc viết công thức lại sai ký hiệu.

Cuối cùng một đề sai, cô không tìm ra lỗi.

Diệp Già Lam khi gặp phải đề khó thì thích cắn đầu bút, kết quả lần này mới vừa cắn lên, Tạ Cảnh Phi liền “Ai” một tiếng, “Lam tử, đây là bút của Ngộ Ngộ.”

“.....”

Cô lập tức buông miệng, đầu cúi thấp lại càng thấp.

Lần tìm lỗi của câu này làm cô tốn gần mười phút, rốt cuộc cũng làm ra.

Trong lúc này phòng học vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, Tạ Cảnh Phi luôn quấy rầy cô đã bắt đầu ghé lên bàn ngủ rồi.

Đường Ngô khẽ tựa vào lưng ghế, kéo xa khoảng cách với cô ra một ít.

Từ khoảng cách này của anh nhìn qua, còn có thể thấy lông mi cô rũ xuống, nhưng lại không quá rõ ràng.

Sau đó giây tiếp theo, anh thấy Diệp Già Lam nâng mắt, đẩy bài thi lên phía trước: “Làm xong.”

Cô mất nửa tờ giấy tính toán.

Đường Ngô lúc này mới cúi người qua, liếc qua kết quả trước rồi mới lại quay lên xem cách cô giải.

Cách giải không có vấn đề, nhưng hơi rắc rối

Anh lấy bút trong tay Diệp Già Lam, sau đó viết sang bên cạnh hai công thức, “Lần sau dùng cái này tính.”

“..... Ừm.”

Hơi thở nam tính sạch sẽ mát lạnh xẹt qua phía trước, tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn mấy nhịp, cô rũ mi, nên khó phát hiện ra

“Không nhìn đề cũng nhìn tớ, cậu ừm cái gì hả?”

“.....”

Diệp Già Lam lúc này mới chuyển ánh mắt lên bài thi trên mặt bàn.

Cô phát hiện gần đây bản thân có chút không bình thường lắm.

Mỗi lần Đường Ngô tới gần, thậm chí không cần quá gần, cô đã cảm thấy tim bắt đầu gia tốc đập, giống như mới vừa chạy xong tám trăm mét vậy.

Cũng không khác gì lời nữ sinh bên cạnh nói vào ngày Đường Ngô đến đầu tiên.

Nữ sinh kia lúc ấy hình dung loại cảm giác này là động tâm, nhưng Diệp Già Lam cảm thấy không phải, cô kiên định cho rằng là vì bản thân ít tiếp xúc với nam sinh, nên sinh ra phản ứng là rất bình thường.

Cô quyết định lần sau sẽ đi tìm em trai Tô Cẩm Kha làm thí nghiệm một chút.

Mới vừa nghĩ như vậy xong, trước mặt đã đẩy đến một quyển sách ôn tập.

Sách của Đường Ngô đều là sách mới cả, bên trên đều sạch sẽ, một chữ cũng không có.

Diệp Già Lam thấy anh viết ở phía trên mấy câu đề, là cùng loại với câu cô vừa làm, đáp án bên dưới lại giải đơn giản hơn cô nhiều.

Cô duỗi tay sờ sờ lon Coca lạnh, bọt nước lành lạnh trên chai dính đầy ngón tay, cô lại đem ngón tay dán lên vành tai cho dịu xuống, rồi mới cúi đầu nghiêm túc xem đề.

Tiếng ngáy của Tạ Cảnh Phi bên cạnh vang lên, lúc này có công hiệu thôi miên cực tốt.

Lúc Diệp Già Lam nhìn đến cái đề thứ ba thì không chống đỡ nổi, ghé lên bàn ngủ luôn.

Cả gian phòng chỉ còn lại một mình Đường Ngộ vẫn tĩnh.

Anh lấy cây bút trong lòng bàn tay Diệp Già Lam ra, lúc ghé sát lại, có nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô.

Quả nhiên, đến cả hô hấp của cô cũng ngọt thế.

Môi Đường Ngộ giơ giơ lên, giống hệt lần xóa tin nhắn trong di động của cô, ma xui quỷ khiến, anh hơi cúi thấp, sau đó trên vành tai thiếu nữ, nhẹ nhàng cắn một cái.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đây hoàn toàn là hành động theo bản năng.

Đường Ngô không dùng lực, hàm răng vừa mới đụng tới vành tai cô thì lập tức phản ứng lại.

Trên tóc thiếu nữ có mùi dầu gội nhẹ nhàng tỏa ra, hương chanh nhạt nhạt, trong vị chua lại chứa vị ngọt.

Đường Ngô rõ ràng luôn tỉnh táo hơn người, nhưng lại ma xui quỷ khiến thế nào mà không lập tức buông ra.

Trước kia, anh có chú ý tới trên tai Diệp Già Lam có lỗ khuyên, nhưng hình như không đeo khuyên tai bao giờ, răng anh hơi dùng lực, có khả năng nhẹ nhàng nghiền qua lỗ khuyên kia, cô gái khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng vẫn không tỉnh lại.

Răng Đường Ngô buông lỏng, anh lùi lại một chút, sau đó chuyển tầm mắt, thấy chỗ Diệp Già Lam vừa bị anh cắn hiện lên một vết hồng hồng.

Phía trên mơ hồ hiện lên dấu răng, không khó thấy.

Diệp Già Lam lúc này vẫn đang ghé lên mặt bàn, sau khi hừ một tiếng, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, mày nhăn, giống như đang mơ một giấc mơ không yên nào đó.

Đường Ngô mím môi.

May mà không tỉnh.

Nếu không bị cô biết chuyện thì không tốt lắm.

Lại nghĩ anh giống tên biến thái mất.

Đường Ngô chuyển tầm mắt, anh cần phải hạ hỏa ngay bây giờ, mới vừa duỗi tay đi lấy chai nước đá, đã thấy Tạ Cảnh Phi ở bên cạnh trừng to mắt nhìn mình.

Cũng không biết cậu ta dậy từ lúc nào, lúc này đang dựa vào tường, giống như sợ phát ra tiếng động, lại còn dùng tay che miệng nữa chứ.

Đường Ngô: "....."

"Vừa rồi là do tớ đang nằm mơ sao?"

Tạ Cảnh Phi sợ đánh thức Diệp Già Lam, nên ép giọng xuống cực thấp, vừa khắc chế, lại vừa kích động.

Vừa rồi cậu ta thấy cái gì?

Cậu ta cứ nhiên thấy Đường Ngô cắn tai con gái nhà người ta, lại còn dùng cái loại ánh mắt ấy.

Ôn nhu lại lộ liễu.

Đường Ngô còn chưa hoàn toàn dứt ra khỏi sự dụ dỗ vừa rồi, anh vặn nắp chai uống ngụm nước, ngữ điệu nhẹ nhàng: "Không có."

Tạ Cảnh Phi thò qua một chút: "Ngô ca, cậu thích Lam tỷ như vậy thích sao?"

Nắp bình đã bị đóng lại.

Ngón tay Đường Ngô đặt trên thân chai nước, sau đó dần dần buột chặt, chai nước nhăn nhúm lại, phát ra tiếng vang thực nhẹ.

Anh rử rử mắt, không đáp

Tạ Cảnh Phi hiểu tính tình anh, biết không hỏi được gì, vừa muốn quay đầu truyền thụ cho anh một ít bí quyết theo đuổi con gái thì đã thấy Đường Ngô nâng mắt.

Mắt anh cực đẹp, lúc không mở quá to cũng rất dịu dàng, "Nếu không tôi hôn cô ấy làm gì?"

Tạ Cảnh Phi: "....."

Chẳng lẽ động tác vừa rồi của anh không phải là cần sao?

Cậu ta chuyển tầm mắt, mới vừa liếc một cái thấy dấu răng trên tai Diệp Già Lam, lại nghe Đường Ngô hỏi một câu: "Chứ không đi hôn cậu?"

"....."

Tạ Cảnh Phi thiếu chút sợ đến lặn khỏi ghế.

Anh vẫn nên đừng hôn cậu làm gì.

Lúc là Hạ Chí, cậu ta đã không chấp nhận được, càng đừng nói là Đường Ngô chính gốc.

Khuôn mặt này đẹp như thế..... Cũng không phải cho cậu ta hưởng a.

Tạ Cảnh Phi sợ anh lại nói đề tài này, không dám nói tiếp nữa, lại yên lặng xoay người về.

Năm phút đồng hồ sau, cậu ta lên Wechat gửi một tin cho Bạch Diệp:
【 Đại Bạch, hôm nay Ngô Ngô đi cần tai một chị gái nhỏ! 】 cách vài

phút, Bạch Diệp rep lại: 【 là căn hay hôn cơ? 】 【 căn. 】

Bạch Diệp thiếu chút nữa khóc ra luôn: 【 Cậu ta còn có thể phân liệt ra tính cách con cún nữa à? 】 "....."

Lúc này Tạ Cảnh Phi mới gõ chữ giải thích: 【 Là loại căn cực kì dịu dàng, cũng không khác hôn là bao nhiêu cơ. 】 cách vài giây, 【 Em xác định là chính bản nhân cậu ta. 】

【 Loại rất dịu dàng? 】

【 anh đã qua đầu ba rồi mà còn chưa từng xem phim giáo dục à? 】

【.....】

-

Trước khi vào học nửa giờ, Diệp Già Lam bị Tạ Cảnh Phi gọi dậy.

Đã có bạn học lục tục vào lớp, vì tránh cho hiểu lầm, cô giống như ăn trộm cầm bài thi của mình về.

9h45" tối, tiếng chuông tan học đúng giờ vang lên.

Diệp Già Lam vẫn đang ngồi tại chỗ thu dọn đồ đạc, Phó Đồng đã nhấc chân đá nhẹ lên chân ghế cô: "Bạn học lớp trưởng, có thể để tớ ra ngoài không?"

Tiết sinh hoạt thứ 4, chủ nhiệm lớp xếp cô làm lớp trưởng.

Diệp Già Lam kéo ghế dịch lên phía trước.

Trong tay Phó Đồng cầm một cái chai rỗng, cô nàng không ra được, lại đá đá chân ghế cô: "Dịch vào bên trong thêm một chút đi, tớ không ra được."

"....."

Cô nàng là heo sao?

Diệp Già Lam nhúu nhúu mày, cứ kéo lên thì eo sẽ đập vào bàn mắt.

Vừa muốn quay đầu nhìn lối đi rộng bao nhiêu, phía sau đã có tiếng ma sát vang lên.

Người phía sau kéo bàn ra.

Khóe môi Phó Đồng giương lên, ngọt ngào cười một cái: "Cảm ơn bạn học Đường."

Cô nàng nhấc chân đi ra ngoài, ném chai nước vào thùng rác, lúc quay đầu về chỗ ngồi lại tiếp tục nói cảm ơn với Đường Ngô, Diệp Già Lam đã thu dọn xong đồ đạc.

Mặt bàn sạch sẽ, Diệp Già Lam cầm áo khoác đồng phục mặc vào, vừa muốn ra khỏi lớp, tay áo đã bị người ta túm lấy.

Bước chân của Diệp Già Lam dừng lại, vừa quay đầu, Đường Ngô đã nghiêng đầu nhìn qua.

Người này đúng là lúc thanh xuân quanh thân đều mang theo một loại cảm giác thiếu niên mà tuổi này nên có, khóe môi anh giương lên: "Tớ đói."

Phó Đồng: "....."

Cô bạn nhớ tới trong ngăn bàn mình còn nhét đây một đồng chocolate, chạy nhanh về chỗ tìm.

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn một nhịp.

Lúc này người trong lớp tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn luôn có một đồng nữ sinh cứ như hồ rình mồi nhìn chăm chăm Đường Ngô nữ đồng học, ví như bạn cùng bàn của cô này.

Diệp Già Lam không dám lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, vội sờ soạng lấy một cái kẹo mút trong túi rồi bỏ lên bàn anh, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng học.

Phó Đồng đã tìm được một hộp chocolate đưa qua, cô nàng quấn một lọn tóc nâu dài vào đầu ngón tay, "Chocolate năng lượng cao."

Thích hợp ăn lúc này nhất.

Đường Ngô giương mắt nhìn cô nàng, ánh mắt lạnh xuống: "Tôi không ăn đồ ngọt."

Nụ cười trên mặt Phó Đồng cương cứng lại.

Từ khi Đường Ngô chuyển đến ngày đầu tiên, cô nàng để để tâm đến anh rồi, tới bây giờ mới có cơ hội tiếp xúc nhiều với anh, cô nàng cũng không nhụt chí, lúc thu chocolate lại vẫn cười một cái.

Không ăn đồ ngọt thì lần sau chuẩn bị đồ không ngọt.

Ánh mắt Phó Đồng lóe lóe, dù sao cô nàng tin tưởng sẽ có ngày cô nàng có thể bắt được anh.

Đường Ngô xác thật không thích đồ ngọt.

Nhưng lúc ra khỏi cổng trường, anh vẫn xé vỏ kẹo, ngậm vào trong miệng nếm thử.

Tạ Cảnh Phi thiếu chút nữa cho rằng bản thân lại xuất hiện ảo giác, ngẩn người một lúc mới hỏi thử: "Hạ..... Hạ Hạ?"

Hạ Chí là thích ăn đồ ngọt mà.

Đường Ngô lạnh nhạt đảo mắt qua, Tạ Cảnh Phi lập tức hiểu ngay, lần này cậu ta lại càng giật mình: "Sao cậu lại cũng thích đồ ngọt rồi?"

"Ăn ngon không? Có phải đã phát hiện ra lục địa mới hay không?"

"....."

"Hạ Hạ thích ăn đồ ngọt lắm!"

"....."

Mới vừa nói xong, cái kẹo kia đã bị Đường Ngô ném vào thùng rác.

Tạ Cảnh Phi: "....."

Kẹo có vị dâu tây, vị ngọt quá nặng.

Anh ăn không quen.

Còn không ngon bằng tai Diệp Già Lam.

Đường Ngô ném kẹo một lúc rồi mà trong miệng vẫn còn lưu lại vị ngọt, anh liếm môi dưới, đột nhiên cảm thấy có chút khát nước.

-

Mùng 1 tháng 9 là chính thức bắt đầu năm 3.

Không khí lớp học lại càng thêm khẩn trương.

Năm ba cao trung cơ bản đều là 1 tuần 1 kì thi nhỏ, 1 tháng 1 kì thi lớn.

Các kì thi lớn lớn bé bé liên tiếp không ngừng.

Đến cuối tháng 9, trường học tiến hành kì thi tháng đầu tiên, thi xong là kì nghỉ quốc khánh.

Năm 1, năm hai được thả 7 ngày, nhưng năm 3 lại chỉ được nghỉ 3 ngày có thể đến trên đầu ngón tay.

Phía trước bức giảng đã treo thẻ bài tính ngày cách kì thi đại học, Diệp Già Lam phụ trách tính số mỗi ngày.

Thời gian giống như cứ thế trôi qua khỏi đầu ngón tay cô, càng lâu, cô sửa ngày lại càng cảm thấy phiền lòng.

Thi tuần không tính thành tích, nhưng thi tháng thì lại có.

Còn chưa thi, Diệp Già Lam đã bắt đầu tính xem mình sẽ kém Đường Ngô nhiều nhất bao nhiêu điểm rồi.

Nghĩ đến chuyện này, cây bút trong tay cô lại dùng quá sức, kéo dài một đường trên trang giấy.

Tô Cẩm Kha đứng ở cửa "Ai" một tiếng, "Loan Loan, sao cậu kích động thế?"

Diệp Già Lam lau vết mực, thuận miệng tìm lý do: "Đột nhiên nghĩ tới bạn ngồi cùng bàn của tớ."

"Cậu ta lại làm sao vậy?"

Tô Cẩm Kha có nghe Diệp Già Lam nói tới Phó Đồng mấy lần, biết động cơ của cô nàng đối với Đường Ngô không đơn thuần, nên nhắc tới cô nàng là Tô Cẩm Kha lại tức giận: "Cậu ta giả bộ bất tỉnh ngã lên người Đường Ngô hay là cố ý ướm nhép đứng trước mặt Đường Ngô hả?"

"....."

Cô bạn quả nhiên xem quá nhiều tiểu thuyết rồi.

Hai kiểu đặc biệt này, Phó Đồng vẫn chưa từng làm với Đường Ngô.

Chỉ là mỗi lần lúc cô nàng nói chuyện với Đường Ngô đều cố tình đè giọng xuống, nghe nũng na nũng nịu, làm cô nghe được mà đau cả đầu.

Bắt đầu còn không cảm thấy gì, sau càng nghe càng cảm thấy không thoải mái.

Mấu chốt là Đường Ngô thế mà vẫn có thể ngồi nghe được.

Diệp Già Lam thả bút ra, mày nhíu lại: "Ngày mai thi rồi, hôm nay về sớm một chút thôi."

Cô cầm ổ khóa, tắt đèn, sau đó khóa cửa.

Thời gian thi tháng đã được sắp xếp cẩn thận.

Kì thi kéo dài hai ngày, ngày thi đầu tiên xong, buổi tối còn phải ở lại tiết tự học buổi tối.

Hôm sau thi xong, chủ nhiệm lớp nói mấy công việc cần chú ý an toàn trong kì nghỉ lễ rồi tuyên bố tan lớp.

Nam thành cuối tháng chín, vẫn còn đang ở độ cuối hè.

Hơn 6h chiều, ánh mặt trời vẫn còn sáng rực, nhiệt độ bên ngoài vẫn phải hơn 30 độ.

Diệp Già Lam mang theo sách vật lý và số học về nhà ôn tập, lúc cùng Tô Cẩm Kha ra khỏi cổng trường, đang do dự có nên mua kẹo bông gòn ăn hay không, phía sau đã có người gọi cô một tiếng: "Lớp trưởng."

Giọng không lớn, là nữ.

Diệp Già Lam đưa cho người bán hàng hai tệ, mua một cái kẹo bông gòn, sau đó quay đầu.

Cô gái gọi cô chạy chậm đến, má cô bạn ửng đỏ, đưa ra một lá thư màu hồng phấn: "Lớp trưởng, cho cậu."

"....."

Nữ sinh này là bạn học mới ở lớp cô, ngày thường rất yên tĩnh, không giống như người sẽ rút dây xích trong năm 3 này.

Tô Cẩm Kha nhìn thấy kinh ngạc vô cùng: "Oa, Loan Loan, cậu đây là nam nữ đều diệt sao a!"

Diệp Già Lam: "....."

Cô đã thấy tên ghi trên phong thư rồi.

Là cho Đường Ngô.

Cô cũng chỉ là bồ câu đưa thư thôi.

Người bán hàng bên cạnh đưa cây kẹo bông gòn qua.

Tô Cẩm Kha lấy thư tình sang xem: "Làm tớ sợ muốn chết..... Tớ tưởng thật sự là cho cậu nữa chứ."

Diệp Già Lam liếm miếng kẹo bông gòn, "Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi."

Tô Cẩm Kha khá tò mò, kém chút xe phong thư ra xem thử.

Kết quả vừa ngẩng đầu, cô nàng lại thấy người nhận bức thư tình đi qua.

Tạ Cảnh Phi ở cách đó không xa gọi cô: "Tô Cẩm Kha cậu lại đây một lát, tớ có việc muốn nói với cậu."

Cô nàng nhìn Diệp Già Lam, người kia còn đứng bên cạnh quán kẹo bông gòn, mắt cũng không thèm nâng một chút: "Qua đi, tớ ở bên này chờ cậu mấy phút."

Tô Cẩm Kha chạy qua.

Không tới hai phút, Diệp Già Lam nghe thấy phía sau có người hỏi một câu: "Ngọt à?"

Ngọt a.

Diệp Già Lam xoay lại, "Cậu muốn nếm thử không?"

Người nọ không cự tuyệt.

Diệp Già Lam vừa muốn đưa 2 tệ qua bảo người bán hàng làm thêm một cái nữa, Đường Ngộ đã cúi người, khẽ cắn một cái lên cây kẹo của cô.

Anh "Ân" một, giọng thấp thấp, âm mũi nhàn nhạt: "Một miếng là được rồi."

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 19

“.....”

Lúc Diệp Già Lam ăn kẹo bông gòn thích ăn xung quanh.

Cô không dám nghĩ xem chỗ Đường Ngô ăn kia đã từng bị mình cắn chưa nữa.

Không đúng thì tốt, nhưng nếu có..... sao lại cảm thấy không đúng lắm nhỉ?

Diệp Già Lam mở to hai mắt nhìn anh, cách một cái kẹo bông gòn, cô tựa hồ có thể ngửi được hơi thở nhàn nhạt của người phía đối diện, hợp lại với vị ngọt thanh, tim cô đột nhiên đập thành thịch.

Bên cạnh có bạn học đi ngang qua nhìn đến, trong đám ồn ào, dường như có tiếng huýt sáo.

Diệp Già Lam nhấp khóe miệng, vị ngọt tỏa ra đầu lưỡi, thấm thẳng xuống tận đáy lòng.

Đường Ngô thật sự chỉ nếm một miếng, trước sau cũng chỉ mất có vài giây, sau vài giây, anh ngẩng đầu, lại kéo khoảng cách ra.

Vẫn là hương vị đường hóa học như cũ.

Nhưng lại không giống như lần trước lắm.

Không khí có thay đổi.

Mãi đến khi bên cạnh có người chen qua mua kẹo bông gòn, bả vai Diệp Già Lam bị người kia nhẹ đẩy một cái, cô mới phản ứng lại, nắm chặt xiên kẹo bông gòn, vừa muốn lùi ra chỗ ít người, tay không cầm kẹo bông gòn đã bị người ta túm lấy, kéo lên phía trước.

Diệp Già Lam thiếu chút nữa ngã vào trong ngực anh.

May mà cô phản ứng rất nhanh, dừng chân đúng lúc.

Đường Ngô buông tay ra cũng mau, Diệp Già Lam thậm chí còn chưa đứng vững, theo bản năng lại phải túm lấy cổ tay anh.

Có thể là do bị dọa sợ nên không khống chế được lực nắm, đợi Diệp Già Lam đứng vững buông tay thì trên cổ tay Đường Ngô đã hiện lên mấy dấu tay.

Chắc là là nàng vừa rồi véo ra tới.

Diệp Già Lam khụ một tiếng, quay đầu lại thấy trên cổ tay mình cũng có một vết đỏ, lời xin lỗi cũng thu lại.

Cái này gọi là ăn miếng trả miếng

Vừa lúc huề nhau.

Ánh mắt Diệp Già Lam lẹch về một bên, lại nhìn thoáng qua vật không thuộc về mình ở trong tay, sau đó giơ tay, đưa thư tình qua.

“Tổng Lâm gửi cậu.”

Đường Ngô hơi hơi nhú mi, không nói gì.

Diệp Già Lam nghĩ anh khẳng định còn không nhớ rõ Tổng Lâm là ai, vì thế kiên nhẫn giải thích một câu: “Chính là nữ sinh bàn thứ 3 ở gần hàng lang hướng bắc.”

“.....”

Thấy anh không nhận, Diệp Già Lam lại đưa tay về phía anh.

Đường Ngô rút cuộc giương mắt liếc cô một cái, “Làm gì?”

Diệp Già Lam lặp lại: “Cho cậu đó.”

“Cho tớ làm gì?”

“.....”

Diệp Già Lam không còn lời gì để nói.

Đầu lưỡi Đường Ngô khẽ chạm khóe miệng, “Tớ không yêu sớm.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô đã hiểu.

Bức thư tình này sợ là cô không đưa ra được rồi.

Đường Ngô không chịu nhận, Diệp Già Lam cũng không thể nhét vào tay anh, cô nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, lúc thu tay lại, lại vô thức nhẹ nhàng thở ra.

Tạ Cảnh Phi và Tô Cẩm Kha ở phía sau đã nói chuyện tốt cả rồi, hai người cùng nhau trở về, tiếng vui vẻ đùa giỡn vang ở phía sau.

Diệp Già Lam nghe thấy Tạ Cảnh Phi nói một câu: “Cậu ở bên cạnh Lam tỷ của tôi mỗi ngày, sao lại khác xa nhau thế hả?”

Tô Cẩm Kha rất nhanh đáp trả: “Vậy sao cậu không nói cậu sao lại khác xa bạn học Đường như thế.”

Quả thực khác nhau một trời một vực.

Tô Cẩm Kha khí không thuận: “Lại còn gọi Lam tỷ nữa chứ, Loan Loan của bọn tôi lại bị cậu gọi như đám xấu xa ý!”

“.....”

Tạ Cảnh Phi không chấp nổi cô nàng, dứt khoát nhân lúc còn sớm thoát khỏi chiến trường, đi nhanh qua túm lầy Đường Ngô rời đi.

Không phải cô nàng muốn thấy Đường Ngô sao?

Cậu ta cố tình không cho cô nàng thấy đó.

Mà chỗ Diệp Già Lam bên này, hai người kia chạy đã tới mười mét có dư, Tô Cẩm Kha vẫn còn hung tợn trừng mắt nhìn với bóng dáng Tạ Cảnh Phi.

“Vừa rời cậu ấy nói gì với cậu thế?” Diệp Già Lam thuận miệng hỏi.

“Cậu ta hỏi tớ mấy câu đê.”

Tô Cẩm Kha càng nghĩ càng giận, “Người này là ma quỷ sao?”

“Cậu nói thế nào?”

“Đương nhiên nói đáp án rồi a!”

“Viết chính tả ngữ văn lần này điền đúng mấy từ a?”

Khí thế của Tô Cẩm Kha xẹp lép: “Cũng phải..... Hai phần ba đó.”

Cô nàng nói xong rồi thở dài, vừa muốn cúi đầu gặm một miếng kẹo bông gòn của Diệp Già Lam, thì cây kẹo đã bị cô lanh lẹ thu về.

Tô Cẩm Kha vẻ mặt mờ mịt bất lực: “Tớ đến tư cách ăn kẹo bông gòn cũng không còn sao?”

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, cô lại không thể nói rõ với Tô Cẩm Kha, chỉ có thể xoay phía bên mình qua, “Cậu ăn bên này.”

Tô Cẩm Kha vẻ mặt hồ nghi.

“Sao vậy? Bên kia chẳng lẽ bị ai ăn rồi?”

“Không có.”

Diệp Già Lam nói xong sợ cô nàng không tin, nhẹ nhàng cắn một miếng, giây tiếp theo, vị ngọt trong miệng còn chưa tan, đã nghe thấy Tô Cẩm Kha hắc hắc cười một tiếng: “Tớ vừa thấy rồi.”

“Thấy cái gì?”

“Đường Ngộ ăn kẹo bông gòn của cậu.”

“.....”

“Các cậu như vậy có tính là hôn gián tiếp không a?”

“.....”

“Wow tưởng tượng như vậy, tớ cảm thấy thật lãng mạn a, vừa ngây thơ lại vừa sắc tình.”

Tô Cẩm Kha cơ hồ sắp cười đáng khinh ra tiếng luôn rồi.

Cô nàng đối với Đường Ngộ vốn dĩ không phải loại thích này, vừa rồi thấy anh đứng cùng một chỗ với Diệp Già Lam, cô nàng lại cảm thấy vui mừng xưa nay chưa từng có.

“Loan Loan, cậu nhất định phải quý trọng a!”

Cô quý trọng cái rắm ấy.

Vừa rồi người nói với cô “Không yêu sớm”, cũng không biết là ai đâu.

Diệp Già Lam không giải thích với cô nàng, một chậu nước lạnh tưới qua: “Đừng nghĩ quá nhiều, cậu ấy chỉ là muốn nếm một miếng.”

“Sao cậu ấy lại không nếm của tớ?”

“Bởi vì cậu không có.”

“.....”

-

Tô Cẩm Kha nghĩ hay không nghĩ nhiều nữa thì Diệp Già Lam không biết, nhưng chính có lại có chút nghĩ nhiều.

Kỳ nghỉ ba ngày, cô còn không ra khỏi cửa, sợ vừa ra lại gặp phải người đối diện nào đó.

Đường Ngô có khả năng không để ý, nhưng Diệp Già Lam cứ nghĩ đến câu "Hôn gián tiếp" của Tô Cẩm Kha là lại cảm thấy đầu choáng tai ù.

Đặc biệt mấy ngày nay lại có chút đặc biệt, cô cảm thấy bản thân có khả năng ghen đến hồng luôn mất thôi.

Đến Dư Thu Hoa cũng phát hiện cô có chút kì quái, mấy ngày đều hỏi có phải cô không thoải mái không.

Diệp Già Lam toàn phải phủ nhận.

Đến ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, trong nhà làm một bàn đồ ăn, vị trí bên cạnh Diệp Già Lam có thêm một đôi chén đĩa

Diệp Già Lam chôn đầu ăn cơm, chờ Dư Thu Hoa mở miệng.

Quả nhiên, miếng cơm thứ hai vừa nuốt xuống, đã nghe Dư Thu Hoa thở dài: “Nếu chị con còn ở nhà, qua hôm nay là đã hai mươi lăm tuổi rồi.”

Diệp Già Lam nghẹn lại, hốc mắt hơi hơi nóng lên.

Bình thường cô cũng đã quên bản thân còn có một chị gái, theo họ mẹ, tên Dư Oánh.

Nhưng mà ba năm trước lúc đi thuyền xuất ngoại, thuyền lại va phải đá ngầm dưới biển, số hành khách trên thuyền còn sống còn không đến mười người.

Còn lại là cả hơn trăm người không chết thì chính là không biết tung tích.

Chị gái Diệp Già Lam là người sau.

Lúc ấy nhận được tin tức, Dư Thu Hoa mới vừa trực xong ca đêm, vốn dĩ đã mệt nhọc quá độ, nghe được tin dữ này, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lần đó Dư Thu Hoa bệnh nặng một thời gian dài, vốn dĩ muốn thăng chức cũng đều gác lại một năm.

Đây cũng là lí do Diệp Già Lam hơn Đường Ngô một tuổi, nhưng lại học chung lớp.

Năm ấy chuyện xảy ra vào năm cuối, kì thi cô cũng không thể tham gia, nên cao trung học chậm một năm so với người khác

Tô Cẩm Kha cũng học chậm một năm, nhưng cô nàng không giống Diệp Già Lam, cô nàng là hoàn toàn là do thực lực nên lưu cấp.

Thời gian ba năm, người một nhà đều ăn ý, cố ý coi nhẹ chuyện này đi

Cũng chỉ tới khi sinh nhật Dư Oánh mới lại nhắc đến, không ai thừa nhận chuyện chị đã trầm mình nơi đáy biển, đều chỉ coi như chị đang sống ở một nơi nào đó mà thôi.

Diệp Già Lam cũng nghĩ như vậy.

Cô coi như Dư Oánh vẫn đang học đại học ở phía bắc, chỉ là ngày thường bận quá, ít khi liên lạc với mọi người.

Tuy rằng có chút lừa mình dối người, nhưng nghĩ như vậy, mỗi người đều cảm thấy trong lòng thoải mái hơn không ít.

Diệp Già Lam gấp một miếng xương sườn cho Dư Thu Hoa: “Mẹ, hôm nay chị con khăng định cũng ăn một bữa tiệc thiệt lớn rồi.”

Dư Thu Hoa cười cười.

“Nói không chừng chị ấy chỉ là bị mất trí nhớ, sau đó vừa khéo được vương tử Ả-rập cứu giúp.....”

Dư Thu Hoa thiếu chút nữa lấy chiếc đũa ra gõ đầu cô: “Được rồi đó cô nhóc, mẹ đã sớm nghĩ thông suốt rồi.”

Dù sao kết cục thế nào đã định trước, cô cũng chỉ nghĩ theo hướng tốt thôi mà.

Lại nói nhiều năm như vậy đã qua, cảm xúc cũng bắt đầu phai nhạt dần rồi.

Dư Thu Hoa dịch hết đồ ăn về phía còn gái: “Ăn xong thì đi ra ngoài hít thở không khí đi, nghẹn trong nhà mấy ngày rồi đó.”

Bà còn tưởng rằng Diệp Già Lam là vì chuyện Dư Oánh nên không vui nữa cơ.

Hôm nay nghe cô nói mấy câu, thật ra lại yên tâm hơn không ít.

Người a, ai cũng phải tiến về phía trước thôi.

Dư Thu Hoa đưa qua hai tấm vé xem phim, “Buổi chiều gọi Kha Kha cùng đi xem phim đi, nếu Kha Kha không rảnh thì gọi bạn học khác, hoặc gọi Tiểu Ngộ cũng được”

Diệp Già Lam xem nhẹ câu cuối cùng, ngoan ngoãn đáp lời.

-

Tô Cẩm Kha quả nhiên không rảnh.

Cô nàng muốn đi công viên trò chơi với em trai một ngày.

Diệp Già Lam lại lật lật hơi tấm vé phim, là một bộ phim hoạt hình.

Còn không bằng dứt khoát tặng hai bạn nhỏ nào đó ở trên đường cho xong.

Diệp Già Lam cầm hai tấm vé ra cửa, kết quả mới vừa đóng cửa lại, cửa phía đối diện đã mở ra.

Cô hoảng sợ, chuẩn bị trước khi người nọ tới thì xuống lầu trước, cô nâng chân lên rồi, lại bị người phía sau gọi là: "Chị ơi?"

“.....”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa trượt chân.

Mỗi lần Đường Ngộ gọi cô là chị, dường như đều không giống nhau.

Diệp Già Lam vuốt vuốt áo, không tình nguyện quay lại.

Tâm tư con gái tí mỉ mỉ cảm, vừa chuyển đầu, cô dễ dàng phát hiện ánh mắt Đường Ngô hôm nay cũng không giống lắm, cô nhìn chăm chăm vài giây, mãi cho đến khi người nọ cong mắt cười: “Chị cũng cảm thấy em rất đẹp đúng không?”

Diệp Già Lam nghĩ ra được chỗ không giống rồi

Hiện tại đáy mắt Đường Ngô cảm xúc phong phú hơn không ít, trước kia ánh mắt anh lúc nào cũng lạnh, nhưng hiện tại, lại rất dịu dàng.

Trong đầu Diệp Già Lam có thứ gì như ẩn như hiện, cơ hồ muốn miêu tả sinh động.

Cô vẫn chưa thể xác định ý nghĩ của mình, nhưng cũng khẳng định không phải giống Tạ Cảnh Phi nói do thi không tốt mà sinh ra khác thường được.

Diệp Già Lam không quen với Tạ Cảnh Phi như Đường Ngô, còn chưa tới trình độ có thể chất vấn người khác, nên lúc trước cô xem thành tích dù có kinh ngạc, cũng không nói chuyện vầy với Tạ Cảnh Phi

Hiện tại loại tình huống này lại tới một lần nữa.

Diệp Già Lam có chút hoảng thần, không tự chủ được mà nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Người nọ lại đi lên nửa bước, “Lá gan của chị có to không?”

Diệp Già Lam hoàn hồn, chậm rì rì phun ra hai chữ: “Cũng..... Được.”

Không lớn không nhỏ, chỉ là sợ tối với sợ ma thôi

Cô nhìn chăm chăm vào mắt thiếu niên, tính hỏi một câu: “Đường..... Ngô?”

“Phi Phi không nói với chị sao?”

Phi Phi..... Tạ Cảnh Phi?

Đường Ngô sẽ có lúc buồn nôn như vậy sao?

Quả nhiên, thiếu niên khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Chị gái, em không phải Đường Ngô.”

Diệp Già Lam nhớ tới lần đó cô đã tìm hiểu thử mấy từ liên quan tới tính rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý, trong đó có một cái hình như là nhân cách phân liệt.

Cô không thể không nghĩ theo hướng này, đặc biệt là khi người nọ nói câu tiếp theo, cơ hồ đã khẳng định suy đoán của cô, cô nàng nói: “Em tên Hạ Chí.”

“.....”

Diệp Già Lam không biết nên dùng biểu cảm nào đã đáp lại những lời này.

“Dọa choáng rồi à?”

Người tự xưng là Hạ Chí, lúc này mang gương mặt Đường Ngô, giơ tay đặt lên trán cô, khẽ thở dài, “Cũng không phát sốt.”

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại đây, nghẹn ra hai chữ: “Xin..... chào”

Khóe môi Hạ Chí cong lớn hơn nữa, “Thật đáng yêu.”

Lúc trước cô nàng có thấy Tạ Cảnh Phi gửi cho Đường Ngô một tấm ảnh lớp, phía sau đều đề tên mỗi người.

Chữ Diệp Già Lam viết to, phía dưới còn viết hai chữ “Lớp trưởng”.

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp, một khuôn mặt lại ôn ôn nhu nhu, còn rất hợp với ánh mắt Hạ Chí.

Cho nên lần trước lúc cô nàng tới, mới nguyện ý lôi kéo Diệp Già Lam cùng đi ra sân bóng rổ.

Hạ Chí nghiêng đầu nhìn nhìn cô: “Chị ơi, chị cùng ta đi một chỗ đi!”

-

Diệp Già Lam tới rồi mới hỏi hận.

Nếu cô biết chỗ Hạ Chí muốn đi nhà ma, có đánh chết cô cũng tuyệt đối không đi.

Vé vào cửa Hạ Chí đều chuẩn bị tốt rồi, tới cửa cũng không cho cô cự tuyệt, lôi kéo cô nhập đội

Đội ngũ ở phía trước vị trí cách hai người, Diệp Già Lam thấy một hình bóng quen thuộc.

Là Quý Nhiên.

Bên cạnh cậu ta còn có mấy người cả trai lẫn gái, cũng không biết có bạn gái tân nhiệm của cậu ta hay không.

Diệp Già Lam chỉ lung lay lên đồng, đã bị Hạ Chí kéo vào.

Bên trong lúc sáng lúc tối, còn vang tiếng nhạc quý dị làm da đầu người ta tê dại, gió lạnh thỉnh thoảng từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Diệp Già Lam mới vừa đi vào đã ra một thân mồ hôi lạnh, người nọ bên cạnh cô lại còn phản ứng lớn hơn cả cô nữa, lúc nhéo tay cô mạnh như

là muốn bẻ gãy luôn vậy đó.

“.....”

Đây là chuyện quý gì?

Rõ ràng là một người nhát gan, lại lôi theo một người nhát gan khác tới nhà ma tìm kích thích à?

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn, bên tai lại vừa vắn có tiếng tim đập “Bùm bùm” càng phóng đại cái không khí ở đây lên, càng đi đi càng rộn người.

Bắt đầu có mấy đồ vật cọt lên ùi cô, Diệp Già Lam sợ tới mức nước mắt đều chảy ra đến nơi rồi, nắm chặt tay người bên cạnh nhỏ giọng mở miệng: “Đường..... Hạ Chí, chúng ta đi ra ngoài được không?”

Thật là đáng sợ.

Mới vừa nói xong, Hạ Chí cũng không biết bị cái quý gì kích thích đến, nắm chặt tay Diệp Già Lam, một tay khác lại duỗi lên phía trước, bắt lấy quần áo người phía trước tìm kiếm cảm giác an toàn.

Người phía trước là Quý Nhiên.

Giây tiếp theo, "Xoẹt" một tiếng, quần áo của Quý Nhiên, rách rồi

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trong bối cảnh có âm nhạc phụ trợ này, tiếng xé quần áo lại càng làm tăng thêm mấy phần quý dị.

Âm cuối của Diệp Già Lam còn chưa hoàn chỉnh đã dừng ngay lại, khoe môi cô mím chặt, mắt không dám chớp nhing chăm chăm bàn tay vẫn còn nắm chặt trên quần áo Quý Nhiên kia.

Vẫn là bàn tay xinh đẹp như cũ, nhưng chủ nhân của nó thì đã đổi người.

Thời gian giống như dừng ngay lại

Quý Nhiên phía trước cũng ngỡ ngẩn, vài giây sau, nam sinh đi cùng cậu ta mới hồ nghi hỏi một câu: “Vừa rồi các cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

Lập tức có người giơ tay chà lên cánh tay lộ ra trong không khí, “Đừng nói bừa, đừng nói bừa, người dọa người hù chết người.....”

Quý Nhiên vẫn đứng không nhúc nhích, không tiếp tục đi lên phía trước nữa, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn.

Diệp Già Lam nhanh chóng liếc nhìn cậu ta một cái, thừa dịp còn chưa bị người bị hại phát hiện ra thì túm tay người bên cạnh, ý bảo án bỏ quần áo Quý Nhiên ra đã.

Hạ Chí rõ ràng cũng sợ hãi không nhẹ, thường thì tới lúc này nói không chừng sẽ mừng như điên vì xé được quần áo người trong lòng, nhưng bây giờ trên mặt lại dọa đến chẳng còn cảm xúc luôn, môi anh nhấp thẳng, đặc biệt nghe lời mà buông tay.

Vạt áo sơmi của Quý Nhiên bị xé lamg hai mảnh, cái mảnh bị Hạ Chí nắm trong tay bây giờ phiêu phiêu lắc lắc rơi lại, nửa che nửa lộ che đi thân thể trẻ tuổi của thiếu niên

Diệp Già Lam đánh mắt sang một bên.

Cô đều đã nghĩ kê ra các trường hợp để ứng phó rồi, nếu bây giờ Quý Nhiên quay đầu, cô sẽ nói là cô không cần thận xé rách quần áo cậu ta.

Hiện tại dù sao Hạ Chí vẫn dùng mặt của Đường Ngô, nếu như bị mấy người phía trước biết anh làm ra loại chuyện này, cái tên Đường Ngô này ngày mai thôi sẽ vang danh toàn bộ Nam thành mất.

Không phải vì đẹp trai.

Thuần túy là vì anh vào nhà ma rồi xé rách quần áo bạn cùng giới a.

Diệp Già Lam tuy rằng cũng rất chờ mong thấy trường hợp này, nhưng rốt cuộc cũng không dám làm như vậy.

Cô lại cúi đầu nhìn quần áo Quý Nhiên, ý niệm tự thú cũng nháy ra, kết quả người phía trước tay nắm thành quyền, nhấc chân đi nhanh đến chỗ bạn mình luôn.

Diệp Già Lam nghe thấy Quý Nhiên đê thấp giọng, ần ần phát run: “Các cậu đi xa tớ quá..... Vừa rồi hình như là quý trong nhà ma kéo rách quần áo tớ rồi.”

“.....”

Cô thật đúng là không nhìn ra, đến Quý Nhiên cũng sợ cái này đấy

Đoàn người phía trước đi sang con đường bên trái.

Mãi đến khu không thấy bóng người họ đâu, Diệp Già Lam mới giơ tay chỉ chỉ sang bên phải: “Chúng ta đi bên kia.”

Cô sợ cảnh tượng kia sẽ tái diễn lần nữa.

Nếu thêm lần nữa, nói không chừng cô sẽ đột phát bệnh tim mất thôi.

Hạ Chí không có phản ứng gì.

Phía sau có người xô xô đẩy đẩy tiến vào, tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng nhỏ giọng khóc nức nở vang lên không ngừng, cứ thế lướt qua bên cạnh bọn họ.

Diệp Già Lam nắm tay Hạ Chí lôi kéo, giơ tay quơ quơ trước mặt cô nàng.

Vẫn không có phản ứng.

Trừ mỗi hơi hơi nhú mi, trên khuôn mặt thiếu niên thậm chí nhìn không ra biểu cảm gì

Đây là..... Dọa choáng váng rồi?

Cách một lát, Diệp Già Lam dường như lại trở dậy tình mẹ, muốn quơ quơ trước mặt anh mấy lần, kết quả mới vừa nâng lên, cả năm ngón tay và nửa lòng bàn tay đã bị đã anh cầm lấy, sau đó kéo xuống.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng thở ra, lại lặp lại lời muốn nói một lần.

Người nọ lần này cuối cùng cũng có phản ứng, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Diệp Già Lam rút tay về, đi lên phía trước mấy bước.

Vì hay có mấy đồ vật kì quái đột nhiên xuất hiện nên Diệp Già Lam chỉ dám dán vào chân tường đi.

Cái vật giống như cái đuôi lông xù quét qua mắt cá chân cô, hôm nay cô mặc quần đùi, cái đuôi kia lại hướng lên trên, lúc đến đầu gối cô mới dừng lại.

Diệp Già Lam sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vật ra.

Giây tiếp theo, cảm giác làm cô sồn tóc gáy trên đùi biến mất, phía sau có giọng nam vang lên: “Không cần túm không cần túm.....”

Nhân viên giả ma ở nhà ma lấy cái đuôi từ trong tay thiếu niên về, úy khuất ba ba: “Đây là đạo cụ, túm hỏng là phải bồi thường đó.....”

Trước kia anh ta có nghe nói có một đồng nghiệp giả làm quỷ lệ, vì diễn thật quá nên đã bị khách đánh cho một trận tơi bời.

Không ngờ hôm nay anh ta lại đen đùi đụng phải

Thiếu niên vừa rồi thiếu chút nữa túm rơi cái đuôi của anh ta thoạt nhìn vẫn nhã thanh quý, nhưng mà lực tay lại siêu mạnh, hèn gì vừa nãy còn có thể túm rách cả quần áo của nam sinh kia.

Nhân viên công tác chỉ ngẫm lại thôi đã thấy sợ hãi.

Anh ta không dám ở bên này nữa, xám xịt ôm cái đuôi chạy tới một chỗ khác dọa người chơi khác.

Tim Diệp Già Lam vẫn chưa đập bình thường lại được.

Giống như còn có ngàn vạn cái đuôi đang quét trên đùi cô, cô khép chặt hai đùi không dám động, mãi đến khi bên tai vang lên giọng nam

thuần khiết quen thuộc: “Đi rồi.”

Lời vừa rơi xuống, tay Diệp Già Lam đã bị giữ chặt.

Đôi phương dùng sức không nhẹ không nặng, ngón tay giống như nhẹ cọ lên lòng bàn tay cô, sau đó cùng tay cô, đan chặt, nhắc chân lôi kéo cô đi về phía trước.

Diệp Già Lam theo ở phía sau, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy bóng dáng cao cao gầy gầy của nam sinh phía trước.

Tuy rằng trong thân thể anh đang có 1 linh hồn còn nhát gan hơn cô, nhưng lúc này, Diệp Già Lam nắm tay anh lại vô thức an tâm đến lạ.

-

Diệp Già Lam cảm thấy Hạ Chí là bị tình huống đột phát vừa rồi làm cho sợ hãi.

Vốn dĩ từ khi đi vào đều là cô nàng định đường đi, Hạ Chí muốn đi hết một vòng nhà ma cơ, kết quả, sau sự cố Quý Nhiên lúc nãy, hai người trực tiếp đi ra ngoài luôn.

Vẫn đang buổi chiều, bên ngoài ánh sáng chói chang.

Bên tay trái là hứng thú bưng bưng đi vào, bên tay phải là sợ tới mức sắc mặt tái nhợt lệ rơi đầy mặt đi ra.

Diệp Già Lam là người sau.

Lúc ở bên trong còn ổn, vừa ra nhìn thấy ánh mặt trời, cung phản xạ chậm mới ra đến, nhìn thấy mặt trời là rơi nước mắt.

Bên cạnh có một đôi tình nhân nhỏ, nữ sinh khóc sướt mướt dựa vào trong ngực nam sinh.

Diệp Già Lam không có nam sinh đáng tin cậy, nhưng Hạ Chí thì chỉ cần dựa vào là đến luôn.

Nghĩ đến chuyện này, cô mới nhớ ra dọc đường này giờ Hạ Chí vẫn luôn im lặng.

Hay là sợ tới mức nói không ra lời rồi?

Diệp Già Lam giơ tay lau lau mắt, quay đầu nhìn anh một cái: “Cậu không sao chứ?”

Người nọ vẫn như cũ không mặ không nhậ “Àn” một tiếng.

Bên ngoài nóng hơn bên trong nhiều, mới ra được vài phút, chope mũi Diệp Già Lam đã có một tầng mồ hôi, cô nâng tay lên nhẹ nhàng lau, “Ăn kem không?”

Cô thấy cách đó không xa có một cửa hàng bán kem.

Đường Ngô hơi hơi híp mắt: “Không ăn.”

“Vậy cậu ăn kem hộp không?”

“Không ăn.”

“.....”

Trước sau như một, luôn bắt bẻ.

Diệp Già Lam tự mua một cây kem cho mình.

Liếm mấy cái, cô thích đồ ngọt, đặc biệt là khi trời nóng thế này mà ăn một cây kem thì quả thực là y như thần tiên vậy.

Diệp Già Lam đi đến trước mặt Đường Ngô, lại dương tay quơ quơ: “Thật sự không ăn sao?”

Mới vừa nói xong, cửa ra đã có một đoàn người.

Trong đó có một người ồn ào gào lên: “Ai a, Nhiên, quần áo cậu sao lại rách thế? Còn rách lớn như thế?”

Lời nói rơi xuống, một đám người thừa thốt nở nụ cười.

Mới từ nhà ma ra, sau kinh hách quá độ, quần áo của Quý Nhiên trở thành niềm vui sướng duy nhất của bọn họ.

Diệp Già Lam đột nhiên có điểm đồng cảm với Quý Nhiên.

Cô liếm cây kem nhìn qua, “Cậu thích quần áo Quý Nhiên như vậy sao?”

Thích nên ra tay xé luôn.

Đường Ngô nhíu mi, anh nhớ tới vừa rồi vào giây đầu tiên mình có ý thức, cái thấy chính là tay nắm chặt quần áo Quý Nhiên.

Hạ Chí là người tâm tà thì lớn nhưng lại nhát gan, sau khi gây họa xong thì luôn luôn trốn mất tiêu.

Để lại một đồng cục diện rối rắm chờ anh thu dọn.

Mặt Quý Nhiên bên kia đen đến muốn nhỏ cả mực ra rồi.

Người bạn bên cạnh ghen cười kiến nghị: “Nếu không chúng ta đi tìm nhân viên công tác xem thử video giám sát..... bắt người xé quần áo cậu bồi thường một bộ mới.”

Diệp Già Lam thành công bị những lời này dọa sợ.

Cô quay đầu nhìn Đường Ngô, “Nếu không hiện tại tớ đi qua nói với cậu ấy là tớ không cần thận kéo hỏng quần áo cậu ấy nhé.....”

Đường Ngô rũ mắt liếc cô, “Sau đó muốn xin cách liên lạc của cậu ta, nhân chuyện quần áo nói thêm với cậu ta mấy câu?”

“.....”

Ngữ khí này càng nghe càng không đúng.

Diệp Già Lam phản ứng mất vài giây, mới nghĩ đến hình như Hạ Chí đối với Quý Nhiên không bình thường lắm.

Cô “Nga” một tiếng, “Đến lúc đó tớ đưa cách liên hệ của cậu ấy cho cậu, để cậu liên lạc với cậu ấy được không?”

Diệp Già Lam nói xong thì nâng mặt lên, kết quả chạm đến ánh mắt anh thì sửng sốt.

Ánh mắt người này cực lạnh.

Hốc mắt Diệp Già Lam hơi hơi căng lớn, kem chảy ra không ít, ở khóe miệng cọ một chút, cô vội vàng liếm mấy cái, còn chưa nuốt xuống thì thử hỏi một câu: “Đường..... Ngô?”

“Ừ”

“Cậu..... Cậu về khi nào thế?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi không phải là Hạ.....” Diệp Già Lam sợ bị người khác nghe thấy, đè thấp giọng nói: “Hạ Chí sao?”

Đường Ngô nghiêng nghiêng mặt.

Môi anh mím chặt, giữa mày ần ần lộ ra chút không kiên nhẫn, Đường Ngô đương nhiên không kiên nhẫn.

Hạ Chí thế mà lại không hề báo trước bại lộ thân phận trước mặt Diệp Già Lam, không biết có dọa cô hay không nữa.

An tĩnh vài giây, anh đáp: “Sau khi kéo rách quần áo cậu ta.”

“.....”

Hèn gì vừa rồi anh không hề hé răng.

Kem dính ngoài miệng không thoải mái lắm, Diệp Già Lam liếm khóe môi, mắt cô long lanh, lúc này nhìn chăm chăm anh không nói lời nào.

Cô thật sự không biết nên nói gì nữa.

Trên mạng nói nhân cách phân liệt cũng là một loại bệnh tâm thần.

Diệp Già Lam đã coi vẻ mặt này của Đường Ngô thành ảo não và xấu hổ khi bị người khác phát hiện ra bí mật, cô nhẹ nhàng cắn cắn môi, dưới ánh mắt ý vị không rõ của Đường Ngô mất mấy giây tìm từ ngữ, còn chưa nghĩ làm sao để làm một chị gái tốt khai thông cho anh, đã nghe anh nói một câu: "Tớ không thích nam!"

“.....”

Diệp Già Lam: “..... Nga.”

Đó là Hạ Chí, vì vậy cái tên sẽ quyết định mọi việc a.

Hai người đều không nói chuyện nữa.

Mấy người Quý Nhiên bên cạnh đi qua, ồn ào nhốn nháo ——

“Vừa rồi có cái gì nhão nhão dính dính cứ dán lên lưng tớ ấy.”

“Có cái gì có lông cứ quét trên đùi tớ cơ.”

Diệp Già Lam lại nhớ cảm giác ấy.

Da đầu cô tê dại, sau đó lại nghe thấy bên kia có người nói một câu: “Được rồi các cậu có ai lợi hại như Quý Nhiên chứ a!”

Mấy người không hện mà cùng nhìn về phía quần áo Quý Nhiên, sau đó trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra chỉ nở nụ cười.

Mặt Quý Nhiên trầm xuống.

“.....”

Mấy người kia hình dung sinh động như thật, Diệp Già Lam giống như lại đi vào nhà ma, bả vai run rẩy, tốc độ tim đập vẫn chưa bình thường lại được, nước tụ nơi đáy mắt chảy ra hốc mắt, còn chưa kịp thu ánh nhìn lại, khóe mắt đã có đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đến.

Giọng thiếu niên sạch sẽ trong sáng, ẩn ẩn tia dịu dàng: “Bị dọa rồi đó à?”

Editor: Halu, tui lại lảm nhảm đây. Đầu tiên xin cảm ơn tất cả những ai đang đọc truyện này (hun gió nà). Thứ 2 xin cảm ơn tất cả những ai đã đang hoặc sẽ bình luận hay thả sao. Thứ 3 tui chỉ muốn nói, dạo này tui lười đi rep comment lắm nên tui không trả lời chớ nghĩ tui kiêu nha, là do con sâu lười đó.

Cuối cùng, iu mọi người nhiều lắm!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Diệp Già Lam đương nhiên là bị dọa rồi.

Con gián con chuột cô thật ra chẳng sợ gì, nhưng mà lại sợ mấy thứ quỷ dị thế này đó.

Diệp Già Lam đến phim kinh dị cũng chưa từng xem lần nào.

Mỗi lần Tô Cẩm Kha gọi cô cùng xem phim ma, cô đều vừa tò mò lại vừa phải kiên định từ chối.

Tò mò là vì trong xương cốt cô vẫn ẩn dấu tính phản nghịch; từ chối là vì cô nghĩ đến an nguy tính mạng của bản thân.

Diệp Già Lam luôn hoàn toàn trái ngược với những tiêu chuẩn của một cô bé hư hỏng

Ở nhà trường cũng như trong mắt các thầy cô giáo, cô là nữ sinh ngoan ngoãn chưa bao giờ khiến người ta nhọc lòng, nhưng kỳ thật ở sau lưng, từ thời sơ trung cô đã dấu Dư Thu Hoa và Tô Cẩm Kha trộm đi bản khuyển tai rồi.

Hơn nữa mỗi bên tai còn bản những hai cái lộn.

Lúc mới vừa lên cao trung, Tô Cẩm Kha lại lôi cô đến tiệm xăm.

Tô Cẩm Kha thì xăm một đóa hồng, cô lại xăm một con bướm lên chỗ xương bướm sau lưng.

Hiện tại nhìn qua, thì thấy như kiểu kẻ ngốc vậy đó.

Phản nghịch ở tuổi dậy thì của Diệp Già Lam tất cả đều thể hiện trên những việc nhỏ như thế.

(Xăm mình là việc nhỏ? ×0×)

Sau lại trưởng thành hơn một chút, phản nghịch các thứ lại thu lại cả.

Diệp Già Lam không nghĩ tới những việc này nữa, mãi đến hôm nay Hạ Chí gọi cô đi nhà ma.

Cô sợ dĩ không cự tuyệt hẳn, là vì là vì trong thâm tâm vẫn còn nửa phần tâm tư, đương nhiên nguyên nhân chính yếu là..... cô cho rằng Hạ Chí không sợ mấy thứ này.

Kết quả không ngờ vào rồi, Hạ Chí run còn mạnh hơn cả cô luôn.

Ngón tay Diệp Già Lam vừa rồi bị Hạ Chí véo quá dùng sức, lúc này cúi đầu nhìn, khe ngón tay vẫn còn hồng, ần ần hơi đau.

Năm ngón tay cô hơi vắn vắn, vừa rồi lúc rũ mắt xuống có nhìn thoáng qua vết véo trên tay Đường Ngộ.

Tình huống của hai người nhìn đều không tốt lắm, giống như vừa đánh trận ở bên ngoài vậy.

Diệp Già Lam nháy mắt lại nhớ tới bộ dạng của Hạ Chí lúc đang trong nhà ma, cô không tự chủ được mím môi, “Vốn là rất sợ, sau lại phát hiện cậu còn sợ hơn tớ nữa.....”

Cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng chuyện Đường Ngộ ngẫu nhiên sẽ biến thành Hạ Chí, nói hết lời mới phát hiện ra điểm không thích hợp, lại vội vàng sửa chủ ngữ: “Tớ là nói Hạ Chí.”

Đường Ngô không giống như là sẽ sợ mấy chuyện ma quỷ thế.

Dù sao vừa rồi anh còn túm lấy cái đuôi trên đùi cô cơ mà.

Đường Ngô hơi hơi cúi xuống, nhìn chăm chăm cô vài giây, sau đó cúi đầu, lại giơ tay khẽ kéo tay cô.

Anh không quá dùng sức, lòng bàn tay khẽ cọ nhẹ lên khe hở ngón tay cô, giọng cũng giống như động tác, đều nhẹ: “Tớ là hỏi, bị tớ dọa rồi à?”

Diệp Già Lam sững sốt, sau phản ứng lại, lập tức lắc lắc đầu.

Cô cũng không phải thật sự bị thân phận khác của anh dọa, nhiều nhất cũng chỉ là tò mò với hơi kinh ngạc chút thôi.

Kinh ngạc người như anh mà cũng sinh ra loại bệnh này.

Tò mò anh là vì nguyên nhân gì mà sinh bệnh.

Dư Thu Hoa là bác sĩ, Diệp Già Lam khi còn nhỏ thường xuyên đến bệnh viện lúc rảnh rỗi, người bệnh cô thấy nhiều rồi, đủ loại người cũng đủ loại bệnh.

Nhân cách phân liệt cũng không có gì ghê gớm cả.

Chẳng qua chỗ bị bệnh của nó không giống những loại bệnh trên thân thể khác mà thôi.

Diệp Già Lam hơi hơi ngẩng mặt nhìn Đường Ngô, thiếu niên đứng ngược sáng, trên mặt đến nửa điểm về tối tầm cũng không có.

Kỳ thật anh với Hạ Chí cũng có chỗ giống nhau, ví như đôi mắt sâu thăm sạch sẽ lại thuần túy này.

Đáy lòng cô đột nhiên mềm mại, khóe môi hơi hơi cong lên: “Hạ Chí rất đáng yêu.”

“Làm sao?”

Chỉ bằng việc Hạ Chí nắm chặt tay Diệp Già Lam thành như vậy, Đường Ngộ đã cảm thấy nàng ta chả có liên quan gì tới đáng yêu cả.

“Lúc em ấy gọi tớ là ‘Chị ơi’, đặc biệt đáng yêu.”

Tuy rằng là dùng mặt của Đường Ngộ.

Nhưng mà giọng lại nhu nhu nhuyễn nhuyễn, còn mang theo một loại thanh lãnh thuần khiết sinh ra đã có sẵn của thiếu niên, tựa như gió đêm hè nhẹ nhẹ, từ từ thổi vào trong lòng cô.

Bên tai Diệp Già Lam dường như vẫn còn giọng nói kia lưu lại, cách vài giây, cô đã nghe được một tiếng chân chân thật thật vang lên bên tai mình: “Chị ơi,”

Đường Ngộ cúi người nhìn thẳng vào cô: “Như vậy sao?”

“.....”

Diệp Già Lam nhẹ nuốt một ngụm nước miếng.

Cô quay đầu qua một bên, lại phát hiện ra Đường Ngộ không giống Hạ Chí.

Không giống, hoàn toàn không giống chút nào.

Lúc Hạ Chí lôi kéo tay cô, cô có cảm giác chẳng khác bị Tô Cẩm Kha nắm tay là bao cả.

Nhưng Đường Ngô thì không giống thế, anh vừa hơi chút ghé sát vào, trái tim cô lại giống như như bị gắn thêm một cái mô-đơ, đập loạn cả lên.

-

Buổi tối Diệp Già Lam bị Tô Cẩm Kha gọi đi phụ đạo ngữ văn cho cô nàng.

Ngữ văn của Tô Cẩm Kha cơ bản không qua tiêu chuẩn, lần này thi thảng, cực vinh quang vì thiếu một điểm mà bị trượt.

Ba Tô mẹ Tô đều không ở nhà, em trai Tô Cẩm Kha đang ngồi sô pha phòng khách chơi game.

Cậu nhóc vừa mới lên cao trung, nhưng đã cao hơn Diệp Già Lam một chút.

Hơn 9 giờ tối, Tô Cẩm Kha ghé lên bàn làm bài.

Diệp Già Lam dựa vào sô pha lật xem 《 Và rồi chẳng còn ai 》 .

Quyển sách này siêu hại não, hôm nay cô lại không có nhiều tâm tư, xem mấy trang rồi buông ra ngay, cô vẫy vẫy tay với em trai Tô Cẩm Kha-Tô Nham: “Tiểu Nham em qua đây chút.”

Tô Nham không rõ nguyên do cầm máy chơi game dịch sang bên này.

“Lại qua thêm chút.”

Khoảng cách quá xa, cô không có cách nào thử nghiệm cả.

Tô Cẩm Kha đang gãi gãi đầu, vừa ngẩng đầu đã thấy bạn tốt như hồ rình mỗi nhìn em trai mình.

Cô nàng sợ tới mức thiếu chút nữa trượt từ trên ghế xuống, giãy tiếp theo, cô nàng lại nghe thấy Diệp Già Lam nói: “Lại gần chút nữa.”

Hai người cách nhau có nửa cánh tay.

Tô Nham không dám qua nữa, “Chị Loan Loan, không phải là chị mơ ước sắc đẹp của em đó chứ?”

Diệp Già Lam lười vô nghĩa với cậu chàng, cậu nhóc không chịu qua thì cô tự mình đến vậy.

Lúc cách tầm hai mươi centimet cô dừng lại.

Tim đập bình thường, hoàn toàn không vì cô tiếp cận người khác phái mà loạn lên.

Diệp Già Lam hít một hơi, lại lúi ra một đầu sô pha, tùy tay cầm một cái gối ôm bưng kín mặt.

Tô Nham: “Chị Loan Loan, chị sẽ không vì không chiếm được tim em mà thương tâm đến chết chứ?”

Diệp Già Lam ném một cái gối qua

Tô Nham im miệng, Tô Cẩm Kha lại quăng bài thi ra thò đến: “Cậu hôm nay sao thế? ”

Diệp Già Lam lắc lắc đầu.

“Muốn yêu đương?”

Giống như sau khi hết tâm với Quý Nhiên lại đột nhiên hứng thú với người khác phái chẳng?

Diệp Già Lam tiếp tục lắc đầu: “Tớ cũng không yêu sớm.”

“Cũng?”

“.....”

“Còn có ai không yêu sớm sao?”

Trước mặt Diệp Già Lam thoáng qua khuôn mặt Đường Ngô, cô xoa xoa mắt, cứng ngắc dờ dề tài: “Lần này cậu có tiến bộ không?”

“Top 3”

Tô Cẩm Kha lại hỏi: “Cậu thì sao?”

“Không biết.”

Phiếu điểm là chiều nay ủy viên học tập mới phát lên nhóm lớp, Diệp Già Lam còn chưa xem nữa.

Tô Cẩm Kha cười hắc hắc, biết cô có bóng ma với Đường Ngô, dứt khoát lấy di động cô qua xem thử.

Hai giây sau, cô nàng “Ai” một tiếng, “Thứ nhất a.”

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô nàng, phản ứng vài giây mới hỏi lại: “Cậu ấy thì sao?”

Cô là chỉ Đường Ngô.

Tô Cẩm Kha: “Thứ hai a.”

Không có khả năng đâu.

Trực giác Diệp Già Lam thấy không thích hợp, lấy di động về tự xem.

Phía trên giấy trắng mực đen rành mạch, Diệp Già Lam thứ nhất, Đường Ngô đứng thứ hai.

Kém bốn điểm.

Tô Cẩm Kha cảm thán: “Bảo tọa của Loan Loan nhà chúng ta đã trở lại.”

“.....”

“Nếu mà lần này là do bạn học Đường Ngô cố ý phóng thủy thì phải nói là quá lãng mạn rồi.”

Diệp Già Lam nhú nhú mày.

Cô cũng đang nghi ngờ có phải Đường Ngô cố ý hay không.

Giây tiếp theo, Tô Cẩm Kha: “Trong đầu tớ đã có một câu chuyện hơn mười vạn chữ rồi đây này.”

“Chuyện gì?”

“Học bá tiểu ca ca vì không muốn học bá tiểu tử tử vì đứng thứ hai mà không vui, nên lúc thi đã cố tình không giải mấy câu, cam nguyện đứng thứ hai, tất cả cũng chỉ vì đổi lấy một nụ cười mỹ nhân a!”

“.....”

Diệp Già Lam trắng mắt liếc cô nàng, “Thần kinh!”

-

Đêm đó sau khi Diệp Già Lam về nhà, suy xét nửa giờ, đến 11 giờ vẫn phảu gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi.

Là một chuyên tiếp về nhân cách phân liệt trên Bách Khoa Baidu.

Tạ Cảnh Phi lúc ấy đang chơi game, 11 giờ rưỡi mới thấy.

Nhiệt tình do vừa thắng trận của cậu ta bị diệt sạch, cách một hồi lâu mới rep: 【 Lam tử, cậu gửi cái này làm gì a? 】 nhân cách phân liệt dù sao cũng là một loại loại bệnh tinh thần, dễ bị người ta hiểu lầm, hơn nữa bài xích, Tạ Cảnh Phi không muốn cho người khác biết.

Loại người như Đường Ngô, trời sinh nên được người ta sùng.

Thời gian không còn sớm, Diệp Già Lam cũng chả vòng vo với cậu ta: 【 Hôm nay tớ gặp Hạ Chí rồi. 】 Tạ Cảnh Phi hoàn toàn không biết làm sao.

Cậu ta xoay quanh cái bàn mấy vòng, sau đó mới rep lại: 【 Ngô Ngô biết không? 】 【 biết. 】

Diệp Già Lam không hỏi nhiều với Đường Ngô, là vì nhìn ra anh không muốn nói.

Nhưng cô lại muốn biết.

Hôm nay cô không biết bị làm sao nữa, chính là vô thức muốn hiểu hơn về người này.

Tạ Cảnh Phi không có cách nào: 【 cậu muốn hỏi cái gì? 】 【 Tại sao cậu ấy lại như vậy? 】

Vì cái gì chứ.

Vì cảm thấy dùng chữ không tốt bằng dùng lời nên Tạ Cảnh Phi gọi điện qua luôn, câu đầu tiên cậu ta đã nói luôn vào chủ đề: "Ba năm trước cậu ấy bị đuổi nước"

“Vì cái này sao?”

“Cũng coi là như thế, Đại Bạch..... Chính là bác sĩ chủ trị của Ngô Ngô, cảm thấy có khả năng liên quan.”

Diệp Già Lam trầm mặc, an an tĩnh tĩnh nghe cậu ta tiếp tục nói.

“Lần đầu tiên Hạ Chí xuất hiện là hai năm trước, năm ấy có một cô bé trượt chân rơi xuống nước, Ngộ Ngộ nhảy xuống cứu người..... Trước kia Ngộ Ngộ cũng từng bị đuối nước một lần nên sau đó người nhà mới cho cậu ấy học bơi.”

“Nhưng có khả năng vẫn còn chút bóng ma, ngày đó sau khi Ngộ Ngộ cứu người lên, trạng thái cơ thể đều không được tốt, sau lại còn sốt cao mấy ngày.”

“Sau khi hết bệnh rồi, tớ đến bệnh viện thăm cậu ấy, thế là gặp Hạ Chí.....”

Năm ấy Tạ Cảnh Phi cũng chưa chuyển tới phía nam học, ngày đó ôm một cái giỏ hoa quả lớn đến thăm Đường Ngộ.

Kết quả người nọ vừa mở mắt, câu đầu tiên đã khiến cho cậu ta chết sững: “Cậu là ai? Vào phòng tôi làm gì? Nam nữ thụ thụ bất thân không biết sao?”

Tạ Cảnh Phi: “.....”

Ban đầu cậu ta cho rằng đầu óc Đường Ngộ bị chập chỗ nào nên mất trí nhớ, sau lại cẩn thận nghĩ, cảm thấy mấy chữ “Nam nữ thụ thụ bất thân” này thật sự quá mức kì quái.

Mà ngày đó, vừa vặn là vào hạ chí.

Qua mấy ngày Tạ Cảnh Phi mới biết được, hóa ra trong thân thể Đường Ngộ lại có một người khác.

Bạch Diệp kết luận là, lần đầu tiên chết đuối đã sinh ra bóng ma quá lớn trong lòng anh, chẳng qua phát tác chậm một thời gian mà thôi.

Tạ Cảnh Phi thấy cô này giờ không nói gì, khó tránh khỏi có chút sốt ruột: “Lam tử, chuyện này cậu có thể đừng nói với người khác không a?”

Bị người khác biết, nói không chừng sẽ mang theo thành kiến mà đối đãi với Đường Ngô mất

Diệp Già Lam nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Tạ Cảnh Phi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí của cậu ta nhẹ nhàng hơn không ít, lời nói cũng bắt đầu không qua đầu óc chạy thẳng ra ngoài: “Lam tử, Ngô Ngô kỳ thật rất thích cậu..... Lần trước lúc cậu ấy giảng đề cho cậu ở trong lớp còn cản trở..... Nga không đúng, là hôn lên tai cậu đấy.”

Editor: Chợt thích bạn Tô Nham quá trời. Có ai cùng team không nà?

Bên trên có nói đến 《Và rồi chẳng còn ai》 (And then there were none) hay còn có tên khác là 《10 gã mọi đen nhỏ》 hay 《10 người da đen nhỏ》 (ten little niggers) là một tiểu thuyết hình sự của nhà văn Agatha Christie. Và đã có phim rồi, cũng có sub rồi nhé!

Tui thì chưa xem, nhưng chị tui thích thể loại trinh thám nên đã xem rồi. Nhận xét là SIÊU HAY nhé! Phim Anh, ai muốn có thể lên bilutv xem thử nha!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lời nói rơi xuống, hai bên đều trầm mặc.

Tạ Cảnh Phi rõ ràng đã ý thức được mình nói cái gì rồi, sau khi sửng sốt một lúc lâu, cậu ta mới ho nhẹ một tiếng: “Cái kia..... Lam tử, cái này cậu cũng đừng nói với người khác nhé.”

Dừng một chút, như là cậu ta sợ bản thân nói không đủ rõ lại bỏ thêm một câu: “Đặc biệt không thể nói với Ngộ Ngộ được nha.”

“.....”

Diệp Già Lam cúp điện thoại.

Lời Tạ Cảnh Phi vẫn quanh quẩn bên tai, ngoài ý muốn trùng khít lên âm "vậy thì quá lãng mạn rồi" của Tô Cẩm Kha nói lúc trước.

Diệp Già Lam biết Đường Ngộ cắn tai bên nào, cũng biết rốt cuộc là hôn hay là cắn.

Ngày đó lúc cô tỉnh ngủ phát hiện trên vành tai có cái cái dấu hồng nhạt hồng, chỉ cho là lúc bò lên bàn ngủ trưa không cẩn thận bị vật nào cộm lên thôi, căn bản không nghĩ đến hướng này.

Tối đó sau tiết tự học buổi tối, Tô Cẩm Kha cùng cô về nhà, còn đặc biệt hỏi tai cô sao thế.

Nào cô nàng hay nghĩ duyên duyên, hơn nữa thích lãng mạn rồi là huyền huyền hóa mọi sự việc, “Có phải bị ai cắn rồi không?”

Lúc ấy vết cắn trên tai Diệp Già Lam đã mờ đi nhiều, Tô Cẩm Kha phải dán cả người qua mới nhìn thấy được.

Diệp Già Lam duỗi tay đẩy mặt cô nàng, nhẹ nhàng xoa nhẹ vành tai: “Có khả năng là bị muỗi cắn đi.”

Tô Cẩm Kha trắng mắt liếc cô một cái, “Một chút tế bào lãng mạn cũng không có.”

Diệp Già Lam cười cười không nói lời nào, xé vỏ kẹo mút nhét vào trong miệng.

Vốn dĩ cô theo chủ nghĩa hiện thực, chỉ chuyên tả thực thôi mà.

Hiện tại nhìn lại, cô hình như là quá mức hiện thực mất rồi.

Vành tai trái của Diệp Già Lam lúc này giống như bị một cây kim châm vào, mất đi cảm giác hơi đau đau, lại nóng cực kì.

Cô giơ tay sờ sờ bên tai, sau đó đi toilet rửa mặt.

Đêm nay, Diệp Già Lam trằn trọc đến 12 giờ rưỡi, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

-

Thiếu nữ tuổi dậy thì có một điều tốt nhất là, mặc kệ buổi tối ngủ muộn đến mấy thì sáng hôm sau nhìn gương nhất định sẽ thấy đầy mặt vẫn là Collagen.

Da Diệp Già Lam không tẻ, trừ mỗi bọng mắt có chút hơi đen đen mà thôi.

Dư Thu Hoa trực ca đêm, lúc này vẫn chưa về.

Trong nhà an an tĩnh tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng chim hót líu lo bên ngoài khu chung cư.

Diệp Già Lam trong toilet lặp đi lặp lại rửa mặt mấy lần, mãi đến khi hoàn toàn tỉnh táo, sau đó mới cắn bánh mì nướng tới trường.

Trong lớp còn có bạn học đến sớm hơn cô, vào buổi tự học tiếng Anh đã trả bài thi tiếng Anh để lại.

Lớp trọng điểm nên mấy học sinh cũng không thích ồn ào, lúc này lại thật sự quá sớm, đại đa số mọi người đều ghé lên bàn ngủ bù.

Giai đoạn năm ba cao trung rất khẩn trương, mỗi người có thể ngủ nhiều một phút đồng hồ thì nhất định sẽ ngủ nhiều thêm một phút đồng hồ.

Tối qua Diệp Già Lam ngủ không ngon, mắt còn có chút phát sáp, nhưng cô lại ngủ không yên, dứt khoát đứng dậy cùng trao đổi về bài thi ngữ văn với cán sự môn ngữ văn trong lớp

Phòng học an an tĩnh tĩnh, trong lúc nhất thời chỉ có tiếng lật bài thi.

Diệp Già Lam đã xem xong bảy phần bài thi.

Lúc trở lại chỗ ngồi thoáng nhìn bài thi đặt trên bàn phía sau, cô không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Bài thi không để là trang đầu nên không thấy điểm.

Nhưng trong phạm vi tầm mắt của Diệp Già Lam lại thấy rõ ràng mặt cuối cùng của bài thi, có một đề văn không làm.

Bên tai lại vang lên cái chủ nghĩ lẳng mạn Tô Cẩm Kha từng nói.

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, ngoài ý muốn cảm thấy, hình như quá thật, có một chút..... lẳng mạn.

Lãng mạn đơn giản thuần túy đến mức chẳng dễ phát hiện.

Diệp Già Lam vốn dĩ cho rằng cả ngày hôm nay cô sẽ chẳng tập trung được, kết quả, cả một ngày, lực chú ý của cô đều tập trung ở trên lớp cả.

Lúc đến tiết tự học cuối cùng, Đường Ngô ghé lên bàn ngủ mất một tiết.

Chủ nhiệm lớp không ở đây, Tạ Cảnh Phi liền ghé lên bàn, quang minh chính đại lật xem truyện tranh.

Diệp Già Lam ngồi trên bục giảng trông lớp, lúc cách thời gian tan học còn mười phút, cô ho nhẹ một tiếng.

Hai nam sinh ngồi sau hoàn toàn không phát hiện.

Diệp Già Lam nhẹ mắt, thấy sau lớp thủy tinh của cửa sau là khuôn mặt của cô chủ nhiệm, ánh mắt cô tối lại, giống như là ánh mắt tử thần ấy.

Cô lại khụ một tiếng, “Bạn học Tạ Cảnh Phi, cậu chú ý một chút đi.”

Tạ Cảnh Phi gật gật đầu, nhưng động tác trên tay vẫn như cũ không chịu dừng.

Cửa phía sau lặng yên không một tiếng động bị mở ra, chủ nhiệm lớp lẳng lẳng đứng sau hai người bọn họ.

Mấy bạn học phía sau chứng kiến toàn bộ quá trình có người đã nhỏ giọng cười rộ cả lên rồi.

Bả vai Tạ Cảnh Phi bị một cây bút chọc chọc, cậu ta dịch sang bên cạnh: “Lớp trưởng, cậu đừng động tay động chân với tớ, Ngô Ngô.....”

Cậu ta vừa quay đầu, mấy chữ “Còn đang ngủ cạnh tớ đây này” đột nhiên im bật.

Diệp Già Lam cúi đầu thấp thấp.

Tên Tạ Cảnh Phi miệng rộng này, thiếu chút nữa là liên lụy đến cô với Đường Ngộ rồi.

Tuy rằng cho tới bây giờ, cô với Đường Ngộ vẫn rất là thanh thanh bạch bạch.

Chủ nhiệm lớp kéo lấy truyện tranh của cậu: “Bạn học Tạ Cảnh Phi, kì thi tháng em thi rất tốt đúng không?”

Tạ Cảnh Phi cảm thấy cái này rõ ràng quá mức phân biệt rồi.

Đường Ngộ ngủ ở bên cạnh thì chả làm sao còn cậu ta cứ thế là bị một trận phê bình.

Chủ nhiệm lớp:” Truyện tranh tịch thu trước, chờ chừng nào em vào top 10 của lớp thì mới trả. “Tạ Cảnh Phi “Dạ” một tiếng.

Cũng không phải quá khó khăn.

Lần này thành tích thi của cậu ta cũng chỉ kém top 10 có 34 hạng thôi mà.

“Bạn học Đường Ngộ không khỏe sao?”

Tạ Cảnh Phi gật gật đầu.

Chủ nhiệm lớp hận sắt không thành thép lại liếc nhìn Tạ Cảnh Phi một cái, rồi lại đi ra từ cửa sau.

Trong đầu Diệp Già Lam giờ đều là câu “Đường Ngộ không khỏe” kia.

Cô cắn cắn ngòi bút, có chút tâm phiền ý loạn khép sách ôn tập lại, “Bang” một tiếng, toàn bộ bạn trong lời đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại đây.

Bao gồm cả người vừa rồi còn đang ngủ, Đường Ngô.

Bên khoe mắt anh bị trang sách làm cộm hần thành vệt đỏ, hơi hơi nhú mi, “Sao thế?”

Tạ Cảnh Phi nhớ tới đối xử phân biệt của cô chủ nhiệm lúc này liền cảm thấy buồn bực, cậu ta mưu toan muốn làm Đường Ngô cũng không vui một lần, không có hảo ý, trả đũa nói: “Lam tử chắc chặn giận cậu rồi.”

Đường Ngô liếc cậu ta một cái.

“Cả lớp chỉ có mình cậu đang ngủ thôi.”

“.....”

-

Hôm nay Diệp Già Lam về nhà sớm.

Dư Thu Hoa chuẩn bị cho cô bữa khuya, là một chén mì có đập một quả trứng.

Diệp Già Lam ăn non nửa, sau đó nhanh như chớp chạy về phòng, lấy một đồng thuốc từ trong tủ hòm thuốc ra.

Lúc trở ra, Dư Thu Hoa nhìn cô kinh ngạc: “Đã nửa đêm, con còn định ra ngoài bán thuốc đấy à?”

Diệp Già Lam kéo túi thuốc, giọng có chút hàm hồ: “Đường Ngô hình như không khỏe ạ.”

“Vậy con cũng không thể cứ thế lấy thuốc qua chứ?”

Không biết còn tưởng rằng con bé muốn chuyển nhà luôn đấy.

Dư Thu Hoa lại qua xem đồng thuốc: “Biết không khỏe chỗ nào không?”

Diệp Già Lam lắc đầu.

Vừa rồi cô hỏi Tạ Cảnh Phi, cậu ta nói không biết.

Nhưng cậu ta lại nhắc Diệp Già Lan một câu: 【 Trong nhà Ngô Ngô không có thuốc đâu. 】 nên cô mới cầm nhiều thuốc như vậy chứ.

Dư Thu Hoa thở dài: “Bỏ đi, trước con cứ mang qua đi, nhiệt kế cũng mang lấy một cái.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, cầm theo một túi thuốc đi sang gõ cửa phòng đối diện.

Gõ vài tiếng, cửa đã bị mở ra.

Đường Ngô đứng ở bên trong cánh cửa nhìn cô.

Đèn trên hành lang đèn là cảm ứng âm thanh, vài giây không có tiếng là lập tức tối xuống ngay.

Diệp Già Lam dịch đến chỗ đèn mạnh, chủ động giải thích câu: “Tạ Cảnh Phi nói cậu không khỏe, mẹ tớ bảo tớ qua đưa thuốc cho cậu.”

Cô chỉ cần nói dối là mặt sẽ lập tức đỏ lên, may mà ánh sáng bên ngoài tối nên không thấy rõ.

Đường Ngô biết cô sợ tối, nên lui nửa bước vào trong, “Vào rồi nói.”

Diệp Già Lam bước nhanh theo vào.

Ánh đèn bên trong sáng tỏ, Diệp Già Lam bỏ túi ra, vừa lấy thuốc vừa giải thích: “Cái này là trị cảm mạo,”

Bên trong là một đồng thuốc lung tung rối loạn.

Diệp Già Lam đến cả cách dùng liều dùng đều nhớ hết cả: “Cái này là trị đau dạ dày.....”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị một giọng nam đánh gãy: “Diệp Già Lam.”

Động tác trên tay Diệp Già Lam ngừng lại.

Hình như đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Đường Ngộ gọi tên đầy đủ của cô.

Đường Ngộ hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, “Hôm nay tức giận sao?”

Diệp Già Lam không biết anh là chỉ vụ gì.

Cô lắc lắc đầu, “Vì sao tớ phải tức giận cơ?”

Bởi vì anh trộm căn tai cô à?

Diệp Già Lam theo bản năng sờ sờ bên tai, sau đó cô nâng mi, “Có phải cậu thật sự căn.....”

Ánh mắt Đường Ngộ lệch về một bên, thấy vành tai dưới tay Diệp Già Lam lại hồng lên, anh nhẹ liếm môi dưới: “Căn.”

Hơn nữa, còn muốn căn thêm một ngụm nữa.

Lời nói mới vừa rơi xuống, phía trên cách đó không xa đột nhiên có người khụ một tiếng, người đàn ông đang muốn xuống lầu khụ một tiếng: “Thực xin lỗi, tôi lập tức đi lên ngay đây.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Giọng nói xa lạ đột nhiên vang lên.

Tay đang vuốt tai của Diệp Già Lam vô ý dùng sức, vành tai lập tức đã bị niết đến phát đau, ngũ quan tinh tế của thiếu nữ đều nhăn cả lại, vừa nâng mắt, cô lại nhìn thấy người đàn ông đứng trên cầu thang nhìn mình.

Anh ta mặc áo sơmi đen, quần âu phẳng, đeo một chiếc kính, lịch sự văn nhã, lúc này đang cầm một ly thủy tinh uống nước

Tuy rằng ngoài miệng nói “Lập tức đi lên đây”, nhưng anh ta vẫn đang duỗi tay đẩy đẩy mắt kính, như có như không đánh giá cô một phen

Nửa điểm cũng không có ý xoay người lên lầu.

Đường Ngô quay đầu liếc anh ta một cái: “Không phải muốn đi lên sao?”

Bạch Diệp lại uống thêm miếng nước, “Lập tức đi ngay.”

Anh ta vẫn chẳng nhúc nhích.

Không quá vài giây, lại có người từ phòng lầu trên đẩy cửa ra, “Đứng ở đó làm gì thế?”

Ngón tay Bạch Diệp gõ nhẹ lên ly nước, híp mắt cười đến giống hệt hồ ly: “Tiểu Bạch mau xem, người trong lòng của tiểu thiếu gia nhà các cậu này.”

Giọng anh ta không cao không thấp, chẳng có ý tứ áp xuống tí nào, mỗi chữ đều bị hai người phía dưới này nghe rõ mồn một.

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, đặc biệt là chỗ vừa rồi dùng sức niết qua, giống như lập tức muốn phát hỏa lên rồi đó.

Mà người nọ ở đối diện mặt vẫn không đổi sắc tâm vẫn không thấy loạn, chỉ hơi hơi nhú mi: “Đừng nói bừa.”

Bạch Diệp lại muốn mở miệng, Đường Ngộ lại bỏ thêm nửa câu sau: “Cô ấy còn nhỏ.”

Diệp Già Lam: “.....”

Hình như người nào đó còn nhỏ tuổi hơn cô ấy nhỉ?

Bạch Diệp rõ ràng cũng nghĩ như vậy, lần này không chỉ không đi lên, ngược lại còn thành thoi từ trên cầu thang đi xuống: “Nhỏ bao nhiêu, còn nhỏ hơn cậu sao?”

Trong tay Diệp già Lam còn cầm một hộp thuốc, lúc ngón tay buộc chặt lại, hộp giấy cũng nhăn nhúm lại.

Giây tiếp theo, cô vừa muốn đứng dậy, lại nghe thấy người đàn ông kia nói một câu: “Sao tôi lại thấy quen quen thế nhỉ?”

Một giọng nam khác tiếp lời: “Người nào đẹp mà anh chả thấy quen hả.”

Bạch Diệp: “.....”

Lời là nói như vậy, nhưng mà cô bé trước mặt này, nhìn qua quả thật giống một người từng gặp.

Bạch Diệp nhíu mày nhìn Đường Mộ Bạch: “Tiểu Bạch, cậu không cảm thấy quen sao?”

Người sau đã ngồi xuống bên sườn sôpha phía Đường Ngộ, liếc mắt đảo qua sườn mặt thiếu nữ, sau đó lạnh nhạt đáp: “Không.”

Mấy cô bé xinh đẹp cậu ta cũng thấy nhiều lắm rồi.

Bạch Diệp sờ sờ cằm, suy nghĩ nửa phút, vẫn không nhớ ra.

Diệp Già Lam dịch mông lên một chút, chỗ tiếp xúc với sôpha cùng lúc càng ít, tầm mắt 3 người kia dường như đều đang dừng trên người cô, hơn nữa cũng không hề có ý dời đi.

Cô căng da đầu đứng dậy: “Mọi người ở lại, vậy em về trước đây.”

Nói xong nhắc chân đi luôn, đi được vài bước rồi mới phát hiện ra hộp thuốc dạ dày trong tay vẫn còn chưa bỏ ra, mất vài giây, cô lại quay lại bỏ lên bàn trà.

Bước chân Diệp Già Lam rất nhanh, lúc mở cửa có nghe thấy giọng nam ban đầu trêu ghẹo: “Tuổi trẻ thật là tốt, mới nói vài câu đã đỏ mặt rồi.....”

Cô chặn câu còn lại sau cánh cửa.

Đèn hành lang cảm ứng tiếng động sáng lên, tim Diệp Già Lam đập dần bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, sau đó lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Năm phút đồng hồ sau, Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của Đường Ngộ.

【 Người đầu tiên xuống dưới là bác sĩ chủ trị của tớ 】

Diệp Già Lam nằm trên giường ôm gối đầu, rep một chữ: 【 nga. 】 【 Người thứ hai xuống là cậu tở. 】

Thế mà lại là cậu.

Diệp Già Lam ban đầu còn tưởng là anh trai anh chứ..... Tò mò thì tò mò, cô cũng không nhiều chuyện hỏi đến, vẫn gõ lại một chữ: 【 nga. 】 【 còn có một người 】

Diệp Già Lam: “.....”

Còn có một người?

Cô rõ ràng chỉ có 3 người trong nhà Đường Ngộ, còn có một người..... Là quý sao?

Diệp Già Lam cơ hồ bị ý nghĩ này dọa cho đổ mồ hôi lạnh, ngón tay cô cũng run theo, chữ còn chưa gõ ra, đầu kia đã gửi thêm tin đến: 【 là bạn gái tương lai của tở. 】 ngón tay Diệp Già Lam càng run.

Ngữ văn của cô từ trước đến nay luôn tốt, cái trò chơi chữ này vừa nghe đã hiểu.

Không phải là cô tự luyện mà cảm thấy Đường Ngộ thích mình mà là do anh ám chỉ quá mức rõ ràng rồi.

Diệp Già Lam không rep.

Cô có chút rối rắm.

Một bên vẫn nhớ Dư Thu Hoa và chủ nhiệm lớp nhiều lần nói trong thời gian học kỳ 1 này không thể sinh tâm tư, cảm thấy sau này bản thân nên giữ khoảng với Đường Ngộ; nhưng một bên khác.... cô lại không muốn giữ khoảng cách với anh.

Diệp Già Lam rối rắm túm rút mấy sợi tóc, cuối cùng làm bộ mình vẫn chưa thấy rồi xóa tin đi luôn.

-

Sau nửa giờ từ khi Diệp Già Lam rời khỏi nhà Đường Ngô, Bạch Diệp mới chuyển đề tài khỏi người coi, anh ta hơi thu liễm vẻ mặt hờ hợt lại, cầm notebook lật ki lên: “Hạ Chí hôm qua đi nhà mà?”

Đường Ngô “Ừm” một tiếng, đơn giản vài câu đem chuyện Diệp Già Lam lúc ấy nói với anh thuật lại một lần.

Bạch Diệp dùng bút gõ gõ cái trán: “Nói như vậy Hạ Chí sợ tối, hoặc là sợ ma sao?”

“Còn có chuyện khác không?”

Khóe môi Đường Ngô hơi mím, chưa nói chuyện cô nàng còn kéo hồng quần áo Quý Nhiên: “Không có.”

“Nếu sau khi thi đại học vẫn không phân tích được nguyên nhân cụ thể thì chỉ có thể tiến hành thôi miên thôi.”

Đối diện cũng là một cách trị liệu nhân cách phân liệt.

Làm cho nhân cách tạm thời thay thế nhân cách thực, như vậy cũng có thể càng trực quan để hiểu rõ hơn về tính cách của nhân cách phụ.

Bạch Diệp quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Tiểu Bạch, cậu cảm thấy thế nào?”

Đường Mộ Bạch “Ừ” một tiếng.

Bạch Diệp buông tiếng thở dài: “Kỳ thật tôi lại sợ thôi miên không thành công.”

Đường Ngô hơi ngửa lên phía trước, ngón tay nhẹ nâng cuốn sách trên bàn trà qua.

Quyển Đường Ngô lấy qua là một quyển nhân thể giải phẫu học.

Anh tùy tay mở ra một trang, “Không thành công cũng phải thử.”

Bạch Diệp vừa thấy quyển sách kia, thì lập tức đã hiểu.

Đường Ngô từ trước đến nay đều luôn có mục tiêu mạnh mẽ.

Mấy năm trước đã xác định muốn học y, vì thế mấy năm nay cũng đã đọc cả mấy cuốn giáo trình đại học khoa y cả rồi.

Nhân cách phân liệt, loại bệnh này không tính là nhẹ, công việc bình thường khả năng còn không có vấn đề, nhưng nếu muốn làm bác sĩ căn bản không chấp nhận được bất kì sai lầm gì.

Lỡ như tương lai lúc đang phẫu thuật lại đột nhiên biến thành Hạ Chí..... Hình ảnh kia Bạch Diệp quả thực không dám tưởng.

Anh ta lại lấy bút chọc chọc lên trán, “Trong khoảng thời gian này cậu phải chú ý nghỉ ngơi, thần kinh cũng không được để căng thẳng quá.”

Đường Ngô “Ừm” đáp.

Ngón tay anh ngừng trên một trang sách, trên đó là sơ đồ các bộ phận trên cơ thể.

Khóe môi Đường Ngô nhẹ cong, đột nhiên nhớ tới Diệp Già Lam.

Thiếu nữ khuôn mặt sạch sẽ trong sáng, cánh tay và chân dường như cũng trắng hơn người khác mấy phần.

Bạch Diệp bị dọa không nhẹ, anh ta duỗi tay vỗ vỗ Đường Mộ Bạch: “Cậu ta cười cái gì thế?”

Nhìn chằm chằm sơ đồ các bộ phận cơ thể người còn có thể cười được, Đường Ngộ đúng là người đầu tiên đấy.

Quả thực muốn phát rồ.

Đường Mộ Bạch nâng mắt, cậu quá hiểu Đường Ngộ, khoe miệng nâng lên, mở miệng bình đạm lại ái muội: “Đại khái là nghĩ đem cái vị vừa rồi cột lên trên giường nghiên cứu một chút.”

Bạch Diệp không hiểu: “Nghiên cứu cái gì?”

“Nhìn thấy cái gì thì nghiên cứu cái đó.”

Bạch Diệp: “.....”

Anh không muốn ở gần cái tên tiểu biến thái này nữa, lại yên lặng dịch về bên Đường Mộ Bạch.

-

Diệp Già Lam không gặp phải hai vị trong nhà Đường Ngộ nữa

Mỗi ngày cô sáng 6 giờ ra cửa, tối 10 giờ về nhà.

Liên tiếp mấy ngày nay, cô vẫn luôn đi một đường 3 điểm như vậy, trừ trường học thì ít khi đụng phải.

Đường Ngộ, với anh là bàn trước bàn sau, tuy cô cố ý không nghĩ đến câu "bạn gái tương lai" kia của anh nữa nhưng mỗi khi vừa thấy mặt anh, vẫn không chịu nổi mà nhớ lại.

Vừa nhớ tới cô lại cảm thấy mặt đỏ bừng tim đập loạn.

Tới cuối tháng, Diệp Già Lam lại tìm em trai Tô Cẩm Kha làm thí nghiệm vài lần, cuối cùng đưa ra kết luận, cô không vừa lòng lắm.

Giống như, cô chỉ có cảm giác này với Đường Ngộ mà thôi.

Cuối tháng mười tháng, kì thi tháng thứ 2 của năm 3 đúng hạn tiến đến.

Lần này sau khi thi xong chỉ được nghỉ một ngày rưỡi

Là ngày 31 tháng mười và nửa buổi sáng ngày đầu tiên tháng 11.

Tháng 10 qua, Nam thành cũng vào thu, độ ẩm hạ xuống không ít.

Buổi chiều mừng 1 tháng 11, các bạn học năm 3 đều mặc đồng phục mùa thu

Diệp Già Lam và Tô Cẩm Kha vừa vào đến cổng trường, mới đi không đến vài phút, phía sau đột nhiên có người gọi cô một tiếng: “Lớp trưởng?”

Hai người bước chân đồng thời dừng lại, đối diện một giây, sau đó mới lại quay đầu đi.

Phó Đồng mặc một cái váy liền áo màu đỏ tươi, làn váy không dài, ở đầu gối một chút.

Bản thân đã không mặc đồng phục, hơn nữa màu sắc này lại quá chói, cô nàng đứng giữa đồng phục trắng trắng đen đen cực kì nổi bật

Không ít người đều nhìn về hướng bên này.

Bác bảo vệ nói với cô nàng một câu: “Bạn học này sao lại không mặc giáo phục? Lại đây báo tên một chút!”

Phó Đồng không qua, nghiêng đầu cao giọng: “Lớp 1 năm 3 Phó Đồng.”

Bảo vệ không nói nữa.

Ông nhớ rõ cái tên này, là thiên kim trong nhà một phó hiệu trưởng đây mà.

Phó Đồng móc từ túi ta một lá thư, bên ngoài giống hệt chiếc váy kia, đều là màu đỏ chói mắt, cô nàng nâng nâng cằm, “Lớp trưởng, có thể giúp một chút không?”

Dáng vẻ này của cô nàng, không phải là cầu người ta giúp.

Ngược lại lại giống như bị người ta cầu giúp ý.

“Giúp tớ gửi cái này cho Đường Ngô.”

Tô Cẩm Kha đã hừ lạnh một tiếng, “Không có tay sao?”

Phó Đồng liếc cô nàng một cái, hỏi lại: “Tôi nhờ cậu giúp à? Cậu lắm miếng cái gì?”

Cô nàng này ở trường vô pháp vô thiên, ai cũng không sợ, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Diệp Già Lam nhìn lá thư

Đây hình như là lá thư bảy trong tháng này.

Một tháng qua, cô thay mấy nữ sinh trong lớp cũng như lớp khác gửi tất cả 6 lá thư tình rồi đó.

Lần này cũng bị Đường Ngô trả lại hết cả.

Anh đưa ra lý do thông dụng: Không yêu sớm.

Diệp Già Lam nhíu mi: “Không thể.”

“Cái gì?”

“Không thể giúp.”

Diệp Già Lam cong mắt cười một cái.

Bạn học nữ khác có khả năng cô còn giúp đưa một chút, nhưng Phó Đồng thì không nhé.

Vừa rồi cô nàng còn nói chuyện với Tô Cẩm Kha như thế, nếu cô còn giúp mới là kì quái đó.

Diệp Già Lam nói xong xoay người đi.

Phó Đồng còn không có hiểu sao lại thế này, cô nàng rất ít khi bị người khác cự tuyệt, đuổi theo hỏi: “Vì sao không giúp a?”

Vào khu dạy học.

Lúc đến đầu cầu thang có không ít người, Diệp Già Lam dừng lại, quay đầu liếc cô nàng một cái: “Tự cậu không có tay sao?”

Phó Đồng: “.....”

Cô nàng nhíu mi, vừa muốn phát tác, đã nhìn thấy có người đi đến hành lang bên kia.

Thiếu niên càng đi càng gần, cô nàng nâng môi tạo ra độ cong đẹp nhất, thật sự đưa thư tình qua: “Bạn học Đường Ngô ——”

Diệp Già Lam sững sốt.

Phó Đồng đối diện Đường Ngô, nhìn anh ngừng ở bên cạnh Diệp Già Lam, sau đó nhẹ nhàng buông tay xuống.

Trong lòng cô nàng vui vẻ, vừa muốn đưa lá thư qua, giây tiếp theo, bàn tay sạch sẽ xinh đẹp kia, dặt lấy tay Diệp Già Lam đi lên lầu.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Động tác của người nọ cực tự nhiên, hơn nữa không dừng lại tí nào.

Phó Đồng đứng tại chỗ, sững sốt vài giây mới phản ứng lại được, vừa muốn nhắc chân đuối theo, lại bị người ta kéo cánh tay túm về.

Tô Cẩm Kha không đi lên lầu cùng, mãi đến kia bóng dáng hai người kia biến mất ở cửa cầu thang mới buông ra tay.

Từ trước đến nay cô nàng đã không quen nhìn loại người như Phó Đồng, ý vào bối cảnh gia đình mà không xem người ta ra gì cả. Rõ ràng còn chưa tốt nghiệp cao trung đã trang điểm y chang yêu tinh rồi.

Tô Cẩm Kha liếc cô nàng một cái, ngữ điệu nhẹ nhàng, cười như không cười: “Xem ra có người tay có dài cũng không đưa được rồi a.”

Phó Đồng dùng sức gạt tay cô ra, trợn trắng mắt, nhắc chân lên lầu.

Cô nàng rõ ràng tức giận không ít, giày đạp lên bậc thang, “Đặng đặng” rung động.

Phó Đồng không vui thì cô lại vui, tâm trạng Tô Cẩm Kha rất tốt, khoe miệng một câu lên, vừa muốn lên lầu, lại đột nhiên nhớ ra cái gì, cô quay đầu, sau đó nhìn lên cái cameras đang chuyển động chậm rì rì ở góc chân cầu thang.

“.....”

Tô Cẩm Kha trong lòng thầm cầu nguyện mấy giây cho Đường Ngô và Diệp Già Lam.

Đến khi tới lầu hai, Diệp Già Lam mới hoàn toàn phản ứng lại.

Cô rút tay về ngay, Đường Ngô không dùng nhiều lực nên cô dễ dàng rút tay về.

Có tiếng bước chân lên lầu tiếng, Diệp Già Lam nắn nắn ngón tay, cô không nhìn Đường Ngô, bước nhanh lên trước.

Lớp 1 năm 3 ở lầu sáu.

Diệp Già Lam bò lên, lúc đến phòng học tim đập kinh hoàng, nhất thời cô cũng không thể phân rõ là do vận động kịch liệt hay là do bị người nào đó dặt tay nữa.

Chủ nhiệm lớp trên bực giảng gõ gõ cái bàn: “Lớp trưởng lại đây phát phiếu điểm nào.”

Diệp Già Lam còn chưa ngồi xuống, lại đi qua phát phiếu điểm bài thi tháng 11 cho các bạn học.

Tới năm 3, thứ tự mỗi lần thi cử đều biến động không nhỏ.

Đặc biệt là chênh lệch ở lớp trọng điểm ban thường không tính là quá lớn, phát huy tốt hoặc kém hơn một chút đều có thể đảo thứ tự ngay.

Diệp Già Lam xé một cái kẹo mút cho vào miệng, lấy phiếu điểm lần trước ra xem.

Hai phần đối lập, cô ngoài ý muốn phát hiện, trừ vị trí thứ nhất và thứ 2 ra, thứ tự những người khác đều có thay đổi.

Cô giản lược nhìn vài lần, còn chưa thu phiếu điểm lại, Phó Đồng đã đá vào chân ghế cô: “Tôi vào.”

Diệp Già Lam dịch về phía trước.

Phó Đồng về chỗ ngồi vài giây, cô lại nghe thấy cô nàng nói câu: “Còn không phải là đứng thứ nhất thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?”

Diệp Già Lam mở phiếu điểm ra xem lần nữa, dò từng hàng tìm tên Phó Đồng.

Phó Đồng biết ý cô, lần này cô nàng thi không tốt, thành tích cơ hồ là đội sổ, then quá hóa giận lập tức túm lấy phiếu điểm của cô: “Cậu có ý gì a?”

Đường Ngô vừa rồi làm trò trước mặt cô nàng dặt tay Diệp Già Lam, cái này với Phó Đồng so với tát một cái vào mặt còn khó chịu hơn.

Trong lòng Phó Đồng vốn dĩ đã ghen lửa giận, dùng lực cũng lớn không ít, không cần thận xé luôn tờ giấy kia.

Chủ nhiệm lớp trên bực giảng chú ý tới động tĩnh bên này, “Bạn nữ phía sau làm sao thế?”

Cô giáo không nói rõ, nhưng đã có không ít người nhìn qua bên này.

Tuy rằng còn chưa học, nhưng lúc này chủ nhiệm lớp ở đây, không ai dám lớn tiếng ồn ào cả.

Phó Đồng cắn cắn môi dưới, cúi đầu lật sách.

Tiết 1 không phải là tiếng Anh, chủ nhiệm lớp thấy bên này không sao, rất nhanh chóng ra khỏi phòng học.

Trước khi vào lớp đều có thời gian giải lao, trong phòng lập tức lại náo nhiệt.

Tay Diệp Già Lam vẫn còn đê nặng lên nửa tờ phiếu điểm bị xé kia, cô thong thả ung dung vo lại, học giọng điệu của Phó Đồng vừa rồi nói: “Còn không phải là bị Đường Ngô dắt tay thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?”

Phó Đồng tức đến suýt nữa nói không ra lời: “.....”

Cô nàng tính đại tiểu thư rất nghiêm trọng, Diệp Già Lam ngồi cùng bàn với cô nàng hơn hai tháng, ngày thường cũng phải nhắm một mắt mở một mắt, nếu Phó Đồng không quá phận, mọi việc cô nàng làm Diệp Già Lam đương nhiên chả thèm chấp.

Nhưng hôm nay xúc phạm tới bạn cô, Diệp Già Lam cảm thấy cực quá đáng rồi.

Cô chớp mắt nhìn Phó Đồng, sau đó đứng dậy, vừa muốn ném tờ giấy kia vào thùng rác, lại không biết Đường Ngô đứng ở cửa từ lúc nào.

Thùng rác gần cửa sau, vì mùa hè nóng dễ bốc mùi nên bình thường không cho ném cái gì dính nước vào.

Diệp Già Lam cũng không biết lời vừa rồi cô nói Đường Ngô có nghe thấy không, tim cô sợ muốn chết, thiếu chút nữa ném rác ra ngoài thùng.

Người nọ liếc cô một cái, sau đó từ cửa đi vào.

Diệp Già Lam thở một hơi, vừa muốn chờ sau khi anh ngồi mới về chỗ, tay rữ bên người đã bị người ta nhẹ nhàng chạm vào.

Giống như vô tình chạm vào, lại như là cố ý dắt tay.

Diệp Già Lam một hơi nín lại.

May mắn mà vào học không ai đi từ cửa sau vào cả, cũng không ai nhìn rồi không có chuyện gì nhìn ra phía sau, nếu không bị người khác thấy không chừng sẽ có chuyện xấu gì nữa đây.

Chuyện này thật kỳ quái.

Hai người bạn họ rõ ràng không phải quan hệ yêu đương gì, thế mà lại vào lúc này, Diệp Già Lam lại có cảm giác chột dạ khẩn trương đến mặt đỏ tím đập loạn.

Cô nhìn thùng rác phía sau bảng đen đằng trước chớp chớp mắt, bên trên có viết bảng chu kỳ nguyên tố hóa học, cô nhìn vài lần, thế mà lại..... Không hiểu gì.

-

Vì chứng minh tâm tính mình bình thường, lúc đến tiết tự học buổi tối, Diệp Già Lam mất nửa tiết ngồi học lại bảng chu kỳ nguyên tố.

Trước khi tan trường một lúc, Chủ Nhiệm Giáo Dục từ cửa sau lặng lẽ không một tiếng động đi đến.

Hai tay ông để sau người, thần sắc thành thoi nhìn một vòng toàn bộ bạn học trong lớp, sau đó đi tới trước cửa, ông khụ một tiếng: “Hai bạn học ngồi ở hai bàn cạnh lối đi nhỏ phía Bắc ra ngoài với tôi một chút.”

Diệp Già Lam phản ứng mất vài giây, sau đó nhớ tới mình chính là bạn ngồi bàn thứ hai đếm ngược ở phía Bắc gần hành lang.

Người Chủ Nhiệm Giáo Dục gọi chính là cô và Đường Ngô.

Cả lời đều dồn mắt qua nhìn.

Diệp Già Lam có chút mờ mịt sờ sờ cổ, sau đó cùng Đường Ngô đi ra từ cửa sau.

“Hai em lên văn phòng với tôi.” Chủ Nhiệm Giáo Dục đi đằng trước, đi được vài bước mới lại quay lại, “Sao mà lại là hai em thế hả?”

Giọng điệu của chủ nhiệm ần ần có chút hận sắt không thành thép.

Ông rất ấn tượng với hai người này, một người là bạn học mới chuyển tới, trong nhà có tiền có thế, tháng trước còn quỳn tiền xây dựng xây dựng thư viện phục vụ học tập; còn có một người càng khó lường, là người đứng nhất vạn năm bất biến.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác, hai người này đều rất đẹp.

Là cái đẹp nhìn qua sẽ khó quên.

Chủ nhiệm vừa đi vừa thở dài.

Hai người phía sau không hé răng gì, Diệp Già Lam còn biết khẩn trương, chứ Đường Ngô thì trên mặt vẫn lạnh nhạt y như lần trước bị chủ nhiệm tóm được, như là chuyện chả liên quan đến mình nên chả cần để ý ấy.

Nửa phút sau, Chủ Nhiệm Giáo Dục đẩy cửa văn phòng đi vào.

Ông bật đèn lên: “Hai người các em sao lại thế này?”

Diệp Già Lam nghe không hiểu, “Sao lại thế này gì ạ?”

Chủ nhiệm nhíu mày liếc cô một cái, dứt khoát trở lại bàn làm việc, mở một file video theo dõi trong máy tính cho cô xem: “Là hai người các em phải không?”

Diệp Già Lam rũ mắt nhìn.

Trước mắt là một nam sinh mặc đồng phục đang nắm tay nữ sinh lên lầu.

Không biết có phải vấn đề góc độ hay không mà trong video này, động tác của Đường Ngô có vẻ cực dục dằng.

Video ngắn ngủn vài giây, vì bị cut, không ấn tạm dừng nên vẫn luôn tuần hoàn phát lại.

Lúc Diệp Già Lam xem đến lần thứ 3, chủ nhiệm xoay màn hình máy tính về: “Đẹp không?”

..... cũng khá đẹp.

Người xinh đẹp, nên tư thế cũng đẹp hơn người khác.

Diệp Già Lam không dám nói như vậy, cô thu tầm mắt, cúi đầu không đáp.

Chủ Nhiệm Giáo Dục chỉ nhớ rõ vẻ ngoài của bọn họ, nhưng là đã sớm quên tên mất rồi.

Ông lấy phiếu điểm lớp 1 năm 3 ra xem, ngồi xuống đeo kính lão lên: “Tên gì?”

“Diệp Già Lam.”

Lời rơi xuống vài giây, Đường Ngô cũng nâng mắt: “Đường Ngô.”

Chủ Nhiệm Giáo Dục đẩy đẩy mắt kính, “Đứng nhất và đứng hai à?”

Hơn nữa hai lần thi tháng đều là như thế này.

Ông buông phiếu ra, “Đứng nhất và đứng hai thì lại càng không nên yêu sớm a.”

Diệp Già Lam giải thích: “Thầy ơi, bọn em không phải quan hệ đấy.”

“Vậy hai người các em kéo tay làm gì hả? Lại còn là chỗ có cameras của trường ngay trên đây nữa chứ!”

Diệp Già Lam: “.....”

Sao thầy lại nói như là ở chỗ không có cameras thì được vậy chứ?

Đường Ngô rũ mắt nhìn tay Diệp Già Lam rũ bên người, tay áo đồng phục của cô có hơi dài, lúc này che khuất nửa mu bàn tay, dưới lớp đồng phục màu đen, tay cô lại càng thêm trắng nõn.

Anh chuyển tầm mắt: “Không phát hiện ạ.”

Chủ Nhiệm Giáo Dục: “Không phát hiện cái gì? Cameras sao?”

“Vâng”

Chủ Nhiệm Giáo Dục muốn bùng phát, nhưng vừa thấy thấy thành tích của hai người, lại cảm thấy không sao tức giận nổi.

“Hai em thật sự không yêu sớm sao?”

Diệp Già Lam không trông cậy Đường Ngô đáp lời, lên tiếng, “Thật sự không có ạ.”

Vì làm cho ông tin tưởng, Diệp Già Lam còn đặc biệt giải thích một câu: “Thưa thầy, thật ra là vì hai người bọn em là hàng xóm, nên quan hệ tốt hơn so với các bạn học khác một chút, cậu ấy nhỏ hơn em, em vẫn luôn coi cậu ấy là em trai mà.”

Giọng nói của nàng vô tội, ánh mắt chân thành.

(Một phút mặc niệm cho Lam tử. Có thể tính đây là sự hi sinh anh dũng không?)

Chủ Nhiệm Giáo Dục gật gật đầu, lại chuyển tầm mắt nhìn Đường Ngộ: “Là như thế sao?”

Khóe môi thiếu niên nhẹ cong: “Phải.”

Diệp Già Lam không khỏi quay đầu, gương mặt lên nhìn, khóe môi Đường Ngộ vẫn cong nửa độ như cũ, hai chữ này anh nói cực nhẹ, nhẹ đến mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy.

Anh nói: “Cái rằm.”

-

Diệp Già Lam cảm thấy mình nói cũng không hoàn toàn là chuyện ma quỷ, ít nhất một nửa đều là thật sự.

Thời gian của học sinh năm ba rất quý giá, Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng không giáo dục bọn họ bao lâu.

Trước khi tiết tự học buổi tối tan hai phút, thì thả bọn họ ra ngoài.

Lúc này vẫn chưa tan học, hành lang an an tĩnh tĩnh, có mấy cánh cửa trước sau mở ra, nhìn bên trong một cái, còn có thể thấy mấy bạn học ghé lên bàn ngủ.

Diệp Già Lam bước nhanh về phòng học.

Mới vừa kéo ghế ra ngồi xuống, chuông tan học đã vang lên, tiếng ghế ma sát mặt đất phía sau bị lấp mất.

Tạ Cảnh Phi tò mò hỏi một câu: “Ngộ ca, chủ nhiệm gọi hai người ra làm gì vậy a?”

Bên tay phải Diệp Già Lam, Phó Đồng hận không thể dựng lỗ tai nghe lên.

Kết quả nửa phút qua, Đường Ngô đáp: “Hỏi cô ấy đi.”

Cầm anh nhẹ nâng, chỉ Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam cảm thấy Tạ Cảnh Phi thật sự có thể hỏi, nên chẳng thèm thu dọn bàn học, mới ra cửa, Tạ Cảnh Phi đã đuổi theo: “Lam tỷ, sao thế a?”

“.....”

“Có phải cậu với Ngô ca giấu tớ làm cái gì rồi không?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm
www.dtv-ebook.com

Chương 25

May mà lúc này là giờ tan học, hành lang toàn tiếng người ồn ào, không ai để ý đến bên này cả.

Bước chân Diệp Già Lam vẫn không dừng, giả bộ không nghe thấy lời Tạ Cảnh Phi hỏi.

Tạ Cảnh Phi càng nhìn phản ứng của cô lại càng cảm thấy cô và Đường Ngộ chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi.

Loại cảm giác này giống như là bị gạt ra bên ngoài vậy đó.

Rõ ràng là bộ phim của ba người, thế mà trước sau cậu ta lại chẳng có tên họ gì.

Tạ Cảnh Phi một tắc cũng không rời đi theo cô xuống lầu, “Có phải cậu với Ngộ Ngộ.....”

Diệp Già Lam đột nhiên dừng lại, “Không có.”

Giống như là muốn tăng độ tin cậy, những lời này cô nói cũng to hơn thường ngày.

Bên cạnh có bạn học đi ngang qua nhìn sang, Diệp Già Lam nhú mày, hạ nhẹ giọng: “Cái gì cũng không có.”

Tạ Cảnh Phi: “.....”

Diệp Già Lam xoay người xuống lầu.

Tạ Cảnh Phi không đi cùng nữa.

Diệp Già Lam đến tiệm báo ở cổng trường mua hai cái kẹo, vừa nhàm chán lật tạp chí, vừa chờ Tô Cẩm Kha.

Đến 10h kém 5", Tô Cẩm Kha mới chạy chậm từ cửa ra.

Diệp Già Lam khép tạp chí lại, sau đó đưa cây kẹo ra.

Tô Cẩm Kha mở giấy gói kẹo cho vào miệng, “Loan Loan, cậu nói xem Tạ Cảnh Phi có phải có bệnh không? Vừa rồi còn túm lấy tớ hỏi cậu với Đường Ngộ sao lại thế này nữa chứ.”

Diệp Già Lam dừng bước chân.

“Cậu nói như thế nào?”

“Tớ nói —— cậu ngốc à, thế mà cũng không nhìn ra sao; đương nhiên là hai người thích nhau, nhưng mà lại chịu đựng sự uy hiếp của lão chủ nhiệm nên không dám ở bên nhau rồi.”

“.....”

Diệp Già Lam đập một cái lên gáy cô, “Bớt nói nhảm đi.”

-

Lúc đến cửa nhà, viên kẹo trong miệng Diệp Già Lam vừa lúc tan hết.

Cô lấy chìa khóa từ trong túi ra, mới vừa cúi đầu muốn mở cửa, đèn hành lang chợt tắt.

Đen kịt một mảnh, Diệp Già Lam khụ một tiếng.

Đèn cảm ứng âm thanh mới lại sáng lên.

Hành lang lúc này lập tức sáng trưng.

Diệp Già Lam tra chìa khóa vào ổ, còn chưa kịp xoay, phần chìa khóa lộ ra ở ngoài ổ khóa đã bị hai ngón tay nhẹ nắm.

Ngón tay người nọ thon dài, xương cổ tay xinh đẹp, dùng sức không lớn, nhưng cũng có thể khiến cô không có cách nào mở cửa được.

Diệp Già Lam nhẹ nuốt nước miếng, vị ngọt trong miệng vẫn chưa tan, đến cuối cùng đều chuyển thành vị ngọt nhàn nhạt, cô nhỏ giọng nhắc nhở: “Tay.”

Đường Ngô không buông tay ra, anh hơi hơi cúi đầu, cũng nhỏ giọng hỏi: “Coi tớ là em trai sao?”

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên.

Giây tiếp theo, đèn cảm ứng lại tắt.

Đường Ngô không thấy rõ biểu cảm của cô, nhưng có thể nghe được tiếng hít thở gần như không thể nghe thấy của cô.

Khoảng cách giữa hai người thật ra cũng không tính là gần, nhưng mà đặt trong hoàn cảnh tối lửa tắt đèn thế này, mọi giác quan đều đặc biệt nhạy cảm hơn.

Dưới bầu không khí phóng đại, có vẻ tư thế của hai người cũng ái muội không ít đâu.

Nếu lúc này, Dư Thu Hoa nữ sĩ mở cửa chờ cô về nhà, hoặc là ra cửa ném rác, vậy hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Diệp Già Lam không lên tiếng.

Đường Ngô câu khước môi, “Nhưng tớ không coi cậu là chị gái đâu.”

Lời vừa rơi xuống, anh đã thay Diệp Già Lam mở cửa ra.

Phòng khách có bật đèn, ánh sáng hắt ra, chiếu ra hành lang.

Diệp Già Lam rút chìa khóa ra, sau đó đi vào đóng cửa, liền mạch lưu loát.

Dư Thu Hoa đứng lúc xách túi rác ra, “Hôm nay sao về muộn hơn mọi ngày thế?”

Diệp Già Lam rót chén nước, “Chờ Kha Kha ra ạ.”

Tô Cẩm Kha đã thành lá khiên vạn năng của cô rồi

Dư Thu Hoa mở cửa đi đổ rác.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Diệp Già Lam liếc qua một cái, uống cạn sạch ly nước

Cảm giác miệng đắng lưỡi khô vừa rồi cuối cùng cũng biến mất.

Diệp Già Lam đặt ly nước sang một bên, bên tai tựa hồ vẫn còn quanh quẩn mấy chữ “Chị gái” cùng “Em trai”.

Cô hít một hơi, sau đó lấy một chai nước đá trong tủ lạnh ra.

Tiết tự học buổi tối Diệp Già Lam bị Chủ Nhiệm Giáo Dục kêu nên mới nói kia vài câu giải vây cho hai người bọn họ như thế, một nửa thật một nửa giả.

Thật là bọn họ thật sự là hàng xóm.

Giả chính là, cô hình như cũng không xem Đường Ngô là em trai đâu.

Cô cũng chưa từng thấy chị gái nào ở trước mặt em trai mình mặt lại đỏ, tim lại đập rộn thế.

Người thật sự giống em trai phải là loại như Tô Nham, em trai Tô Cẩm Kha cơ, còn Đường Ngô ấy mà, chỉ đơn giản là, người khác phái cùng tuổi mà thôi.

-

Qua tháng mười tháng một, cách kì thi đại học còn không đến 200 ngày.

Thời gian của mỗi học sinh giống như đều được trang bị máy gia tốc, bay siêu nhanh.

Đến Phó Đồng cũng phải thu lại không ít tâm tư so với khi mới khai giảng

Diệp Già Lam từng cho rằng cô nàng cải tà quy chính rồi, kết quả hai tháng sau, khi bài thi cuối cùng của kì thi tháng mười hai vừa thu xong, Phó Đồng đã dịch ghế ra sau, quay đầu hỏi người phía sau: "Bạn học Đường Ngô, cậu định thi trường đại học nào thế?"

“.....”

Chắc là muốn có thể phù hợp với thành tích của Đường Ngô đây mà.

Diệp Già Lam lấy phiếu điểm kì thi tháng lần trước ra xem.

Giữa tên Phó Đồng và Đường Ngô, còn cách 27 cái tên nữa đấy.

Diệp Già Lam cũng khá tò mò.

Cô cơ hồ cũng vênh tai, chờ nghe Đường Ngô trả lời.

Kết quả người nọ không đáp, nhưng Tạ Cảnh Phi lại thay anh nói: “Thi ra nước ngoài a.”

Phó Đồng quay đầu nhìn Tạ Cảnh Phi.

Cô nàng cực kì thức thời mà tùy cơ ứng biến, hỏi Tạ Cảnh Phi: “Trường nào cơ a?”

Xuất ngoại du học sao, điều kiện nhà cô nàng hoàn toàn cho phép đấy.

Tạ Cảnh Phi hí mắt: “Cambridge.”

Phó Đồng: “.....”

“Harvard.”

Diệp Già Lam: “.....”

Sợ là cậu ta đều đang đoán mò thôi.

Phó Đồng quăng cho cậu ta một ánh mắt xem thường, lại quay đầu về.

Vì kì nghỉ tháng với kì nghỉ tết Nguyên Đán gần sát nhau, nên lần này trường còn cho nghỉ thêm một ngày nữa.

Hợp với kì nghỉ Nguyên Đán, nghỉ suốt ba ngày.

Diệp Già Lam cũng không nghe Tạ Cảnh Phi bậy bạ nữa, bỏ mấy cuốn sách vào trong cặp, vừa định bỏ cả bút vào lại nghe Phó Đồng hỏi: “Lớp trưởng, cậu thi trường ở đâu a?”

Diệp Già Lam liếc nhìn cô nàng một cái.

Có thể là vì Đường Ngô với cô gần đây không có hành động thân mật gì, Phó Đồng cũng đã quan chuyện dặt tay lần trước nên thái độ với Diệp Già Lam cũng thân thiện hơn không ít.

Cô nhét bút vào cặp sách, “Bắc thành đi.”

Chị gái Dư Oánh của Diệp Già Lam cũng học ở đại học Bắc thành.

Phó Đồng “Nga” một tiếng, “Cậu không xuất ngoại à?”

Diệp Già Lam: “.....”

Có vẻ cô nàng vẫn luôn suy nghĩ nhiều.

Hóa ra người ta căn bản còn chưa quên chuyện với Đường Ngô kia đâu.

Phó Đồng ghé lại càng gần, giọng lại càng thấp, không biết còn tưởng rằng quan hệ hai người các cô rất tốt đấy: “Yêu khác thành phố chia tay đã không ít, càng đừng nói đến yêu khác nước.”

Tạ Cảnh Phi phía sau vẻ mặt kinh ngạc: “Hai người bọn họ từ khi nào quan hệ tốt như thế thế?”

Dừng vài giây, cậu ta lại nói: “Tình địch gặp mặt, không phải là đồ mắt trừng nhau sao?”

Đường Ngô liếc cậu ta một cái, hai chữ “Tình địch”, làm đuôi mắt anh vô thức nhú lại.

Cái từ này, anh lại ngoài ý muốn rất hưởng thụ.

Phó Đồng không để lời Tạ Cảnh Phi ở trong lòng, cô nàng cười với Diệp Già Lam một cái: “Mặc kệ hiện tại cậu ấy cùng ai ở bên nhau, chờ sau khi lên đại học, cậu ấy khẳng định sẽ là của tớ mà thôi.”

Có bệnh.

Ngày còn không có tối đã mơ cái gì.

Diệp Già Lam mặt không biểu cảm đứng dậy, cầm cặp sách ra khỏi phòng học.

Phía sau, Tạ Cảnh Phi còn kinh ngạc: “Biểu cảm của Lam tử như thế là thế nào?”

Diệp Già Lam dừng bước chân, quay đầu nhìn cậu ta: “Biểu cảm gì?”

“..... Biểu cảm bị đoạt đàn ông.”

Diệp Già Lam: “.....”

Lời Tạ Cảnh Phi rơi xuống, Đường Ngô đã đi ra cửa.

Bốn mắt nhìn nhau gần nửa giây, người nọ đến gần, sau đó lúc lướt qua bên người cô, anh nhẹ giọng nói mấy chữ: “Đoạt không nổi đâu.”

Lông mi Diệp Già Lam nhẹ rũ, khóe miệng nhẹ cong lên.

—

Editor: bạn Đường rất biết cách thả thính. Đoạt không nổi, không ai đoạt được anh của chị đâu nhé! Iu dễ sợ

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hôm sau chính là Nguyên Đán.

Nam thành vào đông, thời tiết càng thêm âm ướt lạnh lẽo.

Trong phòng bật điều hòa, độ ẩm vừa phải, so với bên ngoài lại như hai thế giới hoàn toàn đối lập.

Diệp Già Lam nằm ở nhà không muốn ra ngoài.

Tối tết Nguyên Đán hôm nay, Tô Cẩm Kha gửi tin nhắn cho cô: 【 Loan Loan, ngày mai ra ngoài chơi không? 】

Diệp Già Lam đang bị cảm mạo, cô hít hít cái mũi, uống mấy ngụm nước ấm mới đáp: 【 tớ không muốn ra ngoài đâu. 】

Tô Cẩm Kha: 【 Có phải cậu quên ngày mai là bao nhiêu rồi không? 】

Diệp Già Lam nhớ rõ sinh nhật Tô Cẩm Kha là vào mùa xuân.

Sợ mình nhớ lộn, cô lại đi lật lịch xem lại: 【 không phải sinh nhật cậu mà a. 】 【 cậu nhìn kỹ lại xem. 】

Diệp Già Lam lại cẩn thận nhìn thoáng qua.

Xem xong dương lịch lại xem âm lịch, lúc nhìn đến giây thứ hai, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Quả thật không phải sinh nhật Tô Cẩm Kha.

Là sinh nhật cô.

Diệp Già Lam sinh tháng 12, nhưng năm nay ăn tết muộn nên nên sinh nhật cô liền kéo đến tháng 1 năm sau.

Khoảng thời gian trước Dư Thu Hoa có nói đến một lần, Diệp Già Lam chỉ cho là còn thời gian, không ngờ đã là ngày mai rồi.

Cô bỏ lịch sang một bên.

Tô Cẩm Kha lại gửi tin nhắn qua: 【 quên cả sinh nhật của mình, lần đầu tiên tớ thấy đấy. 】 Diệp Già Lam quả thật không nhớ nổi.

Dư Thu Hoa ngày thường bận bịu, cô lớn như vậy, cũng không tổ chức được mấy lần sinh nhật thực sự.

Tô Cẩm Kha: 【 Tối mai, cơm nước xong, chúng ta đến công viên trò chơi nhé? 】 cô nàng đã gửi mấy tấm ảnh qua, đều là cảnh đêm ở công viên trò chơi.

【 buổi tối rất đẹp, tuy rằng một chỗ lãng mạn như vậy, lần đầu tiên nên đi với bạn trai nhưng mà để mừng ngày mai Loan Loan nhà chúng ta thành niên rồi, tớ sẽ cố sức bồi cậu thôi. 】 【 Vậy cảm ơn ngài hậu ái. 】

【 không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, nên làm mà. 】

Diệp Già Lam không rep lại, cô lấy ra một hộp thuốc trị cảm, lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng, rồi lấy nước ấm uống vào.

Viên thuốc có phủ một lớp đường ngọt, sau khi nuốt xuống lại nghẹn ở cổ họng.

Diệp Già Lam uống thêm mấy ngụm nước, cô không ôn bài nữa, khép sách lại lên luôn giường.

Thuốc trị cảm uống vào dễ mệt mỏi.

Hôm sau Diệp Già Lam ngủ đến hơn mười một giờ mới tỉnh, Dư Thu Hoa đã sớm đến bệnh viện làm, bà vẫn nhớ rõ sinh nhật cô nên đã gửi tin nhắn nhắc nhở cô giữa trưa sẽ có người đưa bánh kem qua.

Thời gian hẹn là hơn 12 giờ xíu.

Lại xem thời gian, đã 11 giờ mười lăm phút.

Diệp Già Lam không nằm ăn vạ trên giường nữa, uống thuốc rồi ngủ một đêm, người ra không ít mồ hôi, cô vọt vào phòng tắm tắm rửa, sau đó ra ngoài thay một chiếc áo len chui đầu và một chiếc quần jean.

Di động có mấy tin nhắn

Đều là chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Lời nói đại thể phía trên đều y hệt, không cần nghĩ cũng biết là cop trên Baidu dán vô.

Diệp Già Lam đều rep cảm ơn cả.

Hơn 12 giờ, quả nhiên có người đưa bánh kem đến.

Cô nhân tin cho Tô Cẩm Kha: 【 tới nhà tớ ăn bánh kem không? 】 Bánh kem Dư Thu Hoa đặt cho cô tuy kích cỡ không lớn, nhưng nếu một người ăn thì sợ cũng có thể ăn đến ngày mai mất.

Tô Cẩm Kha rep rất nhanh: 【 tớ mới vừa rời giường..... Cô để dành cho tớ một miếng đi. 】 Diệp Già Lam cắt một nửa cất đi cho cô nàng.

Còn lại một nửa lại bị cô chia thành hai, cô ăn một miếng, sau đó dùng đĩa giấy một lần đựng miếng kia, sang cửa nhà đối diện gõ gõ.

Gõ 3 lần, không ai đáp.

Gõ đến lần thứ 4, cửa phòng rốt cuộc cũng có người mở ra.

Diệp Già Lam mới vừa đưa bánh kem qua, đã nghe người kia hỏi một câu: “Chị, sinh nhật chị sao?”

Vẫn là giọng nam quen thuộc như cũ, nhưng ngữ điệu khác xa ngày thường.

Tay cô vươn ra chớp mắt hơi cứng lại, sau đó giương mắt, nhìn thấy bên tai trái người nọ đeo một cái khuyên tai, là một cái màu đen thuần đơn giản.

Đường Ngô trước kia chưa từng đeo khuyên tai, cho nên Diệp Già Lam thậm chí không biết trên tai anh cũng có lỗ khuyên.

Cô nhấp môi: “..... Hạ Chí?”

Tuy là giọng điệu nghi vấn, nhưng trong lòng cô cơ bản đã xác định đến bảy tám phần rồi.

Quả nhiên, cô thấy Hạ Chí gật đầu, “Chị gái, có phải chúng ta từng gặp qua rồi không?”

“.....”

Đương nhiên từng gặp qua.

Tuy rằng cách hai lần gặp trước đã là hai tháng rồi.

Diệp Già Lam chỉ cho là bọn họ gặp nhau ít nên Hạ Chí không nhớ ra cô mà thôi, đặc biệt kiên nhẫn giải thích: “Lần trước đi nhà ma với cậu chính là tớ đấy.”

“Không phải lần đó,” Hạ Chí nhẹ nhúm mi, “Trước kia chưa thấy qua sao?”

Trước kia..... Đó chính là lần dẫn anh đến khóc ư?

Nhưng mà nghe Tạ Cảnh Phi nói thì Hạ Chí này cách hai năm trước mới xuất hiện, nên chắc cũng không phải lần đó đâu nhỉ.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu.

Cô nghĩ không ra.

Hạ Chí cũng chỉ cảm thấy cô quen mắt, cô nàng vốn dĩ chỉ là nhân cách thứ hai, suy nghĩ quá nhiều sẽ dễ bị đau đầu, cô nàng đơn giản cũng không hề bận tâm suy nghĩ, giơ tay dè dè ấn đường.

Vài giây sau, ánh sáng nơi đáy mắt Hạ Chí hơi hơi lóe lên một chút: “Chị ơi, bây giờ chị có rảnh không?”

Diệp Già Lam lắc đầu, lại nghĩ thời gian hẹn Tô Cẩm Kha là buổi tối, cô lại gật gật đầu.

“Cùng em tới một chỗ đi.”

Diệp Già Lam nhớ tới chuyện chả mấy vui vẻ lần trước, lúc này da đầu còn có chút tê dại, cô theo bản năng hỏi một câu: “Nhà ma sao?”

“Lần này không đi đâu.”

Hạ Chí lấy nĩa lấy một miếng bánh kem trong tay Diệp Già Lam cho vào miệng, “Đi xem phim đi.”

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm gương mặt kia vài giây.

Chỉ vài giây thế thôi, cô đột nhiên có một loại ảo giác người ăn bánh sinh nhật của cô lại là Đường Ngô.

Ngẫm lại cũng kỳ quái, Hạ Chí và Đường Ngô tính cách rõ ràng hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng cô lại không có cách nào xem bọn họ thành hai người hoàn toàn độc lập được.

Như là một người, lại không giống là một người.

Phức tạp lại mâu thuẫn.

Diệp Già Lam hơi hơi xuất thần.

Mãi đến khi trước mặt có người đưa một miếng bánh kem qua, cô mới hoàn hồn: “Làm gì thế?”

“Chị, chị cũng ăn một miếng đi.”

Diệp Già Lam lắc đầu: “Tớ vừa ăn rồi.”

Cô thật sự ăn rồi, bánh kem không giống với kẹo, ăn quá nhiều bơ sẽ dễ béo lắm.

Nhưng Hạ Chí rõ ràng không cho rằng như vậy, cô nàng nhăn mày, khóe miệng nhẹ nhàng mím lại, thấy thế nào cũng y như chịu ủy khuất lớn lắm: “Chị ghét bỏ em sao?”

Diệp Già Lam: “.....”

Hạ Chí lại đưa bánh kem đưa.

Lần này Diệp Già Lam cũng ngại từ chối, há miệng cắn miếng bánh xuống.

Hạ Chí lại nhanh chóng bỏ một miếng khác vào miệng mình, khoe miệng cô nàng nhẹ cong, thoát nhìn tâm tình không tồi.

Sau đó giây tiếp theo, Diệp Già Lam nghe được nguyên nhân làm tâm trạng cô nàng không tệ: “Nếu như để Ngô Ngô biết cậu ta cùng nữ sinh dùng chung một cái nĩa, sợ là cậu ta sẽ tức chết mất.”

Diệp Già Lam: “.....”

Hình như cũng không phải..... chưa từng dùng chung.

-

Vì đang kì nghỉ Nguyên Đán, rạp chiếu phim kín cũng hết cả chỗ.

Rạp chiếu phim nằm ở lầu 6 trung tâm thương mại, người ngồi ghế chờ bên ngoài có đến cả trăm.

Diệp Già Lam xem lịch chiếu phim hôm nay, kéo tay áo Hạ Chí hỏi cô nàng: “Cậu muốn xem phim gì a?”

Đều là phim mới cả, chủng loại đa dạng, có phim hài, phim chiến tranh còn có phim văn nghệ đề tài tình yêu tươi mát.

Diệp Già Lam cảm thấy cô với Hạ Chí mà xem phim tình yêu thì không thích hợp lắm: “Cậu có thích xem phim chiến tranh không?”

“Không thích.”

Hạ Chí căn ống hút uống một ngụm Coca, cô nàng cận thị, nên phải híp mắt mới có thể thấy rõ.

Tầm mắt khẽ di chuyển, lướt qua mấy cái tên phim, sau đó dừng lại trên poster đầu tiên phía bên phải: “Xem cái này đi.”

Diệp Già Lam theo ánh mắt cô nàng nhìn thoáng qua.

《 Khiếu hồn* 》 .

(*gọi hồn)

Vừa nhìn đã biết không phải phim bình thường gì rồi, Diệp Già Lam hơi nhăn mặt: “Có phải cậu không thấy rõ không?”

“Thấy rõ mà.”

Hạ Chí nói xong đặt Coca sang một bên, đi vào trong đám người mua vé luôn.

Diệp Già Lam lại nhìn poster tuyên truyền một lần nữa, nam nữ chính phía trên khuôn mặt tái nhợt, thất khiếu đổ máu.

Mà phía dưới bên phải, thể loại phim có ghi hai chữ: Kinh dị.

“.....”

Hạ Chí này rốt cuộc có sở thích gì hả.

Rõ ràng nhất gan giống chuột lại có tình thích xem mấy thứ đáng sợ là sao.

Diệp Già Lam rụt rụt bả vai, ánh mắt vừa chuyển, đã nhìn thấy Hạ Chí đang mua vé bên kia, vì đang là khuôn mặt Đường Ngô nên lúc này chị gái bán phiếu đang cười đến nở cả ra hoa

Cô lại thu mắt lại, đi qua bên cạnh mua bắp rang và nước uống.

Phim bắt đầu lúc 2h40.

Hai người đợi bên ngoài không đến vài phút đã kiểm phiếu vào rạp.

2h38, Tô Cẩm Kha hỏi cô: 【 Loan Loan, hiện tại tớ đang ở rạp chiếu phim với Tiểu Nham, cậu có muốn qua xem phim với bọn tớ không? 】 phía trước đã bắt đầu phát vào phim, Diệp Già Lam rep: 【 tớ cũng đang ở rạp chiếu phim. 】 【 xem phim gì a? Giờ nào? 】

【 Khiếu hồn, 2h40. 】

Tô Cẩm Kha: 【 cậu có mang theo thuốc trợ tim hiệu quả nhanh không đó? 】

【 không có. 】

Tô Cẩm Kha biết lá gan cô không lớn, hiếu kỳ hỏi: 【 cậu đi với ai thế a? 】 Diệp Già Lam nhìn người ngồi bên cạnh, rep lại hai chữ: 【 Đường Ngô. 】 cô nửa câu cũng không nhắc đến chuyện của Hạ Chí.

Tô Cẩm Kha yên tâm không ít: 【 vậy thì tốt rồi, nếu cậu sợ quá thì cậu cứ véo cào tay Đường Ngô là được. 】 Diệp Già Lam: “.....”

Cô không bị véo đã là tốt lắm rồi.

【 bắt đầu rồi, đợi chút rồi nói. 】

Diệp Già Lam gửi xong trực tiếp tắt màn hình di động.

Vừa nhắc đầu, trên màn hình lớn nam nữ chủ đều đang mặc y như người bình thường, lúc này đang đứng dưới tàng cây bên hồ ôm nhau.

Hình ảnh bình thường, hơn nữa nếu chỉ liếc mắt một cái còn thấy rất duy mỹ.

Diệp Già Lam ghé vào lưng ghế, nhẹ nhàng nắm lấy chai nước bên cạnh.

Một điện ảnh cốt truyện chặt chẽ lại mới mẻ độc đáo, hơn nữa đề tài là phim tình yêu huyền huyền kinh dị nên không khí trong rạp vẫn luôn an tĩnh đến có chút quý dị.

Nửa trước của bộ phim đơn giản là phim văn nghệ tình yêu, tới nửa sau, phong cách mới kịch liệt đột biến.

Ngoài tang thi thì chính là quỷ hồn.

3h40, chai nước trong tay đã bị Diệp Già Lam bóp bẹp, gần như sắp vỡ tan luôn rồi.

3h45 phút, Diệp Già Lam nghe được có nữ sinh trong rạp nhỏ giọng khóc nức nở cùng với tiếng kinh hô.

3h50 phút, Diệp Già Lam thật sự không dám xem tiếp, tim cô đập loạn lên, đến màng tai cũng có chấn động rất nhỏ, cô rũ mắt, sau đó nghe được tiếp hít mũi của người bên cạnh.

Ngồi bên tay trái cô chính là Hạ Chí.

Diệp Già Lam sửng sốt, vừa chuyển đầu, nhìn đến Hạ Chí bên cạnh, lúc này đang dùng sức lau nước mắt trên mặt Đường Ngô.

“.....”

May mà những người khác đều chuyên chú xem phim, không ai chú ý tới bên này cả

Bằng không có khả năng hai người bọn họ sẽ bị vây xem đến khi kết thúc bộ phim mất.

Diệp Già Lam lấy một bao khăn giấy từ trong túi xách ra đưa qua.

Hạ Chí duỗi tay nhận lấy, cô nàng vẫn còn đang hít cái mũi, nhưng mắt vẫn không rời màn hình một khắc nào.

Không quá vài giây, âm hiệu trong rạp chiếu phim đột nhiên bị phóng đại.

Không ít tiếng kinh hô của nữ sinh cũng theo đó to lên, không khí quý dị khủng bố tới cực điểm, Diệp Già Lam không nhịn được nhìn lên

Trên màn hình mắt của nam nữ chủ lẫn trên mặt, đầy mặt đều là máu tươi, hình ảnh đáng sợ làm người ta không dám nhìn thẳng.

Diệp Già Lam sửng sốt vài giây, bên tai chợt có tiếng thét chói tai tinh tế, nhưng không giống cô, giọng cô giống như đã bị người ta chặn mất, đến kêu cũng không kêu được.

Chỉ có tốc độ tim đập đập liên tục không dừng lại.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, cô quả nhiên cần chuẩn bị một lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, nếu không rất có khả năng, cô sẽ chết trên tay Hạ Chí mất thôi.

Suy nghĩ vừa nảy ra, bộ phim cũng đạt tới cao trào cuối cùng.

Diệp Già Lam không dám nhìn, nhưng ánh mắt lại cứ dính trên đó, không sao thu về được.

Giây tiếp theo, một bàn tay từ bên cạnh duỗi quá, vòng qua một bên bả vai cô, dùng tư thế như là nửa ôm lấy cô, nhẹ nhàng che kín mắt cô lại.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lòng bàn tay thiếu niên khô ráo ẩm áp, cổ tay dường như còn lưu lại vị ngọt thanh khó phát hiện ra, chỉ khi đèn gần mới ngửi thấy được.

Dùng ngón chân đoán cũng có thể đoán được là do Hạ Chí làm.

Giờ khắc này, trên màn hình lớn phía trước, bộ phim đã tiến vào những cảnh cuối

Kết cục đại khái không tốt đẹp lắm, những tiếng kêu sợ hãi bên tai dần qua đi, chỉ còn lại tiếng thốn thức vang mãi.

Đáng tiếc mắt Diệp Già Lam bị che lại, không xem được kết cục.

Trước mắt cô đen kịt, rõ ràng mười mấy năm nay đều sợ tối, lúc này cả người lại thấy an tâm kì lạ.

Tim cũng dần dần bình ổn lại.

Diệp Già Lam nháy mắt đã vượt chuyện thuốc trợ tim hiệu quả nhanh ra sau đầu.

Toàn bộ nửa người trên của cô đều bị động tác của người nọ kéo qua, đầu rất tự nhiên khẽ tựa lên vai Đường Ngô.

Tư thế ái muội, cho dù có khả năng chỗ đầu cô tiếp xúc với bả vai anh còn chưa đến 3 centimet.

Bả vai Diệp Già Lam căng cứng, cô duy trì tư thế này không dám lộn xộn, nửa ngày cũng không dám lơ lửng.

Hơn 2 phút sau, nhạc cuối phim vang lên, nhẹ nhàng êm dịu, hoàn toàn không tương xứng với nhạc dạo khúc đầu phim.

Khán giả lục tục ra về cả.

Vì hai người mua vé muộn, nên vị trí là ở trong góc, không ảnh hưởng đến những người khác đi ra ngoài.

Diệp Già Lam hơi hơi nín thở, mãi đến khi tiếng người cùng tiếng bước chân bên tai đều lắng xuống, cô mới duỗi tay kéo tay Đường Ngô đang che mắt mình ra: "Được rồi."

Tay Đường Ngô bị cô kéo xuống dưới.

Đèn trong rạp không biết sáng lên từ khi nào, sắc vàng cam nhàn nhạt, nhưng lại có thể thấy được rõ được mọi vật.

Diệp Già Lam ngồi thẳng thân mình, tầm mắt hạ xuống, sau đó nhìn thấy trên tay phải Đường Ngô vẫn còn cầm tờ khăn giấy cô đưa qua; bên trên loáng thoáng còn dính ít nước.

Ngắm lại cảm thấy thật thần kỳ.

Hạ Chí còn chưa khóc xong, đã lại đột nhiên biến thành Đường Ngô mất rồi.

Bộ não của con người quả nhiên có nhiều điểm thần kì.

Diệp Già Lam vừa rời nghiêng cổ mấy phút, lúc này có chút không thoải mái, cô buông tay Đường Ngô ra, vừa vắn vắn cái cổ mấy cái, vừa hỏi anh: "Kết thúc ra sao thế?"

Yết hầu thiếu niên hơi hơi động, “Không biết.”

Anh đương nhiên không biết.

Mấy phút che mắt Diệp Già Lam kia, ánh mắt anh hoàn toàn dừng trên người cô, trần trụi, hoàn toàn không chút che dấu nào.

Cô gái nhỏ không bị che đi mũi và khuôn miệng xinh đẹp, độ cung dẹt dàng, hẳn là bị dọa không ít, trên chóp mũi còn chảy ra một tầng mồ hôi mỏng tinh tế.

Cô ở gần trong gang tấc, chỉ cần cúi đầu là có thể đụng tới rồi.

Đường Ngô cũng thật sự cúi thấp đầu, chẳng qua lại ở cách má cô không đến 1 centimet thì ngừng lại.

Sau đó mặt anh lệch về một bên, nụ hôn vốn dĩ nên dừng trên mặt Diệp Già Lam kia, lại dừng trên chính tay mình

Anh cũng không nóng vội.

Dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà.

-

Tô Cẩm Kha xem 《 Khiếu hồn 》 suốt 4h rưỡi.

Vì đã hẹn 7h tối đi công viên trò chơi với cô nàng nên Diệp Già Lam cũng lười về nhà, cô ở bên ngoài rạp mấy phút, sau khi gặp hai chị em Tô Cẩm Kha xong thì cảm thấy ở bên ngoài chờ thật nhàm chán. Vì vậy lại dứt khoát đi đến chỗ bán vé mua hai vé phim nữa.

Giờ này chỉ còn có hai bộ phim, một là phim hoạt hình, một là phim văn nghệ thanh xuân.

Diệp Già Lam chọn cái sau.

Chị gái bán vé ở quầy tầm hai mươi mấy tuổi, thấy cô mới từ trong rạp ra mua phiếu, đặc biệt cười cười ái muội: “Không thấy đủ sao?”

Diệp Già Lam đương nhiên không phát hiện ánh mắt của chị gái kia, chỉ sang hai chỗ bên cạnh, “Muốn ở bên này đợi bạn một chút ạ.”

Chị bán vé ra bộ chị đều hiểu cả mà.

Kiểu người trẻ tuổi này chị gặp quá nhiều rồi, không ít người đều hận không thể ngày ngày dính ở rạp chiếu phim kia.

Chị đưa vé qua, “Đi cùng bạn trai sao?”

“Không phải ạ.”

Diệp Già Lam cũng không nhiều lời, cầm vé rẽ đám người đi ra.

Đường Ngô đứng ở chỗ ít người, đang gọi điện thoại.

Hắn là vị bác sĩ lần trước gặp rồi.

Vì Diệp Già Lam nghe thấy anh có nhắc đến Hạ Chí.

Năm phút đồng hồ sau, lúc Đường Ngô cắt điện thoại, cũng vừa đến lúc kiểm vé.

Diệp Già Lam đi theo sau anh đưa hai vé ra, chờ đến sau khi ngồi xuống mới cảm thấy có chút không thích hợp.

Cả rạp hình như đều là mấy đôi tình lữ trẻ tuổi thì phải.

Cô với Đường Ngô từ khi vào rạp thì chẳng có động tác thân mật gì, đặt ở giữa một đám người nam nữ dính chặt lấy nhau kia lại có vẻ không được bình thường lắm.

Đến khi bộ phim sắp chiếu, Tô Cẩm Kha vừa lúc nhận tin qua: 【 Loan Loan, các cậu còn chờ ở bên ngoài không? 】

Diệp Già Lam chụp bức ảnh gửi qua cho cô nàng.

【 Cậu với Đường Ngô đi xem phim tình yêu? 】

Diệp Già Lam lấy cuống vé ra nhìn.

Bộ phim bắt đầu, bên trong tắt đèn, cô chỉ có thể nương theo ánh sáng màn hình phía trước mà nhìn chữ phía trên.

Thế loại quả nhiên là tình yêu.

Lại vừa ngãng đầu, cảnh đầu tiên trên màn hình chính là cảnh nam nữ chính gặp lại nhau sau nhiều năm gian truân vất vả.

Diệp Già Lam cho một cái bắp rang vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm.

Tô Cẩm Kha: 【 nghe nói bộ phim này có nhiều cảnh nóng, lúc ấy còn thiếu chút nữa là không được chiếu luôn rồi. 】

Diệp Già Lam: “.....”

Sớm biết cô đã mua vé phim hoạt hình rồi.

Tô Cẩm Kha: 【 Loan Loan, cậu chụp cho tớ mấy tấm ảnh phim đi. 】

Cô nàng gan rất lớn, nên loại như 《 Khiếu hồn 》 này đối với cô nàng cơ bản không có bao nhiêu lực hấp dẫn cả, xem không đến vài lần đã bắt đầu mệt rã rời: 【 sớm biết thế tớ đã đi xem phim tình yêu với các cậu rồi. 】

Diệp Già Lam không rep.

Cô lại nhìn lên màn hình.

Bộ phim này không dài nên tiết tấu cực nhanh.

Sau khi gặp lại thì bắt đầu đến kí ức thời cao trung.

Diễn viên chính tuổi đều không lớn, tình tiết thời cao trung cũng coi như thuần khiết, Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thờ ra, gửi một tin cho Tô Cẩm Kha: 【Thật ra cũng không thấy nóng niếc gì cả.】

Tuy rằng đoạn nam nữ chủ lẫn lộn lúc đầu phim có hơi lộ liễu xíu.

Mới vừa nói xong, giống như là muốn đối nghịch với cô, hình ảnh đột nhiên chuyển thoát một cái, lại quay lại cảnh tượng sau khi lẫn lộn trên giường.

Phía sau có nữ sinh nhỏ giọng “Hắc hắc hắc” mấy tiếng

Đầu Diệp Già Lam tê dại, vội vàng thu mắt về, quay đầu nhìn lại thấy người bên cạnh một vô cảm nhìn màn hình chăm chăm.

Thị lực của cô là 1.0, nên không thể nào hiểu được thế giới của những người cận thị.

Cũng không biết cách xa như vậy, anh có thể thấy rõ hay không nữa.

Diệp Già Lam lại không thể hỏi, cô không hề nhìn màn hình, cúi đầu nhắn tin cho Tô Cẩm Kha: 【tớ rút lại câu vừa rồi.】

Cô thấy hôn mấy cái cũng là nóng lắm rồi.

Tô Cẩm Kha: 【ảnh đâu?】

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, giơ tay chụp màn hình.

Màn ảnh, nam chủ nửa người trên trần trụi, đang cởi quần áo nữ chủ.

Cô chụp rất đúng thời điểm.

Vừa ấn chụp một cái, người nọ bên cạnh đã nghiêng mắt sang nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam không phát hiện ra, cô chỉ thấy Tô Cẩm Kha ý vị không rõ rep một câu: 【 tở đoán cậu mời Đường Ngô xem loại phim này, cậu ấy sẽ hiểu lầm là cậu đang ám chỉ với cậu ấy đấy. 】

“.....”

Nói cứ như cô nguyện ý xem loại phim này ấy.

Diệp Già Lam sau đó dứt khoát không thèm nâng mặt lên xem luôn.

Bộ phim này, trừ mỗi Diệp Già Lam ra thì đều được mấy cặp tình nhân trẻ tuổi kia khen ngợi.

Sau khi ra khỏi rạp, Diệp Già Lam thậm chí còn nghe được không ít cặp tình nhân đã bắt đầu lên kế hoạch buổi tối sẽ đi khách sạn nào rồi.

Cô cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, dù không tiếp xúc cũng biết đi khách sạn là có ý gì.

Dù sao thì nam nữ chủ trong phim lần đầu tiên hoan ái chính là ở khách sạn mà.

Diệp Già Lam hận không thể che kín lỗ tai.

Cũng không biết có phải do không khí trong rạp quá ngọt ngào hay không, mà cô lại cảm thấy hít thở không thông, sau khi ra mấy phút mới bình thường lại được.

Mà Đường Ngô ở bên cạnh, trên mặt trước sau đều chẳng có bao nhiêu biểu cảm.

Ánh mắt anh lạnh nhạt giống như người vừa xem một bộ phim tình yêu nóng bỏng kia không phải là anh vậy.

Diệp Già Lam càng nhìn càng cảm thấy vừa rồi chắc chắn là anh không thấy rõ rồi.

Nghĩ như vậy, cục đá trong lòng Diệp Già Lam mới được đặt xuống, lại nghe người này hỏi một câu: “Hôm nay sinh nhật sao?”

Diệp Già Lam sửng sốt một giây, sau đó gật gật đầu.

Cô thiếu chút nữa đã quên người bị nhân cách phân liệt sẽ không có liên hệ ký ức.

Khóe môi Đường Ngô như có như không câu lên: “Mười tám rồi?”

Diệp Già Lam tiếp tục gật đầu.

Ăn quá nhiều bắp rang, lúc này cô thấy rất khát nước, không muốn mở miệng nói chuyện làm gì.

Đường Ngô nghiêng mắt nhìn cô một lát, sau đó đột nhiên giơ tay, chạm nhẹ lên khóe môi bên trái của cô, đuôi mắt anh hơi hơi giơ lên nửa phần, nhẹ giọng mở miệng: “Có thể yêu đương được rồi.”

“.....”

-

Đêm đó Đường Ngô không đi công viên trò chơi.

Giống như là một trận vui vẻ cuồng nhiệt cuối cùng, Diệp Già Lam và hai chị em Tô Cẩm Kha chơi tới hơn 10 giờ mới cùng nhau đi về.

Sau kì nghỉ Nguyên Đán, thì đã hoàn toàn tiến vào một năm mới.

Tam điểm một đường*, thời gian trôi lại càng nhanh, đảo mắt hơn một tháng nữa lại qua đi.

(*Tam điểm một đường: Ký túc xá -- lớp học -- nhà ăn hình dung các địa điểm theo quy luật sinh hoạt của 1 học kỳ 1, cũng chỉ cuộc sống sinh hoạt buồn tẻ vô vị)

Tháng 1 không phải thi tháng, mà để thi cuối kỳ vào trung tuần tháng 2 luôn.

Cuối kỳ thi chính là kỳ nghỉ đông.

24 tháng chạp nghỉ, mừng 7 năm mới lại đi học —— ba năm cao trung nghỉ đông cũng ít đến đáng thương, chỉ có không đến hai tuần.

Diệp Già Lam đồng ý lời mời của em trai cùng cha khác mẹ, cuối năm thì bay sang Mỹ mấy ngày.

Lúc về đến nơi thì đúng vào hôm 30, buổi tối Tô Cẩm Kha có tặng cho cô một món quà tất niên: Một đôi găng tay len.

Cô nàng biết Diệp Già Lam muốn đến học đại học ở phía bắc, đặc biệt dành một tháng đan găng tay cho cô.

Diệp Già Lam đối với đôi găng tay dựa vẹo táo nứt* này thì cảm động đến thiếu chút nữa khóc ra luôn, “Cậu học ai thế a?”

(*hai nghĩa: tốt thì là nói dù bên ngoài xấu xí thì bên trong vẫn là ngọt ngào tốt đẹp; nghĩa xấu là vật hoặc người xấu xí. Đại ý dù là gì thì ý cũng bảo là đôi găng tay của chị Kha XẤU, hết!)

“Người ngồi cùng bàn cậu đó.”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

Ngay sau đó cô đã nghe Tô Cẩm Kha giải thích một câu: “Tớ thấy cậu ta mấy hôm trước có tặng một đôi cho Đường Ngô.”

Diệp Già Lam nhú mày

“Nếu không cậu cũng đan cho cậu ấy một đôi đi?”

“.....”

Cô không cảm thấy Đường Ngô sẽ nhận loại đồ này đâu.

“Cậu ấy nhận à?”

“Khăng định không có a.”

Quả nhiên.

Tô Cẩm Kha: “Nhưng mà nếu là cậu đưa, khăng định cậu ấy sẽ nhận.”

Diệp Già Lam không quan tâm đến vụ này nữa, cô đem quà mua ở nước ngoài ra.

“Loan Loan, hai người thật sự không định dẫm lên cái đuôi yêu sớm một chút sao?”

Diệp Già Lam: “.....”

“Cậu nói xem lần trước cậu ám chỉ xong cậu ấy phản ứng như thế nào a?”

Ý cô nàng đại khái chắc là vụ xem phim văn nghệ lần trước rồi.

“Là đàn ông thì đã sớm xông lên rồi, cậu ta có còn là đàn ông hay không đây hả a?”

“.....” Diệp Già Lam lấy một miếng bánh kem lấp miệng cô nàng lại:
“Câm miệng.”

-

Tô Cẩm Kha đêm trước vừa mới nói đến Phó Đồng.

Tối ngày mừng một, Diệp Già Lam đã nhận được tin nhắn từ dãy số xa lạ: 【 cậu và Đường Ngô sống cùng một tiểu khu đúng không? 】

Diệp Già Lam rep lại một dấu chấm hỏi.

Sau đó bên kia rep lại hai chữ: Phó Đồng.

Diệp Già Lam lập tức không muốn rep cô nàng nữa.

Nhưng lại không chịu nổi Phó Đồng âm hồn không tan, cô nàng lại gửi qua thêm một tin nữa, đại khái là có việc cần nhờ, lần này cô nàng còn bỏ thêm một tiền tố nữa: 【 lớp trưởng, cậu xuống lầu một chuyến đi, tớ có cái này muốn tặng cho Đường Ngô. 】

Bên ngoài vừa ướt lại vừa lạnh.

Diệp Già Lam lúc này chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng nhung, căn bản không muốn đi ra ngoài.

Cô đơn giản giải thích: 【 Đường Ngô không ở nhà. 】

Anh và Tạ Cảnh Phi đều về phía Bắc ăn tết rồi.

Diệp Già Lam nhìn qua hòm thư đến, một giờ trước cô đã gửi tin chúc tết mà hai người kia đều không rep lại.

Cô nói chính đều là thật, nhưng mà Phó Đồng lại không chịu tin: 【 cậu không xuống dưới tớ sẽ không về. 】

Diệp Già Lam: “.....”

Cô nàng là vì một tên con trai nên mất trí rồi sao?

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, tự hỏi vài giây rồi lấy một bộ áo khoác đi xuống dưới lầu.

Phó Đồng không biết nhà cô ở lầu nào, nên chỉ có thể chờ ở cửa phòng an ninh của tiểu khu.

Diệp Già Lam mặc không nhiều lắm, cũng lười nhiều lời với cô nàng, cầm đồ xong thì lập tức về nhà.

Trước sau không đến năm phút đồng hồ.

7 giờ 45 phút, Phó Đồng lại gửi một tin qua: 【 cảm ơn. 】

Diệp Già Lam ước lượng cái hộp kia, không nặng, cũng không biết là cái gì nữa.

Cô không rep, bỏ điện thoại qua một bên, đi lên phòng tắm nột cái, di động đã có thêm hai tin nhắn.

Một cái đến từ Tạ Cảnh Phi, gửi mười lăm phút trước: 【 Lam tử năm mới vui vẻ. 】

Còn có một cái đến từ Đường Ngô, gửi một phút đồng hồ trước, chỉ một chữ: 【 Ừm. 】 —— Năm mới vui vẻ.

—— Ừm.

..... Ừm?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Diệp Già Lam còn sợ mình nhìn nhầm, đặc biệt mở tin ra xem lại một lần.

Tin của Đường Ngộ, quả thật chỉ có mỗi một chữ như vậy.

Lăn qua lộn lại xem mấy lần, cũng chỉ có một chữ "Ừ" thế thôi.

Đơn giản đến có chút lạnh nhạt.

Đặc biệt là khi đối lập với cái tin dài tới hơn 50 chữ của Tạ Cảnh Phi kia, cái này thật sự chỉ được coi là có lệ thôi.

Diệp Già Lam cầm khăn lông lau tóc, trong lòng lại như có từng hòn đá nhỏ lăn xuống, ép cô đến không thở nổi.

Tâm trạng không tốt.

Lại quay đầu liếc lễ vật Phó Đồng đưa tới một cái, tâm trạng lại càng không ổn.

Diệp Già Lam ném khăn lông qua một bên, một tay lấy máy sấy mở ra, một tay khác gửi thêm một tin cho Tạ Cảnh Phi: 【 cậu đang ở cạnh Đường Ngộ à? 】

Trong tiếng máy sấy "Ong ong", Tạ Cảnh Phi nhanh chóng rep lại: 【 không có a, làm sao vậy? 】

【 không có việc gì, tùy tiện hỏi chút thôi mà. 】

Diệp Già Lam buông di động, chuyên tâm sấy tóc.

Tóc cô dài, mùa đông lại không thể giống như mùa hè, cứ phải bật máy sấy lên nấc lớn, sấy được 7-8 phút tóc cũng mới khô được nửa.

Tạ Cảnh Phi lại gửi qua 1 tin: 【Lam tử, tin chúc mừng năm mới của cậu là gửi liên tiếp đúng không? 】

không đợi cô rep, bên kia lại gửi qua một tin: 【Vừa rồi tớ ngồi cùng xe với Ngô Ngô, cùng nhau nhận được tin nhắn, sau đó cậu ấy lấy di động của tớ xóa tin đi luôn. Mím cười.jpg】

Diệp Già Lam: "....."

Tạ Cảnh Phi: 【Cậu gửi cho bao nhiêu người thế? 】

Diệp Già Lam: 【 bảy tám người thì phải. 】

Tạ Cảnh Phi: 【.....】

Cậu ta không nói nữa, Diệp Già Lam cũng chẳng tiếp lời

Tuy là đã gửi cho 7- 8 người, nhưng cũng chỉ có Tạ Cảnh Phi với Đường Ngô là nam sinh thôi.

Cô đến Quý Nhiên cũng chẳng gửi một chữ nữa kia.

Áo ngủ trên người đọng không ít nước từ trên tóc, dính vào người chẳng thoải mái chút nào, Diệp Già Lam lại đi thay một bộ quần áo mới, sau đó thò tay chải lại mớ tóc, màn hình sáng lên một cái.

【 mở cửa. 】

Diệp Già Lam sừng sốt: 【 mở cửa gì cơ? 】

Kia đầu không đáp.

Tim Diệp Già Lam đột nhiên đập nhanh hơn chút, đáy lòng như có thứ gì đó đang muốn phá đất chui lên, hô hấp cô ngừng lại một giây, sau đó rút tay từ trong mớ tóc nửa khô nửa ướt ra, dịch chân đi về phía cửa.

Không cảm di động nên cô không phát hiện ra người kia lại gửi qua một tin.

Có năm chữ, là đáp lại vấn đề cô vừa hỏi khi nãy: 【 Cửa phòng cậu*.
】

(*你房间的门)

Diệp Già Lam không phát hiện, nên cô chỉ cho rằng Đường Ngô bảo cô mở cửa lớn nhà mình ra mà thôi.

Ngón tay cô nhẹ nắm lên áo ngủ, sau khi mở cửa phòng ra cũng không ngãng đầu, vừa muốn xoay người xuống lầu, đã bị người nào đó lôi cánh tay lại kéo về.

Dép lê của Diệp Già Lam chạm lên mặt đất, thiếu chút nữa là rơi ra.

Cô há miệng thở dốc, một tiếng "Mẹ" cũng suýt nữa hô lên luôn, kết quả vừa xoay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt đường hoàng quen thuộc của người nọ.

Không phải Dư Thu Hoa.

Diệp Già Lam dùng sức chớp chớp mắt, sau khi xác nhận mình không nhìn lầm mới ngơ ngẩn hỏi một câu: "Cậu vào bằng cách nào?"

Mới vừa hỏi xong, giọng của Dư Thu Hoa đã truyền lên: "Loan Loan, trước con với Đường Ngô cứ ở trên đó một lát đi, hai đứa cũng không gặp nhau một thời gian rồi phải không?"

Lúc này, Dư Thu Hoa đang trong phòng bếp nấu canh gừng trừ lạnh.

Giọng Diệp Già Lam hơi nghẹn lại, "Vâng" khẽ một tiếng.

Dưới lầu rất nhanh lại không có động tĩnh gì

Diệp Già Lam đoán ra được là Dư Thu Hoa mở cửa cho Đường Ngô rồi, cô giật giật cánh tay, lại thay đổi vấn đề: "Cậu về từ khi nào thế?"

Cô nhớ rõ hôm nay mới mừng một, năm mới còn chưa hết đâu.

Quả nhiên, người nọ nhẹ giọng đáp: "Vừa về."

Diệp Già Lam lại bất động thanh sắc rút cánh tay về, "Sao lại về sớm thế?"

Mới vừa có ý định thu lại, tay người nọ lại dọc theo khuỷu tay cô đi xuống dưới, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh.

Vừa rồi còn cách một lớp áo ngủ, lúc này da thịt đụng chạm trực tiếp, Diệp Già Lam có thể cảm nhận được rõ ràng đầu ngón tay Đường Ngô lạnh hơn tay cô mấy độ lặn.

Khí lạnh trên người anh còn chưa tản hết.

Diệp Già Lam không tự giác cúi thấp xuống.

Ngón tay thiếu niên khớp xương cân xứng, đại khái là vì nhiệt độ bên ngoài quá thấp, nên trên trên đốt ngón tay anh còn hơi hơi phiểm đỏ.

Diệp Già Lam còn chưa nhìn rõ, giây tiếp theo, tay người kia đã dùng chút lực, đột nhiên kéo cô lại, nhẹ nhàng ôm vào lòng, giọng Đường Ngô vang lên bên tai, vì ép nhẹ lại tăng thêm vài phần ái muội mông lung: "Nhớ cậu!"

Diệp Già Lam: "....."

Cô thiếu chút nữa bị Đường Ngộ dọa sợ tới mức cắn vào đầu lưỡi.

Tim Diệp Già Lam đập thành thịch càng thêm kịch liệt, không dám hít sâu, chỉ sợ hít vào mùi hương trên người anh, sau đó lại vĩnh viễn không quên nổi.

Cô cảm giác thời gian dài như vậy, cái cửa sổ giấy ngăn cách cô với Đường Ngộ hình như đã bị anh chọc thủng mất rồi.

Diệp Già Lam vẫn không có quên hai người bọn họ hiện tại đang trong giai đoạn khẩn trương mấu chốt nhất, mặc kệ cái gì ảnh hưởng đến việc thi đại học của bọn họ đều không không thể được, nghĩ đến đó cô lập tức phục hồi tinh thần.

Mới vừa duỗi tay đẩy anh một cái, Diệp Già Lam đã nghe thấy anh mở miệng: "Đừng nhúc nhích."

"....."

Không phải là vấn đề cô muốn động hay không.

"Mẹ tớ....."

Diệp Già Lam muốn nói Dư Thu Hoa hình như sắp lên rồi, vì cô dường như có nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Cô hơi hơi hoảng hốt, thần kinh càng căng chặt, quả nhiên giây tiếp theo, cô đã nghe thấy giọng Dư Thu Hoa, "Loan Loan, gọi Tiểu Ngộ xuống uống chén canh gừng, thời tiết kiểu này dễ bị ốm lắm đấy."

Chỗ bọn họ đang đứng vừa vặn là chỗ bị lan can che mắt nên Dư Thu Hoa vẫn không chú ý được đến tình huống bên này.

Tiếng bước chân của Dư Thu Hoa lại càng tới gần, "Loan Loan, có nghe thấy không đó?"

Diệp Già Lam vội vàng đáp: "Nghe thấy ạ, lập tức xuống đây."

Dừng một chút, cô thật sự không yên tâm, lại nói một câu: "Mẹ, mẹ không cần lên đâu."

Nếu như bị Dư Thu Hoa thấy tình cảnh này, không biết sẽ dấy lên sóng gió gì nữa đây.

Diệp Già Lam nói rồi lại giơ tay đẩy đẩy người trước mặt, "Cậu buông tớ ra trước đã, mẹ tớ sắp lên rồi đó....."

Mới vừa nói xong, giọng Dư Thu Hoa lại lớn hơn một chút: "Vừa lúc mẹ lên lâu lấy cái này ấy mà."

Giọng của bà giống như ngay giây tiếp theo thôi sẽ đứng ngay trước mặt bọn họ, sau đó sẽ thấy hai người đang ôm nhau đến không thể tách ra nổi kia.

Diệp Già Lam chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ, cô nuốt một ngụm nước miếng, vừa muốn lại duỗi tay đẩy anh ra, người nọ đã hơi hơi buông lỏng tay trên eo cô, sau đó nắm cổ tay cô kéo đi, trực tiếp lôi cô vào trong phòng.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, giọng Dư Thu Hoa cũng bị che đi hơn nửa: "Loan Loan các con đang làm bài sao?"

Bà biết Đường Ngô học siêu giỏi.

Diệp Già Lam có chút chột dạ: ".....Vâng ạ."

Đường Ngô vẫn trong tư thế nửa ôm lấy cô, Diệp Già Lam dựa nhẹ lên tường, cảm anh nhẹ đập trên vai cô: "Học cách làm sao yêu sớm à?"

Diệp Già Lam: "....."

Cô đã từng nói muốn cùng Đường Ngô yêu sớm sao?

Tuy là nếu nhìn ở hành vi mà nói thì quả thực có chút thiếu nhi không nên làm.

Diệp Già Lam phản bác: "Không phải cậu đã nói không yêu sớm sao?"

Đường Ngô hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng: "Ừm."

Anh thật sự không yêu sớm.

Nếu không hiện tại khẳng định không chỉ là ôm một cái đơn giản như vậy đâu.

Anh buông tay đang nắm chặt tay Diệp Già Lam không cho cô lộn xộn ra, Diệp Già Lam được tự do, cô nhẹ cúi đầu, chớp mắt mấy cái, nhưng rốt cuộc vẫn không chui ra khỏi lòng Đường Ngô.

Tay Diệp Già Lam rũ tại bên người khăn trương nắm vạt áo ngủ, thành thành thật thật để anh ôm.

Không khí dường như bị phủ một lớp mật, mang theo vị ngọt thanh thanh.

Thiên thời địa lợi nhân hoà.

Giống như lúc này này cực thích hợp để ôm nhau vậy.

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, bên miệng mới vừa nở ra nụ cười nửa phân, lại nghe Đường Ngô hỏi một câu: "Gửi liên tiếp à?"

Cái anh chỉ chắc là tin nhắn kia rồi.

Giọng anh không mặn không nhạt, nghe không ra là vui hay không vui.

Diệp Già Lam nhớ tới dấu ba chấm kia của Tạ Cảnh Phi, cảm thấy bản thân làm như vậy quả thực dễ khiến người ta hiểu lầm, vì thế mới giải thích một câu: "Tớ chỉ gửi cho hai bạn nam là cậu với Tạ Cảnh Phi mà thôi "

Đường Ngô nhẹ giọng hỏi: "Gửi cho cậu ta làm gì?"

Diệp Già Lam: "....."

Còn có thể làm gì.

Vì không muốn Đường Ngô phát hiện cô chỉ gửi cho mình anh nên mới tìm tấm gỗ tới chặn chú sao.

Đây là gửi liên tiếp cho mọi người, nhưng thật ra chính là chỉ muốn gửi cho duy nhất một người mà thôi.

Những người khác đều chỉ là làm nèn.

Diệp Già Lam cảm thấy tâm trạng đặc biệt thẹn thùng, nên lúc ấy gửi tin nhắn mới chọn luôn vào tên của Tạ Cảnh Phi.

Nhưng mà cô cũng không giải thích, chỉ nhấp môi nhẹ nhàng cười: "Thuận tay."

-

9 giờ đêm đó, sau khi Đường Ngô về nhà mình, Diệp Già Lam mới nhớ tới lễ vật Phó Đồng nhờ tặng anh.

Cô đương nhiên không nguyện ý tặng đồ giúp Phó Đồng.

Bỏ qua chuyện quan hệ của Phó Đồng với cô vốn dĩ không tốt, chỉ cần tính đến người mà cô nàng muốn tặng thôi, cô đã không muốn giúp đỡ rồi.

Sở dĩ vẫn nhận đồ là do cô muốn xem Đường Ngô sẽ có phản ứng gì mà thôi.

9 giờ 10 phút, Diệp Già Lam gõ cửa nhà anh.

Lúc Đường Ngô mở cửa cho cô, anh đang gọi điện thoại, anh liếc nhìn cô một cái, sau đó nói với đầu bên kia điện thoại: "Hơn 7 giờ đến."

Diệp Già Lam đưa hộp qua đi.

Đường Ngô không nhận: "Của cậu?"

Diệp Già Lam lắc đầu: "Phó Đồng tặng cậu."

Đường Ngô không đáp cô, xoay người đi vào, "Trong nhà có người tới, tôi cúp trước đây."

Nói xong anh trực tiếp cắt điện thoại.

Diệp Già Lam mới vừa đặt hộp lên bàn trà, Đường Ngô đã quay lại, khóe môi anh hơi cong, "Không cần."

Ánh mắt anh rời khỏi hộp quà, dừng trên khuôn mặt cô: "Của cậu đâu?"

Diệp Già Lam: "....."

Thật ra cô có mang đồ từ Mỹ về, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cái gì thích hợp với anh, cô chỉ có thể lắc lắc đầu: "Tớ không có."

Diệp Già Lam thu hộp lại.

Lý do thoái thác với Phó Đồng cô đều nghĩ ra cả rồi.

Đường Ngô không yêu sớm.

Đây thật sự là lý do dùng để từ chối người khác đến vạn lần cũng không sai.

Đường Ngô xoay người nhìn cô.

Đèn anh mở là lớn nhất, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, kéo bóng mi dưới mắt anh dài thật dài, sáng tối phân cách càng thêm rõ ràng, tầm mắt anh dừng trên mắt cô, chỉ một giây, sau đó dời đi.

"Ừm."

Như là đáp lại lời cô, lại như một từ tượng thanh thật đơn giản.

Tầm mắt anh lại di chuyển, dừng trên môi Diệp Già Lam.

Vì vừa mới uống nước, lúc này bên khóe môi cô tựa hồ còn dính một giọt nước.

Đường Ngô không thấy rõ.

Anh nghĩ hoàn toàn khác Diệp Già Lam, anh cảm thấy giờ khắc này vừa không có thiên thời, cũng chẳng thấy địa lợi đâu cả.

Thời gian trôi thật quá chậm.

Anh còn chưa thành niên.

Cũng chưa thi đại học

Yết hầu Đường Ngô nhẹ nhàng lăn, "Trước cho nợ đấy."

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Diệp Già Lam cũng chỉ có thể nợ.

Nhưng cụ thể là nợ cái gì, đến cả cô cũng chẳng rõ.

Đường Ngô với Tạ Cảnh Phi không giống nhau, anh khó hầu hạ hơn nhiều, không phải chỉ một tin nhắn chúc mừng là có thể dễ dàng được.

Huống chi, cái tin nhắn kia lại là tin phát liên tiếp nên càng khiến anh thấy không vui.

Đêm đó sau khi về phòng mình, Diệp Già Lam lăn trên giường vài vòng cũng chưa nghĩ thông nên tặng anh thứ gì, cuối cùng đành lấy điện thoại ra gửi tin nhắn xin kinh nghiệm của Tô Cẩm Kha: 【 nếu là con trai, thì nên tặng lễ vật gì thì được đây? 】

【 tặng cho ai? 】

Tô Cẩm Kha lại đi hỏi đứa con trai thân nhất là Tô Nham, vài giây sau rep lại: 【 Tô Nham nói nó muốn một đôi giày thể thao giống đôi Messi từng đi, nó bảo tớ cảm ơn cậu. 】

Diệp Già Lam: “.....”

Hai chị em nhà này trình độ ảo tưởng qua không chênh lệch mấy.

Diệp Già Lam giải thích: 【 Tô Nham thì sau hãy nói, lần này người tớ tặng không phải là Tô Nham. 】

Từ trước đến nay Tô Cẩm Kha với cô đều là tâm ý tương thông, chỉ một chút đã thông suốt: 【 là người tớ đang nghĩ đến sao? 】

【 Phải. 】

Tô Cẩm Kha: 【 tớ cảm thấy vị kia y như thần tiên hạ phàm, bất kể cái gì cũng chẳng xứng với cậu ấy.... Nói cách khác, thứ người bình thường thích, cậu ấy khẳng định không thích. 】

【 Ít nói nhảm. 】

【 thế cậu đến "gãi đúng chỗ ngứa" đi a, nếu không dứt khoát tặng bản thân cho cậu ấy là được rồi? 】

Lấy kinh nghiệm thất bại.

Diệp Già Lam tắt di động.

-

Vừa qua năm mới, thời gian thư giãn đã ít lại càng thêm ít.

Mặc kệ học tốt hay dở, bị không khí kia nhiễm vào, dường như tất cả học sinh năm ba đều trong một đêm mà thu liễu lại hết, đến cả Phó Đồng cũng không giống trước kia cứ thoáng chốc lại quay đầu xem đồng hồ nữa, cô nàng bây giờ đều cặm cụi học tập, dường như đã hạ quyết tâm muốn thi cùng trường với Đường Ngô.

Diệp Già Lam quan sát mấy tháng, sau đó cô phát hiện ra một đạo lý.

Khiến người ta tiến bộ không nhất định là khiêm tốn.

Mẹ của thành công cũng không nhất định là thất bại.

Thứ có thể quy hai cái kia lại một chỗ, có khả năng chính là ma lực của tình yêu.

Cho dù chỉ là tình yêu đơn phương của Phó Đồng.

Cuối tháng năm phát bảng thành tích, Phó Đồng đã thăng đến 20 bậc.

Thành tích của Diệp Già Lam và Đường Ngô vẫn ổn định.

Thứ nhất và thứ hai, từ sau kì thi năm hai lên năm ba lần đó thì vẫn chưa thay đổi gì.

Chuyện thi đại học không ai dám coi thường cả.

Mấy ngày này thời gian lại trôi càng nhanh, Diệp Già Lam không dám đặt quá nhiều tâm tư vào mấy việc vô bổ, cô mỗi ngày trừ học tập thì chính là nghỉ ngơi, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần với Đường Ngô.

Cho dù trong lòng cô biết rõ, từ sau khi Đường Ngô ôm cô vào buổi tối ngày mừng một hôm ấy thì tất cả mọi việc đều đã thay đổi cả rồi.

Thay đổi một cách vô tri vô giác, nhưng lại thực sự đã thay đổi rồi.

Có khả năng không được bao lâu nữa, cái sự thay đổi về lượng này tích lũy tới một mức nào đấy nhất định, sẽ có sự thay đổi về chất*.

(*Chị ơi chị học tự nhiên mà sao chị lại đá qua GD&ĐT thế này?)

Nhưng mà Diệp Già Lam cũng chả nghĩ xa như thế.

Cô từng hy vọng khoảng thời gian này qua nhanh một chút, lại cũng hy vọng mấy ngày này trôi chậm một chút.

Chậm một chút, lại chậm thêm một chút.

Tương lai phía trước có biết bao bao điều khó có thể xác định, ví như cô với Đường Ngô thật sự biến thành yêu xa khác nước như lời Phó Đồng nói, lại ví như, có khả năng cô với Đường Ngô căn bản không thể ở bên nhau thì sao.

Đến cuối tháng năm đầu tháng sáu, loại cảm giác này trong lòng Diệp Già Lam càng thêm mãnh liệt, mấy đêm liên tục cô đều ngủ không yên, nhưng may mà cũng không trễ nải học tập gì.

Trong lòng cô vẫn còn nhớ lễ vật cần tặng cho Đường Ngô.

Từ sau cuối kì nghỉ đông kia đến tận tháng 5 tháng 6 đầu hạ, cứ cuối tuần là Diệp Già Lam lại kéo Tô Cẩm Kha cùng đi tới các cửa hàng ở trung tâm thương mại dạo.

Sau mấy tháng, dường như tất cả các cửa hàng lưu niệm lớn lớn bé bé ở Nam thành đều bị hai người lướt qua hết lượt rồi, vậy mà cũng không thể chọn được món đồ nào.

Mua quà tặng người khác quả là quá khó khăn.

Đặc biệt đối phương lại là kẻ có tiền không thiếu cũng chả muốn cái gì cả.

Vào tháng sáu, trường học cho nghỉ một ngày.

Không biết là vì cho học sinh đặc Tết thiếu nhi, hay là sợ bọn họ áp lực quá lớn đến cuối cùng cả lũ lại không phát huy được hết khả năng cho kỳ thi chỉ còn một tuần nữa cũng không rõ, dù sao thì cũng được tự do 1 ngày.

Hôm Tết thiếu nhi, Diệp Già Lam lại lôi kéo Tô Cẩm Kha đến trung tâm thương mại.

Tô Cẩm Kha ăn kem đi bên cạnh cô, “Loan Loan, tớ đã sớm nói cậu nên gãi đúng chỗ ngứa mà.”

Cô nàng nói rồi chỉ chỉ vào cái nơ bướm thắt trên một cái hộp rất đẹp ở cửa hàng kế bên, “Cậu cứ chuẩn bị một cái nơ bướm thiệt là to, chờ tới sinh nhật Đường Ngô thì tự buộc lên người mình, sau đó đem bản thân tặng cho cậu ấy là ok.”

Tô Cẩm Kha vỗ vỗ tay, “Tớ thật là quá thông minh.”

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái.

Tô Cẩm Kha: “Cậu chắc biết bao giờ sinh nhật Đường Ngô chứ”

“Tháng này.”

Tô Cẩm Kha lại hỏi: “Ngày nào a?”

Diệp Già Lam lắc đầu.

Cụ thể thì cô cũng không biết.

Đến cả chuyện tháng sáu này cũng là do cô lúc trước nói bóng nói gió hỏi Tạ Cảnh Phi, lúc ấy Tạ Cảnh Phi hàm hàm hồ hồ nói, da mặt Diệp Già Lam lại mỏng, bảo cô hỏi lại thì có chút hơi khó.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Cửa hàng cao cấp phía trước là một cửa hàng vàng bạc.

Thật sự ứng với câu trước đây Tô cẩm Kha từng nói, dường như chẳng có thứ gì trên đời có thể xứng với Đường Ngô.

Nhưng lần này ít nhất cũng không tính là không có thu hoạch gì.

Hai người các cô dạo từ 6h chiều dạo đến gần 9h luôn, cuối cùng cũng chọn được một chiếc nhẫn ở cửa hàng trang sức.

Bạch kim, giá hơn bốn ngàn.

Tô Cẩm Kha thiếu chút nữa nhìn đến hoa mắt: “Loan Loan, cậu tặng cái nhẫn quý giá như thế; lỡ như đến lúc đó mà có..... Nói xem, cậu nghĩ định đòi về hả?”

Cô nàng tỉnh lược mấy chữ “Chia tay” đi, nhưng trong lòng Diệp Già Lam vẫn rõ.

Cô mím môi dưới, cầm chiếc nhẫn lên đeo thử vào tay mình, ngón tay cô thon gọn, đeo lên còn lớn hơn mấy vòng.

Chị gái bán hàng trưng ra một khuôn mặt tươi cười: “Nếu không đúng size thì có thể cầm phiếu thanh toán đến đổi miễn phí ạ.”

Diệp Già Lam lại nhìn lên yết giá.

Tô Cẩm Kha nhìn chằm chằm 4099 phía trên nói: “Tớ có thể giúp cậu số lẻ đó.”

Diệp Già Lam đem nhẫn đưa lại, “Lấy nó đi, cảm ơn.”

Nếu cô có thể đưa cả bốn ngàn ra vậy thì khẳng định sẽ không cần 99 đồng.

Tô Cẩm Kha trợn to mắt, giọng điệu có chút khoa trương: “Loan Loan, cậu cũng thật có tiền đấy!”

Sở dĩ khoa trương, là vì cô nàng cũng biết Diệp Già Lam không thiếu tiền.

Tuy cô sống cùng Dư Thu Hoa, nhưng dù sao Dư Thu Hoa cũng là bác sĩ chủ nhiệm khoa của một bệnh viện lớn, tiền lương chẳng hề ít.

Huống chi, cô còn có một ông bố đại gia, chỉ là lì xì tết thôi mà cũng không dưới mấy vạn.

Tô Cẩm Kha theo thói quen uống sạch một ngụm trà sữa cuối cùng, “Bây giờ cảm thấy hợp rồi chứ?”

Diệp Già Lam lắc đầu.

Đương nhiên không hợp.

Dù vật có quý giá thế nào thì dường như đều chẳng thể xứng với anh.

Nhưng mà Diệp Già Lam không nói những lời này ra, cô nhận hóa đơn từ chỗ chị thu ngân, sau đó quay đầu néo mặt Tô Cẩm Kha: “Lát nữa mời cậu ăn bữa khuya, nghĩ xem nên ăn cái gì đi?”

Tô Cẩm Kha nhanh chóng bị cô dời đề tài: “Ăn sủi cảo tôm đi, không béo lên.”

Diệp Già Lam: “.....”

Thần logic.

-

Sau khi chọn được đồ cần tặng còn nợ xong, tảng đá trong lòng Diệp Già Lam cuối cùng cũng được đặt xuống.

Rất nhanh đã tới mùng 7 tháng 6.

Buổi tối trước một hôm buổi tối, hiếm lắm nhà trường mới không sắp tiết tự học tối, Diệp Già Lam 8 giờ đã đi ngủ.

Hôm sau đồng hồ báo thức đúng 6 giờ rưỡi vang lên, sau khi tắt chuông báo di động, Diệp Già Lam nhìn thấy tin nhắn Tạ Cảnh Phi gửi qua: 【 Lam tỷ, cố lên, lại đứng thứ nhất nha a! 】

Diệp Già Lam nhấp môi cười một cái.

8 giờ cô kiểm tra tốt mọi thứ, trước khi ra cửa còn gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha trước: 【 Hôm nay không thể cùng cậu đến trường rồi. 】

Tô Cẩm Kha rít lên như thể bị tra nam vứt bỏ: 【 Có phải cậu vì đàn ông mà không đi cùng tớ không?! 】

Diệp Già Lam: 【 Phải. 】

【.....】

Tô Cẩm Kha: 【 Chàng đã lừa gạt tình cảm của ta, nay lại không chịu trách nhiệm sao? Diệp Già Lam, chàng là tên tra nam! 】

Diệp Già Lam: 【.....】

Tô Cẩm Kha: 【 tớ phát hiện ra câu này còn rất vắn nhé! 】

Diệp Già Lam không để ý cô bạn bệnh tâm thần này nữa.

Cô cắt điện thoại đi, gõ hai cái lên cánh cửa phòng đối diện.

Cửa nhanh chóng mở ra.

Người nọ mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, bên trên rõ ràng chẳng có chút trang trí hay màu sắc thế mà mặc lên người anh lại có cảm giác quý giá vô cùng.

Diệp Già Lam sờ sờ tóc: “Hạ Chí hôm nay sẽ không xuất hiện chứ?”

“Chắc là sẽ không,” Đường Ngộ đóng cửa lại, “Dù có xuất hiện cũng không vấn đề gì.”

Tuy chỉ có một câu như vậy, nhưng Diệp Già Lam vẫn dễ dàng nghe ra ý của anh — đại khái chính là nói Hạ Chí cũng là học bá, nên dù có xuất hiện thì thành tích cơ bản cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Diệp Già Lam không tiếp tục nói đề tài này, cô thay đổi chủ đề: “Mấy lần trước thi có phải cậu đều cố ý bỏ mấy câu đúng không?”

Đường Ngộ nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt anh sạch sẽ, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên: “Không có.”

Không có mới là lạ đó.

Diệp Già Lam thu hồi tầm mắt, vừa bước lên phía trước vừa mở miệng nói: “Lần này cậu không cần bỏ nữa đâu.”

Đường Ngộ không đáp.

Diệp Già Lam đợi vài giây cũng không nghe được câu trả lời của anh, dứt khoát dừng bước chân lại quay đầu nhìn anh.

Tuy rằng Đường Ngộ nhường cô, trong lòng cô ngẫu nhiên cũng sẽ có chút ngọt ngào.

Nhưng thi đại học dù sao cũng là chuyện lớn của đời người mà.

Tương lai và tiền đồ của Đường Ngộ không thể vì vài câu đạo đề kia mà bị chậm trễ được, Diệp Già Lam nâng nhẹ cằm, “Nghe thấy không thế?”

“Ừ”

“VẬY CẬU KHÔNG CẦN KHÔNG LÀM ĐÂU,” GIỌNG DIỆP GIÀ LAM DỊU XUỐNG, NỬA PHẦN, “KHÔNG KHÔNG LÀM NÓI KHÔNG CHỪNG CŨNG KHÔNG CAO ĐIỂM BẰNG TỚ.”

Câu này nói ra đến chính cô cũng chả tin.

Đường Ngô rũ mắt nhìn cô, sau một lúc lâu, anh “Ừm” một tiếng.

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, cô quay đầu tiếp tục đi về phía trước đi, sau vài bước cô ngừng ở cửa thang máy, ấn xuống lầu: “Đường Ngô.”

Thang máy đang lên.

Đối diện cửa thang máy hiện lên bóng dáng hai người, không rõ ràng, thậm chí có chút vụn vẹo mơ hồ.

Diệp Già Lam cũng không quay đầu nhìn anh, tầm mắt cô dừng ở phía trước, không sao thu lại được, “Lần này cậu thi thật tốt, tớ sẽ có lễ vật tặng cậu”

Cô không sợ Đường Ngô luẩn quẩn trong lòng.

Chỉ sợ sau nhiều lần thi như vậy, anh lại hình thành thói quen mỗi lần làm bài đều bỏ qua vài câu, cô không yên tâm, hận không thể thời thời khắc khắc nhắc nhở cho đến trường thi.

Cửa thang máy mở ra.

Hai người một trước một sau đi vào, tầm mắt Đường Ngô hơi thấp, ánh mắt di chuyển theo bàn tay ấn nút đóng cửa của Diệp Già Lam, sau đó lại nâng lên, dừng trên mặt cô, anh hơi hơi nheo nheo mắt: “Cậu sao?”

“Cậu” của anh là tân ngữ.

Nhưng Diệp Già Lam lại hiểu thành chủ ngữ, cô gật gật đầu, “Thi xong sẽ cho cậu”

Vẻ mặt cô nghiêm túc, đôi mắt mơ hồ phát ra ánh sáng long lanh.

Đường Ngô nhìn chăm chăm vài giây, sau đó mới dời tầm mắt đi, rơi xuống môi cô, sau một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng cong môi cười: “Được!”

-

Hai ngày thi đại học qua quá nhanh.

Giống như chớp mắt một cái; hai ngày cứ thế trôi vèo.

Diệp Già Lam phát huy rất bình thường, nếu không có Đường Ngô, vậy cô hẳn vẫn có thể ổn thỏa giữ top 1 rồi.

Đáp án các môn hôm sau đã đủ hết cả.

Trong nhóm lớp năm hai và năm ba, hai vị chủ nhiệm lớp đều nhắn thế này: 【 các bạn học không cần độ đáp án, trước cứ thả lỏng mấy ngày đi. 】

Nói thì nói là vậy, nhưng trưa hôm đó đã có một đồng người đi độ đáp án làm ầm lên rồi.

Diệp Già Lam không độ đáp án

Trong lòng cô nắm chắc, hơn nữa xem cũng vậy, không muốn vì cái này mà ảnh hưởng tâm trạng.

Cô cảm thấy, có thời gian độ đáp án, không bằng đi cầu Phật xin cho điểm cao xoay chuyển được càn khôn còn thực tế hơn chút xíu xiu xiu đó.

Kết quả đến đêm, Tô Cẩm Kha lại gửi qua một tấm ảnh đi chùa bái phật qua, 【 Loan Loan, tớ đi bái phật. 】

Diệp Già Lam: 【.....】

Tô Cẩm Kha: 【 yên tâm, tớ cũng bái hộ cậu rồi. 】

Diệp Già Lam click mở tấm ảnh chụp.

Lúc thoát ra, Tô Cẩm Kha lại gửi đến một tin: 【 Cậu tặng quà chưa thế? 】

【 Vẫn chưa. 】

Không phải cô không muốn đưa, mà là do Đường Ngô không có ở Nam thành.

Hôm qua lúc thi xong, cô thấy có chiếc xe ngừng ở cổng trường đợi anh.

Có có ấn tượng với chủ nhân chiếc xe ấy.

Là một trong hai người lần trước gặp ở nhà Đường Ngô vào dịp lễ quốc khánh, hình như là cậu của Đường Ngô.

Người đẹp thì luôn làm người ta ấn tượng sâu sắc mà, hơn nữa diện mạo của (ông) cậu ấy cũng có vài phần giống Đường Ngô, nên Diệp Già Lam vừa lướt qua đã nhận ra ngay..

Sau đó tới đêm qua, Diệp Già Lam phát hiện đối diện vẫn không ai về.

Thế cô mới biết anh lại trở về Bắc thành rồi.

Lần này, cũng không biết bao lâu mới về nữa.

Diệp Già Lam thở dài, lại gửi qua cho Tô Cẩm Kha một tin: 【 Tạ Cảnh Phi có ở Nam thành không? 】

Bên kia rep lại rất nhanh: 【 không ở. 】

【 khi nào thì về? 】

【 ít nhất đến mấy tuần nữa thì phải. 】

Diệp Già Lam đột nhiên thấy tâm phiền ý loạn.

Cô buông điện thoại, lật cuốn sổ nhật ký ra.

Diệp Già Lam có thói quen viết nhật ký, mỗi ngày đều sẽ viết, nhưng mỗi lần nội dung đều không nhiều lắm, đại đa số đều chỉ ký lục một hai câu nói mà thôi.

Ngay cả khi lên năm ba, thói quen này của cô vẫn không bỏ.

Sổ nhật ký đã bị cô viết hết một quyển, hôm qua mới thay một quyển mới, Diệp Già Lam lấy bút ra, viết ngày phía trên.

Mùng 9 tháng sáu, thứ 5, trời đầy mây.

Phòng khách mở TV, đang phát bộ phim truyền kì mùa hè 《 Tân dòng sông ly biệt 》, vừa đúng đến đoạn phim nữ chính viết: “Ngày đầu tiên Thư Hoàn đi, nhớ chàng.”

Tâm mắt Diệp Già Lam dừng trên màn hình, cũng không biết là bị cái gì mê hoặc, cô cầm bút, không tự giác viết lại những lời này.

Chờ đến khi phản ứng lại cúi đầu nhìn đã thấy, chỉ có hai chữ “Thư Hoàn” bị thay đổi, còn lại nửa chữ cũng không sai.

Diệp Già Lam cảm thấy bản thân điên thật rồi.

Tay cô đề lên trang giấy mấy giây, vào khoảnh khắc định xé nó xuống, cô đã khép cuốn sổ nhật ký lại.

Chữ phía trên bị che lại, hoàn hoàn chỉnh chỉnh ——

“Ngày đầu tiên Đường Ngô đi, nhớ anh.”

-

Diệp Già Lam ngồi buồn ở nhà suốt một tuần, hoàn toàn không ra khỏi cửa lớn, đến cửa nhỏ cũng không bước chân.

Một tuần này, cô viết bảy trang nhật ký.

Nghìn bài một điệu, nhưng cũng có chút khác biệt, ví như ngày đầu tiên biến thành ngày thứ hai

Cứ thế tiếp tục.

Tới tuần thứ hai, sau khi cô ngủ trưa một giấc, tỉnh lại nhìn di động đã thấy nhóm lớp giống như là bị oanh tạc vậy đó, tin nhắn nhiều đến mức xem không xuể.

Diệp Già Lam kéo lên vài cái, cuối cùng thực sự quá lười xem, mới nhắn một tin hỏi có chuyện gì.

Rất nhanh đã có người rep: 【 lớp trưởng, bọn mình đang thương lượng quá mấy ngày nữa thì bạn bè tụ tập chút. 】

Phía dưới có người phụ họa: 【 này còn không phải là thừa dịp chưa có điểm mà ăn chơi một bữa cuối cùng sao?! 】

Còn tuần nữa là có điểm rồi, chắc chắn có người vui mà cũng có kẻ buồn.

Người một lớp muốn tụ tập khó lại càng thêm khó.

Bạn học A: 【Định làm trong lớp, cũng không biết trường học bên kia.....】 dù sao cũng là một năm có ý nghĩa nhất.

Ai cũng muốn giữ lại những hồi ức tốt đẹp thời cao trung cả.

Bạn học nam đang nói đột nhiên im bật.

Diệp Già Lam còn chưa tỉnh ngủ, cô nhìn chăm chăm màn hình di động một hồi lâu, khó khăn lắm mới tiêu hóa hết những lời này.

Bọn họ đều đã tốt nghiệp, trong trường cũng không thể tự do ra vào, càng đừng nói là phòng học.

Cho nên xem ý tứ của bọn họ, là định bảo người lớp trưởng như cô đi trưng cầu, xin chủ nhiệm lớp đồng ý cho mượn phòng học rồi.

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, quay đầu gửi tin cho cô chủ nhiệm.

Không đến năm phút đồng hồ, cô chủ nhiệm đã gửi đồng ý qua, đồng thời còn đặc biệt tri kỷ đưa thời gian: cả ngày mai đều được.

Tin này nhanh chóng được truyền vào nhóm lớp.

Cả một năm cuối cấp, trong nhóm cũng chưa từng náo nhiệt như thế.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm màn hình thờ dài, sau đó lại soạn một tin nhắn: 【 Ngày mai lớp mình tụ tập, các cậu có về không? 】

Hai người Đường Ngô và Tạ Cảnh Phi, cô nhắn cho người sau.

Tạ Cảnh Phi rep siêu nhanh: 【 ngày mai là bao nhiêu? 】

【 15. 】

【 Về a! Đương nhiên phải về rồi! 】

Diệp Già Lam: “.....”

Cô không hiểu nổi sao Tạ Cảnh Phi đột nhiên lại hưng phấn thế, nhưng mà nhìn mấy chữ này, cô lại nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, nhấp khóe môi cười nhẹ một cái.

Nhiệm vụ tổ chức tụ họp nhanh chóng được phân chia.

Diệp Già Lam viết chữ đẹp, nên phụ trách việc viết chữ lên hai cái bảng đen đầu và cuối lớp giúp tăng thêm không khí; tốt nhất là có thể khiến người ta đọc vào nước mắt rơi lã chã.

Ngữ văn của cô không tồi, nhưng nếu viết mấy câu lại cảm thấy quá buồn nôn, cuối cùng dứt khoát cầm vở ra, tùy tiện lên mạng cop mấy câu.

Sáng hôm sau, Diệp Già Lam đang ngủ chợp tự nhiên tỉnh.

Sau hai tuần thi đại học xong, cô cảm thấy cực kì nhàm chán.

Chuyện muốn làm tạm thời không có, người gặp nhau còn không thấy được nữa là.

Diệp Già Lam lại nhìn thời gian, 9h rưỡi sáng.

Cô nên đến lớp học lừa tình người ta thôi.

Diệp Già Lam mặc quần áo, sau khi vào toilet rửa mặt xong, lúc trở ra lại nhìn đồng hồ, 9h45.

Diệp Già Lam bỏ sách vào trong cặp, rồi rậm vai giây lại gửi tin hỏi Đường Ngộ: **【 người đã về rồi à? 】 【 Ừ. 】**

【 hiện tại ở nhà sao? 】

【 Ừ. 】

Cảm giác này, có chút giống trả lời tự động.

Diệp Già Lam nhíu mày, lại hỏi: 【 Cậu có thể cùng tớ đến trường một chuyến không? 】

Bên kia cuối cùng cũng không “Ừ” nữa, 【 Được. 】

Anh thế mà lại không hỏi đến trường làm gì sao.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm màn hình di động, chỉ là nhìn thấy chữ này, khóe môi lại không khống chế được mà dương lên.

Nửa phút sau, màn hình tối lại.

Diệp Già Lam lúc này mới thu hồi tầm mắt, bỏ cả chiếc nhẫn mua từ hai tuần trước cho vào cặp sách.

-

Một tuần không gặp, Đường Ngô dường như lại đẹp hơn một chút.

Lúc Diệp Già Lam nhận ra điểm này, cô đang ở trong lớp viết thơ lên bảng.

Bảng đen bảo vệ mắt có màu xanh biếc, viết viết, phía trên lại như hiện ra khuôn mặt của Đường Ngô, sau đó, cô viết lên một chữ, lại in lên mặt anh một cái.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, xoa nhẹ mắt vài cái mới tiếp tục viết.

Đường Ngô vừa rời đi toilet, nên trong phòng chỉ có một mình cô, an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng phấn viết xẹt qua bảng đen.

Vì phòng học bên này không phải làm trường thi, nên mấy cái bàn vẫn còn xếp cạnh nhau, ghế dựa chõng lên trên bàn, đưa mắt nhìn qua, lại càng thấy phòng học trống rỗng.

Sáng sớm, ánh mắt trời từ cửa sổ chiếu vào, trong không khí có những hạt bụi nhỏ to bay lượn, phủ lên trên mặt bàn ghế tạo một lớp bụi mờ.

Từng hạt từng hạt, đan chéo lên nhau, có chút lộn xộn.

Lúc Diệp Già Lam viết câu cuối cùng lên trên bảng đen, có người đẩy cửa tiến vào, cô cũng chẳng nâng đầu lên nhìn, dẫm lên trên ghế đi mấy bước, viết từng nét từng nét: “Trong cặp sách tớ có một quyển 《Ma thối đèn》 đấy, nếu thấy chán có thể lôi ra đọc.”

Sách là Tô Cẩm Kha đưa.

Cô nàng biết Diệp Già Lam không thích đọc mấy cái hotboy tà mị gì gì đó, nên ngàn chơn vạn tuyển mới mua một quyển có chiều sâu.

Đáng tiếc Diệp Già Lam cũng không thích đọc.

Cô là sợ Đường Ngô đi với cô sẽ thấy nhàm chán, nên mới thuận tay nhét quyển sách này vào cặp sách.

Người nọ không đáp.

Cửa sổ còn mở rộng ra, cơn gió đầu mùa hạ ùa vào, mang theo hơi ẩm của ao nhỏ cách đấy không xa, vừa oi bức lại vừa ẩm ướt.

Diệp Già Lam viết xong cái bảng thứ nhất, nhẹ nhàng nhảy từ trên ghế xuống, ho nhẹ một tiếng: “Đường Ngô?”

“Ừ?”

Giọng Đường Ngô không lớn, âm cuối nâng lên, nhẹ nhàng tự nhiên.

Tay cầm phấn viết của Diệp Già Lam cứng đờ, giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết, câu nói tiếp theo của người này sẽ không có gì hay ho cả.

Quả nhiên, cô lại nghe thấy người nọ phía sau nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đây là cái gì?”

“.....”

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn, sau đó xoay người.

Người nọ cũng không nhìn cô, anh hơi hạ mắt, không nghiêng không lệch dừng trên quyển notebook mà cô mang tới, vì ở gần cửa sổ nên có mấy tờ bị gió lật ra. ở

Mà trên trang giấy rộng mở kia, có một hàng chữ cực kì không hài hòa

Ngày đầu tiên Đường Ngô đi, nhớ anh.

Diệp Già Lam: “.....”

Cô thế mà lại lấy lộn notebook với sổ nhật ký!

Máu toàn thân Diệp Già Lam tựa hồ ngay lập tức chạy hết lên mặt, lực trên ngón tay cô dường như muốn bẻ gãy viên phấn đang cầm thành mấy mảnh, đứng đó ngơ ngẩn không nói lời nào.

Đường Ngô rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, người này lớn lên đẹp, môi hồng răng trắng, đuôi hơi hơi nhếch, lúc nhìn người ta đem lại cảm giác thiếu niên đường hoàng: “Nhớ tớ như vậy sao?”

Không đợi cô trả lời, Đường Ngô lại tiếp một câu: “Tớ không yêu sớm đâu.”

Diệp Già Lam sửng sốt vài giây, chỉ vài giây, cô theo bản năng muốn chuyển đề tài: “Đã quên chép đến chỗ nào rồi, đưa sách cho tớ đi.”

Đường Ngô nửa ngồi trên bàn học, một chân chồm đất, một chân khác đạp lên chiếc ghế vừa rồi Diệp Già Lam dẫm lên, ngón tay nhẹ nâng lên quyển notebook, khóe môi nâng lên: "Tự qua lấy đi!"

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, nháy mắt khi cô duỗi tay qua lấy, Đường Ngô đột nhiên duỗi tay ấy lên quyển notebook kia.

Động tác của anh dứt khoát lưu loát, Diệp Già Lam thậm chí còn không kịp phản ứng lại, eo đột nhiên đã bị người ta ôm tiến lên phía trước một chút, sau đó Đường Ngô nghiêng đầu, vô cùng chuẩn xác hôn lên khóe môi cô.

Tim Diệp Già Lam đập đột nhiên nhanh hơn, chỉ chớp mắt một cái, cô đã nghe thấy tiếng chiếc ghế phía sau bị đá vang ra đập vào tường.

Một nụ hôn thực nhẹ thực thuần.

Diệp Già Lam bị hoảng sợ, giây tiếp theo, không đợi cô đẩy ra, cánh tay ôm eo cô đã buông trước, “Quà thành niên.”

Cô không hiểu ý Đường Ngô.

Mãi đến khi người nọ đi ra ngoài chờ cô, cô mới thấy trên quyển notebook có một cái chứng minh nhân dân.

Đường Ngô.

Phía trên là khuôn mặt tinh xảo của người con trai, đến cả ảnh chụp thảm họa trên giấy chứng minh nhân dân cũng đẹp hơn so với người bình thường.

Mà bên cạnh ảnh chụp, ngày sinh viết rành mạch: ngày 15 tháng 6.

Hèn gì Tạ Cảnh Phi nghe được là ngày 15 đột nhiên vui vẻ thế.

Hóa ra là sinh nhật Đường Ngô.

Anh quả thật không yêu sớm.

Vì hôm nay, anh thành niên rồi!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ánh mắt Diệp Già Lam nhìn theo anh mãi cho đến khi anh ra cửa.

Cửa sau lớp học mở ra, từ góc độ này của cô còn có thể nhìn thấy ánh nắng chiếu lên sàn hành lang bên ngoài.

Tươi sáng rực rỡ, lại có chút chói mắt.

Không thấy rõ bóng người Đường Ngô, nhưng có thể thấy bóng anh kéo dài trên nền gạch.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm mất vài giây, cây phấn trong tay có chút cộm lên làm cho lòng bàn tay cô không thoải mái, cô thả tay ra ném vào thùng rác, lấy một tờ khăn giấy khô trong cặp ra lau tay.

Tô Cẩm Kha nhăn tin qua: 【 Loan Loan, cậu đến trường rồi sao? 】

Cô nàng hiểu rõ hành tung của Diệp Già Lam như lòng bàn tay, biết hôm nay lớp cô tụ tập.

Diệp Già Lam nhìn thời gian.

10 giờ 40, lúc này Tô Cẩm Kha hẳn là mới vừa rời giường.

Cô rep: 【 hiện đang ở lớp học rồi. 】

【 tớ đi tìm cậu nhé? 】

Diệp Già Lam không hề nghĩ ngợi, lập tức từ chối: 【 không cần. 】

【?】

【 có người ở cùng tớ rồi. 】

Tô Cẩm Kha đoán một phát trúng ngay: 【 Đường Ngô? 】

Diệp Già Lam không rep, lại đi lấy phấn viết.

Tô Cẩm Kha: 【 Cậu ấy về Nam thành rồi sao? 】

Cách vài giây, không đợi Diệp Già Lam rep lại, cô nàng đã tự hỏi tự đáp gửi tiếp một câu: 【 nga, thiếu chút nữa quên mất hôm nay lớp các cậu tụ tập. 】

Tô Cẩm Kha: 【 thiên thời địa lợi nhân hoà, cậu có thể tặng quà rồi. 】

Cô nàng gõ chữ siêu nhanh, Diệp Già Lam quay đầu viết được có nửa hàng chữ, cô nàng đã gửi qua một tin cực dài ——

【 Nhưng mà là cậu ấy chủ động đi cùng cậu à? 】

【 Cậu ấy qua làm gì a, giúp cậu viết sao? 】

【 chữ nam sinh không phải đều rất xấu sao? 】

Ba câu hỏi.

Diệp Già Lam chỉ rep một từ: 【 không phải. 】

Là cô gọi Đường Ngô đến.

Đường Ngô cũng không phải tới giúp cô viết chữ

Chữ của Đường Ngô cũng đẹp y như anh vậy đó.

Tô Cẩm Kha: 【 cậu ấy không phải đến giúp cậu viết chữ, cậu lại gọi cậu ấy qua..... Hắc hắc hắc làm gì a? 】

Cả câu cũng vì ba chữ ở giữa kia mà trở nên mất hài hòa.

Diệp Già Lam không rep, đóng khung chat tiếp tục viết chữ.

Cô không ở trong trạng thái, nên sau khi viết một hàng chữ đã phải lau lau xóa xóa mất mấy phút.

Vốn dĩ 11 giờ có thể viết xong, cô lại viết thêm mười lăm phút nữa.

Vì sao cô lại gọi một người chẳng thể giúp gì tới đây?

Diệp Già Lam cúi đầu, giơ tay chạm lên khóe môi, độ ẩm nơi ấy dường như còn cao hơn ngón tay cô mấy độ, cô cong cong môi.

Vì muốn gặp anh a.

Không có lý do gì không hợp lí cả, chỉ là muốn gặp anh thôi.

-

Cả ngày Diệp Già Lam đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Người nọ ngược lại, sau khi khuaya loạn hồ nước xuân tỉnh lặng trong lòng cô xong, lại giống như chẳng có việc gì, giữa trưa lại còn ngồi trên bàn cơm trong nhà cô mặt không đổi sắc ăn một bữa cơm.

Diệp Già Lam cảm thấy rất vô vị, ăn uống ít hơn hẳn ngày thường.

Dư Thu Hoa muốn xới cơm cho cô, lại bị cô từ chối: “Mẹ, con no rồi.”

Người đối diện giương mắt nhìn cô, khóe môi như có như không nâng lên nửa phần ý cười.

Diệp Già Lam vội vàng thu hồi tầm mắt, đẩy ghế ra đứng dậy, không nói một lời đi về phòng mình.

Phía sau giọng Dư Thu Hoa khó hiểu vang lên: “Đứa nhỏ này hôm nay sao lại thế này, ăn ít thế không biết.”

“Mặt lại còn đỏ như vậy, không phải bị sốt đó chứ?”

Dư Thu Hoa kém mỗi việc đi tìm nhiệt kế ngay thôi.

Đường Ngô đưa ly nước lên nhấp một ngụm, “Có thể là buổi sáng ăn rồi.”

“.....”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa dẫm một chân vào thùng rác.

Cô vào phòng, sau đó trở tay đóng cửa.

“Phanh” một tiếng, tiếng đóng cửa siêu lớn, Dư Thu Hoa nhìn chăm chăm cánh cửa phòng, sau đó khe khẽ thở dài.

..... Hay là do yêu sớm không được toại nguyện, bị người ta từ chối rồi?

Diệp Già Lam không biết Dư Thu Hoa nghĩ gì, cô nằm lên giường ôm gối ôm lăn mấy vòng, ngủ không được.

Hôm nay khác thường, cơn buồn ngủ cũng đến muộn hơn mọi ngày.

Diệp Già Lam dứt khoát lấy di động ra chơi games

Trên di động của cô không có nhiều games lắm, lăn qua lộn lại đều bị cô chơi hết một lượt, cứ thế từ 12h30 đến tận 3h, cơn buồn ngủ mới dần dần đánh úp lại.

Giấc ngủ này cũng không yên ổn, nhưng thờ gian lại không ngắn.

Diệp Già Lam mơ mấy lần, đều là từng đoạn nhỏ.

Lúc tỉnh lại là hơn 5h, Diệp Già Lam sờ sờ cái trán đầy mồ hôi, nhưng lại không sao nhớ được trong mơ đã thấy cái gì.

Tạ Cảnh Phi gửi tin nhắn hỏi cô: 【 Lam tử, cậu đã đến chưa? Bạn học trong lớp đến sắp đủ rồi đó. 】

Diệp Già Lam đơn giản rep: 【 đến liền. 】

Cô vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó thay bộ váy, trước khi ra cửa nghĩ nghĩ, vẫn lấy cái cặp sách kia đeo lên lưng ——

Nhẫn ở trong cặp.

-

Chắc là do đây là buổi tụ họp điên cuồng cuối cùng nên không khí bữa tiệc luôn sôi trào.

Quỹ lớp năm 3 chưa dùng hết; lần này mua cái gì cơ bản đều là dùng quỹ lớp.

Diệp Già Lam đến lớp là hơn 6h.

Trời vẫn chưa tối, nhưng đèn trong lớp đã bật hết lên rồi, bên ngoài lại còn để một lớp giấy màu trong suốt, ánh đèn đủ mọi màu sắc, không khí càng thêm sôi động.

Tạ Cảnh Phi liếc mắt một cái nhìn thấy cô, giơ tay tiếp đón: “Lam tử ngồi bên này!”

Trong lớp náo nhiệt, Diệp Già Lam chỉ nghe được âm cuối.

Bên tay trái Tạ Cảnh Phi là Đường Ngô, bên tay phải là một bạn nam khác trong lớp.

Trong phòng còn chuẩn bị một đồng hồ trang trí, quả khí cầu quả thật chiếm không ít chỗ, chỗ thừa ra cho mọi người hoạt động không nhiều lắm.

Diệp Già Lam vốn đang do dự, kết quả sau đó lại bị mấy bạn học xô xô đẩy đẩy mà đi qua.

Sau đó người nọ giương mắt, hai người nhìn nhau vài giây.

Diệp Già Lam đứng, Đường Ngô ngồi, vài giây sau, anh nhẹ nhàng đá cái ghế Diệp Già Lam định ngồi ra sau, rồi nắm tay cô kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

Tạ Cảnh Phi ghé bên bàn nhìn cô: “Wow, hôm nay hai người lại mặc đồ đôi đó hả?”

“.....”

Sở dĩ nói là đồ đôi, chẳng qua là do nó đều có màu trắng mà thôi.

Diệp Già Lam ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó chỉ chỉ một nam sinh khác, “Cậu ấy cũng mặc đồ trắng đó thôi.”

Tạ Cảnh Phi: “.....”

Không ai phối hợp, cậu ta đành quay đầu không nói.

Đường Ngô liếc nam sinh Diệp Già Lam vừa chỉ, chỉ liếc đúng một cái rồi thu mắt lại, sau đó cúi đầu nhìn tay mình vẫn đang nắm trên cổ tay Diệp Già Lam.

Anh cong môi, cái tay vốn dĩ nên buông ra lại di chuyển xuống dưới, cầm lấy bàn tay cô.

Diệp Già Lam không quen kiểu tiếp xúc này lắm.

Tim cô đập rớt mấy nhịp, đại não đình trệ, mãi đến khi cái ghế bên cạnh bị kéo ra, có người ngồi xuống, cô mới phản ứng lại, theo bản năng quay đầu nhìn.

Oan gia ngõ hẹp, ngồi bên cạnh cô chính là Phó Đồng.

Phó Đồng là thiên chi kiêu nữ sẽ không che dấu nổi cảm xúc của mình, thấy hai người nắm tay nhau, bao nhiêu khinh thường, chán ghét đều in hết lên mặt.

Diệp Già Lam mới vừa quay đầu qua, đã nghe Phó Đồng hạ giọng nói một câu: “Thứ gì không thuộc về mình thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác cướp đi mất thôi, không tin chúng ta chờ xem.”

Diệp Già Lam giả như không nghe thấy.

Đám nam sinh bên phía Tạ Cảnh Phi cũng buồn đến khí thế ngất trời, chắc là chú ý thấy Diệp Già Lam đang nghe, nên Tạ Cảnh Phi cũng ngừng đề tài vừa rồi, quay đầu hỏi cô: “Lam tỷ, tớ hỏi cậu một câu.”

“Cái gì?”

“Có một lần Tiểu Minh gặp một tên cướp, cậu ta chẳng những không sợ, ngược lại còn vui vẻ muốn cưới quần hần ta ra, cậu biết vì cái gì không?”

Diệp Già Lam lắc đầu: “..... Vì sao?”

Cô thật sự không biết.

Mấy cái kiểu chuyện hài thô tục của đám con trai cô căn bản đã tiếp xúc bao giờ đâu.

“Vì tên cướp.....”

Lời còn chưa nói xong, Đường Ngô đã nâng chân đạp qua: “Câm miệng.”

Tạ Cảnh Phi cũng không dám nói ra tiếng, nhưng vẫn dùng khẩu hình trộm nói cho Diệp Già Lam mấy chữ sau: “Nhìn đẹp.”

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ tai, không hiểu: “Cái gì đẹp?”

Vừa dứt lời, Đường Ngô quay đầu nhìn qua, anh híp mắt: “Muốn biết thì về tớ sẽ nói cho.”

Diệp Già Lam: “.....”

Hình như cô cũng không quá muốn biết đâu.

-

Lần này tụ tập không có tiết mục gì, nhưng lại giống như tất cả đều là tiết mục vậy.

Có một cái kho truyện xưa ngồi ở giữa kể truyện, còn có bạn học ngẫu hứng hát lên mấy câu.

Nhạc đệm trên di động mở ra, lớp học yên tĩnh, vị bạn học kia cứ như vậy mở một buổi biểu diễn.

Biểu diễn kết thúc, mọi người đều cổ vũ nhiệt tình.

Lớp năm 3 có một khu dạy riêng biệt, nên chỉ cần không phải nhảy Disco trong lớp thì sẽ không ảnh hưởng đến mấy bạn học đang học ở tầng khác.

Diệp Già Lam cũng bị lây nhiễm, tâm trạng không tồi, mặt cười đến có chút cứng đờ rồi.

Đến 8 giờ, bên ngoài trời đã tối xuống.

Trong lớp có người bắt đầu rót rượu mời mọi người, không khí cũng ủa đến, dù muốn hay không muốn thì cũng sẽ uống một chút.

Diệp Già Lam uống một ngụm, Đường Ngộ bên cạnh uống nửa ly.

Lại nhìn bên cạnh, các bạn nam khác cơ bản đều uống một ly đầy.

Diệp Già Lam không thích uống loại rượu này lắm, cô thích ngọt, nhưng rượu trắng bình thường với bia lại chỉ có vị cay và chua mà thôi, chả ngọt tí nào cả.

Sau khi uống một ngụm, cô lại chạy nhanh đi rót một ly nước trái cây.

Lúc này vị chua trong miệng mới bị đè xuống.

Không được bao lâu, lại có người tổ chức mọi người chơi trò chơi.

Nói là trò chơi, nhưng kỳ thật lại giống như là giao lưu thân mật hơn.

Quy tắc trò chơi cực kỳ đơn giản, chính là mỗi bạn học đều viết lên hai ưu điểm của mình, truyền cho bạn học bên phải.

Rất nhanh đã có người phát giấy ra, bút từ chỗ ban tổ chức bên kia cũng truyền tới, mỗi người theo thứ tự viết cẩn thận.

Mỗi người mấy chữ, bút nhanh chóng đã truyền tới bên phía bọn họ.

Thị lực của Diệp Già Lam tốt, thấy trên tờ giấy Tạ Cảnh Phi truyền cho Đường Ngộ có viết ba chữ: Soái, có tiền.

Cô xuy cười ra một tiếng, lại nhấp một ngụm nước trái cây.

Lúc buông cái ly, mới vừa cúi đầu, đã thấy bàn tay khớp xương rõ ràng của người bên cạnh đưa qua.

Ngón tay thon dài của người nọ kẹp tờ giấy đưa qua.

Phía trên có năm chữ ngắn gọn, cộng thêm mấy cái dấu chấm câu

“Nghe lời,

Không dính người.”

Diệp Già Lam: “.....”

Đây không giống ưu điểm, nếu phía sau lại thêm một câu là "từ chối bạn trai được không?" thì sẽ giống hết một loại thổ lộ gián tiếp thì có.

Tạ Cảnh Phi bên cạnh còn quan tâm hỏi anh, cậu ta uống hơi nhiều, lúc nói chuyện đầu lưỡi còn lú lại: “Ngộ Ngộ..... Cậu uống say à, viết cái gì thế a?”

Người uống say hình như là Tạ Cảnh Phi.

Diệp Già Lam mới vừa nghĩ như vậy, kết quả quay đầu lại, cô lại đối diện với ánh mắt của Đường Ngộ.

Khóe mắt người nọ híp lại, đáy mắt mông lung, men say loáng thoáng sắp tràn ra tới nơi.

Cũng không tính là say túy lúy; nhưng khẳng định cũng vẫn say.

Diệp Già Lam nhìn anh chăm chăm mất hai giây, vừa muốn lấy cho anh một ly nước trắng, tay còn chưa nâng lên đã bị anh túm lấy.

Tờ giấy kia bị ép trong lòng bàn tay cô, một tắc một tắc, như là muốn làm bóng lòng bàn tay cô vậy.

Diệp Già Lam theo bản năng nắm chặt, động tác rót nước cũng ngưng hẳn, vài giây sau, người nọ giống dĩ vãng khóa gian ngủ giống nhau ghé vào trên bàn.

Tạ Cảnh Phi ở bên cạnh líu lưỡi giải thích: “Ngộ Ngộ không uống được rượu, một ly là say rồi.”

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn anh một cái, sau đó rót ly nước sôi để nguội để bên cạnh.

Để sau khi anh tỉnh thì uống, cho dạ dày khỏi bị khó chịu.

Cuộc tụ tập đến 9 giờ rưỡi thì kết thúc.

Còn lại 30 phút đã quét dọn vệ sinh.

Từ 8 giờ đến tận 9 giờ rưỡi, Đường Ngộ ngủ một tiếng rưỡi.

Giấc ngủ này có tác dụng không nhỏ, lúc Diệp Già Lam đánh thức anh, cơn say của anh cơ bản đã giảm hơn phân nửa rồi.

Cả lớp chung tay, chưa đến 10h đã thu dọn xong.

Đoàn người đi theo các em năm nhất, năm ra từng nhóm ra khỏi cổng trường, sau đó ai về nhà nấy.

Ánh đèn ngoài cổng trường sáng rực, ven đường có một chiếc Bentley.

Tạ Cảnh Phi không ngủ, hơn nữa uống lại nhiều, lá gan cũng lớn hơn so với khi tỉnh táo, cánh tay nhắc đặt trên vai Diệp Già Lam, chủ là còn chưa kịp đặt hẳn xuống đã bị Đường Ngộ kéo ra.

Cánh tay cậu ta vì thế thuận theo khoác lên vai Đường Ngộ, “Ngộ Ngộ, tớ đưa các cậu về.”

Đường Ngô nhíu mày, “Không cần.”

Tạ Cảnh Phi chớp chớp mắt, khuyên thêm mấy lần vẫn không có kết quả, lúc sau mới lưu luyến bước về phía trước Bentley màu đen kia.

Cậu ta thật sự uống say, đi cũng theo thành hình chữ S*, mỗi bước chân tựa như người mẩu cất bước, lúc đến bên cạnh xe, còn nhìn vào kính xe lúc muốn đẩy tay then mở cửa.

(*Chữ S, Từ thiếu của.... Cố Thanh Khê sao lại có bóng dáng ở đây? ¥-¥, bị ám ảnh All in love, cứ thấy đi chữ S là nhớ đến Từ thiếu vô điều kiện.)

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm bên kia, mới vừa cười một tiếng, tay đã bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy.

Không phải lần đầu tiên bị nắm tay, nhưng tim cô vẫn không thể tự động đập nhanh hơn một chút.

Tiểu khu của bọn họ thật sự rất gần trường, sau một cái đèn xanh đèn đỏ đã nhanh chóng về đến nhà.

Lúc cách tiểu khu không đến 10m, Diệp Già Lam dừng lại, cô rút tay khỏi tay Đường Ngô: “Cậu chờ tí chút.”

Lời còn chưa dứt, cô đã xoay người chạy chậm qua đường cái, chạy thẳng về phía tiệm bánh ngọt đối diện.

Năm phút đồng hồ sau, lúc trở về, trên tay Diệp Già Lam lại có thêm một cái bánh kem.

Cờ bé, cũng vừa bằng cờ bàn tay.

Diệp Già Lam đưa bánh kem qua: “Còn chưa qua 12 giờ.”

“Không ăn,” Đường Ngô nửa cúi đầu nhìn cô, khóe môi hơi nở cười: “Cậu ăn hộ tớ đi.”

Diệp Già Lam biết Đường Ngô không thích ăn đồ ngọt, khẽ nhúu mày, cầm nĩa ăn một miếng.

Vị bơ tan chảy, cô mới vừa nhấp môi, đã nghe thấy có người hỏi: “Quà đâu?”

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ tới nụ hôn buổi sáng.

Tựa như chuồn chuồn lướt nước, thậm chí không thể xem là hôn thật được.

Mặt cô nóng lên.

Hôm nay rõ ràng chỉ uống một ngụm rượu, kết quả lại giống như bị nhúm cả đầu vào vậy.

Diệp Già Lam cường ép bản thân dời lực chú ý, cô hít sâu một hơi, lấy ra một cái hộp từ trong cặp sách: "Về nhà hãy mở."

Đường Ngô duỗi tay nhận, sau đó ngay khi chạm phải cái hộp kia, tay anh lại đột nhiên di chuyển lên, nắm lấy cổ tay cô kéo về phía trước.

Diệp Già Lam tay trái cầm hộp, tay phải cầm bánh kem, còn chưa phản ứng lại, khuôn mặt thiếu niên đã hạ thấp xuống, chuẩn xác hôn lên môi cô.

Lần này không phải ở khóe môi.

Anh hôn vừa tỉ mỉ vừa liên tiếp*, thậm chí còn cuốn luôn cả chút bơ dính bên khóe môi cô.

(*câu góp ý đoạn này sao cho hay, chat nhẽ tui lại dùng từ "tối tấp" cho rồi)

Ngọt đến phát ngấy.

Nhưng ngoài ý muốn, anh lại cảm thấy cũng có thể chịu đựng được.

Lúc này là thời điểm người trẻ ra ngoài hoạt động nhiều, có mấy người qua đường thấy bọn họ như vậy, còn đặc biệt ái muội huýt sáo: “Mấy em trai em gái bây giờ to gan như vậy sao?”

Diệp Già Lam phản ứng không nhanh nhạy lắm, lúc này mặt mới lập tức đỏ lên.

Môi Đường Ngộ rời khỏi môi cô, nhỏ giọng trăn trở bên tai cô, sau đó nhẹ nhàng cắn xuống vành tai, “Nhớ anh sao?”

Diệp Già Lam hơi ngửa đầu, ngôi sao trên kia bị ánh đèn đường che lấp mất, không thấy rõ, nhưng mặt trăng kia lại vừa cong vừa sáng.

Cô giống như bị mê hoặc, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Bên tai, người nọ dường như thấp thấp giọng cười, “Anh cũng nhớ em!”

Giọng anh không lớn, nên nghe càng cực kì lưu luyến.

Hồ hấp Diệp Già Lam không được bình thường nữa, cô nhìn lên bầu trời đêm, chỉ cảm thấy từng ngôi sao một đều sáng lóe lên.

Trái tim này lên kịch liệt lại cực ngọt ngào, một câu Tô Cẩm Kha thường nói rất hợp với hoàn cảnh lúc này lại phiêu lãng bên tai.

Mấy năm trước, Tô Cẩm Kha là một fangirl chính hiệu, mấy lần Diệp Già Lam đi xem biểu diễn của idol với cô nàng.

Mỗi lần ở hiện trường biểu diễn, cô nàng thường gào lên một câu: Nguyệt đem mạng dâng cho người.

Diệp Già Lam trước kia chỉ cảm thấy cô nàng phóng đại quá mức, căn bản không thể hiểu nổi cảm giác ấy.

Nhưng đến hôm nay, dường như cô đã có thể hiểu được rồi.

Bởi vì ngay tại một khắc này đây, cô cũng muốn dâng mạng lên cho người thiếu niên thuần khiết dịu dàng trước mặt mình.

Editor:

Gửi lời đến bạn Phó Đồng: lời bạn nói chuẩn lắm luôn ấy. Nên bạn buông tha cho anh Ngô nhà mình đi nhé! Vì "không cướp nổi đâu!". Anh đã nói thế rồi thì bạn cũng nên hiểu, tránh để mình là mẹ nuôi lại còn phải đi độc ác. Ahihi.

Hôm nay siêu ngọt ngào, mọi người đã bị cấu lương đè bẹp chưa nào? Cảm ơn lời động viên của các bạn ngày hôm qua nhé! Iu mọi người.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chúng Ta Ngày Hôm Qua

Người muốn đem mạng dâng lên cho Đường Ngộ, là Diệp Già Lam của 8 năm trước.

Mà Diệp Già Lam của 8 năm sau, trước những khung cảnh trong quá khứ dần hiện lên, lại cảm thấy mình tựa như vừa trải qua một giấc mơ dài.

Trong mơ, cô và Đường Ngộ dưới ánh đèn đường trao nhau nụ hôn đầu đời, cả tư thế và biểu cảm đều ngây ngô đơn thuần, bên cạnh ngẫu nhiên có mấy thanh niên lêu lổng dừng chân, huýt sáo thành từng trận.

Bánh kem rớt trên mặt đất, hộp đựng nhãn cũng bị siết nhãn nhúm lại.

Mà giờ phút này lại mở mắt ra, cô không thể không bứt khỏi hồi ức ấy

Ánh đèn ngoài hành lang KTV sáng tỏ, hoàn toàn không giống nụ hôn đầu mơ màng âm thầm dưới ánh đèn đường mờ ảo đêm đó.

Đường Ngộ vừa rồi cũng quả thật hôn cô.

Nhưng nụ hôn này, cũng không còn giống nụ hôn đầu tiên ngây thơ ngọt ngào nữa.

Thời gian qua mau

Cô, thiếu nữ thanh xuân mười tám tuổi lúc trước, giờ đây đã biến thành một "chị già" hơn 27 tuổi mất rồi.

Diệp Già Lam tại giây phút này mới mơ mơ hồ hồ nhận ra, hiện tại hai người cô và Đường Ngô 26 tuổi, đang ở hành lang KTV.

Bên trong cánh cửa chỉ cần duỗi tay là có thể đẩy ra này, là bữa tiệc liên hoan hữu nghị của khoa ngoại thần kinh và khoa tâm thần của bệnh viện bọn họ.

Cô và Đường Ngô đã chia tay.

Chia tay 5 năm.

Sự thật cứ liên tiếp quay vòng trong đầu cô.

Diệp Già Lam nắm chặt tay, móng tay ấn vào lòng bàn tay, đau đớn truyền đến, cô mới hoàn toàn phân biệt được đâu là hồi ức đâu là hiện thực.

Đường Ngô ở trước mặt đã buông tay cô ra, anh hạ tay xuống bên vách tường bên cạnh lại khôi phục tư thế vừa rồi mới gọi điện thoại.

Mấy năm qua đi, trên người anh cơ hồ đã chẳng tìm thấy sự ngây ngô của thời niên thiếu nữa rồi, khuôn mặt anh lại càng thâm thúy hơn, chỉ có biểu cảm vẫn như cũ, lãnh đạm mà có chút xa cách.

Diệp Già Lam nghiêng đầu nhìn anh,

Đường Ngô lúc này hơi hơi cúi đầu, tóc ngắn trên trán che khuất non nửa cái trán, anh nửa khép mắt, không nói lời nào, cũng không quay đầu nhìn cô.

Diệp Già Lam biết anh không thể uống rượu.

Hôm nay say rượu làm loạn, tới ngày mai, có khả năng đã quên sạch chẳng còn mảnh nào rồi.

Cũng không biết nên cảm thấy may mắn hay bực mình nữa đây.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, sau khi thu tầm mắt lại, cô xoay người một lần nữa đẩy cửa phòng.

Y tá nhỏ bên trong vừa rồi muốn mở cửa lúc này cũng đang giơ tay ra tính mở thử cửa láng nữa, cửa kéo "Thùng" một cái, tầm mắt hai người chạm nhau.

Bác sĩ nam bên cạnh y tá được cô nàng gọi tới để tăng can đảm “Ai” một tiếng, “Không phải có thể mở ra đây sao..... cô đúng là suy nghĩ nhiều, còn nói là bị quỷ ám, một chỗ não nhiệt như thế này còn có thể bị quỷ ám sao?”

Bác sĩ nam thở dài lắc lắc đầu, lại vào trong tiếp tục uống rượu vung quyền.

Y tá nhỏ dẫu miệng lên, “Bác sĩ Diệp, cô về khi nào thế?”

Tâm trạng Diệp Già Lam không được tốt, giọng cũng thấp thỏm, “Vừa về thôi.”

“Có thấy đồ không sạch sẽ gì không a?”

Cô nàng y tá khoa tay múa chân, “Chính là cái loại bóng đen bay bay trong không khí hay gì gì đó đó.....”

Cô nàng vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ quỷ thần không thoát ra được.

Diệp Già Lam khô khốc cười: “Không có.”

Cô đầu cửa ra một chút, nghiêng người đi qua bên người cô nàng y tá.

Cửa phía sau hờ khép.

Diệp Già Lam nghe thấy cô y tá kia lại mơ hồ không rõ hỏi người đứng bên cửa một câu: “Đường, bác sĩ Đường, anh có khỏe không?”

Lời phía sau hoàn toàn bị tiếng nhạc trong phòng áp xuống, không rõ là do giọng Đường Ngô quá nhỏ hay là do anh căn bản chẳng hề chả lời nữa.

Diệp Già Lam đoán là về sau.

Khả năng tỉnh rượu của anh rất nhanh, nhưng mà lúc say, lời không hề thích nổi chuyện.

Bước chân Diệp Già Lam dừng ở cửa vài giây, sau đó mới lại ngồi trở lại bên cạnh Hứa Luyến.

Cô rót một ly Brandy, sau đó lại cho thêm mấy viên đá vào.

Hứa Luyến tới gần cô, trong tay vì cầm microphone, nên giọng cực to: “Loan Loan, cậu làm sao vậy a?”

Diệp Già Lam không nói lời nào, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lạnh lẽo hơi đặng, sau khi uống xong, tia cay cay dần dần lan ra.

Hơi nước trong hốc mắt cô cũng lập tức lan ra.

Rõ ràng là cùng một loại rượu, nhưng mà uống ở trong miệng Đường Ngô và uống trong miệng cô lại hoàn toàn không giống nhau.

Hương vị người nọ hôn còn lưu bên môi cô, chậm chạp không áp xuống nổi.

Diệp Già Lam lại rót một ly, lúc muốn nốc cạn, Hứa Luyến lại giữ chặt tay cô, cô nàng lấy ly rượu khỏi tay Diệp Già Lam, “Tuy rằng ngày mai cậu nghỉ phép, nhưng cũng không thể uống như vậy chứ.”

Vì lời vừa rồi của cô nàng phóng đại lên mấy lần nên toàn bộ người trong phòng đều nhìn qua đây.

Cả trai lẫn gái liếc qua vài lần, liền quyền cũng không dám cắt ——

Bọn họ bệnh viện ôn nhu xinh đẹp diệp bác sĩ, khóe miệng nhấp thẳng, khóe mắt ần ần có điểm điểm ướt át.

Lại hoa đi xuống liền có điểm phân không rõ nặng nhẹ.

Hứa luyện ly đến gần, cho nên xem đến cũng so người khác rõ ràng, nàng vội vàng buông microphone, trừu tờ giấy khăn cho nàng sát nước mắt: “Cong cong, người tốt cuộc làm sao vậy a?”

Bên cạnh không quan hệ nhân sĩ còn ở cho nhau đối diện.

Mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, cũng không ai có thể đoán ra cái nguyên do tới.

Hứa luyện nghĩ đến nàng là bởi vì tiếp mấy ngày trước đây thân cận đối tượng điện thoại đi ra ngoài, thật cẩn thận mà suy đoán nói: “Ninh trí nói cùng người không thích hợp, không tính toán tiếp tục?”

Bởi vì diện mạo xông ra, hứa luyện còn nhớ kỹ nàng thân cận đối tượng tên.

Diệp già lam không nói lời nào.

Hứa luyện liền cho rằng nàng là cam chịu, xoa xoa nàng bối an ủi nói: “Không có việc gì cong cong, ba điều chân châu châu không hảo tìm, nhưng là ba điều chân nam nhân đầy đường đều đúng vậy.”

Nàng nói ngẩng đầu nhìn mắt phòng nam các đồng sự, “Người xem cách vách khoa không đều là nam bác sĩ sao.”

Cách vách khoa nam bác sĩ nhóm: “.....”

Diệp già lam lại cầm một cái không cái ly, nàng lần này không uống rượu, chỉ đổ ly bạch thủy, phủng ở trong tay chậm rãi uống một ngụm: “Cùng hân không quan hệ.”

Mới vừa nói xong, môn lại bị đẩy ra.

Diệp già lam không tự chủ được mà nâng hạ mắt.

Không phải đường ngộ.

Vừa rời ra cửa tiểu hộ sĩ đẩy cửa tiến vào, thấy không khí không giống vừa rời như vậy náo nhiệt, có chút kinh ngạc hỏi: “Di, sao lại thế này a?”

Cửa ly nàng tiến một cái bác sĩ nâng lên cầm chỉ chỉ diệp già lam bên này.

Ghế lô không ai ra tiếng.

Nhưng là tiểu hộ sĩ trong lòng đã hiểu rõ.

Uống xong đệ nhị nước miếng sau, diệp già lam đem cái ly thả lại trên bàn, nàng giương mắt nhìn quanh hạ bốn phía, “Ta không có việc gì, các người tiếp tục chơi chính mình là được.”

Tuy rằng là nói như vậy, nhưng là vẫn là không ai nói chuyện.

Ở đây nam tính chiếm đa số, vài cái đều là cho diệp già lam đưa quá hoa.

Tuy rằng mỗi lần đều là bị nàng cự tuyệt.

Nhưng là diệp già lam cự tuyệt người cũng cự tuyệt mà có kỹ xảo, uyển chuyển mà liền kia tầng giấy cửa sổ

Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, ngày thường ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu sẽ thấy, ít nhất có thể để lại cho đối phương con đường làm bạn bè, như thế, cũng không đến mức để người khác phải xấu hổ.

Lông mi Diệp Già Lam hơi rũ, thấy vẫn không có ai động, dứt khoát tự mình mới bật nhạc vừa bị ai đó tắt đi lên.

Là một khúc tình ca.

Trong phòng bao lại lập tức náo nhiệt.

Diệp Già Lam đem microphone nhét vào trong tay Hứa Luyến, cô chớp chớp mắt, “Luyến Luyến, tớ muốn nghe bài này.”

Hứa Luyến vừa nhìn màn hình.

Cái gia hỏa này.

Là bài 《 mua bán tình yêu 》 mà hai cô y tá kia vừa hát, vòng đi vòng lại, vòng một vòng, lại vòng tới cái bài này luôn.

Hứa Luyến khụ một tiếng, căng da đầu cất tiếng hát.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng dựa vào sô pha, an an tĩnh tĩnh nghe.

Ca từ cô dường như chẳng không hiểu, chỉ có thể nghe thấy mấy chữ tình a yêu a linh tinh thôi.

Càng nghe lại càng khó chịu.

Diệp Già Lam gửi WeChat cho Tô Cẩm Kha: 【 Hôm nay khoa bọn tớ với khoa ngoại thần kinh liên hoan. 】【

【 có soái ca không? 】【

【 có. 】【

【 nhớ giới thiệu cho tớ quen đó, yêu cậu bảo bối! 】

Khóe môi Diệp Già Lam mím lại, sau đó gõ mấy chữ: 【 Đường Ngô, cậu muốn không? 】

Tô Cẩm Kha đã gửi qua một chuỗi ba chấm siêu dài.

Cô nàng thật sự cảm thấy không thể tin nổi, một hồi lâu mới hỏi lại:

【 cậu ta tới bệnh viện các cậu sao? 】 【 ừ. 】

Tô Cẩm Kha không biết nói gì nữa.

Cô nàng đã chứng kiến toàn bộ quá trình Tô Cẩm Kha và Đường Ngô ở bên nhau đến tận khi chia tay.

Chia tay 5 năm, Diệp Già Lam trước nay vẫn không nhắc đến người này.

Tô Cẩm Kha hỏi cũng không dám hỏi, càng đừng nói là nhắc đến trước mặt cô, cô nàng than mấy câu với màn hình di động trước mặt, cuối cùng mới thốt ra được một câu:

【 vậy hôm nay hai người gặp nhau có thấy..... Xấu hổ không? 】

Đương nhiên không xấu hổ, bởi vì, 【 anh ấy uống say. 】

Tô Cẩm Kha: 【 không phải say rượu loạn tính đó chứ? 】

Thật ra so với say rượu loạn tính cũng chẳng khác nhau là bao, đều là uống say làm chuyện không nên cả.

Diệp Già Lam không rep lại.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rõ ràng hôm nay không hao phí bao nhiêu thể lực, nhưng lại mệt như thể muốn tan ra luôn cho rồi.

Bên tai ồn ào, Diệp Già Lam lại buồn ngủ vô cùng.

Lúc cô đang mơ màng, bên cạnh đột nhiên có người gọi cô một tiếng: “Bác sĩ Diệp?”

Diệp Già Lam hơi hơi hé mắt nhìn.

Không biết cô y tá kia ngồi vào đây từ khi nào, cô nàng khụ một tiếng: “Tôi biết hôm nay cô vì sao lại không vui.”

Diệp Già Lam nhú mày.

“Vừa rồi tôi có thấy bác sĩ Đường ngoài cửa..... Vừa rồi có phải cô tỏ tình với anh ấy bị từ chối nên mới như vậy đúng không a?”

“Bác sĩ Diệp, động tác của cô cũng quá nhanh đi.”

“Bác sĩ Đường còn chưa chính thức nhận chức đâu, cô đã xuống tay với anh ấy rồi?”

Diệp Già Lam mím môi, không đáp.

Cô lười giải thích.

Cô y tá này hoàn toàn không biết, thật lâu thật lâu trước kia, là Đường Ngộ tỏ tình với cô trước.

Chính là vào đêm sinh nhật hôm đó, sau kho hôn cô rồi, anh dừng lại bên tai cô, như hôn lại như cắn, anh hỏi: “Thích anh không?”

Diệp Già Lam đắm chìm trong sự ngỡ ngàng khi mới lần đầu tiếp xúc thân mật với người ta còn chưa hồi hồn, mím môi không chịu đáp.

Người nọ tựa hồ cũng không chờ cô đáp, dè thấp giọng, lại nói mấy chữ, hai người ở gần, khi anh nói, hơi thở ấm áp đều phả vào tai cô, có chút

ngừa ngừa.

Anh nói: “Anh thích em.”

-

Sáng thứ 2, Diệp Già Lam đến văn phòng lúc 8h.

Trong văn phòng không có một bóng người, hứa Luyện đi kiểm tra phòng bệnh còn chưa về.

Diệp Già Lam ngồi trên ghế lật lật bệnh án.

Hai trang trước có ghi chép về bệnh nhân mới vào hôm trước, còn có một trang ghi chép về bệnh nhân có ký ức hỗn loạn tới khám hôm qua.

8 giờ rưỡi, cô kẹp bệnh án lại bỏ qua một bên, chuẩn bị tới phòng 301 xem tiểu công chúa.

Lúc đi tới cửa cô lại dừng lại.

Phòng ngoại thần kinh với phòng tâm thần đúng là cách nhau quá gần, cơ bản chỉ cần đi vài bước là có thể đụng.

Tay Diệp Già Lam chạm đến then cửa, do dự vài giây, vừa muốn thu lại, cửa phòng đã bị gõ vang.

“Tiểu Diệp, cháu có ở đây không a?”

Diệp Già Lam nghe ra giọng này, là chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh, hơn 50 tuổi, ngày thường đối với vãn bối như bọn họ tương đương hiền hòa.

Cô vội vàng đáp lời, nắm chặt then cửa mở cửa.

Chủ nhiệm Tổng quả nhiên đứng ở bên ngoài, “Tiểu Diệp a, giới thiệu đồng nghiệp mới với cháu một chút.”

Ánh mắt Diệp Già Lam còn chưa chuyển, hô hấp đã nghẹn lại.

Khoa giải phẫu thần kinh, đồng nghiệp mới.

Không cần nghĩ cũng biết là ai rồi.

Môi Diệp Già Lam hơi hơi nhấp thẳng, một hồi lâu mới nhẹ nhàng thả ra, “Chủ nhiệm Ngô.....”

Cô không dám chuyển ánh mắt, sợ chạm phải ánh mắt người kia.

“Không cần ngại,” chủ nhiệm Ngô vỗ vỗ bả vai cô, nhắc chân tiến vào, “Tiểu Đường cũng vào đi, hai người trẻ tuổi các cháu mau làm quen, mau làm quen đi.”

Diệp Già Lam: “.....”

Đường Ngô còn đứng ở ngoài cửa, lời chủ nhiệm Ngô rơi xuống, anh mới không mẫn không nhạt đáp một câu câu: “Hôm qua chúng ta——”

Chủ nhiệm Ngô đã chạy tới cửa sổ bên cạnh thông khí, ông kéo cửa sổ ra hơn phân nửa, “Như thế nào, gặp rồi?”

Diệp Già Lam cúi đầu.

Cô nhìn xuống giày Đường Ngô.

Vẫn là giày trắng như cũ, vạn năm bất biến.

Anh vẫn luôn đi thế.

Ánh mắt Diệp Già Lam dừng phía trên nửa giày.

Sau đó cô nghe thấy Đường Ngộ “Vâng” một tiếng.

Giây tiếp theo, Đường Ngộ nhắc chân tới gần cô nửa bước, anh hơi hơi cúi đầu, dùng giọng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói câu: “Cũng hôn rồi nhỉ?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tháp Gần Nước*

*Cận thủy lâu đài: là một câu thành ngữ, ý chỉ tháp gần nước, có thể đón ánh trăng đầu tiên. So sánh như thế ý nói vì ở gần mà có cơ hội được ưu tiên đạt được thành quả hơn, có lợi hơn. Tương tự câu "gần quan được ban lộc" mà bên dưới đề cập.

"Cũng hôn rồi nhỉ?"

Câu anh dùng là câu hỏi.

Hồ hấp Diệp Già Lam cứng lại, tầm mắt không tự giác hướng lên trên, cô nhìn qua, vừa lúc có thể nhìn thấy cổ áo blouse trắng ngay ngắn của người nọ, bên trong là cổ áo sơ mi cũng đồng dạng màu trắng, không cài kín nút áo, nhìn vẫn nhã lại đứng đắn.

Anh thật sự đã mặc áo blouse trắng thể hiện đúng soái khí của hình tượng nam bác sĩ trong phim thần tượng rồi.

Ánh mắt Diệp Già Lam ngừng trên cổ áo Đường Ngô, tim vẫn chưa ổn định lại, vừa muốn thề thốt phủ nhận, đã nghe anh nhẹ giọng hỏi: “Nếu không hôn sao lại không dám nhìn anh?”

“.....”

Quả nhiên là đã quên.

Anh quả thực đã quên chuyện hôm qua, nhưng những chuyện trước đây lại nhớ rõ ràng.

Diệp Già Lam vốn dĩ không phải kiểu người phóng khoáng gì, 3 năm quen Đường Ngô, mỗi lần hôn nhau xong lại mất ít nhất 2" không dám nhìn mặt anh.

Mắt người nọ cực đẹp, sau khi hôn, ngọn lửa nơi đáy mắt lại càng thêm mãnh liệt.

Diệp Già Lam trước kia không dám nhìn, cô sợ sẽ cầm giữ không được.

Nhưng, lúc này, cô lại không thể không nhìn.

Đường Ngô nói đến đây rồi, Diệp Già Lam theo bản năng nâng cằm, nâng mắt lên nhìn anh một cái.

Ngô chủ nhiệm ở phía quay đầu nhìn bọn họ, “Hai đứa thật sự gặp rồi sao?”

Diệp Già Lam vội vàng xoay người, hướng về phía Ngô chủ nhiệm cười một cái: “Hôm trước liên hoan có gặp một lần ạ.”

Cô đứng đưa lưng về phía Đường Ngô, mái tóc buộc đơn giản phía sau, vừa dài vừa thẳng.

Lúc bọn họ còn bên nhau, tóc cô vẫn rất ngắn.

Tóc ngắn dễ xử lí, Diệp Già Lam đee tóc ngắn mấy năm, mãi đến khi chia tay với Đường Ngô cô mới lại đi nuôi lại tóc.

Ánh mắt Đường Ngô hạ thấp xuống, dừng trên mái tóc dài của cô nửa giây, sau đó di chuyển xuống, xẹt qua cần cổ trắng nõn tinh tế của cô.

Khóe miệng anh hơi mím, kí ức về chuyện xảy ra sau khi say rượu vào buổi tối hôm trước không hề có chút ấn tượng nào.

Đường Ngô thật sự không nhớ nổi.

Trước kia tử lượng của anh thế nào, hiện tại vẫn y như thế thôi.

Tạ Cảnh Phi nói cũng không sai, thể chất Đường Ngô trời sinh chính là như vậy, một ly say hai ly đảo.

Ngày thường anh cũng cơ bản không chạm vào rượu.

Nguyên nhân do thể chất cũng có, nhưng càng quan trọng hơn là do yêu cầu của cái nghề này.

Bọn họ là bác sĩ khoa ngoại, uống rượu nhiều sẽ có khả năng ảnh hưởng tới độ chuẩn xác khi cầm dao giải phẫu.

Có một lần Đường Ngô chủ động uống rượu, thì chính là vào buổi tối hôm chia tay với Diệp Già Lam.

Cách hiện tại đã 5 năm rồi.

Ngày đó anh với Tạ Cảnh Phi uống mấy chai liền, ngủ thẳng đến chiều ngày hôm sau luôn.

Sau đó rượu tỉnh, anh đã phải lên máy bay bay thẳng qua Mỹ vào tối đó luôn rồi.

Bắt đầu từ ngày đó, cái tên Diệp Già Lam này anh vẫn chưa từng nhắc lại lần nào.

Tạ Cảnh Phi có gọi điện cho anh, cậu ta biết Đường Ngô đối với Diệp Già Lam vẫn nhớ mãi không quên, lo lắng sốt ruột muốn báo cáo chút tình

hình cho anh, kết quả hai chữ “Lam tử” mới vừa nói ra, điện thoại đã bị anh cúp mất.

Tạ Cảnh Phi chưa nói xong nửa câu còn lại là: Lam tử hôm nay đi xem mắt.

Đường Ngô không biết chuyện này.

Nếu mà biết thì khẳng định sẽ không phải là hiện tại mới trở lại.

Ánh mắt anh vẫn dừng ở đó, Diệp Già Lam tiến về phía trước, cô lấy hai ly giấy rót hai ly nước, sau đó đặt lên bàn: “Chủ nhiệm Ngô.”

Chủ nhiệm Ngô từ bên cửa sổ đi tới.

Lúc Diệp Già Lam đến thực tập cũng có khoảng thời gian ở dưới tay ông, nên ông cũng chẳng khách sáo gì nhiều với cô cả, cầm lấy giấy kia lên rồi lấy một ly khác cho Đường Ngô, “Không phải hôm qua sao —— thầy thấy em là tối hôm qua uống nhiều quá, đến ngày liên hoan cũng không nhớ rõ rồi kìa.”

Chủ nhiệm Ngô cười tùm tùm vỗ vỗ bờ vai của anh, “Thầy nghe Tiểu Ngưu nói hôm qua em uống rượu, không phải không thể uống rượu sao? Uống rượu vào là muốn làm gì a?”

Ông chỉ thuận miệng hỏi thế, nhưng lại hỏi ra điểm mấu chốt luôn rồi.

Đường Ngô tối đó uống rượu, là vì muốn mượn rượu làm loạn, hôn Diệp Già Lam.

Nhưng mà nhìn phản ứng này của Diệp Già Lam, hình như anh không hôn được rồi.

Đường Ngô cúi đầu nhìn cái ly giấy.

Nước trong ly không nhiều, anh uống một ngụm, nói như thể không chút để ý: “Muốn thử xem có thể nào say rượu loạn tính hay không.”

Tay cầm ly của Diệp Già Lam đột nhiên buộc chặt, ly giấy bị niết đến biến hình, nước bên trong tràn ra chảy lên ngón tay, cô mới phản ứng lại, cô vội vàng rút tờ giấy khăn lau tay và mặt bàn.

Chủ nhiệm Ngô bên kia không chú ý tới tình huống bên này, còn cười ha hả nói: “Khăng định loạn không được, lúc thầy còn trẻ với cả sư mẫu của em có một lần muốn có một bữa tối dưới ánh nến lãng mạn một chút, kết quả lại uống rượu vang đỏ nhiều quá, căn bản không có hứng thú, ngày hôm sau sư mẫu của em nói thầy ngã lên trên giường là ngủ, giống hệt heo kêu mãi không tỉnh vậy đó.....”

Vợ chủ nhiệm Ngô là chủ nhiệm phòng Diệp Già Lam, hai người kết hôn hai mươi mấy năm, cuộc sống vợ chồng vô cùng hạnh phúc.

Diệp Già Lam chỉ nghe mấy lời kể này thôi đã cảm thấy rất ấm áp rồi, cô cong cong khóe môi, ngay sau đó lại nghe thấy Đường Ngô nói: “Quả thật loạn không được.”

Anh nén ly giấy vào thùng rác, ánh mắt ngừng trên mặt Diệp Già Lam nửa giây, sau đó thu lại, “Thầy Ngô, hình như 10 giờ thầy còn có ca giải phẫu cắt bỏ u thần kinh.”

Chủ nhiệm Ngô được anh nhắc nhở, vội vàng giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Thời gian không còn sớm, ông lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam: “Tiểu Diệp a, cháu với Tiểu Đường tuổi tác sêm sêm, giao lưu thêm nhiều chút đi nha.”

Nói xong căn bản không chờ Diệp Già Lam kịp đáp lại, ông đã vội vàng ra cửa, đi chuẩn bị ca giải phẫu tiếp theo.

Chủ nhiệm Ngô vừa rồi rõ ràng cũng không nói quá nhiều, nhưng ông vừa đi, toàn bộ văn phòng liền lập tức an tĩnh lại.

Cửa văn phòng đóng lại, không khí phảng phất cũng lập tức đình trệ.

Ánh mắt Diệp Già Lam không biết nên đặt chỗ nào, sau khi đảo quanh một vòng, dứt khoát ngồi lên ghế, giả bộ lật xem bệnh án.

Bên trên chữ viết rành mạch, đều là do cô tự tay viết lên, nhưng vào lúc này cô xem dường như lại không thể hiểu nổi.

“Lật ngược rồi.”

Diệp Già Lam sửng sốt, vội vàng kẹp bệnh án lại.

Mới vừa đảo lại, đã nghe thấy người nọ như có như không khẽ cười.

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn, chữ bị đảo ngược.

Nói cách khác, vừa hướng cô giờ là đúng.

(¥-¥. Mất mặt quá chị ơi~~~)

Đường Ngô là cố ý.

Diệp Già Lam nhú mày, đầu cô hơi nâng lên, tầm mắt xoay nửa vòng, cuối cùng dừng ở chậu cây xanh bên cạnh cửa ra vào: “Bác sĩ Đường, tôi còn có việc.”

Ngụ ý, anh có thể đi ra ngoài rồi đó.

Đường Ngô không thể nào nghe không hiểu, nhưng anh chỉ thờ ơ “Ừ” một tiếng, “Bác sĩ Diệp, ngày thường em nói chuyện với người khác cũng như vậy sao?”

Diệp Già Lam lại đảo bệnh án về, cô chột dạ lạ thường: "... Thế nào cơ?"

“Không nhìn người ta.”

“.....”

Người nọ vốn dĩ đứng ở phía đối diện cách bàn làm việc của cô mấy mét, lời vừa dứt, anh đã nhấc chân đi tới, sau đó ngừng ở trước bàn làm việc của cô.

Anh hơi hơi cúi người, đôi tay nhẹ nhàng chống lên mặt bàn, “Bác sĩ Diệp, em cứ như vậy sẽ làm tôi cảm thấy đêm đó chúng ta có làm cái gì rồi đó.”

“Không có.”

Diệp Già Lam lần này phủ nhận cực mau, “Anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Khoảng cách từ tay Đường Ngô tới tay cô chưa đến mười centimet, tiến thêm chút nữa là có thể chạm tới.

Người đàn ông trước mặt tuy là không gần cô quá, nhưng ở cũng trong một cái văn phòng, không khí hô hấp được có khả năng đều đã trao đổi cho nhau rồi, Diệp Già Lam chậm rì rì thở hắt ra, cứ như vậy thì bệnh án cô chả xem được chữ nào mất thôi.

Cô giương mắt, cầm bút đặt lên bàn: “Bác sĩ Đường.....”

Giọng nói đột nhiên im bật.

Ngón út của Diệp Già Lam đụng phải ngón út của người nọ.

Cô rũ mắt nhìn, nửa giây qua đi, cô mới giống như bị điện giật rụt tay lại, lời đuổi khách còn chưa nói ra, cửa văn phòng đã bị đẩy mở.

Hứa Luyện đi kiểm tra phòng trở về, tùy tiện ném bệnh án lên bàn làm việc, “Loan Loan.....”

Cô nàng quay đầu, lúc này mới nhìn thấy trong văn phòng còn có một người khác.

Người nọ một tay chống lên bàn làm việc của Diệp Già Lam, nhú mi quay đầu nhìn cô nàng.

(Ai biểu chị tự dưng vô phá hỏng chuyện tốt nhà người ta cơ chứ)

Hứa Luyện nuốt nước miếng một cái, khoe miệng cứng đờ kéo kéo, vội vàng cúi đầu sửa sang lại cổ áo blouse trắng.

Vừa cúi đầu, cô nàng đã thaya trên cổ tay áo mình có dính vài giọt máu, là do cô cọ phải khi xử lí vết thương cho người bị bình hoa pha lê vỡ làm bị thương từ đêm, nút áo blouse trắng cũng không biết bệnh nhân phát bệnh nào kéo đứt một viên.

Hình tượng này, xuất hiện trước mặt anh đẹp trai thật sự chẳng hay ho gì.

Hứa Luyện dứt khoát từ bỏ giấy giụa, cô nàng khẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu lên cười thân thiện lại nhiệt tình với anh: “Bác sĩ Đường, xin chào.”

Tối hôm trước Đường Ngộ về sớm nên căn bản chưa kịp làm quen với khoa tâm thần.

Anh nhú mi, lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam theo tới quen giải thích: “Hứa luyện.”

Đường Ngộ đứng dậy, “Xin chào.”

Từ trước đến nay anh luôn lịch sự, nhưng giọng thì vẫn luôn là kiểu lạnh nhạt người sống chớ đến gần.

Diệp Già Lam cúi đầu lật bệnh án, sau đó nghe thấy Hứa Luyện lại hỏi một câu: “Bác sĩ Đường, anh là người địa phương sao?”

“Ừm.”

“Tôi nghe chủ nhiệm Ngô nói, anh tốt nghiệp trường Đại học Columbia sao a?”

“Ừm.”

“Mấy năm nay đều ở nước ngoài sao?”

“Ừm.”

Hứa Luyện hiển nhiên cực kì hưng phấn với soái ca, máy hát* đã mở thì khó mà khép lại nổi.

(*chỉ mở miệng ra nói, mà là dành cho những chế hay nói nhiều, như tui chẳng hạn)

Diệp Già Lam nhú nhú mày, “Luyện Luyện.”

Cô đánh gãy Hứa Luyện, “Bác sĩ Đường còn phải đi làm việc.”

Hứa Luyện còn hỏi chưa tận hứng, giọng cô nàng ngờ vực, quay đầu hỏi Đường Ngô: “Phải không?”

Đường Ngô liếc nhìn Diệp Già Lam, cô đang cúi đầu phân tích bệnh án, anh “Ừm” một thanh, là nói với Hứa Luyện.

Sau đó anh nhẹ giọng nói với Diệp Già Lam: “Tôi đây đi làm việc đây, bác sĩ Diệp.”

Âm cuối anh hơi nâng, cố tình nhấn mạnh hai chữ "Làm việc".

Diệp Già Lam siết chặt cây bút trong tay, cô hít sâu một hơi, nửa phút sau lại ngẩng đầu, trước mặt đã không còn bóng dáng Đường Ngô nữa.

Ánh mắt Hứa Luyến vẫn còn ngừng ở cửa, "A" một tiếng cảm thán nói: "Lớn lên đẹp trai như thế, trách sao được đến cậu cũng tỏ tình với người ta....."

Mới vừa nói xong, cô nàng dường như phát hiện mình nói sai, vội vàng dùng tay bưng kín miệng.

Hôm đó Hứa Luyến nghe thấy cô y tá kia nói chuyện với cô.

Nhưng lại lo lắng người bị từ chối thấy đau lòng nên cô nàng vẫn không dám hỏi Diệp Già Lam, kết quả chỉ cảm thán một câu đột nhiên lại lờ miệng.

Hứa Luyến đầu quay lại, "Cậu cái gì cũng chưa nghe thấy đâu."

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Hứa Luyến trộm liếc nhìn cô một cái, thoáng thấy khóe môi cô gắt gao mím lại, cô nàng lại thở dài: "Loan Loan, cậu cũng không cần nản lòng..... cậu xem chúng ta cách văn phòng bác sĩ Đường gần như thế, sau này cô hội nhất định cũng có nhiều."

Cô nàng không ngừng cố gắng, "Cũng biết gần quan được ban lộc chứ?"

"Bác sĩ khoa ngoại thần kinh công việc bận rộn, bận đến mức cả ngày còn chả có thời gian ăn cơm dạ dày chắc sẽ không tốt..... Chúng ta phải bước từng bước một, muôn bắt lấy trái tim đàn ông, vậy trước tiên phải bắt được cái dạ dày của anh ta đã."

Lời nói chưa dừng. Tay đang viết của Diệp Già Lam đã đột nhiên dừng lại.

Chuyên mục editor lại (lại) làm nhảm:

1. Mục bình luận:

Muốn khen bạn Ngô Ngô một chút các bạn ạ. Tui dường như đã thấy bạn ấy bước vào con đường thê nô không lối về mất rồi (thật ra là từ lâu rồi mới đúng 😊). Cảm giác bạn ý nghe lời bạn Lam kinh khủng khiếp. Người ta hông giới thiệu sẽ không tự ý làm quen với gái, người ta bảo về làm việc đi là đi về liền. Ngô Ngô thiệt dễ cưng luôn đó.

2. Mục chính sự:

Ok. Ở đây là vấn đề chính sự.

Trước tiên xin chân thành gửi lời xin lỗi đến bà con cô bác gần xa. Dạo này tui bận quá, đi cả ngày, học cả sáng cả chiều đến hơn 7h rồi bài tập tùm lum nên chẳng có thời gian edit gì cả. Để mọi người chờ lâu rồi. Thật xin lỗi nha.

Thứ 2 đó là có một chuyện vui và muốn chuyện hông được vui cho lắm muốn thông báo với mọi người:

- Tin vui đó là: bộ truyện này bản Trung đã được má Cẩm hoàn vào lúc 21:59:36 2018-09-09 rồi nhé các mẹ. Tổng cộng 87 chương, gồm 2 quyển ("Ánh trăng sáng" và "Nốt chu sa"); Q1 gồm 30 chương (gồm chương thơ 1+2) đã edit hoàn; Q2 gồm 57 chương (chỉ có chương thơ.... 9 ☹️) đang bò edit. In đậm số chương đã bớt có người hỏi tui nhé.

Mọi người mau mau vỗ tay chúc mừng nào.

- Tin buồn đó là: Tui vẫn hông có thời gian. Thật sự dạo này một đũa lười như mình cũng bị ép đến phải chăm chỉ luôn rồi, lại đang giao mùa bị ốm nên tiến độ có lẽ sẽ (tiếp tục) chậm. Hi vọng mọi người thông cảm cho tui. Cảm ơn, iu mọi người nhiều.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sư Mẫu Tìm Em

Thật sự đã bị Hứa Luyện nói đến tử huyết mất rồi.

Hiện tại Đường Ngô có bị đau dạ dày hay không thì cô không biết, nhưng mà cô biết lúc anh học đại học quả thực ăn uống rất vớ vẩn.

Tới bệnh viện bạn, ở trường y cũng không nhẹ nhàng hơn gì.

Kiểu như Diệp Già Lam còn ồm xú, tuy cũng học lâm sàng, nhưng dù sao chuyên môn cũng là khoa tâm thần nên thí nghiệm được sắp xếp trong giai đoạn mấy năm cuối cũng không tính là quá nhiều.

Thời gian ăn cơm của cô chưa bao giờ thiếu, nên thân thể vẫn khỏe mạnh.

Nhưng Đường Ngô thì ——

Diệp Già Lam và anh bên nhau ba năm, đến cuối năm 3 thì chia tay.

Sau khi chia tay, nửa năm đầu, hai người đường ai nấy đi, ai cũng không quấy rầy ai.

Nửa năm sau, sau khi kì nghỉ đông năm 3 kết thúc, Diệp Già Lam qua thăm cha ruột Diệp Cảnh 2 tuần.

Nhà họ Diệp định cư ở New York, con gái của cặp vợ chồng nhà hàng xóm tên Monica, là một cô gái bản địa tuổi tầm như Diệp Già Lam, tóc vàng mắt xanh, tuy rằng ngôn ngữ vẫn chưa thông lắm, nhưng ngoài ý muốn, ở chung với Diệp Già Lam lại rất hòa hảo.

Trước khi từ New York trước một buổi tối, Diệp Già Lam và Monica đến trường Columbia.

Đó là lần đầu tiên cô tới trường của Đường Ngô.

Trừ bỏ xa lạ vẫn là xa lạ.

Đêm đó 9 giờ, Diệp Già Lam đứng lên bên ngoài dãy nhà thí nghiệm của trường y.

Ánh đèn toàn bộ dãy nhà thí nghiệm đều sáng tỏ, y như thư viện Harvard, ngày đêm chẳng phân biệt.

Monica lấy một ly trà sữa nóng, khó hiểu nhìn tòa nhà thí nghiệm, lại nhìn Diệp Già Lam, hỏi cô một câu tiếng Trung pha lẫn tiếng Anh không chuẩn lắm: “Diệp, cậu phải đợi người sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu, nhưng cũng không tiếp tục đi về phía trước.

Cô đoán Đường Ngô đang ở bên trong.

Bên ngoài dãy thí nghiệm có mấy cái cây, dưới mỗi cái cây đều có một hàng ghế đá.

Đèn đường chiếu sáng rực, nhưng cách tầng tầng cành lá chiếu xuống lại che mất ánh sáng chạm tới ghế đá, cơ hồ biến cả khu thành nơi tối tăm nhất.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm dãy nhà thí nghiệm vài giây, sau đó ngồi xuống dưới ghế đá.

Nhiệt độ không khí không tính là quá thấp, nhưng dù sao cũng là ban đêm, mặt ghế lạnh lẽo, Diệp Già Lam lại mặc không nhiều lắm, một chiếc áo len mỏng, bên ngoài cũng không khoác thêm cái áo khoác nào.

Monica lại nhìn về phía cửa dãy thí nghiệm, “Diệp, vậy cậu đang lên kế hoạch muốn cùng soái ca y học tạo ra một cuộc chạm mặt định mệnh đó ư?”

Diệp Gà Lam cúi đầu hà hơi, lần này cô gật đầu.

Cô đúng là muốn một cuộc chạm mặt định mệnh.

Cô và Đường Ngô đơn phương chạm mặt.

Diệp Gà Lam lẳng lẳng ngồi dưới gốc cây, đôi mắt một khắc cũng không rời nhìn chăm chăm cửa.

Cô ngồi từ 9 giờ tới hơn 11 giờ, sau đó cô phát hiện, đá thật là có thể ủ nhiệt.

Diệp Gà Lam ngồi trên ghế đá hơn hai tiếng.

Đá dưới móng cô đều đã ấm lên cả rồi, nhưng người nọ vẫn chưa ra.

Monica đã uống tới 3 ly cà phê, vậy mà vẫn ngáp liên tục: “Diệp, cậu thật sự muốn tạo cuộc gặp gỡ vô tình à?”

“Cậu xem, trong hai tiếng này giờ, có một đám con trai đi ra, đều là oai tảo nứt dưa cả.”

Cô nàng vẫn chưa dùng tốt thành ngữ lắm, duỗi tay nắm chặt tay Diệp Gà Lam, cực kì lạnh lẽo.

Monica cuống quýt túm cô lên, “Chúng mình chạy nhanh về đi thôi, sáng mai cậu còn phải lên máy bay, hôm nay đừng để bị ốm chứ.”

Diệp Gà Lam chờ chán ngán thất vọng, nên tốc độ hoạt động của não cũng chậm hơn không ít.

Cô thở dài, dùng vài giây tiêu hóa lời Monica nói, sau đó cảm thấy cô nàng nói phi thường có đạo lý.

Nói không chừng hôm nay Đường Ngô căn bản không ở phòng thí nghiệm thì sao.

Diệp Già Lam chà xát ngón tay, kéo tay áo len dài ra, che khuất nửa bàn tay, vừa muốn cùng Monica ra khỏi trường, cửa tòa thí nghiệm đã có hai người bước ra.

Đều là nam sinh cao ráo tóc đen.

Động tác muốn xoay người của Diệp Già Lam lập tức cứng đờ.

Monica nhẹ nhàng huýt sáo, “Oa, thật sự cuộc gặp gỡ định mệnh tới rồi.”

“Diệp, nói không chừng bọn họ với cậu đều là người Trung Quốc đó.”

Diệp Già Lam chớp chớp mắt.

Vừa rồi tiếng Monica huýt sáo tựa hồ đã bị người bên kia nghe thấy được, cô thấy người bên cạnh Đường Ngô nhìn sang bên này.

Diệp Già Lam nghĩ, đây có lẽ là lần có khoảng cách gần nhất giữa cô và Đường Ngô trong vòng nửa năm nay, thậm chí là cả rất nhiều năm sau này nữa.

Chỉ mấy mét thế thôi, hai bên chỉ cần tiến thêm vài bước là có thể đến bên nhau rồi.

Người bên kia không có ý đẽ giọng xuống, cô ở vị trí này thậm chí còn có thể nghe được rõ ràng, sau đó cô nghe thấy một người khác nói: “Ngô, vừa rồi có nghe thấy tiếng huýt sáo không?”

Đường Ngô lúc ấy đang đứng dưới ánh đèn đường chói lọi, anh đeo kính mắt, nửa cúi đầu, rút ra một liều thuốc từ bao thuốc lá, “Không có.”

Thời cao trung Đường Ngô không thích đeo kính.

Anh và Diệp Già Lam bên nhau ba năm, cũng chưa từng chạm qua thuốc lá, duy nhất một lần, là xong việc.

Bên cạnh Monica nhịn không được lại huýt sáo: “Lúc hút thuốc cũng quá gọi cảm mà!”

Diệp Già Lam không nghe thấy nửa câu đầu, cô chỉ nghe thấy có một từ “sexy” mà thôi.

Lời này của Monica bởi vì kích động mà tăng lên nửa phần, một người khác đi bên kia lại chọc Đường Ngô, “Hình như lại có một tiếng huýt.”

Đường Ngô không đáp, nắn thuốc lá ném vào thùng rác.

Anh không có tí hứng thú gì với loại đề tài này, xoay người dưới ánh đèn đường.

Nam sinh kia đi theo phía sau anh, “Ăn cơm tối chưa?”

Diệp Già Lam cũng theo bản năng tiến lên phía trước nửa bước, chỉ nửa bước này, cô đã từ dưới bóng cây bước ra.

Cô nghĩ, nếu lúc này Đường Ngô quay đầu một lần, vậy ắt có thể thấy cô rồi.

Nhưng anh không có.

Anh đưa lưng về phía Diệp Già Lam tiến về phía xa, chỉ nhàn nhạt ném ra hai chữ: “Quên rồi.”

Anh quên ăn cơm tối rồi.

Hơn nữa không chừng cũng đã quên rất nhiều lần.

Diệp Già Lam biết học y thường mệt.

Suy nghĩ thu dần lại, cô nhẹ nhàng hít một hơi, dạ dày Đường Ngô không tốt, cũng đã chẳng còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Bọn họ hiện tại, chỉ là đồng nghiệp ở chung dưới một bệnh viện mà thôi.

Cô và Đường Ngô, và Hứa Luyến, thậm chí bất kể một người nào khác nữa thì với Đường Ngô, quan hệ cũng y hệt như nhau.

Xa cũng không quá xa, nhưng lại chẳng thể tiến thêm một bước nào.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, không nghĩ lung tung nữa. Cô lại mở bệnh án ra lần nữa.

Tới gần 12 giờ trưa, Diệp Già Lam nhận được một tin WeChat: 【 Bác sĩ Diệp, hôm nay có thời gian ăn một bữa cơm với tôi không? 】

Là đối tượng xem mắt của cô, Ninh Trí.

Mấy câu từ chối Diệp Già Lam cũng đều gõ ra rồi, bỗng lại nhận được WeChat Dư Thu Hoa nữ sĩ gửi qua: 【 Loan Loan a, Tiểu Ninh nói trưa nay muốn mời con ăn cơm, con đừng có đi ăn ở nhà ăn bệnh viện đó nha. 】

Dư thu Hoa cảm thấy vui mừng: 【 khó lắm mới có một người theo đuổi, con trước cũng đừng nhanh như thế đã từ chối người ta. 】

Diệp Già Lam lại mở khung chat với Ninh Trí ra.

Nhìn chăm chăm hình đại diện của anh ta hơn nửa phút, sau đó lại xóa sạch bản nháp mới gõ kia, đổi thành một chữ: 【 Được. 】

Ninh Trí rõ ràng chuẩn bị sẵn sàng, gần như là ngay lập tức đã gửi địa chỉ qua.

Là một quán trà ngon ở gần bệnh viện, giá cả không thấp.

Diệp Già Lam: 【 tùy tiện ăn chút là được rồi. 】

【 tùy tiện ăn không thích hợp với cô 】

【 vậy cảm ơn Ninh tiên sinh. 】

【 gọi trực tiếp là Ninh Trí là được rồi. 】

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, 【 Được, tôi qua đó liền đây. 】

Tin vừa gửi, Diệp Già Lam đã cởi áo blouse trắng ra treo lên giá áo.

Hứa Luyến “Ai” một tiếng, “Đi đâu ăn thế?”

“Ninh tiên sinh mời khách.”

Cô vẫn chưa thay đổi nổi cách xưng hô.

Mắt Hứa Luyến lập tức phát sáng, “Như thế nào như thế nào, có chuyện gì sao?”

Cô nàng giống y hệt Dư Thu Hoa, cực kì quan tâm đến việc trung thân đại sự của Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam: “Tớ là bị ép buộc dưới uy quyền của mẹ tớ thôi.”

Hiện tại cô thật sự không có tâm tình yêu đương.

Nhưng Dư Thu Hoa đã nói thử xem, cô cũng nghĩ thử xem, dù sao qua một thời gian, nhất định Ninh Trí cũng sẽ phát hiện ra hai người bọn họ không thích hợp.

Đến lúc đó mọi người đều vui vẻ.

Diệp Già Lam cầm túi khăn giấy ướt bỏ vào trong túi, ra đến cửa rồi lại dựa vào khung cửa ghé nửa người vào, “Đúng rồi Luyến Luyến, lần trước tiền liên hoan là bao nhiêu?”

AA chế*, đây là quy định rõ ràng, pji văn bản của những buổi liên hoan.

Hứa Luyến xua xua tay, “Không cần trả.”

(* "chế" ở đây là phép chế, phép gì được định ra. AA chế, hãy còn gọi là "Đi Hà Lan", là nói việc chia tiền ra trả, giống bên mình hay bảo "Campuchia" ấy. Tuy nhiên, lúc đầu câu "Đi Hà Lan" nó kiểu châm chọc nhé. Còn bây giờ thì như nhau cả thôi. Muốn tìm hiểu thêm mời lên gg tra nha.)

“Cậu bao tở hả?”

“Mơ đẹp ghê ha——” Hứa Luyến trắng mắt liếc cô một cái, “Bác sĩ Đường trả hết tiền KTV rồi.”

Diệp Già lam nhíu nhíu mày.

“Bác sĩ Đường nói anh ấy mời khách, không cần chúng ta trả tiền.”

"Một nam bác sĩ khác bên khoa kế bên thấy có người bao tiền KTV thì cũng giành bao tiền cơm tối luôn rồi."

Diệp Già Lam: “Cho nên tối đó ở KTV tiêu bao nhiêu tiền?”

Hứa Luyến đưa hai ngón tay ra.

“Tám trăm?”

“Cậu không nghĩ xem cậu uống cái chai Brandy là bao nhiêu tiền hả,”
Hứa Luyến khẽ hừ một tiếng, “Tám ngàn.”

“.....”

Nhà tư bản đúng là nhà tư bản.

Diệp Già Lam cũng không AA, đóng cửa lại đi đến chỗ hẹn.

Quán trà tuy rằng mở ở Bắc thành, nhưng nó có một cái tên cực kì mê hoặc, quán trà Giang Nam.

Nơi này thì giá cả hầu hết đều cao cả, hàng ngàn hàng vạn đều là chuyện thường.

Diệp Già Lam đặc biệt mang theo một cái thẻ tới.

Lúc đến quán trà là 12 giờ 15, Ninh Trí đã ở ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Giờ này quán trà đã gần kín người cả rồi.

Sảnh lớn lầu một cũng chẳng còn dư bao nhiêu bàn trống cả, Ninh Trí ngồi ở đối diện rót cho cô một ly Long Tĩnh Tây Hồ, “Phòng trên lầu hai muốn có thì phải hơn trước hai ngày.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, tiếp nhận chén trà, “Cảm ơn.”

Người phục vụ nhanh chóng cầm thực đơn qua.

Dựa vào tên món ăn thì đồ ăn phía nam đều chiếm đa số.

Diệp Già Lam tùy tiện chỉ vài món, sau đó đem thực đơn đưa cho Ninh Trí.

Người đàn ông đối diện ôn tồn lễ độ, nói chuyện giọng cũng ôn nhu lễ phép, Diệp Già Lam nhìn anh ta một cái, sau đó lại thu tầm mắt lại, hơi rũ mắt uống ngụm trà.

Lầu một người tuy nhiều, nhưng cũng không có vẻ ồn ào.

Vị trí bọn họ ngồi lại gần chỗ cầu thang lên tầng hai, vì thế bên này càng an tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên mới truyền đến tiếng giày cao gót lên lầu mà thôi.

Lúc Diệp Già Lam uống xong một ly trà, người phục vụ cũng đưa món thứ nhất lên.

Cùng lúc đó, trên thang lầu phát ra tiếng “Đặng đặng”, tuy không lớn, nhưng lại rất vội.

Tâm mắt Diệp Già Lam ngừng trên đồ ăn nửa giây, sau đó quay đầu, nhìn về phía cầu thang lầu hai.

Một cô bé con ba bốn tuổi từ trên lầu chạy xuống tới, lao đến chui vào trong lòng người đàn ông, mở hai cánh tay nhỏ ra, “Bảo bảo.”

Người phụ nữ bên cạnh cười cười, bất đắc dĩ lại sủng nịch: “Biết con vội, vốn dĩ không định kêu con qua, nhưng con bé lại một hai muốn gặp con, nếu không không chịu ăn cơm.”

Người đàn ông đứng đưa lưng về phía Diệp Già Lam, cô bé con bò lên đầu vai người đó chớp chớp đôi mắt to, một đôi mắt đào hoa, đuôi mắt hơi xếch cực xinh đẹp.

Giống mắt Đường Ngô.

Diệp Già Lam cắn môi dưới.

Ánh mắt cô lại lệch về một bên, lại nhìn về phía người đàn ông đang đi lên lầu cùng người phụ nữ kia.

Người đàn ông ôm cô bé con kia, là Đường Ngô.

Ngực Diệp Già Lam nghẹn lại, cô đổ một ly trà, dùng sức uống.

Ninh Trí cười nhìn cô: “Khát như vậy sao?”

Diệp Già Lam kéo kéo môi, mặt không đổi sắc: “Có chút.”

Cô không nói chuyện nữa, nhìn chăm chăm nước trà màu xanh trong trong chén trà, mặt nước như một tấm gương, bên trong hiện ra gương mặt cô.

Trắng, nhưng lại có chút vẩn vọ.

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp vừa rồi.

(Rồi, xong! Lại hiểu lầm! Tui mệt tui vẫn đi edit hông phải để đổi lấy một hũ muối đâu né má Cẩm!)

-

Lúc lâu sau Đường Ngô không lập tức đi vào phòng bao, anh thả cô bé con trên vai xuống, ngồi xổm xuống dịu dàng đỡ cô bé: “Ngoan, vào với mẹ trước đi.”

“Vậy còn anh?”, cô bé con mếu máo, “Anh không đi vào sao?”

Đường Ngô đứng dậy, người phụ nữ bên cạnh lập tức lại ôm cô bé con lên, chị quay đầu nhìn anh, “Nên ăn cơm thôi, con còn làm gì?”

“Con đi rít điều thuốc.”

Người phụ nữ nhíu mày, trước khi ôm cô bé con đi vào phòng nói: “Hút ít thôi.”

“Vâng.”

Cửa phòng đóng lại.

Đường Ngô cầm điều thuốc ra cho vào trong miệng, anh xoay người, khuỷu tay đặt nhẹ trên lan can cầu thang lầu hai.

Từ góc độ này nhìn qua, có thể hoàn toàn thấy rõ đôi nam nữ dưới lầu.

Đường Ngô khẽ cắn điều thuốc kia, không lấy bật lửa, mà lại cầm di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Cùng thời gian.

Tiếng chuông di động của Diệp Già Lam vang lên.

Bệnh viện lúc nào cũng có khả năng có việc nên lúc nghỉ ngơi cô chưa bao giờ tắt âm cả.

Là một dãy số bản địa xa lạ, Diệp Già Lam nghĩ có thể là của người bệnh nào đó, nửa phần do dự cũng không có, trực tiếp ấn nghe.

Giọng nam đầu kia vang lên, mang theo nửa phần giọng mũi, có chút thấp còn có chút ách, “Bác sĩ Diệp.”

Miệng Diệp Già Lam nghẹn lại, còn chưa kịp đáp lại một tiếng, đã lại nghe người nọ chậm rì rì phun ra bốn chữ: “Sư mẫu tìm em.”

Editor: Ở trong chương này, tất cả các danh từ xưng hô mà người phụ nữ "bí ẩn" và cô bé con khi nói với Đường Ngô đều là 我-你 (wo-ni) không

phân rõ ra thân phận với Đường Ngộ, nhưng mình đã đọc lên và sửa theo quan hệ rồi. Mọi người thử đoán xem nào? Ai lại khiến cho Lam Lam ghen mất rồi đây?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Sư mẫu tìm cô?

Bây giờ không phải ở bệnh viện, Diệp Già Lam suy nghĩ mất hai giây mới nghĩ ra sư mẫu hẳn là chỉ chủ nhiệm phòng cô rồi.

Vợ của chủ nhiệm Ngô khoa giải phẫu thần kinh, cũng họ Ngô, đôi khi vì phân biệt nên gọi bà ấy là chủ nhiệm Tiểu Ngô.

Diệp Già Lam cũng đến nhà chủ nhiệm Ngô ăn cơm mấy lần, còn gặp đứa con trai có nhũ danh là Tam Quế của bọn họ mấy lần. Quan hệ của cô với gia đình này rất gần gũi, nên sáng hôm nay lúc chủ nhiệm Ngô đi vào phòng các cô mới không thấy ngại ngùng gì.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô tìm cô là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà chủ nhiệm của các cô có số của cô mà.

Diệp Già Lam nghĩ đến chuyện này, giọng điệu có chút không xác định: “Chủ nhiệm Ngô?”

Người nọ “Ừ” một tiếng.

Anh đang đứng nghiêng người phía trên Diệp Già Lam, nhưng cô lại không ngẩng đầu lên nhìn thử, hơi hơi nhú mi: “Bây giờ sao?”

“Bây giờ.”

Diệp Già Lam càng cảm thấy kinh ngạc.

Do dự hai giây, cô vẫn phải hỏi rõ: “Chủ nhiệm Ngô vì sao không trực tiếp gọi điện thoại cho tôi?”

Đường Ngô đứng ở trên lầu, nửa người trên của anh hơi nghiêng về trước, khuỷu tay nhẹ nhàng chống trên lan can, điều thuốc ngậm trong miệng anh lúc này đã bị lấy ra kẹp giữa hai ngón tay trái, vẫn chưa châm.

Anh hạ mắt, nhìn thấy trong khi Diệp Già Lam nói chuyện điện thoại thì người đàn ông đối diện cô lại gấp từng chút đồ ăn vào đĩa cho cô.

Cũng không biết có dùng chung đũa không nữa.

Nếu mà là đũa của anh ta, vậy có phải cũng coi là hôn gián tiếp hay không?

Ánh mắt Đường Ngô tối sầm, anh hơi liếm khóe môi, “VẬY em đi mà hỏi cô ấy.”

Diệp Già Lam: “.....”

Những lời này vừa ra, mức độ đáng tin nháy mắt đã tăng liền mấy cái độ.

Cô chậm rì rì “Nga” một tiếng, cúi đầu nhìn đồ ăn trong đĩa đã xếp thành một ngọn núi nhỏ, cúp điện thoại.

Ninh Trí ở phía đối diện mở miệng hỏi cô: “Làm sao vậy?”

“Ngại quá Ninh tiên.....” Cô nhớ ra không lâu trước đây Ninh Trí có kêu cô gọi trực tiếp tên anh, giọng hơi cứng lại, “Chủ nhiệm của chúng tôi gọi tôi về bệnh viện một chuyến.”

Diệp Già Lam thật sự cảm thấy ngại, áy náy cùng rối rắm đều hiện lên trên mặt.

Ninh Trí đã sớm chuẩn bị tốt việc cô giữa đường bị gọi đi rồi, cũng không giận, cực hiểu ý người chỉ cười cười, hai tay anh chống lên cằm, nhìn đĩa đồ ăn của Diệp Già Lam, “Trước khi trở về thì ít nhất cũng nên nếm thử mấy miếng đồ ăn được không?”

Giọng điệu cùng ánh mắt anh đều ôn hòa làm người ta không có biện pháp từ chối.

Hôm nay Diệp Già Lam vốn dĩ đã thấy ngại, lập tức gấp mấy đĩa đồ ăn cho vào miệng, không kịp nếm vị, cô cầm lấy túi xách đặt bên cạnh ghế đứng dậy: “Cảm ơn, lần sau tôi sẽ mời anh.”

Ý của cô đơn giản chỉ là không muốn nợ nhân tình của anh, phải nói là một bàn đồ ăn này cũng phải hơn 1 ngàn rồi đó, tuy rằng không tính là siêu đắt, nhưng cũng không phải mấy chục hay mấy trăm tệ, không đáp lại trong lòng cô sẽ thấy không thoải mái.

Lúc Diệp Già Lam nói cũng không nghĩ quá nhiều, đến khi ra khỏi cửa lại nhận được một tin nhắn WeChat của Ninh Trí mới phát hiện có chút không thích hợp lắm.

Anh ta nói: **【 Anh rất chờ mong lần sau em mời anh đấy. 】**

Diệp Già Lam: “.....”

Quên đi, không có lần sau đâu.

Lúc Đường Ngô chưa trở lại, cô không muốn tìm bạn trai, sau khi anh trở lại, Diệp Già Lam lại càng không muốn tìm bạn trai.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhưng mà khi cô phát hiện ra điểm khác biệt, tâm trạng lại thấy không thoải mái lắm.

Loại tâm lý này cũng được gọi là tâm lý so sánh.

Chẳng qua đối tượng so sánh của Diệp Già Lam lại là chính cô của mấy năm trước khi cùng Đường Ngô bên nhau mà thôi.

-

Đường Ngô đứng trên lầu đúng vị trí đó mất năm phút đồng hồ.

Anh thấy Diệp Già Lam cười với gã đàn ông kia đến là dịu dàng, sau đó cô lấy đĩa, ăn đồng đồ ăn gã ta gấp cho.

Không ngừng, từng miếng.

Lại sau đó, cô cầm túi đứng dậy, dáng người cô cao cao gầy gầy, tay và vòng eo nhỏ tựa như gập lại là gãy.

Mãi đến khi cô ra khỏi cửa, Đường Ngô mới thu hồi tầm mắt, ngồi dậy đi đến khu hút thuốc.

Khu hút thuốc tràn ngập mùi thuốc gay mũi.

Trong quá khứ Đường Ngô không thích đến mấy chỗ kiểu này, nên ở nơi công cộng có thể không chạm vào thuốc lá thì nhất định sẽ không động.

Nhưng mà hôm nay lại không được.

Đường Ngô cứ nghĩ đến việc Diệp Già Lam ăn đồ ăn một gã đàn ông khác gấp cho, có khả năng thật sự sẽ cùng một gã đàn ông khác hôn gián tiếp, trong lòng anh lập tức bùng lên một cỗ lửa giận muốn trào cả ra ngoài.

Hắn ghen ghét muốn chết.

Ngắn ngủn chỉ vài phút, Đường Ngô đã hút hết 3 điếu, lửa giận kia vẫn chưa áp xuống được, Đường Mộ Bạch đúng lúc gọi điện qua: “Cháu là đi hút thuốc hay đi làm gì đó?”

Đường Ngô cúp điện thoại, ra khỏi khu hút thuốc.

Lúc anh đi vào phòng, mùi thuốc trên người không hề nhẹ, cô bé bên trong vừa thấy anh đã nhào vào ngực anh, cái mũi nhỏ nhắn lại: "Anh ơi, mùi thuốc trên người anh thật nồng."

Đường Ngô bế cô bé lên đặt lên sofa, rồi lấy một ly nước đá uống mấy ngụm.

"Hút bao nhiêu thế?"

"Không nhiều ít."

Đường Ngô về nước mấy ngày, Đường Mộ Bạch lại lần đầu tiên gặp mặt anh.

Mắt Đường Mộ Bạch với mắt Đường Ngô cực giống nhau, chỉ là khi cười rộ lên lại càng phong lưu hơn, "Định ở bệnh viện Hoa Khê à, không có suy tính khác sao?"

Bệnh viện Hoa Khê, là bệnh viện hiện tại Đường Ngô đang ở.

"Vâng."

"Lý do?"

Biết rõ còn cố hỏi.

Lục Dĩ Ngưng gấp cho con gái một cái bánh lưu sa bao, thuận miệng đáp một câu: "Không phải nói khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện Hoa Khê là giỏi nhất cả nước sao?"

Đường Mộ Bạch cười như không cười, ánh mắt dừng trên mặt cậu trai đối diện, "Chỉ là vì lí do này sao?"

Thần sắc Đường Ngô lạnh nhạt, lại uống lên một ngụm nước, “Không phải.”

“Vậy là vì cái gì?”

Đường Ngô nhú nhú mày, cậu càng hỏi, khuôn mặt Diệp Già Lam hiện trước mặt anh lại càng rõ, môi cô khi đóng khi mở, vốn dĩ đôi môi nên hôn anh, lại đi ăn đồ gã đàn ông khác gặp cho.

Anh đặt đĩa sang một bên, ăn không nổi, cầm bao thuốc lại muốn đi ra ngoài.

Đường Mộ Bạch ở sau người hỏi: “Đi đâu đó?”

Bước chân Đường Ngô không dừng, “Cháu về bệnh viện.”

-

Việc đầu tiên Diệp Già Lam làm khi về bệnh viện là đi tìm chủ nhiệm của mình.

Kết quả, sau khi đến văn phòng chủ nhiệm một chuyến, mấy người trong khoa cô đều đi đâu cả rồi, có một y tá nói với cô chủ nhiệm hiện không có ở bệnh viện.

Lại hỏi chủ nhiệm có tìm cô không, y tá lắc đầu, “Cái này thì em không biết.”

Diệp Già Lam lại trở về phòng mình.

Lúc này Hứa Luyện đang ghé lên bàn làm việc nghỉ ngơi, cô ở trong văn phòng vài phút, cuối cùng vẫn cầm lấy di động đi ra cửa, vừa muốn tìm một chỗ vắng người gọi điện thoại thì đã trực tiếp đụng phải Tiểu Ngô chủ nhiệm đang cầm một hộp cơm đi tới: “Ai Tiểu Diệp, đang muốn tìm con đây.”

Bà đưa hộp cơm qua, “Hôm nay trong nhà gói bánh ú, con với Tiểu Hứa hai đứa nếm thử đi.”

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, “Chủ nhiệm, giữa trưa cô gọi điện gọi con về là vì cái này sao?”

Ngô chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi, nhìn vừa trẻ hơn nữa lại hiền lành, nghe được lời cô nói thit hơi nhướng mày, nửa phần do dự cũng chả có lập tức phủ nhận: “Cô không gọi điện thoại gọi con về mà a!”

Diệp Già Lam: “.....”

Cho nên là Đường Ngô lừa cô?

Mấy giây đầu, Diệp Già Lam muốn tìm anh giáp mặt chất vấn, nhưng mà qua mấy giây, cô bình tĩnh lại, vẫn quyết định coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vẫn không nên hỏi làm gì.

Cô vất vả muốn bắt đầu đối xử với anh như với đồng nghiệp bình thường, lúc này mà đi hỏi, cô sợ sẽ đâm thủng tầng cửa sổ giấy kia mất.

Diệp Già Lam cảm ơn chủ nhiệm Ngô rồi xách cái hộp vào phòng.

Cả buổi chiều gió êm sóng lặng.

Tới hơn 7 giờ, màn hình di động lại sáng lên, Tô Cẩm Kha gọi điện qua.

Diệp Già Lam đến phòng bệnh 301 nói chuyện với Vân Hoan, thấy cô nàng ngoan ngoãn uống thuốc mới rời đi, lấy di động ra xem, cuộc gọi nhờ đã lên tới mười mấy.

Cô vội vàng gọi lại cho Tô Cẩm Kha.

Tô Cẩm Kha để cô đợi vài giây mới tiếp, cô nàng ra vẻ tức giận: “Diệp Già Lam, anh đúng là tên tra nam, lại dám không nhận điện thoại của em.”

Diệp Già Lam lười nói lung tung với cô nàng, nhưng khóe môi vẫn không tự giác câu lên, “Cậu về Bắc thành rồi?”

Tô Cẩm Kha: “Còn không phải là sao!”

Mấy hôm trước cô nàng đi nơi khác công tác nghe tọa đàm, hôm nay mới về liền gọi ngay cho Diệp Già Lam: “Loan Loan, có phải cậu nhớ tớ muốn chết đúng không?”

Diệp Già Lam thuận theo cô nàng nói: “Nhớ cậu muốn chết.”

Phòng cô ở ngay phía trước, mới vừa nói xong, sau đó lại thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng bên cạnh cách đó không xa.

Ánh mắt hai người chạm nhau 1s, cô vội thu tầm mắt lại, “Đặng Hồng?”

Đặng Hồng là một quán bar trong thành phố, không yên tĩnh nhưng là cũng không quá náo nhiệt, thích hợp tụ tập nói chuyện phiếm.

Đường Ngô liếc nhìn cô một cái, hai người đi thoáng qua, anh lại thấy cô cười một cái, lúm đồng tiền bên má phải hiện lên rõ ràng, “Được, buổi tối gặp.”

Anh mím môi, đáy mắt càng thêm tối sẫm lại, vẻ mặt cũng sa sầm.

Nhưng mà Diệp Già Lam đưa lưng về phía anh nên không chú ý thấy, cô về phòng cởi áo blouse trắng, sau đó vui vẻ đi đến chỗ hẹn với Tô Cẩm Kha.

-

Lúc Diệp Già Lam đến Đăng Hồng, Tô Cẩm Kha đã gọi một ly Cocktail cho cô rồi.

Trong ly thủy tinh là chất rượu màu đỏ tươi, dưới ánh đèn đủ mọi màu sắc trong quán ba lại càng làm nổi bật chất lỏng màu đỏ thêm ái muội. Diệp Già Lam nếm thử một ngụm nhỏ, hương vị không tệ chút nào.

Vì thế lúc uống ngụm thứ hai, cô đã uống thêm không ít.

Tô Cẩm Kha đi túm tay cô, “Này độ cồn rượu này lớn, cậu uống chậm một chút đi.”

Diệp Già Lam thật sự uống chậm lại, một ngụm một ngụm uống cạn.

Không khí trong quán bar không tồi, âm thanh chung quanh vừa đủ, vừa không làm người ta cảm thấy phiền, cũng không làm người ta lo lắng khi nói chuyện bị người khác nghe lén, Tô Cẩm Kha ở bên này chọc chọc, “Loan Loan, cậu với Đường Ngộ.....”

Trước kia cô nàng không đề cập tới là vì Diệp Già Lam không nhắc tới.

Nhưng từ sau khi Diệp Già Lam gửi tin cho cô, lòng hiếu kì của Tô Cẩm Kha đã chiến thắng lý trí mất rồi, cô nàng cực kì chờ mong nhìn Diệp Già Lam: “Lần trước hai người có phải thật sự say rượu loạn tính không?”

Hơi men bốc lên, mắt Diệp Già Lam chớp chớp.

Tô Cẩm Kha lập tức hiểu rõ.

Cô nàng khác hẳn với Diệp Già Lam học ngành lâm sàng, ngành của cô là một công việc mang tính ứng dụng của tâm lí học, hơn nữa bản thân cũng hiểu Diệp Già Lam, chỉ một ánh mắt của cô, Tô Cẩm Kha đã có thể hiểu ra ý tứ trong đó rồi.

“Hôn hay thượng?”

Mí mắt Diệp Già Lam xốc xốc, mặt vô cảm liếc cô nàng một cái:
“Anh ấy uống say.”

“A?”

“Muốn thượng cũng không cứng nổi đâu”

“.....”

Diệp Già Lam là chút say, nếu không cũng không có khả năng sẽ nói thẳng tuốt mọi việc ra như thế.

Tô Cẩm Kha nhìn cô chăm chăm mất mấy giây, còn chưa cười ra tiếng, Diệp Già Lam đã chớp chớp mắt, khóe môi bóp bép.

Cô đột nhiên nhớ tới cô bé con gặp buổi trưa.

Cô vẫn chưa nhìn cả mặt, nhưng đôi mắt lại cực giống Đường Ngô.

Men say sớm đã khiến cho thần trí không còn tỉnh táo nữa rồi, lúc này đây Diệp Già Lam đã hoàn toàn vứt bỏ ý niệm muốn coi Đường Ngô như một đồng nghiệp bình thường qua sau đầu, cô xoa nhẹ mặt, sau đó lại giơ tay sờ soạng chén rượu, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lại muốn rót thêm rượu, Tô Cẩm Kha đã nhanh tay túm lấy tay cô kéo về, “Không được uống nữa.”

Diệp Già Lam giơ tay nâng cằm.

Đầu cô lắc nhẹ, tìm về một chút lý trí: “Kha Kha, hôm nay tớ đi ăn cơm với một người đàn ông.”

Tô Cẩm Kha “A” một tiếng, “Đối tượng xem mắt?”

“Còn chưa ăn xong..... đã bị gọi đi mất rồi?”

“Bị ai gọi đi?”

Diệp Già Lam bò lên trên quầy bar, “Một tên..... người xấu.”

Bởi vì uống rượu, đầu lười cô không thẳng nổi, khi nói có chút hàm hồ.

Tô Cẩm Kha nghe không hiểu: “Người xấu nào cơ a?”

Quầy bar là đá cẩm thạch, lạnh lạnh nhẵn nhẵn, nửa khuôn mặt của Diệp Già Lam có chút lạnh, cô hít hít cái mũi: “Anh ấy đến cả vợ cả con cũng đều có cả rồi, vậy mà còn muốn quán tớ ăn cơm với người đàn ông khác!”

Tô Cẩm Kha phụ họa, đầu óc còn chưa hiểu gì, trước đã “Phi” một tiếng, “Tra nam!”

Đến khi phản ứng lại, cô nàng mới thử hỏi một câu: “Loan Loan, người cậu nói là Đường Ngộ sao?”

Diệp Già Lam không hé răng.

Tô Cẩm Kha lại muốn hỏi, kết quả vừa ngẩng đầu, không biết sau phía sau Diệp Già Lam đã có một người đàn ông, cách chưa đến hai bước chân.

Không biết có phải nghe thấy lời bọn cô nói hay không, người đàn ông hơi nhúu mày, ánh mắt nặng nề.

Tô Cẩm Kha không hề uống nhiều, cô nàng nuốt nuốt nước miếng, “Đường, Đường Ngộ đồng học*.....”

(*bạn học Đường Ngộ)

Đường Ngô nhắc chân đi lên nửa bước, anh hơi hơi cúi người, vừa muốn bế Diệp Già Lam lên, lại nghe thấy người trong lồng ngực nhỏ giọng nói thầm một câu: “Đường Ngô..... Đường Ngô nào cơ a?”

(Hay lắm Lam Lam ¥_¥)

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tô Cẩm Kha ghen một ngụm nước miếng ở cổ họng, khẽ khụ một tiếng, thấy mày Đường Ngô nhú càng chặt, vôi vàng lay lay tay Diệp Già Lam, "Loan Loan, cậu tình táo lại chút đi...."

Cô nàng trộm liếc người đàn ông bên cạnh một cái.

So với mấy năm trước, anh cũng chẳng thay đổi nhiều, vẫn thanh lãnh như thế, điều thay đổi duy nhất, có lẽ chính là đôi mắt kia, lúc này sâu chẳng còn thấy đáy.

Tô Cẩm Kha cảm thấy giây tiếp theo có khả năng anh sẽ lập tức tức giận.

Trên quầy bar là một đồng rượu Cocktail cùng với cái ly rỗng tuếch kia kìa.

Cũng không biết có phải Đường Ngô so trước kia còn táo bạo hơn không, trước kia anh luôn tôn quý, nhưng không có nghĩa là hiện tại cũng như vậy.

Tô Cẩm Kha bị anh dọa sợ không nhẹ, vừa muốn dịch ra sau nửa bước lui đến khu vực an toàn, Đường Ngô đã nghiêng đầu nhìn cô nàng một cái: "Cô ấy ở đâu?"

"A..... Hoa viên Cẩm Tú."

Nghe báo cách bệnh viện Hoa Khê không tới 10 phút đi bộ.

Đường Ngô chưa từng nghe đến chỗ ấy, nhưng vẫn "Ừm" một tiếng.

Độ cung khuôn cảm anh lạnh băng, mắt hơi híp lại, "Cụ thể."

"....."

..... Đây là định đưa Diệp Già Lam về nhà sao?

Tô Cẩm Kha nhìn Diệp Già Lam, sau khi tự hỏi một lát, cô nàng làm như ra một cái quyết định cực kì quan trọng, báo cụ thể số nhà số tầng ở đâu ra luôn.

Cô nàng vẫn rất tin tưởng Đường Ngô.

Tốt xấu gì cũng quen biết nhiều năm, cảm thấy anh chính là một chính nhân quân tử, chắc là sẽ không nhân lúc cháy nhà đi hôi của, làm ra việc hạ lưu gì với Diệp Già Lam đâu.

Tô Cẩm Kha báo xong số nhà còn đặc biệt lấy một xâu chìa khóa từ trong túi xách Diệp Già Lam ra: "Chìa khóa nhà cô ấy."

Cô nàng đã bán người là bán hết mới thôi.

"Cảm ơn."

Người đàn ông liếc cô nàng một cái, sau đó duỗi tay nhận lấy, lại cúi đầu, Diệp Già Lam đã say lắm rồi, cả mặt đến tai đều hồng cả.

Cái miệng xinh xắn của cô khẽ nhếch lên, là nơi hồng nhất trên khuôn mặt, như có như không dụ dỗ người ta.

Yết hầu Đường Ngô nhẹ nhàng lặn hạ.

Anh thật ra chả phải chính nhân quân tử gì, nếu không phải đang ở cái chỗ này, chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cũng không phải không

thể xảy ra.

Đường Ngô kéo kéo môi, lại ôm chặt người trong ngực, nhắc chân đi ra khỏi Đăng Hồng.

Hôm nay anh hiếm lắm mới lái xe qua, sợ Diệp Già Lam ngồi phía sau bị ngã nên đưa cô lên ngồi chỗ phó lái.

Không đến ba phút, lúc anh lái xe vào hoa viên Cẩm Tú, vừa đánh tay một cái, người con gái mềm như bông bên cạnh đã nhích tới.

Trên tóc vẫn là mùi dầu gội trước đây hay dùng, đến cả mùi hương trên cơ thể cũng y hệt như thế.

Hô hấp của Đường Ngô hơi nặng nề.

Sau khi giăng co nửa phút, anh mới ôm Diệp Già Lam xuống xe.

Lúc này vẫn chưa muộn lắm, bên dưới lầu có không ít mấy bà mấy bác tụ tập bên dưới nói chuyện nhà, vô cùng náo nhiệt.

Đường Ngô dựa theo địa chỉ Tô Cẩm Kha bảo tìm được một tòa nhà đơn, vừa muốn ôm cô vào, phía sau đã có người gọi anh lại: “Ai, cậu đẹp trai à, cô bé Tiểu Diệp này lại uống say đó à a?”

Bà dùng chữ “Lại”.

Người nói với anh là một bà lão, giọng không nhỏ, bát quái nói: “Cậu là người đàn ông đầu tiên ôm cô ấy về đây, là bạn trai đó hả?”

Bên cạnh lại có bà lão bắt đầu đeo kính lão vào, dường như xem anh trở thành một chú khỉ trong vườn bách thú, hôm nay một hai phải ngắm nghía đánh giá kĩ càng.

“Tiểu tử lớn lên thật là đẹp, cô nhóc này thật có phúc a.”

“Chờ có cơ hội nhất định phải bảo Tiểu Diệp nói cho tui tìm được bạn trai ở chốn nào.....”

Đường Ngô không nói gì, chỉ có khước môi khẽ cong cong, sau đó tiếp tục đi vào hiên, ấn thang máy lên lầu.

Nhà Diệp Già Lam gia ở tầng mười ba, không cao không thấp.

Chờ sau khi mở cửa, cô vẫn dựa vào lòng anh ngủ ngon lành.

Đường Ngô nâng chân đóng cửa lại, tầm mắt dạo quanh phòng khách một vòng, sau đó, rất nhanh đã tìm thấy phòng ngủ của cô.

Đẩy cửa đi vào, mùi hương bên trong đậm hơn trên người cô một chút, nhưng cũng không đến mức làm cho người ta không thoải mái.

Đường Ngô nhẹ đặt cô lên giường, cương trực đứng dậy, Tô Cẩm Kha đã nhắm tin qua.

Là gửi đến di động Diệp Già Lam: 【 về đến nhà không? 】

Anh lấy di động ra, cực kì bủn xỉn rep lại một chữ: 【Ừ. 】

Tô Cẩm Kha không gửi thêm tin nữa.

Đường Ngô ném điện thoại xuống cuối giường, trong phòng không bật đèn lớn, cái đèn bàn ở đầu giường cũng tối mù mù cả, ánh đèn càn nhàn nhạt ấm áp chiếu xuống, trên chóp mũi Diệp Già Lam dường như có một lớp mờ hôi mỏng.

Cô dường như có chút nóng, giơ tay cởi nút áo, nịu loạn một lúc thế mà cũng cởi ra được mấy cái.

Cổ áo rộng mở, xương quai xanh nhìn không sót gì, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy khuôn ngực tuyết trắng của cô.

Ánh mắt Đường Ngô dừng lại vài giây, sau đó đi toilet, dùng nước ấm làm ướt một cái khăn lông đi lau người cho cô.

Từ mặt đến cổ lại đến ngực, lúc Đường Ngô lau đến chỗ dưới xương quai xanh của cô, đầu ngón tay như có như không chạm tới da thịt chỗ cần cổ của cô, mềm mại trơn bóng.

Động tác của anh dừng lại, ánh mắt âm u.

Nửa phút sau, anh thu tay về, tiếp tục lau tay cho cô.

Đáy mắt anh có chút ánh đục cháy lên quay cuồng, nhưng động tác trong tay lại cực kì dịu dàng, dịu dàng đến mức Diệp Già Lam đang mơ ngủ cũng khẽ hừ một tiếng, sau đó duỗi tay bắt lấy tay anh, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Đường Ngô không nghe rõ.

Cúi người ghé sát bên môi cô, mới nghe thấy cô dường như đang làm nũng: “Chị, em muốn đi ngủ, chị không cần lau cho em đâu.....”

Lúc nhỏ Diệp Già Lam rất bướng bỉnh, ban ngày nô mê, tới buổi tối, lại thường xuyên không chịu rửa mặt đã đi ngủ.

Lúc ấy chị gái Dư Oánh còn ở nhà học trung học, mỗi lần đều lấy khăn ướt lau cho cô.

Cô theo thói quen, nên ở trong mơ cũng cảm thấy người này là Dư Oánh.

Tay Đường Ngô bị cô nhẹ nhàng bắt lấy, lúc nghe đến cách xưng hô này, ngón trở đột nhiên giật giật.

Mặt Diệp Già Lam gằn trong gang tấc, đầu anh hơi nghiêng về một bên là có thể hôn lên khuôn mặt cô rồi.

Nhưng là anh không làm thế.

Đường Ngô duy trì tư thế này không đến vài giây, rồi mới đi vào phòng tắm giải quyết nhu cầu sinh lý một chút.

Lúc trở ra, Diệp Già Lam đã trở mình quay bên kia.

Quần áo trên người cô hỗn độn, ngủ đến không thoải mái lắm.

Lần đầu tiên Đường Ngô đến nhà cô, nhưng lại giống như đã tới vô số lần rồi vậy, dễ dàng lấy quần áo ngủ trong tủ quần áo ra thay cho cô.

Lúc thay quần áo, cái đèn tù mù trên đầu giường cũng bị anh tắt đi.

Cũng không phải đơn giản là vì phi lễ chớ nhìn.

Mà thuần túy là vì anh sợ không khống chế nổi bản thân.

Đường Ngô không nghiện hôn cô.

Nhưng anh lại nghiện Diệp Già Lam.

Nháy mắt căn phòng tối đen, anh nương theo ánh trăng bên ngoài mới có thể miễn cưỡng cởi quần áo của cô ra, trong bóng đêm, da thịt người con gái tựa hồ trắng đến sáng lên.

Yết hầu Đường Ngô lên xuống, một hồi lâu mới mặc được áo ngủ cho cô.

Lúc muốn túm vạt áo xuống, không biết anh bị quỷ ám thế nào, tay trái lại nắm lấy nửa cái eo nhỏ còn đang lộ ra bên ngoài của Diệp Già Lam, có thể là do dùng sức hơi lớn, người con gái bên dưới khẽ rầm rì một tiếng, mày nhăn lại, mắt hơi hơi mở ra.

Hai người mắt đối mắt, giọng mũi của Diệp Già Lam rất nặng hừ hai chữ: “Ngộ Ngộ.....”

Không có vẻ sau.

Cô lại trở mình ngủ mất rồi.

Đường Ngộ không nghe rõ, anh chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Chỗ nào cũng muốn phát hỏa.

Hôm nay đưa cô về, quả thực là anh đang tra tấn chính mình.

Đường Ngộ buồn bực thở ra, lại vào phòng tắm.

Cứ thế lăn lộn đến hơn mười một giờ, lửa nóng trong lòng mới chậm rãi tắt.

Cả phòng tối đen, anh ra phòng khách rót ly nước cho cô, sau đó kéo ghế ngồi xuống, ghé vào đầu giường nắm tay Diệp Già Lam ngủ một giấc.

Hai ngày nay Đường Ngộ ngủ thiếu giấc, chất lượng giấc ngủ cũng kém, nhưng đêm nay, anh ngủ lại cực kì dễ chịu.

5 giờ sáng, lúc Đường Ngộ tỉnh lại, trong tay vẫn đang nắm bàn tay tinh tế mềm mại của người con gái.

Anh nhẹ kéo tay cô xuống, sau đó vào phòng bếp nấu cháo.

Dụng cụ và nguyên liệu trong phòng bếp nhà Diệp Già Lam đều đầy đủ cả, sau khi nấu xong bát cháo, anh mới cho vào cặp lồng giữ nhiệt.

Rất nhanh đến 6 giờ, bên ngoài trời còn chưa sáng.

Đường Ngộ mới vừa đặt cặp lồng giữ lên bàn cơm, di động đã rung lên.

Giờ này còn quá sớm, trừ chuyện của bệnh viện, anh không nghĩ đến còn chuyện gì khác cả.

Quả nhiên, vừa nhận điện thoại, giọng nữ đầu kia đã nôn nóng: “Bác sĩ Đường, giao lộ kế bên bệnh viện xảy ra một vụ tai nạn giao thông, có ba người bị thương, xuất huyết bên trong, anh có thể đến ngay không.....”

“Lập tức qua đây.”

Đường Ngô đè đè huyết thái dương, vừa cúp điện thoại lập tức ra cửa.

-

Diệp Già Lam ngủ tới 7 giờ.

Cô là nhờ tiếng đồng hồ báo thức gọi hồn mới tỉnh lại.

Giấc ngủ ngủ rất ngon, lúc rời giường đuổi người, cô cảm thấy eo có chút đau.

Mặt và cổ đều được ai lau rất sạch sẽ, chả còn tí mồ hôi nào, đến quần aoa ngủ cũng được thay luôn rồi.

Rửa mặt đi ra, trên bàn lại còn có cháo.

Diệp Già Lam cảm động thiếu chút nữa khóc ra luôn rồi, đổ một chén cháo ra, lại cho thêm một muỗng đường vào, sợ không đủ ngọt, cô lại bỏ thêm một muỗng nữa.

Cô chỉ thiếu chút nữa là khóc lóc thảm thiết gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha: 【 Kha Kha, cậu gả cho tớ đi. 】

Tô Cẩm Kha vẽ mặt mông lung.

Diệp Già Lam: 【 nhưng mà cậu biết nấu cơm à? 】

Gửi xong tin nhắn, cô ăn một miếng cháo: 【 Nấu giống hệt anh ấy luôn a. 】

Không phải cháo trắng có hạt phân rõ ra đâu.

(Kiểu cháo nấu nhừ ra hả chị? *hoang mang~ing*)

Tô Cẩm Kha cuối cùng cũng gửi qua một câu: 【 ai cơ? 】

Còn có thể có ai, Đường Ngô a.

Trước kia Đường Ngô cũng không nấu cơm, thời cao trung càng không thử nấu.

Sau lên đại học, cũng là vì có một lần Diệp Già Lam bị ốm, chỉ muốn ăn cháo, cái gì cũng không muốn ăn.

Kết quả hai ngày liền trời liên tục mưa to, ra cửa rất tốn công.

Đường Ngô đội mưa đi mua cháo cho cô, tuy là lái xe đi, nhưng vẫn là bị xối vào không ít.

Từ đó về sau, Đường Ngô đột nhiên muốn học nấu cơm.

Anh thông minh, học cái gì cũng dễ như trở bàn tay, chẳng mất bao lâu đã có thể làm một bàn ba mặn một canh đơn giản rồi.

Diệp Già Lam rất có cảm giác thành tựu.

Dù sao thì một tiểu thiếu gia mười ngón tay không dính tí nước xuân* nào lại đi học nấu canh.

(*ý nói nhàn hạ chả phải làm gì bao giờ)

Diệp Già Lam chỉ nghĩ đến đã khe khê thở dài, cô gõ hai chữ: 【 Đường Ngô. 】

Tô Cẩm Kha: “.....”

..... Còn không phải là Đường Ngô nấu sao?

Tô Cẩm Kha: 【 cái kia..... Loan Loan.....】

Rốt cuộc ngày hôm qua bán Diệp Già Lam đi là cô nàng, do dự nửa ngày, gõ ra mấy chữ lại xóa sạch, xóa rồi lại gõ, còn chưa tìm được cách tốt nhận thì đã thấy Diệp Già Lam nhắn qua: 【 cậu còn thay quần áo cho tớ à? 】 “.....”

Tô Cẩm Kha quyết định không nói nữa

Không quá hai giây, Diệp Già Lam lại hỏi: 【 Có phải cậu còn véo eo tớ nữa đúng không? 】

Editor: Poor bạn Ngô Ngô. Thức ăn ngay trước mặt lại không được ăn. Ai hiểu được lòng anh?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không Tin Anh Sờ Xem

Diệp Già Lam vừa mới rửa mặt từ phòng tắm đi ra, lúc thay quần áo mới chú ý đến.

Trước giường cô, trên tủ quần áo bên cạnh có một tấm gương toàn thân, là dùng để có thấy soi chỉnh sửa dáng vẻ hằng ngày.

Kết quả hôm nay tùy ý liếc mắt một cái, cô đã thấy trên eo có mấy dấu tay.

Vì đã ngủ một đêm, nên dấu tay đã nhạt xuống nhiều, eo cô nhỏ, hơn nữa da thịt lại trắng nõn, giờ này tuy chỉ còn mấy vết đỏ nhàn nhạt nhưng dù nhiều dù ít nhìn vào vẫn có chút ghê người.

Hèn gì sáng nay cô lại thấy đau eo.

Diệp Già Lam ăn cháo xong, vào phòng bếp rửa bát, lúc đi ra, Tô Cẩm Kha vẫn chưa rep cô.

Cô gửi tin qua hỏi: 【 Cậu đâu rồi, sao lại không thấy đâu thế này? 】

Tô Cẩm Kha: 【 vẫn ở đây.....】

Không chỉ vẫn ở đây, mà ánh mắt một tấc cũng chưa từng rời màn hình di động.

Cô nàng đang tự hỏi có nên nói sự thật cho Diệp Già Lam biết hay không.

Nghĩ trước nghĩ sau, Tô Cẩm Kha hỏi thử một câu trước: 【 đúng rồi Loan Loan, cậu chắc chắn là Đường Ngô đã kết hôn sinh con rồi sao? 】

Vấn đề này hỏi cực kì có kỹ xảo.

Diệp Già Lam lập tức quên luôn chuyện cái eo cô bị ai dùng lực véo đến phát đau.

Cả tâm của cô đều giống như bị ai ném từ trên cao xuống, rơi không thể kiểm soát nổi, nhìn chăm chăm mấy chữ kia gần nửa phút, cô mới rep một chữ: 【 Ừ. 】 80% là đúng rồi.

Nhưng mà cô lại không có tâm trạng gõ mấy chữ “80%” kia.

Tô Cẩm Kha buồn bực gãi gãi tóc.

Diệp Già Lam có thể không biết, nhưng trong lòng cô nàng lại quá rõ ràng.

Đừng nói là vợ con, mấy năm nay Đường Ngô rõ ràng ngay cả bạn gái cũng chưa từng có mà.

Tô Cẩm Kha không trực tiếp liên lạc với Đường Ngô, nhưng trước nay cô với Tạ Cảnh Phi vẫn liên lạc không ít.

Hai người này trước kia cũng gần gũi, sau khi Đường Ngô và Diệp Già Lam chia tay thì cả hai lại cùng nhau ngày ngày sầu não.

Một người không dám nói với Diệp Già Lam về Đường Ngô.

Một người không dám nói với Đường Ngô về Diệp Già Lam.

Vì thế biến thành hai người Tô Cẩm Kha và Tạ Cảnh Phi nói cho nhau nghe.

Nói liền mấy năm, mãi đến mấy hôm trước Đường Ngô về nước thì mới thôi.

Cho nên Tô Cẩm Kha có thể chắc chắn bên người Đường Ngô không hề có phụ nữ.

Nhưng mà cô nàng lại không biết nên nói với Diệp Già Lam thế nào, chỉ có thể bẻ đầu ngón tay nói bóng nói gió giải thích hộ Đường Ngô mà thôi: 【 Loan Loan, có khi nào là cậu nghĩ quá nhiều rồi không a? 】

Diệp Già Lam nhăn mày, 【 bỏ đi, mặc kệ anh ấy kết hôn hay chưa kết hôn, có hay chưa có con, thì cũng chẳng có quan hệ gì với tớ cả. 】

Tô Cẩm Kha: “.....”

Sao lại không có quan hệ được chứ?

Không phải đêm trước còn thay quần áo cho cậu, nấu cháo cho cậu, còn... véo eo cậu sao?

Không chừng còn làm cái gì khác nữa đó.

Nghĩ vậy, hình tượng chính nhân quân tử của Đường Ngô trong lòng Tô Cẩm Kha lập tức lung lay như sắp đổ.

Một giây trước Diệp Già Lam nói với cô nàng: “Đi làm đây, tan ca nói tiếp”, một giây sau Tô Cẩm Kha đã mắng Tạ Cảnh Phi té tát: 【 Fuck! Bà đây thật sự đã nhìn lầm Đường Ngô mà! 】

Vì thế qua vài phút, Tạ Cảnh Phi sáng sớm vừa vào WC đọc được tin nhắn, vô cùng mơ hồ.

-

Diệp Già Lam đến bệnh viện trước 8 giờ.

Sau khi kiểm tra phòng như thường lệ quay về đã hơn 9h, Hứa Luyện đang ở trong phòng bệnh trấn an một người bệnh, nên về muộn hơn cô hơn 10 phút.

Mới vừa đóng cửa lại, cô nàng đã không muốn sống “A” một tiếng: “Loan Loan, hôm nay tiểu công chúa có chút không thích hợp lắm a.....”

Diệp Già Lam ngẩng đầu nhìn cô nàng: “Sao vậy?”

Vừa rồi lúc kiểm tra phòng Vân Hoan vẫn còn rất bình thường mà.

Không khóc cũng không nháo, tóc buộc xinh đẹp sạch sẽ, đồng phục bệnh nhân cũng ăn mặc chỉnh tề.

Hứa Luyện đặt mông ngồi xuống, bỏ thẻ công tác lên mặt bàn: “Vừa rồi cậu vừa đi, con bé lập tức bắt đầu thay quần áo hoá trang.”

“Thay quần áo gì?”

“Ừm..... mặc cái váy gằn giống cái lần trước chạy ra ngoài bệnh viện đó.”

“.....”

Kia không phải lại muốn làm ra cái gì nhiều loạn đó chứ?

Diệp Già Lam day day thái dương đứng dậy, “Tớ qua xem thử.”

Khu nằm viện nằm ở một lầu khác.

Dưới Diệp Già Lam một tầng, năm phút đồng hồ sau, cô dừng lại, gõ gõ cửa phòng 301.

Gõ xong ba tiếng, người bên trong nũng nịu lên tiếng: “Ai nha?”

Diệp Già Lam trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vân Hoan đang soi gương, đôi mắt vừa nâng lên thấy cô, ánh mắt rõ ràng hơi lung lay, gương trong tay thiếu chút nữa bị cô nàng ném văng ra: “Diệp.....bác sĩ Diệp, sao chị lại quay lại đây a?”

Cô nàng vẫn còn nhớ biểu cảm trên mặt Diệp Già Lam lúc chân cô nàng bị chuột rút lần trước.

Diệp Già Lam vẫn luôn dịu dàng, nên chỉ cần có chút hơi không dịu dàng là có thể bị người ta dễ dàng phát hiện ra ngay.

Ngày đó cô cực khác lạ.

Trầm mặc đến có chút lạnh nhạt.

Vân Hoan nghĩ, bác sĩ Diệp có thể là giận cô nàng rồi, nên mấy ngày sau đặc biệt thành thật, một chút nhiễu loạn cũng không dám chọc.

Diệp Già Lam liếc mắt một cái nhìn cách cô nàng ăn mặc, “Định đi đâu đây?”

Vân Hoan không phải người bệnh bị cường chế nằm viện, nên bình thường vẫn có thể tự do hoạt động.

Cô nàng ấp úng một lúc lâu: “Đi..... Đi xem bác sĩ a.....”

Vân Hoan mếu máo, nước mắt lưng tròng: “Bác sĩ Diệp, em bị bệnh.....”

Cô nàng vẫn có nhận thức rõ về bản thân mình.

Diệp Già Lam cho rằng bệnh cô nàng nói chính là chuyện bệnh tâm thần này, cô khe khẽ thở dài: “Về sau sẽ tốt thôi.”

Vân Hoan nhỏ ra vài giọt nước mắt, “Bác sĩ Diệp, em thật sự bị bệnh, là thân thể không thoải mái.....”

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, cúi người sờ sờ trán Vân Hoan.

Không nóng.

Nhiệt độ bình thường.

Cho nên, “Không thoải mái chỗ nào?”

“Đau.....”

Diệp Già Lam kiên nhẫn hỏi: “Đau ở đâu?”

Vân Hoan chuyển mắt

Cô nàng nghe bạn chung phòng bệnh kể bên nói bệnh viện có một một bác sĩ soái ca, nhưng lại không biết là phòng nào, đành phải qua loa đáp: “Toàn thân đều đau.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô đã nhìn ra.

Cô nhóc này thay đổi một bộ quần áo xinh đẹp, là định giả bệnh đi làm mấy chuyện rồi.

Diệp Già Lam thu tay lại, ngồi dậy, ngoài cười nhưng trong không cười cong cong môi, “Vậy chúng ta đi phòng chụp chụp phim trước nhé?”

Vân Hoan vội lắc đầu.

Cô nàng không thích chỗ ấy, mỗi lần đi đều giống như giảm mất 1 năm tuổi thọ vậy đó.

“Không phải toàn thân đau sao?”

Vân Hoan mếu máo, mãi đến khi môi dưới mím lại đến hoàn toàn nhìn không thấy nữa, cô nàng cũng không hé răng.

Diệp Già Lam thấy bộ dáng của cô nàng thật sự rất ủy khuất, hơi hơi mềm giọng: “Nói đi, lần này lại muốn đi xem tiểu ca ca nào?”

“Chính là bác sĩ ca ca mới đến bệnh viện đó..... em muốn đi xem, nói không chừng là vương tử của em thì sao.”

“.....”

Thật đúng là vương tử của em đó.

Diệp Già Lam mím môi.

“Bác sĩ Diệp, em sẽ không quấy rối, nếu chị không yên tâm có thể đi cùng em nữa.”

“Tự em đi đi thôi.” Diệp Già Lam liếc nhìn cô nàng một cái, rớt cuộc lại nói, “Nhớ đừng gây chuyện, biết người bệnh phòng bên bị đánh vài lần để trấn định chứ hả?”

Vân Hoan gật đầu như mỗ thóc, “Bác sĩ Diệp, tiểu ca ca là người phòng nào a?”

Nói để cô nàng khỏi cần chạy loan cả bệnh viên.

Tay trong túi blouse trắng của Diệp Già Lam hơi hơi nắm chặt, đè thấp giọng, “Khoa giải phẫu thần kinh.”

“Ai, kê phòng chị sao a?” Vân Hoan cơ hồ lập tức trở nên hưng phấn, “Bác sĩ Diệp, chị có quen không?”

Diệp Già Lam mặt vô cảm đáp: “Không quen.”

Trong nửa giây trả lời Vân Hoan kia, Diệp Già Lam nghĩ, cả ngày nay tính ra chỉ có câu này là có đạo lý.

Sáng nay cô bị "Thê nữ"* của Đường Ngô ảnh hưởng tâm trạng, đến bây giờ vẫn chưa bình thường lại được.

Trầm đến khó chịu, giống hệt như bầu trời bên ngoài kia.

Diệp Già Lam hít sau một hơi, ra khỏi phòng bệnh trở về phòng.

(*Vợ và con gái)

-

Khoa tâm thần so với các khoa khác thì nhẹ nhàng không ít.

Cả một buổi sáng Diệp Già Lam cũng chẳng có việc gì, vừa làm vừa chơi mãi đến hơn 11h, Ninh Trí gửi WeChat qua: 【 Bạn không? 】

Di động cô xoay trong lòng bàn tay.

Lúc cô nhìn thời gian, đã qua 3 phút, cô rep lại: 【 vẫn ổn. 】

Không lạnh nhạt, cũng không vồn vã.

Không muốn quen thân với người khác phái, từ trước đến nay cô đều dùng thái độ này.

Cho nên mấy đối tượng xem mắt lúc trước, cho dù không ngại cô là bác sĩ khoa thần kinh công việc “Kỳ ba”, thì cũng bị thái độ của cô đánh lui, hàn huyên vài câu thì đã không còn tiếp theo nữa rồi.

Nhưng Ninh Trí không giống thế, anh lại hỏi một câu: 【 ý là có thời gian nói với tôi mấy câu phải không? 】

Diệp Già Lam dựa gần vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn chăm chăm lên trần nhà vài giây, “Có thời gian” cùng “Không có thời gian” lung lay trước mặt, cô gõ mấy chữ: 【 ngại quá, có người bệnh đến. 】

Tin vừa nhận, cửa phòng đã bị gõ.

Hứa Luyến ghé lên trên bàn mở cửa ra.

Người bệnh thật sự đến.

Vân Hoan tức giận tiến vào, “Bác sĩ Diệp, có một người phụ nữ tới đoạt trước em!”

“Cái gì?”

Vân Hoan kéo cô, “Vừa rồi em mới vừa lên tầng này, đã thấy một người phụ nữ gõ cửa phòng kế bên đi vào!”

Diệp Già Lam không hiểu lắm, không lập tức phản ứng kịp.

Chờ lấy lại tinh thần, Vân Hoan đã lôi cô ra khỏi văn phòng.

Lại đi sang bên cạnh vài bước, vừa nhắc đầu, mấy chữ “Khoa giải phẫu thần kinh” to lù lù ở ngay phía trên cực rõ ràng.

Cửa có mùi nước hoa phụ nữ, nồng đậm gây mũi, lấp đi cả mùi thuốc sát trùng vào mùi thuốc trong hành lang.

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày.

Lúc này cửa đang đóng, cô không nhìn thấy người bên trong.

Vân Hoan gan lớn, lúc này đã giơ tay gõ gõ cửa, “Bác sĩ, em muốn xem bệnh!”

Rất nhanh đã có người ra mở cửa cho cô nàng.

Là bác sĩ nam nào đó lần trước theo chân bọn họ cùng nhau đi liên hoan.

Diệp Già Lam cứng đờ gật gật đầu với cậu ta, “Thân thể cô ấy không thoải mái lắm.”

Bác sĩ nam hiểu rõ, giữ cửa mở lớn cho bọn họ vào.

Vào mùi thuốc sát trùng dường như càng đậm hơn, còn loáng thoáng mang theo chút mùi máu tươi, nhìn thấy Diệp Già Lam nhú mày, bác sĩ nam mở miệng giải thích: “Bác sĩ Đường mới từ phòng giải phẫu ra không bao lâu..... sáng nay không phải gần đây có xảy tai nạn xe cộ sao.”

Diệp Già Lam gật đầu.

“Từ hơn 6 giờ đến hơn 10 giờ,” bác sĩ nam là đồng nghiệp với cô mấy năm, tuy rằng không cùng một phòng, nhưng số lần gặp mặt lại không ít, chuyện hài thô tục há mồm liền tới luôn, “Làm tình cũng không làm được lâu thế.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô rút tay ra khỏi tay Vân Hoan, ý bảo cô nàng tự đi qua.

Hiện tại bác sĩ nam đang che trước mặt cô, ngay cô nói cô cũng không dám, gấp không chờ nổi muốn chuồn đi trước khi bị Đường Ngô phát hiện.

Kết quả vừa muốn xoay người, cô đã nghe thấy một giọng nữ so với Vân Hoan còn nũng nịu hơn vang lên: “Bác sĩ Đường, người ta buổi tối ngủ không ngon, hôm nay hình như còn có chút sốt, không tin anh sờ sờ xem.....”

Làm ra vẻ.

Bác sĩ nam ghen cười vài giây, xuy một tiếng trở về làm việc.

Khoa bọn họ không khoa tâm thần, công việc lớn lớn bé bé, một người lại thêm một người.

Một phút đồng hồ cũng không thể chậm trễ.

Cậu ta này vừa đi, Diệp Già Lam lập tức bị bại lộ.

Cô ngừng thở, lặng lẽ nhìn sang bên kia.

Đường Ngô an vị ngồi sau bàn làm việc đối diện cô, anh cúi đầu, mắt đeo kính, đang xem phim chụp CT của người bệnh.

Anh cầm bút viết cái gì đó, “Cảm mạo đi nội khoa hô hấp, giấc ngủ không ngon thì đi nội khoa thần kinh.”

Người phụ nữ ngồi đối diện không chịu đi.

Đường Ngô cũng không ngẩng đầu lên, “Người tiếp theo.”

Vân Hoan chính là người tiếp theo.

Cô nàng vội vàng nhỏ giọng cầu cứu Diệp Già Lam, “Bác sĩ Diệp, khoa giải phẫu thần kinh thì khám bệnh gì a?”

Lỡ như cô nàng nói sai, chẳng phải cũng sẽ có kết cục giống người phụ nữ kia sao?

Vân Hoan sợ tới mức run lên một cái, mới vừa kéo kéo tay áo Diệp Già Lam, lại nghe cô cũng nhỏ giọng nói một câu: “Động kinh.”

Những cái khác như là u não mà đặt trên người Vân Hoan thì không thích hợp lắm.

Vân Hoan: “.....”

Cô nàng cảm thấy động kinh cũng không phải quá thích hợp đâu.

Vừa muốn tay làm hàm nhai, tra Baidu một chút, người phụ nữ kia đã nhẹ nhàng “Ai” một tiếng, “Bác sĩ, anh có bạn gái chưa?”

Mắt cô ta nhìn thoáng qua tay trái đang đề lên phim chụp của Đường Ngộ.

Ngón tay sạch sẽ thon dài, không đeo nhẫn.

Vậy cô ta coi như là không có.

Người phụ nữ hơi cúi người, rất có dáng vẻ nữ tính hất hất tóc, “Không đúng, bác sĩ thích kiểu phụ nữ thế nào?”

Diệp Già Lam nhú mày.

Mùi hương trong văn phòng đã hoàn toàn bị mùi nước hoa của người phik nữ kia xâm chiếm, cô vừa muốn xoay người ra ngoài hít thở không khí, đã bị người nọ ở phía gọi lại: “Diệp Già Lam.”

Anh gọi là Diệp Già Lam.

Không phải bác sĩ Diệp

Bước chân của Diệp Già Lam dừng lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong văn phòng đều dừng trên người cô.

Đường Ngộ rớt cuộc cũng nâng mắt, anh nhìn chăm chăm cần cổ lộ ra một nửa của cô, gằn từng chữ một, “Em nói cho cô ta biết tôi thích kiểu phụ nữ thế nào đi.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Là Họ Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Già Lam không quay đầu lại, mắt cô vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt vừa vắn dừng trên cửa văn phòng.

Ánh mắt mấy người đều tập trung trên người cô, phía sau cô lại có một ánh mắt cực nóng.

Diệp Già Lam càng ngày càng không hiểu được ý Đường Ngộ

Trước kia anh thích kiểu con gái gì cô còn có thể miễn cưỡng đáp được, chứ đến hiện tại..... cô chỉ nghĩ tới người phụ nữ gặp ở quán trà ngày hôm đó.

Dịu dàng hiền lành, mỗi cử chỉ mỗi nụ cười đều là phong tình.

Không phải do cô nghĩ nhiều.

Thật sự là không khí lúc đó thật sự quá ấm áp, ai liếc mắt một cái xem qua đi đều sẽ cảm thấy giống người một nhà.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng nuốt xuống.

Vân Hoan bên cạnh dẫn đầu không kìm nén nổi, kéo tay áo cô hỏi: “Bác sĩ Diệp, sao chị không nói lời nào?”

Ý thức giục của cô nàng cực kì rõ ràng.

Diệp Già Lam nhú mào, “Chị cũng không biết.”

Lời này không lớn không nhỏ, giọng điệu cũng không nóng không lạnh.

Nữ bệnh nhân vừa rồi nhẹ nhàng xuy một tiếng, “Bác sĩ Đường, cô ấy nói cô ấy không biết kìa.....”

Cô ta vừa nói vừa hất hất tóc, mùi nước hoa trên người lại theo động tác này tản ra không ít, người phụ nữ hồn nhiên không phát hiện ra, một tay chống lên bàn làm việc nhìn về phía Đường Ngô, “Bác sĩ Đường, ba mẹ người ta mua cho người ta hai căn hộ, nếu anh với người ta bên nhau, người ta chuyển hết hai căn hộ này về tên anh được không?”

Diệp Già Lam: “.....”

Đây là muốn bao dưỡng Đường Ngô đó sao?

Ý nghĩ này mới vừa thành hình, Vân Hoan đã hừ một tiếng, “Mới có hai căn mà giả bộ người giàu có cái gì!”

Cô nàng cũng không đợi Diệp Già Lam mở miệng, ánh mắt cực kì khinh miệt liếc nhìn người phụ nữ kia một cái, sau đó lấy từ trong túi xách ra mấy cái thẻ ngân hàng, ném một cái đè nặng lên cái bàn gần cạnh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia bị hành động bất thành linh của cô nàng dọa sợ, sắc mặt trắng nhợt, tay không tự giác rụt rụt về.

Vân Hoan năn vuốt làn váy, tầm mắt thoáng nhìn về phía bạch mã vương tử của mình, giọng điệu nhất thời lại mềm xuống, “Tiểu ca ca, anh ở bên em đi, nhà em còn có tiền hơn nhà ả ta.”

Cô nàng đẩy đẩy thẻ ngân hàng đến trước mắt anh, “Tiền đều đưa anh giữ!”

Diệp Già Lam cảm thấy sau khi Vân Hoan khỏi hẳn thì có thể tiến công giới giải trí rồi.

Lật mặt như lật bánh tráng, mấu chốt là trong nhà còn có tiền, hoàn toàn có thể đưa cô nàng lên.

Cô quay đầu lại nhìn, hai phụ nữ kia đã hoàn toàn che mất dáng người của Đường Ngô, không thấy rõ vẻ mặt hiện tại của anh thế nào.

(Ồ, chắc anh vui lắm)

Nhưng còn hai người phụ nữ kia, ánh mắt như lang tựa hổ, cơ hồ ngay giây tiếp theo thôi sẽ đánh nhau ngay trong văn phòng mất.

Ngón tay Đường Ngô gõ gõ lên phim chụp, bút bị anh ném qua một bên, anh khẽ nâng mắt, “Nói xong rồi?”

Hai người liếc nhau, không ai lên tiếng.

“Có hai căn hộ thì đã muốn bao dưỡng tôi?”

Ánh mắt anh lạnh xuống, đến giọng nói cũng lộ ra vẻ lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần: “Năm mơ!”

Hai người kia càng không dám nói.

Diệp Già Lam nghe anh nói như vậy, khí tức ở ngực lại thuận lợi trôi xuống.

Cô thích nhất chính là điểm này ở Đường Ngô.

Lúc từ chối người khác chưa bao giờ lưu lại cho ai nửa đường sống cả.

Tuy rằng hiện tại anh có thể là vì một người phụ nữ khác mà từ chối.

Đường gia có tiền, Diệp Già Lam sớm đã biết.

Về cha của Đường Ngô, sau khi cô tới Bắc thành học y, cũng từng gặp qua một lần.

Chỉ gặp một lần như thế.

Sau đó không bao lâu, hai người liền chia tay.

Bắc thành dù sao cũng là một thành phố lớn, dân số ngàn vạn, cùng sống ở Bắc thành, cô và cha Đường Ngô cũng chưa từng chạm mặt lần nữa.

Diệp Già Lam khe khẽ thở dài, lúc quay mắt lại, thoáng nhìn một bác sĩ nam khác bê một chõng bệnh án thiết là dày, “Nhà bác sĩ Đường của chúng tôi rất có tiền..... Không bằng các cô suy xét đến tôi một chút, tôi chỉ cần một căn phòng là đủ rồi.....”

Cô không tiếp tục nghe nữa, nhấc chân đi ra ngoài.

Nửa phút sau, Diệp Già Lam trở lại phòng mình.

Cửa văn phòng vừa đóng, cô lần tức hít vào không khí tươi mát, thấy vẫn chưa đủ, sau khi hít mấy hơi, cô lại lấy nước súc miệng mấy lần.

Hứa Luyện trợn mắt há mồm: “Loan Loan, cậu..... Cậu bị người bệnh cường hôn đó à?”

Qua một hồi như thế, mùi nước hoa trong khoang mũi cuối cùng cũng nhạt dần.

Diệp Già Lam đặt mông ngồi xuống, thoải mái hít một hơi, “Không có.”

Hứa Luyện nhìn chăm chăm môi cô.

Sắc môi thật nhạt, bờ môi căng mọng.

Nhìn dáng vẻ thật sự không giống bị người ta cưỡng hôn.

Hứa Luyện cũng liền không tiếp tục đề tài này nữa, “Đi nhà ăn ăn cơm khôn?”

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, vừa lúc tới giờ ăn, cô đứng dậy, “Đi.”

-

Thức ăn của bệnh viện Hoa Khê Bắc thành vốn có tiếng rất ngon.

Diệp Già Lam còn nhớ rõ năm 4 đại học có làm thực tập mấy tháng ở một bệnh viện tư khác, bệnh viện tư kia kinh phí không đủ, món khoai tây hầm thịt bò, tỉ lệ khoai tây và thịt bò chắc tầm một ngàn so một, món canh cà chua trứng, tất cả đều là hành với cà chua.

Cô thực tập có mấy tháng, từ hơn 90 cân đã xuống còn hơn 80 cân chút xíu.

(1 cân TQ = 1/2 kg)

Dư Thu Hoa nhìn đau lòng không chịu được, tận tình khuyên bảo cô nửa ngày, nói thế nào cũng không cho cô ở lại bệnh viện tư kia nữa.

Khuyên cũng như không khuyên.

Diệp Già Lam vốn dĩ cũng không muốn ở lại cái bệnh viện tư kia.

Từ lúc bắt đầu cô đã muốn tới Hoa Khê rồi.

Lúc Tô Cẩm Kha mới vừa biết, đã từng không ngừng hỏi cô vì sao lại không thể không vào Hoa Khê.

Bệnh viện Hoa Khê quả thật là tốt, nhưng khoa tâm thần tốt hơn ở Bắc thành cũng còn mấy bệnh viện, cô hoàn toàn có năng lực vào bệnh viện tốt hơn.

Lúc ấy Diệp Già Lam chỉ cười cười: “Đồ ăn ở nhà ăn rất ngon.”

Là thật hay giả chỉ có mình cô biết.

Kỳ thật không phải bởi vì nhà ăn Hoa Khê ngon hay không ngon.

Cô là vì Đường Ngộ.

Hoa Khê là bệnh viện có khoa giải phẫu thần kinh mạnh nhất trong nước, lúc ấy Diệp Già Lam đi phỏng vấn, lúc chờ đều nghĩ, nếu có một ngày Đường Ngộ về nước, khẳng định Hoa Khê sẽ là lựa chọn số 1 của anh.

(Anh vì chị, chị lại vì anh. Hai người bót rắc cầu lương đê!)

Vì thế cách mấy năm, anh thật sự tới Hoa Khê rồi.

Diệp Già Lam cảm thấy tâm lý bản thân không được bình thường lắm.

Lúc Đường Ngộ ở nước ngoài cô cứ nghĩ sẽ có một ngày gặp mặt; Đường Ngộ đã trở lại đứng ngay trước mặt cô, cô lại từng phút từng giây đều muốn tránh anh.

Muốn tới gần, nhưng lại phải rời xa.

Đặc biệt là sau lần ở trà lâu nhìn thấy dáng vẻ 3 người hài hòa kia.

Lúc ấy Diệp Già Lam nghĩ, lần này cô thật sự không còn lí do tiến gần thêm một bước nữa rồi.

Cũng khá tốt, chặt đứt ý niệm của cô.

Cơm trưa ở nhà ăn bệnh viện rất phong phú, hơn nữa không hạn chế số lượng.

Diệp Già Lam lại thấy vô vị.

Cô ăn một miếng cơm và đồ ăn, nhai kỹ nuốt chậm, tổng cộng có khả năng còn không đến mười miếng cơm, lại ăn ước chừng mất mười lăm phút.

Có nàng như thế, Hứa Luyện ngồi đối diện đã ăn gấp 3 lần đồ ăn của cô rồi.

Cuối cùng hai người cùng đi rửa sạch bộ đồ ăn, Hứa Luyện vì ăn quá no, vừa nói chuyện với còn vừa ợ một cái: “Ăn ít như vậy no rồi sao?”

Diệp Già Lam “Ừm” đáp.

Bên cạnh có hai cô y tá rửa bộ đồ ăn, tiếng nước ào ào vang lên, hai người sợ đối phương nghe không rõ, cố tình nâng giọng nói chuyện.

“Giữa trưa bác sĩ Đường không tới ăn cơm sao a?”

“Đúng vậy, cả buổi sáng anh ấy cũng không có thời gian ăn cơm nữa?”

“Vừa rồi tớ có đi văn phòng tặng đồ, thấy mắt anh ấy có chút hồng.”

“Vô nghĩa, cả buổi sáng cậu phải trong phòng phẫu thuật nửa ngày, mắt có thể không hồng sao?”

“Oa, thật muốn hôn lên mắt anh ấy!.”

“..... cậu là biến thái sao?”

Hai người ồn ào nhốn nháo dần đi xa.

Tay Diệp Già Lam rửa bộ đồ ăn cứng lại trong giấy lát.

Hứa Luyến phát hiện cô có chút không thích hợp, “Làm sao vậy?”

Diệp Già Lam cúi đầu đóng vòi nước lại, “Không có việc gì, tớ đi toilet, cậu về trước đi.”

“..... Ừm.”

Diệp Già Lam không đi toilet, cô đi vài vòng trong hoa viên nhỏ dưới lầu một.

Hơn 12 giờ trưa, ánh nắng rất mạnh, Diệp Già Lam ngồi trên xích đu đón ánh mặt trời chói chang, cô ngửa đầu nhìn không trung, sau đó tầm mắt chuyển qua phía mặt trời.

Chỉ một giây, mắt cô đã bị ánh mặt trời chiếu phải nhanh chóng nhắm lại.

Tiếp theo nháy mắt, tiếng chuông di động vang lên.

Cô không xem tên, trực tiếp nghe máy luôn, “Alo, Xin chào.”

“Bác sĩ Diệp.”

Mắt Diệp Già Lam lập tức mở ra.

Cô không lên tiếng.

“Em không biết tôi thích kiểu phụ nữ gì sao?”

“.....”

Diệp Già Lam xiết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, lập tức lập cúp điện thoại.

Đường Ngô đứng bên cửa sổ văn phòng lầu bốn, cúi đầu là có thể nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia.

Khoảng cách quá xa, anh nhìn không thấy vẻ mặt cô.

Đường Ngô nhìn chăm chăm vào dáng người kia vài giây, sau đó lại nói với cái di động đã sớm bị cúp: “Giống như em vậy đó.”

Đáng tiếc cô không nghe thấy.

Lúc thu di động lại, Đường Ngô hơi hơi nhú mi.

Đau dạ dày.

Lăn qua lộn lại, đau quặn mấy giây.

(Mó, đọc tới đây lại xót anh. Thôi thì xin má Cẩm cứ phát cầu lương tiếp. Cầu lương em còn ăn được chứ muối mặn thì em chịu thôi má ơi!)

-

Tô Cẩm Kha gần nhất có nhận mấy buổi trị liệu tâm lý.

Mỗi ngày cô nàng đều bận đến đầu óc choáng váng, đến cả đời sống tình cảm của Diệp Già Lam cũng chả hỏi đến, càng đừng nói đi làm sáng tỏ với Đường Ngô.

Chuyện sau khi Đường Ngô đưa Diệp Già Lam về, Tô Cẩm Kha đã sớm ném qua sau đầu mất rồi.

Lúc nhớ ra thì đã là thứ bảy.

Tô Cẩm Kha nhắn tin cho Diệp Già Lam: 【 Loan Loan, tối có thời gian không? 】

Diệp Già Lam đang tập yoga.

Eo mới vừa gập lại, cô lại thấy được hàng chữ, một tay chống đỡ, sau đó một tay khác rep cô nàng: 【 hôm nay không được, tớ phải đến nhà chủ nhiệm Ngô ăn cơm tối. 】

Tô Cẩm Kha thở dài, lui hện: 【 Mai thì sao? 】

【OK. 】

Là thật sự OK.

Ngày mai cũng là ngày nghỉ của Diệp Già Lam.

Sau khi tập xong yoga, cả người Diệp Già Lam đều ra mồ hôi.

Trước khi đến nhà chủ nhiệm Ngô, cô vào phòng tắm, tắm rửa trước.

Đến 5 giờ rưỡi, Diệp Già Lam đánh xe tới tiểu khu nhà chủ nhiệm Ngô.

Tiểu khu cũng ở gần bệnh viện, là một khu biệt thự xa hoa.

Vì đã tới nhà chủ nhiệm Ngô mấy lần nên Diệp Già Lam cũng là ngựa quen đường cũ.

Từ cửa đến nhà, phải đi bộ năm phút.

Lúc Diệp Già Lam vào cửa tiểu khu có xem thời gian, di động mới vừa thả lại vào trong túi, đi không được mấy bước, vừa ngẩng đầu, cô đã thấy một cô bé đứng ở bậc thang phía trước, trong tay còn dắt một con Collie lông ngắn màu xám trắng

Cô có chút sợ loại chó lớn như thế này, dù Bách Khoa Baidu có nói loại chó này trời sinh tính ôn hòa.

Diệp Già Lam vẫn không nhìn nhiều, ngay cả cô bé kia, cô cũng chỉ liếc nhẹ một cái.

Định bước nhanh qua một người một chó kia.

Lúc vừa ngang qua bên cạnh cô bé, áo đột nhiên bị túm chặt.

Diệp Già Lam hoảng sợ.

Cô tưởng bị con Collie kia cắn.

Kết quả vừa quay đầu lại, cô bé con đối diện nhìn hít hít cái mũi, một đôi mắt to ngập nước đong đầy nước mắt, mới vừa nháy mắt đã khóc luôn ròi: “Chị ơi, em không tìm thấy nhà ở đâu.....”

Diệp Già Lam ngần ra.

Đôi mắt này, trước đó không lâu cô mới thấy qua.

Là cô bé con ngày đó ghé lên vai Đường Ngô làm nũng.

Khóe môi Diệp Già Lam cứng đờ, “Em..... Người nhà em đâu?”

“Hôm nay bố mẹ em đều không ở nhà, em với anh trai.....”

Còn chưa nói xong, phía sau đã có giọng nam vang lên, giọng rất nhạt, mang theo vài phần sùng nịnh không dễ phát hiện: “Đường Yên Ninh.”

Lông mi Diệp Già Lam hơi rũ.

Quả nhiên.

Là họ Đường.

Editor: Quà Trung thu theo yêu cầu. Mãi đi chơi quá mọi người thông cảm nha! Moa moa!

Đây là con Collie lông ngắn

À, tiện thể tâm sự xiu. Má Cẩm lại ra truyện mới rồi mấy thím ạ. Lần này má đổi vị, không phải hiện đại sủng nữa, mà là "xuyên qua", tên là "Ngược văn nữ chủ cần phải chết" (tạm dịch) mới có 5 chương cũng được lắm. Có gì ai qua Tấn Giang ủng hộ thì ủng hộ nha!

(Phải sửa lại số hiệu lầm thì mệt) ý ai muốn ủng hộ má ấy thì qua trang Tấn Giang tự đọc nha

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chi Ngủ Cùng Em

Một tiếng “Đường Yên Ninh” này giống như đã chứng thực suy nghĩ trong lòng Diệp Già Lam.

Cảm tính luôn nhanh hơn lí tính một bước, tay cô theo bản năng nắm chặt lại.

Đường An Ninh vẫn lôi kéo vạt áo cô không buông tay, tay cô bé con chỉ bằng nửa bàn tay cô, nhìn mập mạp lại mềm mại.

Khóe môi Diệp Già Lam giật giật, vừa định rút vạt áo trong tay cô bé ra, lại thấy con Collie kia thè lưỡi về phía cô.

Giống như chỉ cần cô động một chút thôi là sẽ lập tức xông lên cắn vậy.

Động tác của Diệp Già Lam lập tức cứng lại, động một chút cũng không dám động.

Người đàn ông phía sau đã đến gần.

Có mùi thuốc lá từ phía sau cô bay đến, ùa vào xoang mũi, Diệp Già Lam không quen, giơ tay che mũi lại.

Điều thuốc trên Đường Ngô chả đến vài giây, khóe môi anh hơi nâng, giơ tay lấy điều thuốc xuống, ánh lửa thuốc tắt ngóm trong khe thùng rác kế bên.

Đường Yên Ninh lập tức nhào tới, ôm chặt đùi anh, “Ô ô” hai tiếng, làm nũng nói: “Vừa rồi em không tìm thấy đường.....”

Có thể nhìn ra được, cô bé con này rất dính Đường Ngô.

Diệp Già Lam không quay đầu nhìn hai người kia "thân mật".

Tâm tư cô chủ yếu đều đặt hết lên con Collie kia, loại chó Collie này, đứng lên có khi còn cao hơn cả cô đó, hoàn toàn có thể dễ dàng "knock out" cô luôn.

Chính yếu là, sau khi Đường Yên Ninh chạy qua bên kia lại ném chú chó này xuống đất.

Hiện tại chỉ còn mỗi nó đối diện với Diệp Già Lam chảy nước miếng.

Cũng không biết là vì thời tiết nóng, hay là coi cô thành cơm trưa mà thèm nhỏ dãi nữa không biết.

Cô đoán cả hai đều có.

Da đầu Diệp Già Lam tê dại, định thử dịch ra sau nửa bước.

Mới dịch nửa bước, con Collie kia đã nóng lòng nâng nâng chân trước.

Diệp Già Lam nháy mắt như bị điểm huyết khựng ở đó.

Sau khi giằng co nửa phút, cô mới quay qua nhìn cô bé con kia xin giúp đỡ, con Collie đã nhào lên chân cô mất rồi.

Nó dùng sức cực nhẹ, cọ cọ căng chân lộ ra dưới vạt váy của Diệp Già Lam.

Mọi việc thoát nhìn rất hữu hảo, nửa điểm công kích tính cũng không có, nhưng Diệp Già Lam vẫn sợ đến nhũn cả chân.

Lần này không phải là cô không dám động nữa, mà là hoàn toàn không có sức để động.

Diệp Già Lam thậm chí còn cảm thấy bản thân sắp ngã vật ra đến nơi, may mà Đường Yên Ninh phát hiện đúng lúc, giơ tay lên vỗ đầu con Collie: “Kem, mau thả chị gái ra!”

Kem vẫn liếm lưỡi.

Đường Yên Ninh thấy nó không nghe lời, bẹp miệng nhìn Đường Ngô.

Trong miệng Đường Ngô vẫn còn vị thuốc lá chưa tann ra, anh chỉ nhìn thoáng qua Kem, sau đó chuyển mắt, dừng trên mắt cá chân mảnh khảnh của người con gái, tay anh lại sờ lấy hộp thuốc, “Nghe lời, buông ra.”

Chuyên bắt nạt kẻ yếu, Kem lúc này mới cọ người khỏi chân Diệp Già Lam.

Nó thoát nhìn ủy khuất cực kì, đến cả lưỡi cũng không hé ra nữa.

Diệp Già Lam không có cách nào đồng tình với nó nổi.

Vì câu “Nghe lời” Đường Ngô vừa nói kia, trước kia thường xuyên dùng để nói với cô.

Thể chất của Diệp Già Lam không tính là kém, nhưng cơ bản cứ vừa đến mùa đông đều sẽ bị cảm mạo, cái cô không chịu được nhất chính là đặng.

Đơn thuần là khẩu vị sẽ đặng.

Thế mà thuốc thì lại không có vỏ bọc đường, mỗi lần cô không muốn uống thuốc, Đường Ngô sẽ nói hai chữ này với cô.

Giọng anh dễ nghe, mềm nhũn, so vỏ bọc đường còn ngọt hơn nhiều.

Diệp Già Lam không đếm nổi đã được anh dỗ thế bao nhiêu lần.

Đường Ngô học đại học ở nước ngoài, lúc mà không ở trong nước, anh sẽ gọi điện thoại dỗ cô uống thuốc.

Mặc kệ chỗ anh là buổi sáng hay nửa đêm, mỗi lần đều chờ Diệp Già Lam uống thuốc rồi ngủ say mới cắt điện thoại.

Khi đó Diệp Già Lam đã nghĩ, trừ cô ra, chắc hẳn sẽ không có ai có thể nhìn thấy một Đường Ngô dịu dàng như thế.

Hiện tại mà nói, có người từng thấy hay chưa thì cô không chắc.

Nhưng khẳng định có chú cún thấy được rồi.

Ngữ khí Đường Ngô vừa nói với Kem, giống y đúc giọng anh lúc nói với cô trước kia.

Diệp Già Lam cảm thấy hiện tại mình còn không bằng một chú cún.

Trong lòng cô trống rỗng, thu hồi tầm mắt, không hề nhìn một lớn một nhỏ một cún bọn họ một cái nào, thừa dịp Kem thành thành thật thật không tiến lên, mới vừa nhắc chân phải đi, giọng nói non nớt của Đường Yên Ninh đã nhắc nhở cô: “Chị ơi..... Dây giày của chị bị tuột rồi.”

Diệp Già Lam cúi đầu.

Hắn là vừa rồi lúc Kem bò lên cọ tuột, dây giày trái của cô quả nhiên bị tuột ra.

Hôm nay cô mặc váy tuy không tính là ngắn, nhưng mà cũng chỉ dài đến gần đầu gối thôi, nếu ngồi xổm xuống, tám chín phần mười là lộ mất.

Diệp Già Lam liếc nhìn Đường Yên Ninh.

Cô nhìn đối mắt tương tự với ánh mắt người nào đó, bên tai nóng lên.

Vừa định nhìn xem xung quanh có chỗ nào tiện cho cô buộc dây giày không, thì người nó đã bước lên nửa bước, trên người anh vẫn còn lưu lại mùi thuốc nhàn nhạt, trộn cùng với mùi kem cạo râu, thanh đạm lạnh lẽo, không khó ngửi chút nào.

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam còn chưa kịp phản ứng lại, Đường Ngô đã nửa ngồi xổm xuống, buộc đơn giản lại dây giày bị tuột ra của cô.

Động tác của anh liền mạch lưu loát, chỉ vài giây, anh đứng dậy, giơ tay chạm chạm đầu Kem, “Đi rồi.”

Diệp Già Lam vẫn cúi đầu.

Nhìn thấy tay trái Đường Ngô đang sờ đầu Kem, ngón tay xinh đẹp, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn bạc.

Không phải cái cô từng tặng.

Ánh mắt Diệp Già Lam nhẹ nhàng lóe lên, hốc mắt chớp mắt hơi nóng, lại dùng sức nháy mắt, đáy mắt ướt át cứ thế bị cô đẩy xuống.

Cô hít một hơi thật sâu, mãi đến khi người nọ đi cách xa mấy mét, cô mới nhắc chân đi đến nhà chủ nhiệm Ngô.

Bởi vì là một tiểu khu xa hoa, nên cây cối ở đây cũng tươi tốt hơn nhiều so với những tiểu khu bình thường.

Tuy đã sắp hoàng hôn, nhưng mặt trời vẫn rất gay gắt.

Diệp Già Lam luôn đi dưới bóng cây.

Đi thêm mấy chục mét cô mới phát hiện, hướng cô và Đường Ngô đi là giống nhau.

Cô nhìn một lớn một nhỏ dưới ánh mặt trời kia, đúng lúc Đường Yên Ninh quay đầu lại, cô bé con nghịch ngợm đầu tiên làm một cái mặt quỷ với cô, sau lại ném qua một nụ hôn gió.

Khóe môi Diệp Già Lam cong cong.

Đối phương là một cô bé con đáng yêu, cô theo bản năng cũng đáp lại một nụ hôn gió, kết quả tay mới vừa dán dấu môi đưa ra, Đường Ngô đang nắm tay Đường Yên Ninh chợt quay lại.

Diệp Già Lam: “.....”

Cô vội vàng lại đưa mắt lên nhìn trời.

Bên này Đường Yên Ninh nháy nhót, không chịu đi đường cẩn thận, “Anh ơi, có phải anh thích chị gái kia không a?”

“Cái gì?”

“Em ở nhà anh từng thấy anh chị ấy.”

Bằng không cô bé cũng không đi lên nắm áo một người xa lạ.

Đường Yên Ninh bẻ bẻ ngón tay ngăn ngùn chỉ, “Vừa rồi anh còn buộc dây giày cho chị ấy nữa.”

“Ba em chỉ cho buộc dây giày cho mẹ em thôi á.”

Đường Yên Ninh: “Nhưng hình như chị ấy không thích anh.”

“.....”

“Anh à, anh thật đáng thương a.”

“.....”

-

Từ cửa tiểu khu đến nhà chủ nhiệm Ngô, đại khái phải đi thêm 500m.

Diệp Già Lam cả một đường cũng không dám nhìn loạn khắp nơi.

Lúc đến cửa nhà chủ nhiệm Ngô, cô mới nâng mắt lên, bóng dáng Đường Ngô và Đường Yên Ninh đã chẳng thấy đâu.

Biệt thự nhà chủ nhiệm Ngô có một cái sân nhỏ, bên trong trồng không ít loại hoa cỏ, thời gian hoa nở vẫn chưa qua, lúc này trong sân tràn đầy mùi thơm. gia biệt thự mang theo cái tiểu viện tử,

Cửa sân mở ra, sau khi Diệp Già Lam đi vào mới gõ gõ cửa nhà.

Qua ba tiếng, cửa nhanh chóng được mở ra.

Bên trong có một người một cầu đang đứng, không hện mà cùng chớp mắt: “Chị ơi, chị tới tìm em đi chơi sao?”

Diệp Già Lam xác nhận mình không đi nhầm.

Cô sửng sốt vài giây, vừa muốn xác nhận lại một lần nữa, chủ nhiệm Ngô trong phòng khách đã hô: “Tiểu Diệp tới đó hả? Nhóc con Ninh Ninh này còn đứng ở cửa làm gì đó a?”

Diệp Già Lam: “.....”

Còn không bằng cô đi nhầm chỗ cho rồi.

Cứ như vậy, không phải chính là, cô và Đường Ngô phải ăn tối với nhau sao?

Tuy rằng không chỉ có hai người bọn họ.

Đường Yên Ninh nghe lời lui về, cô bé còn thuận tiện kéo theo Kem, “Chị, chị vào đi, Kem không cần người đâu.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, tận lực nở ra một nụ cười dịu dàng hiền lành.

Đường Yên Ninh: “Nó là đực, nên thích chạy tới trước mặt con gái ấy mà.”

“.....”

Diệp Già Lam đổi dép ở ngoài cửa, sau đó đi vào.

Phòng khách rộng mở, có tiếng dương cầm.

Chủ nhiệm Ngô đứng ở trước mặt, mang kính viễn thị lật xem bản nhạc: “Tiểu Đường a, cái này đàn làm sao?”

Ông đang học dương cầm với Đường Ngô.

Diệp Già Lam đối với nhạc lý cũng không hiểu lắm, trước kia nghe Đường Ngô đánh đàn, ánh mắt cũng chỉ là nhìn theo ngón tay anh lưu loát di chuyển trên phím đàn mà thôi.

Hết một khúc, đánh giá của Diệp Già Lam cũng chỉ có mấy chữ: Dễ nghe, quá dễ nghe.

Tuy rằng nghe không ra cái gì, nhưng cô lại rất thích dáng vẻ Đường Ngô lúc đàn dương cầm.

Anh ăn mặc áo sơ mi trắng ngồi trước dương cầm, dáng ngồi thẳng tắp ưu nhã.

Chỉ nhìn bóng dáng thôi đã biết người này trời sinh tự phụ.

Diệp Già Lam mấy năm rồi chưa thấy lại dạng vẻ này của anh, thất thần, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Trên đùi cô đột nhiên bị Kem cọ dọ mới hoàn hồn.

Kem tội nghiệp ngửa đầu nhìn, hai chỉ chân trước quy quy củ củ quỳ rạp trên mặt đất, không dám vượt Lôi Trì nửa bước.

Đường Yên Ninh kéo ghế ngồi bên cạnh, trong tiếng dương cầm, nhỏ giọng hỏi cô: “Chị ơi, anh em có rất đẹp đúng không?”

Diệp Già Lam không nghe rõ.

Cô ngồi xồm xuống dịch tạt qua, “Cái gì?”

Đường Yên Ninh giơ tay chụm lại: “Có phải anh ấy rất đẹp đúng không?”

Diệp Già Lam gật đầu.

Đây là sự thật không thể phủ nhận.

Đường Yên Ninh cười tủm tỉm, “Vậy chị có thích anh ấy không?”

Bọn trẻ con thời nay đều là một đám quý tinh quái, Diệp Già Lam chớp mắt, không trả lời vấn đề này, đứng dậy nói với con bé một câu: “Chị vào phòng bếp hỗ trợ đã.”

Kỳ thật dựa theo tuổi của cô, Đường Yên Ninh kêu cô là dì cũng không sai.

Nhưng nếu con bé đã tự nguyện gọi thế, Diệp Già Lam cũng cứ thuận theo thế thôi.

Rốt cuộc cái từ "chị" này, so với "dì" cũng tốt hơn nhiều.

Diệp Già Lam không ở phòng khách lâu, thật sự vào phòng bếp giúp chủ nhiệm Tiểu chuẩn bị cơm tối.

Hôm nay có khách tới, trong nhà chủ nhiệm Ngô chuẩn bị không ít đồ ăn.

Diệp Già Lam phụ trách rửa rau.

Mới vừa đưa cà chua vào vòi nước rửa, chủ nhiệm Tiểu Ngô đã nhìn qua, "Tiểu Diệp a, con thấy Tiểu Đường thế nào?"

Quả cà chua trong tay Diệp Già Lam rơi vào trong bồn.

Cô vội vàng lại nhặt lên, "..... Khá tốt."

"Con có thích loại này không?"

Diệp Già Lam dùng sức xoa cà chua, "Chủ nhiệm Ngô..... Người ta con cũng đã có rồi, hỏi thế này không tốt lắm đâu?"

"Con gì cơ?"

Thấy cà chua trong tay cô sắp bị niết bẹt, chủ nhiệm Ngô vội vàng duỗi tay đoạt lại, "Ai nói thẳng nhóc đó có con?"

"Bên ngoài không phải sao?"

Chủ nhiệm Ngô quả thực là dở khóc dở cười, "Không phải a, đó là em nó đó, hôm nay nó chỉ trông một ngày thôi."

Dương cầm sự ngoài phòng khách càng ngày càng không ổn.

Nghe mà cay cả tai.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô một phen quăng bối rửa bát, "Ông già kia lại làm loạn cái quý gì không biết!"

Bà thật sự nghe không nổi nữa, lau khô tay đi ra khỏi phòng bếp.

Giọng bà cực lớn, sau khi ra cửa la lên mà bên trong vẫn có thể nghe được rõ ràng: “Lão Ngô, ông có thể học Tiểu Đường một cách cẩn thận không hả?”

Chuyện này là chuyện hằng ngày của vợ chồng.

Tuy rằng âm ỉ, nhưng lại có hơi thở chung sống ấm áp.

Diệp Già Lam cười một cái, cũng không biết là bị không khí lây nhiễm, hay đơn thuần vì câu giải thích cho Đường Ngô vừa rồi của chủ nhiệm Ngô.

Cô vớt đậu que ra tiếp tục rửa.

Diệp Già Lam không nóng nảy, rửa từng cây từng cây một, lúc rửa đến cái thứ ba, cô nghe thấy tiếng cửa phòng bếp đóng lại.

Cô chỉ nghĩ là chủ nhiệm Tiểu Ngô không chịu nổi ma âm độc hại bên ngoài, đóng cửa lại cho thanh tịnh, nên cũng không quay đầu hỏi một câu: “Chủ nhiệm Ngô.....”

Mới vừa nói xong, một bàn tay duỗi qua, tiến tới dưới vòi nước, sau đó cầm đậu que lên, cùng cô không nhanh không chậm rửa sạch lên.

Đó là tay đàn ông.

Diệp Già Lam ngậm miệng lại, dịch sang bên cạnh nửa bước, không nói.

Cổ tay áo Đường Ngô xắn nửa nửa đoạn, anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: “Vừa rồi người em nói cũng đã có con rồi..... Là tôi sao?”

Diệp Già Lam sững sốt một giây, sau đó cúi đầu như không có việc gì tiếp tục rửa rau: “Ừm.”

Cô cũng không nghĩ ra ai khác cả.

Đường Ngô ném cây đậu que đã rửa sạch vào trong bồn, Diệp Già Lam vừa muốn xoay người cách xa anh thêm một chút, anh đã nắm cổ tay cô kéo về phía trước, eo cô bị bàn bếp chặn lại, không thể động đậy.

Diệp Già Lam nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng chỉ mới ngủ cùng em, ở đâu lại nhảy ra được con thế?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Một Trăm Vạn Tệ

Khoảng cách giữa hai người thực sự quá gần, đúng lúc có ma âm quấy nhiễu, vậy mà Diệp Già Lam vẫn có thể nghe rõ ràng được hai câu này.

Ánh mắt cô hơi lóe, hai tay đặt bên người, nắm chặt lấy bệ bếp bên cạnh.

Kinh hỉ khó có thể kiềm chế chột dâng lên, không đến hai giây, ngay sau đó lại cực kì bất đắc dĩ.

Diệp Già Lam đương nhiên bất đắc dĩ.

Đường Ngộ với cô căn bản đều đã là quá khứ mất rồi.

Khóe mắt Diệp Già Lam hơi hơi nóng lên, nước mắt tụ tại đó tựa hồ từng chút từng chút ăn mòn làm hốc mắt cô muốn bóng cháy, cô nhắm mắt lại, nghiêng mặt qua một bên: “Bác sĩ Đường, anh ngủ với ai đều chẳng có quan hệ gì với tôi cả.”

Cô nâng mắt lên nhìn anh, “Có thể buông tôi ra trước không?”

Môi Đường Ngộ nhấp lại, không chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Dưới đáy mắt đen láy của Diệp Già Lam có ánh nước thanh triệt lóe lên.

Bên trong rõ ràng chỉ hiện lên có bóng hình anh, thế mà lại đem anh đẩy xa đến ngàn dặm.

Đường Ngô nhìn cô chăm chăm mấy giây mới chậm rãi nở nụ cười.

Giây tiếp theo, anh buông ra tay nắm Diệp Già Lam ra.

Diệp Già Lam cúi đầu, “Chuyện hôm nay tôi có thể coi như chưa từng xảy ra.”

Giọng cô càng ngày càng thấp, nói xong lời cuối cùng đến cả mình cũng không muốn nghe thấy, nhưng cô lại không thể không nói ra miệng: “Chúng ta vẫn là thích hợp làm đồng nghiệp bình thường thôi.”

Đường Ngô không nói một lời, khoe môi giơ lên độ cung lại càng thêm rõ ràng hơn, sau một lúc lâu, anh ý vị không rõ "xuy" một tiếng, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Diệp Già Lam vẫn cúi đầu đứng đó, mãi đến khi qua hai ba phút, chủ nhiệm Tiểu Ngô rốt cuộc cũng kêu ngừng được tiếng dương cầm bên ngoài đi vào, cô mới chậm rì rì xoay người lại tiếp tục rửa rau.

Phụ nữ trời sinh tính mẫn cảm thận trọng, chủ nhiệm Ngô lại là chủ nhiệm khoa tâm thần, liếc mắt một cái đã phát hiện ra cô có điểm không thích hợp.

Nghĩ tới khuôn mặt không biểu cảm của người đàn ông vừa ra khỏi cửa, chủ nhiệm Ngô càng cảm thấy mọi việc không ổn.

Bà với lão Ngô rõ ràng thấy hai người trẻ tuổi này đều không tồi, dạng vẻ nhân phẩm cũng đều xứng đôi, muốn thử thúc đẩy một đoạn nhân duyên.....

Kết quả chỉ qua vài phút, hai người này sao lại như vừa đánh nhau một trận là thế nào?

Làm chủ nhà, chủ nhiệm Ngô cảm thấy mình cần phải đứng giữa giải hòa một chút, vì thế bà ho khan vài tiếng, chờ Diệp Già Lam nhìn mình mới từ từ mở miệng: “Tiểu Diệp a, con với Tiểu Đường vừa rồi nháo cái gì không thoả mái sao?”

Nụ cười trên mặt Diệp Già Lam cười đến gian nan vô cùng, “Không có đâu chủ nhiệm Ngô.”

“Có chuyện gì ngàn vạn đừng ghen ở trong lòng..... Cô với lão Ngô cũng là nhìn.....”

Chủ nhiệm Ngô thở dài.

Bà vẫn cảm thấy mọi chuyện không nên phát triển theo cái hướng này.

Lão Ngô lúc muốn dụ lợi Đường Ngô đã phải dụ mất rất nhiều năm.

Tiền người ta không thiếu, kinh nghiệm tích lũy ở bệnh viện nước ngoài cũng nhanh hơn tốt hơn.

Lão Ngô dùng đủ các loại lí do, cuối cùng dứt khoát trực tiếp hỏi có cậu nhóc ấy không có là gì.

Đường Ngô lúc ấy thế mà lại đáp lại, suy nghĩ vài giây, sau đó nói một câu: “Không có bạn gái.”

(Anh giỏi đấy Ngô Ngô! Má Câ, thêm thùng muối nữa! Ngược Ngô Ngô toi tả đi!)

Lão Ngô vừa nghe, vừa vui vẻ vừa buồn bực.

Vui vẻ là vì bệnh viện chưa bao giờ thiếu nữ bác sĩ nữ y tá, chỉ tính trên tay ông thôi, không đến một trăm thì cũng phải có mấy chục.

Buồn bực là vì ông biết tiêu chuẩn của Đường Ngô cao, mấy chục người ở mấy chục dặm xung quanh có khả năng anh đều chướng mắt cả.

Lão Ngô phải lấy lí lịch của nhân viên công chức năm nay nhận vào ra xem thử, xem từng người từng người, lúc xem đến Diệp Già Lam, ông mới thuận miệng nói: “Phòng của sư mẫu cậu có một cô bé, mấy năm trước tới bệnh viện, mấy năm nay vừa lúc cũng đang đi xem mắt suốt.....”

Ông đã lật danh sách đến trang sau, kết quả trầm mặc nửa ngày Đường Ngô đột nhiên hỏi một câu: “Ai?”

“Họ Diệp.”

“Diệp gì?”

“A..... Diệp Già Lam.”

Kia đâu lại trầm mặc.

Lần này thời gian càng dài, lão Ngô vừa thở dài, lại nghe thấy người đầu kia nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, “Cảm ơn thầy Ngô.”

Mãi đến khi cắt đứt điện thoại, lão Ngô vẫn hoàn toàn mông lung.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô ngồi dự thính toàn bộ quá trình ôm gối ngủ đi qua: “Tiểu Diệp mấy ngày nay vẫn đi xem mắt đó, lẽ đâu thật sự nhìn trúng người ta, ông làm sao với Tiểu Đường hả?!”

Lão Ngô sờ cái mũi, “Đi một bước tính một bước thôi.....”

Vì thế đi tới đi lui cứ thế đi tới ngày hôm nay.

Đối tượng xen mắt Ninh Trí, Diệp Già Lam không nhìn trúng, nhưng đôi vợ chồng này cũng không có thể tác hợp cho bọn họ được.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô thở dài, giơ tay vỗ vỗ bả vai Diệp Già Lam: “Chuyện riêng của con với Tiểu Đường, cô với lão Ngô không can thiệp tới.”

“Cảm ơn chủ nhiệm Ngô.”

Diệp Già Lam cúi đầu nhột nhạt cười, nước mắt lại rơi xuống một giọt, rơi xuống cái bồn đựng đầy nước tạo thành một cái bọt nước cực nhỏ.

Chỉ thoáng lướt qua.

Tựa như cô chưa từng rơi nước mắt.

-

Vì não loạn giữa chừng có chút không thoải mái, lúc Diệp Già Lam ăn cơm tối xong cơ bản không nói gì nữa.

Đường Ngô nói càng ít, anh ngồi đối diện cô, anh mắt chưa từng dời khỏi phía này dù chỉ một giây.

Bữa cơm này, làm không khí thêm sinh động chỉ có Đường Yên Ninh và Kem.

Một người một chó, miễn cưỡng làm cho bữa cơm này không đến mức cứng đờ.

Khoảng 7 giờ, chủ nhiệm Ngô đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Rõ ràng là chuyện quan trọng, đầu kia nói chưa tới nửa phút, ông đã chụp bả vai Đường Ngô đứng dậy, “người bệnh 407 đột phát xuất huyết não, hai bác sĩ trực đêm nay bị đau dạ dày, Tiểu Đường, em cùng thầy đến bệnh viện một chuyến.”

Lời rơi xuống, Đường Ngô đã thu mi.

Anh buông chiếc đũa, sau đó lấy chìa khóa xe trong túi ra, trước khi theo chủ nhiệm Ngô ra cửa, lại quay đầu lại nhìn người con gái đưa lưng về phía mình, lời lại là nói với Đường Yên Ninh: “Ninh Ninh, ở nhà nghe lời bà nghe chưa.”

Nói xong anh mở cửa đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Ngô theo phía sau hận sắt không thành thép nhắc mãi: “Đã bảo bọn họ lúc không ăn cơm uống ít rượu thôi, đấy rồi lại đau dạ dày!”

Giọng hai người càng ngày càng nhỏ.

Cửa phịch một tiếng đóng lại.

Diệp Già Lam nhìn bát cơm phía đối diện.

Cơm chỉ mất một ít, vừa rồi anh còn chưa ăn được mấy miếng.

Ngón tay cô siết chặt chiếc đũa, sau đó nghe thấy Đường Yên Ninh bên cạnh lẩm bẩm: “Anh lại không ăn hết cơm rồi.....”

Diệp Già Lam quay đầu sờ sờ tóc cô bé: “Anh em thường xuyên không ăn cơm sao?”

Cô bé con gật đầu vài cái.

Cô bé ngồi trên chiếc ghế so với chân mình còn cao hơn, gót chân nhỏ lắc qua lắc lại, “Chị ơi, nếu chị có thể nấu cơm cho anh ăn mỗi ngày thì tốt rồi.”

Diệp Già Lam cười cười, không đáp.

“Anh em rất thích chị.....”

Chủ nhiệm Tiểu Ngô ngồi bên cạnh bị sặc canh, vẻ mặt xấu hổ xoay qua khụ vài tiếng

“Vừa rồi lúc anh ăn cơm, vẫn luôn nhìn chị.”

Đường Yên Ninh dừng một chút, “Dùng cái loại ánh mắt kiểu muốn ăn chị ý.”

Diệp Già Lam: “.....”

Đây không phải thích cô, mà là muốn giết cô đúng không?

-

Diệp Già Lam ở Ngô gia đợi đến 9 giờ rưỡi, hai người đi ra ngoài từ lúc 7 giờ kia vẫn không về.

Đường Yên Ninh đã bị chủ nhiệm Ngô dẫn vào phòng ngủ cho khách, lúc này phòng khách an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng Kem hô hô thờ dốc.

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, chờ chủ nhiệm Ngô đóng cửa đi ra mới đứng dậy: “Chủ nhiệm Ngô, vậy em về trước đây.”

“Cũng đã trễ như này, Tiểu Diệp.....”

“Không có việc gì, người ra ngoài giờ này vẫn đông lắm ạ.”

Lời này không hề giả, Bắc Thành là môth thành phố, hơn 9h, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu thôi.

Cô đã nói như vậy, chủ nhiệm Ngô cũng không lại giữ lại nữa, sau khi dặn dò vài câu chú ý an toàn thì tiễn cô ra cửa.

Diệp Già Lam sợ tối, nên không dám đi dưới bóng cây nữa.

Cô đi dọc theo đèn đường, đi chưa được mấy bước, đã nhận được điện thoại của Tô Cẩm Kha.

Vừa tiếp nghe, Tô Cẩm Kha bên kia còn làm bộ làm tịch nức nở vài tiếng: “Ô ô ô Loan Loan tớ không còn nhà để về nữa rồi!”

“Mẹ cậu lại ép cậu về nhà xem mắt sao?”

“Cũng không phải..... mấy ngày nay tớ gặt mẹ tớ nói phải đi công tác, kết quả người ta khen ngược, đến chung cư tớ thuê để chờ luôn!”

“Hiện tại ở đâu?”

“Cửa nhà cậu.”

“.....”

Diệp Già Lam đánh xe về nhà.

Tiểu khu không cho xe taxi đi vào, Diệp Già Lam xuống xe lại đi hơn nửa phút, vừa đến dưới lầu đã nhìn thấy chiếc xe nhỏ màu đỏ của Tô Cẩm Kha.

Cô đi qua gõ gõ cửa số xe: “Xuống xe.”

Tô Cẩm Kha chờ đến muốn ngủ luôn rồi, vừa ngáp vừa mở cửa xuống dưới: “Loan Loan.....”

“Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái, “Muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện tùy tiện, cậu làm cái gì tớ cũng ăn hết!”

Tô Cẩm Kha khóa lại cửa xe xông sang, “Loan Loan, tớ có việc muốn nói với cậu.....”

Diệp Già Lam cảm thấy cô nàng hẳn là không có chuyện gì tốt đẹp cả, nhưng cô vẫn gật gật đầu, phối hợp hỏi: “Chuyện gì?”

“Đường Ngô vẫn chưa có vợ con.”

Hai người đã vào thang máy.

Diệp Già Lam mặt không đổi sắc ấn số tầng, “Tớ biết rồi.”

“Mấy năm nay sau khi anh ấy chia tay cậu, thậm chí còn không bạn gái!”

“.....”

Cái này cô cũng biết.

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Tô Cẩm Kha đánh giá cô vài lần, thấy tâm lý bài xích của cô không tính là nặng, vẫn không nhin được mở miệng hỏi một câu: “Rốt cuộc khi ấy vì sao cậu với Đường Ngô lại chia tay?”

Trước kia không hỏi qua là không muốn nhắc tới chuyện này làm Diệp Già Lam đau lòng.

Nhưng hiện tại Đường Ngô cũng đã về nước, hai người ngẩng đầu không thấy cúi đầu sẽ gặp, cô nàng cũng không cần thiết giấu giếm nữa.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm con số đang nhảy lên từng số một: “Cậu đoán xem?”

“Đường Ngô đề nghị sao?”

Không đúng a, Tô Cẩm Kha vội vàng lắc lắc đầu, “Cậu đề nghị à?”

Nếu mà Đường Ngô đề nghị chia tay, thì làm gì có chuyện vừa về nước đã giống như không có chuyện gì xảy ra ôm ôm ấp ấp cô, còn đưa cô về nhà nữa chứ, đây không phải là kẻ chỉ có một chữ "Tra" là có thể gột tả được đâu.

Quả nhiên, Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra.

Tô Cẩm Kha dậm dậm chân, đèn cảm ứng âm thanh ngoài hành lang sáng lên.

Còn chưa kịp truy vấn tiếp, Diệp Già Lam đã mở cửa đi vào, “Ăn mì được không?”

“..... Được.”

Diệp Già Lam vào phòng bếp.

Tô Cẩm Kha: “.....”

Thật vất vả gọi chuyện, kết quả cứ như vậy không bệnh mà chết.

Tô Cẩm Kha vừa nghĩ chờ lát nữa làm sao có thể tiếp tục hỏi chuyện này, vừa di động ra, nhàm chán một quyển ngôn tình.

Một mối cả một ngày, đầu óc cô nàng cần phải được thả lỏng.

Vài phút sau, lúc Diệp Già Lam bê mì ra, Tô Cẩm Kha đã chọn ra được cuốn hợp khẩu vị từ mấy chục quyển rồi.

Thật vất vả tìm được một quyển, cô nàng kích động đọc tóm tắt ra: “Anh là người đàn ông quyền thế bậc nhất Đồng Thành, mà cô chỉ là một

cô bé lọ lem làm rơi chiếc giày thủy tinh, một lần ngoài ý muốn, hai người rơi vào bể tình.....”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô lấy chiếc đũa gõ gõ lên bát, “Nhanh qua ăn cơm.”

Tô Cẩm Kha “Nga” một tiếng, vẻ mặt vì cái cốt truyện cầu huyết cực kì xuất sắc này mà phấn khởi, vừa ăn còn vừa nói: “Lại nói tới khi hai người kia đang trong giai đoạn tình nồng ý mật, mẹ nam chủ đột nhiên xuất hiện trước mặt nữ chủ, ném lên mặt nữ chủ một tờ chi phiếu một trăm vạn, ‘một trăm vạn tệ, rời khỏi con trai tôi đi!’.....”

Những lời này nói còn chưa hết, Diệp Già Lam đã buông tay nắm đũa, chiếc đũa nhẹ nhàng va vào bát vang lên môth tiếng.

Không lớn không nhỏ.

Lúc hấp dẫn của Tô Cẩm Kha nháy mắt bị chuyển dời, tầm mắt cô nàng từ trên màn hình di động dời đi, sau đó rơi lên mặt Diệp Già Lam.

Đáy mắt cô gái đối diện trống rỗng, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, hàm răng không tự giác cắn môi dưới.

Khẳng định không phải bị cốt truyện cô vừa đọc dọa rồi.

Tô Cẩm Kha vừa thấy biểu tình của cô, sửng sốt nửa giây mới nuốt một ngụm nước miếng: “Con mẹ nó.....”

“Loan Loan, nguyên nhân cậu với Đường Ngộ chia tay..... Sẽ không cầu huyết như thế chứ?”

Tô Cẩm Kha biết mẹ Đường Ngộ mất sớm, nên trực tiếp chuyển sang ba Đường Ngộ: “Bố anh ấy cầm chi phiếu tìm cậu, bảo cậu chia tay anh ấy à?”

Quá cầu huyết.

Cầu huyết, quá dọa người rồi.

Tô Cẩm Kha không dám tin.

Diệp Già Lam rũ mi rũ, ký ức xưa kia chợt hiện lên, cô mím môi:
“Trước khi bọn tớ chia tay một ngày, ông ấy quả thực có cầm chi phiếu tới
tìm tớ.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Trao Mình Cho Anh*

Tên chương đã có sự thay đổi cho phù hợp với phần edit bên dưới. Cái tên của nó là ý là: ngủ với anh (nhưng là kiểu chủ động ý)

Tô Cẩm Kha ngạc nhiên há to miệng, miếng ăn vừa bỏ vào trong miệng còn chưa kịp nhai đã lại rơi ra bát.

Cô nàng “A” một tiếng, hoàn toàn không ăn nổi nữa, dứt khoát buông đũa, ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô chăm chăm: “Bao nhiêu tiền?”

“Để trống.”

“Bảo cậu tự điền sao?”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cũng từ ngày đó, cô mới biết được, gia đình Đường Ngô thật ra so với tưởng tượng của cô còn giàu hơn nhiều.

“Sau đó thì sao?”

Tô Cẩm Kha nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy hẳn sẽ không đơn giản như vậy, nửa người trên của cô nàng nghiêng về phía trước, “Loan Loan, nhà cậu hẳn là không thiếu tiền đâu nhỉ?”

Lại nói, Diệp gia tuy rằng không tính là hào môn, nhưng cũng có thể coi là một gia đình giàu có.

Quả nhiên, Diệp Già Lam đáp: “Không thiếu a.”

Cô lùi lại phía sau lưng ghế, cúi đầu nhìn ngón tay mình, lại nhìn từng cái móng tay.

Mấy năm trước có một bác sĩ bị người bệnh quấy rầy đã ra tay, không cẩn thận đã cào rách mặt bệnh nhân, sau đó, phòng cô không cho nữ bác sĩ nuôi móng nữa.

Hơi một chút cũng không được, mỗi tuần đều phải cắt.

Móng tay Diệp Già Lam mới cắt mấy hôm trước, hiện tại mọc mà chính tề, không có bất kì lực công kích nào.

Cô nhìn chăm chăm tay mình đến thất thần, mãi đến khi Tô Cẩm Kha ở phía đối diện gõ đũa lên bàn, cô mới nâng mắt lên: “Cho nên không phải vì cái đó.”

Tô Cẩm Kha nghiêm túc quan sát vẻ mặt của cô, vì sợ sẽ xé rách miệng vết thương khiến cô chảy máu đầm đìa, nên dùng một giọng cực kỳ dịu dàng cẩn thận hỏi: “Vậy là vì cái gì?”

Bình thường cô nàng khi thôi miên người bệnh chính là dùng loại giọng điệu này.

Sau khi hỏi xong, lực chú ý của Tô Cẩm Kha cũng không từ trên mặt cô dời đi nửa phần.

Cho nên Diệp Già Lam hơi hơi nhú mày, khước miệng không tự giác nhẹ nhấp, cùng với động tác gõ tay theo bản năng che mắt đều bị cô nàng nhìn thấy rõ ràng.

Rốt cuộc đã nhiều năm làm bạn tốt, Tô Cẩm Kha thở dài, cũng không lại tiếp tục truy hỏi nữa: “Bỏ đi Loan Loan, chuyện này về sau rồi nói vậy.”

Diệp Già Lam đối với nguyên nhân chia tay này vẫn rất mâu thuẫn, từ ánh mắt đen vẻ mặt đều hiện rõ ra.

Tô Cẩm Kha nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Diệp Già Lam thở hắt ra, từ trên ghế đứng dậy, “Ăn xong rồi bỏ bát vào bồn là được, mai tớ sẽ dọn.”

Nói xong không hề nhìn ánh mắt phức tạp lại bất đắc dĩ của Tô Cẩm Kha, cô cũng không quay đầu, đi vào phòng ngủ.

Vì tâm trạng không được tốt, đêm nay Diệp Già Lam cũng tắm lâu hơn ngày thường.

10 giờ rưỡi, cô mới từ phòng tắm ra.

Bên ngoài Tô Cẩm Kha gõ gõ cửa: “Loan Loan cậu ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Ngủ không được?” Tô Cẩm Kha hỏi hận muốn chết, “Nếu không tớ pha cho cậu ly sữa nóng để làm an thần nhé?”

Đáy lòng Diệp Già Lam mềm nhũn, “Tớ không sao, ngủ ngay đây.”

Người bên ngoài lúc này mới yên lòng, sau khi đáp lời, không có động tĩnh gì nữa.

Diệp Già Lam lấy khăn lông xoa xoa tóc, sau đó kéo cái ghế dựa cạnh bàn ra ngồi xuống.

Lấy di động ra xem, WeChat đã có mấy tin.

Có chủ nhiệm Ngô hỏi cô có về nhà an toàn không, còn có một tin là Ninh Trí hỏi cô đã ngủ chưa.

Diệp Già Lam rep lại người trước.

Còn người sau, cô nhìn thời gian, quyết định không rep lại nữa.

Vào thời gian này, không thích hợp rep mấy tin nhắn kiểu này.

Tin nhắn trong nhóm đồng nghiệp hôm nay cũng không ít, Diệp Già Lam mọi khi không xem, nhưng hôm nay cô nhàm chán, lại thật sự không buồn ngủ, nên tùy tay click mở ra nhìn thử.

Thành viên trong nhóm WeChat này chính là các bác sĩ y tá trong tầng của bọn họ, tính ra cũng có mấy chục người.

Diệp Già Lam vừa lau tóc vừa xem nội dung nói chuyện phiếm bên trong.

Rõ ràng là người trực ca đêm hôm nay khởi xướng ra: 【 Cách giờ tan ca còn có chín giờ. 】

【 hơn nửa đêm, phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn. 】

【 Hôm nay khoa ngoại thần kinh ai vào phòng giải phẫu thế? 】

【 Bác sĩ Đường. 】

【 hôm nay không phải là anh trực ban sao, bác sĩ Chu? 】

【 đừng nói nữa, buổi tối ăn mấy con tôm hùm nhỏ lại bị viêm dạ dày, mới vừa đi truyền nước về xong đây. 】

Lập tức có y tá đáp lại: 【 cái này tôi có thể chứng minh, bác sĩ Chu và bác sĩ Lưu bị đau dạ dày tập thể, hờ bác sĩ Đường về. 】

Người cùng một phòng, kỳ thật cũng không thể nói hờ hay không hờ.

Diệp Già Lam khóa điện thoại lại, để chuông báo cẩn thận rồi tùy tay đặt ở trên bàn.

Đường Ngô 7 giờ hơn đã đi bệnh viện.

Hiện tại đã hơn 10 giờ rưỡi.

Diệp Già Lam hít sâu, cưỡng bách thu lại tâm tư đặt trên người anh về.

Bắc thành đã vào thu, nhiệt độ buổi tối hạ xuống không ít.

Diệp Già Lam đã đóng cửa sổ, không thể nào chỉ dùng khăn lông lau khô tóc, chỉ có thể lấy máy sấy sấy qua.

Tóc dài, sấy phải mất hơn mười phút.

Đêm đã khuya, nhưng Diệp Già Lam lại hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Cô cũng không sốt ruột lên giường, ghé lên trên bàn, tìm một bộ phim cũ xem trên di động.

Lúc xem đến một nửa, lời nhắc tắt máy hiện lên màn hình.

12 giờ.

Lại là một ngày mới.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm lời nhắc nhở nhìn một hồi lâu, mãi đến khi đếm ngược chỉ còn lại có mấy giây cuối cùng, cô mới ấn “Hủy bỏ”.

Đóng phim lại, cô thấy lịch ngày.

00: 01 Ngày 27 tháng 9

Hôm nay là sinh nhật Dư Oánh.

Diệp Già Lam muốn buổi trưa đi ăn với Dư Thu Hoa, cô xoa xoa đôi mắt, kéo ngăn kéo ra, lấy lọ thuốc ngủ ra.

Loại thuốc này tuy rằng để trong ngăn kéo, nhưng đã mấy năm rồi Diệp Già Lam không chạm đến.

Tác dụng phụ của thuốc ngủ rất mạnh, hơn nữa tính ỷ lại cũng rất mạnh, bình thường cô kê đơn cho bệnh nhân cũng sẽ nhắc nhở không nên dùng thường xuyên.

Nhưng trước kia, chính Diệp Già Lam cũng hay uống thuốc này.

Lúc cô mới vừa chia tay với Đường Ngô, mất ngủ mấy ngày liền, thật vất vả ngủ được lại mơ thấy ác mộng, chỉ cần có gió thổi cỏ lay thôi là lại bị bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Diệp Già Lam không dám nói cho Dư Thu Hoa với Tô Cẩm Kha biết, tự mình đến khoa nội thần kinh của bệnh viện cầm lọ thuốc ngủ về.

May mà thời gian ấy việc học tương đối nặng, uống mấy ngày, trọng tâm của cô dần dần chuyển từ thất tình sang học tập, cũng không đụng vào thứ này nữa.

Là thuốc thì có ba phần độc.

Huống chi lại là thuốc có liên quan đến não bộ với thần kinh.

Diệp Già Lam mở nắp lọ thuốc ra lại vặn vào, sau khi lặp lại vài lần, cô bỏ lọ thuốc lại vào ngăn kéo.

Nhưng lần này, cô không lập tức đóng ngăn kéo lại.

Tay cô dời khỏi lọ thuốc, nhẹ nhàng chuyển đến bên cạnh, là một loạt hộp quà tặng.

Hộp không lớn, tổng cộng có năm cái.

Phía trên có viết con số, từ 22 đến 26.

Có cà vạt, có đồng hồ, còn có cổ tay áo.

Đồ vật trong hộp đều không giống nhau, duy nhất điểm giống là, đều là đồ nam.

Đây là quà sinh nhật Diệp Già Lam chuẩn bị cho Đường Ngộ sau khi chia tay.

Từ sinh nhật 22 tuổi đến 26 tuổi, mỗi một năm cô đều không ở bên cạnh anh.

21 tuổi là ngoại lệ, năm ấy không có quà tặng.

Nhưng Diệp Già Lam cảm thấy, có khả năng đối với Đường Ngộ món quà sinh nhật năm ấy vĩnh viễn khó quên.

Bởi vì sinh nhật năm ấy, Diệp Già Lam thật sự nghe lời Tô Cẩm Kha, đem chính mình tặng cho anh.

Ngày hôm sau, cô nói chia tay với Đường Ngộ.

(Cứu tui! Shock ngất! Người đâu mau cứu người! Chòi oi, hèn gì hôm trước anh lại bảo chỉ "ngủ" với chị làm tui quá hoang mang. Ai cứu tui! Má Cẩm cảnh thật sắc của chị em đâu? Where? Má định ém mất đó hả? Cứu!)

-

Diệp Già Lam trần trọc nằm trên giường, mãi cho đến hơn 1 giờ sáng mà vẫn không ngủ được.

Cuối cùng cô vẫn phải vào phòng khách pha ly sữa nóng, sau đó uống một viên thuốc ngủ.

Công hiệu của thuốc phát rất nhanh, chỉ hơn mười phút, cô đã ôm chăn ngủ say.

Nhưng giấc ngủ này lại không quá kiên định.

Diệp Già Lam mơ một giấc mộng.

Trong mơ cô đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên ở quán cà phê.

Hơn 5 giờ chiều, thời tiết không được tốt, rõ ràng là tháng sáu giữa hè, bên ngoài thời tiết lại tối sầm, đèn đường còn chưa tới sáng, đen như mực.

Trong quán cà phê ánh đèn sáng tỏ, nhưng lại lạnh.

Lạnh đến tận xương tủy.

Diệp Già Lam nghe được người đàn ông đối diện nói lời dạo đầu: “Cháu là bạn gái Tiểu Ngộ?”

“.....”

“Tôi là bố Tiểu Ngộ.”

“.....”

Lời đối thoại phía sau như là bị tắt tiếng, Diệp Già Lam không nghe được giọng của ông ấy, chỉ có thể nhìn thấy miệng ông ấy động, sau đó lại động động, đột nhiên há miệng biến thành bồn máu to, giống như muốn đem cô nuốt vào xương thịt tan nát.

Lúc đầu thấy người lớn, Diệp Già Lam không có khẩn trương cũng không có thất thố gì.

Cô cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến khi thấy người đàn ông đối diện đưa tờ chi phiếu qua: “Cô bé, tôi nói nhiều như vậy, trong lòng cháu hẳn cũng rõ ràng, cháu với Đường Ngô không hợp đâu.”

Thấy cô không nhận, người đàn ông kia lại đặt chi phiếu lên trên bàn, duỗi tay đẩy qua: “Coi như là tôi có lỗi với Diệp gia các cháu vậy.”

Diệp Già Lam thậm chí không biết mình ra khỏi quán cà phê thế nào nữa.

Cô chỉ nhớ rõ ngày đó trời mưa đến cực kì lớn, không nên ra ngoài.

Nhưng Diệp Già Lam vẫn ở bên ngoài mấy giờ liền, mãi đến hơn 9 giờ tối.

Sau đó cô uống rượu, uống thuốc.

Lại sau đó, cô dựa vào rượu, tới khách sạn chỗ Đường Ngô ở, trao mình cho anh*.

(*Đoạn này má Cẩm để là: "cấp anh ngủ" T-T)

Cô và Đường Ngô bên nhau ba năm, hai bên có một người châm lửa lên, bên còn lại tất nhiên sẽ thuận lý thành chương tiến tới rồi.

Lúc Diệp Già Lam bị anh áp lên trên giường còn đang nghĩ, nếu cô cứ luôn thanh tỉnh thì thật tốt.

Đêm đó màn dạo đầu ngăn ngủi, lúc người nọ tiến vào, Diệp Già Lam đau đến mức cắn một ngụm lên vai anh.

Sau đó rũ mi, cô nhìn đến trên vai Đường Ngô có một nét cong màu đen dài hai ba tấc.

Là một hình xăm, là một hình xăm chưa hoàn thành.

Diệp Già Lam nhớ rõ Hạ Chí có nhắc tới cái hình xăm này với mình.

Có nó là do Hạ Chí muốn, nên thừa dịp chiếm được thân thể Đường Ngô đã chạy tới tiệm xăm; còn lí do không hoàn thành, cũng giống như tình huống lần Hạ Chí trộm đi bắn lỗ tai.

Xăm được một nửa, Đường Ngô đã trở lại.

Giọng điệu ai oán của Hạ Chí khi tự thuật chuyện này còn phảng phất ở bên tai, móng tay Diệp Già Lam sờ tới chỗ hình xăm kia, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Nước mắt cô rơi, chỉ có loáng thoáng tiếng hít mũi.

Nhưng Đường Ngô vẫn phát hiện ra điểm không thích hợp, động tác của anh ngừng lại, nghiêng đầu hôn lên tóc vương bên tai cô: “Đau không?”

Nước mắt Diệp Già Lam rơi càng hoan, cô cũng không nói lời nào, chỉ cắn lên vai anh một ngụm.

Lúc ấy cô nghĩ, một đêm cuối cùng thì sao, ít nhất phải cẩn thận khắc ghi dáng vẻ anh, cùng với mùi hương trên cơ thể anh.

Qua đêm nay, anh sẽ không còn là Đường Ngô của cô nữa rồi.

Diệp Già Lam ngày đó thậm chí không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết là mình ngủ không tốt, cô uống rượu, đầu óc choáng váng, lúc mở mắt ra bên ngoài trời còn chưa sáng.

Đường Ngô phải đến sân bay bay qua New York, cũng không biết đã tỉnh dậy rời giường hay căn bản là không ngủ, ngồi trên ghế bên mép giường, tùy tay lật xem tạp chí.

Diệp Già Lam ghé vào trên giường, hơn nửa khuôn mặt vùi vào trong gối, giọng cô nhẹ nhàng, nhưng lại kiên định vô cùng.

Cô nói: “Đường Ngô, chúng ta chia tay đi.”

Editor: Má Cẩm, quá cầu huyết rồi đó! Một xô máu chó dội thẳng rồi đó nhá! Sao má lại ngược Lam Lam của tui như thế hả? Thương Lam Lam của tui quá!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Muốn Yêu Đường

Lời này vừa ra, cả phòng yên tĩnh.

An tĩnh đến mức như thể cô chưa từng nói gì.

Nhưng Diệp Già Lam biết Đường Ngộ nghe thấy.

Cô đưa lưng về phía sau, ghé vào giường, đầu cũng không chuyển dù chỉ một chút, nên không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Một lúc lâu sau, hai người đều không mở miệng.

Ngay khi Diệp Già Lam hoài nghi có phải bản thân chưa nói gì không thì lại nghe thấy tiếng bật lửa vang lên ở bên cạnh.

Đường Ngộ đốt một điếu thuốc.

Vì đây là khách sạn cao cấp nên trong ngăn kéo tủ đầu giường luôn chuẩn bị sẵn thuốc lá.

Diệp Già Lam trước đó không để ý, không ngờ hôm nay, thật sự phải dùng đến.

Mùi thuốc lá cùng làn khói trắng nhanh chóng tản ra, dù Diệp Già Lam chôn mặt trong gối đầu, vẫn không thể tránh được mùi thuốc lá gay mũi.

Cô không duỗi tay bịt mũi, cũng không mở miệng bảo Đường Ngộ tắt thuốc.

Diệp Già Lam từ đầu đến cuối không lên tiếng, an an tĩnh tĩnh chờ Đường Ngô đáp.

Đại khái qua thêm hai ba phút, cô nghe thấy Đường Ngô nói: “Lý do.”

Diệp Già Lam lạnh nhạt, “Chúng ta không hợp nhau.”

“Nhìn anh nói.”

Cả người Diệp Già Lam chua xót vô lực, đầu trướng đau, mắt cũng khô khốc khó chịu, ngón tay dưới chân của cô xiết chặt ga trải giường, sau đó quay đầu nhìn anh: “Chúng ta không hợp.”

Người nọ vẫn chưa hút hết điếu thuốc, cách một tầng khói mơ hồ nhìn qua, ngay cả cảm xúc nơi đáy mắt anh cũng trở nên mơ hồ.

Có thể là do thiên tính của đàn ông, đối với chuyện hút thuốc hay là chuyện lên giường đều là sinh ra đã có sẵn thiên phú.

Tuy rằng tư thế lấy thuốc của Đường Ngô không thành thạo, nhưng không nhìn kỹ cũng biết đây là lần đầu tiên anh hút thuốc.

Anh thật sự rất nghe lời.

Diệp Già Lam cảm thấy mùi thuốc khó chịu, với chuyện hút thuốc hại người hại mình này thì không cho anh chạm vào, anh thật sự chưa từng chạm đến.

Hôm nay là ngoại lệ.

Diệp Già Lam đan ngón tay dùng sức nắm lấy ga giường, giống như muốn lập tức bẻ gãy tay mình, đầu ngón tay đầy mồ hôi tẩm ướt cả ga trải giường.

Mới vừa buông tay ra, cô đã nghe được tiếng Đường Ngô cười nhạt: “Không thích hợp em còn lên giường với anh?”

Diệp Già Lam quay đầu lại, đảo loạn mắt nửa ngày mới phản bác được: “Hôm qua em uống say.”

May mà hôm qua cô thật sự uống rượu, nên còn có thể miễn cưỡng tìm được lí do mà bịa.

Lần này Đường Ngô không lên tiếng nữa.

Anh lại đốt thêm một điếu thuốc, rít mấy cái rồi dập vào trong gạt tàn.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, tia sáng yếu ớt nơi đáy mắt vẫn chưa tan hết, dịu dàng lại mê hoặc.

Đêm đó Đường Ngô hút 3 điếu thuốc.

Hút xong 3 điếu, giọng anh hơi khàn khàn, gằn từng chữ một phun ra một câu đáp lại: “Vậy thì chia tay.”

Anh biết Diệp Già Lam vì sao lại muốn chia tay.

Vì mấy tiếng trước, Bạch Diệp đã gọi điện cho anh.

Chẳng qua lúc ấy tâm tư Đường Ngô đều đặt trên người Diệp Già Lam nằm trên giường, không nhận được cuộc gọi này.

Mãi đến rạng sáng kết thúc rồi, sau khi tắm rửa sạch sẽ cho Diệp Già Lam xong, anh mới nhắn tin cho Bạch Diệp.

Thời gian không còn sớm, anh sợ quấy rầy Bạch Diệp nghỉ ngơi.

Kết quả tối đó Bạch Diệp trực ban, lúc anh ta gọi điện lại là 3 phút sau, lúc ấy anh ta vừa kéo được bệnh nhân cười lên đầu một nữ đồng

nghiệp xuống trần an, “Alo, Tiểu Ngộ?”

Đường Ngộ cầm di động đi ra ban công.

Bạch Diệp cũng không đợi anh đáp lại, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay bạn gái cậu gọi điện tìm tôi.”

“Tìm anh làm gì?”

“Cô bé hỏi tôi có quen Dư Oánh không.”

“.....”

Đường Ngộ không nói tiếp, tay cầm di động dùng sức, trên mu bàn tay loáng thoáng có thể thấy được nhưng đường máu không rõ ràng lắm.

Rạng sáng hơn 1 giờ, tại thành phố không đêm này đèn đường vẫn sáng rực.

Anh đứng trên ban công thoáng nhìn ánh đèn từ vọn nhà, sau đó lại nghe thấy tiếng Bạch Diệp lật giấy tờ, “Tên này tôi cảm thấy có chút quen a, nhưng ban đầu lại không nhớ nổi là ai.”

“Cậu biết tôi cũng coi như là một bác sĩ Tâm lý đẹp trai người người lại là tuổi trẻ đầy hứa hẹn mà, mỗi năm bệnh nhân tới tìm tôi khám bệnh cũng rất nhiều, lật xem danh sách bệnh nhân nửa năm nay nửa ngày, sau đó xem đến mấy năm đầu mới phát hiện ra.”

“Tôi đã bảo lần đầu tiên gặp bạn gái cậu sao lại thấy quen thế, cô bé với Dư Oánh quả thực là một từ khuôn mẫu đúc ra mà.”

“Đoán chừng là chị em ruột.”

Đường Ngộ nhìn chăm chăm ánh sáng lấp lờ không ngừng phía bên dưới, vẫn không nói lời nào.

Bạch Diệp lại nhìn về bệnh án của Dư Oánh đặt trước mặt lần nữa: “Bản thân Dư Oánh đã bị trầm cảm nhẹ, sau khi sẩy thai thì bị nặng hơn, uống thuốc dường như chẳng có chút tác dụng nào.”

“Nhưng mà cô ấy ở chỗ tôi khám không bao lâu, sau đó thì không quay lại nữa.”

Anh ta cũng thử gọi mấy lần vào số di động của cô ấy rồi, lần nào cũng không được.

Bạch Diệp cũng là người bận rộn, anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ cô thay đổi bác sĩ khám khác, sau đó lâu dần, anh ta cũng quăng người này ra sau đầu.

Mãi đến khi Diệp Già Lam gọi điện hỏi anh về người này, anh mới lại lục kí ức tìm ra.

“Nhưng tôi nhớ cậu cũng quen một người tên Dư Oánh, có phải là một hay không a?”

Đường Ngô “Ừ” một tiếng.

Bạch cũng ghen một chút.

Tên này không đặc biệt gì, nên chuyện trùng tên tỷ lệ không nhỏ, anh ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, không nghĩ thật sự lại trùng.

Bạch Diệp: “Kia Tiểu Ngô..... Cậu biết vì sao cô ấy bị trầm cảm sao? Lúc cô ấy tới tìm tôi khám, trạng thái không được tốt, tôi hỏi có chuyện gì phiền lòng, cô ấy chỉ nói chuyện tình cảm không thuận lợi.”

Nhưng không thuận lợi thế nào thì Bạch Diệp vẫn chưa kịp hiểu biết, Dư Oánh đã cắt đứt liên lạc với anh ta mất rồi. n

Đường Ngô châm điều thuốc, “Bởi vì Từ Chấn.”

Từ Chấn, cha Đường Ngô.

Bạch Diệp sợ tới thiếu chút nữa rớt cằm, “Tiểu Ngô.....?”

“Chị Dư Oánh là cô bé Từ Chấn quen dài nhất trong mấy năm nay.”

Quả thật là cô bé, bởi vì Dư Oánh khi đó mới đầu 20, so với anh cùng lắm thì chỉ hơn vài tuổi.

Từ Chấn phong lưu tính tình, sau khi Đường Dung qua đời, ông ta càng thêm không biết thu liễm, phụ nữ mang về nhà cứ từng người lại từng người.

Dư Oánh không đếm được người thứ bao nhiêu rồi.

Chị với những người phụ nữ khác lại không giống nhau, dịu dàng lại sạch sẽ, mỗi ngày ở biệt thự Đường gia, an an tĩnh tĩnh tưới hoa nấu cơm, còn muốn nói chuyện phiếm với con của người mình yêu để kéo gần khoảng cách.

Đường Ngô ban đầu căn bản không muốn nói chuyện với chị.

Tính anh trời sinh lạnh lùng, đôi khi đến cả Tạ Cảnh Phi anh cũng chả muốn nói cùng.

Càng đừng nói tới người ở trong nhà anh, lại còn là một người phụ nữ xa lạ.

Cứ như thế, Đường Ngô vẫn như cũ duy trì lễ phép, ban đầu tuy không tiếp lời, nhưng mỗi lần đều nghe chị nói hết.

Chị nói luyên thuyên đủ thứ chuyện.

Nói quê nhà mình, nói về cậu nhóc thích thăm thời trung học, nói đến em gái vừa ngoan ngoãn lại vừa phản nghịch của mình.

Thời gian lâu rồi, dần dần Đường Ngô cũng có thể nghe vào.

Trừ mỗi tên em gái Dư Oánh là gì còn lại anh biết hết tất cả mọi thói quen sinh hoạt của cô.

Lúc Dư Oánh vào Đường gia thì đã có thai.

Nhưng mà Từ Chấn vẫn y như cũ không biết thu liễm, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, một đám tiểu tam tiểu tứ đều chạy tới cửa khiêu khích.

Dư Oánh thật tâm thích ông ta.

Sự nghiệp Từ Chấn thành công, bề ngoài không tồi, thoạt nhìn thành thực ổn trọng, quan trọng nhất chính là, ban đầu ông ta đối với Dư Oánh thật sự cũng rất tốt.

Dư Oánh nhảy vào bẫy của ông ta rồi, làm sao cũng không thoát ra nổi.

Đường Dung và Dư Thu Hoa tuy là bạn thân thuở thiếu nữ, nhưng từ sau khi Đường Dung qua đời, Đường gia và Diệp gia cũng chẳng còn qua lại nữa.

Trước đó anh căn bản không biết Dư Oánh.

Nhưng Dư Oánh lại biết anh, chị biết Từ Chấn và Đường Ngô là chồng và con trai của dì Đường Dung.

Vì vậy, vào một chiều đang cắt tỉa hoa, chị nhìn nụ hoa nói với Đường Ngô một câu: “Tiểu Ngô, thực xin lỗi.”

Khi đó chị đã có dấu hiệu trầm cảm, không có việc gì là lại thích nghĩ miên man, sai lầm đều ôm hết vào mình.

Sau khi nói xin lỗi, ngày hôm sau, Dư Oánh trượt chân khi xuống lầu, lăn từ lầu hai lăn xuống.

Chị sảy thai, vì xuất huyết nhiều nên phải nằm trong phòng cấp máy giờ liền.

Thật vất vả cứu về, bệnh trầm cảm của chị lại tăng thêm không ít, mỗi ngày lời nói đều trở nên ít ỏi chẳng được bao nhiêu câu.

Đường Ngô bắt đầu chủ động nói chuyện với chị, lời được đáp lại đã ít lại càng ít.

Sau cũng không biết chị đột nhiên thông suốt hay làm sao, đột nhiên lại nói với anh muốn ra ngoài chơi.

Chị muốn đi thuyền, anh cùng chị đi.

Kết quả thực không hay, ngày đó con thuyền giữa sóng to gió lớn chìm xuống đáy biển.

Đường Ngô may mắn sống sót.

Mà Dư Oánh, lại sống không thấy người, chết không thấy xác.

Sau đó lại có người sống sót nhận phỏng vấn nói: “Cô bé kia rất xinh đẹp, nói chuyện dịu dàng, tâm địa còn thiện lương, chỉ là ý chí muốn sống lại không đủ mạnh, sau khi cô bé kéo cậu bé kia lên, lại không chịu bắt lấy tay nhân viên cứu hộ, tự mình chìm xuống.”

“Ngày đó là buổi tối, gió to mưa lớn, sau đó cũng không thể vớt lên được.”

Chẳng qua Đường Ngô không ngờ bản thân lại chính là cậu bé được cứu kia.

Sau chuyện đắm tàu, Đường Ngô bị đuối nước sốt cao mấy ngày, lúc tỉnh lại, anh quên sạch chuyện liên quan đến chị Dư Oánh.

Bác sĩ nói đây là xuất phát từ việc tự bảo vệ mình nên lựa chọn quên đi.

Không cần phải cố tình làm anh nhớ lại.

Cho nên từ đó về sau, Đường Ngô hoàn toàn không còn nghe đến cái tên Dư Oánh từ bất kì ai nữa.

Anh là tự mình nhớ ra Dư Oánh.

Bởi vì lần thứ hai sau khi cứu người chết đuối, Hạ Chí mang theo kí ức bị anh xóa bỏ xuất hiện.

Hạ Chí nhớ rõ Dư Oánh, hơn nữa còn tự cho mình là em gái Dư Oánh hay nhắc đến nhất.

Nên cô nàng sợ tối, lại thích ăn ngọt, khi đến phía nam thì tần suất xuất hiện lại cao hơn.

Chẳng qua là trước nay Diệp Già Lam không nghĩ đến hướng này.

Vì sao cô đánh bốn cái lỗ khuyên, Hạ Chí cũng chạy đi làm.

Trên vai cô xăm con bướm, Hạ Chí cũng chạy tới tiệm xăm.

Đường Ngô vì sao đến Nam thành, vì sao lại đối xử với cô khác biệt.
sẽ

Ngay cả thói quen viết nhật ký.

Hai người đều viết hai ba câu một ngày.

Diệp Già Lam là mỗi ngày đều viết còn Hạ Chí là mỗi khi tới thì sẽ viết.

Thói quen sinh hoạt của Diệp Già Lam và Hạ Chí trùng nhau quá nhiều.

Không phải là do Diệp Già Lam và Đường Ngộ trước kia có tiếp xúc mà là do chị gái Dư Oánh của cô và Đường Ngộ có tiếp xúc.

Tốt xấu gì cũng ảnh hưởng tới tâm lý Đường Ngộ, khiến anh hình thành chứng rối loạn nhân cách.

Mà nguyên nhân Đường Ngộ không liên hệ cô với Dư Oánh là vì anh căn bản không nhớ Dư Oánh là ai.

Sau khi thi đại học xong, Bạch Diệp cùng một bác sĩ cực giỏi khác tiến hành 3 lần thôi miên cho anh, vốn dĩ nếu không được, Đường Ngộ sẽ phải chuyển đến bệnh viện chuyên nghiệp.

Sau đó, lần thứ ba lúc anh tiến hành thôi miên, có khả năng thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà, đoạn kí ức bị anh chọn cách lãng quên kia dần dần hiện ra.

Kế tiếp trị liệu cũng coi như thuận lợi.

Uống thuốc rồi trị liệu tâm lý, số lần Hạ Chí xuất hiện càng ngày càng ít, mãi đến khi dung hợp lại được với nhân cách thực.

Nên Đường Ngộ biết chuyện này sớm hơn Diệp Già Lam 2 năm.

Anh biết Diệp Già Lam sớm muộn gì cũng sẽ biết, cũng đoán được cô biết rồi sẽ có phản ứng thế nào.

Đường Ngộ trao quyền lựa chọn cho Diệp Già Lam.

Sau đó Diệp Già Lam lựa chọn chia tay.

Vậy thì chia tay.

-

Lúc Diệp Già Lam tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Giấc mộng tối qua cực kì chân thật, toàn thân cô đều đau, đặc biệt là hai đùi mềm nhũn không chịu được, vừa muốn rời giường lại mất lực ngồi lại.

Bên ngoài trời vẫn còn tối, Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, hơn 5h.

Tác dụng của thuốc ngủ bị giảm, cô chỉ ngủ ba bốn giờ.

Diệp Già Lam ngồi trên đầu giường nửa ngày, không thể ngủ tiếp nữa, cô dứt khoát vào phòng tắm rửa mặt.

Sáng Diệp Già Lam cần đến bệnh viện, định 11 giờ gọi taxi qua chỗ Dư Thu Hoa.

Hai mẹ con mấy năm trước dọn tới Bắc thành, nhưng chỗ ở lại không giống nhau.

Diệp Già Lam ở khu náo nhiệt gần bệnh viện, còn Dư Thu Hoa lớn tuổi thích yên tĩnh tìm một chung cư nhỏ ở vùng ngoại thành, ở gần ngay phòng khám tại gia.

Tiền mỗi năm kiếm vào cũng tạm, nhưng so với khi làm chủ nhiệm trong bệnh viện lại còn thanh nhàn hơn không ít.

Diệp Già Lam ở bệnh viện cùng Hứa Luyến đi quanh một vòng các phòng bệnh, đến hơn 10h 2 người về phòng, Hứa Luyến dựa cửa nhìn cô:

“Bác sĩ Diệp của chúng ta thật chuyên nghiệp, cuối tuần không phải trực ban còn tới bệnh viện.”

Diệp Già Lam cười một cái, “Này không phải do sợ cậu mệt sao.”

“Bớt xạo đi.”

Hứa Luyện bật điều hòa, “Không phải nói hôm nay phải về nhà sao?”

Khóe miệng Diệp Già Lam cứng đờ, cười không nổi: “Mới sáng sớm mẹ tớ gọi điện thoại nói với tớ, bảo tớ gọi Ninh Trí tới nhà ăn cơm.”

Nếu không cô cũng không cần mới sáng sớm đã có nhà mà không được về, vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện.

Cô cũng không phải Lôi Phong thời kì mới.

Hứa Luyện phụt cười một tiếng, “Vậy cậu định ở bệnh viện trốn đến khi nào?”

Diệp Già Lam nhìn đờ hồ, “Hơn nửa tiếng nữa đi.”

Cô quyết định hôm nay sẽ nói rõ ràng rành mạch với Ninh Trí ——

Cô không muốn yêu đương.

Không muốn cùng anh ta yêu đương.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cạn Bã Triệt Đế

11 giờ đúng, sau khi Dư Thu Hoa gọi điện giục mấy cuộc, Diệp Già Lam không thể không mở cửa văn phòng đi ra.

Cuối cùng trong điện thoại, Dư Thu Hoa nữ sĩ hạ tối hậu thư: “Trong vòng mười phút nhanh chóng xử lý xong việc trong bệnh viện, phòng máy đưa không phải còn một bác sĩ khác sao, Đại Chu hôm thứ 6 còn kêu bị tăng ca kìa?”

Diệp Già Lam không còn lời gì để nói.

Dư Thu Hoa nhiều ít có thể đoán được nguyên nhân giờ này cô vẫn còn ở bệnh viện, giọng điệu cũng nghiêm khắc lên: “Hiện tại lập tức ra ngoài cửa, Tiểu Ninh nói cậu ấy tiện đường, sẽ đưa con về cùng.”

“.....”

Dư Thu Hoa cúp điện thoại.

Diệp Già Lam nhìn di động, sau khi điện thoại cắt, 4G cũng kết nối, cô nhanh chóng nhận được tin WeChat của Ninh Trí: 【 Anh chờ em ở cửa bệnh viện, Audi trắng. 】

Phía sau còn gửi qua cả số xe luôn.

Diệp Già Lam đứng gần phòng khoa giải phẫu thần kinh kế bên, cửa phòng mở ra, bên trong có một người phụ nữ ngồi trên ghế đưa lưng về phía cô, giọng cô ta không nhỏ, thanh thúy êm tai: “Bác sĩ Đường, tôi nghe

nói sáng nay anh chưa ăn gì..... Đây là tôi tự tay làm, hy vọng anh không ngại.”

Tựa hồ sợ người đàn ông phía đối diện hiểu lầm, cô gái còn giải thích: “Tôi là con gái của người bệnh bị xuất huyết não tối qua, cảm ơn anh tối qua đã vất vả phẫu thuật lâu như thế.....”

Diệp Già Lam lui nửa bước, đứng yên sau cánh cửa.

Như vậy thì người bên trong có quay đầu nhìn, cũng không phát hiện ra cô được.

Giọng người đàn ông bên trong không mặn không nhạt, “Không cần.”

“Đừng mà..... Bác sĩ Đường, đây là một chút tâm ý của tôi, anh liền.....”

Đường Ngô giương mắt nhìn cô, mặt mày nhiễm nửa phần cười, “Hôm qua ở trong phòng giải phẫu không phẫu chỉ có mình tôi.”

Cô gái sững sốt.

“Mỗ chính một người, gây tê một người, trợ mỗ chính một người, trợ mỗ phụ ba người, còn có y tá là 2 người.”

Đường Ngô đã hạ thấp tầm mắt, “Tâm ý tôi nhận.”

“Nhưng mà ——”

Ngón tay áp út bên bàn tay trái của anh khẽ nâng lên, cô gái kia thoáng nhìn thấy chiếc nhẫn bạc phía trên, vội vàng thu hồi tầm mắt, bên tai cô nóng lên: “Xin, xin lỗi bác sĩ Đường, tôi không biết anh đã kết hôn.”

Cô gái cúi người chào anh, liếc thêm một cái cũng không dám, vội ôm hộp cơm đi ra.

Thiếu chút nữa đã thành kẻ thứ ba.

Hồ.

Cô gái hít một hơi, mặt cô giờ vẫn còn nóng, giơ tay chạm lên tai, thế nên cũng không chú ý tới người đang đứng ở cửa.

Diệp Già Lam đứng ở cửa hai phút, từ đầu đến cuối câu chuyện đều nghe rõ ràng rành mạch.

Vừa muốn nhấc chân rời đi, bả vai đã bị người ta chụp lấy.

Giọng đàn ông từ phía sau vang lên: “Bác sĩ Diệp, cô lén lút ở trước cửa phòng chúng tôi làm gì thế?”

“.....”

Người đến là một bác sĩ nam cùng khoa với Đường Ngô.

Diệp Già Lam nâng khóe miệng cười gượng một tiếng: “Đi ngang qua.”

Cô cũng mặc kệ bác sĩ nam kia tin hay không tin, không nói thêm nữa, vội đi thẳng.

Nam bác sĩ nhìn chằm chằm bóng dáng cô nhìn vài giây, sau đó đi vào văn phòng, dựa vào cửa.

“Bác sĩ Đường, vừa rồi tôi thấy bác sĩ Diệp ở cửa.”

Tay Đường Ngô đang viết dừng một chút, sau đó mới đặt bút, dường như không có việc gì, tiếp tục viết.

“Cô ấy tới tìm anh sao?”

“Không có.”

Nam bác sĩ mới từ phòng chụp X quang về, anh ta đưa phim mới chụp trong tay qua, mắt thoáng nhìn, chợt "Ai" một tiếng, "Bác sĩ Đường, nhãn trên tay anh là sao thế kia?"

"Bạn cho."

Vốn dĩ anh không có thói quen đeo nhãn, không tiện lắm.

Vì lúc vào phòng mổ, hầu như đều phải tháo nhãn ra.

Nhưng trước đó vài ngày, sau khi nữ bệnh nhân kia giả bệnh tới văn phòng tìm anh, Đường Ngô liền đeo nhãn.

Cứ như vậy, loại bỏ được không ít phiền toái.

Nam bác sĩ đoan trang vài giây, "Bạn trai hay bạn gái?"

"Bạn trai."

"....."

Nam bác sĩ yên lặng đứng xa chút.

Anh cảm thấy có khả năng bản thân không an toàn lắm.

Đường Ngô liếc nhìn về mặt kính dị của đồng nghiệp nam, anh cũng không mở miệng giải thích, chỉ nhẹ nâng khóe môi.

Nhãn quả thật là bạn trai đưa.

Tạ Cảnh Phi biết người theo đuổi anh đông đảo, nên lấy kinh nghiệm phong phú của mình, dứt khoát mua cho anh một chiếc nhãn, để anh giả thành đàn ông có vợ.

Còn cái bạn gái tặng, anh lại mang cất đi rồi.

Vì lúc trước đi học cần làm thực nghiệm, lúc Đường Ngô tháo ra thiếu chút nữa bị tổ viên cùng tổ lấy sai cho vào dạ dày con thỏ luôn.

Từ đó về sau, Đường Ngô không đeo chiếc nhẫn Diệp Già Lam tặng nữa.

Vì sợ đánh mất.

-

Con đường trước cổng lớn của bệnh viện vì phải để xe cứu thương, nên bên cạnh không cho dừng xe.

Xe Ninh Trí ngừng ở đối diện.

Diệp Già Lam đi xuyên qua đường, sau khi xác định biển số xe đúng rồi, cô mở cửa lên xe.

Sau khi thắt đai an toàn, cô mới nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Ninh tiên sinh.”

“Ninh tiên sinh?”

“.....”

Diệp Già Lam lại quên chuyện gọi thẳng tên mất rồi.

Cô có chút xin lỗi cười cười, “Trí nhớ của tôi không tốt lắm.”

Ninh Trí thấy cô ngồi rồi, vừa khởi động xe vừa mở miệng hỏi cô: “Muốn nghe nhạc không?”

“Không cần đâu.”

Diệp Già Lam sở thích khác người, thích kiểu nhạc nước ngoài trữ tình mềm nhẹ cơ.

Nhạc thuần là tốt nhất.

Trên di động của Tô Cẩm Kha còn đặt riêng cho cô một list nhạc, tên là: Lão niên Disco.

Xe xa lạ, người đàn ông nửa quen thuộc nửa xa lạ.

Diệp Già Lam nhiều ít có chút không quen, bả vai cô hơi cứng, không sao buông lỏng nổi.

Ninh Trí từ kính chiếu hậu nhìn cô, “Sáng nay rất bận sao?”

“..... Vẫn ổn”

Kỳ thật nửa chuyện cũng không có.

“Người bệnh có nhiều không?”

“Vẫn vậy thôi.”

Kỳ thật một người tới tìm cô khâm cũng chả thấy đâu.

Tìm Hứa Luyến thì có một người, nhưng là lo âu quá độ đi sai khoa.

Diệp Già Lam ở trong văn phòng đọc lại hết đống tài liệu hồ sơ lúc trước chưa đọc hết.

Ninh Trí lại hỏi, “Không bị người bệnh bắt nạt chứ?”

“Tình huống ấy chỉ là cá biệt thôi.”

“Cá biệt ý là có sao?”

Diệp Già Lam “Ừm” đáp, lúc trước có một y tá bị một bệnh nhân coi thành mực mà cắn một cái.

Bệnh kia hạ miệng còn rất mạnh, làm y tá bị anh ta cắn thiếu chút hủ dung.

Loại chuyện này Diệp Già Lam chưa bao giờ dám nói cho Dư Thu Hoa biết, cô sợ Dư Thu Hoa nghĩ nhiều cả ngày lo lắng cho mình.

Diệp Già Lam lại bỏ một câu: “Nhìn chung thì vẫn rất an toàn.”

“Phần lớn bệnh nhân có tính công kích đều sẽ bị cách ly, nghiêm trọng hơn thì có khả năng trực tiếp đưa đến bệnh viện tâm thần.”

Ninh Trí gật gật đầu, “Em từng bị người bệnh bắt nạt chưa?”

“Vẫn chưa.”

Không có nguyên nhân, đại khái là mấy năm nay cô mới từ các phòng chuyển đến, thời gian vào khoa tâm thần cũng chưa tình là dài nên vẫn chưa có cơ hội gặp phải loại người này.

Chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Diệp Già Lam đã chuẩn bị tâm lý tốt cả rồi.

Hai người nói chuyện phiếm nội dung rất quy củ.

Ninh Trí vừa định nói nữa, tiếng chuông di động của Diệp Già Lam đã vang lên.

Là một bệnh nhân gọi điện thoại xin cố vấn.

Cô nghiêm túc lại, đeo tai nghe, mở ra ghi âm trên di động, vừa cùng gọi điện thoại cho người nhà để hiểu thêm tình huống vừa ghi chép nhanh.

Chờ sau khi cuộc điện thoại chấm dứt, Ninh Trí đã dừng xe tới chỗ Dư Thu Hoa ở.

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, mở cửa xe, sau đó chờ Ninh Trí tìm vị trí đỗ xe rồi cùng anh lên lầu.

Chắc là do Ninh Trí cũng đến nên trưa này Dư Thu Hoa làm một bàn đồ ăn đầy bụng.

Thịt cá đầy đủ hết.

Trong bữa tiệc Dư Thu Hoa câu được câu không nói chuyện phiếm với Ninh Trí, còn Diệp Già Lam chỉ phụ trách giải quyết thịt cá.

Trò chuyện mãi cũng không biết sao lại nói đến Dư Oánh, Dư Thu Hoa thở dài, quay đầu nhìn về phía Diệp Già Lam đang vùi đầu ăn: “Nếu mà chị con còn, có lẽ con cũng chạy được rồi.”

Bà biết Dư Oánh lúc học đại học có quen một người bạn trai, nhưng mà bà không biết bạn trai con bé là ai.

Dư Thu Hoa lại thở dài, Diệp Già Lam khẽ nhíu mày, “Mẹ ——”

Ánh mắt cô nâng lên, ý bảo trong nhà còn có người khác.

Dư Thu Hoa vội vàng cười một cái, lại xoay đề tài lại: “Tiểu Ninh a, con cảm thấy Loan Loan nhà cô thế nào a?”

Ninh Trí ăn ngay nói thật: “Khá tốt.”

Nếu không tốt thì anh cũng không chủ động tìm cô lần 2.

Diệp Già Lam cắn cắn chiếc đũa, cô rũ mắt, thực vô vị.

Ninh Trí làm người xử thế cũng rất tốt.

Nhưng lại có một chút không ổn: Không hợp với cô.

Một bữa cơm ăn hơi lâu, Diệp Già Lam vốn dĩ muốn ở phòng bếp rửa chén dọn dẹp, kết quả lại bị Dư Thu Hoa đẩy ra: “Con ra tiếp Tiểu Ninh mấy phút đi.”

“Mẹ, hai người bọn con không hợp.”

“Sao lại không hợp?”

Dư Thu Hoa căn bản không nghe lọt lời cô nói, “Hay là con vẫn còn nhớ đến đứa nhỏ Tiểu Ngộ kia? Tiểu Ngộ tốt thì tốt thật, nhưng hai đứa chia tay nhiều năm như thế rồi, con nhà người ta có khi còn đi mua nước tương được rồi mà đứa gốc nhà con còn trông chờ người ta chờ mình sao a?”

“Con nói xem lúc ấy con tùy hứng cái gì, muốn chết muốn sống chia tay với thằng bé hả?”

Bà hoàn toàn không biết chuyện giữa Dư Oánh và Từ Chấn.

Diệp Già Lam thở dài, sau đó giây tiếp theo, cô đã bị Dư Thu Hoa nhốt ra bên ngoài phòng bếp.

Vì thế Diệp Già Lam lại cùng Ninh Trí trầm mặc nhìn TV hơn mười phút.

Mười lăm phút sau, Ninh Trí nhận được một cuộc điện thoại công tác, lái xe rời đi trước

Diệp Già Lam lại ở nhà ngủ trưa, hơn 3 giờ, cô gọi taxi đến trường đại học ở Bắc thành ngày xưa Dư Oánh theo học.

Dư Oánh học tập tốt, trường đại học cũng là trường trọng điểm.

Hôm nay thời tiết thật sự quá nóng, lại vừa hay là ngày nghỉ nên người đi lại trong khuôn viên trường không nhiều lắm, Diệp Già Lam đi thẳng

đến khán đài sân thể dục, sau khi tìm chỗ ngồi xuống, không chớp mắt nhìn về phía sân bóng rổ.

Trên sân nam sinh kết bè kết đội, mồ hôi chảy như mưa chạy vội trong sân bóng.

Diệp Già Lam nhìn nhìn, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hôm lần đầu tiên xem Đường Ngô đánh bóng rổ.

Anh rất đẹp, đứng trong đám người liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, sau khi tan cuộc, anh đi về phía cô.

Nữ sinh bên cạnh nín thở không dám lên tiếng, chỉ có mình Diệp Già Lam đưa nước qua.

Nước cô đã uống.

Dáng vẻ thiếu niên tựa hồ còn ở trước mắt, nhưng duỗi tay chạm đến, lại không sao bắt được.

Diệp Già Lam đưa tay ôm đầu gối, cả khuôn mặt đều chôn gục trong đầu gối.

Cô nhớ tới đoạn đối thoại không hoàn chỉnh với Từ Chấn trong giấc mơ tối qua.

Kỳ thật không tính là đối thoại, bởi vì toàn bộ hành trình Diệp Già Lam không nói được lời nào.

Chỉ có mình Từ Chấn, không nề phiền lại lời lẽ chính đáng khuyên cô: “Chị cháu không nói với cháu bạn trai mình là ai đúng không?”

“.....”

“Cháu cảm thấy cô ấy có thể nói cho cháu hay người nhà cháu không?”

“.....”

“Cùng một người có thể đáng tuổi cha mình lên giường còn mang thai, máu chốt là người này còn là chồng bạn tốt của mẹ mình, ngay cả cô ta cũng nói không nên lời đi.”

“.....”

“Hiện tại Đường Ngô có khả năng còn chưa biết nội tình này, nhưng mà cô bé, cháu có nghĩ tới, lỡ như có một ngày nó đã biết, cháu muốn nó cả đời này đều sống trong sự áy náy với Diệp gia cháu sao?”

“Đến lúc đó nó đối với cháu là áy náy hay là yêu, với cháu mà nói đều không tốt, đúng chứ?”

“Đường Ngô tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cháu hẳn cũng biết rõ chứ?”

“Tôi thừa nhận tôi rất cận bã,”

Từ Chấn cận bã một cách triệt để, hơn nữa còn rất thản nhiên, ông ta đưa tờ chi phiếu qua, “Coi như là tôi xin lỗi Diệp gia các cháu, tờ chi phiếu coi như để bồi thường đi.”

Tiếng ồn ào bên tai dần dần lớn lên.

Sân thể dục có lớp tới học thể dục.

Lúc này Diệp Già Lam mới phục hồi tinh thần lại, ngón tay cô chột nắm chặt, móng tay tuy ngắn, nhưng vẫn in lên đùi một vết hồng.

Cô hít sâu mấy hơi, sau đó chậm rãi ngẩng mặt.

Cả khuôn mặt người con gái như mới vớt trong nước ra, tóc tai ướt sũng dính bên thái dương, cô duỗi tay lau lau.

Ninh Trí vừa lúc gửi tin nhắn qua: 【 về nhà chưa? 】

Diệp Già Lam gõ từng chữ một: 【 buổi tối tôi mời anh ăn cơm nhé, vừa lúc có chuyện muốn nói với anh. 】

【 mấy giờ? 】

【 7 giờ đi. 】

Hiện tại mới hơn bốn giờ, Diệp Già Lam còn muốn ngồi thêm một lát.

【 Được, 】

Ninh Trí đáp rất nhanh, 【 Đến lúc đó anh đón em ở đâu? 】

【 Cửa đại học Đại học Khoa học Chính trị và Luật Bắc thành. 】

-

Cùng thời gian, Tạ Cảnh Phi du lịch Châu Âu vừa mới về, vali ném qua một bên cho tài xế đến đón, rồi đi thẳng tới bệnh viện Hoa Khê.

Cậu ta làm bộ làm tịch gõ gõ cửa khoa giải phẫu thần kinh, "Bác sĩ Đường, em muốn khám bệnh nè."

Đường Ngô liếc nhìn cậu ta một cái, không để ý đến cậu ta.

Tạ Cảnh Phi lại tự đạo tự diễn vài câu, cuối cùng đặt mông ngồi lên bàn làm việc của Đường Ngô, "Ngô Ngô, chúng ta chờ lát nữa đi thả lỏng nha?"

Nam bác sĩ kể bên sọt tới mức đỡ mắt.

..... Đây không phải chính là bạn trai đã đưa nhẫn cho bác sĩ Đường chứ?

Đường Ngô không tiếp lời anh, “Hôm nay ngày bao nhiêu?”

“A.....Ngày 27 a.”

Đường Ngô nâng mắt, “Cùng tớ đến một chỗ.”

“Đi đâu cơ?”

Đường Ngô tháo mắt kính xuống, anh giơ tay nhẹ dè dè ấn đường, đáy mắt ẩn có chút mờ mịt: “Đại học Khoa học Chính trị và Luật.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Say Rượu Loạn Tính

Tạ Cảnh Phi mơ hồ đi theo Đường Ngộ tới đại học Khoa học Chính trị và Luật*.

(*gọi tắt là đại học Chính Pháp nha)

Là một trường đại học trọng điểm, khu dạy học của đại học chính pháp an an tĩnh tĩnh, trong phòng học, các bạn học không phải đang trên lớp thì cũng là tự học, ngẫu nhiên ngoài hiện sẽ có mấy người ngồi trên bậc thang hỏi đáp học các điều khoản luật.

Tiếng không lớn, chỉ giống tiếng muỗi vo ve.

Tạ Cảnh Phi hoàn toàn không biết hôm nay Đường Ngộ tới đây làm gì.

Anh, một sinh viên khoa y tài giỏi, lại tới trường luật, trong mắt Tạ Cảnh Phi, trừ lãng phí thời gian thì vẫn là lãng phí thời gian.

Tạ Cảnh Phi không dám phá hư bầu không khí an tĩnh này, nhưng cậu ta thật sự quá tò mò, ép giọng xuống hỏi: “Ngộ Ngộ, cậu tới đây làm gì?”

Tạ Cảnh Phi mấy năm nay gọi “Ngộ Ngộ” đến càng thêm thuần thực.

Mà bản thân Đường Ngộ, có thể là do đã dung hợp nhân cách với Hạ Chí nên cũng đặc biệt không chinh đốn cậu ta.

Mới vừa nói xong, chuông tan học đã vang lên tới.

Cửa phòng học lập tức bị người mở ra, bên trong sinh viên nối đuôi nhau ra về.

Tạ Cảnh Phi nhìn chăm chăm vài người đi về phía toilet, hỏi thử: “Có quen người ở đại học Chính Pháp sao?”

Đường Ngô ừ một tiếng.

Quả thật có, nhưng mà người nọ từ rất nhiều năm trước cũng đã không còn nữa rồi.

Hôm nay là sinh nhật Dư Oánh.

Đường Ngô không phải lần đầu tiên tới đại học Chính pháp.

Lúc Dư Oánh mới vừa vào Đường gia, tâm tính cũng không tệ lắm, tuổi cô còn nhỏ, lại xinh đẹp, tuy rằng an tĩnh nhưng cũng như ánh mặt trời.

Sau khi bắt đầu thân quen với Đường Ngô, Dư Oánh cũng có mang anh đến đại học Chính Pháp một lần.

Lần đó tới cũng là phòng học này.

Khu dạy học tuy rằng đã trang hoàng lại vài lần, nhưng cách bài bố và vị trí cũng không thay đổi quá nhiều, hơn nữa bên này đối diện khán đài sân thể dục nên Đường Ngô nhớ rất rõ.

Trong phòng học lớp người cũ còn chưa đi hết, lại có một lớp tiếp theo đi vào giữ chỗ.

Đợi người vào không ít rồi, Đường Ngô mới từ cửa sau đi vào, sau đó ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Tạ Cảnh Phi tốt nghiệp đã mấy năm, lúc này lại ngồi vào trong phòng học, cứ cảm thấy không tự nhiên, cậu ta dịch mông: “Ngô Ngô, chúng ta phải ở đây nghe giảng sao?”

“Cậu thì học y, tớ lại học truyền thông, nghe cái này không hợp lắm thì phải?”

Đang nói, đã có giáo sư đi lên bục giảng, bà mở màn hình máy chiếu lên, phía trên nhanh chóng xuất hiện một trường hợp tổ tụng hình sự, “Phía dưới chúng ta bắt đầu đi học.”

Trong phòng học lập tức an tĩnh lại.

Vì tránh để bị giáo sư kia chú ý tới, Tạ Cảnh Phi ngậm chặt miệng không dám ho he câu nào nữa, lại bò lên mặt bàn nghịch di động.

Cậu chơi cực kì nghiêm túc, hết lướt Weibo lại bắt đầu chơi game.

Hết hai tiết giảng bài, Tạ Cảnh Phi chơi cực kì vui vẻ, chờ đến lúc chuông tan học vang lên, cậu ta vừa chuyển đầu đã phát hiện chỗ ngồi bên cạnh trống không.

Không thấy Đường Ngô đâu.

Tạ Cảnh Phi lập tức đứng lên, sau khi nhắn tin cho Đường Ngô, mới hỏi một bạn học nữ: “Bạn học, cậu có nhìn thấy một anh đẹp giai giống hết tớ ngồi chỗ này không?”

Bạn học nữ ghen cười đến mức lợi hại, “Vừa rồi lúc đi WC có thấy cậu ta đến chỗ cửa sổ hành lang đầu tiên phía đông hút thuốc đó.”

Cô nàng lại sửa lại đúng lời cho Tạ Cảnh Phi: “Tớ cảm thấy cậu ấy lớn lên đẹp trai hơn cậu một chút đó.”

Ngay vừa nãy thôi, cô nàng còn cùng bạn cùng phòng thảo luận hai người bọn họ đó.

Cô nàng đoán Đường Ngô và Tạ Cảnh Phi cũng không phải là học trưởng nghiên cứu sinh trong khoa, vừa định hỏi là người khoa nào, đã

thaya người nợ nói cảm ơn rồi chạy ra khỏi phòng mất tiêu rồi.

Lúc Tạ Cảnh Phi chạy như bay đến chỗ cửa sổ mà nữ sinh kia nói, Đường Ngộ cũng vừa lúc dập tắt một điếu thuốc cuối cùng.

Có thể là do cửa sổ được mở, vị thuốc không nặng lắm.

Anh cúi đầu dập điếu thuốc, sau đó ném vào thùng rác, “Về thôi.”

Tạ Cảnh Phi châm điếu thuốc: “Người cậu tìm thì sao?”

Tạ Cảnh Phi cho rằng trong khoảng thời gian Đường Ngộ từ phòng học ra ngoài là đi để tìm người.

Đường Ngộ cũng không phản bác, sau khi lên tiếng thì xoay người đi ấn thang máy.

Tạ Cảnh Phi: “Buổi tối đi chơi đi?”

“7 giờ có cuộc giải phẫu.”

“Khi nào mới xong a?”

“Trong vòng một ngày.”

“.....”

Đường Ngộ đã vào thang máy.

Tạ Cảnh Phi hút được một nửa, vội vàng tắt điếu thuốc rồi đi vào theo.

Từ trước đến nay cậu ta vẫn luôn hiểu cách làm sôi động không khí, thoáng thấy trên tay Đường Ngộ có đeo nhẫn, lập tức kéo ra một đề tài mới: “Ngộ Ngộ, cậu đeo cái nhẫn đó đưa cậu rồi sao a?”

Những người khác trong thang máy nháy mắt an tĩnh như gà, ánh mắt nhìn chăm chăm hai người đã thay đổi, ban đầu là kinh diễm sau biến thành một loại hưng phấn kì lạ.

Đường Ngô liếc cậu ta, “Câm miệng!”

Tạ Cảnh Phi quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cậu ta sợ lát nữa lại không cẩn thận nói sai gì đó sẽ bị Đường Ngô khâu miệng lại, nên một chữ cũng không dám nói bậy, thành thành thật thật cùng anh ra khỏi khu dạy học.

Đại học Chính pháp diện tích không nhỏ, từ khu dạy học đến cổng chỗ Tạ Cảnh Phi đậu xe đi bộ ước chừng còn hơn 15 phút lặn.

Chờ đến khi lên xe, hai bên thái dương đã mướt mồ hôi.

Tạ Cảnh Phi quay đầu nhìn người đàn ông ngồi bên ghế phó lái, “Đưa cậu về bệnh viện?”

Đường Ngô hạ tầm mắt, dừng trên logo giữa vô lăng, Tạ Cảnh Phi bưng tỉnh đại ngộ: “Nga nga nga..... Xe của Ngô ca a.....”

Cậu ta sợ Đường Ngô lái xe mệt, nên mới chủ động xin giết giặc, đi làm tài xế.

Tạ Cảnh Phi thở dài: “Ngô ca, quả nhiên tớ yêu cậu nhất.”

Cậu ta mới vừa xuống máy bay đã lái xe tới đưa anh đi, nói không yêu anh thì cũng chả có ai tin, Tạ Cảnh Phi nhất thời hứng khởi, hát một bài rất hợp không khí ——

《Người yêu em nhất là anh》 .

Đường Ngô giơ tay che che mắt, đầu hơi hơi nặng.

Xe chậm rãi khởi động.

Chưa tới nửa phút, lại bị Tạ Cảnh Phi đột ngột thắng lại, cậu ta vỗ vỗ lưng ghế phụ: “Ngộ Ngộ, Ngộ Ngộ, cậu xem có phải tớ nhận sai người rồi không?”

Tạ Cảnh Phi nuốt một ngụm nước miếng, chỉ về phía xe phía trước, “Kia không phải là Lam tử sao?”

“.....”

Đường Ngộ hạ cửa xe, nhìn qua.

Tuy rằng anh không thấy rõ khuôn mặt người kia, nhưng cũng chắc đến tám chín phần chính là Diệp Già Lam.

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, dáng vẻ tư thế của cô lúc đi đường anh đều nhớ rõ rõ ràng.

Đường Ngộ nhíu mày.

Ngay sau đó Tạ Cảnh Phi nói một câu làm lông mày anh nhăn càng sâu, “Mẹ nó! Sao lại còn có một gã đàn ông thế kia?”

Biết Đường Ngộ nhìn không rõ, Tạ Cảnh Phi dứt khoát thuyết minh hiện trường cho anh nghe: “Gã đàn ông đó còn mở cửa xe cho Lam tử?”

“Lam tử lại còn cười với gã..... Lên xe lên xe!”

“Bọn họ đi rồi!”

Đường Ngộ nhắm mắt, “Lái xe.”

Tạ Cảnh Phi nháy mắt nhiệt huyết sôi trào: “A..... Đi theo bọn họ sao?”

“Về bệnh viện.”

“..... Nga.”

(Đọc truyện tại Wattpad Diepdiiep1314 để ủng hộ editor)

-

Nhà hàng tư mà Ninh Trí nói với Diệp Già Lam lúc trước là một nhà hàng Pháp.

Nhà hàng không tồi, mỗi một bàn ăn đều được trang trí trang nhã, có thể ăn tối trong bầu không khí lấp lánh ánh nến.

Diệp Già Lam cảm thấy cô và Ninh Trí cùng ăn ở chỗ này thì không thích hợp lắm.

Nhưng dù sao cũng là mình mời khách, đối phương chọn địa điểm cô không từ chối được, chỉ có thể tận lực ép cái không khí ái muội này xuống mà thôi.

Bên ngoài ngựa xe như nước, bên trong âm nhạc nhẹ nhàng.

Một bữa tối lại ăn đến gần 9 giờ.

Vì hai người đều uống rượu nên không thể lái xe, nhà hàng cách nhà Diệp Già Lam cũng không xa, đi bộ về cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Lúc Ninh Trí đưa cô đến dưới lầu đã là mười lăm phút sau.

Ánh đèn trong tiểu khu không quá sáng, Diệp Già Lam nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

Ninh Trí cười cười, “Không mời anh lên trên ngồi sao?”

Anh ta nói trắng ra, nhưng giọng điệu lại không làm người ta cảm thấy chán ghét.

Diệp Già Lam cũng cười: “Được thôi.”

Vừa lúc cô có chuyện muốn nói với anh.

Dù sao thì cũng là người sống một mình lâu rồi, ý thức phòng bị không hề yếu, Diệp Già Lam lúc vào thang máy còn không quên nhắn tin cho Tô Cẩm Kha: 【 nửa tiếng sau gọi cho tớ. 】

Không phải cô không tin được Ninh Trí, đơn giản chỉ là do thói quen.

Dù sao đàn ông phần lớn đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, những lời này cũng không phải là hoàn toàn không có lí.

Tô Cẩm Kha rất nhanh đã rep: 【 không thành vấn đề. 】

Cửa thang máy khép lại, mấy chục giây sau, lại mở ra.

Diệp Già Lam lấy chìa khóa ra mở cửa, “Ngồi đi.”

Cô mở tủ lạnh, cầm hai lon Coca ra, một lon đặt trước mặt mình, một lon đưa cho Ninh Trí.

“Cảm ơn.”

Diệp Già Lam cười cười, cô cũng không mở lon Coca kia ra, chỉ cầm lấy trong tay mà thôi, “Ninh tiên sinh.”

Ninh Trí nhướng mày.

Hơi lạnh trong lon Coca từ lòng bàn tay truyền tới đầu ngón tay, mãi đến khi toàn bộ tay đều trở nên lạnh lẽo, Diệp Già Lam mới tỉnh rượu hơn phân nửa, “Chúng ta không hợp đâu.”

Ninh Trí bắt đầu nhíu mày, “Anh có chỗ nào.....”

“Thật xin lỗi, là vấn đề ở tôi.”

Diệp Già Lam nhìn thẳng anh ta, ánh mắt thấu triệt sạch sẽ, “Tôi cảm thấy tôi với ai cũng không hợp.”

“.....”

“Anh xứng đáng gặp được một cô gái tốt hơn.”

Ninh Trí rót nửa lon Coca, “Em có người mình yêu rồi sao?”

Diệp Già Lam không phủ nhận.

Cô cúi đầu nhìn lon Coca, phía trên có một giọt nước rất lớn, từ phía trên trượt xuống, rơi xuống khe hở ngón tay cô: “Tôi thích anh ấy rất nhiều năm rồi.”

Ninh Trí hít một hơi thật sâu, “Thổ lộ với anh ta rồi sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu: “Không dám nói.”

“.....”

Dường như vẫn là một tình yêu thầm kín từ rất lâu rất lâu rồi.

Ninh Trí cảm thấy mình từ lúc bắt đầu đã thua mà còn là thua thảm hại.

“Ninh tiên sinh, hôm nay tôi chính là muốn nói rõ với anh, không cần lãng phí thời gian trên người tôi, chỗ mẹ tôi, tôi sẽ nói rõ ràng, tôi đảm bảo về sau bà ấy sẽ không quấy rầy đến anh nữa.”

Giọng Diệp Già Lam thực nhẹ, “Thật xin lỗi, vốn dĩ nên nói sớm một chút.”

Ninh Trí lắc đầu.

Kỳ thật Diệp Già Lam từ lúc bắt đầu đã từ chối anh rất rõ ràng, chẳng qua Ninh Trí cảm thấy là do ít tiếp xúc, chỉ cần thêm thời gian là tốt rồi mà thôi.

“Vậy sau này em sẽ làm gì? Vẫn không định tìm bạn trai sao?”

“Sau hãy nói đi!”

Trước khi không quên được Đường Ngô, cô tìm ai thì cũng là không công bằng với người đó.

Ninh Trí thở dài, uống cạn sạch nửa lon Coca còn dư lại, “Cảm ơn em.”

Diệp Già Lam nâng mắt, Ninh Trí cười tự giễu, “Ít nhất không đối với bạn như lớp xe dự phòng.”

Anh đứng dậy, rất có phong độ quân tử, “Ngồi cũng ngồi xong rồi, sớm nghỉ ngơi đi, anh đi trước.”

Lúc này giữ lại nói gì thì đều có vẻ vô lực lại còn đối trá, Diệp Già Lam đứng dậy tiễn anh ra tới cửa.

Thang máy vẫn ngừng ở tầng này, nên xuống lầu mới ấn xuống, cửa thang máy nhanh chóng mở ra, Ninh Trí nhắc chân đi vào, đứng yên một lúc lại cười với cô: “Nhưng mà anh vẫn không cam tâm a, bác sĩ Diệp, hi vọng có cơ hội có thể gặp được người đàn ông em thích rất nhiều năm.”

Lời nói còn chưa nói xong, cửa thang máy đã chậm rãi khép lại.

Nửa câu còn lại của Ninh Trí bị chặn bên trong, Diệp Già Lam không nghe quá rõ.

Cô nhìn chăm chăm số tầng hạ dần hạ dần, mãi cho đến khi ngừng ở lầu 1, cô mới xoay người về nhà.

Mà giờ phút này, người đàn ông Diệp Già Lam thích rất nhiều năm danh an vị ngồi trên chiếc Cayenne đen dừng dưới lầu nhà cô.

Đường Ngô ở trên xe đã hai mươi phút.

Cuộc giải phẫu tối nay diễn ra quá ngắn, 7 giờ bắt đầu, hơn 8 giờ đã kết thúc.

Vì người bệnh xuất huyết não trong quá nhiều, nên không thể cứu nổi.

Vừa ra khỏi phòng mổ, Đường Ngô đã bị chủ nhiệm Ngô cường chế ra lệnh phải về nhà ngủ một giấc, đáy mắt anh giăng đầy tơ máu, chủ nhiệm Ngô còn đặc biệt cho anh nghỉ nửa ngày: "Trước buổi chiều ngày mai, đừng để tôi nhìn thấy cậu!"

Đường Ngô ra khỏi bệnh viện lúc 9h, sau đó trực tiếp lái xe tới tiểu khu của Diệp Già Lam.

Trí nhớ của anh tốt, nên vẫn nhớ rõ nhà cô ở chỗ nào.

Nhưng hiện tại tâm tình anh không được tốt.

Vì vừa rồi lúc anh dừng xe, đã nhìn thấy một gã đàn ông đi vào cùng Diệp Già Lam.

Lúc Đường Ngô vừa tới, trên tay vẫn còn có mùi máu nhàn nhạt hòa lẫn mùi thuốc sát trùng, lúc này đã qua hơn mười phút, đầu ngón tay anh đã hoàn toàn bị mùi thuốc lá nồng nặc bao trùm.

Đường Ngô châm điếu thuốc thứ năm.

Lúc hút được một nửa, thì thấy gã đàn ông vừa rồi đi ra.

Vì khoảng cách quá xa, anh không thấy rõ khuôn mặt cùng biểu cảm của gã đàn ông kia, nhưng anh có thể nhìn ra, bước chân người nọ rộng hơn, đi cũng nhanh hơn.

Đường Ngô cảm thấy, hẳn là nhẹ nhàng.

Gã đàn ông kia ở trong nhà Diệp Già Lam hơn mười phút.

Hơn mười phút có thể làm gì?

Nói chuyện phiếm, ôm, rồi hôn.....

Tốc độ nếu nhanh một chút, trực tiếp tiến tới, thì còn có thể làm xong một lần.

Ánh mắt Đường Ngô nâng lên, đèn ở vị trí cửa sổ nhà Diệp Già Lam còn sáng, anh nhìn chăm chăm vài giây, tay kẹp điều thuốc dùng chút lực, nửa điều thuốc còn lại cứ thế bị bẻ gãy trong tay anh.

Tàn thuốc còn chưa dập, ngón trỏ của anh bị bỏng nhẹ.

Nhưng mà Đường Ngô cũng chẳng thấy đau, anh ném mẩu thuốc vào gạt tàn, ngồi trên xe gần nửa tiếng nữa, mãi đến khi vị thuốc lá dần dần tản ra, anh mới lấy di động đi ra ngoài.

Anh dùng tay trái.

Ngón tay người đàn ông sạch sẽ trắng nõn, chẳng qua chỗ hồ khẩu* lại có thêm một vết rạch.

(*chỗ khe tay giữa ngón cái và ngón trỏ)

Là buổi tối làm phẫu thuật bị dao phẫu thuật cắt qua, mũi dao sắc bén, máu của anh cùng với máu của bệnh nhân kia hòa lẫn cùng nhau.

Nhưng hiện tại anh hoàn toàn không cảm thấy đau.

Đường Ngô hơi hơi nâng đầu, nhìn cửa sổ nhà cô vẫn còn sáng đèn, giây tiếp theo, trong điện thoại truyền đến giọng nữ: “Uy..... Anh là bác sĩ Đường nào thế?”

Diệp Già Lam uống say.

Suy nghĩ đầu tiên của Đường Ngô là, lần đầu tiên của anh với Diệp Già Lam, chính là vì cô uống say.

Uống say, nên có gan dám say rượu loạn tính.

Nên, cô với gã đàn ông kia, vừa rồi, có phải cũng ——

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tôi Cường Ép Cô Ấy?

Không thể tiếp tục nghĩ nữa.

Lý trí Đường Ngô từng chút từng chút bị bào mòn, nếu còn nghĩ nhiều thêm dù chỉ một giây, anh sợ sẽ không thể khống chế nổi bản thân mất.

Mà giờ phút này trên lầu, Diệp Già Lam ôm một vại vỏ bia rỗng, cô nhẹ nhàng đánh cái cách, thấy không ai trả lời lại nhìn tên báo hiện lên: “Đường y tăng*..... Ai, là Đường Tăng sao?”

("Bác sĩ Đường" là /Tángyīshēng/, theo cú pháp là Đường bác sĩ; bạn Lam Lam say rượu luyện thuyên đổi thành /Tángyīsēng/, cú pháp là Đường y tăng, dịch thuận theo mình là Tăng y (họ) Đường, nhưng mình để như cú pháp để thấy được tại sao đoạn sau Lam Lam lại chuyển thành Đường Tăng. Tăng y hiểu đơn giản là tăng sư lại hiểu biết về y học.

Mình chắc chắn bạn Ngô Ngô là y, nhưng không phải tăng đâu. Bạn đừng có đùa nha bạn Lam Lam!)

Bên cạnh có mấy lon bia rỗng rơi xuống, cô uống đã nhiều, hơn nữa lại nhanh, nên cũng chóng say.

Tên trước mắt cứ chông bóng, lúc nói chuyện, lờu Diệp Già Lam cũng níu cả vào, bắt đầu phân biệt không rõ.

“Người lấy kinh về rồi sao?”

Diệp Già Lam lại sờ soạng rút bia ra, trước khi mở ra còn lắc lắc mấy cái, kết quả, vừa mở ra, bọt bia phun ra đầy tay đầy mặt.

Đường Ngô nghe cô nhắc mãi nửa ngày, sau đó không hề báo trước đột nhiên “A” một tiếng.

Điện thoại bị cô gái đầu bên kia cắt đứt.

Tay Đường Ngô nắm chặt, lại nắm chặt, mãi đến khi miệng vết thương trên tay trái chảy ra vết máu mới chịu buông ra.

Giây tiếp theo, anh mở cửa xuống xe, vào tòa nhà Diệp Già Lam ở.

Đường Ngô nhớ rõ số nhà Diệp Già Lam, nhưng anh lại không có chìa khóa nhà cô.

Anh sợ Diệp Già Lam uống say ở nhà xảy ra chuyện, thời gian do dự dỗi ý cũng không có, trực tiếp duỗi tay gõ gõ cửa phòng.

Bên trong không có động tĩnh gì.

Đường Ngô gõ lần hai.

Vẫn không có động tĩnh.

Anh lại lấy di động ra gọi cho Diệp Già Lam, lần này vang lên vài tiếng cũng không ai nhận.

Đường Ngô gọi điện cho Tạ Cảnh Phi: “Gửi số Tô Cẩm Kha cho tôi.”

Tạ Cảnh Phi đang ở quán bar làm âm ã, tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc, cậu ta cơ hồ phải gào thét báo một chuỗi số.

Mới vừa rống xong, điện thoại đã bị Đường Ngô cắt đứt.

Anh nhấn gọi dãy số của Tô Cẩm Kha, đầu kia tiếp nghe một cái, anh liền trầm giọng mở miệng: “Tôi là Đường Ngô.”

“A..... Nga nga nga.”

Tô Cẩm Kha dừng xe đúng lúc, thiếu chút nữa đâm vào vành đai xanh.

“Cậu có chìa khóa nhà Diệp Già Lam không?”

“Có,” tim Tô Cẩm Kha nâng lên một chút, “Hiện tại tôi đã đến dưới nhà cô ấy rồi, lập tức lên đây.”

Trước đó không lâu cô nàng theo yêu cầu của Diệp Già Lam gọi điện tới.

Kết quả cô có nhận thật, nhưng lại ăn nói lộn xộn, hơn nữa còn nói bằng giọng mũi rất nặng.

Tô Cẩm Kha không yên lòng, vội vàng lái xe tới gặp cô.

Sau khi Đường Ngô cắt điện thoại, Tô Cẩm Kha bước nhanh vào thang máy, hơn 10s trong thang máy đã lấy ra được chìa khóa dự phòng nhà Diệp Già Lam.

Lúc cửa thang máy mở ra, cô nàng liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông đang đứng trước cửa nhà Diệp Già Lam.

Anh nhìn vừa tùy ý lại thẳng tắp, nghe được tiếng động mới quay đầu liếc nhìn cô nàng một cái, “Cô ấy hình như uống say rồi.”

Tô Cẩm Kha gật gật đầu, không có thời gian dư thừa nói chuyện, vội vàng cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Phòng khách cực tối, chỉ có chỗ gần cửa có một cái đèn sáng

Tô Cẩm Kha ngựa quen đường cũ bật đèn lên.

Ánh sáng sáng ngời, trên sàn nhà là một đồng chất lỏng kia không chỗ che giấu.

Mấy lon bia nằm lổn lác tứ tung, toàn bộ phòng khách đều tràn ngập một vị chua nhàn nhạt.

Diệp Già Lam không ở phòng khách.

Má ôi!

Tô Cẩm Kha bị hiện trường này dọa sợ, vội vàng chạy vào phòng Diệp Già Lam tìm người: “Loan Loan?”

Đường Ngô đi theo sau cô nàng.

Tô Cẩm Kha chạy đến lật chăn trên giường, Đường Ngô vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa mở ra, anh liền nhìn thấy một người quần áo không chỉnh tề ngồi trong bồn tắm, cô an an tĩnh tĩnh ôm đầu gối ngồi, vẫn không nhúc nhích giống như đã ngủ mất rồi.

Đường Ngô gõ cửa kính mờ của phòng tắm, “Ở đây.”

Tô Cẩm Kha vội vàng chạy tới, từ cửa chen vào vỗ vỗ mặt Diệp Già Lam, “Loan Loan?”

May mà bồn tắm không có nước, nếu không ngày mai chắc chắn bị cảm mất thôi.

Mắt Diệp Già Lam mở ra, nhìn chăm chăm cô nàng vài giây, sau đó nhỏ giọng nức nở: “Tớ muốn tắm.”

“.....”

Tô Cẩm Kha quay đầu nhìn về người đàn ông duy nhất phía cửa.

Không đợi cô nàng mở miệng, Đường Ngô đã đóng cửa đi ra ngoài.

Phòng khách ngoài phòng tắm một mảnh hỗn độn.

Đường Ngô thu dọn đơn giản, sau đó vào phòng bếp nấu một chén canh giải rượu cho Diệp Già Lam.

Nửa giờ sau, Tô Cẩm Kha cuối cùng đã giúp Diệp Già Lam tắm rửa xong.

Người sau nửa mộng nửa tỉnh, đôi mắt đại đa số thời gian vẫn nhắm tịt, cô còn ngoan ngoãn, không khóc cũng không nháo, nên tắm rửa cũng khá thuận lợi.

Tô Cẩm Kha thay cho cô một bộ váy ngủ, sau khi đỡ cô nằm xuống giường, mới cầm quần áo ném vào máy giặt.

Lúc từ phòng ngủ đi ra, phòng khách đã sạch sẽ không ít, cửa sổ cũng được mở ra, gió lùa, mùi rượu bên trong tản ra không ít.

Tô Cẩm Kha cầm bình xịt không khí phun vài cái.

Cô nàng chú ý tới phòng bếp có tiếng động, nhưng vì tránh để gặp mặt lại xấu hổ không biết nói gì, Tô Cẩm Kha không qua xem nữa, cô đã gửi WeChat cho Tạ Cảnh Phi: 【 Hiện tại Đường Ngô đang ở nhà Loan Loan, có phải tôi nên yên lặng rời đi không? 】

Tạ Cảnh Phi: 【 cậu có được giấc ngủ như vậy thật tốt. 】

“.....”

Lời nói là nói như vậy, nhưng Tô Cẩm Kha vẫn không yên lòng.

Cô nàng phải chính mắt nhìn Đường Ngô rời khỏi nhà Diệp Già Lam, nếu không sẽ rất dễ xảy ra sự cố đó.

Tô Cẩm Kha lại quay đầu nhìn vào phòng bếp, 【 Đường Ngô mà cũng biết nấu cơm à? 】

【 cậu cho rằng ai cũng như cậu hả? 】

【 ha hả, cậu thì sao? 】

Tạ Cảnh Phi không nói.

Tô Cẩm Kha và cậu ta chặt chém nhau vài câu, mới mở tủ lạnh lấy một hũ sữa chua ra, cửa phòng bên cạnh đã bị người ta mở ra, cả người Diệp Già Lam treo lên khung cửa, “Thật đói a.....”

Ánh mắt cô mông lung, cơn say tuy chưa qua, nhưng hình như cũng có chút lý trí rồi.

Tô Cẩm Kha “A” một tiếng, “Uống sữa chua không?”

“Ăn cháo cơ.”

“.....”

Cô nàng không biết nấu cháo a.

Tô Cẩm Kha gãi gãi tóc, nghĩ dù sao lúc này Đường Ngô cũng ở trong phòng bếp, da mặt dày chạy tới cửa phòng bếp: “Cái kia..... Bạn học Đường Ngô, Loan Loan nói muốn ăn cháo.....”

Cũng không biết Diệp Già Lam từ khi nào chạy tới đây.

Tô Cẩm Kha níu khung cửa bên trái, cô liền bám khung cửa bên phải, dùng sức gật gật đầu: “Em muốn ăn cháo Ngô ngô.”

Tô Cẩm Kha: “.....”

Cô nàng đột nhiên không hiểu lúc này Diệp Già Lam đang say hay đang tỉnh.

Đường Ngô rõ ràng cũng không ngờ cô đột nhiên gọi anh như thế, động tác trên tay dừng nửa giây, sau đó anh nghiêng đầu nhìn qua.

Người anh nhìn, là Tô Cẩm Kha.

“.....”

Bóng đèn siêu bự Tô Cẩm Kha yên lặng lặn ra ngoài.

May mà Diệp Già Lam cũng không có hành động gì quá đặc biệt, Tô Cẩm Kha ngồi trên chỗ tay vịn sofa nhìn chăm chăm bóng dáng cô mấy giây, lại gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi: 【 Hiện tại Loan Loan với Đường Ngô đang ở cùng một chỗ, có phải tôi không nên quấy rầy bọn họ nữa không? 】

【 Phải.】

【 nhưng mà Loan Loan uống say a. 】

【 uống say càng tốt a! 】

【? 】

【 ý tui là, uống say thì Ngô ca càng không thể phát sinh chuyện gì với cô ấy, cậu cũng biết Ngô Ngô không thích uống rượu, cậu ấy với một người phụ nữ miệng đầy mùi rượu, muốn hôn cũng không hôn nổi đâu. 】

Tô Cẩm Kha cảm thấy có lý.

Vừa muốn yên lòng ăn sữa chua, trong phòng bếp lại truyền đến một tiếng động.

Lại nâng đầu, ngoài cửa phòng bếp đã không thấy bóng dáng Diệp Già Lam đâu.

Tô Cẩm Kha cũng không rảnh lo uống sữa chua nữa, cất bước chạy đến nhìn, không biết Diệp Già Lam từ khi nào đã chạy tới leo lên người Đường Ngô rồi.

Sau khi uống rượu sau, cô bắt đầu trở nên không giống mọi khi nữa, tay mềm như không xương, đang cởi từng nút áo sơmi của người đàn ông.

“..... Loan Loan?”

Diệp Già Lam giống như không nghe thấy, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Thật vất vả cởi một nút, lúc muốn cởi một nút nữa, tay cô lại bị xiết lấy, mà Đường Ngô hơi nhăn, giọng hạ thấp, “Đừng nháo.”

Tô Cẩm Kha nhìn vẻ mặt Đường Ngô đoán, ngay giây tiếp theo anh sẽ quăng Diệp Già Lam ra ngoài mất.

Nhưng anh không làm thế.

Đường Ngô chỉ kéo cô cách ra nửa phân, xoay người bưng bát canh giải rượu bưng tới, “Há miệng.”

Khóe môi Diệp Già Lam nhẹ nhàng mím, “Anh bón cho em.”

“.....”

Tô Cẩm Kha cảm thấy, cô nàng càng ngày càng giống một cái bóng đèn.

Hơn nữa hiện tại khẳng định, ngày mai sau khi Diệp Già Lam tỉnh lại sẽ hận không thể giết chết chính mình.

Đường Ngô hiện tại đã muốn giết cô rồi.

Yết hầu anh nặng nề lăn vài cái, nhẫn nại cầm chén đưa qua, kết quả cô gái kia vừa mới uống một ngụm, liền thừa dịp anh cúi đầu ngẩng đầu, đưa môi qua.

Tô Cẩm Kha lại lần nữa yên lặng lui ra ngoài, lúc ra ngoài còn vô cùng tri kỷ đóng cửa lại cho hai người.

Trong ngoài phòng bếp nháy mắt biến thành hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Bên ngoài Tô Cẩm Kha nín thở nghe động tĩnh bên trong, mà trong phòng bếp, mấy nút áo của Đường Ngô đã hoàn toàn bị Diệp Già Lam tháo ra.

Móng tay Diệp Già Lam tuy ngắn, nhưng khi dùng sức vẫn để lại trên cổ ấy mấy vết liền.

Tay cô nhỏ như thế gập vào sẽ gãy vậy.

Đường Ngô không dám dùng sức giữ cô, trên người anh ra không ít mồ hôi, mà càng nắm càng chặt, thật vất vả kéo cô ra được một chút, vừa mới đặt cái chén lên bàn bếp, Diệp Già Lam lại dán qua.

Lần này cô dán lại còn chặt hơn vừa rồi.

Vì không mặc nội y, nên lúc thân thể cô dán lên người anh, đường cong mềm mại duyên dáng.

Đường Ngô cảm thấy lúc này mình còn có thể nhẫn được, thì tự chủ đã mạnh đến mức không giống đàn ông nữa rồi.

Anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của người con gái trước mặt, còn chưa kịp làm gì, tay Diệp Già Lam đã di động từ bụng anh chạy xuống dưới, sau đó bắt đầu lung tung muốn kéo tháo khóa quần của anh.

Đường Ngô cũng bất chấp cầm cố làm cô đau không, cầm cổ tay không cho cô động, “Diệp Già Lam.”

Diệp Già Lam tuy rằng say, nhưng vẫn là có thể nhận ra tên của mình, cô “Ừm” một tiếng, cái tay không bị Đường Ngô giữ lại duỗi ra sờ soạng.

Nháy mắt tiếp theo, áo ngủ của cô đã bị vén lên.

Động tác trên tay Diệp Già Lam chỉ cứng lại trong chớp mắt, sau cao giọng “A” lên.

Tô Cẩm Kha ngoài phòng khách sợ tới mức làm rơi cả hộp sữa chua bên chân, cô nàng cả giày cũng không đi, vội vàng chạy tới cửa phòng bếp, vừa mới cầm nắm cửa mở ra, đã bị người bên trong đóng lại.

Giọng Đường Ngô thấp thấp, rõ ràng đang chịu một áp lực nào đó: “Đừng vào.”

Tô Cẩm Kha ở bên ngoài lắp ba lắp bắp, “Đường Đường Đường..... Đường Ngô, Loan, Loan Loan, hôm nay cô ấy uống nhiều quá, cậu không thể cưỡng cưỡng cưỡng ép cô ấy.....”

Đường Ngô đè Diệp Già Lam lên trên cửa bếp, cúi đầu nhìn, thấy người con gái dưới thân nhăn mày, nước mắt cũng rơi ra vài giọt rồi, anh nhẹ nhàng nâng khóe môi, “Cậu xác định là tôi cưỡng ép cô ấy sao?”

“.....”

Tô Cẩm Kha nói không ra lời.

Đường Ngô nhẹ giật mình, bên trong lại lập tức truyền ra tiếng phụ nữ uyển chuyển hừ nhẹ một tiếng.

Tô Cẩm Kha mặt đỏ tai hồng, “Ngày mai Loan Loan còn phải đi làm, cậu..... cậu.....”

“Ừ,” giọng người đàn ông bên trong thấp đến có chút phát ách, “Tôi sẽ tận lực.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nam Chính Mộng X!

Tận lực..... Tận lực cái gì?

Tận lực làm cô ấy sáng mai có thể đi đi làm, hay là sáng mai không đi được hả????

Tô Cẩm Kha đứng ở ngoài cửa, rõ ràng là bị hơi lửa nóng bên trong làm ảnh hưởng, da mặt cô nàng hiếm khi mới mỏng được một lần, mặt đỏ rần tới tận cổ luôn.

Cách một cánh cửa, tiếng kêu khe khẽ dứt quãng cứ không ngừng truyền ra, Tô Cẩm Kha ở bên ngoài đi cũng không được mà ở lại cũng chẳng xong.

Cô nàng đứng tầm nửa phút, sau đó thật sự không chịu đựng được nữa, vội che lại lỗ tai chạy vào phòng cho khách.

Phanh một tiếng, những tạp âm kia đều bị cô nàng ngăn ở bên ngoài.

Trong phòng an tĩnh, Tô Cẩm Kha nghĩ thầm, ngày mai có khả năng sẽ là một ngày khảo nghiệm năng lực tâm lí của Diệp Già Lam.

Cô nàng không dám tưởng tượng, cũng không có cách nào tưởng tượng.

Mà bên ngoài phòng cho khách, Tô Cẩm Kha vừa mới đi, cánh cửa phòng bên phía sau đã bị đá ra.

Đường Ngô ôm Diệp Già Lam đi nhanh về phía phòng ngủ.

Người con gái trong ngực gắt gao nhăn mày, cả khuôn mặt đỏ ửng chưa tan, nhìn cực kì vũ mị đáng yêu, càng làm người ta thương tiếc.

Nhưng Đường Ngô không có cách nào thương tiếc cô nổi.

Hôm nay anh đã bị dục vọng nuốt chửng mất rồi, ánh mắt cực nóng, động tác thô bạo, sau khi áp xuống người cô, không chút do dự xỏ xuyên qua thân thể nhỏ bé.

Ván giường vận động kịch liệt xóc nảy đập lên tường phát ra những tiếng động rất nhỏ, tựa như một liều thuốc kích thích lợi hại nhất, từng chút kích thích bên tai anh.

Đường Ngô đã không rảnh lo Diệp Già Lam sáng mai còn có thể đi làm nữa hay không rồi.

Lý trí bị cướp đoạt, trong đầu anh giờ này tất cả đều là lời Diệp Già Lam vừa nói bên tai mình, cô nói: “Đường Ngô, làm sao bây giờ, em vẫn còn rất thích anh.”

Còn có thể làm sao bây giờ?

Anh không cũng vẫn còn rất thích cô, không phải cô thì không thể đó sao?

Tô Cẩm Kha với Tạ Cảnh Phi, thậm chí ngay cả chính Diệp Già Lam, cả 3 người đều cho rằng sau khi anh và Diệp Già Lam chia tay thì chẳng còn dính líu gì nữa.

Nhưng Đường Ngô biết căn bản không phải như vậy.

Anh không buông xuống được, cũng không có cách nào giả bộ buông xuống được.

Cho nên tháng đầu tiên sau khi chia tay, anh đã gọi cho Diệp Già Lam.

Số của anh có mã vùng nước Mỹ, sợ Diệp Già Lam phát hiện chỗ không thích hợp, không chịu nhận, Đường Ngô còn đặc biệt đổi một số khác để gọi cho cô.

Diệp Già Lam quả nhiên nhận, hơn nữa tâm trạng còn rất tốt, nói “hello”.

Lúc ấy, hô hấp Đường Ngô hơi hơi nặng, không đáp.

Diệp Già Lam lại nhìn điện báo hiện lên, là một mã khu vực xa lạ, một số điện thoại xa lạ, cô dùng tiếng Anh hỏi một câu “Có chuyện gì sao?”, đầu bên kia vẫn không có ai trả lời.

Cô tưởng là cuộc gọi trêu đùa, nên cúp máy luôn.

Nhưng mà cúp không bao lâu, số điện thoại kia lại nhanh chóng gọi qua thêm lần nữa.

Diệp Già Lam vốn dĩ không định nghe nữa, kết quả người đầu bên kia thật sự cố nghị lực, một lần không nhận thì gọi hai lần, hai lần không được thì gọi ba lần, lúc gọi tới lần thứ 4, cô ấn nghe: “Người bạn này, quốc tế đường dài rất đắt đó, tiền điện thoại cậu sẽ cho tôi sao?”

Vốn dĩ cô nghĩ vừa vào đã mắng người ta vài câu, sau đó sẽ giống như chị đại cúp điện thoại cái rụp.

Nhưng tính cô lại quá mềm mỏng, từ khi trưởng thành mấy câu thô tục đều nói không nên lời, ghen nửa ngày cũng chỉ ghen ra tới một câu: “.....fuck you!”

Đầu kia loáng thoáng cười một tiếng.

Khắc chế, hơn nữa còn rất dịu dàng.

Diệp Già Lam vô tâm nghe, lại thấy ảo não, cô cúp điện thoại, cũng kéo số kia vào danh sách đen luôn.

Vài phút sau, di động cô nhận được một tin nhắn thông báo mã nạp thẻ.

Người nợ thế mà lại thật sự nạp tiền cho cô, hơn nữa còn là hơn một ngàn nữa đó.

Nhưng mà, trên trời tự nhiên rơi xuống một cái bánh có nhân, Diệp Già Lam vẫn không dám nhận.

Hôm sau cô bỏ luôn cái số di động kia đi.

Từ đấy về sau, Diệp Già Lam và Đường Ngộ không gọi cho nhau được nữa.

Sau lại biết số điện thoại mới của cô, là vì cô uống say, mơ màng hồ đồ gọi vào số điện thoại Đường Ngộ dùng trước kia.

Đường Ngộ, loại người này là điển hình của nhà tư bản, tiền điện thoại nạp một lần dùng mấy năm, số di động cũ vẫn luôn cài trong một máy di động khác, mỗi lần đều tự động kéo dài hạn.

Nhưng anh không thường mở máy.

Lần đó mở máy chỉ là do ngẫu nhiên, Đường Ngộ vốn định tùy tiện xem hai cái rồi tắt máy, kết quả chỉ liếc hai cái đã có một số gọi vào.

Đường Ngộ không nhận.

Nhưng cũng không lập tức đem tắt.

Chờ anh rửa mặt xong từ toilet đi ra, số điện thoại kia đã gọi tới mấy chục cuộc.

Đường Ngô nhướng mày.

Sau đó, lúc tiếng chuông lại vang lên, anh nhận.

Nhận hay không nhận thật ra cũng chả khác nhau là bao nhiêu, bởi vì đầu kia căn bản chẳng có tiếng động gì.

Đường Ngô bắt đầu nghĩ là trò đùa dai, mãi đến khi cô gái nhỏ đầu bên kia khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ một tiếng, động tác của anh bỗng cứng lại trong chớp mắt.

Giây tiếp theo, giọng Tô Cẩm Kha truyền đến: "Loan Loan, sao cậu lại uống rượu rồi?"

"Ai? Uống say lại còn gọi cho một số điện thoại lạ nữa chứ?"

Cô nàng lấy điện thoại từ tay Diệp Già Lam qua, "Ngại quá, quấy rầy rồi, bạn tôi vừa rồi uống say ấn loạn một dãy số, thực xin lỗi thực xin lỗi....."

Sau khi nói vài lời xin lỗi xong, Tô Cẩm Kha cúp điện thoại.

Đường Ngô vẫn duy trì tư thế trước đó không hề động đậy.

Có thể thấy, Diệp Già Lam say, chỉ cần hừ nhẹ một tiếng, cũng có thể đoạt mạng anh.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, di động cũ của Đường Ngô chưa từng tắt máy bao giờ.

Diệp Già Lam cũng thật sự có gọi tới vài lần, mỗi lần đều là uống rượu say không nói lời nào, nhẹ nhàng râm rì với ống nghe.

Sau đó giống như là Đường Ngô đơn phương mơ một giấc mộng, mơ rồi sau khi tỉnh lại mọi thứ lại trở về nguyên vị trí của nó.

Diệp Già Lam hoàn toàn không nhớ rõ bản thân từng gọi cho anh.

Loại tình huống này vẫn luôn liên tục cho đến trước khi Đường Ngô về nước không lâu, cuối cùng cũng có một lần anh nhận được điện thoại của Diệp Già Lam.

Lúc ấy là đầu tháng 3 mùa xuân, hơn 12h đêm giờ Bắc kinh.

Lần đó Diệp Già Lam cũng uống say.

Bất tỉnh nhân sự nói với điện thoại muốn anh.

Sau đó rượu tỉnh, cô lại rất nhanh vứt anh qua sau đầu, sau đó lại ngậm miệng không đề cập gì tới nữa.

Đường Ngô đã liệu được cả nguyên nhân gây ra lần kết quả rồi.

Nhưng anh muốn không phải là lời thật lòng của Diệp Già Lam sau khi sau rượu phun ra.

Đường Ngô muốn, là Diệp Già Lam cùng anh, thanh tỉnh mà rơi vào vực sâu.

-

Hôm sau Diệp Già Lam tỉnh dậy rất sớm.

Đồng hồ sinh học đã hình thành, hơn nữa thân thể không thoải mái lắm, hơn 6 giờ cô đã sờ di động xem tin nhắn.

Là do bệnh nghề nghiệp, nên vừa mở mắt cô liền theo bản năng xem có đồng nghiệp nào tìm mình không, người bệnh nội trú có vấn đề gì

không.

Trong nhóm vẫn gió êm sóng lặng.

Diệp Già Lam trở mình.

Động tác không mạnh, nhưng là cực kì không thoải mái.

Eo giống như bị ai cắt vậy, chân cũng giống như bị dùng sức bẻ ra rất lâu, cả người đều khó chịu.

Giống như cô thể đã vận động kịch liệt, tiêu hao quá nhiều năng lượng ấy.

Diệp Già Lam nhớ rõ hôm qua có uống không ít rượu, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ nổi hôm qua mình đã làm gì.

Chắc cũng không thể hơn nửa đêm chạy xuống dưới lầu chạy mấy vòng đâu nhỉ a?

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày, hai ngón trỏ nhấc lên nhẹ nhàng xoa lên huyệt thái dương.

Hai giây sau, trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh bản thân cường hôn Đường Ngô.

Diệp Già Lam theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Tay trái cô ấn lên bên đùi nhức mỏi, sau đó dùng một tay khác gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha: 【 Kha Kha, tối qua tớ nằm mơ. 】

Tô Cẩm Kha rep siêu nhanh: 【 a? 】

【 Cậu dậy sớm thiệt đó. 】

【.....】

Tô Cẩm Kha không phải dậy sớm, cô nàng căn bản là không ngủ được.

Lúc bắt đầu cô nàng còn có ý định đi ngủ, kết quả cái chung cư này, hiệu quả cách âm không hề tốt như trong tưởng tượng gì cả, tiếng giường lắc lư bên cạnh cứ truyền thẳng tới, lắc lư đến mức đánh tan luôn cơn buồn ngủ của Tô Cẩm Kha thành mây khói luôn.

Thật vất vả chờ cách vách ngừng nghỉ, cô nàng lại ngủ không được.

Tô Cẩm Kha lăn qua lộn lại hơn nửa buổi tối, khó khăn lắm mới mê man ngủ được một tí, lại bị tiếng rung WeChat làm tỉnh.

Cô nàng hỏi Diệp Già Lam: 【 Mơ cái gì thế? 】

【 mộng xuân. 】

Diệp Già Lam: 【 tớ mơ thấy hôm qua tớ uống say cưỡng hôn Đường Ngô. 】

Tô Cẩm Kha: 【 Hôm qua, cậu thật sự uống say. 】

【 nhưng tớ không cưỡng hôn Đường Ngô đúng chứ? 】

Diệp Già Lam hoạt động vòng eo một chút, 【 năm mơ làm tớ mệt mỏi quá a..... Thật sự rất giống thật đó. 】

Tô Cẩm Kha giả chết.

Diệp Già Lam nằm trên giường vài phút, Tô Cẩm Kha mãi không rep lại, cô mới vừa xốc chăn đi lấy quần áo, cửa phòng lại đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Động tác của cô cứng đờ, sau đó giương mắt, nhìn người đứng ở cửa, người đàn ông không kiêng dè chút nào nhìn chằm chằm bả vai lỏa lồ bóng

loáng bên ngoài của cô.

Người này hình như là.....

Nam chính trong giấc mộng xuân của cô mà.

Editor: Chương hôm trước có mấy thím bảo tui "cây kéo vàng"? Lại có mấy bạn bảo "đừng để đứt gánh giữa đường"?

Ủa? Gì kì zậy? Là do mọi người quá trong sáng hay do tui quá "trong tối"? Sao không ai thấy là đoạn trong bếp là cao trào rồi à? Cái đoạn.... đó đó. Mà thôi, ai muốn thì tự đọc lại để cảm nhận, tui hông muốn đi phá hoại mầm non của Tổ quốc đâu!

Iu thương mọi người!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Bữa Sáng Tình Yêu!

Diệp Già Lam hoàn toàn hóa đá, quần áo cũng quên phải mặc luôn.

Cô ngơ ngẩn mắt đối mắt với người đàn ông hơn nửa phút, cuối cùng vẫn là Đường Ngộ mở miệng trước: "Tình rồi?"

“.....”

Giọng nói rõ ràng, không phải ảo giác.

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, vội vàng kéo chăn che khuất thân thể: “Anh..... Anh sao lại ở nhà tôi hả?”

Đường Ngộ đẩy cửa vào.

Trong tay anh có bưng một chén cháo, lúc đặt lên tủ đầu giường, hương cháo ngào ngạt tỏa ra bốn phía, nháy mắt đã che lấp một hương vị kì quái nhàn nhạt trong phòng.

Diệp Già Lam không tự giác nhăn mũi.

Đường Ngộ không trả lời vấn đề của cô, khước mắt hơi hơi nhíu: “Không phải muốn tới bệnh viện sao?”

Ngụ ý: cô nên rời giường rồi.

Diệp Già Lam đương nhiên có thể hiểu rõ ý anh.

Nhưng mà Đường Ngô đang đứng cách cô còn chưa đủ nửa thước kia kìa, đừng nói rời giường, ngay cả dững khí kéo chăn xuống Diệp Già Lam cũng chả có.

Cô xiết chặt ngón tay, lúc khẩn trương đến mức móng tay hơi hơi trắng, màn hình di động lóe sáng một cái.

Tô Cẩm Kha rep lại rất đúng thời điểm: 【 Loan Loan, tuy tớ biết có thể cậu không tiếp nhận nổi, nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu, hôm qua cậu..... Không chỉ cưỡng hôn Đường Ngô thôi đâu.....】

câu kể tiếp Tô Cẩm Kha chưa nói xong.

Không cần cô nàng nói xong, tự Diệp Già Lam cũng biết là chuyện gì.

Hèn gì toàn thân cô hôm nay giống như bị nghiền qua vậy, hóa ra không phải là do mơ mộng xuân thấy Đường Ngô.

Anh hôn cô, anh ôm cô, kể cả việc anh không hề lưu tình xâm chiếm, hết thảy đều chân thật xảy ra rồi.

Màn hình di động vẫn còn sáng, ánh mắt Diệp Già Lam dừng phía trên, cô trấn định một hồi lâu, mãi đến khi màn hình tự động tối dần đi, cô mới thu tầm mắt về.

Ngón tay Đường Ngô gõ nhẹ lên mặt tủ, Diệp Già Lam không dám nhìn anh, nên chỉ có thể nhìn chăm chăm vào ngón tay anh.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của người đàn ông tuy chỉ có kiểu dáng đơn giản nhưng lại sáng ngời lóa mắt.

Vài giây sau, Diệp Già Lam nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kia, bắt đầu chột dạ, “Đường Ngô.....”

Đường Ngô nghiêng mắt nhìn cô.

Tuy Diệp Già Lam không ngẩng đầu, nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nghiêm túc cực nóng của anh.

Cô khẽ cắn chặt khớp hàm: “Chuyện tối hôm qua..... Là vì tôi uống say.”

“Cho nên?”

Anh nói tiếp không chút để ý, nhưng ánh sáng trong mắt đã dần dần lạnh đi.

“Cho nên, chúng ta vẫn nên đem chuyện hôm qua.....” cô thật sự có chút khó có thể nói ra lời, dừng một chút mới lại tiếp, “Đều quên đi.”

Người nọ không trả lời.

Sau một hồi lâu yên tĩnh, anh cười nhạt một tiếng.

Diệp Già Lam theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của anh.

Kết quả mặt vừa nâng lên, Đường Ngô lại đột nhiên cúi thấp người nghiêng qua.

Tay trái anh nhẹ chống bên người Diệp Già Lam, sau đó tay phải nâng lên, dừng trên tay Diệp Già Lam đang níu chặt.

Trên người anh vẫn còn lưu lại hương sữa tắm nhàn nhạt giống như trên người cô, Diệp Già Lam run rẩy, trực giác nói với cô, anh sắp làm gì đó không bình thường đâu.

Quả nhiên, giây tiếp theo, tay Đường Ngô chống bên người cô cũng nâng lên, gỡ từng ngón tay Diệp Già Lam ra khỏi cái chặn.

Anh dùng sức rất kì diệu, không làm cô đau, nhưng vẫn có thể dễ như trở bàn tay khiến cô buông ra.

“Em có thể quên sao?”

Lời nói rơi xuống, Đường Ngô đã trực tiếp kéo cái chăn trên người cô xuống.

Trên người Diệp Già Lam còn mặc một cái áo ngủ, là kiểu dây đeo, tuy có mặc, nhưng cánh xuân lại chẳng che được bao nhiêu.

Ngón tay người đàn ông mơn trớn từ xương quai xanh của cô dần xuống, theo độ cung bả vai trượt dài, “Thật sự có thể quên sao?”

Ý anh là gì đây?.

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn, sau đó thấy ngay mấy vết đỏ trên xương quai xanh của mình.

Nhìn thấy mà ghê người, tất cả đều là ấn ký đêm qua lưu lại.

Diệp Già Lam chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức nghiêng đầu đi, vừa muốn trả lời, Đường Ngô đã cúi đầu, anh hôn lên vành tai Diệp Già Lam, “Nhưng mà anh không quên được.”

“.....”

Nụ hôn chỉ có một giây, Diệp Già Lam đã nghiêng mặt lại, tránh đi nụ hôn của anh: “Đường Ngô, chúng ta vẫn nên bình tĩnh một chút đi.”

Cô cần bình tĩnh,

Cần đủ thời gian để tự hỏi tương lai của bọn họ.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, lại quay đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Đường Ngô, mắt cô hơi lóe lên, “Anh.....”

“Sao vậy?”

Đường Ngô hạ tầm mắt, theo ánh nhìn của cô đến chiếc nhẫn Tạ Cảnh Phi đưa cho mình.

Anh đại khái đã biết Diệp Già Lam để ý cái gì.

“Lúc trước anh đã nói rồi, anh chưa từng có người phụ nữ nào khác.”

Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, duỗi tay tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống, sau đó nhẹ nhàng đặt trên tủ đầu giường, “Nhẫn là Cảnh Phi đưa.”

Là chuyện trong dự kiến mà cũng là ngoài ý liệu.

Thật ra Diệp Già Lam đã sớm nên biết, Đường Ngô vẫn chưa có bạn gái.

Vì nếu đã có bạn gái rồi, anh khẳng định sẽ không làm ra chuyện này với cô đâu.

Tính Đường Ngô tuy lạnh lùng, nhưng khẳng định sẽ không làm ra hành vi cặn bã như thế.

Cô “Nga” một tiếng, tim đập rõ ràng không thể bình thường nổi, nhưng giọng điệu lại cực kì bình tĩnh, “Tôi muốn mặc quần áo.”

Đường Ngô liếc nhìn cô một cái, mày hơi nhăn, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì từ chối, chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, “Nhớ ăn cơm sáng.”

Chính anh cũng biết tác hại của việc bỏ bữa, nên không muốn Diệp Già Lam cũng có thói quen không tốt này.

Đường Ngô không nhìn Diệp Già Lam nữa, xoay người ra cửa.

Lúc mở cửa, Diệp Già Lam đột nhiên lại gọi anh lại: “Đường Ngô.”

Người đàn ông đứng lại, nhưng vẫn không quay đầu.

“..... Không có gì.”

“Diệp Già Lam.”

“..... Ừm?”

Diệp Già Lam nghi ngờ giây tiếp theo thôi Đường Ngô sẽ nói ra câu “Không có gì”, không chớp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng anh.

Sau khi nhìn vài giây lúc, Đường Ngô đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Sau đó, khoe mắt anh hơi nâng, mím môi, nói: “Anh chờ em!”

Diệp Già Lam cảm thấy tim mình nhũn cả ra.

Giây phút ấy, cô cảm thấy bản thân thật muốn bổ nhào vào lòng anh, kết quả, ý niệm ấy còn chưa kiên định, người nọ đã đi ra ngoài đóng cửa lại.

Căn phòng yên tĩnh lại.

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi.

Mới vừa mặc xong áo trên, tiếng chuông di động lại vang lên.

Diệp Già Lam đang mặc quần.

Cơ thể cô không thoải mái, tay chân đều không phối hợp nổi, mặc quần được một nửa lại ngã xuống giường nhận điện thoại.

Một giọng nữ trẻ tuổi lập tức truyền tới: “Bác sĩ Diệp, chị nhanh qua đây đi, bệnh nhân phòng 307 hôm nay không biết làm sao lại náo loạn muốn nhảy lầu đó!”

Diệp Già Lam lập tức từ trên giường bò lên, kết quả mới vừa ngồi xuống giường, lại không tự chủ được ngã đổ trở lại.

Cô vội vàng ừ một tiếng, “Sao lại thế này, hôm qua dì có chỗ nào không bình thường không?”

Cô nhớ rõ người bệnh phòng 307 là dì bốn năm mươi tuổi, vì bị chồng bạo hành nhiều năm nên trạng thái luôn không được tốt, mãi đến khi con gái trưởng thành cả mới đưa dì ấy đến bệnh viện.

Cũng không biết đơn thuần là vì trị liệu, hay là ngại trói buộc cô ta nữa.

Diệp Già Lam cũng không còn thời gian rửa mặt, cầm di động hấp tấp ra cửa, lúc tới bên cửa thì tùy tay lấy giày thay, vừa muốn ra ngoài, đã thấy Đường Ngộ hỏi: “Sao vậy?”

“Phòng bọn tôi có người bệnh não loạn muốn nhảy lầu, tôi phải qua xem đã.”

Đường Ngộ nhú mày, ba bước đi tới trước mặt cô, “Anh đưa em qua.”

Diệp Già Lam không từ chối.

Một là vì tình huống quả thật quá khẩn cấp, hai là vì cho dù chỉ là đồng nghiệp bình thường, anh đưa cô qua cũng không phải chuyện gì không thể chấp nhận nổi.

Diệp Già Lam cũng không làm ra vẻ gì, sau đó nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đường Ngộ rũ mắt liếc cô một cái.

Diệp Già Lam có thể là lần đầu tiên đụng phải chuyện kiểu này, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trên trán cùng chóp mũi toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đường Ngộ mở cửa cho cô, “Bệnh nhân bị bệnh gì?”

Anh vừa ra khỏi cửa, Diệp Già Lam lập tức đi theo, “Tâm thần phân liệt.”

Diệp Già Lam cúi đầu đi theo anh vào thang máy, lấy di động ra dùng WeChat hỏi y tá vừa rời gọi điện thoại cho cô: 【 Tình huống hiện tại thế nào rồi? 】

【 vừa rồi mấy bác sĩ đã kéo dì ấy từ trên cửa sổ xuống rồi, nhưng mà tình huống vẫn không ổn định lắm. 】

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Diệp Già Lam gõ mấy chữ: 【 tôi lập tức đến ngay. 】

Vì vẫn còn sớm, thành phần phải đi làn phần lớn vẫn chưa đi làm nên đường đi cũng tính là thông suốt.

Từ nhà Diệp Già Lam đến bệnh viện, lái xe cũng chỉ mất vài phút.

Vừa đến cửa bệnh viện, xe còn chưa dừng hẳn, Diệp Già Lam đã nhanh chóng cởi đai an toàn, hai chữ "Cảm ơn" cũng chỉ nói cho có lệ, căn bản không thèm đợi người kia nghe rõ cô đã mở cửa xuống xe.

Vóc người cô cao, chân cũng dài, đi đường còn tạo ra một trận gió, tóc dài ở sau lưng bay lên, hình như cô ngại vướng, vừa túm tóc buộc lại vừa đi vào bệnh viện.

Chưa tới nửa phút, bóng người cô đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Đường Ngô lúc này mới thu tầm mắt lại, lái xe đi, sau đó tìm chỗ đậu.

-

Bệnh nhân phòng 307 thật ra không thể hoàn toàn coi là bệnh nhân của Diệp Già Lam.

Dì ấy nhập viện hơn ba tháng, Diệp Già Lam chỉ phụ trách dì ấy một tháng, hai tháng sau là bác sĩ khác trong khoa phụ trách.

Sở dĩ gọi điện thoại cho cô, là vì bác sĩ kia xin nghỉ đông đi du lịch.

Y tá nhớ ra cô từng phụ trách bệnh nhân kia, nhiều ít so với những người khác hiểu tình huống hơn, nên mới gọi cô qua.

Thật sự là không còn cách nào.

Diệp Già Lam đi thang máy lên lầu, mới ra khỏi, đã thấy y tá gấp đến độ xoay vòng ở đón, “Bác sĩ Diệp.....”

“Hiện tại thế nào?”

Diệp Già Lam vừa muốn đẩy cửa đi vào, lại bị y tá kia tóm chặt, “Bác sĩ Diệp, bệnh nhân vừa rồi tiêm dị Bính tần, lúc này vừa mới ngủ.”

“Mấy mũi?”

“Hai mũi.”

Diệp Già Lam ừ một tiếng, “Tôi về văn phòng thay áo đã.”

Cô xoay người đi.

Y tá chạy nhanh theo, “Bác sĩ Diệp, vừa rồi em có nghĩ lại, sau đó nhớ ra chiều qua người nhà bệnh nhân có tới thăm dì ấy.”

Diệp Già Lam khẽ nhíu mày, “Sao lại thế này?”

Chiều qua cô không ở bệnh viện, nên căn bản không biết chuyện thế nào.

“Bọn họ nói gì thì em không biết a, nhưng sau khi người nhà đi rồi, bệnh nhân liền an an tĩnh tĩnh, chẳng nói câu nào.....”

“Ừ” Diệp Già Lam ngừng hai giây, “Chờ đi ấy dậy thì gọi tôi một tiếng, cảm ơn.”

Khi nói chuyện, hai người đã tới tầng khoa tâm thần.

Diệp Già Lam ấn ấn đường, đẩy cửa văn phòng đi vào.

Hứa Luyến vẫn chưa tới.

Trong văn phòng an tĩnh lại có chút buồn buồn.

Diệp Già Lam mở cửa sổ hết cỡ, lòng cô vẫn chưa yên tĩnh nổi, dứt khoát mở di động ra, tùy tiện bật một bản nhạc lên.

Chưa đến 7h sáng, lúc ca khúc quay lại lần hai, Diệp Già Lam đã ghé lên bàn ngủ mất tiêu rồi.

Ngủ một giờ, cô mới bị Hứa Luyến đánh thức, “Bảo bối, nên đi kiểm tra phòng rồi.”

Diệp Già Lam vẫn còn buồn ngủ, “..... Nga.”

“Hôm qua không phải chủ nhật sao? Sao hôm nay lại không tinh thần thế này?”

“Ngủ hơi muộn,” Diệp Già Lam đi rửa tay tiện thể lấy nước lạnh rửa mặt luôn, “Luyến Luyến, chiều qua cậu ở bệnh viện à?”

“Ừ, sao thế.....” Còn chưa nói xong, Hứa Luyến đã bừng tỉnh đại ngộ mà “Nga” một tiếng, “Vừa rồi lúc tớ tới có nghe bọn họ nghị luận chuyện đi ở phòng 307.”

“Hôm qua tớ thấy con dâu dì ấy đến bệnh viện.”

“Nhưng cũng chỉ tầm mười phút thôi, cô ta đã đi rồi.”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cô nhớ rõ bệnh trạng của bệnh nhân kia, khi thanh tỉnh lúc lại hồ đồ, có khi thì điên khùng.

Thay đổi thất thường, nên mới gọi là tâm thần phân liệt.

Dì ấy và Đường Ngô trước kia bị nhân cách phân liệt tuy đều là bệnh tâm thần nhưng tình huống lại hoàn toàn khác nhau.

Hứa Luyến không tốn quá nhiều thời gian vào đề tài này, cô nàng liếc thấy khoe mắt Diệp Già Lam bị đê tới hồng hồng, “Mới sáng bảnh mắt ra cậu đã bị gọi tới hả?”

Diệp Già Lam hữu khí vô lực gật đầu.

Cô vẫn còn eo đau chân mỏi, làm gì cũng cảm thấy không có sức lực.

“Ăn cơm chưa?”

Diệp Già Lam lắc đầu, cô lại nhớ tới chén cháo sáng nay Đường Ngô mang vào cho cô, sau đó khe khẽ thở dài.

Nửa giây sau, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luyến: “Tớ còn chưa đánh răng rửa mặt cơ.”

Người kia lập tức ra vẻ ghét bỏ lùi lại mấy bước, “Đi đi đi, ghét bỏ cậu đó.”

Tình chị em y như hoa nhựa vậy đó*.

(Là ngôn ngữ lưu hành trên internet, dùng để hình dung tình cảm chị em như là hoa nhựa, bên ngoài nhìn vào thì vĩnh viễn không héo tàn, thật ra bên trong lại lục đục với nhau, thoạt nhìn hai người đều thân mật khăng khít thật ra bên trong lại lén lút, nói trở mặt liền trở mặt, là nghĩa xấu, thường để tự giễu, hoặc có thể coi là một loại trêu chọc.)

Diệp Già Lam hơi hơi bẹp miệng, cô dè thấp giọng, “Có người không chê tở là được rồi”

Hứa Luyện: “Ai không chê cậu cơ?”

Diệp Già Lam làm bộ không nghe thấy.

Có người chính là có người đó.

Người nọ sáng nay còn hôn tai cô kia, dù biết khi đó cô còn chưa rửa mặt kia.

Không thể nghĩ nữa.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, sửa lại ống tay áo blouse bị nhăn một chút, sau đó cầm bệnh án kéo Hứa Luyện ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam sáng ra vốn không có tâm trạng ăn cơm.

Kiểm tra phòng bệnh xong lại bị Vân Hoan quần lấy nửa giờ, cơm đói cũng đã sớm bay đi mất, kết quả, vừa mơia về căn phòng không lâu, cửa phòng đã bị gõ mấy tiếng.

Một nam bác sĩ phòng cách vách thăm dò đi vào, “Bác sĩ Diệp, tôi có thể vào không?”

Diệp Già Lam gật đầu.

Nam bác sĩ lập tức đẩy cửa vào, anh ta khụ một tiếng, sau đó cực kì trịnh trọng đưa hộp giữ ấm bên người qua, “Bác sĩ Diệp, sáng nay cô chưa ăn cơm đúng không?”

Hứa Luyện vốn dĩ cho rằng anh ta tìm Diệp Già Lam là vì công việc, không ngờ nói chưa đến mấy câu, phương hướng đã thay đổi mất tiêu rồi.

Vẻ mặt cô nàng mờ mịt luôn.

Vẻ mặt Diệp Già Lam cũng mờ mịt, đồng nghiệp với nhau mấy năm, chỉ cần không phải là người mới vào, nam bác sĩ trong bệnh viện cơ bản đều biết tính tình cô ra sao.

Chính là Loan Loan không thể khiến người ta rời mắt, lại không thể chạm vào được.

Đã lâu lắm rồi không ai đưa hoa với cơm trưa linh tinh các thứ cho cô nữa rồi

Diệp Già Lam nhẹ nâng khéo môi, “Tôi..... Không cần.....”

Bác sĩ kia bất chấp tất cả, căn bản không đợi cô nói xong, đã nhét hộp giữ nhiệt vào tay cô, “Bác sĩ Diệp, đây là bữa sáng tình yêu bác sĩ Đường đặc biệt chuẩn bị cho cô đấy, cô mau ăn đi!”

Hứa Luyện: “.....”

Có phải cô nàng nghe lầm cái rồi không?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đóa Hoa Cao Ngạo Lạnh Lùng!

Hứa Luyện nghĩ tai mình có vấn đề rồi, theo bản năng hỏi lại: "Bác sĩ..... Đường á?"

Nam bác sĩ lập tức đáp, "Bác sĩ Đường, Đường Ngô a!"

"....."

Cảm giác càng giống tai Hứa Luyện có vấn đề rồi.

Thế giới dường như đều trở nên huyền ảo cả lên, thân phận của Đường Ngô và Diệp Già Lam trong cảm nhận của cô nàng nháy mắt đã đảo ngược.

Người từ trước đến nay trong mắt cô nàng luôn là một đóa hoa cao ngạo lạnh lùng để người ta theo đuổi, nay đột nhiên lại biến thành bạn trai nhị thập tứ hiếu* theo đuổi người ta.

Hứa Luyện vô cùng khiếp sợ rời mắt từ hộp giữ nhiệt đến mặt Diệp Già Lam.

Dường như, Diệp Già Lam cũng sửng sốt một chút, nhìn hộp giữ nhiệt, lại nhìn nam bác sĩ đối diện.

Ánh mắt cô hơi dao động, trong mắt vị nam bác sĩ nọ lại tưởng cô đang do dự, nên vội vàng, không ngừng cố gắng bỏ thêm một câu: "Tay bác sĩ Đường hôm qua bị dao phẫu thuật cắt bị thương vẫn còn nấu cơm cho cô, bác sĩ Diệp, cô sẽ không ý chí sắt đá giống mấy bác sĩ khoa ngoại chứ?"

Bác sĩ khoa ngoại đã quen chuyện sinh tử, so với bác sĩ ở phòng bệnh cô, dễ thể hiện ta được một loại cảm giác sắt đá lạnh lùng.

Nam bác sĩ cảm thấy Diệp Già Lam khẳng định không như thế đâu.

Cô đối với ai cũng đều dịu dàng, đến cả khi từ chối người ta cũng rất mực mềm mỏng nữa kìa.

Có thể là vì đánh giá Diệp Già Lam quá cao nên đợi nửa ngày không có được đáp án mình mong muốn, giọng điệu cũng trở nên không xác định: "Bác sĩ Diệp.....?"

Mới vừa nói xong, Diệp Già Lam giương mắt nhìn qua, "Tay anh ấy bị làm sao vậy?"

"Cuộc giải phẫu lúc 7h đêm qua đó, bác sĩ Đường làm trợ mổ, lúc mổ không cẩn thận cắt phải tay trái....." Nam bác sĩ khẽ thở dài, "Tuy rằng chuyện này đối với bác sĩ khoa ngoại là chuyện thường, nhưng tôi nghe chủ nhiệm Ngô nói, bác sĩ Đường trước kia rất ít khi xảy ra loại vấn đề này."

Mỗi một chữ này đều mơ mơ hồ hồ rơi vào tai cô, nhưng kết hợp lại lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Đáy mắt Diệp Già Lam có tia hoảng loạn nhỏ đến khó phát hiện hiện lên, giọng cũng run hơn bình thường nửa phần: "Người khác thì sao?"

Lúc sáng nay vì trong lòng loạn cả lên nên Diệp Già Lam cố ý tránh nhìn vào người anh, căn bản không chú ý tới trên tay có vết thương hay không nữa.

Hiện tại nghe nam bác sĩ nói vậy, trong đầu cô đã hiện lên hình ảnh miệng vết thương của Đường Ngô.

Dài mấy centimet trường, máu chảy thấm ra, vắt ngang ở lòng bàn tay

Diệp Già Lam không lớn dám suy nghĩ nữa.

Cô không thể chịu được máu, theo bản năng nhắm mắt, giọng càng run: "Nghiêm trọng lắm sao?"

"Vẫn ổn, phản ứng của bác sĩ Đường vẫn như thường thôi, đến lông mày cũng chả thèm nhăn lấy một cái....."

"Sáng nay anh ấy nghỉ sao?"

"Vốn dĩ không phải..... Nhưng hôm qua chủ nhiệm Ngô cảm thấy trạng thái của anh ấy không tốt, cho anh ấy nghỉ ngơi nửa ngày," nam bác sĩ nói đến chỗ kích động, giọng điệu cũng cao lên, "Nên mới nói bác sĩ Đường là đặc biệt vì đưa bữa sáng cho cô nên mới đến bệnh viện đó."

"....."

"Tôi thấy trạng thái của anh ấy hôm nay cũng không tốt lắm đâu."

Thấy Diệp Già Lam nhìn mình, lại vội vàng giải thích một câu: "Nhìn giống như tối qua không ngủ ngon ý."

Diệp Già Lam: "....."

Cô nghĩ Đường Ngô hẳn là cũng ngủ không tốt.

Bác sĩ khoa ngoại thần kinh từ trước đến nay vốn bận, anh ta vừa nói vừa nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn cái hộp giữ nhiệt trong tay Diệp Già Lam một cái, "Nhưng mà bác sĩ Diệp, có một bệnh nhận hẹn lịch giờ này, tôi phải về trước đây, bữa sáng tình yêu cô nhớ phải ăn đó."

Anh ta nhấn mạnh bốn chữ "Bữa sáng tình yêu".

Nói xong cũng không đợi Diệp Già Lam đáp, trực tiếp chạy khỏi văn phòng.

Cửa vừa đóng lại, Hứa Luyến từ ghế trên đứng đi qua, "Chuyện của cậu với bác sĩ Đường rốt cuộc là như thế nào?"

Diệp Già Lam còn nhớ đến câu "Trạng thái không tốt" của nam bác sĩ kia, ngơ người vài giây mới "A" một tiếng, "Cái gì?"

Vừa thấy là biết không nghiêm túc nghe cô nàng nói chuyện rồi.

Hứa Luyến lấy hộp giữ nhiệt từ tay cô ra đặt lên bàn, "Anh ấy theo đuổi cậu sao?"

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Hứa Luyến coi như cô cam chịu, đáy mắt rõ ràng khiếp sợ, "Anh ấy thật sự theo đuổi cậu à?"

Hứa Luyến: "Hôm qua tớ còn cùng y tá khoa bên nói, loại như bác sĩ Đường chính là đóa hoa cao ngạo lạnh lùng, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể dâm loạn ——"

"Dâm loạn?"

"....." Hứa Luyến thiếu chút nữa cho cô một quyền, "Ý tớ là cái khác cơ."

Tâm tư Diệp Già Lam còn chưa về kịp, thất thần "Nga" một tiếng, "Sau đó thì sao?"

Sau đó?

Sau đó hôm nay cô nàng đã bị vả lệch mặt rồi nè.

Hứa Luyện nhiều ít có chút không hiểu nổi, cô nàng nhìn bữa sáng đặt trên bàn, lại nhìn Diệp Già Lam, "Anh ấy bắt đầu từ khi nào?"

"..... Hôm nay."

Tối hôm qua, sau khi có một lần ngoài ý muốn, Đường Ngô giống như đột nhiên đâm thủng tầng giấy cửa sổ ngăn cách giữa họ.

Diệp Già Lam biết bản thân Đường Ngô hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn tình cảm với cô, nhưng trong khoảng thời gian này vẫn luôn mông lung, cô vốn dĩ cho rằng còn phải mông lung như thế mãi, cho đến tối qua.

Diệp Già Lam trong khoảng thời gian ngắn không tiếp thu được, nhưng anh vẫn thật thản nhiên, đến cả bữa sáng cũng đưa đến phòng cô luôn.

Hứa Luyện nhìn chăm chăm biểu tình của cô không hề chớp mắt, "Hôm qua, các cậu đã làm cái gì?"

Cô nàng cẩn thận hồi tưởng lời nam bác sĩ vừa rồi nói, suy nghĩ vài giây, bưng tỉnh đại ngộ "Nga" một tiếng, "Vừa rồi tớ nghe thấy anh ta nói bác sĩ Đường thoát nhìn có vẻ tối qua ngủ không ngon——"

Hứa Luyện cảm thấy giác quan thứ sáu của mình chuẩn đến mức khiến người ta giận sôi mất rồi, "Là như tớ nghĩ sao?"

Diệp Già Lam gật đầu, "Say rượu loạn tính."

Cô đột nhiên nói trắng ra, Hứa Luyện ngược lại cảm thấy có chút không thích ứng, bị ghen vài giây mới nhẹ nhàng khụ một tiếng, "Nga..... Tớ đoán mấy cô bé con phòng kế bên nhất định sẽ hối hận đã không mượn rượu làm loạn một lần đấy."

Diệp Già Lam mím môi, không đáp.

Mới vừa mở nắp hộp giữ nhiệt ra, màn hình di động của cô ở một bên lại sáng lên.

Là một cái tin nhắn, người gửi là bác sĩ Đường.

Diệp Già Lam không có WeChat của Đường Ngô, sau khi chia tay, cô đã xóa hết tất cả các cách liên lạc với anh.

Ít nhất từ bên ngoài nhìn vào, cô cất đút vô cùng sạch sẽ.

Cho dù cô không bỏ xuống được.

Cho dù sau khi xóa cô vẫn nhớ rõ số của anh.

Trên màn hình di động, người nọ chỉ gửi một câu: 【 ăn chưa? 】

Anh hỏi là cơm sáng mình làm.

Ánh mắt Diệp Già Lam lệch về một bên, nhìn đến đồ ăn trong hộp giữ nhiệt, có cháo để ăn sáng, còn có một quả trứng ốp.

Hứa Luyện biết là xem tin tức của người khác là bất lịch sự, vội vàng quay đầu đi, vừa đi về phía cửa, vừa nói thầm một câu: "Tui đi xem bệnh nhân người ta mỗi ngày chỉ được ăn rau xanh a."

Cửa văn phòng rất nhanh bị mở ra, sau đó lại bị đóng lại.

Ánh mắt của Diệp Già Lam vẫn không lệch đi nửa phần, cô vòng qua bàn làm việc ngồi lại lên ghế, cách hơn nửa phút mới rep: 【 chưa ăn. 】

【 Sao vậy? 】

【 mới vừa kiểm tra phòng bệnh về. 】

Không đợi người bên kia rep, Diệp Già Lam lập tức hỏi: 【 Hôm qua tay anh bị thương à? 】

【 ừ. 】

【 Chủ nhiệm Ngô nói trạng thái của anh không tốt, vì sao trạng thái lại không tốt? 】

Trực giác nói cho cô biết hôm qua có chuyện gì đó không bình thường đã xảy ra.

Nếu không không có khả năng Đường Ngô lại xảy ra vấn đề như thế.

Diệp Già Lam lúc học đại học làm thực nghiệm, có bạn học bị chuột bạch cắn bị thương, còn bị dao phẫu thuật cắt phải, bị kẹp kẹp chảy máu thì nhiều đêm không xuể.

Nhưng Đường Ngô không giống thế, anh tinh tế tỉ mỉ, lại rất chuyên nghiệp, Diệp Già Lam chưa từng nghe nói anh bị dao phẫu thuật làm bị thương.

Một lần cũng không có.

Editor: bạn trai nhị thập tứ hiếu trong truyền thuyết là:

1. Vĩnh viễn yêu vợ.
2. Vĩnh viễn bảo vệ vợ.
3. Muốn cướp làm việc nhà.
4. đánh không đánh trả, mắng không cãi lại.
5. Mỗi ngày đón đưa bà xã về nhà.
6. quyết không thể chộc bà xã giận.

7. trong lòng thời khắc đều nghĩ đến vợ mình.
8. Không thể cãi nhau với vợ.
9. Vợ đã gọi là phải đến.
10. Không thể nói bậy bạ linh tinh với bà xã.
11. Bà xã bị bệnh phải cùng đồng cam cộng khổ.
12. Thường xuyên bồi bà xã đi dạo phố.
13. thăm hỏi ân cần tuyệt đối không thể thiếu.
14. Trong lòng chỉ có thể có một mình bà xã thôi.
15. tuyệt đối không thể cưỡng ép bà xã làm việc gì

~~~không hiểu sao chỉ có 15. Vốn dĩ nhị thập tứ hiếu là tuyên tập kể về 24 người con hiếu thảo, sao được mấy thím chuyển nghĩa ra thế đây. Đại khái cứ hiếu nam thần chồng chuẩn 3 tốt là được.

Một kiểu định nghĩa khác: lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, hiếu thuận cha mẹ, quan tâm bà xã, yêu thương con cái, có thể kiếm tiền, quản lý tài sản, biết giáo dục con cái, hiểu cách sống, phẩm đức cao thượng, tính khí lại tốt.

Túm cái quần lại là kiểu đàn ông đã tuyệt chủng. Chấm hết!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hay Là Làm?

Nên Diệp Già Lam mới cảm thấy không đúng.

Nhưng một chốc cô lại nghĩ không ra vấn đề ở đâu, nên dứt khoát trực tiếp hỏi đương sự.

Vừa hỏi xong, sự khác nhau giữa công việc và nghỉ ngơi lập tức lộ ra.

Tin nhắn của người nọ đến cực nhanh: 【 trạng thái gì không tốt? 】

【 không phải anh cắt cào tay sao? 】

【 Ừ. 】

Cách hai giây, Đường Ngộ lại bổ thêm một câu: 【 bình thường. 】

Tay của bác sĩ khoa ngoại sẹo chỗ nào cũng có, tính ra anh còn là ngoại lệ trong ngoại lệ, ngón tay đến bây giờ vẫn đều sạch sẽ.

Vết sẹo chỉ có một cái, dài nửa tấc, là do lần bị đâm tàu lần đó bị lá sắt cửa vào.

Anh là đàn ông nên tất nhiên cũng chả đi trị sẹo làm gì.

Huống chi vết sẹo này lại có nguyên nhân đặc thù.

Mỗi lần nhìn thấy, anh lại có thể nhớ tới Dư Oánh.

Lại sau đó, anh sẽ nhớ tới Diệp Già Lam.

Nên anh thường xuyên nhìn vết sẹo giữa lòng bàn tay kia đến mức xuất thần, người khác nhìn cũng chỉ cho là anh tự luyến, bắt đầu vốn đang có người muốn cười nhạo, kết quả cúi đầu nhìn tay anh, lời nói trào phúng lại thu về.

Đường Ngô không phải không gặp tình huống ấy, nhưng trước nay anh chả bao giờ giải thích cả.

Lười giải thích, cũng không có cách nào giải thích.

Sau thì do chương trình học nhiều, việc học quá nặng, lại sau nữa vào bệnh viện làm việc, thời gian riêng tư càng ngày càng ít, anh cũng không thể chú ý quá tới vết sẹo nào.

Nhìn thấy thì nhớ ra.

Không nhìn thấy thì coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giống như với Diệp Già Lam.

Không cần cố ý nghĩ đến, nhưng đã khắc ghi nói đáy lòng mềm mại nhất của anh rồi.

Vết sẹo này, Diệp Già Lam biết.

Nên lúc Đường Ngô nói “Bình thường”, cái cô nghĩ đến đầu tiên là nói vết sẹo kia.

Diệp Già Lam gõ chữ rồi lại xóa, xóa lại gõ, sau khi lặp lại vài lần, cô lại gục từng chữ từng chữ: 【Hôm qua có phải anh tới đại học chính pháp không?】

Vì vừa rồi cô mới đột nhiên nhớ ra, hôm qua là sinh nhật Dư Oánh.

Đường Ngô hiện tại không thể so với trước kia, sau khi có lại đoạn ký ức kia, hơn nữa lại ở trong nước, nói không chừng anh thật sự tới đại học chính pháp rồi.

Quả nhiên, người nọ rep một chữ: 【 Ừ. 】

Trùng hợp như vậy.

Diệp Già Lam thăm dò nhẵn một câu: 【 hôm qua tôi cũng đi. 】

【 anh biết. 】

Chữ Diệp Già Lam đã gõ lại phải xóa sạch.

Cô cảm thấy hôm nay nói với Đường Ngô cũng đủ nhiều rồi, không phù hợp với quan hệ ái muội lại cứng đờ của bọn họ bây giờ, mới vừa buông di động chuẩn bị làm việc lại nhận được tin nhắn: 【 không phải hỏi hôm qua vì sao trạng thái của anh không tốt sao? 】

Ngón tay Diệp Già Lam run lên, còn chưa nghĩ ra phải rep lại sao cho ổn đã thấy anh đáp luôn: 【 Vì thấy em lên xe của một gã đàn ông khác. 】

Những lời này vô cùng đơn giản, đến dấu chấm câu thể hiện cảm xúc anh cũng chả cho vào, nhưng Diệp Già Lam lại cảm nhận rõ cảm giác buồn bực bên trong của anh.

Diệp Già Lam không rep.

Cô xoa xoa mắt, sau đó mở bệnh án ra xem.

Tâm thần không yên, mí mắt phải nháy lợi hại.

Vừa xem xong bệnh án của bệnh nhân thứ nhất, cửa văn phòng đã bị đẩy ra, Hứa Luyến thở hốt hển, “Loan Loan, bệnh nhân 307 tỉnh rồi, còn đập nát bình hoa đầu giường muốn lấy mảnh sứ cắt cổ tay.....”

Lời còn chưa nói xong, Diệp Già Lam đã giật mình, không cầm di động, bút cũng quên buông, nhấc chân chạy ra khỏi văn phòng, đến thẳng đến khu nội trú.

Hứa Luyện không đuổi kịp cô, đến thang máy cũng đến chậm một bước.

Cô nàng đối diện với cửa thang máy đóng chặt thờ dài, vừa rồi lúc Diệp Già Lam đi ra, cô nàng nhìn thấy di động trên bàn của cô có một tin nhắn.

Vẫn là của bác sĩ Đường, phía trên viết một câu: 【 Lúc ấy anh đã nghĩ, rốt cuộc hai người sẽ ở trên xe làm cái gì. 】

Vị dấm quá nặng.

Hứa Luyện không nhịn xuống lại thờ dài, lúc cửa thang máy lại mở ra, cô nàng không vào.

Một bệnh nhân thôi mà, cô nàng tin Diệp Già Lam có thể xử lý tốt.

-

Diệp Già Lam cũng cảm thấy bản thân có thể xử lý tốt, nhưng đó là trước khi vào phòng 307.

Chờ sau khi tới phòng 307 rồi, cửa phòng mới mở ra, mùi máu tươi lẫn với mùi thuốc sát trùng và cồn hòa vào nhau ập tới trước mặt, Diệp Già Lam không tự giác nhíu nhíu mày.

Cô không bịt mũi, lúc đi vào thuận đường giữ cửa rồi đóng lại.

Vừa rồi hẳn là xảy ra động tĩnh không nhỏ, hành lang ngoài cửa phòng bệnh còn có bệnh nhân tụ lại vây xem, lúc này còn có người bò lên cửa kính trên cửa mấy chục centimet để nhòm vào.

Diệp Già Lam dứt khoát kéo màn lên.

Trong phòng bệnh, phảng phất cũng lập tức thanh tịnh.

Bệnh nhân giường bệnh kế bên vừa được điều tới phòng khác, bên trong chỉ còn bệnh nhân kia cùng ba y tá.

Trong đó có một y tá đang ở quét lại những mảnh vỡ trên mặt đất, cái bình hoa chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất, vệt nước hắt đầy đất, y tá ngẩng đầu nhìn cô, nháy mắt nhẹ nhàng thở ra: “Bác sĩ Diệp.....”

Bệnh nhân vừa rồi có xuống giường nên lúc này bàn chân đã có vết máu loang lổ, hai y tá khác vừa rửa sạch chân cho dì ấy vừa thở dài: “Mấy ngày nay lúc tỉnh táo thật ra còn nhiều hơn lúc trước nhiều.....”

Một y tá khác nói tiếp: “Còn không bằng không tỉnh táo cho xong!”

Cũng không phải là còn không bằng không tỉnh táo sao.

Lúc không tỉnh táo nhiều nhất cũng chỉ cho mình là một phu nhân nhà giàu, có đứa con gái xinh đẹp hiếu thuận, trong nhà siêu xe mấy trăm chiếc, thậm chí dì ấy còn chưa từng phải vào bếp.

Trong hiện thực lại túng thiếu, dì ta tự tạo cho mình một thế giới tinh thần hài hòa tốt đẹp.

Diệp Già Lam đi qua vài bước đá cẩu thùng rác đến bên chân y tá, “Dùng Promethazine?”

“Vâng, lại tiêm một liều.”

Diệp Già Lam rút cuộc nghiêm túc liếc nhìn dì ta một cái.

Đây là một phụ nữ trung niên bình thường, hiện tại bộ dạng an tĩnh chả khác gì người bình thường cả, chỉ có ánh mắt hơi chút dại ra.

So sánh với trước kia, lúc dì ta phát bệnh tinh thần mới càng sáng khoái.

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, “Gọi người nhà chưa?”

“Mới vừa gọi điện thoại, không ai nhận ra.”

“Dùng điện thoại nào gọi?”

“Bệnh viện ạ.”

Diệp Già Lam sờ sờ túi, mấy lần vẫn không thấy di động của mình, chỉ có thể đưa tay về phía máy cô y tá, “Di cho chị mượn di động một chút được không?”

Lập tức có một y tá đưa di động qua.

Bệnh án bên cạnh giường bệnh có ghi cách liên lạc với người nhà bệnh nhân, Diệp Già Lam ghé sát vào, ấn số điện thoại rồi gọi đi.

Sau khi gọi, điện thoại chỉ vang lên hai tiếng, đã có người bên kia tiếp nghe: “Alo, ai đó?”

“Tôi là Tào Kim Mai, bác sĩ.”

Mới vừa nói xong, đầu kia lập tức trầm mặc.

“Anh là con trai của dì đúng không?”

Đầu kia ập úng, không trả lời thẳng vấn đề này.

“Hôm nay trạng thái của dì không tốt lắm, anh có thể tới bệnh viện gặp dì một chút không?”

“Tôi.....”

Giọng nam còn đang do dự, bên kia đã có giọng nữ sắc nhọn xuyên tới, to đến mức y tá bên cạnh cô cũng nghe rõ ràng mạch: “Anh cái gì mà anh? Anh thật sự muốn đến bệnh viện gặp bà già đó chứ? Cái đồ kia là lão bất tử, chết ở bệnh viện không phải càng tốt sao!”

Mấy y tá đều ngơ ngẩn.

Y tá quét dọn mảnh sứ còn làm rơi cả cây chổi, chỉ còn Diệp Già Lam bình tĩnh.

Hiện tại cô bình tĩnh, không phải vì chuyện này ảnh hưởng tới cô ít, mà thật sự là vì, trước đó cô đã nghĩ tới loại kết quả này.

Bệnh nhân bị tâm thần, nếu không phải là bẩm sinh, thì cơ bản đều là vì đã từng trải qua chuyện gì đó khiến cho người ta không thể chấp nhận nổi.

Mà bệnh trạng của dì này, từ lúc bắt đầu đã ảo tưởng gia tài bạc triệu, con gái song toàn lại có ông chồng nâng niu trong lòng bàn tay.

Hiện thực thì sao?

Nhà dì ta chỉ có bốn vách tường, chồng là dân cờ bạc chuyên bạo hành vợ, con cái cũng vô công rồi nghề.

Hoàn toàn tương phản với thế giới dì ta ảo tưởng ra.

Diệp Già Lam đoán được cũng không hề vui vẻ gì, cô chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, đến mức giọng cô lạnh xuống: “Tôi khuyên anh vẫn nên qua đây một chuyến đi, trạng thái của mẹ anh cực kì không tốt, hôm nay còn chưa hết một nửa ngày, bà ấy đã đòi tự sát đến hai lần rồi đấy.”

Nói xong không đợi đối phương mở miệng, Diệp Già Lam đã cúp điện thoại.

Quay đầu nhìn lại, ánh mắt của dì kia tựa hồ càng đại ra.

Diệp Già Lam càng thêm đau đầu, cô nhìn quanh phòng một vòng, sau khi thu lại hết các vật có thể gây thương tích rồi, không quên nhắc nhở mấy y tá, “Đừng để dì ấy đợi một mình.”

Sau khi mấy người kia đáp lời, Diệp Già Lam mới đẩy cửa đi ra.

Phòng bệnh lầu 3 cô đều vòng qua một vòng, xác nhận không có vấn đề mới về lại văn phòng của mình.

Hứa Luyện đang tiếp khám bệnh nhân.

Lần này hỏi khám là một cậu bé hơn mười tuổi, mẹ của cậu bé vừa gạt nước mắt vừa kể lại bệnh trạng của con mình: “Hai năm trước nó đặc biệt thích chơi game, thường xuyên đi ra ngoài đến mấy ngày mấy đêm, sau tôi với bố nó nghĩ mua cho nó cái máy tính, biết đâu lại tìm được, không ngờ sau khi mua máy tính, thời gian nó chơi còn nhiều hơn trước kia.....”

“Sau ba nó giận quá mới đập máy tính, nó mới đỡ hơn.”

Người đến đây khám sao có thể chỉ đơn giản như thế.

Hứa Luyện ghi chép vài câu, “Sau đó thì sao?”

Diệp Già Lam liếc người hai người ngồi đối diện mình một cái, lại gật đầu với người phụ nữ, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Người phụ nữ kia khóc càng lợi hại hơn, “Sau đó qua một thời gian chúng tôi phát hiện, lúc ăn cơm hoặc làm việc gì đó nó thường hay nói mấy câu trong game.....”

Bọn họ mới đầu cũng không hiểu, sau lên Baidu mới biết là trong game.

Đây là diễn hình chơi game đến si ngốc.

Hứa Luyện kê đơn thuốc đưa cho bà ấy, “Đến phòng thuốc phía trước lấy thuốc, dùng theo đơn này, trong khoảng thời gian này chú ý trạng thái của cậu bé, chú ý kiên nhẫn nói chuyện với cậu ấy một chút, sau đó mỗi tuần tới bệnh viện tái khám một lần.”

Diệp Già Lam lấy di động qua, thay bạn nhấn mạnh hai chữ: “Kiên nhẫn.”

Cô nói xong cúi đầu, nhìn thấy tin nhắn Đường Ngô nhắn cho mình: **【 Lúc ấy anh đã nghĩ, rốt cuộc hai người sẽ ở trên xe làm cái gì. 】**

Lại xem thời gian nhận tin, bốn mươi phút trước.

Diệp Già Lam sững sốt một chút.

Người đàn ông bên kia giống như đã đoán chắc thời gian, lại gửi một tin qua: **【 tối qua kết thúc ca mổ, anh ở dưới nhà em, thấy hai người cùng nhau lên lầu. 】**

Đường Ngô hiếm khi nói một lần mà nhiều như thế.

Diệp Già Lam còn chưa kịp cảm khái một chút, lại thấy tin nhắn nhắn lại ngay sau đó: **【 hửn ta ở nhà em 16 phút 47 giây. 】**

Tim Diệp Già Lam cứng lại.

【 anh đã suy nghĩ, là ôm hôn hay là làm. 】

Ngón tay Diệp Già Lam hơi run, hô hấp run rẩy, ba chữ gõ nhanh chóng vô cùng: **【 em không có! 】**

Sau đó còn chưa đến hai giây, người nọ đã gọi điện thoại qua đây.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bị Em Giết Chết

Gần như là theo bản năng, Diệp Già Lam lập tức ẩn nghe.

Sau đó, từ ống nghe truyền đến một giọng nói quen thuộc, cô mới nghĩ đến không gian thời gian này không hợp để nghe điện thoại của Đường Ngô chút nào.

Cách chưa đến 5m ngay phía trước kia, người nhà bệnh nhân vẫn cầm khăn giấy lau nước mắt, hốc mắt dì ta hồng hồng, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng sâu hơn rồi.

Lúc phụ nữ khóc quả thật nhìn sẽ già đi.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài nhận điện thoại.

Tâm tư của cô bị phân tán lên người dì kia, nên lời Đường Ngô vừa nói cô cũng chẳng nghe thấy gì, Diệp Già Lam cũng không hỏi, mãi đến khi khép cửa văn phòng lại mới nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Tỏ vẻ cô vẫn đang nghe.

Tuy rằng nội dung cô chả nghe lọt chữ nào cả.

Đường Ngô nằm trên giường nửa híp mắt nghỉ ngơi, giọng thực nhẹ, mang theo vẻ lười nhác tùy ý hơn ngày thường, anh hỏi: “Đang làm việc sao?”

“Ừm, vừa rồi có bệnh nhân.”

Cũng không tính là nói đùa, vừa rồi quả thật có bệnh nhân mà.

Đường Ngô rõ ràng đối với việc có bệnh nhân hay không không chút hứng thú, chỉ thấp giọng khẽ hừ một tiếng, “Em không có cái gì?”

Anh đột nhiên nói sang chuyện khác.

Diệp Già Lam sửng sốt một chút mới phản ứng lại được, yên lặng một lát mới lại lập một câu: “Cái gì cũng không có.”

Không có hôn môi, không có ôm, không có bất luận tiếp xúc thân thể nào.

Cái gì cũng không có.

Đường Ngô yên lặng nghe, tiếng hít thở của anh thanh thản vững vàng, lúc không lên tiếng cứ tựa như là ngủ rồi.

Trong lòng Diệp Già Lam yên lặng tính toán thời gian.

Lúc tới giây thứ 31 giây, cô nhìn thời gian trò chuyện.

Bên cạnh có y tá trải qua, thấy cô gọi điện thoại đều rất có nhãn lực không lên tiếng quấy rầy, chỉ gật đầu chào hỏi một chút, sau đó lại bay chóng biến mất khỏi phạm vi tầm nhìn của cô.

Đường Ngô không biết là trầm mặc hay là ngủ mất tiêu rồi nữa, Diệp Già Lam chậm chạp đi từ cửa khoa tâm thần đến cuối hành lang.

Cô đứng bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra một nửa.

Gió lạnh mùa thu thổi vào làm tóc cô bay bay.

Diệp Già Lam bị gió thổi ho nhẹ một tiếng, tiếng còn chưa rõ cô đã nghe giọng nam đầu bên kia vang lên: “Anh biết.”

Đường Ngô đương nhiên biết giữa Diệp Già Lam và Ninh Trí không có gì cả.

Vì lúc anh hôn cô, có thể cảm nhận được trên người cô không có mùi hương của gã đàn ông khác, lúc anh muốn cô, cảm giác ấy lại càng rõ ràng hơn.

Diệp Già Lam vẫn như lần đầu tiên, trúc trắc đến có chút khó khăn.

Buồn bực đêm đó của Đường Ngô chính trong một giây ấy thôi đã tan thành mây khói.

Không phải anh ghen ghét Diệp Già Lam lên giường với gã đàn ông khác.

Mà anh ghen ghét việc cô có bất kì một hành động tiếp xúc thân mật nào với gã đàn ông khác.

Đường Ngô không phải một người cố chấp, chẳng qua tất cả cố chấp và dục vọng chiếm hữu của anh đều đặt cả trên người Diệp Già Lam.

Khóe môi người đàn ông hơi hơi gợi lên, giọng cũng nhiễm nửa phần ý cười thấp thấp: “Nếu không hôm nay em đã chẳng thể đến bệnh viện rồi.”

Diệp Già Lam đột nhiên đóng cửa sổ lại.

Vì dùng lực quá mạnh lại nhanh nên gió tạo ra còn mạnh hơn gió tự nhiên bên ngoài, nửa khuôn mặt của Diệp Già Lam bị tạt vào đến phát đau, cô chậm chạp quay người lại, tay đút túi, cuối cùng cũng không nhin được hỏi một câu: “Để ý như vậy sao?”

Đường Ngô mở mắt.

Diệp Già Lam không ở trước mặt anh, nhưng anh dường như lại có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cô giờ này.

Lúc này mày người con gái hơi nhăn, mi buông nhẹ, bàn tay để trong túi sẽ xiết chặt, bên tai còn có sắc đỏ mỏng manh.

Không phải vì thẹn thùng, mà là vì khi cô chờ đợi đáp án sẽ không tự giác thể hiện sự khẩn trương.

Yết hầu Đường Ngô hơi lặn, hỏi lại cô: “Nếu anh lên giường với người phụ nữ khác, em có để ý không?”

“.....”

Diệp Già Lam không biết nói gì.

Đương nhiên để ý.

Nhưng cô nói không nên lời.

Hiện tại cô với Đường Ngô cứ nhập nhằng như vậy, nói như thế thì quá mức ái muội rồi.

Ngón tay Diệp Già Lam siết chặt lại, rất nhanh đã buông ra: “Nếu không có chuyện gì khác——”

“Trả lời anh!.”

Diệp Già Lam ngờ ngẩn, sau đó trầm mặc.

Cũng không biết qua bao lâu, có thể là một phút hoặc hai phút, có thể còn lâu hơn, lâu đến khi bụng Diệp Già Lam kêu lên một tiếng.

Từ tối qua đến sáng nay vẫn chưa ăn gì, lại uống không ít rượu, tuy rằng cũng đã uống canh giải rượu rồi, nhưng cũng không ổn lắm, hiện tại đầu cô không vững, bụng cũng khó chịu.

Cơn buồn nôn ập đến, hơi chua bốc lên, Diệp Già Lam vội che miệng chạy nhanh vào WC.

Lúc đi làm cô chỉ đi giày đế bằng nhưng vì đi nhanh nên vẫn có thể nghe được tiếng bước chân.

Đường Ngô khẽ nhíu mày, anh đứng dậy mặc quần áo, “Làm sao vậy?”

Mới vừa hỏi xong, trong điện thoại đã truyền đến tiếng nôn khan.

Cô đã cố kìm lại, tiếng không lớn, hòa cùng tiếng nước chảy, càng nghe càng làm người ta thêm đau lòng.

Diệp Già Lam bỏ điện thoại từ bên tai bỏ lên bồn rửa tay, tay trái ôm bụng hơi hơi cong lưng.

Câu nói tiếp theo của Đường Ngô, cô cũng chẳng nghe thấy gì.

Thậm chí cô còn không biết điện thoại có bị cô bất cẩn cúp luôn hay chưa nữa ấy chứ.

Diệp Già Lam nôn tới sắc mặt trắng bệch, trên mặt đổ ra một tầng mồ hôi, nhưng nhìn vào bồn rửa tay thì giống như lại chưa nôn được gì cả.

Nhưng rồi nôn một lúc lâu, bụng cuối cùng cũng thoải mái hơn không ít.

Diệp Già Lam dùng nước lạnh rửa mặt, rút tờ giấy khăn tùy ý chà lau vài cái, cũng mặc kệ lau khô chưa đã ra khỏi toilet.

Lúc này cô mới nhớ ra, liếc xem di động một cái.

Vẫn đang trong cuộc trò chuyện, tên ghi chú Đường Ngô vẫn đang hiện rõ.

Diệp Già Lam ho nhẹ một tiếng.

Người nọ lúc này mới mở miệng, “Không thoải mái?”

“Ừm.”

Diệp Già Lam không phủ nhận.

“Muốn ăn cái gì?”

Diệp Già Lam lúc này cả người không còn bao nhiêu sức lực, cũng không biết đơn thuần là vì đói bụng hay là nôn đến cạn cả sức nữa, lúc nói chuyện, giọng cũng cực nhẹ, mềm như bông vậy: “Đường Ngô, anh có ý gì chứ?”

Đường Ngô đã cầm chìa khóa xe ra cửa.

Từ trước đến nay anh đều rất thẳng thắn, có thể nói một câu mà làm rõ ràng một chuyện thì đến một chữ anh cũng lười dùng đa nghĩa, anh "Ừm" một tiếng, như tự hỏi vài giây, rồi đáp “Ý muốn theo đuổi em.”

Diệp Già Lam không đáp lại.

Cả nửa dựa vào tường đi về phía văn phòng, có một đồng nghiệp đang vội vàng đi qua thấy cô thả chậm bước chân hỏi: “Bác sĩ Diệp, cô có khỏe không?”

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Tôi hông sao.”

“Không thoải mái nhất định phải đi xem bác sĩ a, bị ốm không tốt đâu!”

Cô vẫn gật đầu, “Được.”

Y tá kia đi rồi, Diệp Già Lam lại nhìn di động, Đường Ngô thế mà còn chưa cúp máy.

Hôm nay chắc anh nhàn rồi lắm.

Nghe cô nôn khan nửa ngày không nói, còn ngồi nghe câu chuyện nhạt nhẽo thiếu muối của cô với đồng nghiệp nữa chứ.

Diệp Già Lam thật sự không còn sức lực, dứt khoát dựa tường đứng yên, nghỉ ngơi vài giây, “Đường Ngô.”

“Ừ?”

Đại khái là thần trí có chút không rõ, cô nhìn chăm chăm lên đèn chân không trên đỉnh đầu hỏi: “Nếu em thật sự từng có gì với người đàn ông kia, anh sẽ làm gì?”

“Chẳng làm gì cả.”

Anh còn có thể giết hẳn ta được sao?

“Nhưng Diệp Già Lam,” Giọng Đường Ngô chuyển thấp, như là trong mộng nói mơ, “Có thể đừng tàn nhẫn với anh như vậy được không?”

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã bị anh cúp.

Đây là lần đầu tiên, Diệp Già Lam vẫn tỉnh táo mà Đường Ngô lại chủ động cúp điện thoại.

Đến cho cô thời gian phản ứng lại chút xíu cũng không có.

Diệp Già Lam sau một lúc lâu vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Trong mắt, ánh đèn lại lớn lên từng vòng từng vòng, sau đó trở nên thực mơ hồ.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc học đại học, lúc cô mới vừa học cách ghim kim cho bệnh nhân không sao làm cho tốt nổi, cả một đám bạn cùng phòng đều bị cô ghim thử đến biến dạng, cuối cùng cứ thấy cô là chạy biến.

Diệp Già Lam cũng thật sự thấy ngại lấy tay bạn cùng phòng ra luyện nữa, nhưng không tập, không qua môn lại không được, nên cô bắt đầu lấy tay Đường Ngô rất vất vả mới về nước một lần để luyện kim.

Cô sợ đến tay phát run, vị trí mạch máu thường xuyên tìm không đúng, lực cũng không khống chế tốt, không phải nhẹ quá không cắm ống tiêm được thì lại là mạnh quá làm anh nhúu cả mày.

Lúc ghim đến lần thứ 6, Đường Ngô hít một hơi nhìn cô: “Xuống tay tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc anh là người bạn trai của em hay là kẻ thù của em?”

“.....”

Diệp Già Lam buồn bực liếc anh một cái.

“Lại đây.”

Diệp Già Lam vừa chuẩn bị châm kim thứ bảy vừa dịch sang nửa bước, mới vừa tìm đúng vị trí châm kim, người nọ liền kéo cổ cô xuống hôn.

Sau đó, thần kì thay, Diệp Già Lam lại châm chuẩn.

Chỉ vài giây, Đường Ngô khẽ cắn lên môi cô một cái, lúc thu tay lại, anh dùng tay lau vết máu trên cánh tay bị châm, “May mà em không ở khoa ngoại.”

“Có ý gì?”

“Nếu không sớm muộn gì cũng có người bị em giết chết.”

Anh vẫn chưa nói nửa câu sau kia.

Bị em giết chết cũng nguyện ý.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Anh Cũng Thích

Diệp Già Lam vội nhắm mắt.

Đầu ngón tay dường như vẫn còn lưu lại độ ấm trên tay người nọ, cô lúc này giống hệt như khi châm kim vào tay Đường Ngộ vậy, cả tay và mi mắt đều run rẩy.

Diệp Già Lam đột nhiên mở to mắt.

Cô nhẹ nhàng dựa vào vách tường hành lang, cũng không biết qua bao lâu, bên tai có tiếng vang lên, mỗi một chữ gọi đều rất rõ ràng.

Diệp Già Lam cứ tưởng tâm trạng mình không tốt nên xuất hiện ảo giác, mãi đến khi bả vai bị người ta vỗ một cái, “Bác sĩ Diệp ——”

Gọi cô là một nam bác sĩ hiếm hoi trong phòng.

Do lí do công việc nên ngày thường hai người qua lại không ít, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên anh ta thấy Diệp Già Lam như thế.

Hốc mắt cô hơi hơi phấm hồng, lúc mở mắt lại lóng lánh ánh nước, tựa như có thể lập tức khóc ra vậy.

Nam bác sĩ không tự giác hạ thấp giọng, “Người nhà bệnh nhân 307 đến rồi.”

Diệp Già Lam lau mắt, sau đó gật gật đầu, “Tôi qua xem.”

Vừa rồi lúc nhắm mắt thì không cảm thấy có gì,

Hiện tại vừa mở mắt ra, ánh đèn trên trần hành lang tỏa ra, trắng đến lóa mắt.

Mùi nước sát trùng có vẻ hơi nặng, Diệp Già Lam hút sâu mấy hơi, lúc đi qua bên kia thì hỏi đồng nghiệp mấy câu, “Con trai bệnh nhân sao?”

“Còn có con dâu, bác sĩ Diệp, có cần tôi đi cùng cô không?”

“Không cần đâu,” Diệp Già Lam bước nhanh hơn, cô nghiêng mắt liếc anh ta một cái, “Anh cứ đi làm việc của mình đi, tự tôi đi là được rồi.”

Nam bác sĩ nhú mày, do dự vài giây, rồi cũng đưa ra một quyết định gian nan: “Không được, cứ để tôi đi cùng cô đi.”

Mới vừa nói xong, anh ta đã ghé sát lại thấp giọng nói: “Bác sĩ Diệp, cô không biết chứ, con dâu của dì ấy nhìn qua cũng thấy dữ lắm rồi, lỡ đâu mà nóng giận lên có khi còn đánh được cả hai cô ấy chứ.....”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô vẫn chưa gặp con dâu dì kia bao giờ, giờ nghe anh nói vậy cũng hơi nhú mày.

“Tôi đi với cô qua xem thử, mấy hôm trước còn có người nhà bệnh nhân tới chỗ chủ nhiệm khoa u bướu đập phá đấy.....”

Ý của anh, Diệp Già Lam hiểu rõ cả.

Văn phòng chủ nhiệm còn có người dám đến làm loạn chứ đừng nói đến một nữ bác sĩ tay trái gà không chặt như cô.

Diệp Già Lam nhú mày, cũng biết chuyện thế này vẫn thường xuyên xảy ra.

Lần này cô không từ chối nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, “Sáng nay anh có bận lắm không?”

“Không đâu, không đâu, mới vừa "hộ tống" một bệnh nhân xuất viện thôi.”

“Khỏi hẳn ư?”

“Không, chuyển tới bệnh viện tâm thần.”

“.....”

Nam bác sĩ nói chuyện cẩn thận, hơn nữa hai người cũng tính là tính quen thuộc, câu có câu không nói chuyện, không được mấy phút đã đến 307.

Cửa phòng bệnh mở ra, nhưng Diệp Già Lam vẫn gõ cửa: “Người nhà của Tào nữ sĩ đúng không?”

Ngày đầu tiên khi bệnh nhân nhập viện, Diệp Già Lam đã từng gặp qua người nhà dì ấy.

Lúc ấy người tới là con trai dì, dáng người cao lớn, thoát nhìn cực kì đôn hậu thật thà.

Lúc này người đàn ông đang đứng trong phòng bệnh, so với mấy tháng trước thì dường như trong gầy đi một ít.

Anh ta đã đi vòng quanh giường bệnh mấy phút, mãi đến khi nghe có người hỏi mới dừng lại, anh ta quay đầu nhìn về phía cửa, sắc mặt không được tốt lắm: “Phải phải phải..... Bác sĩ, mẹ tôi bà ấy.....”

Còn chưa hỏi xong, người phụ nữ bên cạnh đã khụ một tiếng.

Cô ta chả nói lời nào, xụ mặt ngồi kia, khóe miệng xệ xuống, nếp nhăn nơi khóe mắt rất sâu.

Diệp Già Lam chuyển tầm mắt.

Dì bệnh nhân vẫn nằm ngủ trên giường, vì không đánh thức dì ấy, Diệp Già Lam hạ thấp giọng xuống “Có tiện ra ngoài nói chuyện không?”

Người phụ nữ lập tức lờm người đàn ông.

Người đàn ông muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn kéo bước chân ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Già Lam đóng cửa lại, cô cũng không quay đầu lại, chỉ liếc qua cửa kính nhìn vào bên trong, "Sáng nay mẹ anh leo lên cửa sổ tầng 17...."

Cô không nói hết.

Nhưng người đàn ông cũng hiểu cả.

Chuyện lớn như vậy, lúc xảy ra, bệnh viện tất nhiên gọi cho anh ta đầu tiên.

Kể cả vừa rồi Diệp Già Lam gọi cho anh ta, không biết đã được mấy chục cuộc rồi nữa.

Người đàn ông sờ soạn tìm điều thuốc, vẫn chưa tìm được bật lửa đã nghe thấy cô gái phía đối diện nói: “Ngại quá, bệnh viện cấm hút thuốc.”

Anh ta chỉ đành thu điều thuốc lại.

Chắc là do không có cách nào giải sầu, mà anh ta càng nhăn chặt, nôn nóng đi mấy vòng trước cửa phòng bệnh.

Sắc mặt Diệp Già Lam còn chưa khôi phục lại, nhưng ánh mắt nhìn anh ta cực dọa người: “Vị tiên sinh này, hình như hôm qua vợ anh có đến thăm bệnh thì phải.”

Cô cẩn thận nhìn thay đổi trên nét mặt anh ta, nhìn anh ta cẩn rắng, sườn cơ mặt rõ ràng căng lên, giống như đang cố nhẫn nại.

Giọng Diệp Già Lam hơi hơi trầm, “Buổi sáng ở bệnh viện ít người, nếu không phải có thai phụ ở lâu 17 không thoát máu, có thể sẽ không ai phát hiện mẹ anh muốn nhảy lầu.”

Cả người cô không có sức lực, nên mỗi chữ đều nhả cực chậm.

Càng chậm, lại càng như dao nhọn, từng chút từng chút xẻo từng miếng thịt trên người người đàn ông kia.

Môi người kia giật giật, vừa muốn nói chuyện, cửa phòng bệnh lại đột nhiên bị mở ra, người phụ nữ hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn mắt anh ta, sau đó lại nhìn về phía Diệp Già Lam: “Bác sĩ, chúng tôi đưa bệnh nhân đến bệnh viện là để chữa bệnh, hiện tại các người không chỉ không chữa khỏi được cho bà ấy, ngược lại còn chưa đến mức bà ấy muốn nhảy lầu, bệnh viện của các người mở ra là để coi mạng người như cỏ rác đó à?”

Diệp Già Lam nhú mày.

Người phụ nữ hùng hùng hổ hổ, thật sự ứng với câu “Nhìn rất dữ” đồng nghiệp nói với cô.

Cô vẫn có thể bình tĩnh, nhưng nam đồng nghiệp lại không nhìn nổi, giọng điệu cũng cao lên: “Chị gái này, cô nói gì vậy? Bệnh liên quan đến tâm thần nói chữa được là chữa được sao? Lại nói, nếu không phải bởi vì hôm qua cô tới bệnh viện không biết nói chuyện ma quỷ gì với bệnh nhân mà hiện tại dì ấy mới thế chứ?”

Người phụ nữ hừ một tiếng, “Các người có ý gì, không cho tôi thăm mẹ chồng sao? Bệnh viện các người là cường đạo đó hả?”

“Bệnh viện các người không chữa được hết bệnh của người ta; lại còn thu viện phí cao thế làm gì hả?”

Cô ta giơ tay chỉ chỉ chồng mình, “Anh còn thất thần cái gì? Còn không nói giúp tôi mấy câu đi?”

Người đàn ông trầm mặc không nói.

Diệp Già Lam chú ý thấy anh ta yên lặng sờ ví tiền đến lần thứ 5.

Rõ ràng là do dự.

Hướng đi của mọi chuyện chợt trở nên quý dị.

Bệnh nhân tâm thần đột nhiên náo loạn đòi tự sát, hai vợ chồng với thái độ hoàn toàn bất đồng, cùng với mỗi câu người phụ nữ kia nói ra, đều dẫn hướng đến chuyện bệnh viện bọn họ thu loạn viện phí, bức ép bệnh nhân.

Diệp Già Lam nhú mày, thất thần vài phút, hai người kia đã loạn lên

---

Người phụ nữ chỉ vào mũi đồng nghiệp nam mà mắng bệnh viện, mắng vài câu còn ngại không đã ghiền, định duỗi tay đánh anh ta; người kia phản ứng nhanh nhẹn, lập tức lưu loát lui về phía sau vài bước, “Chê bệnh viện bọn tôi chữa không được thì các người đến bệnh viện khác đi, đi xem bệnh viện khác viện phí cao có hiệu quả thế nào ——”

“Đi thì đi,” người phụ nữ lại nhào lên, “Trước cứ trả lại tiền viện phí mấy tháng nay của bà ra đây! Mẹ chồng bà muốn tự sát, chuyện này bà

cũng không để yên đâu, trách nhiệm đều ở mấy người, tiền bồi thường thiệt hại tinh thần cũng phải bồi thường!”

“Chị gái, chị ăn vạ cũng không nên quá mức như thế chứ?”

Mới vừa nói xong, anh ta đã “A” một tiếng, trên mặt bị cào một nhát.

Diệp Già Lam cũng không kịp nghĩ nhiều, người xem náo nhiệt xung quanh đã càng ngày càng nhiều, cô giơ tay chặn di động một bệnh nhân muốn chụp ảnh, “Thực xin lỗi, đừng ghi hình, cảm ơn.”

Nếu chuyện này bị truyền lên mạng, thì dù tính lý ở trong tay bọn họ, không chừng cũng sẽ bị mang tiếng mất.

Diệp Già Lam nhú mày kéo người phụ nữ vẫn còn muốn cào mặt nam bác sĩ, kết quả người nọ rõ ràng cực kì có kinh nghiệm với loại chuyện thế này, nâng tay dùng sức đánh qua, không chỉ dễ dàng tránh tay cô, mà còn dùng lực đẩy cô sang một bên.

Sức người phụ nữ kia vốn dĩ đã mạnh, hơn nữa còn đang nổi nóng, nên không chút lưu tình gì hết.

Diệp Già Lam bị đẩy, bả vai đập vào vách tường, hôm nay cô đã không có sức lực, lần này không thể nghi ngờ là đậu đổ bìm leo, toàn thân giống như tan ra, cô dựa vào vách tường nhẹ nhàng trượt xuống.

Đầu đau, bả vai đau, bụng cũng đau.

Nơi nào cũng đau hết, cả người Diệp Già Lam đổ mồ hôi lạnh.

Đám người vây quanh xem náo nhiệt càng thêm náo nhiệt, Diệp Già Lam nhắm mắt, miệng khẽ nhếch hít thở mấy hơi.

Diệp Già Lam nghe thấy tiếng sốt ruột của nam bác sĩ truyền tới, nhưng cũng chỉ nghe thấy thế thôi, còn anh ra nói gì cô hoàn toàn nghe

không rõ.

Cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như có người ôm cô lên.

Lại sau đó, trước mắt tối sầm, cô đã hoàn toàn không có ý thức.

-

Đường Ngô hơn mười một giờ mới đến bệnh viện.

Một bệnh nhân tiến hành mổ buổi chiều có chút vấn đề, anh tới khu nội trú xem rồi đối chiếu thông tin cho người bệnh kia xong, mới vừa đi ra ngoài đã thấy có không ít người tụ tập.

Một nam một nữ ồn ào vô cùng.

Anh không định ở lâu, vừa xoay người muốn xuống lầu lại thấy một khuôn mặt quen.

Gương mặt kia thoáng qua đáy mắt anh không đến nửa giây, vì bị người phụ nữ kia đẩy một cái, giây lát đã biến mất khỏi phạm vi tầm mắt anh.

Đường Ngô không hề nghĩ ngợi, nhắc chân đi qua.

Chân dài trường, bước chân lại nhanh, góc áo blouse trắng mang theo từng trận gió lạnh, y tá đi cùng vội đi theo, “Bác sĩ Đường, anh làm gì vậy a?”

Anh không trả lời.

Đến gần một chút đã nhìn thấy Diệp Già Lam ôm bụng ngồi dưới đất, cô hơi run, môi cắn chặt, không chút huyết sắc.

Đường Ngô liếc mắt nhìn hai vợ chồng đang đại ra kia, sau đó không nói lời nào, bế cô đi xuống lầu.

11 giờ rưỡi, Diệp Già Lam nhắm mày nhắm hai mắt nằm trên giường bệnh.

Bác sĩ khoa dạ dày là một cậu chàng trẻ tuổi, cậu ta lấy chai truyền dịch ra, sau đó châm vào mu bàn tay cô: “Mấy ngày nay trời lạnh, hơn nữa ăn uống không cẩn thận nên dạ dày co rút, truyền mấy chai dịch là tốt rồi.”

Cậu ta nhìn Đường Ngô: “Nhưng mà bác sĩ Đường, vì sao anh lại bế bác sĩ Diệp qua đây thế a?”

Đường Ngô không nhìn cậu ta, anh vẫn chuyên chú nhìn Diệp Già Lam.

Sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi trên trán ướt sũng, tóc dính lại, thoạt nhìn yếu ớt vô cùng, giống như chạm vào sẽ lập tức tan ra.

“Bác sĩ Đường, anh cũng thích bác sĩ Diệp sao?”

Cổ họng Đường Ngô hơi nghẹn, không tiếp lời này.

Giây tiếp theo, màn hình di động của anh sáng lên.

Đường Mộ Bạch gửi tin nhắn qua: 【 vừa rồi tìm người hỗ trợ hỏi thăm một chút, căn cứ vào ghi chép sổ khám sức khỏe định kì mấy năm nay thì sức khỏe cũng không tệ lắm, nhưng mà ——】

【 nói. 】

【 cô bé từng sảy thai. 】

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Em Từng Sảy Thai, Phải Không?

Có thể là sợ một hai câu không nói rõ được, vừa nhả tin qua xong, Đường Mộ Bạch cũng lập tức gọi sang.

Điện thoại Đường Ngô để chế độ rung, từng đợt chấn động khiến lòng bàn tay anh tê dại.

Anh liếc nhìn Diệp Già Lam vẫn đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh, sau đó liếc nhìn một bác sĩ khác ở trong phòng ý bảo ra ngoài một chút, rồi cầm di động ra khỏi phòng.

Cửa phòng khép lại, Đường Ngô đi dọc theo hành lang mấy bước rồi mới tiếp nghe.

Giọng Đường Mộ Bạch nhanh chóng truyền tới, “Phiếu kiểm tra sức khoẻ là hỏi xin từ phòng khám ở bệnh viện mấy đứa, còn chuyện sảy thai này ——”

Anh dừng một chút, dường như đang suy xét đến việc Đường Ngô có tiếp nhận nổi không, rồi sắp xếp ngôn ngữ lại cho đơn giản nhất “Trước đây con bé tới bệnh viện bên này làm phẫu thuật.”

Đường Mộ Bạch biết chuyện này cũng chỉ là do ngẫu nhiên.

Vừa rồi lúc anh đi xuống lầu lấy giấy khám sức khoẻ mấy năm nay của Diệp Già Lam thì gặp một bác sĩ khoa sản, nữ bác sĩ tầm 40 tuổi, vừa mới kiểm tra cho một thai phụ 17 tuần đi ra, thấy anh cầm giấy tờ thì hơi liếc qua một chút.

Chỉ một cái liếc mắt như thế, bà vừa định thu lại tầm mắt lại liếc đến ảnh và tên họ bệnh nhân, “Tôi từng gặp cô bé này rồi a.”

Đường Mộ Bạch hơi nhú mi.

Không đợi anh hỏi, nữ bác sĩ đã ghé sát vào, như là để xác nhận lại, sau đó cực kì xác định gật gật đầu: “Chính là cô bé này.”

Cô bé này rất xinh đẹp, tên lại không phải kiểu trên đường cái bắt đại là sẽ thấy, mặt khác lại khác biệt hoàn toàn với mấy người phụ nữ tới khoa sản nữa.

Nhưng mà nguyên nhân sâu xa nữ bác sĩ nhớ rõ cô lại không phải như thế. Bà nhớ rõ lúc Diệp Già Lam tới làm phẫu thuật tuổi cũng chưa tính là lớn, vừa nhìn là biết còn đang học đại học, bà cũng đã thấy nhiều tình huống như thế, không trách gì mà đưa phiếu điền thông tin qua, sau đó hỏi qua về sức khỏe của cô.

Cô bé con khuôn mặt trắng như tuyết, nhưng tai lại đỏ hồng.

Cô yên lặng trầm mặc, cũng chỉ câu nệ trả lời, rõ ràng là lần đầu tiên tới mấy chỗ thế này.

Nữ bác sĩ thở dài, “Bạn trai cháu đâu? Sao không đưa cháu đi?”

Diệp Già Lam hạ tầm mắt, tay cô nhẹ đặt trên cái bụng nhỏ, dịu dàng vuốt ve hai cái: “Chia tay rồi ạ.”

Bác sĩ giương mắt nhìn cô.

Một cô bé tốt như thế, thế mà lại bị một tên cặn bã vứt bỏ.

Cô bé này thật sự làm cho người ta rất thích, chỉ là ngồi ở đây cũng đủ khiến người ta đau lòng, bà cũng nhiều chuyện hơn so ngày thường nhiều chút, “Không dùng biện pháp an toàn sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu: “Có ạ.”

Buổi tối hôm đó, kí ức trước nửa đêm cô không rõ lắm, nhưng sau khi tỉnh táo lại, cô có nhìn qua thùng rác, thật sự có mấy cái áo mưa.

Hắn là có dùng biện pháp an toàn mà.

Nữ bác sĩ lại câu nệ liếc nhìn cô một cái, “Thả lỏng đi nào.”

Diệp Già Lam không thả lỏng nổi.

“Chúng ta hẹn thời gian trước nhé!”

“Được ạ.”

Thời gian hẹn nhanh chóng được định ra, là vào cuối tuần.

Kết quả tới cuối tuần, cô bé kia đứng ở cửa phòng phẫu thuật, ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay hơi trắng bệch, nhưng chỗ khớp xương lại hồng hồng.

Cô thực sự quá lo lắng.

Người tới mấy chỗ này, chỉ cần không phải là kiểu tới thành quen, thì đều lo lắng cả.

Nữ bác sĩ vỗ vỗ bả vai cô, “Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Diệp Già Lam như rơi vào hầm băng, cô cắn chặt môi, đi theo một y tá vào trong.

Sau đó còn chưa tới năm phút đồng hồ, vô lại đi ra.

Bác sĩ vừa lúc đụng phải cô, vẻ mặt kinh ngạc lộ rõ, “Sao lại đi ra đây rồi?”

“Thực xin lỗi bác sĩ..... Cháu không làm nữa.”

Diệp Già Lam cũng không giải thích nhiều, giao tiền, kết quả lại không làm phẫu thuật.

Bác sĩ hành nghề mười mấy năm, đã cho cả nghìn sinh linh hy vọng, cũng đã bóp nát cơ hội tồn tại của quá nhiều những sinh mệnh nhỏ bé rồi.

Nhưng bà cũng chưa từng gặp phải kiểu đã vào phòng phẫu thuật rồi còn chạy ra như thế này.

Lúc đó, mấy cô bé trong phòng còn lấy câu chuyện này ra làm chuyện trà chiều mấy ngày liền, sau đó không bao lâu, Diệp Già Lam lại tới bệnh viện lần nữa.

Thế nhưng lần này không giống lần trước.

Lần trước là tự cô tới, lần này là bị người khác đưa vào.

Là vì lúc qua đường, có một bà lão thiếu chút bị đụng xe, cô đưa tay kéo lại, kết quả, cả người bà lão quá nặng, không cẩn thận lại xô ngã cô.

Trong 3 tháng đầu thời kì mang thai vốn rất nhạy cảm, bị đẩy ngã như thế, dù cho lần trước Diệp Già Lam không làm phẫu thuật thì lần này cũng bị sảy thai.

Cũng may sức khỏe cô không tệ, nên cũng không để lại di chứng gì.

Diệp Già Lam ở bệnh viện hai ngày.

Lúc nữ bác sĩ đi thăm cô còn thấy cô nhìn chăm chăm lên trần nhà phát ngốc.

Bà nghĩ thầm, cái nha đầu ngốc này.

Vì một tên đàn ông tồi tệ mà muốn sinh con còn chưa đủ, nay lại còn vì người khác mà sảy thai.

Bà đến mép giường, vỗ nhẹ nhẹ lên bàn tay để bên ngoài chần của Diệp Già Lam: “Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, đứa trẻ không có nữa, cũng chưa chắc đã không phải chuyện tốt.....”

Diệp Già Lam vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, cô không nói lời nào, giống như căn bản không nghe thấy bà nói gì.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, khóe mắt cô gái nhỏ rõ ràng có giọt nước mắt chảy xuống, tuy rất nhanh đã biến mất sau làn tóc.

“Hôm nay vẫn chưa thể xuất viện, hay là gọi người nhà cháu qua đây một chút đi?”

Diệp Già Lam lúc này mới lên tiếng: “Bác sĩ, việc này có thể đừng nói cho ba mẹ cháu biết được không?”

Cô không thể để ba mẹ biết, thậm chí đến cả gọi điện cho Tô Cẩm Kha cũng chưa gọi.

Bác sĩ biết ý, lại hỏi: "Bạn trai cháu đâu? Không định đến thăm cháu sao?"

Diệp Già Lam lắc đầu, “Anh ấy ở nước ngoài rồi ạ.”

“Hối hận không?”

Cô vẫn lắc đầu, nhắm mắt lại không nói chuyện nữa.

Đương nhiên không hối hận.

Nếu hối hận, cô đã không quyết định chia tay, rồi lại trao mình cho anh.

Đạo lý cô từng nghe rất nhiều.

Diệp Già Lam biết đời này sau Đường Ngô, cô sẽ còn quen rất nhiều những người đàn ông khác nữa.

Thậm chí rất nhiều người đều cảm thấy sau này cô sẽ cùng một người đàn ông nào đó, không phải Đường Ngô, cùng kết hôn sinh con, đến lúc đó sẽ hối hận vì đã làm lỡ mình.

Nhưng Diệp Già Lam không nghĩ thế.

Đường Ngô vốn chỉ có một.

Cho dù không phải là Đường Ngô của cô, cũng là Đường Ngô tốt nhất trên đời.

-

Nữ bác sĩ kể với Đường Mộ Bạch mất 15 phút, Đường Mộ Bạch trần thuật lại cho Đường Ngô chỉ mất đúng 3 phút.

Cuối cùng anh yên lặng hai giây rồi hỏi: “Con có phát sinh quan hệ không?”

Đầu kia nhẹ “Ừm” một tiếng.

“Không dùng biện pháp sao?.”

“Có”

“Cháu không hỏi có phải của mình hay không à?”

Yết hầu Đường Ngô nhẹ lặn, “Không có gì khác biệt cả.”

“Sao lại đột nhiên hỏi đến sức khỏe của cô bé thế?”

“Hôm nay cô ấy khó chịu”

Đường Ngô cũng không dùng mấy từ như “Giống như”, trực tiếp dùng câu khẳng định luôn.

Đường Mộ Bạch đặt phiếu kiểm tra sức khỏe sang một bên, “Tiểu Ngô, cháu nghĩ kỹ rồi chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.”

“Vẫn muốn ở bên cô bé đó sao?”

“Muốn.”

“Nếu đứa trẻ kia không phải của cháu thì sao?”

Đường Ngô hơi cúi người, anh nhìn xuống góc áo blouse trắng của mình, trên góc túi áo trên có 2 cây bút, anh yên lặng vài giây rồi khẽ cong môi: “Không sao cả.”

“Cúp đây.”

Nói xong cũng không đợi Đường Mộ Bạch nói lời vô ích gì, Đường Ngô trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa cất điện thoại vào túi xong, ngẩng đầu lên, lại thấy cách đó không xa có 2 bóng người thậm thà thậm thụt đi nhòm vào các phòng bệnh đang đi dần qua phía bên này.

Là cặp vợ chồng vừa mới cãi nhau ở lầu ba.

Đường Ngô hơi hơi nhú mày.

Hai người kia nhanh chóng đi qua, họ không nhìn bên này, người phụ nữ còn đang nói gì đó. Cổ áo người đàn ông đột nhiên bị ai đó túm lấy,

ngay sau đó, có một nắm đấm bay vào mặt hắn ta.

Người đàn ông lui về phía sau nửa bước, che lại mặt sừng sốt vài giây mới nhớ ra phải nhìn lại ai là kẻ đánh mình.

Người phụ nữ bên cạnh rõ ràng cũng bị dọa sợ, run run tay chỉ nửa ngày, cũng không lớn giọng nổi: “Anh anh anh ..... Bác sĩ đánh người aaaa!”

Đường Ngô không để ý tới cô ta, túm lấy cổ áo gã đàn ông, vừa muốn nện thêm một quả đấm nữa đã có một y tá chạy tới ngăn: “Bác sĩ Đường, bình tĩnh, bình tĩnh một chút!”

Anh còn bình tĩnh cái rắm ý.

Trên mặt Đường Ngô không có biểu cảm gì, chỉ cặp mắt kia càng thêm trầm lãnh, lần này lúc nắm đấm lại muốn rơi xuống, người kêu anh bình tĩnh đã thay đổi.

Cũng không biết chủ nhiệm Ngô chạy qua đây từ lúc nào, anh khụ một tiếng, hiếm khi nghiêm túc: “Bác sĩ Đường, anh qua đây với thầy một chút.”

Đường Ngô nhú mày, vẫn chưa thu tay.

Người phụ nữ bên cạnh khóc sụt sùi, dường như sợ thật, nên giọng cũng nhỏ hơn lúc trước không ít.

Thấy anh bất động, giọng chủ nhiệm Ngô lại trầm thêm một chút: “Nhanh vào văn phòng với tôi.”

Ông nói rồi nhìn mấy y bác sĩ tụ lại bên cạnh “Nhìn cái gì, còn không nhanh đi làm việc của mình đi!”

Đám người lập tức làm như chim vỡ tổ chạy mất.

Đường Ngô liếc mắt nhìn gã đàn ông che mặt không dám lên tiếng kia, nhẹ buông tay, mặt không biểu cảm đi theo chủ nhiệm Ngô lên lầu.

Chủ nhiệm Ngô mặt lạnh băng, chưa đến văn phòng ông cũng không mở miệng, dọc đường đi mọi người nhìn vẻ mặt đen kịt của ông cũng tự động dạt ra, không dám chào hỏi gì hết.

Đường Ngô cũng không nói lời nào.

Lúc đi đường tiếng anh phát ra không nhiều, vẻ mặt cũng chẳng có biểu cảm gì như thể chuyện chả có xu quan hệ gì với mình.

Tiếng bát quái của mấy bác sĩ đi ngang qua truyền tới ——

“Bác sĩ Đường chọc gì chủ nhiệm à?”

“Không thể nào, tôi nhớ rõ chủ nhiệm rất thích bác sĩ Đường a.....”

“Cho nên vừa thấy là biết bị anh ấy chọc tức không nhẹ rồi a!”

“Còn chưa thấy chủ nhiệm Ngô đen mặt như thế bao giờ nữa.....”

Ánh mắt Đường Ngô chưa từng chuyển.

Chủ nhiệm Ngô đi đằng trước đã đẩy cửa văn phòng chủ nhiệm ra, “Đóng cửa lại.”

Đường Ngô theo vào, sau đó trở tay đóng cửa.

Chủ nhiệm Ngô nhìn anh chăm chăm, “Nói xem vừa rồi có chuyện gì.”

“Như thầy nhìn thấy đấy ạ.”

“Thầy hỏi anh vì sao đánh người!”

Chủ nhiệm Ngô càng nói giọng lại càng lớn, ông vội vàng uống ngụm nước trà cho hạ hỏa: “Vừa rồi tôi nghe nói Tiểu Diệp bị người ta đẩy ngã nên bị gãy, vì chuyện này?”

Quan hệ của Đường Ngô với Diệp Già Lam không bình thường, sáng sớm ông đã bắt đầu lưu ý.

Người đàn ông đứng ở cửa, vẻ mặt anh lạnh nhạt, nhưng lại không phủ nhận.

Chủ nhiệm Ngô lập tức không biết phải xuống tay thế nào, ông bỏ chén trà lên bàn, “Thế thì cũng không thể đánh bệnh nhân được chứ a!”

“Nếu bị người khác thấy rồi quay clip tung lên mạng, thầy xem anh làm thế nào!”

Chủ nhiệm Ngô quả thật rất thích Đường Ngô.

Cũng vì quá thích anh, nên hôm nay ông mới tức giận như vậy.

Hành vi đánh người của anh hôm nay hoàn toàn là hành vi lỗ mãng không màng hậu quả mà.

Khuôn mặt chủ nhiệm Ngô lạnh lùng sắc bén, vì tức giận nên hơi đỏ lên, ông vỗ vỗ ngực cho thuận khí, cũng biết lời mình nói Đường Ngô đều hiểu cả, chờ hơi bình tĩnh lại mới hỏi: “Hiện tại Tiểu Diệp thế nào?”

“Dạ dày co bóp, hiện tại đang truyền dịch.”

“Vẫn chưa tỉnh?”

“Vẫn chưa”

“Hai người nhà này cũng thật là, sao lại làm loạn nên ở bệnh viện chứ?”

Đường Ngô không đáp.

“Bỏ đi,” Chủ nhiệm Ngô đã đỡ hơn không ít, giọng điệu cũng dịu xuống: “Lát nữa em đến xin lỗi hai người kia đi.”

Đường Ngô nói lời xin lỗi, có thể là hòa giải tốt nhất..

Dù sao thì quan hệ người nhà bệnh nhân với bác sĩ có căng thẳng cũng không phải hiếm thấy, nhưng có thể không làm mọi chuyện tệ đi nữa thì tốt nhất không nên làm tệ đi nữa a.

Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, đây là chuẩn tắc bất thành văn của bác sĩ bọn họ.

Chủ nhiệm Ngô nghĩ đơn giản, kết quả mới vừa nói xong, đã nghe thấy Đường Ngô cười nhạt một tiếng: “Cũng được.”

Anh còn lời sau chưa nói.

Chủ nhiệm Ngô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe anh bảo: “Vậy trước đó, bọn họ phải đến xin lỗi bác sĩ Diệp đã.”

“.....”

Khó khăn lập tức tăng lên.

Người nhà bệnh nhân làm loạn lên với bác sĩ như thế thì nào có dễ dàng xin lỗi bao giờ.

“Thầy Ngô, không còn gì thì em xin phép về trước.”

Chủ nhiệm Ngô buồn bực gãi đầu chỉ còn lại mấy túm tóc, “Tiểu Đường a.....”

Còn chưa nói xong, cửa đã bị người ta đóng lại.

Đường Ngô thật sự về luôn.

Chủ nhiệm Ngô rút mấy cọng tóc xuống, đi gọi một bác sĩ khoa tâm thần có qua lại với Diệp Già Lam từ trước qua ——

Ông nghe kể lại hết câu chuyện.

-

Lúc Diệp Già Lam tỉnh lại đã là giữa trưa.

Đã qua giờ cơm trưa, nhưng trong phòng bệnh vẫn còn hương thơm đồ ăn bay lượn.

Diệp Già Lam phảng phất nghe thấy tiếng bụng mình réo, vừa muốn duỗi tay che bụng, kim tiêm trên mu bàn tay trái lại kéo lại, cô “A” một tiếng, đau đến nhăn chặt mày.

Lăn lộn như vậy, nam bác sĩ ngồi ở bàn làm việc đối diện đã chú ý tới cô, quay đầu nhìn qua: “Bác sĩ Diệp, cô tỉnh rồi sao?”

Anh ta lập tức đứng dậy đi tới, “Cảm thấy thế nào? Dạ dày còn khó chịu không?”

Lúc nam bác sĩ đứng dậy, Diệp Già Lam chú ý thấy trên bàn anh ta có một cái hộp.

Bên trên viết ba chữ: Mì chua cay.

Diệp Già Lam nuốt nuốt nước miếng: “Vẫn ổn..... Chỉ là hơi đói thôi.”

“Bác sĩ Diệp, cô muốn ăn cái gì, tôi gọi người lấy từ nhà ăn về cho cô?”

Thấy cô nhìn chăm chăm mì chua cay của mình, nam bác sĩ vội vàng vẫy vẫy tay, “Cái kia thì cô đừng suy nghĩ, mấy ngày nay dạ dày cô không tốt, không thể ăn đồ lạnh hay cay được.”

“Tự nhớ mà chú ý một chút, đồ ăn kích thích dạ dày tốt nhất đều không được ăn, còn có mấy món đồ ăn vặt nhúng dầu hóa chất thực phẩm nữa a.....”

Nam bác sĩ còn chưa nhắc xong, cửa đột nhiên bị mở ra.

Thật ra đây cũng coi là một phòng bệnh.

Chỉ là văn phòng phòng dạ dày thôi, chẳng qua bên trong có thêm hai cái giường bệnh cùng mấy cái ghế dựa, chuyên môn dùng để truyền dịch nhưng lại không phải chuẩn bị cho người bệnh.

Nên nam bác sĩ mới có thể trong giờ làm mà đi ăn mì chua cay.

Nghe được tiếng động, giọng anh ta hơi ngừng, quay đầu nhìn về phía cửa, sững sốt vài giây mới hỏi: “Bác sĩ Đường, sao anh lại tới đây a?”

Người đàn ông không nói, cầm theo một cái hộp đi vào.

Nam bác sĩ lập tức hiểu ý anh, anh ta nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm, vội vàng bưng ly mì chua cay của mình lên, “Đột nhiên nhớ ra tôi có việc phải nói với lão Từ, hai người cứ nói chuyện đi ha.....”

Nói xong, lòng bàn chân anh ta như được bôi mỡ, bay nhanh ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam còn chưa kịp phản ứng lại, cô nhìn chăm chăm cửa phòng mở ra rồi khép lại, sau đó nhìn về phía Đường Ngô, lại hỏi anh một vấn đề y hệt: “Sao anh lại tới đây?”

Đường Ngô đi đến bên mép giường, đặt cái hộp lên bàn, cúi đầu cởi bỏ nút dây, không đáp mà hỏi lại: “Đói không?”

Diệp Già Lam rất thành thật gật đầu.

Sao không đói được chứ, cô còn sắp chết đói đây này.

“Thế sao lại không ăn sáng?”

“..... Em quên mất.”

Sáng nay thật sự rất bận.

Thời gian để cô ngồi thở trong văn phòng thôi cũng không có nữa kìa.

Đường Ngô liếc cô một cái, sau đó đưa chén cháo qua, lấy cái muỗng ăn thử một miếng, sau khi thử độ ấm mới đưa tới bên môi cô: “Bác sĩ Hứa nói em thích ăn cháo nhà cô ấy làm.”

Người anh nói hẳn là Hứa Luyến.

Diệp Già Lam: “.....”

Cái này gọi là cái gì.....

Đánh cận chiến, tiêu diệt người bên cạnh kẻ địch à?

Cô thất thần mấy giây, cái muỗng trong tay người nọ đã đưa qua, chạm vào khoe môi cô, sau đó không cho phép từ chối dứt cho cô một miếng cháo.

Diệp Già Lam cũng không để ý cái muỗng kia có bị anh dùng qua chưa, cứ theo động tác của anh ăn hơn nữa bát cháo.

Lót bụng được không ít, nhưng dường như thấy thiếu thiếu cái gì.

Diệp Già Lam chú ý tới quả trứng gà để bên cạnh, tầm mắt dính chặt, không sao thu lại được.

Khóe môi Đường Ngộ cong cong, nhưng trong đáy mắt lại chẳng có ý cười.

Từ lúc anh đi vào, Diệp Già Lam đã chú ý thấy anh có chút không đúng lắm.

Lúc này lại càng rõ, cô thấy người đàn ông duỗi tay bóc quả trứng gà, ngón tay anh cực đẹp, phía dưới ngón trỏ bên tay trái quả nhiên có một vết thương.

Còn chưa kết vảy, nhưng cũng không rỉ máu.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm tay anh, chờ đến lúc anh đưa trứng gà qua mới rời mắt.

Giọng người đàn ông vang lên: “Há miệng.”

Diệp Già Lam thuận theo há miệng ra.

Một quả trứng gà cô ăn thành 5 miếng, dùng mất hai phút.

Chờ sau khi nuốt xuống miếng cuối cùng, vừa lúc chai dịch cũng hết.

Đường Ngộ nhìn chai dịch, qua mấy giây, anh mới ấn tay lên vị trí kim tiêm rồi nhanh chóng rút kim ra.

Diệp Già Lam thậm chí còn không thể đau.

Chỉ là lúc tay anh ấn lên tay cô, lại dường như có chút áp lực.

Diệp Già Lam nâng mi, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đối diện cách cô còn chưa đến nửa thước.

Hôm nay anh rất không bình thường.

Ngày thường, tuy Đường Ngô cũng ít nói, nhưng cũng không đến mức như hôm nay.

Diệp Già Lam nhìn đến khó chịu, không nhịn được hỏi một câu: “Anh..... Làm sao vậy a?”

Chắc không thể là vì hôm nay cô ngắt xiu chứ?

Diệp Già Lam không hiểu sao lại thấy khẩn trương, khuôn mặt vừa rồi vì cháo nóng mà hơi đỏ, đáy mắt mông lung, ánh sáng lấp lánh.

Đường Ngô hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, động tác nhẹ chớp mắt của anh như bị tua chậm lại, từng cái chớp mắt đều cực rõ ràng.

Diệp Già Lam không chớp mắt nhìn chăm chăm nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt phải của anh, đáy lòng từng chút từng chút lại mềm xuống.

Bất chợt, cô lại bị anh kéo ôm vào lòng.

Cầm Đường Ngô từ nhẹ lên vai cô, tay để bên hông cô siết chặt, đến mức làm cho cô hít thở không thông.

Diệp Già Lam chớp chớp mắt nhìn cánh cửa phòng phía đối diện.

Cô thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, tay trái Đường Ngô vốn ôm sau lưng cô lại đột nhiên di chuyển xuống, sau đó ngang qua eo cô, dừng lại trên bụng nhỏ, sau đó không động nữa.

Yên lặng một một lát, Diệp Già Lam nghe thấy anh hỏi: “Em từng sảy thai, phải không?”

Diệp Già Lam ngẩn ra.

Máu toàn thân như đông lại trong chớp mắt, sau đó nhanh chóng chảy ngược lên, cô dường như còn nghe được cả tiếng máu đang chảy, ào ào cuộn cuộn, không ngừng kích thích bên tai cô.

Cô không ngờ Đường Ngộ sẽ biết chuyện này.

Cũng không ngờ anh là vì chuyện này mà khác lạ thế.

Tay Diệp Già La xiết chặt, hơi chớp mắt, ép cho nước mắt xuôi trở lại.

Sau một lúc lâu, cô nghe được giọng nói bình tĩnh kì lạ của chính mình: “Phải.”

Cánh tay trên eo lại xiết chặt thêm một chút.

Người đàn ông cúi mặt chôn vào trong hõm cổ cô, giọng anh thấp thấp, có chút nghẹn, còn có chút mơ hồ không rõ: “Xin lỗi em, Loan Loan, xin lỗi em.”

Diệp Già Lam nhìn cửa chăm chăm, nước mắt vẫn chảy dầy, nhưng giọng lại không chút nghẹn ngào: “Không liên quan đến anh, chỉ là ngoài ý muốn.”

Cô không hỏi Đường Ngộ đêm đó có dùng biện pháp không.

Bởi vì từ đầu cô đã cảm thấy, Đường Ngộ khẳng định có dùng.

Từ đầu tới cuối cô đều tin tưởng anh sẽ không chỉ lo cho mình đến mức không đeo bao.

Nên không cần thiết phải hỏi.

Nhưng cô vẫn hơi hơi ngừng thở, chờ Đường Ngộ giải thích một câu.

Sau đó anh thật sự có giải thích: “Lần đó anh có dùng biện pháp.”

Chẳng qua lúc ấy hai sinh viên khoa y kia đều quên mất, tỉ lệ tránh thai khi mang áo mưa chỉ có 85% mà thôi.

Còn có 15% khả năng thụ thai bọn họ lại không suy xét đến.

Nên mới thứ đùa giỡn con người nhất chính là vận mệnh.

Người không nên mang thai, lại chỉ cần một lần là trúng.

Mấy năm Diệp Già Lam cố tình không thèm nghĩ đến chuyện này.

Thời gian qua lâu rồi, đến cô dường như cũng đã quên mất, thế mà không hiểu sao Đường Ngô lại biết.

Nhưng mà, đã tới nước này, làm sao anh biết cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Diệp Già Lam cũng không quá rối rắm vấn đề này, cô tùy ý để Đường Ngô ôm, tiếng hít thở của anh rất nhẹ, ở bên tai cô như có như không.

Anh cứ lẳng lặng ôm cô như thế, không nói gì, cũng không làm gì.

Bả vai Diệp Già Lam vẫn hơi hơi nặng, cũng không biết qua bao lâu, trên cổ cô đột nhiên có chút ướt át.

Là một loại chất lỏng rất nóng.

Diệp Già Lam hơi hơi nghiêng đi, “Đường Ngô.....”

“Ừm.”

Giọng anh càng nghẹn hơn, giống như là hừ khẽ ra.

Cổ Diệp Già Lam giống như bị phỏng, cô theo bản năng rụt rụt bả vai, “..... Anh khóc đấy à?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Một Lần Hai Lần

Cô không thể tin được, nhưng cảm giác ướn át trên cô lại khiến cô không thể không tin.

Diệp Già Lam chưa từng thấy Đường Ngộ khóc, nhưng, cô đã từng thấy Hạ Chí khóc rồi.

Cô vẫn nhớ lần đó Hạ Chí khóc, cô ấy cũng ôm cô như thế, siết chặt thật chặt, giống như chỉ cần buông tay ra thì cô sẽ biến mất ngay vậy.

Cô cũng không nhìn thấy vẻ mặt Hạ Chí, nhưng lại nghe rõ lời cô ấy nói.

Lời Hạ Chí nói hôm đó, với lời hôm nay Đường Ngộ nói, thậm chí chẳng khác nhau là bao.

Lúc ấy cô ấy nói: “Xin lỗi,, chị ơi, em xin lỗi.....”

Cứ một lần lại một lần.

Giọng càng lúc càng nhẹ, dần dần trùng khít với lời Đường Ngộ nói bên tai.

Diệp Già Lam muốn quay đầu nhìn anh, kết quả mới vừa giật mình, vòng tay anh ôm lại càng thêm chặt.

Giọng Đường Ngộ cực nhẹ, “Đừng nhúc nhích.”

Diệp Già Lam nghe thế, thật sự không động nữa.

Hai tay vẫn rũ bên người, cách mấy giây, cô mới chầm chầm nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt trên lưng anh.

Cô ôm thực cẩn thận, tay còn hơi run run, vì cảm thấy quá không chân thật.

Mọi chuyện giống hệt như giấc mộng trước kia của cô.

Tựa như, chỉ cần siết chặt một chút thôi, mọi thứ sẽ tan biến hết.

Còn chưa ôm được bao lâu, cửa phòng đã bị gõ vang, nam bác sĩ vừa rồi đi ra ngoài nói từ ngoài vào: “Bác sĩ Đường bác sĩ Diệp, cái kia..... hai người có ổn không?”

Giọng điệu anh ta giống hệt như hai người bọn họ trốn trong văn phòng làm chuyện gì không thể để ai biết được ý.

Vẫn là Đường Ngô phản ứng lại trước, tay đang ôm eo Diệp Già Lam của anh hơi nói lỏng, nâng mặt lên cách cổ cô đoạn, giọng anh hơi khàn đáp:” Chờ một lát. “

Cửa phòng cách 1 tiếng, hai người bên trong phòng cực kì đứng đắn.

Nhưng nam bác sĩ ở ngoài cửa lại dựa vào giọng khàn khàn kia suy ra 1 hồi ác chiến, anh ta há to miệng, sau với tiếng “Nga” mới hiểu rõ nói: “Hiểu rồi hiểu rồi.....”

Diệp Già Lam cảm thấy lời này của anh ta còn có thâm ý khác.

Còn chưa kịp nghe cẩn thận, người kia đã hoàn toàn buông cô ra.

Bên hông tựa như vẫn còn lưu lại độ ấm nóng bóng từ tay anh, đến lúc Diệp Già Lam phản ứng lại, tay cũng đột nhiên rũ xuống, vừa muốn quay đầu xem vẻ mặt Đường Ngô một chút, mắt đã bị anh nhẹ che lại.

Trước mắt lập tức đen kịt.

Diệp Già Lam không nghe được tiếng gì, cũng không nhìn được gì, khóe môi cô hơi hạ xuống, không tự giác gọi: “Đường Ngô.....”

Lần này Đường Ngô không đáp.

Hai giây sau, anh buông tay ra.

Lúc Diệp Già Lam giương mắt lên, anh đã hoàn toàn khôi phục về bình thường, trừ một bên khóe mắt có chút hồng ra, thậm chí căn bản không nhìn ra được anh vừa khóc.

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt so với mấy năm trước càng đẹp trai hơn, không hề suy chuyển.

Mãi đến khi tiếng đập cửa lại vang lên, “Bác sĩ Đường..... Có bệnh nhân tới cần khám gấp..... hai người có ổn không?”

Đường Ngô quay đầu nhìn ra cửa, sau đó lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam.

Vì ăn cơm rồi, cũng nghỉ ngơi một lát rồi, nên sắc mặt cô đã tốt hơn không ít.

Mắt Diệp Già Lam rất to, trắng đen rõ ràng, trên hàng mi dài còn đọng lại chút ẩm ướt, nước mắt bên khóe tuy đã hết, nhưng Đường Ngô vẫn vươn tay, nhẹ nhàng lau khóe mắt cô: “Ổn không?”

“..... Ổn.”

Làm như là cô không cho anh đi ra ngoài không bằng.

Khóe môi Diệp Già Lam mím lại, lau mắt, sau đó xoắn chặt xuống giường.

Chân tê rần, mắt mấy giây đứng trên đất cô mới thích ứng được nhắc chân lên.

Đường Ngô đi phía trước, mới mở cửa, đã thấy nam bác sĩ đang ở đối diện nhìn xung quanh.

Nam bác sĩ vừa rồi chẳng nghe được động tĩnh gì, còn tưởng rằng hai người bọn họ ở bên trong thân thiết, vốn đang muốn xem một chút náo nhiệt, kết quả lại vừa lúc đụng trúng đương sự, anh ta xấu hổ sờ sờ cái mũi: “Nhanh như vậy thì tốt rồi.”

Đường Ngô giơ tay dè dè ấn đường, Diệp Già Lam đứng sau anh hơn mười centimet, nhẹ giọng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí, không cần khách khí..... Mọi người đều là đồng nghiệp cả mà.....”

Nam bác sĩ bất động thanh sắc liếc nhìn hai người, cứ xoay từ người nọ sang người kia, mãi cũng không phát hiện trên mặt ai có vết đỏ khả nghi, anh lại mở mắt to thêm một chút, chưa kịp nói gì, người đàn ông trước mặt đã mở miệng trước: “Phiền anh lui ra một chút.”

Anh ta ngẩn ra, sau đó lập tức lui xuống nửa bước.

Đường Ngô không nhìn anh ta, nhắc chân ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam gật đầu với anh, “Tạm biệt.”

Vẻ mặt nam bác sĩ cứng đờ.

Đến khi bệnh nhân thúc giục anh ta một câu, anh chàng mới nhớ tới việc đi vào.

Phòng bệnh vẫn còn tràn ngập hương cháo, nhưng mà hộp giữ nhiệt ăn xong đã được mang đi rồi, chai dịch truyền cũng bị người ta gỡ xuống ném

vào thùng rác luôn, trừ những cái này, mọi thứ cũng không có gì khác biệt so với lúc anh ra khỏi phòng.

Một xíu dấu hiệu hay mùi lạ cũng không có.

Nam bác sĩ cực kì không hiểu.

Lúc vừa gõ cửa, ba chữ “Chờ một lát” của Đường Ngô rõ ràng rất khàn mà, nhưng hiện tại xem ra, căn bản không phải là khàn do sau khi thoả mãn.

Cho nên cơ hội tốt như thế..... hai người bọn họ rốt cuộc làm gì bên trong chứ hả?

Nam bác sĩ lắc đầu nghĩ trăm lần cũng không ra, cảm thấy vấn đề này hẳn nên đưa vào 10 điều không thể giải thích của bệnh viện Hoa Khê.

-

Diệp Già Lam và Đường Ngô một trước một sau trở về phòng.

Vừa mới đẩy cửa văn phòng ra, Hứa Luyến đã bay qua ôm lấy cô: “Loan Loan, cậu vẫn ổn chứ?”

“Vốn đang tốt, nhưng hiện tại sắp bị nghẹn chết rồi.”

Hứa Luyến lập tức buông ra tay.

Cô nàng trên dưới đánh giá Diệp Già Lam một lượt, sau đó lại kéo tay cô ra xem.

Trên mu bàn tay Diệp Già Lam còn có một cái băng dán, thậm chí còn rỉ ra chút máu, Hứa Luyến nhìn chăm chăm mấy giây, “Mấy ngày nay cậu rốt cuộc bị làm sao thế?”

“Ăn uống không được tốt thôi.”

Diệp Già Lam nói thật.

Hứa Luyện thở dài, nâng cằm hất hất, ý bảo cô nhìn về phía hộp cơm đặt trên bàn phía đối diện, “Bác sĩ Đường làm bữa sáng tình yêu cho cậu còn không ăn.”

”Lúc này ăn rồi. “

Diệp Già Lam vừa xé miếng dán trên tay vừa đi về phía bàn làm việc.

Hộp cơm vẫn mở, lúc này đã hoàn toàn lạnh ngắt, cô đẩy hộp cơm lại, “Ăn cơm trưa chưa?”

“Ăn rồi,” Hứa Luyện dựa vào cửa nhìn cô, “Đừng nói sang chuyện khác, gần nhất rốt cuộc cậu bị làm sao thế?”

Diệp Già Lam mới vừa ngồi xuống.

Còn chưa giở ra được tờ bệnh án ghi chép tình hình của các bệnh nhân mình phụ trách nào, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luyện, "Khốn khổ vì tình"

Cô nói ra dáng ra hình, vừa nói vừa thở dài, mày cũng nhíu lại.

Hứa Luyện không tin lắm, hồ nghi nhìn cô hỏi: “Thiệt hay giả đó?”

Diệp Già Lam gật đầu: “Cực kì chính xác.”

“Xảy ra vấn đề với Ninh Trí hả?”

“Bọn tớ không hợp, không thể phát triển hơn được.”

Diệp Già Lam đối với Ninh Trí thật sự không quá bận tâm.

Hứa Luyện đã sớm nghĩ tới kết quả này, “VẬY CẬU VÌ AI MÀ ĐAU KHỔ HẢ?”

“Bạn trai cũ.”

Hứa Luyện: “.....”

“CẬU CŨNG CÓ BẠN TRAI CŨ SAO?”

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô nàng, khóe miệng nâng lên, “KHÔNG GIỐNG SAO?”

Hứa Luyện kiên quyết lắc đầu.

Không chỉ không giống, nhìn cô còn có vẻ không thích đàn ông nữa kìa.

“Quen khi nào thế?”

“Nghỉ hè năm 3 cao trung.”

Hứa Luyện bị kinh sợ không nhỏ.

Kiểu thi đại học xong là ở bên nhau như hai người này, trên cơ bản chính là cả năm ba đã liếc mắt đưa tình với nhau rồi, Hứa Luyện nhớ rõ Diệp Già Lam là học bá điển hình, nhìn không giống người sẽ làm ra chuyện như thế.

Cô nàng kinh ngạc đến quên cả uống nước, bỏ ly nước sang bên, thò qua, “KÍCH THÍCH THỂ CƠ Á?”

Diệp Già Lam: “.....”

Lúc ấy cô chẳng những không cảm thấy kích thích, ngược lại còn cảm thấy thuận lý thành chương, rất tự nhiên nữa kìa.

“Yêu xa hả?”

Diệp Già Lam gật đầu, rút cuộc cô cũng mở bệnh án ra, xem hết một lượt.

Hứa Luyện không hề có ý thức rằng bản thân đang quấy rầy đến công việc của cô, vẫn hỏi tiếp: “Chia tay lúc nào?”

“Năm 3 đại học.”

“Cho nên..... Hiện tại anh ta muốn quay lại với cậu sao?”

“Cứ xem là như vậy đi.”

Diệp Già Lam cuối cùng cũng xem xong bệnh án của bệnh nhân thứ nhất.

“Rốt cuộc là vị đại thần nào, vì muốn qua lại với cậu mà lại khiến cậu không buồn ăn uống hả?”

Diệp Già Lam cầm cán bút gõ xuống ót, “Cậu có quen đấy.”

“A?”

“Đường Ngô.”

“A!”

Lập tức, mắt Hứa Luyện trợn to, ngã gục trên bàn, “Thật á?”

Diệp Già Lam gật đầu.

Hứa Luyện sững sốt, vài giây sau, cô nàng giơ ngón cái với Diệp Già Lam: “Trâu chó!.”

“.....”

“Loan Loan, tớ cảm thấy cậu không nên làm bác sĩ.”

“Vì sao?”

“cậu nên đi viết ngôn tình đi thôi, tên cuốn tiểu thuyết sẽ là 《 Năm đó chinh phục nam thần 》 .”

“.....”

Cô cảm thấy Hứa Luyến mới là người nên đi viết tiểu thuyết, năng lực tưởng tượng, bố não rất tuyệt đó.

Diệp Già Lam lười nói lý với cô nàng, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Năm phút đồng hồ sau, cô ra một quyết định.

Tuy rằng thời gian để ra quyết định này hơi ngắn, nhưng Diệp Già Lam lại cảm thấy nó có ý nghĩa rất trọng đại, cô gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha: 【 tớ muốn thử qua lại với anh ấy. 】

Cô cho rằng Tô Cẩm Kha có thể hiểu ý cô, nên dùng tân ngữ "anh ấy" để thay thế.

Kết quả nửa phút sau, Tô Cẩm Kha gọi điện thoại qua, mới đoán mò một trận: “Cậu muốn thử qua lại với cái người tên Ninh Trí ý hả?”

“Con mẹ nó, Loan Loan, không được đâu, mới hôm qua cậu còn cùng Đường Ngô gặp gỡ, hôm nay đã muốn thử qua lại với gã đàn ông khác là sao?”

“Có phải kỹ thuật của Đường Ngô không được không hả?”

“Trước kia hai người chia tay không phải là vì cậu ấy không ổn chứ?”

“Không được không được, tớ phải đi hỏi Tạ Cảnh Phi một chút.....”

Diệp Già Lam nghe từng câu từng chữ xong, chờ cô nàng nói xong câu cuối cùng mới ho nhẹ một tiếng: “Tớ bảo muốn thử qua lại với Ninh Trí khi nào?”

“Vậy cậu với ai?”

Tô Cẩm Kha suy nghĩ hai giây, có chút không xác định hỏi: “Đường Ngô sao?”

“Đúng vậy.”

“.....”

“Sao đột nhiên lại..... muốn thử qua lại với cậu ấy hả?”

“Vì ——” Diệp Già Lam ngừng một lát.

Vì cô nhớ tới lần đó Hạ Chí ôm cô, khóc lóc nói “Thật xin lỗi” với cô, sau đó, Hạ Chí không còn xuất hiện nữa.

Cô sợ sau này Đường Ngô cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Cực kì cực kì sợ.

Giọng Diệp Già Lam hơi ghen ngào, “Sợ anh ấy không muốn chờ tớ nữa.”

-

Cũng không biết hai người nhà bệnh nhân kia có phải vì vụ âm ỉ giữa trưa mà im lặng hay không nữa, cả chiều của Diệp Già Lam trôi qua rất bình lặng.

Bệnh nhân 307 không có việc gì, người nhà cũng không làm âm lên nữa.

Lúc tan ca chiều, cả người Diệp Già Lam đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mới vừa thu dọn chuẩn bị ra khỏi văn phòng, Dư Thu Hoa đã gọi điện thoại qua.

Bà thẳng thắn nói vào chủ đề, nghe ra được đang rất không vui: “Loan Loan, chuyện của con với Tiểu Ninh là thế nào? Mới vừa về nhà ăn chung bữa cơm, trở về đã tan là sao?”

“Mẹ, hai bọn con không hợp, sớm phân rõ đối với hai người có gì không tốt chứ?”

“.....”

Đầu kia trầm mặc hồi lâu, giọng nữ mới lại truyền tới, “Con gái à, năm nay con đã hai mươi bảy rồi, tìm bạn trai rồi quen nhau đi, đến lúc đó kết hôn cũng không còn sớm nữa rồi.”

“Con lại bác sĩ, biết thời gian rảnh rồi ít, đến lúc đó lại thành sản phụ lớn tuổi sản phụ, với con hay đứa bé cũng đều không tốt đâu.”

Diệp Già Lam thở dài, “Mẹ, để con tự tìm đi.”

“Con xác định tự con có thể tìm?”

“Có thể ạ”

“Bỏ đi,” Dư Thu Hoa rõ ràng đã làm một trận đấu tranh tư tưởng, yên lặng một hồi lâu mới nói: “Hy vọng khi mẹ còn sống có thể thấy con đưa con về. Haizz”

“.....”

Còn không đợi cô nói gì, Dư Thu Hoa đã cúp điện thoại.

Diệp Già Lam rũ bả vai, cô mở WeChat ra, click vào 1 nick có ảnh đại diện thuần trắng ngay ở đầu, sau đó xin kết bạn.

Một phút đồng hồ qua đi, người nọ không đáp

Hai phút qua đi, WeChat vẫn không có động tĩnh.

Năm phút đồng hồ qua đi, Diệp Già Lam cau mày cất điện thoại vào túi, đứng dậy ra khỏi phòng.

-

Qua vài ngày, Diệp Già Lam không chỉ không kết bạn WeChat với Đường Ngô, hơn nữa ở bệnh viện cũng không gặp anh.

Bình thường lúc cô cố ý tránh mặt vẫn đụng phải một hai lần, lần này không tránh, ngược lại chẳng gặp được lần nào.

Như thế thật sự ứng với suy đoán lúc trước của cô.

Tỉ lệ ngẫu nhiên gặp mặt ít đến đáng thương, như thế Đường Ngô không hề xuất hiện ở bệnh viện nữa vậy.

Nội tâm Diệp Già Lam càng thêm bất an.

Tới thứ bảy, Diệp Già Lam không nhịn nổi, gõ một hàng chữ gửi qua số điện thoại của Đường Ngô: 【 Anh có ý gì? 】

Lần này lại có phản ứng.

Diệp Già Lam gửi buổi sáng, đến hoàng hôn thì anh rep lại.

Một dấu chấm hỏi.

Nước mắt Diệp Già Lam cũng chảy ra luôn rồi.

Cô vất vả lắm mới có đủ dũng khí không trốn tránh nữa, kết quả người này ngược lại lập tức lạnh nhạt với cô.

Diệp Già Lam đặt điện thoại sang bên, không nói nữa.

Năm phút đồng hồ sau, tiếng chuông di động vang lên.

Tên báo hiện “Bác sĩ Đường”.

Lý trí Diệp Già Lam nói không nên tiếp, nhưng tay cô lại không khống chế được duỗi qua, sau đó tiếp nghe.

Giọng người nọ nháy mắt truyền tới, thấp thấp, vang bên tai cô: “Làm sao vậy?”

Diệp Già Lam không nói lời nào.

“Bác sĩ Diệp?”

..... Bác sĩ Diệp?

Tâm Diệp Già Lam lập tức trầm xuống, dứt khoát cúp điện thoại.

Nửa phút sau, điện thoại lại gọi lại lần nữa.

Lần này Diệp Già Lam không tiếp.

Cô mặc cho tiếng chuông di động vang, vốn dĩ mấy năm nay đều không có cảm xúc kiểu thế này, hôm nay lại dễ dàng bị Đường Ngô châm ngòi lên.

Diệp Già Lam tự cảm thấy mình đang vô cớ gây sự.

Vì một cách xưng hô, lại cúp máy của đồng nghiệp.

Tuy rằng đồng nghiệp này là bạn trai cũ của cô.

Tiếng chuông di động vang lên hơn nửa phút, sau đó tự động gián đoạn.

Sau đó lại vang lên, vang lên lại đoạn.

Sau khi lặp lại vài lần, Diệp Già Lam vẫn nhận điện thoại, lần này cô đánh đòn phủ đầu trước: “Bác sĩ Đường, ạn tìm tôi có chuyện gì?”

“Xác định không phải em tìm anh có việc chứ?”

“.....”

Giống như khẳng định cô gửi tin nhắn trước.

Diệp Già Lam mím môi, “Sáng tôi gửi nhầm số.”

“Ừ.”

Diệp Già Lam đợi vài giây, không nghe thấy anh nói gì nữa, vừa muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy anh hỏi: “Tức giận đấy à”

“.....”

Dù có tức giận thật thì cô cũng không thể nói đang tức giận.

Diệp Già Lam không đáp.

“Loan Loan?”

“.....”

Có thể là vì không nghe thấy đáp lại, giọng người nọ thấp lại càng thấp, càng thêm ái muội: “Bảo bối?”

“.....”

Di động Diệp Già Lam thiếu chút nữa trượt khỏi tay.

Trước kia Đường Ngô là không thường gọi cô là “Loan Loan”, anh thích gọi cả tên lẫn họ cô: “Diệp Loan Loan”.

Đến nỗi hai chữ “Bảo bối” này, Diệp Già Lam cũng chỉ nghe được 2 lần ở trên giường thôi.

Giọng anh rất dễ nghe, sạch sẽ ôn nhu, lúc ở trên giường lại thêm nửa phần gợi cảm.

Hiện tại thanh tỉnh, lại thêm một phen gợi cảm.

Diệp Già Lam bị anh gọi bên tai phát ngứa, mới theo bản năng sờ sờ tai, đã nghe được bên kia có giọng nam khác truyền đến ——

“Bác sĩ Đường đang nói chuyện với bạn gái sao?”

“Bác sĩ Đường có bạn gái khi nào thế?”

“Các cậu không biết đó, mấy hôm trước bác sĩ Đường đi Thượng Hải có đeo 1 chiếc nhẫn ở ngón áp út! Ngón áp út đấy! Là nhẫn cưới đó!”

“Nhưng mà cái tên Loan Loan này, nhũ danh của bác sĩ Diệp cũng là Loan Loan thì phải nhỉ?”

Diệp Già Lam: “.....”

Tiếng đầu bên kia không gián đoạn chút nào, loáng thoáng còn có giọng nữ hỗn loạn truyền tới.

Hình như nói tiếng Anh, Diệp Già Lam không nghe được, mới vừa tập trung lực chú ý nghe giọng nữ kia, người đàn ông an tĩnh trong chốc đã mở miệng: “Mấy hôm nay anh ở nước ngoài.”

“..... Nga.”

Đường Ngô đúng là ra nước ngoài.

Mấy hôm nay có hội thảo lớn về giải phẫu thần kinh ở nước ngoài, anh cùng với mấy nam bác sĩ trẻ tuổi bị chủ nhiệm Ngô sắp xếp đi học tập.

Đường Ngô biết ý chủ nhiệm Ngô.

Một phần thật sự là vì muốn anh học tập, một phần khác là sợ mấy ngày nay ở bệnh viện sẽ ra chuyện gì.

Dù sao trước đó mấy ngày anh cũng có ra tay với người nhà bệnh nhân.

Khách sạn tư nhân, New York, nước Mỹ, Đường Ngô cùng mấy bác sĩ cùng đoàn khác ra khỏi thang máy, “Nhớ anh sao?”

Lời này vừa ra, không quá hai giây, Diệp Già Lam lại nghe được giọng nữ bên kia.

Câu chữ rõ ràng, lần này là hai chữ thuần tiếng Trung: Đường Ngô.

Giọng nói này, có chút quen tai.

Diệp Già Lam không cẩn thận nghĩ lại, không tự giác đáp “Ừm”.

Đầu điện thoại bên kia, người nọ tựa hồ đang thấp giọng cười, “Anh cũng nhớ em.”

Phi.

Nhớ cô mà không gọi điện thoại cho cô sao?

Không chỉ không gọi cho cô, ngay cả WeChat cũng không đồng ý kết bạn kìa.

Lời đàn ông nói đều là dối trá cả, Diệp Già Lam hừ một tiếng, lúc cúp điện thoại khoe môi vẫn hơi hơi dương lên.

Cúp điện thoại được nửa phút, lúc cô nhận được tin báo điện thoại hết tiền thì Đường Ngô gửi tin qua: 【 thật sự. 】

Diệp Già Lam gõ một chữ, suy nghĩ vài giây sau lại xóa đi, lại gửi vấn đề vừa muốn hỏi qua: 【 vậy sao anh không gọi cho em? 】

【 đang đợi em. 】

Anh sợ mình bức Diệp Già Lam quá, nên mấy ngày nay vẫn luôn khắc chế, không nhắn tin, không gọi cho cô.

Đến nỗi WeChat, nhóm công việc cái gì đó, mấy ngày nay anh căn bản cũng không đăng nhập.

【 nếu em không gọi cho anh thì sao? 】

Diệp Già Lam lại gõ ra một hàng “Có phải anh cũng không định gọi cho em phải không?”, vừa muốn gửi đi, Đường Ngô đã rep lại: 【 Vậy anh sẽ gọi cho em. 】

Loại tâm lý này của Đường Ngô, nói dễ nghe chút là chấp niệm.

Nói không dễ nghe thì là cố chấp.

Không sao cả.

Dù sao cố chấp cũng không phải một lần hai lần.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vĩnh Viễn Yêu Em!

Diệp Già Lam không biết Đường Ngô nghĩ thế nào, cô chỉ đơn thuần cảm thấy có thể khiến anh nói ra mấy câu như thế thật sự chẳng phải việc dễ dàng gì.

Cô lập tức quên bémag luôn việc Đường Ngô hiện tại còn chưa đồng ý kết bạn trên WeChat với mình, cứ nhìn chăm chăm vào hàng chữ kia.

Sau cùng, đến nhìn mấy lần cô cũng không xác định được nữa.

Diệp Già Lam lúc này mới ném điện thoại qua một bên, nhắm mắt ngả nằm lên giường.

Đã lâu mới cảm thấy ngọt ngào.

Giống hệt như cảm giác khi ngã vào một chiếc giường lớn êm ái vậy, tựa như ngã vào mây.

Thoải mái nhưng lại không chân thật.

Diệp Già Lam kéo cái gối qua ôm vào trong ngực, hô hấp dần dần nhẹ lại.

Mà giờ phút này trong khách sạn ở New York, đoàn người đã đi qua đại sảnh, đang muốn ra cửa.

Một người phụ nữ dáng người cao gầy, trang điểm tỉ mỉ gắgao đi theo phía sau, cô ta đi đôi giầy cao gót gắgười centimet, hơn nữa người

vốn đã cao, xen vào giữa đám đàn ông, lại ép bẹp chiều cao của không ít người trong đó.

Môi đỏ hé mở, giọng nói nhu mì mang chút nũng nịu: “Đường Ngô, cậu đến khi nào thế?”

Bên cạnh lập tức có đồng nghiệp nhìn đương sự, “Bác sĩ Đường, người quen à?”

Bước chân Đường Ngô hơi dừng, mày nhíu lại, cuối cùng vẫn quay đầu liếc người phụ nữ kia một cái.

Anh không lên tiếng.

Nhưng người phụ nữ kia đã cảm thấy mỹ mãn, không chút xấu hổ tiếp tục tự nói: “Lâu rồi không gặp, buổi tối cùng ăn bữa cơm nhé?”

Người phụ nữ cực kì xinh đẹp, giá trị nhan sắc thì cao, khí chất lại tuyệt.

Mấu chốt nhất chính là, đây là đồng bào ngẫu nhiên gặp được ở nước ngoài đó.

Nếu là ngày thường, mấy nam bác sĩ trẻ tuổi đã sớm nói chêm chọc cười vào để xem náo nhiệt rồi

Nhưng hiện tại không được —— bọn họ vừa rồi còn chính tai nghe được bác sĩ Đường gọi điện thoại với bạn gái nữa mà.

Lúc này mà gán ghép linh tinh thì lại thành phá hoại tình cảm nhà người ta mất.

Trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng.

Đường Ngô liếc qua đôi môi đỏ hơi cong lên của người phụ nữ, ánh mắt anh lạnh nhạt, chỉ liếc cô ta vài giây, sau đó thu tầm mắt lại: “Không rảnh.”

Nói xong nhấc chân đi luôn.

Mấy người phía sau vội vàng đuổi theo.

Trong đó có một nam bác sĩ bề ngoài không tệ đưa danh thiếp qua, “Bác sĩ Đường không rảnh, nhưng tôi rảnh nè.....”

Phó Đồng cũng chả thèm liếc lấy một cái, dầm đôi giày cao gót mười centimet đuổi theo, “Đường Ngô, nói thế nào chúng ta cũng là bạn học nhiều năm như vậy, ăn một bữa cơm cũng không được sao?”

Người đàn ông đi phía trước không đáp, bước chân thậm chí chưa ngừng lại chút nào, theo cửa xoay, ra khỏi khách sạn.

Phó Đồng đuổi theo vài bước lại dừng lại, cô giật mình đứng đó, cắn chặt môi, cuối cùng vẫn trơ mắt nhìn đoàn người lên xe.

Giây tiếp theo, xe mở máy đi mất, ngay cả khói xe tan ra cũng cực nhanh.

Bên cạnh có một giọng nữ khác vang lên, mở miệng là một câu tiếng Anh tiêu chuẩn: “Phó, làm sao vậy?”

Phó Đồng cắn chặt môi mãi đến giờ mới thả lỏng, “Không có việc gì, gặp lại bạn học cũ thôi.”

“Chỉ là bạn học cũ thôi á?”

Vẻ mặt người phụ nữ hơi mang chế nhạo, hiển nhiên là phát hiện ra điểm không bình thường.

Phó Đồng thu lại tầm mắt, tay cô ta siết chặt rồi lại buông ra nhìn qua tấm danh thiếp bị người nào đó nhét vào.

Cô không đáp lời, chỉ có ánh mắt càng thêm trầm xuống.

-

Diệp Già Lam ngủ một giấc ngủ tới 7 giờ tối.

Xung quang tối đen, cô vừa mở mắt, có một loại ảo giác chẳng rõ đêm nay là đêm nào.

Mãi đến lúc sau, âm báo WeChat vang lên.

Diệp Già Lam không lập tức rời giường, cô mở đèn bàn trên đầu giường ra, sau đó mới lấy di động qua xem tin nhắn.

Là Tô Cẩm Kha gửi qua một loạt tin.

Chỉ nhìn tiêu đề đã thấy giật tít: Khiếp sợ! Bệnh viên Hoa Khê Bắc Thành nhiều lần xuất hiện mâu thuẫn y sĩ với bệnh nhân, gần đây có người tung tin hot nói nam bác sĩ hành hung người nhà bệnh nhân, nguyên nhân đánh người lại là.....

Diệp Già Lam sửng sốt một chút.

Đầu cô trống rỗng, lúc phản ứng lại, ngón tay đã click vào đường link mất rồi.

Không biết là do tốc độ mạng hay làm sao mà thời gian load mất đến nửa phút, lúc ngồi chờ load, tay Diệp Già Lam còn chảy ra một tầng mồ hôi.

Phía dưới tiêu đề là một đoạn video ngắn chỉ vài giây.

Phía dưới lại viết sinh động như thật, miêu tả nam bác sĩ đánh người kia táo bạo và hung ác chỉ có hơn chứ có không kém.

Diệp Già Lam không cần click mở video xem, chỉ nhìn mấy hình ảnh tĩnh trên bìa đã có thể nhận ra người trên đó.

Ngón tay cô càng thêm run, hô hấp cũng nặng hơn vài phần.

Mấy hàng chữ cùng hình ảnh tĩnh kia càng thêm mà mơ hồ, Diệp Già Lam không dám nhìn thêm lần nào nữa, vội vàng thoát ra.

Tin nhắn của Tô Cẩm Kha cũng vừa vắn gửi đến: 【 tuy rằng bạn học Đường Ngô đánh người cực kì soái, nhưng mà mấy tin tức loại này, khẳng định ảnh hưởng không nhỏ với cậu ấy đúng không? 】

Cô nàng hỏi vấn đề này cực kì vô nghĩa.

Loại chuyện này xảy ra với ai cũng đều không phải chuyện tốt.

Đặc biệt Đường Ngô vừa tới bệnh viện không lâu, vừa vào đã bay lên cao

Nhưng sự thật rõ ràng không phải như thế.

Diệp Già Lam không hề chớp mắt.

Chờ sau khi hoàn toàn tiêu hóa được chuyện này, khoác thêm cái áo rồi đi ra cửa.

Nhà Diệp Già Lam cách bệnh viện không xa, nhưng từ trước cô vẫn gọi taxi để đi.

Ngồi trên xe vài phút, cô mở trò chuyện nhóm trên WeChat xem thử.

Bên trong quả nhiên cũng đang thảo luận chuyện này, hiện tại giống như muốn nháo lật trời vậy, tin nhắn chỉ trong một giây đã ra đến mấy cái.

Diệp Già Lam thoáng nhìn mấy tin gần nhất, đều không có cái nào ngoại lệ cả, tất cả đều thay Đường Ngô nói chuyện ——

【 tôi nhìn cái người nhà đó ăn vạ mà muốn điên luôn, không biết từ đây lại đi làm ra cái video bác sĩ Đường đánh người này! 】

【 Video bọn họ đẩy bác sĩ Diệp ngã đâu? Chúng ta cũng tới phòng an ninh lấy mấy đoạn theo dõi về đi. 】

【 nhưng mà bác sĩ Đường vì sao lại đánh người thế? 】

【 chỉ là đánh một cái thôi mà, thế mà lại bị đám truyền thông vô lương kia khoa trương đem xào lên như thế anh ấy đánh chết người không bằng! 】

【 đúng vậy, hơn nữa căn bản không biết tiền căn hậu quả* đã viết loạn cả lên rồi. 】

(*nguyên nhân hậu quả)

.....

Không thể xem nữa.

Diệp Già Lam giơ tay vỗ trán, cưỡng ép bản thân rời khỏi phòng chat.

Xe taxi lúc này vừa lúc ngừng ở ven đường, “Cô gái, tới rồi.”

Diệp Già Lam nói lời cảm ơn, thanh toán tiền rồi xuống xe, bước nhanh đi vào bệnh viện.

Phòng của bọn cô ở lầu bốn, Diệp Già Lam thang máy cũng không đi, tự cuốc bộ lên lầu bốn mà chỉ dùng nửa thời gian.

Cửa văn phòng đẩy ra, Hứa Luyến hoảng sợ: “..... Loan Loan, sao cậu lại tới đây?”

Mới vừa hỏi xong, cô nàng giống như nhớ ra cái gì, bưng bình đại ngộ há miệng thở dốc: “Vì chuyện của bác sĩ Đường à?”

Diệp Già Lam cũng không phủ nhận, “Ừ” một tiếng, “Có thấy chủ nhiệm Ngô không?”

“Chủ nhiệm Ngô đang trong phòng phẫu thuật, vẫn chưa ra đâu.”

Hứa Luyến vừa nói vừa cẩn thận đánh giá Diệp Già Lam, từ góc độ của cô mà thấy thì trừ khuôn mặt có chút tái ra thì cô bạn không có gì bất thường cả.

Chỉ có Diệp Già Lam biết, tay nàng đã ướt đầm mồ hôi, chỉ có thể gắt gao nắm chặt lấy để tìm kiếm chút cảm giác chống đỡ lại.

Cô vô lực hơi tựa vài tường, “Luyến Luyến, cậu biết sao lại thế này không?”

“Hình như là do lần đó cậu ngắt xiu..... có khả năng bác sĩ Đường quá đau lòng cậu, nên mới đánh gã đàn ông kia một quyền.”

Sợ cô lo lắng, Hứa Luyến còn giải thích một câu: “Thật sự chỉ đánh có một quyền, lúc ấy chung quanh cũng không có người, vốn cho rằng sẽ không có nhiều loạn gì.....”

Càng nói càng buồn bực, Hứa Luyến thở dài: “Tớ thấy đám người nhà này cố ý muốn huỷ hoại bác sĩ Đường ý.”

Diệp Già Lam không nói gì, lấy tay che mặt, sau đó kê sát chân tường, trượt xuống dần rồi ngồi xổm xuống.

Di động yên lặng.

Tiếng chuông không vang lên nữa, cô đột nhiên không dám tưởng tượng lúc Đường Ngộ biết chuyện sẽ có phản ứng gì.

Đường Ngộ là vì cô.

Vì cô, mà tự đẩy mình đến kẻ vực sâu.

-

Lúc Đường Ngộ nhận được điện thoại của Đường Mộ Bạch là 1 giờ sau.

Lúc trước khi ngồi nghe vị chuyên gia quyền uy đứng trên bục giảng nói chuyện nghiên cứu và thảo luận, anh đã cúp mấy cuộc.

Mãi đến khi tới giờ nghỉ, anh mới gọi lại cho Đường Mộ Bạch.

“Xem tin tức chưa?”

Giọng Đường Mộ Bạch rất lạnh nhạt, giọng điệu thản nhiên bình thường, nhưng Đường Ngộ biết lúc ông cậu nói chuyện như thế thì chính là khoảng lặng trước bão táp rồi

Anh mở máy tính ra, trên màn hình vẫn còn đang mở trình duyệt web, hiện lên tin tức thời sự trong nước, anh dễ dàng nhìn thấy tiêu đề phía trên.

Đường Ngộ “Ừm” một tiếng, “Thấy rồi.”

“Tiểu thiếu gia, đánh người có thích không?”

“Cũng được ạ.”

Đường Mộ Bạch cười nhạt một tiếng, “Có chuyện gì không thể chờ đến khi ra khỏi bệnh viện rồi nói sao? Lúc cháu đang mặc áo blouse trắng ở bệnh viện làm chuyện kiểu này có từng nghĩ đến hậu quả không?”

“Nghĩ tới.”

Đầu kia trầm mặc.

Một lát sau, rốt cuộc người đàn ông cũng lui một bước, mở miệng: “Bỏ đi, cậu sẽ hỗ trợ ép tin xuống.”

Đường Ngô không tỏ ý kiến.

Qua nửa phút nữa, anh mới xả môi: “Không cần.”

Không đợi Đường Mộ Bạch nói nữa, Đường Ngô đã cúp điện thoại, “Cúp đây, cậu nhỏ.”

Điện thoại cúp rụp.

Thời gian nghỉ ngơi vẫn chưa hết, Đường Ngô tắt trình duyệt web đi, sau đó mở WeChat nhìn qua.

WeChat đăng nhập trên di động anh là tàu khoản thường dùng, trong nhóm bạn bè bên trong đã có không ít tin nhắn.

Click mở ra, trên cùng là tin của Kỷ Hàn Thanh: 【 tớ gọi người ép xuống nhá? 】

Đường Mộ Bạch: 【 không cần. 】

Kỷ Hàn Thanh: 【 ? 】

Đường Mộ Bạch: 【 vừa rồi gọi cho Tiểu Ngô rồi. 】

Phó Yến: 【 share quá 500 sẽ thuộc về bìa đặt tin đồn, là vi phạm hình sự rồi, Ngô Ngô không phải sợ. 】

Đường Ngô không đáp.

Giây tiếp theo, người nọ lại hỏi một câu: 【 mà vì sao cậu đánh người nhà người ta thế? 】

Đường Mộ Bạch thay anh đáp: 【 vì bạn gái cũ. 】

【.....】

【 nhưng nói đi cũng phải nói lại, tớ vẫn chưa gặp bạn gái cũ của Ngô Ngô. 】

【 ở cùng bệnh viện với nó, lúc nào rảnh thì cậu đi qua sẽ thấy. 】

【 khoa nào? 】

【 khoa tâm thần. 】

Phó Yến: 【 lă. 】

Mấy người hiến khi đều không bận bịu gì lắm, ngồi hàn huyên một lúc đến tận nửa tiếng.

Tới cuối cùng, tin tức không ép xuống nữa, vẫn an ổn đứng top trên mấy trang bát quái.

Tính giờ Bắc kinh, từ 7 giờ tới 8 giờ.

Trong nước, văn phòng khoa tâm thần bệnh viện Hoa Khê.

Diệp Già Lam cứ cách mười phút lại đi vào nhìn một cái, bình luận phía dưới càng ngày càng nhiều, quan điểm của mọi người cũng hoa hoè loè loẹt.

Một cái bình luận nhiều like nhất phía trên viết là: 【 tuy rằng độ nét của A/V này không tốt cũng không ngăn cản được vẻ đẹp trai của nam chủ, nhưng mà đẹp trai hơn nữa thì cũng không thể đánh người đâu! 】

Phía sau cũng có mấy quần chúng rất lý trí quần chúng, không nghiêng ngả tâm tư gì, trung lập phát biểu cái nhìn: 【 mấy chuyện thế này cơ bản phải xoay ngược lại xem, hiện tại không rõ bác sĩ vì sao lại đánh người, nên không dám bình luận, chờ đại diện bệnh viện đáp lại. 】

Phía sau đó cũng có mấy người lý trí ——

【 đúng vậy, nói không chừng là hai người ăn vạ ý? 】

【 thôi, cứ chờ đáp lại đi, tránh cho bình luận lung tung sau lại bị vả mặt. 】

【 hơn nữa xem video, cũng không giống tay đấm chân đá như trong tin tức viết gì cả.....】

Diệp Già Lam lướt bình luận vài phút, cuối cùng thật sự lướt không thấy nội dung nào mới nữa mới buông điện thoại ra, đi rửa tay, vắn vòi nước ra, vốc nước lạnh rửa mặt.

Đêm nay Hứa Luyện không trực ban, nhưng cô nàng không yên tâm Diệp Già Lam, đến nhà ăn lấy hai suất cơm về, chuẩn bị ở bệnh viện với Diệp Già Lam thêm lát nữa.

“Loan Loan, ăn cơm trước đi.”

Diệp Già Lam không muốn ăn uống gì, nhưng cũng biết sức khỏe mình hiện tại không đùa được nên vẫn miễn cưỡng ăn nửa hộp cơm.

Cô đã không nói gì hơn mười phút rồi.

Hứa Luyện sợ cô ghen hông luôn nên mới nghĩ cách lực chú ý của cô: “Loan Loan, cậu kể tớ nghe chút chuyện trước kia của cậu với bác sĩ Đường đi!”

Cô nàng không biết chuyện, nhưng chỉ cần ngẫm lại cũng biết, khẳng định sẽ là một đoạn tình cảm khó quên.

Nếu không cũng không có chuyện qua nhiều năm như vậy, hai người vẫn có nhớ mãi không quên đối phương.

Khóe môi Diệp Già Lam hơi cong, “Thật ra quá trình rất bình thường.”

“Tớ muốn nghe thử.”

Diệp Già Lam biết Hứa Luyện là vì muốn tốt cho mình, cô cũng không muốn để người khác quá lo lắng, trầm mặc vài giây, rồi nhẹ giọng đã nói: “Tớ với Đường Ngô quen nhau nghỉ hè năm cao trung thứ hai, lúc ấy anh ấy mới từ Bắc Thành chuyển tới phía nam học.....”

Giọng cô nói chuyện rất nhẹ nhàng, ngữ tốc lại chậm, từng câu từng câu rơi xuống, Hứa Luyện vừa lúc có thể tiêu hóa hết.

Diệp Già Lam an an tĩnh tĩnh kể, Hứa Luyện laik an an tĩnh tĩnh nghe.

Nghe cô kể từ cao trung đến sau khi thi đại học, kể từ lúc hai người mới quen đến khi cả hai đều theo học ngành y, kể từ đại học đến khi hai người chia tay.

Cả quá giọng điệu Diệp Già Lam không có thay đổi bao nhiêu, chỉ tới lúc cuối cùng giọng mới hơi thấp một chút.

Hứa Luyện hỏi: “Vậy vì sao đã thích như vậy còn chia tay?”

Diệp Già Lam nhẹ nhàng lắc đầu, cô chậm rãi đưa tay lên che mặt, sau đó ngã lên bàn.

Lúc cô khóc không có tiếng, nhưng bả vai lại run lên.

Tuy rằng biên độ rất nhỏ, nhưng Hứa Luyến vẫn có thể nhìn ra được.

Cô nàng khẽ thở dài, sau khi nghe xong câu chuyện tình yêu, đột nhiên hiểu tại sao mấy năm nay Diệp Già Lam vẫn không muốn tìm bạn trai, đến cả loại đàn ông thượng đẳng như Ninh Trí cũng chướng mắt.

Đặt ở trên người ai, trước kia từng trải qua một đoạn tình cảm như thế, có khả năng trong thời gian ngắn cũng đều không rút ra được.

Hứa Luyến giơ tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cho cô thuận khí, tay mới vừa đưa lên vài giây, di động để bên cạnh đã đổ chuông.

Diệp Già Lam vẫn ghé lên trên bàn, nhưng cô có thể nghe được là chuông di động của mình, giọng cô vẫn hơi nức nở, giọng mũi dày nặng: “Luyến Luyến, nhận hộ tớ.”

Hứa Luyến lấy di động qua, vừa thấy tên hiển thị, vốn định tự nhận thì đã dừng tay, vừa ấn nghe đã dí điện thoại đến bên tai Diệp Già Lam.

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam nghe được giọng nam vang lên bên tai: “Loan Loan?”

Hứa Luyến vì vẫn duy trì động tác cầm di động cho cô, nên dù không có ý định nghe trộm hai người nói chuyện nhưng vẫn nghe rõ rành mạch. Cô nàng cầm di động động tác, cho dù

Cô nàng nghĩ thầm, hóa ra thật sự có người lúc trở nên dịu dàng sẽ làm người ta trầm luân.

Tầm mắt lại chuyển, Diệp Già Lam rút tay ra, cô vẫn giữ tư thế bò ra bàn, hau mắt sưng đỏ, hai mí mắt vì khóc mà sắp biến mất tiêu luôn rồi.

Sau đó Hứa Luyện nghe thấy cô nhẹ nhàng lên tiếng.

“Khóc à?”

Đầu kia tựa hồ căn bản không biết bên này có cái một cái bóng đèn đang quang minh chính đại nghe trộm.

Diệp Già Lam rút tờ giấy khăn lau cái mũi, “Không có.”

Giọng mũi quá nặng, có quỷ mới tin.

Đường Ngộ dường như hơi cười một chút: “Sao lại khóc?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Cô còn có thể khóc vì cái gì?

Tất cả mọi người đều đang lo lắng công việc của anh chịu ảnh hưởng, cũng chỉ có mình anh lại giống như chuyện chả liên quan gì đến mình cả.

Diệp Già Lam lại rút tờ giấy khăn.

Nước mắt đã ngừng, nhưng nước mũi lại ngăn không được, vẫn cứ chảy xuống, cô dứt khoát lấy khăn giấy nhét vào trong lỗ mũi.

Vì vậy, lúc nói chuyện giọng mũi lại càng thêm nặng, không rõ ràng được. “Có phải vì anh không?”

Người nọ không phủ nhận.

Bên cạnh dường như có giọng nam đang nói chuyện xuyên qua ống nghe truyền tới, hẳn là mấy bác sĩ đi công tác cùng anh rồi.

Diệp Già Lam nâng mắt, sợ Hứa Luyện cầm hộ điện thoại mình mà tay bị trượt rút nên tự thu về, dùng khẩu hình nói cảm ơn cô nàng, rồi hơi hơi đứng thẳng nửa người trên lên: “Chuyện này hậu quả tệ nhất là gì?”

“Tạm thời cách chức.”

Đường Ngô cũng không thêm “Chắc là” vào.

Hô hấp Diệp Già Lam bỗng dừng cứng lại.

Xảy ra chuyện này, bị cách chức tạm thời ở bệnh viện Hoa Khê, thậm chí có thể bị sa thải, vậy thì muốn nhậm chức ở bệnh viện trong nước sẽ cực kì cực kì khó.

Diệp Già Lam không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng như vậy, nước mắt mới vừa dừng lại lại bắt đầu chảy xuống, cách một hồi lâu mới hỏi câu: “Lỡ như thật sự bị tạm cách chức..... thì phải làm sao bây giờ?”

Đầu kia đột nhiên trầm mặc.

Trong lòng Diệp Già Lam càng thêm khó chịu, cô hít sâu mấy hơi, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng đến bên miệng rồi lại chỉ còn một câu: “Thật xin lỗi.....”

“Sao lại xin lỗi?”

“Nếu không phải vì em.....”

“Vừa rồi không phải hỏi anh, lỡ như thật sự bị tạm cách chức thì làm sao đó sao?”

Diệp Già Lam sửng sốt.

Đường Ngô dời đề tài đi quá nhanh, chờ đến khi cô phản ứng lại, còn chưa kịp đáp lại, người nọ đã tiếp lời: “Nếu không, em nuôi anh đi!”

Anh cũng chỉ nói đùa thế thôi.

Dù cho có bị cách chức tạm thời thật, anh cũng không đến mức phải đề Diệp Già Lam nuôi.

Huống chi, anh căn bản không bị cách chức.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ làm việc gì mà không chắc chắn cả.

Diệp Già Lam không biết, nhưng trong lòng anh lại rõ ràng.

Lúc trước, cặp vợ chồng kia chó cùng rứt giậu tới bệnh viện nháo cũng là vì tiền, nhưng lại không phải vì tiền.

Con gái hơn mười tuổi của bọn họ mới lên sơ trung lại bị ung thư não.

Hôm đó Đường Ngô ra tay, cũng không phải hoàn toàn là vì Diệp Già Lam, còn có nguyên nhân khác, đơn thuần là không quen nhìn bọn họ dùng cách làm này để nhanh kiếm tiền.

Chẳng qua trong 100% nguyên nhân, Diệp Già Lam chiếm đến 95%.

Nhưng Diệp Già Lam không biết chuyện này, hiện tại cô cả đầu cô đều là chuyện Đường Ngô bị tạm thời cách chức, đầu óc loạn lên, ong ong một mảnh, nên căn bản không chú ý tới giọng điệu của anh, hơi chần chờ vài giây mới nói: “Em sẽ đi lấy giấy chứng nhận làm cố vấn tâm lý, lúc không có việc thì sẽ đi làm cố vấn cho người ta.....”

Đường Ngô, loại người này, vừa nhìn đã biết là kiểu có số mặc vàng đeo bạc, thiếu tiền khăng định không nuôi nổi.

Người nọ nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

“Sợ thiếu tiền không nuôi nổi anh.”

Một câu rơi xuống, người nọ đột nhiên thấp thấp giọng cười một tiếng.

Diệp Già Lam không lên tiếng.

Hai bên đều không nói lời nào, an tĩnh một lát, cô nghe thấy anh thấp điệu dàng nói: “Anh yêu em.”

“..... Ừm?”

“Vĩnh viễn yêu em.”

Hốc mắt Diệp Già Lam nóng lên, nước mắt còn chưa rơi xuống, bên kia đã cúp điện thoại.

“.....”

-

Diệp Già Lam ở bệnh viện đợi tới hơn 10 giờ.

Lúc 8 giờ rưỡi, Hứa Luyện nhận được một cuộc điện thoại, Diệp Già Lam không để cô nàng chờ với mình nữa mà bảo cô nàng đi về trước.

Hơn 10 giờ xiu, chủ nhiệm Ngô cuối cùng cũng ra khỏi phòng phẫu thuật.

Trên người ông vẫn chưa cởi bộ đồ phẫu thuật màu lam, đẩy đẩy mắt kính, mới vừa thấy Diệp Già Lam đứng ở cửa chờ thì sững sốt: “..... Tiểu Diệp?”

“ chủ nhiệm Ngô.....”

Diệp Già Lam chờ ông có hàn huyên mấy câu với mấy người nhà bệnh nhân cũng đang chờ ông ở cửa phòng, nói lại vâu lời, sau mới theo ông đi vào.

Chủ nhiệm Ngô cũng đoán được đại khái lí do cô đứng chờ, ông kéo khẩu trang xuống, “Vì chuyện của Tiểu Đường hả?”

Diệp Già Lam gật đầu.

“Cái thằng nhãi ranh này, chả bao giờ làm người bớt lo cả!”

Chủ nhiệm Ngô tuy ngoài miệng mắng không lưu tình, nhưng vẫn thờ dãi, “Nhưng thằng bé cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu, bọn họ tuôn ra ngoài mấy cái video không đầu không cuối, chúng ta cũng có thể lấy video tuôn ra ngoài mà.”

“Tuy rằng nhiều ít cũng sẽ có ảnh hưởng với Tiểu Đường, nhưng chắc cũng không quá lớn đâu.”

Chủ nhiệm Ngô tuy nói như vậy, nhưng Diệp Già Lam vẫn có chút không tin lắm, cô trầm mặc một lúc lâu, sau đó hỏi: “Chủ nhiệm Ngô, khi nào bác sĩ Đường về vậy ạ?”

“Bay hôm nay,” chủ nhiệm Ngô nhìn đồng hồ, “Chắc ngày mai là về đến nơi rồi.”

Diệp Già Lam: “Vậy hậu quả tệ nhất là bị cách chức tạm thời sao ạ?”

“Cách chức tạm thời? Cháu nghe ai nói vậy?”

Chủ nhiệm Ngô hồ nghi liếc cô một cái, “Cháu tưởng bác sĩ khoa ngoại thần kinh của bệnh viện chúng ta nhiều đếm không hết hả? Vớ được một bác sĩ như thằng nhóc ấy chính là tiểu bảo bối vậy, nếu không phạm phải sai lầm cực kì lớn thì tuyệt đối sẽ không tạm thời cách chức đâu.”

Ông càng nói càng cảm thấy không thể hiểu nổi, “Nhiều lắm đến lúc đó lúc bình bầu danh hiệu sẽ chịu chút ảnh hưởng, chúng ta lại không phải

hoàn toàn không có lý, tuy rằng hiện tại quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất phức tạp, chúng ta làm bác sĩ ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng cũng không thể hoàn toàn để mấy người nhà bệnh nhân đó la lối khóc lóc đập xuống dưới lòng bàn chân chứ?”

Chủ nhiệm Ngô vỗ vỗ bả vai Diệp Già Lam, “Tiểu Diệp, cháu vẫn là còn quá trẻ, vẫn phòng luật sư mà bệnh viên chúng ta hợp tác cùng cũng không phải chỉ ăn mà không làm đâu.”

“.....”

Nên, là Đường Ngô dọa cô à?

Khóe môi Diệp Già Lam cứng đờ lại, chủ nhiệm Ngô lại liếc nhìn cô một cái, “Ai nói với cháu là cách chức tạm thời?”

“..... Thầy cảm thấy là ai?”

“Dù sao không thể là Đường Ngô, nó cũng không phải không hiểu cái này.”

Chủ nhiệm Ngô: “Lúc thằng bé ở nước ngoài, chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, hơn nữa thầy nhớ rõ có một học trưởng có quan hệ rất tốt với nó; là người bên đại học pháp luật, mấy chuyện nhỏ này, lui một vạn bước nữa, nó cũng không đến mức phải bị cách chức tạm thời đâu.”

Diệp Già Lam: “.....”

-

Đường Ngô thật ra không cố ý lừa Diệp Già Lam.

Anh cũng không nghĩ lại khiến Diệp Già Lam khóc, càng không nghĩ khiến cô áy náy với mình.

Nhưng anh sợ cô lại lùi bước.

Cho nên anh đi bước một, bức cô tới chỗ không còn đường lui.

Sau đó, ngày hôm sau mới vừa xuống máy bay, Đường Ngô đã nhận được một tin nhắn: **【Fuck you.】**

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đi Với Tôi!

Nội dung ngắn gọn, được gửi từ 12 tiếng trước.

Đường Ngô thậm chí không cần nhìn tên người gửi cũng có thể dễ dàng đoán được người nhắn đến là ai.

Khóe môi anh hơi hơi cong lên, sau đó rep hai chữ: 【 hoan nghênh. 】

Lúc Diệp Già Lam nhận được tin nhắn này, cô đang ngồi đối diện người nhà bệnh nhân để trao đổi bệnh tình người bệnh.

Di động khẽ rung lên, màn hình lóe sáng, nhưng cô không chuyển mắt nhìn, chỉ nghiêm túc nghe người nhà nói những khác lạ gần đây của bệnh nhân: “Mấy ngày nay trí nhớ thằng bé có loạn cả lên, thường xuyên nói về chuyện mấy năm trước, hôm qua còn nói thăm bảo tôi với ba nó đừng cãi nhau nữa..... nhưng chúng tôi rõ ràng đã ly hôn a rồi!”

“Bác sĩ, cô nói xem nó bị làm sao?”

Diệp Già Lam ghi đơn giản vài câu, sau đó giương mắt nhìn về phía cậu bé đang ngồi nghiêm trang phía đối diện, “Bắt đầu từ khi nào?”

“Tầm hai tháng trước.”

Diệp Già Lam: “Gần đây sức khỏe thế nào? Trừ việc trí nhớ không tốt, nói năng linh tinh còn có bệnh trạng khác không?”

“Có...có, mấy hôn trước còn ôm bồn cầu nôn một trận.....”

Người phụ nữ trung niên càng nói, tiếng thở dài càng nặng, tới cuối cùng, hơi cuối kéo dài, giằng co tầm vài giây.

Giọng Diệp Già Lam bình tĩnh, “Đi chụp CT não bộ trước đi.”

“Bác sĩ, cô có ý gì?”

“Lúc trước cũng có bệnh nhân có bệnh trạng y như con dì, ban đầu cũng tưởng là thần kinh có vấn đề, sau khi chụp phim kiểm tra lại xong thì phát hiện trong não có u.....”

Lời nói còn chưa xong, sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, “Bác sĩ, cô đang trù con tôi đấy à?”

“.....”

Tính Diệp Già Lam tốt, nhưng cũng không có nghĩa là nghe mấy lời như thế mà vẫn có thể tâm bình khí hòa được, cô dùng sức cắn môi dưới, bình tĩnh vài giây sau mới lại cong cong khóe môi, “Dì bình tĩnh một ít, tôi cũng chỉ đang nói suy đoán của mình, cụ thể phải đợi đến khi có kết quả mới có thể nói được.”

Nói rồi cô chuyển mắt đến nhìn cậu bé kia.

Nam sinh khuôn mặt đẹp đẽ; lại cực kì thanh tú.

Mặc kệ là do não hay thần kinh có vấn đề, Diệp Già Lam đều cảm thấy đáng tiếc, cô thở dài: “Ra cửa chính là khoa giải phẫu thần kinh, chụp phim cũng là vì suy nghĩ cho con dì, thuốc phải uống đúng bệnh ——”

Những lời này còn chưa nói xong, có người đã gõ cửa: “Mẹ, mọi người ở bên trong sao?”

Diệp Già Lam nhìn hai người ngồi đối diện, trên mặt cậu bé không có biểu tình gì, khuôn mặt người mẹ dưới lớp đồ trang điểm lại tái nhợt như

cũ.

Cô khụ một tiếng cho thanh giọng, nói: “Mời vào.”

Giây tiếp theo, cửa bị đẩy ra, người bên ngoài vừa tiến đến, Diệp Già Lam liền ngơ ngẩn.

Cô không nghĩ sẽ đụng phải người quen trong tình huống này.

So với cô, người nọ hiển nhiên lại chẳng kinh ngạc gì vì cuộc chạm mặt này, anh nho nhã lễ độ gật gù đầu với cô, “Xin chào.”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa đã quên mất, Quý Nhiên căn bản không quen cô.

Cô nâng môi cười, “Xin chào.”

Quý Nhiên đi tới sờ sờ đầu cậu bé, sau đó nhắc mắt, nhìn về phía Diệp Già Lam: “Bác sĩ, tình huống của em trai tôi thế nào?”

Không đợi Diệp Già Lam trả lời, người phụ nữ đã tiếp lời, giọng bà rõ ràng phát run, thở cũng không xong: “Bác sĩ nói, có khả năng..... Có thể là có u não.....”

Vừa nói xong, nước mắt bà đã trào cả ra.

“Dì à, dì cũng không cần quá lo lắng.....”

Diệp Già Lam giơ tay cọ cọ chớp mũi, lập tức rút tờ giấy khăn đưa qua, cánh tay duỗi ra lại đụng ngay phải bảng tên trên bàn làm việc, khiến nó bị chạm nghiêng.

Quý Nhiên rũ mắt nhìn, tầm mắt dừng trên ba chữ “Diệp Già Lam” vài giây, sau đó lại chuyển tới trên mặt cô, “Lớp 1 cao trung Nam thành?”

Diệp Già Lam đưa khăn giấy qua, sừng sốt chớp mắt một cái rồi mới gật đầu.

Quý Nhiên há miệng thở dốc, tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẹ mình, lại không nói nữa, vỗ vỗ lên bả vai bà trấn an, “Mẹ, mẹ đừng có gấp, con đi trao đổi với chuyên gia trước ”

Nói xong lại nhìn Diệp Già Lam, Quý Nhiên nhắc chân đi ra ngoài.

Người đàn ông hiện tại đã thành thực không ít, không thể nhìn ra nỗi đáng vẻ tức muốn hộc máu lúc đi ra cổng ở nhà ma khi bị Hạ Chí xé áo của rất nhiều năm trước kia.

Thời gian thật đúng là thứ tốt, có thể khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn thay đổi.

Diệp Già Lam không khỏi nhìn chăm chăm cửa thêm mấy lần, còn chưa thu mắt lại đã nghe thấy giọng nữ gần trong gang tấc vang lên: “Bác sĩ, có phải cô cũng coi trọng Tiểu Nhiên nhà của chúng tôi không?”

“..... Không có đâu ạ.”

“Nếu Tiểu Lỗi nhà của chúng tôi không có việc gì.....” Người phụ nữ lại nức nở, “Tôi quay lại lập tức giới thiệu Tiểu Nhiên cho cô.”

“.....”

Có cảm giác như cô là cá cẩm lý* ấy nhỉ?

(*Cá chép Koi, cá Nhật, cụ thể mời lên google search nhé! Tui lười quá! Đại khái hình như là tượng trưng cho may mắn á)

Diệp Già Lam biết Quý Nhiên hiện tại là tay nhạc đệm trong các buổi biểu diễn của các đại minh tinh nổi tiếng cả trong ngoài nước, ngẫu nhiên

máu quay cũng có khi quét đến anh, người ta lớn lên đẹp trai, dần dần cũng trở thành tay ghita có tiếng trên mạng.

Diệp Già Lam có xem qua video của anh.

Tuy là Tô Cẩm Kha mạnh mẽ ép cô xem, vừa để cô xem, còn không quên khuyên nàng: “Loan Loan, nếu không cậu dứt khoát quay đầu nhai lại cây cỏ Quý Nhiên đi, thành rồi còn có thể đi xem mấy buổi biểu diễn miễn phí ý chứ!”

Cô nàng nói như thể Diệp Già Lam muốn ăn là có thể ăn vậy.

Như thế, hôm nay vừa thấy, người ta căn bản còn chả quen cô kìa.

Không quen cũng tốt, đỡ phải gặp nhau là thấy xấu hổ.

Diệp Già Lam nhìn người phụ nữ trung niên mặt mày ủ ê, vừa nhìn là biết bà dùng toàn đồ trang điểm cao cấp, khóc nửa ngày mà mi giả không rơi, màu phấn không nhòe.

Cô hít sâu một hơi, cách vài giây mới đáp lại: “Không cần đâu ạ, cảm ơn dì.”

Trong lòng người phụ nữ đang nặng trĩu tâm sự, nghe nàng nói như vậy cũng chỉ thất thần gật gật đầu, không đáp.

Chuyên gia khoa ngoại thần kinh Hoa Khê nổi tiếng khó chiều.

Nhưng cũng gần qua nửa giờ, Quý Nhiên đã nói chuyện ổn đưa hai người kia ra ngoài.

Hứa Luyện hôm nay nghỉ trực, trong văn phòng rất nhanh chỉ còn lại có mình Diệp Già Lam.

Cô làm thêm nửa giờ, mãi đến hơn mười một giờ, cô mới nhớ ra việc xem tin nhắn nhận được.

Hai chữ của Đường Ngô việc hiện trình ình trên khóa màn hình.

Đã qua một buổi tối, Diệp Già Lam nhìn chăm chăm hai chữ “Hoan nghênh”, chớp mắt một cái, ngốc lảng.

Mãi đến khi xem lại tin gửi trước mình gửi cho anh từ tối hôm qua mới phản ứng lại, Diệp Già Lam xì một cái cực khinh miệt với chiếc di động xì, không để ý đến anh nữa.

Giữa trưa, Diệp Già Lam và đồng nghiệp sự cùng nhau gọi cơm hộp.

12 giờ 50, lúc Diệp Già Lam xuống lầu lấy cơm hộp về, lại đụng phải một người đàn ông đi ra từ văn phòng chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh cùng tầng.

Trong tay cô còn cầm hai cái túi, vì đi đường có chút sốt ruột, bị người đàn ông đâm vào lui về sau nửa bước.

Quý Nhiên lập tức duỗi tay đỡ lấy cánh tay cô, “Ngại quá đụng vào cô rồi!”

Diệp Già Lam ổn vững bước chân, “Không sao.....”

Dừng một chút, cô lại nhìn tấm biển văn phòng chủ nhiệm phía sau Quý Nhiên, “Em trai anh.....”

“Trong não có một khối u..... Tuy rằng không lớn, nhưng vị trí lại có chút khó làm.....”

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Chủ nhiệm nói thế nào?”

“Xác xuất phẫu thuật thành công tầm 50%, nếu xác định muốn phẫu thuật thì phải nói trong vòng 3 ngày để chuẩn bị, nếu không khối u mở rộng xác xuất thành công chỉ đến 20%.”

Diệp Già Lam nhấp môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Quý Nhiên nhìn cái túi cô ôm theo, giọng ôn hòa: “Chưa ăn cơm sao?”

Diệp Già Lam cũng theo tầm mắt anh cúi đầu.

Một cái cúi đầu này, cô mới chú ý tay anh vẫn còn đỡ cánh tay mình, vừa muốn lui về phía sau nửa bước kéo giãn khoảng cách, cửa phòng kê bên đã bị mở ra, có người từ bên trong đi ra ngoài, “Lúc bọn họ nói tôi còn không tin, hiện tại mà nói, quả thật là chủ nhiệm Ngô coi phụ nữ thành đàn ông, coi đàn ông thành con vật luôn rồi, chúng ta vừa mới xuống máy bay chưa bao lâu đã bị.....”

“A, bác sĩ Diệp?”

Diệp Già Lam nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Người nói chuyện kia thấy cô, động tác đeo khẩu trang cứng lại trong chớp mắt, “Ồ, bạn trai sao?”

Hồ hấp Diệp Già Lam cứng lại, theo bản năng nhìn về phía người đàn ông bên cạnh vị bác sĩ kia.

Người đàn ông đeo một chiếc khẩu trang y tế, bên trên còn đeo 1 bộ mắt kính, mày anh khẽ nhăn lại, nhìn lên bàn tay Quý Nhiên đặt trên cánh tay cô, sau đó lại không chút để ý thu hồi tầm mắt.

Diệp Già Lam phản ứng lại, lập tức lui về phía sau nửa bước, rút cánh tay ra khỏi tay Quý Nhiên.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy Đường Ngộ lạnh nhạt mở miệng: “Bác sĩ Diệp, cô đi ra đây với tôi một chút.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Quen Thuộc Chỗ Nào?

Giọng anh không gợn sóng, nghe không ra chút tức giận nào.

Diệp Già Lam nâng mắt nhìn anh, bốn mắt chạm nhau không đến vài giây, bác sĩ Đường đã chuyển tầm mắt, lại mở cửa về lại văn phòng.

Nam bác sĩ kia tiến theo nửa bước, “Bác sĩ Đường, chúng ta.....”

Người đàn ông chả thèm quay đầu, nói “Mấy phút nữa tôi sẽ qua.”

Nam bác sĩ liếc anh một cái, lại liếc Diệp Già Lam cùng Quý Nhiên một cái, dù sao cũng không hiểu đây là tình huống gì, nên đành đeo khẩu trang, gạt đầu với hai người ngoài cửa, nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Diệp Già Lam vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Cô cũng không biết lúc này mình có nên vào không nữa, đang do dự, Quý Nhiên đã lên tiếng nhắc nhở cô: “Vừa rồi vị bác sĩ kia gọi cô hẳn là có việc gì, nhanh vào đi thôi.”

Anh ta nhìn cánh cửa khoa ngoại thần kinh còn chưa khép hẳn, chạm rãi nói: “Còn hai chúng ta, về sau còn nhiều thời gian.”

“A?”

Diệp Già Lam không hiểu lắm.

“Ở Bắc Thành gặp được bạn học cũ cũng không dễ dàng gì, hơn nữa em trai tôi từ hôm nay sẽ phải nằm viện, về sau có khả năng còn cần nhờ cậu giúp đỡ..... Dù sao có người quen trước cũng tốt hơn.”

“.....”

Quý Nhiên giơ tay nhìn đồng hồ, “Tôi đi trước, xử lí thủ tục nhập viện cho em trai đã, tối nay gặp.”

Anh nói xong liền nhắc chân rời đi, chả cho Diệp Già Lam nửa giây để kịp phản ứng.

Mãi đến khi toàn bộ hành lang lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, không còn nghe được tiếng bước chân nữa, cô mới hậu tri hậu giác quay đầu nhìn thoáng qua.

Hành lang trống rỗng, một bóng người cũng không thấy, chỉ có ánh đèn gắn trên sàn nhà, tỏa ra ánh sáng mơ hồ.

Lúc Diệp Già Lam quay đầu lại, không biết Đường Ngô đã đứng ở cửa từ bao giờ, anh nhẹ dựa vào khung cửa, thong thả ung dung giơ tay tháo khẩu trang xuống: “Thế nào, không bỏ được?”

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Đường Ngô đứng thẳng người lên, lúc đi vào ném lại hai chữ: “Đi vào.”

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ tới tin nhắn nhận được mấy giờ trước.

Chần chờ vài giây, cô lại sợ Đường Ngô tìm mình thật sự có chính sự gì, nên vẫn lê bước chân cùng anh vào văn phòng.

Đường Ngô đứng tới gần cạnh bàn làm việc, nửa cúi đầu nhìn di động, “Đóng cửa lại.”

“Đóng cửa làm gì?”

Diệp Già Lam thật sự không hiểu, lời mới vừa hỏi ra, người nọ đã buông di động, ngược mắt hỏi lại: “Em nói thử xem?”

Đường Ngô nhấc chân đến gần, đuôi mày hơi nhíu, đáy mắt thật sâu.

Trực giác của Diệp Già Lam mách bảo chắc chắn không phải chuyện tốt gì, mới vừa lui về phía sau nửa bước, bàn tay người nọ đã đưa, thay cô đóng sập cánh cửa lại.

Lúc cánh cửa đóng lại, còn tạo ra chút gió, thổi bay bay mấy sợi tóc bên tai cô.

Diệp Già Lam đảo mắt, tim không tự chủ được đập nhanh hơn một nhịp, vừa muốn tùy tiện nói cái gì đó để giảm bớt không khí kì quái của hiện tại, eo đột nhiên đã bị bóp chặt.

Tay Đường Ngô hơi dùng chút lực đè cô lên trên cửa, anh cúi đầu, hít vào đều là mùi hương trên tóc Diệp Già Lam, anh nghiêng đầu, hôn nhẹ lên vành tai cô: “Fuck me?”

Diệp Già Lam sửng sốt một chút, đến lúc phản ứng lại thì máu nóng lập tức dâng lên.

Đường Ngô sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, không thể không biết ý nghĩa hai từ này, nhưng anh lại cố tình xuyên tạc thành ý trực tiếp nhất.

Tai Diệp Già Lam nóng lên, theo bản năng nhấc chân muốn dẫm lên giày anh, kết quả chân mới vừa nâng lên, người nọ giống như đã biết cô muốn làm gì, xiết eo nâng lên.

Cả người cô bị nâng cao lên.

Đường Ngô lại ngẩng đầu, không nghiêng không lệch hôn lên cằm cô, sau đó xuống chút nữa, lúc đến cổ cô lại thả cô xuống.

Hai chân Diệp Già Lam rốt cuộc được chạm lại mặt đất, còn chưa kịp hít một hơi, vành tai đã bị anh nhẹ nhàng cắn: “Tên Quý Nhiên phải không?”

“..... Ừm.”

Hiếm lắm mới có dịp anh còn nhớ cái tên Quý Nhiên.

“Hắn ta còn rất quen thuộc với em.” Đường Ngô cười nhạt một tiếng, “Quen thuộc chỗ nào?”

Tay anh để trên eo Diệp Già Lam di chuyển lên nửa phần, đẩy vạt áo lên của cô ra, tiến vào, “Chỗ này?”

Diệp Già Lam sợ ngứa, mày hơi hơi nhăn lại, nhưng tiếng phát ra lại mang theo nửa phần ý cười.

Ngón tay người đàn ông tiếp tục hướng lên trên, “Hay là ——”

“Đường Ngô.”

Diệp Già Lam cách quần áo cầm tay anh, “Đây là bệnh viện.”

Tay Đường Ngô thực sự không động nữa.

Ngừng hơn mười giây, môi anh rời khỏi vành tai Diệp Già Lam, tay cũng rút ra khỏi quần áo cô.

Diệp Già Lam nín 1 hơi, vẫn chưa thở ra được.

Vừa định quay đầu liếc anh một cái, vạt áo đã bị đẩy đến tận ngực, cả eo cô đều bại lộ trong không khí.

Mắt Diệp Già Lam lập tức căng ra, còn chưa kịp nói gì, nụ hôn của người nọ đã như che trời lấp đất rơi xuống.

Văn phòng bệnh viện, hơn 12 giờ trưa.

Thấy thế nào cũng không phải một nơi hay một thời gian thích hợp.

Diệp Già Lam có thể cảm nhận được đầu ngón tay anh như mang theo lửa, di chuyển trên từng tấc da thịt, đi đến đâu là để lại một mảng đỏ ửng đến đó.

Cô mới vừa duỗi tay đẩy đẩy anh, cánh cửa sau lưng đã bị người gõ vang, giọng nữ cách một cách cửa truyền tiến vào yếu đi không ít, nhưng vẫn rõ ràng như cũ: “Bác sĩ Đường, anh có ổn không?”

Lập tức, cả người Diệp Già Lam cứng đờ.

Đường Ngộ hơi hơi chuyển đầu, không mặn không nhạt đáp: “Ừ.”

Ngoài cửa rốt cuộc không còn tiếng nào nữa.

Diệp Già Lam hơi nhẹ nhàng thở ra, thần kinh căng chặt rốt cuộc cũng lơ lửng nửa phần.

Đường Ngộ rũ mắt nhìn cô.

Khuôn mặt người con gái ửng đỏ, ánh mắt mê ly, nhưng hiển nhiên, lý trí còn rất tỉnh táo.

Anh rõ ràng có thể cảm nhận tiếng tim cô thành thịch, tầm mắt hạ thấp, quả nhiên ngực cô đang phập phồng kịch liệt.

Sau một lúc lâu, anh đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Hừ chết em.”

Lời nói rơi xuống, Đường Ngô mới kéo vạt áo cô xuống, sau đó đứng thẳng người: “15 phút nữa có một cuộc phẫu thuật.”

Anh chính là chính cô đó.

Vốn dĩ buổi sáng lúc vừa đến bệnh viện nghĩ hôn 1 cái là được, ai biết nửa đường lại nhảy ra một Quý Nhiên.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Gặp phải tình địch, người ta liền đỏ mắt.

Huống chi Quý Nhiên trong cảm nhận của Diệp Già Lam còn có thể coi là một vầng trăng sáng trong lòng.

(Crush???)

Đầu óc Đường Ngô nóng lên, không cởi hết quần áo cô ra đã tính là khắc chế rồi.

Anh sửa sang lại cổ áo của Diệp Già Lam bị mình làm lộn xộn, “Nhớ ăn cơm trưa đấy.”

Nói rồi anh thu tay, kéo tay Diệp Già Lam kéo cô ra một chút rồi mở cửa ra khỏi văn phòng.

Lúc Diệp Già Lam xoay người lại, cửa đã bị anh đóng lại.

“Anh ăn chưa?”

Câu nói của cô cũng bị nhốt ở bên trong cánh cửa, người nọ không nghe thấy.

-

Diệp Già Lam ăn trưa không nhiều lắm.

Dạ dày vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nên ăn cơm hộp không tốt lắm, chỉ ăn mấy miếng cơm chan canh, ăn một lát là không muốn ăn nữa, một nửa còn lại phải cắn răng mà nuốt vào.

Cơm nước xong, mấy giờ sau, mà miệng cô vẫn thấy nhạt.

Từ hơn 1h đến hơn 4h, Diệp Già Lam ngậm ba viên kẹo.

Đến hơn 5 giờ, miệng không còn nhạt lắm, đọng lại toàn vị đường hóa học.

Đè chồng lên nhau có hơi ngây ngấy.

Diệp Già Lam rót một ly nước ấm đặt trên bàn, hơi nước bốc lên, sau đó tản ra.

Cô nhìn mấy phút, đến lúc gần tan ca, cửa văn phòng bị gõ vang: “Có tiện vào không?”

Diệp Già Lam có thể nghe ra giọng này.

Chỉ mấy giờ trước, giọng này còn nói muốn thân quen với cô kìa.

Tuy Diệp Già Lam cũng không biết có cái gì để mà thân với quen, nhưng xuất phát từ bản năng của 1 bác sĩ, vẫn dịu dàng đáp: “Mời vào.”

Cửa theo đó bị người bên ngoài mở ra.

Quý Nhiên đẩy cửa vào, “Bao giờ tan ca sao?”

Diệp Già Lam nhìn thời gian, “Còn nửa giờ nữa.”

Ca sáng chủ nhật, không có chuyện gì thì có thể về sớm vài phút.

Dừng một chút, Diệp Già Lam lại hỏi: “Em trai cậu đã sắp xếp ổn chưa?”

“Ừ, mấy ngày nữa sẽ phẫu thuật.”

Diệp Già Lam thật sự không biết nên nói gì tiếp, ghen vài giây mới nặn ra một câu: “Hy vọng phẫu thuật thuận lợi.”

Quý Nhiên cười một cái, tầm mắt lại rơi xuống bảng tên trên bàn làm việc của cô, “Lúc trước cậu ở lớp 1 đúng không?”

“..... Ừm, đúng vậy.”

Không ngờ Quý Nhiên nhớ rõ thế.

Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô.

Diệp Già Lam nghĩ ngợi một hồi, nghĩ mãi cũng không ra hai người có chỗ nào đụng nhau cả.

Hình như lúc trước có một lần, lúc Quý Nhiên cùng người khác đánh bóng rổ, thiếu chút nữa đập bóng vào cô, sau đó một đám người chạy tới xin lỗi.

Còn lại thì là lần ở nhà ma, Diệp Già Lam căn bản cũng không có đụng mặt trực tiếp với anh.

Cao trung cũng chỉ có hai lần như vậy.

Lên đại học hai người không chung trường, càng chẳng phải bàn có chung đụng gì.

Nên Diệp Già Lam thật sự kinh ngạc không ít.

Có thể là biểu hiện của cô quá rõ ràng, Quý Nhiên không nhịn cười một cái, giải thích nói: “Đứng đầu trường mấy năm liền, ở trường còn có người không biết cậu sao?”

Quý Nhiên là học sinh nghệ thuật, học tập nếu không đội sổ thì là không qua, nên đối với kiểu học bá mỗi lần thi đều top 1 thế này thì ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Càng là thứ mình không có, người ta lại càng không tự chủ được mà chú ý nhiều hơn.

So với nguyên nhân lúc trước Diệp Già Lam chú ý Quý Nhiên cũng không khác quá nhiều.

Vì trên người Quý Nhiên có sự phóng túng và phản nghịch mà cô khó có thể tiếp xúc, nên Diệp Già Lam đối với anh vẫn luôn có một loại hảo cảm khó có thể nói rõ.

Loại hảo cảm này, lúc còn trẻ, đã bị cô quy kết là vì thích.

Hiện tại trưởng thành rồi, cô biết căn bản không tính là thích, nhiều lắm cũng chỉ xem như một loại sùng bái mà thôi.

Nhưng Diệp Già Lam không biết, cô sùng bái Quý Nhiên, Quý Nhiên cũng sùng bái cô, khéo môi anh càng cong hơn: “Tớ còn nhớ rõ mỗi năm đến lễ khai giảng, cậu đều đại diện học sinh lên đài nói chuyện.”

Diệp Già Lam rử rử mắt, có chút ngượng ngùng.

Quý Nhiên: “Có lần cậu không đứng thứ nhất, tớ với đám bạn còn đoán lí do đấy.”

“.....”

Diệp Già Lam thật sự không biết trước kia Quý Nhiên chú ý tới cô như vậy.

Quý Nhiên nói thế nào cũng coi như một nửa nam thời thưở thiếu nữ của cô, những lời này nếu đặt ở trước kia, nói không chừng thật sự có thể

thúc đẩy một đoạn nhân duyên đấy.

Nhưng đặt ở hiện tại, vì không đúng thời điểm, Diệp Già Lam nghe được mà da đầu có chút hơi hơi tê dại.

May mà Quý Nhiên cũng không phải một người rồi hơi không có chuyện gì làm, nói chuyện phiếm thêm mấy câu đã bị một cuộc điện thoại gọi đi mất.

Mấy năm qua đi, anh hoàn toàn khác hẳn với hoa hoa công tử bạn gái khắp chốn lúc trước, thoát nhìn rất thành thực ôn trọng, lúc nói chuyện, giọng thanh lãnh thuở thiếu niên đã giảm đi không ít.

Lúc gần đi, Quý Nhiên mở miệng hỏi số WeChat của Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam tự hỏi vài giây, rồi uyển chuyển từ chối

Năm phút đồng hồ sau, sau khi Quý Nhiên lễ phép lại không xấu hổ rời khỏi phòng, lúc nhìn thấy cô gái đang đứng ở cửa, cô có chút hối hận.

Hắn nên đem số WeChat cho Quý Nhiên, cô nghĩ.

Ha hả.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chưa Làm Xong

Diệp Già Lam không ngờ sẽ gặp lại bạn ngồi cùng bàn thời cao trung.

Hình như Phó Đồng cũng không ngờ sẽ gặp lại cô.

Hai người cách nhau mấy bước, Diệp Già Lam mới vừa kéo cửa định khóa lại, Phó Đồng theo tiếng đã nhìn qua.

Cô ta rõ ràng cũng ngẩn ra một chút, vẻ mặt thay đổi cực nhanh, nét phong tình vạn chủng biến mất không xiu nào, thay vào đó là vẻ lãnh đạm khinh thường.

Vẻ mặt này mấy năm rồi Diệp Già Lam chưa thấy qua, bỗng nhiên chạm phải thì cảm thấy có chút xa lạ.

Cô mất vài giây để thích ứng lại vẻ mặt khinh thường của Phó Đồng, sau đó, nhìn cô ta cười nhẹ, chuẩn bị nhắc chân chạy lấy người.

Dù sao cô với Phó Đồng cũng không có gì để giao lưu cả.

Diệp Già Lam lười lãng phí dù chỉ 1s trên người cô ta, sau khi thu mắt lại, vừa muốn coi như người dừng bước qua thì cánh cửa Phó Đồng nửa dựa đột nhiên bị mở ra.

Cô ta dồn lực lên trên cửa, cửa đột nhiên mở ra không kịp đề phòng, Phó Đồng “A” một tiếng, theo quán tính ngã vào bên trong.

Diệp Già Lam dừng bước chân, liếc vào bên trong cánh cửa một cái, vừa lúc thoáng nhìn thấy bàn tay mới từ then cửa thu lại.

Ngón tay thật đẹp, trên ngón áp út có đeo 1 cái nhẫn.

Diệp Già Lam nhận ra đó là món quà sinh nhật đầu tiên mình tặng cho Đường Ngô.

Mà hiện tại, người này lại dám dùng bàn tay đeo nhẫn cô tặng đi đỡ người phụ nữ khác.

Trong lòng Diệp Già Lam chua lè, cả người đều không thoải mái.

Cô nhìn chăm chăm động tác của bàn tay kia, mỗi lần chớp mắt đều biến động tác trở nên chậm lại, tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn, nhưng hô hấp lại bị cô cố ý nín lại.

Đường Ngô lại căn bản không thấy cô.

Lòng dạ anh đều đặt trên người Phó Đồng —— mùi nước hoa trên người Phó Đồng quá nồng, anh hơi hơi nhú mi, giơ tay lưu loát túm đồng nghiệp bên cạnh qua.

Nam bác sĩ hiểu ý, tay mắt lạnh lẽo qua đỡ Phó Đồng.

Phó Đồng còn tưởng người đỡ mình là Đường Ngô, lại càng cọ tới cọ lui trên người người nọ, cọ đến mức nam bác sĩ đang tuổi khí huyết suyết nữa thì phun máu mũi, “Tiểu..... Tiểu thư, cô có thể đứng lên trước không?”

Lời vừa ra, giọng rõ ràng không đúng.

Cơ thể Phó Đồng cứng đờ, vệt vàng đứng thẳng lại.

Bình thường cô ta cũng tiếp xúc với người khác phái không ít, nên vẫn có thể mặt không đổi sắc sửa sang lại tóc tai, “Ngại quá bác sĩ à, vừa rồi tôi không cố ý.”

Lời là nói với người vừa đỡ mình, nhưng mắt Phó Đồng lại dán vào người đàn ông bên cạnh.

Khuôn mặt anh tinh xảo sạch sẽ, làn da trời sinh đã trắng, so với đám bạn trai từng có của cô thì đẹp trai hơn rất nhiều.

Phó Đồng càng thêm tâm viên ý mã*, chớp mắt nhìn anh, “Đường..... Bác sĩ, tan ca rồi sao?”

(*Tâm như vượn, ý như ngựa, túm cái quần cho nó gọn gọn là tâm tư xao động, hay nghĩ linh tinh, *đại loại kiểu thế đó*)

Đường Ngô nhíu mày, tầm mắt xẹt qua cô ta, nhìn về phía sau.

Anh “Ừa” một tiếng.

“Có rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm không?”

Anh lướt qua Phó Đồng đi ra khỏi văn phòng, lạnh giọng đáp ngay: “Không được.”

“Tớ đặc biệt vì cậu mà bay từ nước ngoài về..... Thời gian để ăn một bữa cơm cũng không có sao?”

Nam bác sĩ bên cạnh tựa như phát hiện ra châu lục mới.

Cả khuôn mặt và dáng người Phó Đồng đều là hàng thượng đẳng, chỉ cần đứng không cũng có thể hấp dẫn không ít ánh mắt, hơn nữa đi giày cao gót đập lên mặt đất còn phát ra tiếng vang, nhóm bác sĩ tan ca đều nhìn qua.

Diệp Già Lam cũng nhìn không chớp mắt.

Cô thật muốn nhìn xem, Đường Ngô sẽ cùng cô ta dây dưa tới khi nào.

Bên cạnh đã có người bắt đầu nhỏ giọng nói thầm: “Tôi đoán bác sĩ Đường sẽ mềm lòng.”

“Đánh cuộc một lần làm ca đêm, bác sĩ Đường sẽ không đáp ứng cô nàng đó đâu!”

“Tôi đánh cuộc hai lần làm ca đêm, bác sĩ Đường bác sĩ sẽ đứng lại đáp ứng cô nàng.”

Chuyện này đối với đám bác sĩ mà nói, không thể nghi ngờ chính là một trận đánh cuộc với miếng mồi cực kì xa hoa, đến người ngoài cuộc như Diệp Già Lam bọn họ cũng không buông tha, kéo cánh tay nhỏ của cô, hỏi: “Bác sĩ Diệp, cô cũng đánh cuộc một chút thử đi.....”

(Chợt nhớ đến hồi cao trung lúc anh vừa đến, lớp chị cũng có vụ đánh cuộc làm bài tập lí. ~~W~~_{W)}

Mới vừa nói xong, Đường Ngô vốn đang đi về phía trước đột nhiên dừng lại.

Bác sĩ đang lôi kéo tay áo Diệp Già Lam lập tức ngậm miệng.

Cô nàng vừa mới đánh cuộc hai lần làm ca đêm kia, mắt thấy thắng lợi sắp tới, còn chưa kịp vui vẻ, người nọ đã lui về phía sau nửa bước, túm lấy tay Diệp Già Lam kéo cô rời đi.

Nữ bác sĩ chỉ còn lại nhúm không khí.

Mấy người vừa rời còn rôm rả đánh cuộc, giờ này đã an tĩnh như gà, trơ mắt nhìn hai người kia biến mất ở ngã rẽ hành lang.

Đến cả Phó Đồng cũng chưa phản ứng lại được, không dám tin há miệng thở dốc, sau đó bắt lấy nam bác sĩ vừa định rời đi: “Bọn họ lại tái hợp rồi ư?”

“Lại? Tái hợp?”

Nam bác sĩ lặp lại một lần, sau đó đôi mắt trợn to, “Cô nói bác sĩ Đường với bác sĩ Diệp, hai người bọn họ..... hèn gì tôi vẫn luôn cảm thấy hai người bọn họ có chỗ kì lạ.....”

Phó Đồng khẽ cắn môi, dùng sức nghiền gót giày lên sàn nhà.

Nam bác sĩ tốt bụng khuyên: “Mấy hôm trước bác sĩ Đường còn làm bữa sáng tình yêu cho bác sĩ Diệp, tiểu thư, tôi cảm thấy cô nên theo đuổi người khác đi thôi.....”

Phó Đồng không tiếp lời này, cô ta buông lỏng chân, ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Nói thật nhẹ nhàng.

Nhưng nào có thể dễ dàng như vậy.

Đã gặp được người tốt nhất, ai lại muốn đi chấp vá cùng kẻ khác.

Mà Phó Đồng vì không được có được anh nên ham muốn chiếm lấy lại càng mạnh.

Huống chi, cô ta cảm thấy mình cũng không kém hơn Diệp Già Lam chỗ nào.

Đàn ông sao, dùng chút thủ đoạn là sẽ nắm được thôi.

Phó Đồng nở nụ cười nửa miệng: “Có thể cho tôi cách liên lạc với bác sĩ Diệp không?”

-

Diệp Già Lam vốn định xem trò hay, kết quả mơ màng hồ đồ đã bị Đường Ngô tóm tới bãi đỗ xe dưới tầng ngầm.

Cửa xe mở ra, sau khi cô bị đẩy vào ghế phó lái, ghế bên rất nhanh đã có người ngồi vào.

Bên trong xe cực sạch sẽ, không có mùi gay mũi khó chịu nào.

Đường Ngô mới lên xe đã có một hồi chuông điện thoại liên tiếp.

Thời gian trò chuyện không đến hai phút.

Diệp Già Lam nhân hai phút này mà ngồi thần thờ, thậm chí cô còn chẳng biết Đường Ngô cúp điện thoại lúc nào, mãi đến khi người nọ đột nhiên cúi người qua, cô mới hồi phục tinh thần lại.

Khuôn mặt tuần tú chợt phóng đại trước mặt, không thể nào tìm ra được góc chết nào.

Diệp Già Lam cho dù cực kì quen thuộc với gương mặt này, nhưng mỗi lần tiếp xúc gần thì tim vẫn đập thành thịch, cô mím môi: “Làm..... Làm gì?”

Khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần, chóp mũi chạm chóp mũi, chỉ cần hai centimet nữa là có thể hôn lên rồi.

Diệp Già Lam không dám chớp mắt, thậm chí cô có thể tinh tường thấy được ảnh ngược của chính mình trong mắt anh, không dám nhúc nhích, cũng không biết phải làm sao.

Đường Ngô vốn chỉ muốn cài dây an toàn cho cô.

Kết quả vừa tiếp xúc với ánh mắt của cô, cánh tay mới vừa nâng lại rơi xuống, nâng cằm cô lên, ép môi hôn xuống.

Sau khi chia tay, đây hình như là lần đầu tiên Diệp Già Lam hôn anh lúc vẫn còn tỉnh táo.

Kỹ thuật hôn của anh vẫn tốt y như trước, môi lưỡi giao triền, anh công thành đoạt đất, cuốn lấy lưỡi cô.

Diệp Già Lam hoàn toàn tương phản với anh.

Kỹ thuật hôn của cô trước sau vẫn cực thâm, thâm đến mức bê bối, Diệp Già Lam đã bị sặc nước miếng, nghiêng đầu khụ mấy tiếng.

Bên trong xe an an tĩnh tĩnh, tiếng ho khan của cô cũng bị phóng to lên không ít.

Bàn tay anh đặt trên lưng cô khẽ vuốt, Diệp Già Lam khó khăn thuận khí, trên vành tai lại bị một mảnh nóng ẩm bao trùm.

Cả người Diệp Già Lam cứng đờ.

Vạt áo của cô đã bị Đường Ngô không biết là cố ý hay vô tình nhẹ vén lên, “Vốn định đem việc buổi trưa chưa không làm xong.....”

Diệp Già Lam phản ứng nhanh, vội vàng duỗi tay bịt kín miệng anh lại.

Đường Ngô nhẹ chớp mắt, tay buông quần áo cô ra, nắm lấy tay cô, sau đó, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay, “Nhưng buổi tối anh thật sự có việc.”

Anh đã ngồi lại vị trí lái.

Lần này lau súng cướp cò, lại không thành, trong lòng anh bực bội khó chịu, mở cửa sổ xe, lấy hộp thuốc lá cất trong ngăn xe ra.

Diệp Già Lam theo bản năng hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Bắt đầu điều tra, quản lí rồi?”

Khóe miệng Đường Ngô cong lên, chỉ một chút sau, anh rút điều thuốc cho vào miệng, “Về nhà hầu Đường Yên Ninh ăn cơm.”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cô không thích mùi thuốc, nên trước khi Đường Ngô châm thuốc, cũng kéo cửa sổ bên mình xuống.

Bật lửa còn chưa kêu lên, Diệp Già Lam đã tưởng tượng ra mùi thuốc gay mũi, nhăn mũi lại liên tiếp ho khan mấy tiếng.

Đường Ngô nghiêng đầu nhìn cô, “Anh vẫn chưa châm thuốc mà.”

“.....”

Tại Diệp Già Lam đỏ lên.

Cô thấy Đường Ngô bỏ điều thuốc ra, sau khi bẻ gãy rồi ném vào gạt tàn trong xe.

“Trực tiếp nói với anh là được.”

“Nói thì anh sẽ không hút sao?”

Anh cũng không phải là Đường Ngô trước kia cái gì cũng nghe lời cô.

Diệp Già Lam càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

Còn chưa thở dài than ra, Đường Ngô đã “Ừm” một tiếng, anh nghiêng mắt nhìn cô, giọng khàn khàn ôn nhu: “Nếu không thì sao?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bạn Gái Anh Ấy

Nếu không thì sao?

Còn có thể thương cô không thành à?

Khóe môi Đường Ngô nâng nâng, quay đầu kéo cửa sổ xe lên, sau đó khởi động xe, “Về nhà à?”

Tâm tư của Diệp Già Lam vẫn còn đặt ở câu "Nếu không thì sao?" của anh, ngân ra một thoáng mới phản ứng lại được, hơi hơi cong khóe môi, gật gật đầu.

Chiếc xe màu đen chậm rãi rời khỏi bãi đỗ xe ngầm.

Trong lòng Diệp Già Lam vẫn có vô số thắc mắc, về chuyện cặp vợ chồng nháo bệnh viện lần trước, về sự xuất hiện đột ngột của Phó Đồng hôm nay.

Nhưng trong mấy phút từ bệnh viện đến nhà cô, mặc kệ là vấn đề nào cũng không lí giải được, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng lại không hỏi ra được.

Diệp Già Lam cũng không có cơ hội để mà hỏi.

Bởi vì vừa mới ra khỏi bãi đỗ xe, xe còn chưa chạy vào đường, phía trước đã có một người phụ nữ đột nhiên vọt tới.

May mà tốc độ xe không nhanh, phải phanh gấp hết mức, nên người nọ mới không bị đụng vào.

Diệp Già Lam theo quán tính ập về phía trước, sau lại bị dây an toàn kéo lại, cô hoảng sợ, cau mày nhìn người phụ nữ cản đường bên ngoài.

Người phụ nữ này, cô có ấn tượng.

Vì chỉ mấy ngày trước thôi, cô ta còn cực kì độc miệng rồi đẩy cô ngã ra đất đấy.

Diệp Già Lam nhìn ra bên ngoài.

Lúc này chông người phụ nữ kia đã tiến lên muốn kéo cô ta trở về, nhưng là rõ ràng người phụ nữ không chịu đi, vừa duỗi tay chỉ vào xe vừa nói gì đó.

Đằng trước có xe làm trò, phía sau lại có xe muốn đi, tiếng còi hợp lại với nhau.

Hai người muốn dây dưa kia không hề có ý cho đi.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn người đàn ông trên ghế lái, Đường Ngô rõ ràng cũng nhận ra hai người kia, mày anh hơi hơi nhíu lại.

Cô khe khẽ thở dài, duỗi tay tháo đai an toàn: “Em xuống nói chuyện với bọn họ, anh về trước đi.”

Động tác của Diệp Già Lam rất nhanh, cởi đai an toàn cũng chỉ mấy vài giây.

Nói rồi, cô xuống xe, lúc mở cửa, tay lại bị nắm lấy, “Nói chuyện gì?”

“Bảo bọn họ đừng chặn đường người ta nữa.....”

Diệp Già Lam nhanh chóng liếc ra ngoài cửa sổ xe, vì hai người kia có hành động kì lạ nên đã bắt đầu có người qua đường dừng chân vây xem, cô cắn cắn môi, “Như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt tới anh.”

Lời này rơi xuống, tay cô hơi hơi dùng sức, tránh khỏi tay Đường Ngộ, mở cửa xuống xe.

Hai người kia vẫn xô xô đẩy đẩy.

Một người muốn lôi kéo người kia về, một người lại cố tình không về.

Sức lực của người phụ nữ kia cũng cực kỳ mạnh, mặc kệ người đàn ông kia tóm thế nào cũng trước sau không chút sút mẻ gì.

Mãi đến kia nghe thấy tiếng cửa xe mở ra, cô ta mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua, vừa nhìn, cô ta thực sự kinh hãi.

Dù sao thì lần trước cũng đã đẩy người ta tới mức hôn mê, tuy rằng nói cũng không phải cố ý, nhưng lương tâm người phụ nữ vẫn băn khoăn, khóe miệng giật giật hai, giọng cũng yếu đi: “Cô cô cô..... sao lại là cô, bác sĩ Diệp?”

Người đàn ông nhân lúc ấy vội vàng tóm cô ta vào ven đường.

Giọng cô ta lại cao lên, “Ai, anh làm gì đâu? Anh đang giúp tôi hag muốn giúp người ngoài hả!”

Diệp Già Lam đi theo qua bên, sau đó quay đầu nhìn người trong xe, ý bảo anh cho xe qua nhanh đi.

Giọng nữ trước mặt cất cao, giọng nam trầm thấp, như đang diễn tấu một khúc nhạc ồn ào, Diệp Già Lam néo néo ấn đường, “Chị gái này, cô chặn ở cửa bãi đỗ xe làm gì?”

Người phụ nữ quay đầu nhìn qua: “Tôi còn có thể làm gì!”

Lời nói mới ra, sau lại thoáng nhìn gương mặt cô, giọng cô ta vẫn dè dặt xuống một chút: “Tôi tới tìm tên bác sĩ đánh người kia! Không phải

hắn lên báo rồi sao, cho chúng tôi một phương án giải quyết hợp lý, nếu chúng tôi vừa lòng thì sẽ đi giải thích cho sáng tỏ!”

Nói rồi cô ta lại liếc về phía chiếc xe phía sau, “Sao hắn ta không xuống nổ chuyện với chúng tôi, lại để một cô gái như cô ra mặt thế hả?”

Liếc một cái thôi đã biết cái xe này phải đến mấy trăm vạn, kẻ càng có tiền thì lá gan càng nhỏ, người phụ nữ thầm xì một tiếng khinh miệt.

Diệp Già Lam tâm bình khí hòa giải thích: “Anh ấy có việc, hiện tại phải về nhà một chuyến, hai người cứ nói với tôi là được.”

“nói với cô?” Người phụ nữ hồ nghi nhìn cô, “Hai người có quan hệ gì?”

“.....”

Vấn đề này chút khó trả lời.

Đồng nghiệp không giống đồng nghiệp, người yêu lại không giống người yêu.

Diệp Già Lam rũ mi, sau đó lại nâng mắt lên, “Tôi là bạn gái anh ấy.”

Lúc cô nói lời này, giống như đã căn chuẩn thời gian, người trên xe phía sau vừa lúc đi xe qua bên này

Cửa sổ xe hạ xuống, Đường Ngộ nghe rõ những lời này.

Diệp Già Lam nói cô là bạn gái anh.

Khóe môi Đường Ngộ cong lên, lái xe tiến lên rồi dừng lại ven đường, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Từ vị trí này nhìn qua, vừa lúc đối diện với ba người kia, khoảng cách không xa, nội dung bọn họ nói tuy rằng nghe không rõ, nhưng cũng có thể nghe được đại khái.

Anh nghe thấy người phụ nữ kia hỏi: “Thật hay giả đó?”

Diệp Già Lam gật đầu, “Thật.”

“Vậy lời cô nói anh ta có nghe lọt không?”

“Chắc là..... Có đấy.”

Đường Ngô thu hồi tầm mắt, anh khẽ tựa vào lưng ghế, sau đó thấp thấp cười ra tiếng.

Anh đột nhiên nhớ tới câu Diệp Già Lam nói trong điện thoại tối qua: “Nuôi anh”.

Vì mấy câu đó, đừng nói không bị cách chức, cho dù có bị thật, cũng xứng đáng!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Qua Nhà Anh

Bên này Diệp Già Lam căn bản không biết Đường Ngô đã ngừng xe ở bên kia.

Đối diện ánh mắt nghi ngờ của người phụ nữ, cô gật đầu thật mạnh, "Vừa rồi tôi mới xuống xe của anh ấy, cô chắc cũng thấy rồi nhỉ."

Không đợi cô ta đáp, cô đã mở miệng hỏi trước: "Hôm nay các người cố ý tời tìm riêng bác sĩ Đường sao?"

Bác sĩ Đường?

Nào có bạn gái nhà ai lại gọi bạn trai là bác sĩ X kia chứ?

Người phụ nữ đã cảm thấy sai sai, nhưng tình huống trước mắt lại không để cô ta hỏi nhiều được, lật tay bắt lấy tay áo Diệp Già Lam, nói: "Cô đã là bạn gái cậu ta, vậy cô cũng có thể thay anh ta bồi thường chúng tôi đúng không?"

Diệp Già Lam nhíu mày, "Bồi thường cái gì?"

Cô chuyển mắt nhìn về người đàn ông phía bên cạnh, trên mặt anh ta chẳng có vết bầm tím nào, rõ ràng đã sớm khỏi cả rồi, "Bồi thường tiền thuốc men sao? Đơn thuốc bệnh viện kê có tiện cho tôi xem qua một chút không?"

Video lần trước Diệp Già Lam xem không dưới mười lần.

Đường Ngô tuy có đánh thật, nhưng cơ bản là đánh không khí cả, hơn nữa anh học y, đều biết tránh vị trí mấu chốt ra.

Tính ra, tiền thuốc men cũng đến được bao nhiêu cả, Diệp Già Lam mở túi ra, vừa muốn lấy mấy tờ hồng tệ ra, người phụ nữ đã trào phúng hừ một tiếng: “Là bồi thường thiệt hại tinh thần!”

Động tác của Diệp Già Lam dừng lại.

Cách vài giây, cô mới thả nguyên đồng tiền vào túi, sau đó kéo khóa túi xách, “VẬY cô nói xem bao nhiêu tiền?”

Người phụ nữ duỗi tay ra, xòà bàn tay cho cô xem.

Diệp Già Lam: “Năm trăm?”

À ta tròng cô: “Năm vạn!”

Quả thực là công phu sư tử ngoạm mà.

Ở Bắc Thành tuy giá cả có hơi cao, lương tháng của bác sĩ khoa ngoại thần kinh bệnh viện Hoa Khê cũng không thấp, nhưng con số này thì vẫn lớn.

Cực kì lớn.

Khóe môi Diệp Già Lam cong lên, cô chuyển mắt nhìn, nhìn về phía chiếc xe đi ra từ bãi đỗ xe phía sau, sau đó giơ tay chỉ chỉ: “Hiện tại có một chiếc xe ba trăm vạn đang chạy tới, nếu không cô đi thử xem?”

Người phụ nữ sửng sốt vài giây, đến khi phản ứng lại mới chỉ chỉ Diệp Già Lam: “Cô cô cô..... cô có ý gì?”

Chồng cô ta nhanh chóng tiến lên kéo cô ta lại: “Đừng nói nữa, chuyện tiền bạc chúng ta nghĩ cách khác.....”

“Nghĩ cái gì mà nghĩ! Đến cả chỗ ở cũng không có, anh còn có thể nghĩ ra biện pháp gì hả?”

Giọng cô ta rất lớn, còn có chút nước nở vô cớ gây rối.

Đám người vừa tản ra lại xúm lại xem náo nhiệt, thậm chí còn có người phản ứng cực nhanh lôi di động ra định quay video.

Diệp Già Lam khụ một tiếng: “Vị nữ sĩ này, cô bình tĩnh một chút.”

“Tôi không bình tĩnh! Dù sao tôi cũng nói cho cô biết, trong vòng 3 ngày tôi mà không nhận được 5 vạn tệ, bạn trai cô cứ chờ bị khởi tố đi!”

Người phụ nữ vì bị người đàn ông kia lôi kéo nên quần áo có chút hỗn độn, tóc cũng rối xù lên, vừa rống một hồi, hiện tại hốc mắt đã đỏ bừng.

Thoạt nhìn cực kì chật vật.

Diệp Già Lam vốn muốn nói nữa, cách đó không xa đã có người hô một tiếng: “Đại Dũng, vừa rồi Đình Đình còn hỏi hai người đi đâu đó!”

Chỉ một câu này đã khiến người phụ nữ trấn định lại ngay, thu lại tay đang chỉ vào Diệp Già Lam, khóe môi hơi nâng lên mới quay người lại.

“Chị Vương..... Sao chị lại mang Đình Đình tới đây chứ?”

“Đình Đình ở nhà cứ nôn mãi, tôi định mang con bé ra ngoài xem có muốn mua đồ ăn vặt nào không.”

Người gọi là chị Vương là một người phụ nữ trung niên, đang nắm tay một cô bé.

Cô bé đó rất xinh đẹp sạch sẽ, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, ánh mắt cũng không có thần.

Vừa nghe thấy giọng người phụ nữ kia, cô bé đã nhào qua bên này.

Người phụ nữ sợ cô bé ngã, vội ngồi xổm xuống đón bé, hốc mắt lại càng thêm hồng, “Đình Đình ở nhà nghe lời dì không hả?”

Chị Vương thở dài, “Đại Dũng, vợ Đại Dũng à, thị lực của Đình Đình hình như lại..... Hôm nay lúc con bé đi WC, thiếu chút nữa đã đâm vào cửa rồi.....”

Nghe dì ta nhắc nhở, Diệp Già Lam mới nhớ tới có chỗ nào không đúng.

Cô chuyển tầm mắt nhìn vào đôi mắt của cô bé kia, đồng tử không có tiêu cự, không gợn sóng nhìn về phía trước.

Cô bé không thấy rõ cô.

Hoặc là, căn bản không nhìn thấy.

Nôn mưa, thị lực giảm..... mà người nhà lại muốn thu tiền gấp.

Có thứ gì như đang dần dần thành hình, Diệp Già Lam tiến lên nửa bước, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Đến bệnh viện kiểm tra chưa?”

Người phụ nữ ôm con gật gật đầu, “Mấy hôm trước đến một bệnh viện tư nhỏ, bác sĩ nói trong não có một khối u ác tính, ông ta bảo chúng tôi phải tới bệnh viện lớn làm phẫu thuật.....”

Diệp Già Lam duỗi tay quơ quơ trước mắt cô bé.

Đôi mắt cô bé con cong cong, “Chị ơi, chị là bác sĩ sao?”

Cổ Diệp Già Lam nghẹn lại, cô hít sâu một hơi: “Đi kiểm tra kĩ lại đi, chủ nhiệm giờ vẫn chưa tan ca đâu.”

“Nhưng mà.....”

Diệp Già Lam biết mấy người này suy xét cái gì, cô hít sâu một hơi:
“Tôi đưa mọi người đi.”

Nói xong xoay người đi về hướng cửa bệnh viện, cô bước nhanh, cách vài giây mới nghe được phía sau có tiếng bước chân, giọng người phụ nữ truyền đến, “Bác sĩ, cô trị loại bệnh này sao?”

“không phải tôi,” Diệp Già Lam dừng một chút, “Là bạn trai tôi.”

-

Đường Ngô ngồi trên xe xem vở diễn này cả buổi.

Xem từ khi kịch liệt đến khi bình tĩnh hạ màn, mãi cho đến khi mấy bóng người hoàn toàn biến mất ở cửa bệnh viện, anh mới thu tầm mắt về.

Lục lấy điện thoại, vừa vặn đang có cuộc gọi đến.

Đường Ngô tiếp nghe, bên trong, giọng Đường Yên Ninh mềm mềm truyền tới: “Ca ca, sao anh còn chưa qua thế?”

“Vừa rồi gặp phải chút chuyện.”

Giây tiếp theo, chủ nhân giọng nói đã thay đổi, “Chuyện gì thế?”

Giọng nữ khó hiểu, suy đoán hỏi: “Cậu lại đánh người nhà bệnh nhân đó à?”

“Không phải.”

Đường Ngô châm điếu thuốc, “Tối rồi em qua.”

“Vậy cậu chú ý an toàn.....”

“Học tử ——”

Lục Dĩ Ngưng là vợ Đường Mộ Bạch, dựa theo bói phận, Đường Ngô phải gọi là vợ.

Nhưng hai bọn họ cùng trường, gọi học tử cũng mấy năm rồi, hơn nữa Lục Dĩ Ngưng cảm thấy cách xưng hô là “Mợ” khiến cho bản thân biến thành một bác gái trung niên, nên cũng không ép anh sửa đúng.

Cứ như vậy, không uống công đã kéo ra được độ chênh lệch thính giác trên phương diện thính giác của cô và Đường Mộ Bạch.

Lục Dĩ Ngưng không chỉ không sửa đúng, ngược lại còn rất thích thú.

Cô cười tủm tủm uống ngụm trà, “Học đệ, cậu nói đi.”

“Cơm tối làm thêm một phần nhé!”

“Không thành vấn đề.”

Bên kia quyết đoán cắt điện thoại.

Lục Dĩ Ngưng nhìn di động an tĩnh lại, sau đó cùng Đường Yên Ninh mắt to trừng lớn mắt vài giây, “Ca ca vừa rồi nói gì đó?”

“Bảo mẹ làm thêm một phần cơm nữa.”

“Cho ai?”

“Một người.”

“.....”

-

Diệp Già Lam mang theo một nhà ba người đi vào.

Lúc nộp phí vẫn là dùng thẻ ngân hàng của cô, cô bé thu tiền liếc nhìn cô một cái, “Bác sĩ Diệp, là người thân của chị sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu, sau khi thu lại hóa đơn lại nói cảm ơn cô nàng, mới dẫn ba người kia đi thang máy lên lầu.

Lầu bốn, cửa văn phòng chủ nhiệm khoa vẫn đóng, Diệp Già Lam gõ vài tiếng, chủ nhiệm Ngô bên trong hô to một tiếng: “Vào đi!”

Diệp Già Lam đẩy cửa đi vào.

Vừa vào, cô đã nghe thấy tiếng bài thể dục thứ tám trên đài vang lên, chủ nhiệm Ngô đưa lưng về phía bọn họ, làm tư thế chim ưng con cất cánh.

Diệp Già Lam khụ một tiếng: “chủ nhiệm Ngô, có người bệnh tìm thầy.”

Thân người hủ nhiệm Ngô cứng đờ, ngẩn ra vài giây mới cuống quýt tắt đài đi, ông nâng ly lên uống miếng nước, lúc xoay người lại đã là bộ dạng đứng đắn nghiêm túc cực tiêu chuẩn: “Người nào đến?”

Ông tập trung nhìn qua, sau đó “Nga” một tiếng, “Các người không phải.....”

Diệp Già Lam lại ho khan một tiếng.

chủ nhiệm Ngô lúc này mới dừng câu chuyện, “Vị nào muốn xem bệnh?”

“Cô bé kia ạ.”

Diệp Già Lam vừa rồi hỏi qua tình huống đại khái rồi, lúc này đơn giản thuật lại kết quả kiểm tra lúc trước của cô bé.

Chủ nhiệm Ngô: “Phim chụp CT hôm trước có mang đến không?”

Người phụ nữ lập tức lấy di động ra, “Tôi có chụp lại.”

Phía trên quả nhiên có một tấm ảnh chụp đại não đen trắng, Diệp Già Lam xem không hiểu lắm, nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt đi.

Chủ nhiệm Ngô đẩy đẩy kính viễn thị, “Chụp khi nào đây?”

“Tuần trước ạ.....”

“Đi chụp lại CT não bộ đi, qua một tuần rồi, cũng không biết có hay không.....”

Cũng không biết có chuyển biến xấu hay không nữa.

Diệp Già Lam đưa cô bé kia đi chụp CT não bộ.

Lăn lộn gần nửa tiếng đồng hồ, cô còn chưa nghe được kết quả phân tích của chủ nhiệm Ngô, đã bị đuổi ra ngoài: “Tiểu Diệp, con cũng không phải người khoa bên này, nghe cũng nghe không hiểu đâu.”

“.....”

Diệp Già Lam căn bản không kịp phản bác, cửa đã đóng sập ngay trước mặt mất rồi.

Bên trong cánh cửa, chủ nhiệm Ngô cúi đầu nhìn di động, màn hình sáng lên, phía trên có một tin nhắn rất rõ ràng —— 【 Thầy Ngô, có thể khiến cô ấy ra ngoài không ạ? 】

Đường Ngô gửi.

Anh muốn Diệp Già Lam đi ra khỏi văn phòng.

Chẳng qua Diệp Già Lam lại không biết.

Lúc cô ra khỏi bệnh viện là hơn 7 giờ, bên ngoài trời đã sập tối.

Mùa thu sắp kết thúc, không khí buổi tối lại càng thêm lạnh.

Diệp Già Lam cài lại từng nút chiếc áo gió, đi được vài bước lại dừng lại, cô đi về phía chiếc xe dừng ven đường, sau đó nhìn loại xe cùng biển xe.

Biển số xe thấy rất rõ, là xe Đường Ngô lái hôm nay.

Diệp Già Lam kéo cửa ghế phụ ra, không kéo được.

Cô đành phải bắt đầu gõ cửa số xe, ba tiếng, cửa số xe mới hạ xuống.

Diệp Già Lam mở cửa đi lên, cô nhìn người đàn ông bên cạnh, “Sao còn chưa đi?”

Đường Ngô nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi, “Chờ em.”

Giọng anh rất nhẹ, như còn chưa tỉnh ngủ vậy.

“Vừa rồi ngủ rồi à?”

“..... Ừm.”

Lăn lộn cả đêm, chưa được nghỉ ngơi ngày nào, vừa rồi chờ mãi nên ngủ luôn rồi.

Diệp Già Lam nhỏ giọng lầm bầm: “Mấy ngày không ngủ rồi?”

Đường Ngô không đáp.

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ.

Từ lúc cô xuống xe đến khi lại lên xe, đã qua gần một giờ, trong xe còn nồng mùi thuốc.

“Hút thuốc à?”

“Ừ.”

Đường Ngô thú nhận bộc trực.

Diệp Già Lam mím môi, “Không phải nói không hút sao?”

“Nếu không hút ——”

Đường Ngô xốc xốc mí mắt, nghiêng đầu nhìn cô, “Không hạ hỏa được.”

Giọng điệu của anh ý vị không rõ.

Diệp Già Lam theo bản năng rử rử mắt, tầm mắt vừa muốn chạm đến bộ vị khó nói của người đàn ông, mắt đã bị anh giơ tay che khuất: “Xem nữa là lại lên đó.”

Cô lập tức nhắm chặt mắt.

Đợi vài giây, Đường Ngô mới thu lại, “Buổi tối qua nhà anh nhé?”

“Qua nhà anh..... Làm gì?”

Cũng không thể trách cô nghĩ nhiều được, giọng điệu của Đường Ngô nghe đã thấy không thuần khiết gì rồi.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn qua, khóe môi nửa cười, mi mắt hơi nâng, biết rõ cô hiểu lầm cái gì, giọng điệu lại càng cố tình ái muội, ác liệt hỏi lại một câu: “Em muốn làm gì?”

Editor: *đang sắp hói vì gãi đầu quá nhiều*

Ahuhu, hôm trước không đọc sau nên không biết là bạn Ngô với bạn Ngưng gọi nhau là học tử- học đệ thế này nên lúc trước có dịch là "con" các

kiểu cho nó "thân". Ai ngờ má Cẩm chơi độc, qua mấy (chục) chương mới khiến người ta hoang mang thế này. Tui chả biết phải làm gì luôn. Có chút rối quá bà con ơi. Giờ để bạn Ngô gọi bạn Bạch là cậu, gọi bạn Ngưng là chị và gọi bé Ninh là em??? Thế ư? Ừ biết làm sao luôn giờ.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thích Ôm Em

Diệp Già Lam há miệng thở dốc, nhìn chăm chăm anh hơn nửa phút mới quay đầu đi, cô tỏ vẻ trấn định nhìn phía trước: “Em chả nghĩ làm gì cả.”

Đèn đường bên ngoài đã sáng lên, cả thành phố đều trở nên nhu hòa, Diệp Già Lam nhìn chăm chăm cái bóng của cây đèn đường gần nhất mấy giây, sau đó lại quay đầu lại.

Diệp Già Lam cong môi, hỏi ngược lại: “Anh muốn làm gì?”

Đường Ngô cũng nghiêng người nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng, giọng tay khẽ chạm lên gương mặt cô, nhẹ giọng mở miệng: “Gặp người lớn.”

Đến nhà Đường Ngô, tất nhiên không thể là gặp người lớn nhà cô rồi.

Nhưng gặp người lớn nhà Đường Ngô thì..... trong đầu Diệp Già Lam lập tức hiện ra dáng vẻ bố Đường Ngô - Từ Chấn, từ sâu trong nội tâm cô phát ra chút mâu thuẫn, thu tầm mắt lại, ngón tay hơi hơi nắm lại, gắt gao bám lên ghế dựa làm bằng da kia.

Đường Ngô liếc cô một cái, “Sao vậy?”

“Không sao.”

Diệp Già Lam mím môi, cô nghe thấy tiếng khởi động xe, quay đầu nhìn anh một cái: “Đường Ngô.....”

Đường Ngô không quay đầu lại, “Ừ.”

“Sao đột nhiên lại muốn gặp người nhà anh?”

“Không phải em nói anh là bạn trai em sao?”

“.....”

Diệp Già Lam không ngờ lời qua loa lấy lệ với người phụ nữ kia lại bị anh nghe thấy, lúc này cũng không kịp nghĩ gì, cô cúi thấp đầu, “Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Không cần chuẩn bị,” đằng trước là ngã tư, tranh thủ thời gian chờ đèn xanh, Đường Ngô dừng xe lại, anh nhìn Diệp Già Lam, “Chỉ ăn bữa cơm thôi mà.”

Anh nói càng nhẹ nhàng, cục đá đè trong lòng Diệp Già Lam lại càng nặng.

Cảnh tượng Từ Chấn tìm cô lần đó như đang tái hiện ngay trước mắt, mỗi hình ảnh đều cực kì rõ ràng, Diệp Già Lam bị ép tới không thở nổi, cô theo bản năng giơ tay sờ sờ mũi, không kịp từ chối, di động Đường Ngô để trên xe đã rung lên.

Diệp Già Lam chuyển tầm mắt, nhìn về phía cái di động kia.

Có người gọi tới.

Đường Ngô vẫn y như cũ không hề rời mắt, dường như lực chú ý vẫn chưa từng rời đi, anh đưa điện thoại qua, “Nhận đi.”

Diệp Già Lam “Nga” một tiếng, sau khi thấy tên người gọi đến mới ấn nghe.

Người đầu kia căn bản không đợi cô mở miệng, giọng nói cực nhanh, “Cặp vợ chồng lần trước tới bệnh viện nháo, em còn nhớ không? Trong nào

con gái bọn họ quả nhiên có một khối u ác tính... Nhưng mà Tiểu Đường, làm sao em lại biết thế?”

Đây là giọng của chủ nhiệm Ngô, Diệp Già Lam nhận ra được.

Cô mất vài giây để tiêu hóa những lời này, khóe miệng giật giật, “Chủ nhiệm Ngô.”

Người đàn ông đang điều khiển xe nhường mày.

Chủ nhiệm Ngô rõ ràng cũng sửng sốt một chút, mất mấy giây cũng không có động tĩnh gì, ông nhìn lại số mình vừa gọi, xác định không sai sau mới do dự hỏi: “Tiểu Diệp?”

“Chủ nhiệm Ngô, là cháu.”

“Tiểu Đường ở bên cạnh cháu sao?”

“Anh ấu đang lái xe.”

“Không sao, nói với cháu cũng được.”

Suy xét đến việc Diệp Già Lam không phải là bác sĩ chuyên nghiệp ở khoa bọn họ, chủ nhiệm Ngô lại mở miệng, tốc độ nói rõ ràng chậm đi không ít: “Cơ bản có thể chẩn đoán chính xác vì u não ác tính, khối u có đường kính gần bốn centimet, u đã có dấu hiệu di căn, nên gần đây tình trạng nôn ra lại tăng thêm, thị lực cũng giảm rất nhanh.”*

(*phần này tỉ lệ chính xác 10% do tui dân mù khoa học chả hiểu mô tê gì hết)

Diệp Già Lam vừa rồi bất loa, nên tiếng cũng không nhỏ.

Lời chủ nhiệm Ngô vừa nói, Đường Ngô đã dừng xe ở ven đường.

Diệp Già Lam vẫn chưa hiểu lời ông nói lắm, di động đã bị người ta lấy mất, tay trái Đường Ngô vẫn đặt trên vô lăng, tay phải cầm di động đặt bên tai, mở miệng: “Thầy Ngô.”

Ngô chủ nhiệm: “.....”

Giọng nói này tới khiến cho ông có chút phát ngốc, ngẩn ra vài giây mới “Nga” một tiếng, “Tiểu Đường, 7 giờ sáng mai sẽ mở một cuộc thảo luận bàn bạc phương án phẫu thuật và trị liệu tiếp theo đây.”

Đường Ngô “Vâng” đáp. “Nhưng mà..... Người nhà bệnh nhân hình như không có nhiều tiền như thế, không biết có thể thuận lợi tiến hành phẫu thuật không nữa..... Bỏ đi, trước cứ thương lượng một chút đã.”

Ngón trỏ Đường Ngô nhẹ nâng, gõ nhẹ lên tay lái, “Được ạ.”

Chủ nhiệm Ngô bên kia cúp điện thoại.

Đường Ngô không lập tức khởi động xe, anh dựa vào lưng ghế, giơ tay che mắt lại.

Diệp Già Lam duỗi tay kéo tay anh, “Mệt sao?”

Đường Ngô lật tay cầm tay cô đặt lên mắt mình, “Xác xuất phẫu thuật thành công sẽ không quá cao.”

Hầu hết các cuộc phẫu thuật của khoa thần kinh vốn tỉ lệ thành công đã không cao, huống chi dù có phẫu thuật thuận lợi, trị liệu sau đó cũng có thể nháy ra đủ loại vấn đề.

Diệp Già Lam tuy rằng là người ngoài ngành, nhưng cũng biết những lời này của Đường Ngô không giả.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông một lúc lâu, mắt Đường Ngô bị che mất, dưới ngón tay là chiếc mũi cao thẳng, môi mỏng mím lại, hơi hơi

căng thẳng.

Tinh xảo đẹp đẽ, nhưng cũng lộ ra chút mỏi mệt.

Giọng Diệp Già Lam càng thêm mềm mại, “Để em lái xe, anh nghỉ ngơi một lát đi.”

Đường Ngô vẫn không phản ứng gì.

Cách vài giây, anh mới thả tay Diệp Già Lam xuống dưới, duỗi tay qua sờ sờ tóc cô: “Biết lái à?”

“Đương nhiên biết.”

Tuy rằng Diệp Già Lam thi bốn thì trượt ba nhưng tốt xấu gì cô cũng lấy được bằng lái rồi, cũng đã biết lái được mấy năm nữa.

Diệp Già Lam cởi dây an toàn, “Nói địa chỉ cho em, em bật hướng dẫn là tự lái tới được.”

-

Diệp Già Lam không tính là dân mù đường, hơn nữa hướng dẫn chính xác, rất thuận lợi lái xe tới địa chỉ định sẵn.

Bảo vệ tiểu khu thấy biển số xe, rất nhanh cũng thả cho cô qua.

Lúc Diệp Già Lam lái xe dừng dưới nhà anh, liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ghế phó lái đang nhắm mắt an an tĩnh tĩnh, cho dù đã ngủ, ấn đường vẫn hơi hơi nhăn.

Cô nhẹ nhàng thở dài, giơ tay nhẹ chạm lên ấn đường của anh.

Ấn đường Đường Ngô càng nhăn lại.

Giây tiếp theo, anh mở to mắt, nhìn ra bên ngoài trước, sau đó lại quay đầu nhìn cô: “Tới rồi.”

Đường Ngô cười dai an toàn, xuống xe mở cửa xe cho cô.

Bên này vừa nhìn đã biết là khu nhà giàu, biệt thự thành hàng, cơ bản đều là theo kiến trúc châu Âu, nhìn từ ngoài vào đã biết là tiêu không ít tiền rồi.

Nhưng Diệp Già Lam chả có tâm trạng nào mà xem với chat xét cả, cô có chút khẩn trương, khẩn trương đến nỗi chớp mũi cũng đã đổ mồ hôi.

Vừa suy nghĩ nếu chút nữa đụng phải Từ Chấn thì nên dùng vẻ mặt gì, tay đã bị kéo lại, giọng người đàn ông vang lên bên tai, “Nghĩ cái gì thế?”

“Nghĩ tới người nhà anh.....”

Diệp Già Lam mặc dù đã cố hết sức để khống chế, nhưng vẫn không tự giác lộ ra vẻ khẩn trương, Đường Ngô giơ tay lau lớp mồ hôi trên chóp mũi cô, “Rất khẩn trương à?”

“..... Vẫn ổn”

Vẫn ổn cái rắm.

Diệp Già Lam khẩn trương muốn chết.

Dù sao thì sau cuộc gặp này, có thể Từ Chấn sẽ lại lấy một tờ chi phiếu ra, sau đó bảo cô rời xe con ông ta ra.

Nhưng Đường Ngô căn bản không biết có thể như thế.

Nếu biết ——

Diệp Già Lam quay đầu, giương mắt nhìn mắt người đàn ông bên cạnh, cô hơi hơi hít một hơi thật sâu.

Mặc kệ, cứ thử một lần.

Có thể đi đến cuối cùng cũng hay không đều là số mệnh.

Diệp Già Lam làm tốt công tác chuẩn bị, cô gắng tâm bình khí hòa, bị Đường Ngô lôi kéo đi vào, sau đó nhìn Đường Ngô nhập mật mã cửa lớn, mới vừa đẩy cửa đi vào, tiếng TV phòng khách đã ập đến.

Đây hẳn là bộ phim hoạt hình nổi tiếng gần đây, tiếng nhân vật đã bị xử lí qua, nên càng thêm vẻ hoạt bát đáng yêu.

Diệp Già Lam không tự giác nhìn về nói tiếng phát ra, hai giây sau mới dời đi, cô nhìn thấy một cô bé con dựa trên sofa đang đưa hai gót chân nho nhỏ.

Đường Yên Ninh không thèm quay đầu, nói: “Ca ca, anh về rồi à?”

“Ừ.”

Diệp Già Lam đứng ở ngay cửa, duỗi tay đi túm lấy tay áo Đường Ngô, “Phải đổi giày không?”

Đường Ngô quay đầu nhìn cô, sau đó đột nhiên khước môi gợi lên ý cười, “Tùy tiện đi.”

“.....”

Diệp Già Lam nhìn sàn nhà sáng bóng có thể soi cả người trước mắt, giọng càng thêm nhỏ: “Dép đâu?”

Không có dép sao cô thay được?

Đường Ngô nhìn chân cô, sau đó kéo cửa tủ giày bên cạnh, lấy ra một đôi dép lê mới, mở túi ra, để xuống dưới chân cô.

Diệp Già Lam lập tức đi vào.

Vừa muốn đi qua đóng thảm gần cửa, kết quả vừa nhắc mắt, cô đã thấy Đường Yên Ninh tới bên cạnh từ lúc nào không hay.

Cô bé con nâng đầu nhỏ nhìn cô, mắt mở to long lanh, “Mẹ ơi!”

“.....”

Vì sao nhìn cô lại gọi mẹ?

Diệp Già Lam và Đường Ngô liếc nhau một cái, còn chưa kịp đáp lại, phòng bếp đã truyền đến một giọng nữ, “Làm sao vậy?”

Đường Yên Ninh nâng giọng: “Anh dẫn về một chị gái xinh đẹp này.”

Cửa phòng bếp rớt cuộc lộ ra một cái đầu, mái tóc dài tùy ý buộc phía sau, làn da trắng nõn ónh nhuận, người phụ nữ cực xinh đẹp.

Hẳn là mẹ trong lời Đường Yên Ninh rồi.

Diệp Già Lam nhớ lần trước mình gặp còn cho rằng người ta là bạn gái Đường Ngô, cô gật đầu mỉm cười chào người phụ nữ, “Xin chào ạ.”

Lục Dĩ Ngưng “Ai” một tiếng: “Xin chào.”

Cô cũng bất chấp đang trong phòng bếp giúp đỡ di giúp việc nấu cơm, rửa tay sạch sẽ ra khỏi bếp, tầm mắt dừng trên mặt Diệp Già Lam, nhưng lời lại nói với Đường Ngô: “Rốt cuộc cũng gặp được người, thật không dễ dàng gì.”

Diệp Già Lam bị cô nhìn thì có chút bối rối, hàng mi rũ xuống, quét nhanh qua cả lầu một.

Lầu một ngoài hai mẹ con ra, cũng chỉ có phòng bếp có động tĩnh.

Nhưng Từ Chấn lại không có khả năng ở trong phòng bếp.

Diệp Già Lam nâng nâng mắt, nhìn về phía lầu hai, mới vừa nhìn thoáng qua, tay đã bị nhẹ nhéo một cái, “Tìm ai đó?”

“Chưa thấy biệt thư cao cấp thế này bao giờ..... Tùy tiện ngắm chút ấy mà.”

Lục Dĩ Ngưng phụt cười lên tiếng.

Diệp Già Lam: “.....”

Như thế sợ cô xấu hổ, Lục Dĩ Ngưng sau khi cười lại lập tức nghiêm mặt, “Tên em là Loan Loan đúng không, chị cũng có thể gọi em như thế chứ?”

“..... Có thể ạ.”

“Có kiêng cái gì không, để chị đi bảo dì giúp việc chú ý một chút.”

Diệp Già Lam lắc đầu.

Lục Dĩ Ngưng lại nhìn cô một cái.

Cô bé này xinh đẹp thì rất xinh đẹp, nhưng mà so với Đường Ngô thì dường như có chút bình thường, càng như vậy, Lục Dĩ Ngưng lại càng bội phục cô, cô nàng thu tầm mắt lại: “VẬY hai đứa cứ tùy tiện ngồi chơi đi, Đường yên Ninh, con thành thật một chút.”

Lục Dĩ Ngưng cũng chưa nói được mấy câu, vì tạo không gian cho hai người nên lại lên về phòng bếp.

Không quá vài phút, Đường Ngô đi lên thư phòng trên lầu hai.

Vừa rồi chủ nhiệm Ngô đã gửi kéo ảnh chụp u não của cô bé kia qua, nhìn trên máy tính sẽ rõ hơn một chút.

Phòng khách vì thế chỉ còn lại có Diệp Già Lam và Đường Yên Ninh.

Đường Yên Ninh lại rất thành thật.

Ngoài việc nghiêm túc xem TV, thì chỉ ôm đĩa trái cây ăn trái cây.

Cô bé rất lễ phép, trước khi ăn còn đưa một miếng dưa hấu đưa đến bên môi Diệp Già Lam, “Chị, chị nếm thử đi.”

Diệp Già Lam không từ chối, phối hợp hé miệng.

Sau đó miếng dưa hấu chưa được ăn đến lại lăn từ nĩa rơi xuống, rơi lên quần áo Diệp Già Lam.

Hôm nay cô mặc chiếc áo dệt sam màu vàng nhạt, màu nước dưa hấu bắn lên không tính là quá rõ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

Đường Yên Ninh ý thức được mình vừa gây họa, hai chân vừa ngắn vừa nhỏ lại trắng nộn lạch bạch đi lấy khăn giấy, vừa lấy vừa xin lỗi: “Thực xin lỗi chị, em không phải cố ý đâu.....”

“Không sao không sao.....”

Diệp Già Lam nhận khăn giấy lau hai cái, khăn giấy đã ướt nhúm lại, nhưng lại chẳng thấm thoát gì so với cái áo lông.

Cô đang lo có nên vào toilet chà sát một chút không, thì Lục Dĩ Ngưng vừa nghe thấy tiếng động đã từ phòng bếp dò xét đi ra, “Làm sao vậy?”

Chú ý tới động tác của Diệp Già Lam, Lục Dĩ Ngưng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, cô liếc mắt nhìn Đường Yên Ninh một cái, “Xin lỗi chị chưa?”

Đường Yên Ninh vội gật đầu không ngừng.

Lục Dĩ Ngưng vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của cô bé, ngượng ngùng nhìn Diệp Già Lam nói: “Mấy hôm trước chị có mua mấy cái áo lông, vẫn chưa mặc, nhân cũng chưa cắt nữa, đưa em thử một chút, nếu được thì em tạm nhận mặc nhé, thật sự xin lỗi làm dơ quần áo em rồi.”

Diệp Già Lam vội vàng xua tay, “Không có việc gì, không cần đâu ạ.”

“Vẫn nên thay đi,” Lục Dĩ Ngưng cười nhìn cô một cái, “Có thể vào thư phòng thay mà.”

Diệp Già Lam: “.....”

-

Xét thấy Đường Ngô ở thư phòng, đi thư phòng thay quần áo rất dễ xảy ra vấn đề, Diệp Già Lam vào toilet thay quần áo.

Vừa cởi ra rồi lại mặc vào, tất nhiên không chỉ tốn vài phút được.

Lúc Diệp Già Lam từ toilet đi ra, vừa lúc có người vào nhà, sau đó cô nghe thấy Đường Yên Ninh hô lên “Ba ba”.

Bước chân của cô hơi hơi ngừng lại, không lập tức xuống lầu, ghé vào lan can cầu thang nhìn xuống dưới.

Đường Ngô cũng không biết xuống lầu từ lúc nào, lúc này đang ngồi trên sofa dựa lưng về phía cô, còn nhìn chăm chăm trang web trên màn hình notebook trước mặt.

Đường Mộ Bạch ngồi xuống, rót một chén nước: “Về từ mấy giờ?”

“8 giờ.”

“Tiểu Ngô.”

“Ừm?”

“Năm nay cháu hai mươi sáu nhỉ?”

“Làm sao ạ?”

Màn đối thoại này nghe có chút không thích hợp lắm.

Diệp Già Lam nhẹ nuốt một ngụm nước miếng.

Quả nhiên, cô nghe thấy Đường Mộ Bạch nói: “Nên tìm bạn gái rồi.”

Đường Ngô mặc kệ anh.

Anh đang xem cuộc phẫu thuật cắt bỏ u não thành công ở thiếu nhi.

Đường Mộ Bạch cũng không đợi anh đáp, kéo ngăn kéo bàn trà ra, từ bên trong cầm mấy bức ảnh ra: “Đây là cô bé cùng trường với cháu, kém 2 tuổi.”

Đường Ngô “Ừa” một tiếng.

“Cô bé học võ đạo, tốt nghiệp Học Viện Điện Ảnh.”

“.....”

Đường Mộ Bạch liếc nhìn anh một cái, cầm tấm cuối cùng ra: “Cô bé này lớn hơn cháu ba tuổi.”

Lục Dĩ Ngưng mới từ phòng bếp ra: “.....”

Người này khi nào đã đổi nghề làm môi giới hôn nhân thế hả?

Đường Mộ Bạch tùy ý ném đồng ảnh lên bàn trà, “Đường Ngô.”

“Làm gì.”

“Nữ hơn ba, ôm gạch vàng.”

Đường Ngô rớt cuộc cũng giương mắt liếc anh một cái.

“Cậu không muốn ôm sao?”

“Cậu muốn!”

Đường Ngô hơi hơi chuyển mở mắt, “Bà xã cậu đang nghe ở phía sau đó.”

“.....”

Đường Mộ Bạch lúc này mới thu lại đồng ảnh chụp rồi thả vào ngăn kéo: “Không muốn.”

-

Vì trên đường tự nhiên nhảy ra một bản nhạc đệm kì quái, Diệp Già Lam càng không biết nên xuống lầu thế nào.

Cô vẫn luôn cảm thấy Đường Mộ Bạch có khả năng không thích mình.

Hơn nữa lần này anh còn giới thiệu phụ nữ cho Đường Ngô, ý nghĩ của Diệp Già Lam lại càng được chứng thực, cô đứng dậy lui lại mấy bước.

Mới vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt của mấy người phía dưới, di động cô đã rung lên.

Đường Ngô gửi tin qua: 【 sao còn chưa xuống? 】

【..... Không dám xuống. 】

【? 】

【 cậu anh không phải muốn giới thiệu bạn gái cho anh sao? 】

【.....】

【 em cảm thấy cậu ấy hình như không thích em lắm. 】

Ngẫm lại cũng phải.

Cô đá Đường Ngô như thế, Đường Mộ Bạch nếu còn có thể thích cô mới kì quái đó.

Diệp Già Lam thờ dài, sau một lúc lâu cũng không chờ được Đường Ngô đáp lại.

Mới vừa đánh dấu chấm hỏi, còn chưa gửi qua, bên tai đã có tiếng bước chân lầu tiếng.

Diệp Già Lam giương mắt qua, Đường Ngô vừa vịn đi lên bậc cầu thang cuối cùng.

Anh nhắc chân đi tới, không đợi cô nói gì đã kéo lấy cổ tay cô kéo vào thư phòng: “Thay quần áo cũng lâu như vậy?”

Diệp Già Lam không đáp, cô rất chấp nhất với vấn đề vừa rồi: “Cậu nhỏ của anh có phải rất không không thích em không?”

“Cậu ấy thích hay không với em quan trọng sao?”

Diệp Già Lam nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu, “Còn rất quan trọng nữa.”

Dù sao cũng là người một nhà.

Tuy rằng Diệp Già Lam không tiếp xúc nhiều với Đường Mộ Bạch, nhưng cũng biết tình cảm của anh với Đường Ngộ rất tốt.

Đường Ngộ gật gật đầu, “Anh thích, cậu ấy cũng sẽ thích.”

“.....”

Đây tính là trả lời cái gì chứ.

Diệp Già Lam “VẬY anh không thích ôm gạch vàng sao?”

Đường Ngộ rũ mắt liếc cô, mắt rất đẹp, thủy quang liễm diễm, lúc nhìn cô vừa sâu thẳm lại chuyên chú.

Anh nhìn cô mấy giây, sau đó đột nhiên cong môi cười một cái: “Thích ôm em.”

Vừa dứt lời, Đường Ngộ đột nhiên cúi người ôm lấy cô.

Giọng anh thả nhẹ, “Cậu ấy không biết chúng ta ở bên nhau.”

Dừng lại vài giây, cô lại nhẹ nhàng cười nhạt, “Trước hôm nay, em cũng không biết.”

Nếu không phải nghe thấy cô chính miệng nói hai chữ “Bạn trai”, Đường Ngộ cũng không xác định.

Mỗi bước anh đều đi thật cẩn thận, sợ lại làm gì có lỗi.

Không thể lui về phía sau, nhưng cũng không dám tiến tới.

Diệp Già Lam cảm giác được vòng tay đang ôm mình dần buộc chặt, cô gơ tay đáp lại anh, giọng mềm mại: “Em cũng thích anh.”

Thích rất nhiều năm, hơn nữa ——

“Vẫn luôn thích anh.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Đây chính là khoảnh khắc diệu dàng hiếm có từ khi bọn họ gặp lại nhau.

Diệu dàng đến mức Diệp Già Lam có chút không phân rõ là mơ hay thực.

Cô dùng sức chớp chớp mắt, mãi đến khi xác định người mình đang ôm là chân thật, mới cong cong môi.

Giây tiếp theo, tay ôm bên hông cô hơi hơi buông ra.

Người nọ nhẹ nâng cằm cô lên, sau đó anh cúi đầu, nụ hôn che trời lấp đất đã hạ xuống.

Diệp Già Lam dựa lên vách tường, đầu nhẹ nhàng ngửa ra sau, mới vừa phối hợp há miệng thở dốc, cửa bên cạnh đã bị người ta gõ vang.

Ba tiếng không dài không ngắn, lại rất rõ ràng vang lên bên tai.

Cầm Diệp Già Lam vẫn bị Đường Ngô nâng lên, không thể động đậy, chỉ theo bản năng xoay chuyển đôi mắt, sau đó cô thoáng thấy một bóng người.

Người nọ đứng cách bọn họ không đến nửa thước, như không có gì, cứ nhìn hai người bọn họ thân thiết.

Diệp Già Lam chưa từng gặp phải cảnh như thế.

Trước kia lúc ở đại học, buổi tối, cô và Đường Ngô hôn nhau dưới bóng rùng cây cũng đã thấy hãi hùng khiếp vía, sợ đột nhiên có người đi qua nhìn thấy.

Rõ ràng là động tác thân mật của các cặp tình lữ tình trong thời kì yêu cuồng nhiệt, nhưng có thể là do vấn đề tính cách, đóng cửa lại chuyện gì cũng được, nhưng trước mặt người khác thì không được.

Hiện tại người này đứng ngay bên cạnh, như đang cố ý thưởng thức hai người bọn họ hôn nhau vậy, nhẹ dựa vào khung cửa sổ, anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ, cũng không lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Già Lam phản ứng lại, đưa tay đẩy Đường Ngô đang dè trên người mình ra, quay mặt ra.

Không khí mát lạnh lập tức ào vào mũi, sau đó tiến vào lồng ngực.

Diệp Già Lam hít sâu mấy hơi, bên tai cô đã đỏ bừng, hơi hơi rũ lông mi xuống.

Người dựa trên cửa rốt cuộc cũng mở miệng hỏi: “Xong rồi à?”

Đường Ngô không đáp, anh duỗi tay lau vết nước bên khóe môi Diệp Già Lam, sau đó mới nghiêng mắt liếc nhìn anh một cái.

Đường Mộ Bạch bất động thanh sắc liếc người phụ nữ trong lòng anh, “Ăn cơm.”

Đường Ngô “Ừm” một tiếng, vừa muốn lôi kéo Diệp Già Lam xuống lầu, đã bị người đàn ông phía sau gọi lại: “Chờ đã.”

Diệp Già Lam dừng bước chân.

Tiếng gọi này của Đường Mộ Bạch rất đúng lúc, vừa khi cô ngừng bên cạnh người anh.

“Cậu có lời muốn nói với Diệp tiểu thư.”

Thật là khó cho anh lại còn nhớ được cô họ Diệp.

Diệp Già Lam mím môi, rút tay ra khỏi tay Đường Ngô: “Đường Ngô, anh xuống trước đi.”

“Cậu nhỏ ——”

“Yên tâm, cậu không bắt nạn phụ nữ.”

Đường Ngô nhăn mày càng chặt.

Anh nhìn Diệp Già Lam, người sau cong môi cười với anh một cái, dùng khẩu hình, không tiếng động nói “Không có việc gì”, lúc sau, anh mới khẽ thở dài, nhắc chân ra khỏi thư phòng.

Tiếng bước chân xa dần.

Mãi đến khi hoàn toàn biến mất, Đường Mộ Bạch mới nâng tay, tùy ý đóng cửa phòng, đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống.

Diệp Già Lam theo hướng bên kia tiến vài bước, miệng cô mím lại, nhất thời cũng không biết nên mở lời thế nào.

Yên tĩnh không đến nửa phút, vẫn là Đường Mộ Bạch mở miệng trước: “Hai người hiện tại là có ý gì?”

Anh thật sự rất giống Đường Ngô, chỉ là ánh mắt nhu hòa hơn Đường Ngô vài phần, “Quay lại à?”

Diệp Già Lam gật đầu, “Xem như vậy đi.”

Tuy rằng còn có một ít vấn đề chưa thể giải quyết, nhưng là cũng coi như là đã quay lại rồi.

Cô cảm thấy không thể nào lại chia tay đâu nhỉ.

“Nếu đã chia tay, vì sao lại quay lại?”

Diệp Già Lam đột nhiên bị hỏi vấn đề này.

Đường Mộ Bạch dời mắt khỏi người cô, màn hình máy tính ngay trước mắt vẫn nở, anh tùy ý gõ mấy chữ "Bác sĩ Hoa Khê đánh người", sau đó search.

Trang web rất nhanh đã hiện ra tin.

Gần nhất có một tin được up cách đây 2h.

Xem ra vẫn chưa khống chế được.

Đường Mộ Bạch nhìn nhìn, sau đó lại thu mắt lại, chuyển qua nhìn Diệp Già Lam.

Cô gái này xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng anh vẫn không hiểu nổi Đường Ngô mê mẩn như thế là vì điểm nào.

Anh tùy tay cầm cây bút bên cạnh, kẹp ở giữa hai ngón tay nhẹ nhàng xoay hai vòng, thay cô trả lời: “Vì phát hiện còn thích nó, không có nó thì không thể?”

Diệp Già Lam cũng không vòng vo, gật đầu đáp: “Vâng.”

Đường Mộ Bạch nhìn cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên mím môi: “Chia tay cũng là do cô nói phải không?”

“..... Vâng.”

Được, quyền lựa chọn hoàn toàn không nằm trong tay Đường Ngô.

Đúng là không có tiền đồ.

Đường Mộ Bạch dừng động tác xoay bút, sau đó nhẹ nắm gõ đẩy bút lên mặt bàn.

Diệp Già Lam có chú ý tới, đó là tư thế thường dùng khi cầm dao phẫu thuật.

..... Nên là muốn giải phẫu cô sao?

Tâm mắt cô dừng trên cây bút trong tay người nọ.

Giây tiếp theo, cô thấy cây bút kia bị thả nhẹ trên bàn, “Sinh hoạt cá nhân của Đường Ngộ tôi mặc kệ, nó muốn yêu đương hay kết hôn với ai đều tùy nó, nhưng mà, Diệp tiểu thư ——”

“Thương tổn lần hai so với lần đầu tiên sẽ càng đau đớn hơn, cô hiểu ý tôi chứ?”

Đường Mộ Bạch đã đứng lên, “Nếu không thì hiện tại cũng đừng bắt đầu, nếu không.....”

“Học trường.”

Diệp Già Lam nhớ rõ Đường Mộ Bạch học cùng trường với cô.

Cô thật sự không biết nên xưng hô với anh thế nào, bắt chước Đường Ngộ gọi "Cậu nhỏ" có vẻ không thích hợp, nên miệng cô hơi nhanh trực tiếp gọi hai hai chữ này.

Ánh mắt Diệp Già Lam nhìn anh kiên định hơn không ít, “Hôm nay em đã cùng Đường Ngộ đến đây, ngài nên biết có ý gì rồi chứ.”

Đường Mộ Bạch bị cô gọi có sửng sốt một chút.

Qua vài giây, anh nhẹ nhàng xuy một tiếng, “Hy vọng cô nhớ kỹ lời hôm nay nói.”

“Đi xuống ăn cơm đi,” Đường Mộ Bạch khép máy tính lại, “Nếu không Đường Ngô lại cho rằng tôi bắt nạt cô.”

Đường Mộ Bạch không bắt nạt cô.

Nhưng lòng bàn tay Diệp Già Lam vẫn ra không ít mồ hôi, hai tay cô vì mấy phút trong thư phòng ấy nắm chặt thật chặt, mãi cho đến khi ăn xong cơm tối, vẫn còn yếu sức.

Bữa cơm ăn vẫn tính là hài hòa.

Đường Ngô và Đường Mộ Bạch nói không nhiều lắm, nhưng Đường Yên Ninh lại tương đối âm ỉ, giúp không khí sinh động lên không ít.

Cơm nước xong đã gần 9 giờ.

Đường Ngô lái xe đưa Diệp Già Lam về nhà, lúc ngừng xe dưới nhà cô, anh mới mở miệng hỏi: “Cậu anh nói gì với em?”

Diệp Già Lam vốn dĩ đang cởi dây an toàn, nghe thấy anh hỏi, tay cứng lại một chút, cô quay đầu nhìn anh: “Bảo em tốt với anh một chút.”

Đường Ngô nhướng mày nhìn cô.

“Thật sao?.”

“VẬY em nói sao?”

“Em nói vâng.”

Diệp Già Lam cởi dây an toàn, “Em sẽ đối tốt với anh.”

Đường Ngô cong môi, anh cũng cởi dây an toàn, “Không mời anh lên làm một chút sao?”

Diệp Già Lam nhìn thời gian.

9 giờ 15.

Cũng không tính là quá muộn, cô gật gật đầu, kéo cửa xuống xe trước, “Trước 10 giờ phải ra khỏi nhà em.”

Đường Ngô chớp mắt, không đáp.

Diệp Già Lam mấy ngày nay tương đối bận, hầu như toàn ở bệnh viện cả, trong nhà đã mấy ngày không có dọn dẹp rồi.

Nhưng cũng may ngày thường cô rất sạch sẽ, nên trong nhà không dọn cũng không tính là loạn.

Diệp Già Lam mở cửa đi vào, lục tủ giày nửa ngày cũng không tìm được dép lê đi một lần, cô chỉ đành nhún vai, “Đi cả giày vào đi.”

Cô mở đèn phòng khách lên, sau đó đi thẳng đến tủ lạnh, cầm hai lon Coca lạnh qua.

Mới vừa đưa một lon qua, cô đã nghe Đường Ngô nói: “Uống ít đồ lạnh thôi.”

“.....”

Diệp Già Lam ngoan ngoãn bỏ lon của mình sang một bên, không dám uống.

“Đói sao?”

“..... Ừm?”

“Thấy cả tối em gần như chả ăn được gì.”

“Buổi chiều ăn không ít trái cây rồi.”

Bác sĩ nói dạ dày không tốt lắm, phải ăn nhiều trái cây.

Từ sau lần cô bị đau dạ dày kia, trong văn phòng liền có không ít trái cây, cứ lúc nào nhàm chán là ăn.

Đến buổi chiều ăn quá nhiều, nên vào bữa tối lại không quá đói bụng.

Ánh mắt Đường Ngô xẹt qua cái bụng bằng phẳng của cô, sau đó nâng lên, nhìn mặt cô.

Diệp Già Lam chú ý tới tầm mắt anh không thích hợp lắm, suy nghĩ vài giây định đánh đòn phủ đầu: “Ngồi cũng ngồi, ngày mai còn phải đi làm, anh nên về.....”

“Làm gì?”

“.....”

“Vừa rồi không phải nói lên ngồi một chút sao?”

“Ừ,” Đường Ngô cúi đầu, không chút để ý cởi bỏ cúc áo sơ mi cùng cổ tay áo, “Là làm một chút.”

Anh cố ý nhấn mạnh ba chữ sau.

Diệp Già Lam hiểu ngay ý anh, lập tức đứng lên, vừa muốn vào nhà tay cô đã bị túm về.

Tay người đàn ông dùng sức, trở mình đè cô lên sofa, “Còn chưa có làm, em chạy cái gì?”

Tư thế này bị anh đè ở dưới thân, Diệp Già Lam vừa nhấc mắt là có thể nhìn thấy đèn trần.

Quá sáng.

Diệp Già Lam theo bản năng híp híp mắt.

Chỉ động tác này của cô, cái áo lông mới được thay không lâu đã bị xốc lên, không khí tràn vào, cô không tự giác rụt rụt ra sau.

“Làm gì.....”

Mới vừa nói xong, ngón trỏ người nọ đã nhẹ nhàng đề lên môi cô, “Đừng nói chuyện, chỉ một lần.”

“Anh.....”

“Nếu nói chuyện, vậy hai lần.”

“.....”

Quả thực là điều kiện chèn ép người ta mà.

Diệp Già Lam hoàn toàn ở trong hoàn cảnh xấu.

Cô đương nhiên không phải ghét bỏ thân mật cùng Đường Ngộ, nên cũng để mặc anh cởi áo trên, sau đó lại rơi xuống váy dưới.

Sau đó cô bị ôm vào giường trong phòng ngủ.

Lại sau đó, chìm trong bóng đêm, cảm quan vô cùng rõ ràng, tiếng thờ đốc vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, một tiếng tiếp một tiếng.

Đường Ngộ thật sự chỉ làm một lần.

Tự chủ của anh từ trước đến nay vẫn rất mạnh, sau khi xong việc còn ôm cô đi tắm.

Hai người trần như nhộng, thân mật tiếp xúc, nhưng cũng không thể va chạm ra được tia lửa nào.

Bị ngâm nước ấm gần nửa tiếng đồng hồ, thần kinh của Diệp Già Lam cũng thả lỏng, thiếu chút nữa ngủ luôn trong bồn tắm.

Cuối cùng, lúc bị thả lại trên giường lần nữa, ý thức của cô mới tỉnh táo lại mấy phần, phía sau giường lún xuống, có cánh tay vòng qua ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng.

Sau đó đèn bàn trong phòng ngủ bị đóng lại.

Diệp Già Lam mở mắt, nhìn ra bóng đen đen kịt ngoài cửa sổ, nhẹ giọng mở miệng: “Đường Ngô.”

“Ừ?”

Giọng anh cực nhẹ, âm hơi kéo dài, có chút thoả mãn, còn có chút mệt không rõ.

“Sao anh không hỏi vì sao em lại chia tay với anh?”

“Hỏi rồi.”

Anh quả thật đã hỏi rồi.

Lúc ấy Diệp Già Lam thuận miệng dùng một cái cố qua loa lấy lệ, nói bọn họ không hợp.

Mắt dần dần có thể thích ứng bóng tối, thậm chí có thể nhìn thấy khung cửa sổ màu trắng, cô lại hỏi: “Vì sao không hỏi không hợp cái gì?”

“Không thích hợp cái gì thế?”

Diệp Già Lam thở dài trong lòng, lúc lại mở miệng, giọng có chút lạnh nhạt: “Anh biết em có chị gái chứ?”

Người đàn ông phía sau mở mắt ra, mắt sâu thăm sáng ngời.

Anh "Ừ" một tiếng.

Diệp Già Lam: “Chị của em tên là.....”

“Dư Oánh.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Có Qua Có Lại

Diệp Già Lam ngân ra.

Cô chắc chắn mình chưa từng nói chuyện Dư Oánh với Đường Ngô, chuyện này vốn là vết sẹo khắc sâu trong lòng cô, chạm vào một cái lại đau.

Trừ mỗi năm tới sinh nhật Dư Oánh, còn hầu hết thời gian khác, Diệp Già Lam và Dư Thu Hoa đều lựa chọn quên đi.

Đến nỗi, dù là Đường Ngô, trong ấn tượng của Diệp Già Lam, anh hoàn toàn không nhớ rõ về Dư Oánh.

Cô không rõ quá trình trị liệu hai nhân cách của Đường Ngô lắm, cũng không biết mấy năm trước anh đã nhớ lại nên hôm nay, nằm trong vòng tay anh, nghe cái tên này, còn tưởng bản thân đã nghe lắm.

Diệp Già Lam nín thở mấy giây, sau đó mới lại chậm rãi thở hắt ra.

Người đàn ông phía sau ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, anh mở mắt ra, cũng nhìn về phía khung cửa Diệp Già Lam đang nhìn.

“Anh nhớ rõ.”

Tay phải của Diệp Già Lam rũ xuống, nắm chặt ga giường phía dưới
“Có thể nói với em về chị ấy không?”

Từ sau khi Dư Oánh tới phía bắc học đại học, cũng chỉ đến khi nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể về nhà, ngày thường chị lại hiếu học, lúc nghỉ,

về cũng không sớm như bạn học khác, ở nhà cũng chỉ đến nửa tháng là cùng.

Hiểu biết của Diệp Già Lam với chị cũng càng ngày càng ít.

Cho nên dù cô biết Dư Oánh có bạn trai.

Nhưng lại không biết bạn trai của chị là ai.

Đường Ngô nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi cô: “Muốn nghe cái gì?”

“Nói một chút về người chị ấy thích đi.”

Người Dư Oánh thích, cũng chính là Từ Chấn.

Lần này người phía sau lại không lên tiếng nữa.

Tiếng anh hít thở nhợt nhạt, nụ hôn ấm áp lại nóng bỏng rơi trên cổ cô, nhưng Diệp Già Lam lại chẳng cảm nhận được chút ấm áp nào.

Diệp Già Lam mím môi, trước khi anh mở miệng đã nói: “Anh nhớ lại từ khi nào?”

“Lúc Hạ Chí đi.”

Lúc Hạ Chí đi, cũng chính là kì 2 năm nhất, so với Diệp Già Lam biết việc này còn sớm hơn hai năm.

Trong hai năm ấy, anh hoàn toàn không có nói một chữ nào.

“Vì sao không nói cho em biết?”

“Nói cho em,” Đường Ngô hôn xuống, môi anh trật vị trí, dừng trên cổ Diệp Già Lam, trên người cô còn mang theo hương sữa tắm, anh hôn thật cẩn thận, “Sau đó chờ em chia tay với anh sao?”

Diệp Già Lam đột nhiên nói không lên lời.

Cô cũng không muốn chia tay.

Nhưng trước có bố Đường Ngộ là Từ Chấn, sau lại có mẹ cô là Dư Thu Hoa.

Hai người kia hẳn đều sẽ không muốn hai người duy trì tình này.

Đương nhiên quan trọng nhất là lúc ấy Diệp Già Lam không biết Đường Ngộ đã nhớ lại việc này.

Cho nên Từ Chấn hỏi cô lẽ như có một ngày, sau khi Đường Ngộ biết những việc này, đối với cô luôn áy náy thì phải làm sao bây giờ, Diệp Già Lam đã lùi bước.

Cô lựa chọn ngăn chặn thương tổn, dừng bước trước khi Đường Ngộ nhớ ra.

Mãi đến hôm nay, Diệp Già Lam mới biết được người biết sự thật muộn nhất lại chính là mình.

Trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên có phản ứng gì, bàn tay nắm lấy ga giường lại càng thêm chặt, sau khi buông ra lại nắm chặt, cô hít một hơi sâu, vùi đầu vào gối.

Không khí để hô hấp càng ngày càng ít, Diệp Già Lam ngược lại lại cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Cô nghẹn một hơi, chờ đến khi cả cái gối đều bị hô hấp của cô làm ấm, cô đã bị người ta ấn bả vai xoay mặt ra.

Ngón tay Đường Ngộ nhẹ nhàng vuốt ve lên vai cô, giọng càng thêm thấp: “Thật xin lỗi.”

Ngữ điệu này, Diệp Già Lam đã từng nghe ở đâu nhỉ?

Là lần đó Diệp Già Lam ngất xỉu, lúc bị Đường Ngô biết cô từng sảy thai.

Anh vẫn áy náy với cô.

Giống hệt lời Từ Chấn từng nói.

Diệp Già Lam dùng sức cắn môi dưới, giọng ần ần có chút run: “Đường Ngô, có phải anh cảm thấy rất áy náy với em không?”

Hoặc là nói, hiện tại Diệp Già Lam không xác định anh với cô, rốt cuộc là áy náy hay là yêu nữa rồi.

Lời Từ Chấn nói phảng phất vẫn rõ ràng bên tai, cô đột nhiên sợ nghe được đáp án.

Nhưng lời nói ra lại như bát nước hắt đi, muốn thu lại cũng không được.

Diệp Già Lam nhắm mắt lại, cảm hơi hơi ép xuống, lúc đụng tới xương quai xanh, bàn tay ấn trên vai cô đột nhiên dùng sức, sau đó xoay người cô lại.

Giây tiếp theo, Đường Ngô xoay người đè ở lên người cô.

Ánh đèn trong nhà tù mù, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng phân biệt rõ được khuôn mặt và biểu cảm của anh.

Diệp Già Lam nhìn khuôn mặt anh vài giây, sau đó chuyển mắt, nhìn lên trần nhà.

Đường Ngô giơ tay khẽ chạm lên mắt cô, “Em cảm thấy thế nào,”

Diệp Già Lam lại chậm rì rì chuyển tầm mắt về.

“Em không biết.”

“Yêu!” Đường Ngô không chớp mắt nhìn cô, một lát, anh hơi cúi đầu, hôn xuống, từ trán đến chóp mũi, lại đến gương mặt, xẹt qua khóe môi trực tiếp hôn lên cằm cô, “Anh chỉ áy náy với chị em thôi.”

Tuy rằng chuyện của Từ Chấn cũng chẳng liên quan gì tới anh, ông ta làm sai, cũng không cần đến Đường Ngô phải đi bồi tội. cùng hấn không nhiều lắm quan

Nhưng không có cách nào, cho dù anh không muốn thừa nhận, thì cả trên huyết thống và pháp luật bọn họ đều là cha con.

Cứ coi như không đề cập tới vấn đề cha thiếu nợ thì con phải trả, nhưng can hệ vẫn không thoát được.

Từ Chấn phạm sai lầm, không hề nghi ngờ sẽ ảnh hưởng đến anh.

Diệp Già Lam chính là sợ trong lòng anh không qua được, nên mới dao sắc chặt đay rồi, đề nghị chia tay.

Chia tay xong liền hết chuyện.

Có khả năng Đường Ngô cả đời đều nhớ không nổi Dư Oánh là ai, mà cho dù nhớ ra, bọn họ cũng đã chia tay, sẽ không kích thích tạo ra cái bọt sóng gì.

Nhiều lắm là áy náy buồn bực mấy ngày, sau đó cuộc sống của anh sẽ trở lại quỹ đạo cũ.

Nhưng từ ngày anh trở về, mọi chuyện là chệch quỹ đạo cả lượt.

Diệp Già Lam hồi hận.

Hồi hận dứt khoát chia tay anh như thế.

Cô không trốn tránh nữa, dương mắt lên nhìn vào mắt anh.

Đường Ngô nói yêu cô, vậy cô sẽ tin.

Đáy mắt người đàn ông có vụn ánh sáng nhỏ lướt qua, dịu dàng lại lóa mắt, Diệp Già Lam nhìn chăm chăm một lúc lâu, sau đó đột nhiên duỗi tay ôm lấy anh, cũng hôn lên cằm anh.

Đường Ngô lúc này đang đè trên người cô, da thịt thân cận, Diệp Già Lam rõ ràng có thể cảm nhận được độ ấm tăng vọt trên người anh, cùng với vật nào đó đang đè lên bắp đùi cô.

Chân Diệp Già Lam mềm nhũn, sợ chờ lát nữa lại không cần thận gọi lên lửa trên người anh, vội vàng lại lui về, trở mình đẩy anh ra, kéo chặn qua giả bộ ngủ.

Lửa trong người Đường Ngô đã bị câu lên cả.

Anh nằm thẳng được hơn nửa phút, tuy rằng không đụng tới Diệp Già Lam, nhưng mùi hương trên người cô lại ngang ngạnh cứ bay qua, đồng lửa lớn kia không sao dập đi nổi.

Đường Ngô hít sâu một hơi: “Diệp Già Lam.”

Diệp Già Lam thấy cô thật sự không được, cũng không cố ý giả bộ ngủ: “..... Ừa?”

“Anh ở nước ngoài nhiều năm như vậy, không có quen bạn gái nào, cũng không có cùng người phụ nữ nào lăn giường, cũng không chạm tay người khác phái.”

“..... Nga.”

Rõ ràng là một khoảnh khắc ấm áp cảm động, Diệp Già Lam lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Tiếng hít thở phía sau tới gần, sau đó áo ngủ của cô bị kéo xuống, “Cho nên, em hiểu không?”

“Em không hiểu.”

Diệp Già Lam còn chưa kịp lôi kéo chăn bò về phía trước, đã bị anh túm eo kéo về, “Không hiểu thì anh dạy cho em.”

“Không cần.....”

Lời mới vừa nói ra, miệng đã bị người ta hôn lấy.

Ngón tay người nọ một đường nổi lửa, đầu Diệp Già Lam cũng như bị thiêu cháy vậy, thiêu đến cháy luôn cả lí trí của cô khiến cô quên cả động tác kháng cự đẩy anh ra.

Nhiệt độ trong phòng từng chút tăng lên.

Đường Ngô khó được một lần phóng túng.

Vừa rồi lời nói của anh thật ra có cũng không giả, trừ mỗi câu cuối cùng.

Anh là bác sĩ, khó tránh khỏi sẽ có tiếp xúc tay chân với người khác phái, nhưng mà ngành anh học tốt hơn Đường Mộ Bạch rất nhiều, nhiều nhất cũng chính là chạm vào chỗ bị đau của bệnh nhân thôi.

Nước ngoài đổi tình yêu và tình dục từ trước đến nay đều cởi mở, mấy bạn cùng chung cư ở đại học cũng không phải không có ai từng mang bạn gái về.

Vừa đến buổi tối, ván cửa và vách tường đều vô hiệu trước mấy loại âm thanh nào đó.

Đường Ngô là một ngoại lệ.

Anh thờ ơ mà nghe những âm thanh thân thiết ấy, ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy là Diệp Già Lam thiếu anh.

Thiếu anh nhiều thứ như vậy.

Nhưng khi bình tĩnh lại, cái ý niệm này đã nhanh chóng bị anh ném ra sau đầu.

Coi như là anh đơn phương tình nguyện.

Đơn phương tình nguyện vì cô thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy.

-

Sáng hôm sau lúc Diệp Già Lam tỉnh dậy, bên giường kia đã trống rỗng.

Cô duỗi tay sờ sờ ga giường bên cạnh, đã lạnh.

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi sáng.

Bên ngoài trời còn chưa sáng, nhưng trên WeChat lại có một tin nhắn mới, click vào xem, tên ghi chú khiến cô thật hoảng sợ.

Phía trên chỉ hai chữ: Ông xã.

Ông xã?

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cho rằng mình đăng nhập sai tài khoản, sau khi xác nhận không có vấn đề, cô mới lại click mở tài khoản của người tên “Ông xã”, nhìn thoáng qua.

Vòng bạn bè trống không, ảnh đại diện cũng trống.

Diệp Già Lam thử gửi qua một câu: 【 Đường Ngô? 】

Người nọ đáp rất nhanh: 【 Ừ. 】

“.....”

Vừa muốn đi sửa tên, Đường Ngô lại gửi qua một tin: 【 không được sửa. 】

“.....”

Anh thật sự hiểu biết cô đấy.

Diệp Già Lam nhìn hai chữ kia mà nổi hết cả da gà, cô bò từ trên giường dậy, 【 như vậy bị người khác nhìn thấy thì không tốt lắm. 】

【 sao lại không tốt? 】

【 chúng ta còn chưa kết hôn. 】

Hơn nữa trước mắt thậm chí căn bản còn không có kế hoạch kết hôn.

Nghĩ đến cái này, Diệp Già Lam khẽ thở dài.

Hiện tại Dư Thu Hoa không biết chuyện điên rồ của Dư Oánh và Từ Chấn, nếu mà biết, không biết sẽ nổi lên trận sóng to gió lớn gì nữa đây.

Diệp Già Lam thất thần vài giây.

Vài giây sau, Đường Ngô đã gửi WeChat qua: 【 rồi sao nữa, người cũng để cho em đề rồi, em không định chịu trách nhiệm với anh đấy à? 】

“.....”

Cảm xúc mới vừa nảy ra của Diệp Già Lam bị một chậu nước nhanh chóng diệt sạch, cô trừng mắt liếc màn hình di động, khóe môi cong lên lại nhanh chóng nhấp thẳng.

Cô không lại nói lý với Đường Ngô, đi toilet rửa mặt.

Sau khi ra tới, thay xong quần áo Diệp Già Lam mới lại hỏi: 【sao anh lại đi sớm như vậy?】

【 mở hộp. 】

Diệp Già Lam nhìn thời gian.

Chưa đến 9 giờ, cô gõ mấy chữ: 【 vất vả rồi. 】

Gửi rồi lại không yên tâm, cô lại hỏi: 【 ăn sáng chưa? 】

【 chưa. 】

Người nọ càng thêm lời ít ý nhiều.

Diệp Già Lam không quấy rầy anh làm việc nữa, đơn giản thoa ít son môi rồi ra ra khỏi phòng.

Buổi sáng thời gian không nhiều, Diệp Già Lam cũng không kịp làm cơm sáng.

Cô mua ở cửa hàng cạnh bệnh viện hai phần bữa sáng, một phần tự cầm về văn phòng mình, một phần giao cho cùng đồng nghiệp cùng văn phòng Đường Ngô.

Ánh mắt nam bác sĩ nhìn cô đã không phải đơn giản chỉ cần dùng từ ái muội để hình dung nữa rồi, anh ta cười cười đáng khinh với cô, Diệp Già Lam mím môi, tái nhợt vô lực mà giải thích: “.....có qua có lại thôi.”

Mới vừa nói xong, giọng nam vang lên, cười như không cười:” Có qua có lại thôi à,..... Phải không? “

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đi Ăn Cơm Không?

Diệp Già Lam nhẹ buông tay xách túi.

Nam bác sĩ đưa bữa sáng qua, ánh mắt cậu ta ái muội không rõ nhìn Diệp Già Lam, sau đó mới lại giương mắt nhìn về phía người đàn ông đứng sau cô: “Nhanh như vậy đã xong rồi à?”

Đường Ngô đã nhắc chân đi tới.

Chiếc áo blouse trắng trên người anh sạch sẽ không nhiễm hạt bụi nhỏ nào, ngay cả cổ tay áo cũng phẳng phiu, anh hơi hơi xắn cổ tay áo lên chút, nhẹ “Ừ” một tiếng.

Nam bác sĩ cũng không hỏi nhiều, cậu ta lại cười tủm tỉm nhìn Diệp Già Lam: “Bác sĩ Diệp, vừa rồi cô nói có qua có lại đúng không?”

“A?”

Nam bác sĩ dường như sợ cô nghe không rõ, nên còn đặc biệt cúi thấp xuống, khoảng cách giữa hai người kéo gần lại, Diệp Già Lam vừa nhắc mắt đã thấy khuôn mặt bị phóng đại của cậu ta, cô vội vàng lui về phía sau nửa bước, bất chi bất giác lên tiếng: “Ừm.”

“Nếu ngày mai tôi cũng đưa bữa sáng cho cậu, vậy có phải đến hôm sau cô cũng sẽ có qua có lại mà đưa cơm cho tôi không?”

Cậu ta đương nhiên chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.

Nhìn tình hình này, đến cả người mù cũng có thể thấy được ái muội giữa hai người này, cậu ta cũng không có ý định chặt đứt nhân duyên nhà người ta.

Huống chi dựa theo tiêu chuẩn kén vợ tuyển chồng của hai người này, trăm phần trăm cậu ta chen không lọt.

Nam bác sĩ chỉ là muốn nhìn phản ứng của Diệp Già Lam chút thôi.

Kết quả lại thấy mắt cô lóe lên, còn chưa nói gì, cậu ta đã bị người ta lôi cổ áo đẩy mạnh vào văn phòng.

Động tác người đàn ông mau, hơn nữa còn rất lưu loát.

Diệp Già Lam chỉ cảm thấy trước mắt lóa đi vài giây, có thứ gì mơ hồ hiện lên, sau đó vị nam bác sĩ bà tám kia đã bị xách cô vào trong văn phòng.

Tay Đường Ngô còn đặt trên then cửa, anh quay đầu nhìn Diệp Già Lam, “Tối qua sao không thấy em có qua có lại gì?”

“.....”

So với anh, Diệp Già Lam quả là thuần khiết như trang giấy trắng vậy.

Cung phản xạ trong phương diện này so với người khác đều dài hơn, cô sửng sốt một lát mới phản ứng lại được, trừng mắt nhìn Đường Ngô một cái rồi xoay người về văn phòng của mình.

Sau đó “Phanh” một tiếng, cô kéo cửa vào vang rung cả trời.

Hứa Luyến ngồi cạnh cửa không đến nửa thước bị cô dọa cho hoảng sợ, “Mới sáng ra là ai to gan chọc cậu tức giận thế hả?”

Diệp Già Lam quay đầu nhìn Hứa Luyện, sau đó mặt không đổi sắc chém lung tung: “..... Có gió, gió thổi đó.”

“Nổi gió rồi sao? Lúc tớ ở bên ngoài vẫn lặng mà.”

Diệp Già Lam cười một cái, không nói tiếp.

Cô bình tâm lại, sau đó trở lại bàn làm việc tiếp tục công việc, “Luyện Luyện, hôm nay sao cậu đến sớm thế?”

“Có họ hàng xa ở dưới quê, mấy năm trước được chuẩn đoán là tâm thần phân liệt, định hôm nay vào thành phố xem thử, sáng sớm tớ đã bị mẹ réo rồi.”

Diệp Già Lam ngồi ngay ngắn, mở máy tính ra xem báo cáo bệnh tình của mấy bệnh nhân: “Mấy giờ đến?”

Hứa Luyện xem đồng hồ, “Nếu không bị kẹt xe thì chắc hơn 8 giờ.”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

“Loan Loan.”

“Ừ?”

“Hôm nay cậu có rảnh không?”

Diệp Già Lam nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía Hứa Luyện, “Muốn tớ khám cho họ hàng nhà cậu à?”

“Cũng không phải biết phải làm sao nữa,” Hứa Luyện thở dài, “Cậu cũng biết bệnh viện không cho phép bác sĩ khoa chúng ta khám cho bạn bè người thân mà.”

“Xem tình huống đã.”

Diệp Già Lam thật sự không dám tùy tiện đáp ứng, dù sao đợi cô còn một đồng chuyện mà.

Dì Tào 307 phải qua xem một chút, cháu gái dì Tào cũng không biết khi nào có thể ở lại viện để trị liệu.

Lớn lớn bé bé đều là chuyện, cùng nhau ép Diệp Già Lam tới có chút phiền.

Cô lắc lắc đầu, không nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng này đó nữa, tập trung lực chú ý xem báo cáo bệnh tình của bệnh nhân.

Sáng nay Bắc Thành vẫn kẹt xe, xe trên đường lớn một nhích cũng khó rời.

Họ hàng xa nhà Hứa Luyện đến hơn 8h cũng chưa tới bệnh viện.

Diệp Già Lam cũng không cố tình chờ bọn họ, sau khi kiểm tra xong phòng bệnh, bắt đầu từ phòng 307, đi thăm dì Tào.

Dì Tào không có người nhà chăm sóc bên cạnh, ngày thường cũng là y tá phụ trách phòng bệnh hỗ trợ chăm sóc dì, mới mấy ngày không gặp, dì tựa hồ đã gầy đi một vòng, tóc cũng bạc trắng.

Lúc Diệp Già Lam đi vào, y tá cũng vừa muốn đẩy cửa đi ra, vừa thấy cô là cong môi cười một cái, “Bác sĩ Diệp, chị đã đến rồi?”

Người bên trong gầy trơ cả xương, trên mu bàn tay vẫn cắm ống tiêm, vừa truyền dịch vừa ngủ rồi.

“Mới vừa ngủ,” y tá đóng cửa lại, “Hai ngày này dì ấy không chịu ăn cơm, vẫn phải truyền dịch dinh dưỡng.”

Diệp Già Lam cách tấm kính cửa nhìn vào trong.

Y tá thở dài: “Bác sĩ Diệp..... Viện phí của dì Tào nên nộp rồi, lần trước giao kỳ hạn là đến thứ bảy tuần này, cũng không còn mấy ngày nữa.”

Diệp Già Lam cũng thở dài, “Bác sĩ Lưu về chưa?”

Bác sĩ Lưu chính là bác sĩ phụ trách của dì Tào.

Y tá gật đầu, “Chiều nay là về, hôm trước lúc nói chuyện này với bác sĩ Lưu, bác sĩ Lưu lại rất vui vẻ.”

“Vui vẻ gì?”

“Bác sĩ Lưu nói, không nộp tiền viện phí là có thể đuổi ra khỏi bệnh viện, đến lúc đó dù có xảy ra chuyện gì cũng không còn liên quan đến bà ấy.....”

Diệp Già Lam khẽ nhú mày.

“Bác sĩ Diệp, cô cũng biết bác sĩ Lưu đang bình chức danh, hận không thể sớm đem củ khoai nóng bỏng tay này ném ra ngoài.”

Diệp Già Lam lại liếc mắt nhìn người đang an tĩnh nằm ngủ trên giường bệnh, thở ra một hơi buồn bực, “Mấy ngày nay tình trạng dì ấy thế nào, trừ không ăn cơm còn có ý định tự sát không?”

“ không có.”

“Vậy là tốt rồi, thuốc cứ theo liều cho dì ấy uống là được,” Diệp Già Lam xoay người rời đi, đi được vài bước lại bỗng nhiên dừng lại, “Tiểu Vân, cháu gái dì Tào bị bệnh, ngày thường lúc nói chuyện phiếm với dì ấy tốt nhất cứ tránh đi nhé.”

“Dạ, bác sĩ Diệp.”

Diệp Già Lam cười với cô bé một cái, sau đó đi sang phòng bệnh khác.

Bệnh nhân Diệp Già Lam phụ trách không nhiều lắm, đi hết một vòng cũng chưa đến 11 giờ.

Cô mua lon coca ở máy bán hàng tự động, cầm trong tay đi về phía văn phòng, đến khi cách văn phòng khoa tâm thần mấy mét đã nghe được tiếng từ phía văn phòng bọn họ truyền tới ——

“Tiểu Luyến. Đồng nghiệp cháu khi nào thì về hả?”

“Có không thu tiền không? Có thể có chút tiện nghi không?”

Diệp Già Lam thả chậm bước chân, đi đến càng gần tiếng bước chân càng nhẹ.

Giọng nam bên trong không nhỏ, “Có thể thuận tiện xem xem sức khỏe thím cháu có không vấn đề gì không? Sao nhiều năm vẫn không mang thai.....”

Diệp Già Lam dừng chân, hai tay nắm chặt lon Coca.

Đồ uống từ máy bán hàng tự động đều là loại lạnh, tay phải cô cầm lon Coca lạnh bắt nứa, ngón tay đều đã lạnh đến phát cứng.

Nước tụ lên trên thân lon Coca chảy xuống kẽ tay cô.

Diệp Già Lam dịch ngón tay, vừa muốn nhắc chân đi vào, cửa phòng bên cạnh đã bị mở ra.

Người đàn ông từ bên trong đi ra, thấy cô bước chân hơi ngừng lại, “Đứng bên ngoài làm gì đó?”

Diệp Già Lam theo bản năng muốn giấu lon Coca ra sau lưng, kết quả người nọ hơi hơi híp mắt cúi thấp, động tác nhanh hơn cô một chút, một tay nắm tay cổ tay cô, một tay kia kéo lon Coca qua.

“Sao lại uống lạnh rồi?” Đường Ngô nâng mi nhìn cô.

“Chỉ có loại lạnh thôi.”

“Vậy đi uống nước ấm.”

“.....”

Diệp Già Lam mím môi, nhìn chăm chăm lon Coca trong tay anh vài giây, sau đó mới không tình nguyện hỏi lại, “Anh đi đâu đó?”

“Tối qua bố mẹ cô bé kia đã đưa báo cáo bệnh án rất cụ thể đến rồi, thầy Ngô kêu anh qua xem.”

“Vậy anh còn không đi nhanh đi.....”

Đường Ngô lại đứng nguyên không nhúc nhích, bàn tay để không của anh chạm vào đầu ngón tay của Diệp Già Lam, “Còn không trả lời vấn đề vừa rồi của anh đâu.”

Vấn đề vừa rồi..... đứng bên ngoài làm gì?

Đầu óc Diệp Già Lam vừa thông, thuận miệng nói ra câu, “Chờ anh đó.”

Đường Ngô nhìn cô, vài giây sau, anh đột nhiên cúi đầu, hôn lên trán Diệp Già Lam, “Đi đây.”

“.....”

Diệp Già Lam nhìn bóng dáng đĩnh bạt càng lúc càng xa của anh, nghĩ thầm, có một câu nói quả nhiên không sai.

Trong tình yêu, con người đều không còn IQ.

Những lời này không chỉ áp dụng với phụ nữ mà cũng rất đúng với đàn ông.

Cô thuận miệng nói đỡ anh thế thôi ——

Thế mà Đường Ngô cũng tin.

Diệp Già Lam thở dài, cảm thấy vừa bất đắc dĩ lại ngọt ngào.

Khóe miệng cô cong lên, sau đó lại đang nghe thấy tiếng người đàn ông trong phòng mình, đầu ngón tay cô còn dính bọt nước, sau khi tùy tiện lau lên áo blouse trắng mới đẩy cửa đi vào.

Lúc tiếng mở cửa vang lên, giọng người đàn ông chợt yếu đi không ít.

Diệp Già Lam thấy ông ta quay đầu nhìn cô, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Hứa Luyến, “Tiểu Luyến, đây là đồng nghiệp của cháu à?”

Hứa Luyến đã bị ông ta ồn ào đến mức phình to cả đầu, cau mày “Vâng” một tiếng.

“Bác sĩ ơi.....”

Người đàn ông đi lên nắm lấy tay Diệp Già Lam, “Cô mau khám cho vợ tôi với.”

Diệp Già Lam chuyển mắt, nhìn đến người phụ nữ đang ngơ ngác ngồi trên ghế.

Ánh mắt đại ra, dừng trong vô định.

Diệp Già Lam qua đi ngồi xuống, lấy ra phiếu đăng ký đưa tới trước mặt người đàn ông để ông ta đăng kí và điền thông tin cần thiết.

Bệnh tình của bệnh nhân này không tính là đặc thù, chỉ là bệnh tâm thần phân liệt thường thấy ở bệnh nhân bị bệnh tâm lí.

Sau khi xem bệnh không lâu, đến hơn 12 giờ, Diệp Già Lam cho dì ấy uống thuốc: “Phí xem bệnh thì miễn, giá thuốc cũng không tính là cao.”

Tiền thuốc còn phải trích cho dược sĩ nữa nên có mấy bác sĩ vô lương tâm thích nhất là bán thuốc đắt.

Diệp Già Lam không thiếu tiền, cũng lười làm loại chuyện ấy, cô đưa đơn thuốc qua, “Vừa rồi nghe bác hỏi với bác sĩ Hứa chuyện con cái, dựa vào tình trạng hiện tại của vợ bác, tôi kiến nghị không nên có con, hơn nữa hôm nay cho bác ấy uống thuốc kháng bệnh tâm thần cũng có khả năng sẽ làm cho thai nhi bị dị dạng.”

Cô đưa đơn thuốc qua.

Mấy chị kiến nghị không nên có con bị cô dùng bút đậm ghi nổi bật lên.

“Bệnh nhân phải kiên trì uống thuốc và tái khám định kì.”

Diệp Già Lam rời khỏi giao diện máy tính, “Bác có thể đi phòng thuốc lấy thuốc rồi.”

Người đàn ông liếc cô một cái, muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn kéo vợ đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Hứa Luyện đã kêu rên một tiếng, “Vừa rồi tớ nói với ông ấy không thể có con, ông ấy còn cảm thấy là tớ lừa ông ấy. Sao tớ

lại phải lừa kia chứ? Cho dù có con khỏe mạnh, thì dựa vào tình huống nhà bọn họ chắc gì đã nuôi dưỡng nó tử tế được?”

“Cho nên nói khỗ nhất vẫn là đưa bé,” Diệp Già Lam đứng dậy, “Đi ăn cơm không?”

Mới vừa nói xong, di động của cô đã rung lên.

Có tin WeChat gửi qua: 【 đi ăn cơm không? 】

Cùng lúc đó, Hứa Luyện bật dậy từ trên ghế, hô to một tiếng: “Đi! Ăn con mẹ nó!”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ngực Cũng Không Nhỏ

Hứa Luyến rõ ràng là bị họ hàng kia làm cho khó chịu không nhẹ, thể lực hao phí không ít, vừa nghe muốn ăn cơm là cả người đều phấn khởi hết cả lên, “Hôm nay ít nhất tớ phải gọi một phần sườn heo chua ngọt, một phần canh xương sườn, lại thêm một phần lòng xào!”

Bên cạnh bồn hoa bên cửa có một cái cân điện tử, nếu là ngày thường, Diệp Già Lam khẳng định sẽ trêu chọc cô nàng vài câu.

Nhưng hôm nay lại là tình huống đặc biệt.

Diệp Già Lam nhìn giao diện WeChat, nên hiện tại, cô nên đáp ứng Hứa Luyến, hay là đồng ý với Đường Ngô đây?

Cô có ý chọn người trước hơn.

Nhưng xét đến cùng cô và Đường Ngô mới quay lại, nếu mà từ chối anh, vậy có chút không hay lắm, Diệp Già Lam suy nghĩ nửa phút cũng không nghĩ ra phương án hợp lý

Hứa Luyến thấy cô đột nhiên yên lặng, vốn dĩ đã chạy ra cửa, lại đột nhiên dừng lại, “Loan Loan?”

“..... Nga.”

Chứng lựa chọn khó khăn của Diệp Già Lam cũng không phải một ngày hai ngày, dứt khoát kéo ngăn kéo ra, lấy đồng tiền xu* bên trong ra.

(*ý là chị định gieo quẻ?)

“Làm gì đó?” Hứa Luyện càng thêm khó hiểu.

Diệp Già Lam thuận miệng nói lung tung, “Không biết giữa trưa ăn gì.”

Hứa Luyện gật gật đầu, cũng không quấy rầy cô lấy tiền xu, dựa vào khung cửa chờ.

Cô nàng mở nhóm WeChat công việc ra, gửi tin hỏi: 【 trưa nay nhà ăn có món gì ăn ngon không? 】

【 thịt kho tàu, sườn gà hầm nấm, các loại thịt nữa..... Quá nhiều, Tiểu Hứa không biết nên ăn gì sao? 】

【 tớ thì biết ăn gì rồi, nhưng Loan Loan lại không biết ăn cái gì, hiện tại đang rút tiền xu. 】

Diệp Già Lam không hề biết việc trên nhóm công tác, cô nhắm mắt lại, cầm đồng xu niệm mấy câu.

Mặt ngựa là đi với Đường Ngộ, mặt sấp thì đi cùng Hứa Luyện ăn.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng mới ném đi, lúc dừng trên lòng bàn tay, là mặt ngựa.

Cô không vừa lòng với kết quả này lắm, vì thế lại làm lại một lần.

Vẫn là mặt ngựa.

Trong tiềm thức của Diệp Già Lam không muốn làm một kẻ trọng sắc khinh bạn, vừa thấy sắc là quên luôn bạn gì gì đó, nhưng cô tìm mãi không ra cái cơ để từ chối Đường Ngộ, nên hai lần không được, cô liền rút lần thứ ba.

Hứa Luyện: 【 cậu ấy đã quăng tiền xu đến ba lần rồi. 】

【 Tiền xu của bác sĩ Diệp là hình đa diện phải không, mỗi mặt viết một món à? 】

【 chỉ là tiền xu bình thường hoi à. 】

【 thế thì kì quá, tiền xu có hai mặt thôi, cô ấy có thể tung ra cái gì chứ? 】

Tin này mới vừa gửi, Đường Ngô đã nhận được một tin: 【 không đi đâu. 】

Cách hai giây, Diệp Già Lam ngại ba chữ này quá lạnh nhạt, vì thế lại gõ hai chữ: 【 hì hì. 】

Sau khi gửi xong tin này, cô ném đồng xu vào ngăn kéo, “Đi thôi.”

“Món ăn món gì ngon?”

“Ăn rau xanh.”

Cô ném ba lần, ba lần đều là mặt ngựa, không xứng ăn thịt.

Diệp Già Lam đã đi tới, Hứa Luyện sờ cổ tay cô, “Đã gãy như vậy còn ăn rau xanh?”

Hứa Luyện: “Loan Loan, cậu biết lúc phụ nữ gãy đi thì chỗ nào bị gãy đầu tiên không?”

Diệp Già Lam mở cửa, nghiêng đầu liếc nhìn cô nàng một cái, cô cao hơn Hứa Luyện một chút, nên tầm mắt hơi hơi rũ, “Ngực?”

Bingo!

Hứa Luyện vừa muốn hỏi lại một câu, đã nghe Diệp Già Lam “Nga” một câu, “Không liên quan, tớ không thích ngực bự.”

Nói xong không đợi Hứa Luyện nói nữa, Diệp Già Lam đã nhấc chân ra khỏi văn phòng.

Vì tránh gặp phải Đường Ngộ, Diệp Già Lam bước rất nhanh, Hứa Luyện chạy chậm vài bước mới đuổi theo, “Cậu thích hay không không quan trọng, nhưng bác sĩ Đường khẳng định thích ngược bự.....”

“.....”

Diệp Già Lam không định tiếp tục đề tài này.

Bước chân cô không ngừng, bước càng nhanh, kết quả mới đi không đến mấy bước, đã nghe thấy giọng Hứa Luyện nhỏ đột biến: “.....Bác sĩ Đường.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cái này gọi là cái gì?

Nhà đột còn mắc mưa đêm.

Diệp Già Lam không thể không dừng lại, khoe miệng cô giật giật, quay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy Đường Ngộ mới từ văn phòng đi ra.

Anh nhìn Hứa Luyện, sau đó mới nhìn về phía Diệp Già Lam: “Đi ăn cơm sao?”

Hứa Luyện lập tức gật đầu như già tỏi: “Định cùng Loan Loan đến nhà ăn ăn cơm, bác sĩ Đường, anh muốn đi cùng không?”

“Không được.”

Nếu Đường Ngộ theo chân bọn họ cùng đi ăn cơm, đến lúc đó bóng đèn là chỉ Đường Ngộ hay là Hứa Luyện đây?

Ngắm lại đều cảm thấy xấu hổ.

Diệp Già Lam mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, đã nghe anh nói tiếp: “Bác sĩ Diệp, cơm nước xong tới văn phòng chúng tôi một chuyến.”

“..... A?”

“Có việc nói với cô.”

“.....”

“Chính sự.”

“..... Được.”

Ánh mắt Hứa Luyến xoay qua xoay lại trên giữa hai người, thấy thế nào cũng không bình thường.

Đường Ngô lại nghiêng đầu liếc nhìn cô nàng một cái, “Tôi không thích ngực bự.”

Hứa Luyến: “.....”

Mặt Diệp Già Lam nóng lên, hận không thể tìm khe nứt chui vào.

Rõ ràng những lời này là Hứa Luyến nói, nhưng lại qua miệng Đường Ngô một lần, giống như là công khai xử tội, không cho cô chỗ dung thân.

Người này lại cố tình, mặt không đỏ tim không loạn, đến liếc cũng chả thèm liếc hai người bọn cô, bước vào thang máy xuống dưới lầu trước.

Hứa Luyến bất giác thở hắt ra: “Thính lực thật tốt.”

Diệp Già Lam: “.....”

-

Bữa trưa Diệp Già Lam vẫn ăn một cái chân gà.

Cô ăn cơm ít, lấy cơm cũng ít hơn Hứa Luyến, nên ăn xong sớm hơn cô nàng mấy phút.

Hứa Luyến còn ngồi ăn ở đối diện, Diệp Già Lam lấy di động ra nhìn thoáng qua.

WeChat có một tin mới.

【 kết quả sau khi ném tiền xu ba lần là không đi ăn cơm với anh à? 】

Diệp Già Lam rep lại đặc biệt có thành ý: 【 trước khi anh hỏi em, em đã hỏi Luyến Luyến trước rồi, nếu bỏ rơi cô nàng thì không hay lắm, dù sao người không có bạn trai đều cần được quan tâm mà. 】

Đường Ngô không rep lại.

Diệp Già Lam tuy rằng ăn không tính là nhiều, nhưng vẫn hơi no, cô sờ sờ bụng, lại hỏi: 【 anh ăn cơm chưa? 】

【 vẫn chưa. 】

【 anh muốn nói chuyện gì với em? 】

【 ăn xong tới văn phòng anh. 】

Diệp Già Lam cũng không hỏi nhiều nữa, cô bỏ điện thoại vào túi, mãi đến khi Hứa Luyến ăn xong cơm, cô mới đứng dậy thu dọn bàn ăn, lại gọi thêm một phần cơm.

Rửa xong bộ đồ ăn về đến văn phòng là mười phút sau.

Hứa Luyện trực tiếp trở về khoa tâm thần, Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, sau đó gõ cửa văn phòng Đường Ngô.

Bên trong có giọng nam đáp nhanh: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, lúc Diệp Già Lam đi vào, không thấy bác sĩ nào khác trong văn phòng cả, thấy cô nhìn lướt qua đồng bàn ghế trống trơn, Đường Ngô nhẹ nhàng băng quơ giải thích: “Có bệnh nhân xảy ra vấn đề, cậu ấy qua xem rồi.”

Diệp Già Lam “Ừ” đáp.

Tâm mắt mới vừa thu hồi, Đường Ngô đã kẹp tệp giấy đưa qua.

Diệp Già Lam nhận lấy.

Trang đầu tiên là thông tin triệu chứng bệnh, xuống chút nữa là mấy tấm ảnh chụp CT não bộ, cùng một đoạn phân tích bệnh trạng.

Diệp Già Lam xem không hiểu lắm, nhưng nhìn đoạn phân tích là biết bệnh tình nghiêm trọng.

Cô lại lật xem báo cáo một lần nữa rồi lật sang một trang, sau đó thấy được tin tức của người bệnh.

11 tuổi, giới tính nữ.

Không cần Đường Ngô nói, Diệp Già Lam cũng biết người này là ai.

Cô bỏ xấp giấy lại lên bàn, “Có sắp xếp nằm viện không?”

Đường Ngô “Ừ” một tiếng, “11 giờ sáng này nhập viện rồi.”

“Còn cuộc phẫu thuật, đã sắp xếp chưa?”

“Lên lịch thứ năm, người nhà còn chưa ký tên.”

Diệp Già Lam dời mắt từ đơn báo cáo kiểm tra lên mặt Đường Ngô, “Vì chuyện cũ ư?”

“Ừ.”

Ngón tay Đường Ngô điểm nhẹ lên đơn báo cáo vài cái, “Phí phẫu thuật, hơn nữa, sau còn phí xạ trị, có thể lên đến hơn mười vạn, vẫn chưa tính viện phí cùng tiền thuốc men để dùng.”

“Hơn nữa u này là u ác tính, dự đoán bệnh tình bất thường, xác suất sống sót là rất thấp.”

Diệp Già Lam siết chặt tay, nắm chặt phần ăn mang từ nhà ăn về, “Thấp là bao nhiêu?”

“Một tháng.”

Diệp Già Lam tuy rằng đã làm ở bệnh viện mấy năm, nhưng vì đặc thù của khoa, nên chưa tiếp xúc với mấy bệnh có tỉ lệ tử vong cao.

Từ trước đến nay cô luôn cảm thấy sinh mệnh con người rất ngoan cường, nhưng tiếp xúc rồi mới cảm nhận được sinh mệnh yếu ớt nhường nào.

Diệp Già Lam thở ra một hơi nãy nề, tay trong tay siết lại có chút đau, cô mới nhớ ra mình đang cầm đồ, vội đưa ra, đặt lên bàn của Đường Ngô, “Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

Diệp Già Lam mở nắp hộp cơm ra, “Cô bé kia ở phòng bệnh bao nhiêu?”

“409.”

Đường Ngô liếc mắt nhìn hộp cơm, “Không muốn ăn.”

Diệp Già Lam đẩy đồ ăn tới trước mặt anh, “Không muốn cũng phải ăn.”

Ai biết cuộc phẫu thuật tiếp theo là khi nào, anh lại ở trong phòng phẫu thuật mất bao lâu chứ?

Chuyện gì cũng không xác định.

Bản thân bác sĩ khoa ngoại chính là một sinh vật kì quái không ngừng làm việc như thế.

Diệp Già Lam lấy đĩa gắp thịt đưa qua, “Mau ăn đi, ăn xong rồi để em đến phòng 409 nhìn xem.”

Đường Ngô giương mắt nhìn cô, đuôi mày giương lên, không há miệng.

Diệp Già Lam dứt khoát cúi người lại gần, khuỷu tay trái nhẹ để trên bàn, tay duỗi ra, đưa miếng thịt đưa tới bên miệng anh.

Mắt hai người giao nhau, Đường Ngô nhìn cô nửa giây, sau đó tầm mắt ngay một thấp.

Diệp Già Lam còn chưa kịp cúi đầu nhìn theo anh, đã nghe anh mở miệng nói: “Cũng không nhỏ.”

Lời rơi xuống, đầu Diệp Già Lam cũng vừa lúc hạ thấp.

Không nhìn không biết, vừa thấy cô cũng giật nảy mình, tư thế này thật sự không quá lịch sự, bộ ngực trắng nõn của cô lộ ra một khoảng.

Diệp Già Lam ý thức được muốn đưa tay kéo cổ áo lên, mới vừa vói qua đã lại cảm thấy động tác này có chút đáng khinh, dứt khoát nâng tay

trái lên chặn mắt người đối diện.

Nửa người trên của cô hơi hơi nâng lên, “Há miệng.”

Đường Ngô cuối cùng cũng nghe lời phối hợp một lần.

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam mới vừa bỏ miếng thịt vào miệng anh, cửa văn phòng đã bị người ta mở ra.

Người bên ngoài rõ ràng dùng sức không nhỏ, tiếng mở cửa cực lớn, dọa tay Diệp Già Lam run lên, chiếc đĩa thiếu chút nữa rơi xuống.

Còn chưa kịp quay đầu lại nhìn một cái, sau lưng đã có giọng nam vang lên: “Ngại quá ngại quá, tôi vào không đúng lúc rồi, tôi không thấy gì hết đâu.....”

Nói rồi lập tức muốn lui ra ngoài.

Động tác của Diệp Già Lam cứng lại trong chớp mắt, sau đó lập tức đứng dậy, cô bỏ đĩa xuống hộp cơm, “Không cần ra ngoài, tôi xong rồi.....”

Nói thế nào đi nữa, người nên đi ra ngoài vẫn là cô mà.

Diệp Già Lam sửa sang lại cổ áo, quay đầu cười với nam bác sĩ một cái, “Ngại quá, quấy rầy rồi.”

Nói xong cũng bất chấp vẻ mặt lộ ra 5 sắc màu trên khuôn mặt nam bác sĩ kia, cô đã lên qua người anh ta ra khỏi cửa.

Cửa vừa đóng lại, nam bác sĩ liền “Wow” một câu: “Anh đã làm gì bác sĩ Diệp rồi, vì sao cô ấy lại kéo kéo cổ áo?”

Đường Ngô liếc nhìn cậu ta một cái, không để ý đến câu hỏi vớ vẩn kia.

Cái gì gọi là anh đã làm gì bác sĩ Diệp kia chứ..... Rõ ràng là bác sĩ Diệp làm gì anh thì có.

Đang giờ làm việc lại câu dẫn anh.

-

Trưa hôm đó sau khi tan ca về, Diệp Già Lam mới đến phòng 407 một chuyến.

Dù sao cũng không phải bệnh nhân cô phụ trách, đi vào thời gian làm việc thì không hay lắm, Diệp Già Lam từ văn phòng Đường Ngô ra có rồi rầm vài phút, cuối cùng vẫn quyết định sau khi tan ca mới qua.

6h40 chiều, bên ngoài trời đã sập tối.

Đã là cuối thu, dưới lầu bệnh viện lá rụng đầy đất, lúc này ở trên lầu còn có thể thấy dì lao công đang quét dọn dưới lầu.

Lúc Diệp Già Lam đến phòng 407, cửa phòng bệnh không đóng.

Bên trong tổng cộng có hai cái giường ngủ, một người là ông lão có mái tóc hoa râm bị tắc động mạch, còn một người, chính là cô bé con sáng nay mới nhập viện.

Diệp Già Lam không lập tức gõ cửa đi vào.

Từ góc độ của cô nhìn qua, vừa vặn có thể thấy người phụ nữ ngồi bên mép giường của cô bé, người phụ nữ cầm một quyển truyện cổ tích đọc, giọng không lớn, mơ hồ có thể nghe ra chút khàn khàn.

Diệp Già Lam đứng vài giây, sau đó gõ gõ cửa.

Người phụ nữ giống như không nghe thấy tiếng này, vẫn lật truyện cổ tích, vừa muốn tiếp tục đọc, cô bé con đã duỗi tay sờ sờ cánh tay người phụ

nữ, “Mẹ ơi, có người gõ cửa.”

Thấy người phụ nữ quay đầu nhìn qua, Diệp Già Lam lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Người phụ nữ rõ ràng không ngờ là cô tới, sững sốt một chút mới đứng dậy, “Bác sĩ.....”

Thị lực của cô bé kia xuống rất nhanh, hiện tại đã thấy không rõ đồ vật, đến bóng người cũng cực kỳ mơ hồ, “Là anh giai bác sĩ sáng nay sao ạ?”

“Không phải.....” Người phụ nữ kiên nhẫn giải thích, “Lần này là chị bác sĩ.”

Cô bé cong môi cười, “Chị bác sĩ, chị tới chơi cùng em sao?”

“Đúng vậy,” Diệp Già Lam đến gần, “Em đã ăn cơm chưa đó?”

“Ăn không vô ạ.....”

Người phụ nữ thở dài, “Ăn vào là nôn..... Đã mấy ngày không ăn gì nhiều rồi.”

Diệp Già Lam cúi đầu, quả nhiên thấy trên mu bàn tay cô bé có mấy vết kim, hẳn là do truyền dịch dinh dưỡng mà còn lại.

“Chị ơi, chị đọc truyện cổ tích cho em nghe được không?”

“Đình Đình, chị rất bận.....”

Diệp Già Lam gật đầu với người phụ nữ, nhận lấy quyển truyện trong tay chị ta, nghiêm túc đọc.

Đọc hết một truyện, không đến mười phút, Đình Đình đã ngủ.

Diệp Già Lam bỏ sách ra, ánh mắt ẩn ý nhìn người phụ nữ, bước ra khỏi phòng bệnh trước.

Người phụ nữ dếm lại góc chần cho cô bé, hai phút sau mới theo ra.

Ngoài hành lang phòng bệnh có mấy bài ghế dựa, Diệp Già Lam tìm chỗ ngồi xuống, người phụ nữ an vị đến bên cạnh cô.

Hai người an an tĩnh tĩnh, Diệp Già Lam mở miệng trước: “Không định tiến hành phẫu thuật sao?”

“Chúng tôi cũng muốn phẫu thuật lắm..... Chỉ có thể vay tiền bạn bè người thân, hiện tại gọi điện thoại khắp nơi đều không ai chịu tiếp, bác sĩ, cô cũng biết bệnh của mẹ chồng tôi cũng tốn không ít tiền..... Hiện tại trong nhà cái có thể bán cũng đều đã bán, lấy không ra nhiều tiền như thế.”

Diệp Già Lam cúi đầu, hai tay giao nhau nắm lại, “Phát hiện bệnh từ khi nào?”

“Cũng không lâu lắm,” đại khái là mấy ngày nay bên ba rất mệt mỏi, tinh thần người phụ nữ không được tốt lắm, vẻ ngang ngạnh như khi tới nháo bệnh viện mấy hôm trước đã không có, cả khuôn mặt thoát nhìn tái nhợt lại mệt mỏi, “Tầm nửa tháng trước, Đình Đình nói thấy không rõ gì, tôi và bố nó còn tưởng rằng nó cận thị, mang nó đi cắt kính, sau lại qua mấy ngày lại thấy nó nói không nhìn rõ, lại đau đầu, cơm cũng ăn không vô, còn hay ngất xỉu..... Chúng tôi lúc ấy mới sợ hãi, mang nó tới bệnh viện làm kiểm tra.”

“Hôm đó chị đến bệnh viện là nói chuyện này với dì Tào sao?”

“Tôi nói..... Nhưng tôi không xúi giục bà ấy nhảy lầu.....” Người phụ nữ lau lau đôi mắt, “Ngày đó tôi có thể là nói có chút quá khích, nhưng kỳ thật cũng không muốn bà ấy xảy ra chuyện gì.”

“Video bác sĩ Đường đánh người kia ——”

“Đấy cũng là do thật sự không còn cách nào,” giọng người phụ nữ yếu đi, tóc tản ra, nhìn tang thương đau khổ, “Cô cũng biết, chúng tôi thật sự rất thiếu tiền, thật sự không thể nghĩ được cách nào khác.”

“Phí phẫu thuật có thể chúng tôi có thể quyên góp.....” Diệp Già Lam dừng một chút, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn chị ta một cái, “Anh ấy là một thầy thuốc tốt.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bao Dưỡng Em Đi!

Diệp Già Lam không ngồi lâu với người phụ nữ kia.

Sau khi giải thích với chị ta một vài lưu ý cần làm, hai người lại add WeChat, Diệp Già Lam ra khỏi bệnh viện.

Màn đêm buông xuống, ban đêm Bắc Thành vào cuối thu đã có khí lạnh tràn đến.

Diệp Già Lam kéo lại áo khoác, hôm nay không có sao, không khí hiếm khi được tươi mát, cô cũng không gọi xe mà đi bộ về nhà.

Con đường gần 1000 mét, đi cũng chỉ tầm mười phút.

Diệp Già Lam đi dọc theo đường ven bồn hoa, vừa đi vừa nhắn tin cho Đường Ngộ: 【 đêm nay trực ban sao? 】

Sau khi gửi tin, mãi đến khi tới cửa nhà, Diệp Già Lam cũng chưa nhận được tin rep.

Tám chín phần mười là đang trực ban.

Diệp Già Lam mở cửa đi vào, đến phòng bếp, nấu mì ăn xong đã là nửa giờ sau.

Đường Ngộ vẫn chưa rep.

Diệp Già Lam nhìn thời gian, lại chạy vào phòng bếp nấu chén mì, thêm vào một cái trứng chiên rồi cho vào hộp giữ nhiệt, lại đi bệnh viện.

Sau khi tan ca, cô cũng coi như là người nhà bác sĩ, nên có lúc cũng cần làm chút nghĩa vụ của người nhà chứ.

Vì sợ gặp gặp nhau ít nên lúc về bệnh viện Diệp Già Lam cố tình đi nhanh hơn, giảm luôn một nửa giờ đi đường.

Sau đó mới vừa vào bệnh viện, đã đụng phải người từ bên trong đi ra.

Người phụ nữ kia đi rất nhanh, thiếu chút nữa va vào vai Diệp Già Lam, may mà cô dịch nửa bước mới không bị đụng phải.

Người phụ nữ kia có vẻ cũng lười mở miệng, khinh khỉnh liếc cô một cái, vốn dĩ muốn nói gì đó, kết quả vừa thấy Diệp Già Lam, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, “Lớp trưởng a——”

Cô cố tình kéo dài ba chữ, “Ui cha, cơm này là để mình ăn hay là cho người khác ăn vậy?”

Diệp Già Lam mặc kệ cô ta, vừa muốn lách qua người cô ta đi, đã lại nghe cô ta cười phía sau lưng, “Hay là mang cho Đường Ngô..... Đường Ngô ăn rồi nha.”

“.....”

Diệp Già Lam dừng lại, quay đầu liếc nhìn cô ta một cái, “Mang cho ai liên quan đến cậu sao?”

“Không có việc gì đừng chạy bừa vào bệnh viện.”

“Cậu có ý gì?”

Phó Đồng há miệng thở dốc, còn chưa nói ra câu tiếp, ngoài cửa đã có mấy tiếng hô âm lên, “Nhường chút, nhường chút ——”

Cô ta còn chưa quay đầu lại nhìn, cánh tay đã bị người ta kéo sang bên cạnh mấy bước, Diệp Già Lam nhíu mày, “Bệnh viện nhỏ, cậu cứ chạy loạn lên sẽ rất ngáng đường.”

“.....”

Không đợi Phó Đồng phát tác, Diệp Già Lam đã buông tay cô ta ra, xoay người đi vào.

Trong thang máy một đồng y bác sĩ đang nâng cáng đi vào, Diệp Già Lam cũng không vào, trực tiếp đi thang bộ lên lầu.

Cô không hay vận động, đi bốn lầu là thở không ra hơi.

Diệp Già Lam hít sâu mấy hơi, giơ tay dè trái tim đập dồn dập vì vận động mạnh, sau đó mới đi gõ cửa văn phòng Đường Ngô.

Bên trong rất nhanh đã có người đáp: “Mời vào.”

Vừa nghe đã biết không phải Đường Ngô.

Diệp Già Lam đẩy cửa đi vào, quả nhiên không thấy bóng dáng Đường Ngô đâu, nhưng cạnh cửa lại có một nam bác sĩ khác đang xem lịch khám bệnh, “Bác sĩ Diệp à..... bác sĩ Đường đi kiểm tra phòng rồi.”

“Vâng, cảm ơn ạ.”

“Bác sĩ Diệp, cô cũng trực ban hôm nay à?”

“Hôm nay tôi không phải trực ban,” Diệp Già Lam giơ hộp giữ nhiệt trong tay lên một chút, dù sao nam bác sĩ cũng biết quan hệ của bọn họ, cô cũng không giấu giếm gì, cười giải thích, “Này xem như..... Thăm ban đi?”

Nam bác sĩ phụt cười, “Hâm mộ chết bác sĩ Đường rồi”

“Bác sĩ Diệp,” ánh mắt người đàn ông sáng lên, “Cô không biết chúng tôi hâm mộ bác sĩ Đường nhiều thế nào đâu”

Bọn họ hâm mộ Đường Ngô, Hứa Luyện cũng hâm mộ cô kia.

Diệp Già Lam cũng không nhiều lời, đặt hộp giữ nhiệt lên bàn Đường Ngô, tùy tiện kéo ghế ngồi xuống, “Bác sĩ Ngư, Đường Ngô ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa, còn không phải đang đợi kiểm tra xong mới đi ăn sao?”

“Vừa rồi có người khác tới tìm anh ấy không?”

“Oa, bác sĩ Diệp, này xem là cô đang điều tra à?”

Diệp Già Lam nhấp môi cười, “Cứ coi là thế đi.”

“Mỹ nữ tới bệnh viện lần trước vừa rồi có tới một lần, cũng mang cơm qua, nhưng bác sĩ Đường nói với cô ấy là ăn rồi, cô ấy chỉ có thể cầm cơm về thôi.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, cô bò lên bàn đợi người về, tùy tiện lật lật chồng lịch khám bệnh bên cạnh, lúc nhìn thấy tin cô bé con kia mới nhớ tới xem WeChat.

Số người liên lạc trong di động của cô không nhiều lắm, phần lớn đều là đồng nghiệp.

Đều là bác sĩ giống nhau nên tương đối thân cận, lúc này người hoạt động trong vòng bạn bè không nhiều, vừa vào là thấy, không lướt mấy cái đã tìm được liên hệ của mẹ cô bé kia.

Diệp Già Lam click vào vào, nói tên, sau đó lại không chạy tới xem tiền trong thẻ ngân hàng.

Còn hơn tám nghìn.

Cô quyên năm nghìn tệ, sau đó lại share ra vòng bạn bè, “Bác sĩ Ngưu.”

“A?”

Diệp Già Lam thấy cậu ta cũng đang xem di động, nên rất uyển chuyển nhắc nhở, “Anh xem bài post mới trong vòng bạn bè đi.”

Bác sĩ Ngưu click vào xem, lại thấy tên người để ủng hộ, “Chính là cô bé bị u tửy kia?”

“Đúng vậy.”

Bác sĩ Ngưu quyên mấy trăm đồng, “Đêm nay bác sĩ Đường chủ yếu là đi kiểm tra phòng bệnh này.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, không nói nữa, cô lại xoát lại vòng bạn bè một lần.

Sau khi làm xong, cô thấy bài share của Dư Thu Hoa —— “Phụ nữ từ hai mươi tuổi trở nên vẫn còn độc thân có tốt không?”

.....

Cô click mở khung chat với Dư Thu Hoa, sau đó gửi một tin: 【 mẹ, một tin tốt một tin xấu. 】

【 tin tốt. 】

【 còn tìm được bạn trai rồi. 】

【 Tốt, tin xấu không cần nói nữa, mẹ tuổi lớn rồi, trái tim chịu không nổi kích thích. 】

Diệp Già Lam dừng tay, cuối cùng cũng không nói chuyện qua lại với Đường Ngô nữa.

Cô xóa từng chữ một, còn chưa xóa xong, Dư Thu Hoa đã hỏi: 【 khi nào mang về nhà cho mẹ gặp? 】

【 quá một thời gian nữa đi ạ, gần đây anh ấy bận quá. 】

Hai mẹ con lại hàn huyên vài câu, 8 giờ rưỡi, Dư Thu Hoa kết thúc cuộc nói chuyện: 【 Tối không trực thì nghỉ ngơi sớm một chút, em phải đi xem 《 Đại chiến mẹ chồng nàng dâu 》 đây. 】

《 Đại chiến mẹ chồng nàng dâu 》 , là bộ phim gia đình chiếu lúc 8 giờ.

Diệp Già Lam không quấy rầy mẹ xem TV, ghé lên bàn nghỉ ngơi một lát.

Qua tầm mười lăm phút, Diệp Già Lam mơ hồ nghe được tiếng mở cửa.

Cô ngủ không sâu, nhưng cũng không định mở mắt ra ngay, chỉ có mi mắt khẽ run.

Lúc Đường Ngô vào cửa vốn dĩ không có biểu cảm gì, vừa thấy Diệp Già Lam đang ghé lên bàn làm việc của anh ngủ lại cong cong khóe môi, “Cô ấy đến khi nào vậy?”

Anh ép giọng rất nhẹ, bác sĩ Ngưu lát sau mới phản ứng được là anh đang nói chuyện với mình, mỉm cười đáp “Tầm một giờ rồi.”

Đường Ngô đến bên cửa sổ, đóng cửa sổ lại, rồi cầm áo khoác của mình khoác lên vai Diệp Già Lam.

Bác sĩ Ngưu nhỏ giọng hỏi, “Tình huống của cô bé kia thế nào?”

“Chẳng ra gì, mấy ngày nay không ăn gì, nôn rất nghiêm trọng.”

Khối u đè nặng, đau đầu đến hận không thể đâm vào tường, tiêm vào ít thuốc ngủ mới có thể đi ngủ.

Đường Ngô cởi áo blouse trắng ra, “Có thể phải đẩy phẫu thuật lên thứ tư.”

Bác sĩ Ngư nhìn chăm chăm động tác nhìn cởi áo của anh, từ đầu đến cuối, nhìn đến giày anh thì mức thiếu chút nữa kêu lên, may mà đúng lúc chú ý tới Diệp Già Lam còn ngủ bên cạnh mới nhanh tay che miệng, “Giày cậu làm sao thế? Ai dám dẫm giày bác sĩ cường sạch sẽ của chúng ta thế này?”

Đường Ngô cũng theo tầm mắt cậu ta cúi xuống xem.

Vừa rồi lúc đi kiểm tra phòng, là cô bé kia không cẩn thận dẫm lên.

Cô bé con còn nhỏ tuổi, cũng rất sạch sẽ.

Lúc cô bé dẫm lên giày anh, điều đầu tiên Đường Ngô nghĩ đến là việc hồi nhỏ Diệp Già Lam cũng từng dẫm giày anh như thế.

Hơn nữa càng khéo hơn là năm ấy Diệp Già Lam cũng mười một tuổi.

Chỉ chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy.

Từ lúc bắt đầu kiểm tra phòng đến khi kết thúc, trong lòng Đường Ngô như bị đổ bông vậy, hô hấp cũng có chút không thuận.

Tâm tình anh tối tăm một đường, sau đó vừa mở cửa ra đã thấy Diệp Già Lam.

Cô ghé lên bàn mà bình thường anh vẫn làm việc, ngủ rất an ổn, khuôn mặt dịu dàng.

Tâm trạng Đường Ngô đột nhiên tốt hơn không ít, anh duỗi tay sờ sờ tóc Diệp Già Lam, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: “Về nhà thôi.”

Diệp Già Lam không nghe thấy, giật giật mi, không chút phản ứng.

Bác sĩ Ngưu vội vàng quay đầu đi, vì không muốn ăn cầu lương, cậu ta cưỡng bách mình tập trung chú ý đến công việc.

Nửa phút sau, đầu sờ quấy nhiều cậu ta đã ôm một đồng lõa khác ra khỏi văn phòng, bác sĩ Ngưu thờ hắt ra, lấy di động gửi vào vòng bạn bè: 【 bác sĩ không nên yêu bác sĩ, hành vi tú ân ái sẽ quấy nhiễu nghiêm trọng đến đồng nghiệp đang ngày ngày hướng đến làm một bác sĩ y thuật tinh thông vĩ đại đó! 】

-

Hôm sau Diệp Già Lam tỉnh lại, là trên một chiếc giường xa lạ.

Rèm cửa tối màu, không lọt ánh sáng, toàn bộ tầm nhìn đều tù mù.

Diệp Già Lam suýt nữa cho rằng mình còn chưa tỉnh ngủ, lại nhắm mắt lại, vì cô đã ngủ một giấc quá dài nên tay hơi tê, kết quả mới vừa một duỗi tay trong chăn ra đã đụng phải thứ gì đó.

Ấm áp như thế, hẳn là người rồi.

Đầu Diệp Già Lam trống rỗng trong chớp mắt, sau đó kí ức lại ùa lên.

Cô nhớ rõ đêm qua tới bệnh viện, ngủ quên trong văn phòng của Đường Ngô.

Nên hẳn sẽ không xuất hiện tình huống say loạn tính đâu.

Diệp Già Lam còn chưa nghĩ cẩn thận là chuyện gì, người bên cạnh đã xoay người, ôm cả người cô vào trong lòng, “Tỉnh rồi?”

“..... Ừm.”

Lúc nghe thấy tiếng Đường Ngô, cả người Diệp Già Lam đều nhẹ nhàng thở ra.

Bả vai cô thả lỏng, xoay người cầm di động.

Qua một buổi tối, cảm ơn trời đất không có cuộc gọi nào.

Nhưng lại có thêm hai tin trên WeChat, đều là của mẹ Đình Đình gửi qua: **【 Bác sĩ Diệp, tiền dự trù đủ rồi, chủ nhiệm nói đẩy thời gian phẫu thuật của Đình Đình lên sớm hơn một ngày, là ngày mai, thật cảm ơn cô! **】****

【 cũng thay tôi cảm ơn bạn trai của cô với! **】**

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, click mở xem lời kêu gọi, quả nhiên đã đủ mười lăm vạn.

Cô tùy tiện click vào, sau đó thấy tên người quyên nhiều nhất, lên tới 10 vạn tệ.

Diệp Già Lam cả kinh, khuỷu tay nhẹ chọc chọc về phía người đàn ông phía sau, “Đường Ngô, anh bao dưỡng em đi.”

“Ừ?” Đường Ngô còn chưa tỉnh ngủ, nhưng cũng có thể nghe hiểu ý những lời này, giọng anh nhẹ mà có chút hàm hồ, “Em biết bao dưỡng có ý gì không?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Kỹ Thuật Không Tệ

Diệp Già Lam đương nhiên biết bao dưỡng có ý gì.

Cô Baidu từ này một chút, sau đó từng câu từng chữ đọc phần giải thích lên: "Bao dưỡng tức là loại quan hệ được tạo nên dựa vào giao dịch kinh tế, nói thông tục một chút chính là quan hệ hình thành bởi tiền, lấy tiền tài làm tiền để cho việc thành lập quan hệ."

Lướt một lúc, thật đúng là có chút chên lệch với "bao dưỡng" trong ấn tượng của cô.

Đường Ngô nhẹ "Ừ" một tiếng, "Giao dịch gì?"

"....."

Đương nhiên là giao dịch kinh tế, không lẽ là giao dịch tiền sắc sao?

Diệp Già Lam chụp tay anh đang lộn xộn trên eo cô, "Anh nghĩ đi đâu đó?"

"Kéo xuống xem nữa đi."

Diệp Già Lam tiếp tục kéo xuống.

Lúc chưa tra cô còn cảm thấy từ này bình thường, càng tra lại càng cảm thấy từ này sắc không chịu nổi, mấy loại như từ như tình phụ, thỏa mãn nhu cầu tình dục đều bị lôi ra cả.

Diệp Già Lam đóng cửa sổ lại, sau đó nhìn đồng hồ.

6h sáng.

Cô vừa muốn nhắm mắt coi như không có chuyện gì xảy ra thì người đàn ông phía sau đã hỏi: "Xem xong rồi à?"

"....."

Diệp Già Lam không hé răng.

Có thể là do ngủ không đủ giấc, Đường Ngô cũng không làm gì cả, nửa khuôn mặt anh đều vùi vào cổ cô; tay dịch lên trên, "Mấy giờ rồi?"

"6 giờ."

Diệp Già Lam quay đầu, "Anh không dậy nổi sao?"

Dựa theo thói quen ngày thường của Đường Ngô, cơ bản trước 6 giờ đã không thấy bóng người.

Nhưng hôm nay không chỉ không rời giường, hơn nữa có vẻ còn không có ý muốn rời giường nữa kìa.

"Chiều nay và cả ngày mai đều phẫu thuật, chủ nhiệm Ngô cho anh nghỉ nửa ngày."

Có vẻ anh mệt thật, giọng nói cũng không lớn, cũng có thể là do chưa tỉnh ngủ hẳn, giọng hơi khàn khàn, Diệp Già Lam giật giật, "Uống nước không?"

"Không uống," tay anh đã chuyển qua dưới ngực cô, hơi hơi dùng lực không cho cô động, "Đừng nhúc nhích, cùng anh ngủ một lát."

"Ca ca, anh không đi làm nhưng em phải đi làm đó....."

"Cái gì?"

"....."

Diệp Già Lam hoàn toàn là bị Tô Cẩm Kha lây bệnh, Tô Cẩm Kha lúc tỏ vẻ bất đắc dĩ với bạn nam đều dùng hai từ này, sáng sớm, đầu óc Diệp Già Lam không tỉnh táo lắm, lại bất thốt nói ra.

Cô nhấp nhấp miệng, đáp rất nhanh: "Không có gì."

Nằm trên giường vài phút, Diệp Già Lam vất vả chờ đến khi người phía sau hô hấp vững vàng lại, vừa muốn kéo tay anh ra khỏi người mình xuống giường, tay đã bị nắm chặt.

Động tác của Diệp Già Lam cứng đờ.

"Diệp Loan Loan."

"..... A?"

"Anh cảm thấy em đang ám chỉ với anh."

"....."

"Nếu em muốn như vậy, anh đây --"

"Em không muốn....."

"Nhưng anh muốn."

Lăn lộn có trong chốc lát, Diệp Già Lam thiếu chút nữa đến trễ.

Đường Ngô tuy rằng nghỉ buổi sáng, nhưng cũng chỉ ngủ đến hơn 8 giờ, rửa mặt, ăn cơm xong, anh nhắn tin cho Diệp Già Lam: 【 bạn à? 】

Diệp Già Lam thấy ngay, nhưng tâm lý cô đang ghen một hơi, không để ý đến anh.

Chả thềm rep tin của Đường Ngô.

Mãi đến giữa trưa lúc chuẩn bị ăn cơm trưa, Diệp Già Lam mới trả lời anh: 【 vừa hết bận xong. 】

Thật ra cô ngồi phát ngốc trong phòng nửa giờ, sau đó cảm thấy phát ngốc là chuyện rất lãng phí cuộc đời nên đã giở mấy cuốn sách của mấy chuyên gia tâm lí ra đọc.

Đường Ngô: 【 ăn cơm chưa? 】

【 vẫn chưa. 】

【 muốn ăn gì? 】

【 em đến nhà ăn ăn là được. 】

【 Được. 】

Diệp Già Lam thu dọn đồ đạc một chút, vừa thu vừa hỏi Hứa Luyện: "Luyện Luyện, đi ăn cơm không?"

Hứa Luyện kêu rên: "12 giờ rưỡi tớ có bệnh nhân."

"Muốn ăn gì tớ mang về cho cậu."

"Thịt, cứ thịt là được."

Diệp Già Lam gật gật đầu, cô đã tới bên cửa, lại thuận tiện leo lên cái cân gần cửa xem thử.

90 cân. (Cân Trung Quốc: 90 cân= 45kg)

Hình như cũng không quá gầy.

Hứa Luyến giương mắt nhìn, bắt con khi bông ném tới: "Lăn nhanh đi, không cần lung lay trước mặt tớ."

Diệp Già Lam nhận con khi bông, lăn qua lộn lại nhìn vài lần, sau đó ném lên bàn mình: "Cho tớ à, cảm ơn nhé."

"..... Cút đi."

Hôm nay gió êm sóng lặng, Diệp Già Lam trừ việc đọc sách chuyên môn bình thường ra, trên cơ bản không có chuyện khác để làm.

Tầm 3h chiều, trước khi vào phòng phẫu thuật, Đường Ngô đã gửi một tin cho cô.

Đến 6 giờ rưỡi, sau Diệp Già Lam sửa sang lại lịch khám cùng thông tin của bệnh nhân xong, mới gửi cho anh một tin: 【 phẫu thuật xong chưa? 】

【 vừa làm xong. 】

Cũng không biết là Diệp Già Lam hay Đường Ngô có vấn đề, hiện tại mỗi chữ anh nói đều làm Diệp Già Lam cảm thấy không bình thường.

Cô nhìn chăm chăm ba chữ kia, sau đó hỏi: 【 buổi tối ăn cơm cùng nhau không? 】

【 trực ban rồi. 】

Diệp Già Lam đã quen việc anh đáp siêu lạnh nhạt, biết anh bận, cũng không quấy rầy nữa, lấy áo khoác rồi ra khỏi văn phòng.

Hứa Luyến đêm nay trực ban, mới từ khu nằm viện qua, thấy cô đi ra thì kéo tay cô nói: "Vừa rồi một bệnh nhân mới chuyển từ phòng phẫu thuật sang phòng bệnh thường, lúc tớ đi ngang qua còn nhìn thấy người nhà của anh ta cực kì đẹp trai luôn."

Hứa Luyện vỗ vỗ ngực trái, "Nai con chạy loạn."

Diệp Già Lam trắng mắt liếc cô nàng một cái, "Nhanh đi nhận bạn của cậu đi."

Đẩy Hứa Luyện vào văn phòng, Diệp Già Lam đi vài bước mới nhớ ra người Hứa Luyện nói là ai.

Bệnh nhân hôm nay phẫu thuật, người nhà lại đẹp trai..... Tám phần là Quý Nhiên mấy ngày hôm trước trước tới khoa bọn họ khám bệnh.

Diệp Già Lam nghĩ nghĩ, vẫn không tới khu nằm viện xem thử mà đi trực tiếp xuống lầu.

Nhưng ngoài ý muốn lại thật khéo, cô mới vừa đến cửa thang máy đã đụng phải người đàn ông đang cầm túi thuốc muốn lên lầu.

Diệp Già Lam dịch sang bên cạnh, thấy Quý Nhiên đã ngẩng đầu nhìn qua, đành nâng khóe miệng, "..... Hi."

Quý Nhiên cũng sững sốt, sau đó mới cười một cái: "Tan ca sao?"

Diệp Già Lam liếc nhìn thuốc trong tay anh ta, "Phẫu thuật thành công chứ?"

Vừa rồi nghe Hứa Luyện nói đã chuyển tới phòng bệnh thường, hơn nữa Quý Nhiên hiện tại còn có thể cười được, hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

Quả nhiên, Quý Nhiên gật đầu với cô, "Dự đoán bệnh tình không tồi, bác sĩ nói hẳn là sẽ không có vấn đề gì."

Ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt cô, "Tối có rảnh không, cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?"

Diệp Già Lam gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu.

"Vậy thêm WeChat được không?"

Diệp Già Lam vẫn lắc đầu, cô lại cảm thấy từ chối người khác như vậy không được tốt lắm, nên giải thích: "Cái kia..... bạn học Quý Nhiên, tôi có bạn trai rồi."

Quý Nhiên nhùi mày.

"Ý tôi là bạn trai tôi mà thấy có thể sẽ ghen."

Đáy mắt Quý Nhiên hiện lên tia sáng mờ mờ, khóe môi nhấp nháy sau đó lại cong lên, "Bạn trai cũng là bác sĩ sao?"

Anh ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, lại không ngờ Diệp Già Lam gật đầu thật.

Diệp Già Lam hồi tưởng vài giây, sau đó lại bỏ thêm một câu: "Chính là một bác sĩ hộ trợ phẫu thuật cho em trai cậu hôm nay đó."

Khoa ngoại thần kinh mỗi ngày đều phẫu thuật nhiều như vậy, sở dĩ cô xác định được Đường Ngô là bác sĩ phụ trách cho em trai Quý Nhiên hoàn toàn là vì cái tin 3 tiếng trước Đường Ngô gửi cho cô.

【3 giờ phẫu thuật cho bệnh nhân họ Quý.】

Diệp Già Lam rep lại một chữ "Nga".

Vốn dĩ cho rằng đề tài này cứ thế sẽ kết thúc, ai ngờ người nọ lại gửi một câu: **【 hình như cùng họ với người trong lòng của em. 】**

"....."

Diệp Già Lam không để ý đến anh.

Hiện tại cô nói như vậy, Quý Nhiên lại lập tức nhớ ra.

Tình huống của em trai tuy rằng không tính là quá kém, nhưng dù sao cũng là đại não xảy ra vấn đề, không lạc quan lắm, trước khi vào phòng phẫu thuật, thần kinh của Quý Nhiên luôn trong trạng thái căng thẳng, bác sĩ nói mỗi một câu anh đều cực kì nghiêm túc lắng nghe.

Nam bác sĩ kia nói ít nhất, toàn bộ hành trình chẳng nói được mấy câu, đeo khẩu trang chỉ lộ ra tới một đôi mắt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là một người đàn ông rất đẹp trai.

Người đàn ông đẹp trai đó, trước khi vào phòng phẫu thuật còn ý vị không rõ nhìn anh ta một cái.

Lúc ấy Quý Nhiên cảm thấy ánh mắt kia có chút không thích hợp lắm.

Lạnh lùng đến mức không hữu hảo gì.

Hiện tại anh ta đã biết lí do vì sao rồi, Quý Nhiên tự giấu cong khóe môi, "Kỹ thuật của anh ấy rất tốt, cuộc phẫu thuật của em trai mình thành công hơn rất nhiều."

Phẫu thuật của bệnh viên Hoa Khê, không phải đặc biệt là phẫu thuật khó gì, một trợ mổ phải động tay nhiều hơn mổ chính nhiều, nên Quý Nhiên nói như vậy cũng không kỳ quái.

Diệp Già Lam cũng cười một cái, "Bác sĩ khoa tôi vừa rồi còn khen cậu đẹp trai đấy."

"Có cơ hội nhất định phải làm quen rồi," Quý Nhiên cũng theo lời cô tìm bậc thang đi xuống, "Vậy mình về phòng bệnh trước."

Anh đi dọc theo cầu thang bộ lên lầu.

Diệp Già Lam xoay người, tầm mắt theo bóng dáng anh xoay nửa vòng, mãi đến khi bóng dáng kia biến mất ở đoạn ngã rẽ cầu thang, Diệp Già Lam mới thu tầm mắt lại.

Cách vách chính là cửa thang máy, có hai y tá đi lấy thuốc đang chờ ở đó, vừa chờ vừa nói dăm ba câu chuyện, người có vóc dáng cao gầy, giọng lại không nhỏ nói: "Hôm nay lại tới ba gã đàn ông kì lạ nữa, nói vợ mình mấy năm cũng không thấy có thai nên tới kiểm tra một chút, cậu đoán xem kiểm tra ra cái gì?"

"Cái gì thế?"

"Vợ lão trước đó không lâu mới có thai, nhưng lại không may bị xảy mà cả nhà bọn họ không ai biết cả, đến ngay cả bà vợ cũng không biết, chủ nhiệm lúc ấy đã cảm thấy thai phụ này có chút không ổn..... Kết quả nói bóng nói gió nửa ngày, mới biết, thần kinh người vợ kia không bình thường lắm, nên lúc ấy xảy thai không biết tại sao..... Ai, cậu nói xem người như thế rồi sao lại còn muốn sinh con hả?"

Diệp Già Lam vốn phải đi, kết quả vừa nghe bọn họ nói như vậy, bước chân dừng lại, xoay người lại lên lầu.

Ngày thường cô có thói quen khám xong đều phải giữ lại một phần thông tin bệnh án, một phần lưu trên máy tính.

Giấy khám bệnh cô khóa trong ngăn kéo, Diệp Già Lam trở lại phòng cũng lười mở ra, mở máy tính lên tìm.

Hứa Luyện vừa ra cửa, đến khi về lại thấy, người vừa tan ca Diệp Già Lam đã chạy về rồi, cô sợ đến thiếu chút nữa làm rơi cái bánh trèo trên tay, "Loan Loan..... Sao cậu lại quay lại?"

"Có chút việc," Diệp Già Lam đã tìm thấy thông tin người bệnh, lấy di động ra nhập phương thức liên lạc rồi ra cửa, "Tớ đi gọi điện thoại trước."

Mới vừa ra khỏi cửa, đầu bên kia đã tiếp nghe: "Alo, ai đó?"

"Chào ngài, ngài là người nhà bệnh nhân tới khám tại khoa tâm thần bệnh viện Hoa Khê hôm qua phải không?"

Người nọ rõ ràng cũng nghe ra giọng cô, "Có chuyện gì không?"

"Tiên sinh, đề nghị hai người không nên có con lúc này."

Đầu kia an tĩnh vài giây, sau đó giây tiếp theo, đã đổ ập tới một chuỗi âm thanh mắng người.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Giọng người đàn ông kia vốn dĩ đã lớn, hơn nữa có thể là bị cô chọc giận rồi nên giọng cũng cao hơn mấy phần, tuy cách một ống nghe truyền tới nhưng lại mặng thẳng vào tai cô.

Diệp Già Lam tự giác bỏ điện thoại ra xa một chút, giơ tay xoa xoa tai.

Nếu lúc này, Hứa Luyện đẩy cửa đi ra, khẳng định có thể nghe được rõ những lời mặng chửi tục tĩu của người họ hàng xa nhà mình.

Diệp Già Lam sợ bị cô nàng gặp thật sẽ xấu hổ, cầm di động đi về cuối hành lang phía đông.

Người đi bên này không nhiều lắm, cơ bản đều là bác sĩ lâu bốn, hiện tại lại đang giờ cơm, cả một đường, Diệp Già Lam cũng không gặp mấy người.

Sở dĩ cô phải gọi cho họ hàng của Hứa Luyện, không phải vì phòng ngừa chu đáo, mà hoàn toàn là vì cặp vợ chồng y tá kia vừa tả có độ tương tự quá cao với bọn họ.

Hiện tại lại kết hợp với phản ứng của gã đàn ông, Diệp Già Lam càng cảm thấy chính là bọn họ.

Cô đứng ở cửa thang bộ, chờ bên kia ngừng lại rồi nhìn đồng hồ.

Đã hơn hơn nửa phút.

Người đàn ông kia lại gân cổ gào lên y như người đàn bà chanh chua gần một phút đồng hồ.

Diệp Già Lam ít nhiều đã có chút miễn dịch với loại bệnh nhân này, mặt cô bình thản, giọng cũng không thay đổi, vẫn dịu dàng như cũ: “Hứa tiên sinh, vợ ông có phải từng mang thai?”

“Đúng thì sao, có quan hệ gì với cô chứ hả?”

Cơn giận của người đàn ông vừa hạ lại nổi lên, “Tôi nói cho cô biết, cô đừng có mà lảm chuyện đi lo việc nhà người ta nữa!”

Diệp Già Lam không cảm thấy mình đang lo chuyện bao đồng.

Cha mẹ mà thần kinh không bình thường, cho dù có sinh con ra khỏe mạnh thì chắc gì đã chăm lo tốt được cho nó chứ hả?

Huống chi nếu thời gian mang thai lại uống các loại thuốc chống bệnh tâm thần, quả thật khả năng sinh con dị dạng sẽ rất lớn.

“Hứa tiên sinh, hôm qua tôi đã nói.....”

“Tôi mặc kệ hôm qua cô nói cái gì, nhà tôi là ba đời đơn truyền, không thể đến đời tôi là bị chặt đứt được!”

“.....”

Đối phương hiển nhiên là có một loại chấp niệm không nhỏ với đứa con, mặc kệ cô nói gì, chỉ cần là bất lợi với bọn họ thì ông ta đều không chịu nghe, Diệp Già Lam chỉ có thể không khuyên nữa, cô hít sâu một hơi: “Nếu các người nhất định phải có con, nhớ rõ định kỳ phải đi khám thai, đặc biệt là sau ba tháng, tần suất kiểm thai.....”

“Được rồi,” người nọ không đợi cô nói xong đã thô lỗ đánh gãy, “Đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, nếu gọi nữa tôi sẽ đến bệnh viện khiếu

nại cô đó.”

Diệp Già Lam hơi hơi siết tay, ngón trỏ trượt xuống một một chút, hình như người đàn ông kia nói gì không hay nhưng Diệp Già Lam cũng không nghe rõ.

Giây tiếp theo, di động của cô đã bị người từ phía sau lấy đi, giọng đàn ông nghiêng phía sau cô vang lên: “Có bệnh phải không?”

Gã đầu bên kia điện thoại sừng sốt, qua vài giây mới phản ứng lại, “Con mẹ nó mày là ai, lại mắng tao?”

“Tin là bây giờ tao đi khiếu nại chúng mày luôn không?”

“Hiện tại đi khiếu nại đi,” ánh mắt Đường Ngô lạnh tanh, giọng càng thêm trầm, “Khiếu nại tôi dùng điện thoại nói với ông sao?”

“.....”

Gã đàn ông trầm mặc vài giây, mắng câu “Bệnh thần kinh”, sau đó lại hậm hực cúp điện thoại.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn anh, “Anh tới khi nào vậy?”

“Vừa rồi đi theo em qua.”

“.....”

Vừa rồi bên tai cô chỉ có giọng vịt đực của gã đàn ông kia nên cũng chẳng chú ý được phía sau có người đi theo.

Nếu đã đi theo cô qua, vậy không cần nói cũng biết nội dung cuộc điện thoại kia Đường Ngô đã nghe cả rồi, vừa rồi Diệp Già Lam bị gã kia mắng vẫn giữ được bình tĩnh, thế mà hiện tại vừa thấy người này ngược lại lại cảm thấy ủy khuất, cô bĩu môi, “Anh không phải đang trực ban sao?”

“Chờ lát nữa đi kiểm tra phòng.”

“Nga.”

Đường Ngô rũ mắt nhìn cô.

Tuy là hốc mắt không hồng, nhưng đáy mắt lại có lớp sương mù mênh mông, giống như bị ủ khuất lớn lắm vậy.

Đáy lòng Đường Ngô mềm nhũn, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, “Sẽ không cứng rắn đối mặt với gã đúng không?”

Vừa rồi anh đứng sau nghe thấy rõ, gã đàn ông kia thao thao bất tuyệt, nếu là đứng trước mặt Diệp Già Lam, nhất định nước miếng đã sớm phun ra, nhưng cô lại chẳng có phản ứng gì.

Không giận cũng không đau.

Diệp Già Lam trừng mắt nhìn anh một cái, “Em đây là đạo đức nghề nghiệp đó.”

Nếu cô khi đối mặt với bệnh nhân cũng cứng rắn như Đường Ngô thì nói không chừng đơn khiếu nại phải nhận đến cả trăm rồi ấy chứ.

Khoa tâm thần không giống khoa ngoại thần kinh, bên khoa ngoại chú trọng kỹ thuật, mà khoa tâm thần lại thiên về thái độ của bác sĩ đối với bệnh nhân.

Tính tình Diệp Già Lam không tồi, trong khoa tâm thần mấy năm lại càng trở nên tĩnh lặng như nước, chủ cần bệnh nhân không chạm đến điều kiêng kị của cô thì cơ bản cô cũng sẽ không có phản ứng lớn gì.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Diệp Già Lam nhướn mày, vươn tay ra, “Di động của em.”

Khóe môi Đường Ngô càng cong hơn, vừa định đưa điện thoại cho cô, màn hình di động đột nhiên lóe sáng, trên màn hình khóa ngoài hiện lên một tin WeChat.

Không có nhắn chữ, chỉ có một bức ảnh đến.

Đường Ngô mím môi, hơi hơi híp mắt mới thấy rõ tên phía trên, anh thu điện thoại lại: “Ninh Trí, ai?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô không ngờ cắt đứt liên lạc lâu như thế mà Ninh Trí lại còn gửi tin cho mình.

Diệp Già Lam khụ một tiếng, tầm mắt xoay chuyển, “Chính là đối tượng xem mắt lần trước.”

Nói xong nghĩ đến Ninh Trí tìm cô có thể có chuyện quan trọng, Diệp Già Lam lại nâng nâng tay, “Trả di động cho em.”

Đường Ngô nhẹ dựa vào tường, nhắc mi nhìn cô, sau đó cũng dương tay lên, “Em tự lấy đi.”

Ấu trĩ.

Diệp Già Lam không còn cách nào, nhón chân lại gần muốn lấy di động.

Dáng người Đường Ngô cao ráo, Diệp Già Lam nhón chân duỗi tay cũng chỉ có thể chạm tới cổ tay anh.

Nửa người trên của cô hơi nghiêng phía trước, lúc muốn nhảy lên một chút, eo đột nhiên bị anh ôm lấy, sau đó kéo lại.

Cả người Diệp Già Lam lọt thỏm trong vòng ôm của anh.

Đường Ngô cúi đầu, nụ hôn còn chưa rơi xuống, Diệp Già Lam đã quay đầu sang bên trái.

Sau đó anh cũng xoay sang, Diệp Già Lam liền nghiêng sang bên phải.

“Sao vậy?”

Diệp Già Lam vẫn nghiêng mặt, “Không sao cả.”

Nghĩ đến buổi tối Đường Ngô rep lại tin của cô có ít ỏi mấy chữ, cô lại cảm thấy trong lòng ghen muốn chết.

Diệp Già Lam cũng không phải người vô cớ gây rối gì, vốn dĩ cho rằng anh là vì bận trực ban nên mới lãnh đạm, kết quả hiện tại vừa thấy, hình như anh căn bản chả có chuyện quái gì cả.

Trong lòng cô mắng Đường Ngô một trận, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì nhiều, duỗi tay đẩy đẩy anh, “Anh buông em ra trước đã.”

Vừa dứt lời, tay anh đã nâng cằm cô xoay qua, cúi đầu hôn xuống.

Không biết hôm nay người này uống nhầm thuốc gì.

Hiện tại vẫn là đang ở bệnh viện- là nơi công cộng đó, thế mà anh lại hôn rất sâu, không chỉ đơn giản là nụ hôn lướt qua rồi ngừng lại như bình thường.

Diệp Già Lam thậm chí còn hoài nghi ngay sau đây thôi cô sẽ bị lột sạch đồ mất.

Cô mới vừa rụt rụt ra phía sau, đã bị ôm xoay người, tay Đường Ngô tay theo cằm cô đi xuống, dùng ở trên vai cô, sau đó dùng sức đẩy, áp cô lên tường.

Diệp Già Lam bị hôn đến đầu óc hồ đồ, hoàn toàn không biết vừa rồi mình giận đối cái gì.

Vì hơi thiếu dưỡng khí, mắt cô hoa lên, không thấy rõ khuôn mặt người trước mắt.

Diệp Già Lam dùng sức chớp chớp mắt, cũng không biết qua bao lâu mới bị buông ra, người nọ vẫn nhẹ ôm lấy cô, hơi thở ấm áp, nghiêng đầu vùi trong hõm cổ cô: “Tức giận cái gì?”

Giọng người đàn ông thấp thấp oa oa, dịu dàng như nước.

Diệp Già Lam: “.....”

Đúng rồi, cô thiếu chút nữa đã quên vừa rồi mình còn đang giận đó nha.

Quanh quẩn trong hơi thở của Diệp Già Lam đều là hương vị trên người anh, sạch sẽ, mùi nước sát trùng cũng không quá rõ ràng.

Cô suy nghĩ vài giây, sau đó rút cuộc nghĩ ra được, “Anh đưa điện thoại cho em, em tìm cho anh xem.”

Lần này Đường Ngô không trêu cô nữa mà trực tiếp đưa điện thoại qua.

Diệp Già Lam nhận lấy, sau đó mới vừa mở WeChat ra tìm, lại quên mất việc tìm nguyên nhân làm mình tức giận, mà lại thấy bức ảnh Ninh Trí gửi qua.

Click mở vừa thấy, là một bức ảnh chụp thiệp đám cưới.

Tên nhân vật chính đầu tiên là Ninh Trí.

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn lầm rồi, cô và Ninh Trí cũng chỉ mới không liên lạc một thời gian, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng mà cứ thế kết hôn có phải quá nhanh rồi không?

Cô không thể che dấu kinh ngạc: 【 nhanh như vậy đã kết hôn à? 】

Đầu kia rep cũng mau: 【 đúng vậy, em cũng biết tuổi tôi không còn nhỏ nữa, nên ổn định rồi. 】

Diệp Già Lam nhớ rõ Ninh Trí hơn cô có mấy tuổi, chắc là đã qua 30.

Cô không nói thêm nữa, gõ hai chữ gửi qua: 【 chúc mừng. 】

Sau khi gửi xong tin, Diệp Già Lam mới nhớ tới chính sự, mới vừa mở cuộc nói chuyện với Đường Ngô, anh đã nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn bên tai cô, thấp giọng hỏi: “Tìm được rồi sao?”

Tay Diệp Già Lam run lên, sau đó vừa trượt, nhìn thấy mấy chữ vô cùng lạnh nhạt của anh, vừa muốn lên tiếng, cách đó không xa đã có tiếng bước chân cùng tiếng người vang lên.

Tiếng kia càng ngày càng gần, là hai nữ bác sĩ cùng làm ở lầu này, khi thấy hai người bọn họ, mấy tiếng nói kia đột nhiên dừng lại, sau đó vội vàng rời đi.

Diệp Già Lam: “.....”

Ánh mắt của hai người kia, thoạt nhìn vô cùng gian.

Giống như bọn họ vừa rồi thấy được chuyện gì không thể để người biết ấy.

Diệp Già Lam cũng không nghĩ nhiều, đưa điện thoại qua, “Anh nhìn xem số từ anh gửi cho em đi, dùng một bàn tay cũng có thể đếm được đấy.”

“.....”

Đường Ngô hơi hơi đứng thẳng người lên, nhận di động lại kéo lên trên, “Em dám thừa nhận Quý Nhiên là người trong lòng của em,” anh nghiêng mắt nhìn cô, “Trông anh hào phóng lắm sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu.

Không, không chỉ không hào phóng.

Còn cực kì keo kiệt kìa.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Nhưng hình như có gì đó sai sai à nha.

Diệp Già Lam nhìn tin nhắn có Quý Nhiên kia, “Em thừa nhận lúc nào hả?”

“Không rep lại, không phải cam chịu thì là gì?”

Cô rõ ràng là mặc kệ anh, nên không rep, sao tới chỗ Đường Ngô lại thành cam chịu rồi?

Diệp Già Lam liếc anh một cái, “Đường Ngô, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Đường Ngô rũ mắt liếc cô, không đáp.

Không nói Diệp Già Lam cũng biết.

Vừa qua sinh nhật 26 không lâu.

Diệp Già Lam lấy điện thoại về, màn hình vẫn chưa tắt, cô di ngón tay, lại nhìn thấy câu Ninh Trí nhắn.

Anh ấy nói tuổi tác mình cũng không còn nhỏ nữa.

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ ra qua không lâu nữa, cô cũng đã 27 rồi, cũng đã tới tuổi phải kết hôn thôi.

Năm tháng không đợi người, Diệp Già Lam còn chưa kịp cảm khái, đã bị người kia nhẹ ôm chặt, “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa,” anh vừa nhắc nhở, Diệp Già Lam đã cảm thấy đói bụng, cô sờ sờ cái bụng đã bẹp dí, “Vốn dĩ vừa rồi định về rồi.”

Ai ngờ lại gặp chuyện phá ngang.

“Về sớm một chút, nhớ ăn cơm tối đó”

“Đã biết.....”

Vừa dứt lời, tay Diệp Già Lam đã bị nhét một chuỗi chìa khóa vào. Ngón tay Đường Ngô hơi lạnh, chìa khóa còn lạnh hơn tay anh, Diệp Già Lam còn chưa nắm chặt, ngón tay ngẫu nhiên đã bị anh giữ cầm lấy, “Về nhà anh.”

Diệp Già Lam chần chờ vài giây, vẫn không nhin được lên tiếng: “Đường Ngô.”

“Ừa?”

“Anh tiết chế một chút đi.”

Khóe môi Đường Ngô cong lên, “Em nghĩ cái gì thế?”

Nghe giọng điệu này của anh, có vẻ là cô nghĩ nhiều vậy.

Diệp Già Lam bẹp bẹp môi, không chờ cô nói nữa, Đường Ngô đã buông lỏng tay cô, “Anh phải đi kiểm tra phòng rồi.”

“Mấy giờ tan ca?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tầm hơn 10 giờ.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Vậy anh chú ý an toàn đó.”

“Được,” người đàn ông cúi đầu hôn lên khóe môi cô, “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

-

Diệp Già Lam không lập tức đến nhà Đường Ngô.

Cô về văn phòng nói với Hứa Luyện chuyện họ hàng nhà cô ấy trước, sau đó lại về nhà mình lấy bộ quần áo rồi mới qua nhà Đường Ngô.

Chuyện ở bệnh viện cũng không nhiều lắm, Đường Ngô 10 giờ về nhà.

Diệp Già Lam vốn dĩ cho rằng buổi tối lại phải lăn lộn một thời gian, kết quả người nọ an phận vô cùng, một chút quá phận hành động cũng không có, tắm xong rồi thì ôm cô thành thành thật thật ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, cuộc phẫu thuật của Đình Đình bắt đầu lúc 11 giờ.

Buổi chiều, lúc Diệp Già Lam đi kiểm tra phòng, phòng bệnh của cô bé 409 vẫn trống không.

Trước khi đi ăn tối, cô còn đặc biệt ghé qua tầng phẫu thuật, thấy ở phòng phẫu thuật cuối dãy lầu 2 có mẹ Đình Đình đang ngồi.

Người phụ nữ này vì việc này mà hốc hác cả ra, khuôn mặt tái nhợt có chút bệnh trạng, quầng thâm mắt và bọng mắt cực kì rõ ràng, Diệp Già Lam qua ngồi với cô vài phút, sau đó mới lại bị Hứa Luyện kéo đi nhà ăn.

Ăn cơm hơn mười phút, Diệp Già Lam gửi cho Đường Ngô mấy tin nhắn liền.

Y như trong dự kiến, không có tin rep nào.

Diệp Già Lam nghĩ nghĩ, vẫn không mang cơm tối về cho anh.

Cô không mang hộp giữ nhiệt qua, nếu lúc này đem cơm mang về, chờ Đường Ngô ra khỏi phòng phẫu thuật thì đồ ăn cũng lạnh ngắt rồi.

Hôm nay vừa lúc cô trực đêm, sau khi từ nhà ăn trở lại văn phòng, cứ cách nửa giờ cô lại xem WeChat một lần.

Đường Ngô không rep cô, nhưng trong nhóm Chat lại có người nói về cuộc phẫu thuật này. ——

【 đã lâu chưa gặp cuộc phẫu thuật nào dài như cuộc phẫu thuật này. 】

【 buổi chiều tôi ở trong phòng phẫu thuật, lúc hơn 5 giờ cô bé kia bị xuất huyết trong rất nhiều, tôi còn tưởng lập tức phải ghi thời gian tử vong rồi, ai ngờ lát sau, áp suất tim và huyết áp lại ổn định. 】

Diệp Già Lam không trả lời hay buôn chuyện với bọn họ.

Cô lại nhìn thời gian, 8h10 tối.

Đúng lúc này, có một y tá trả lời câu: 【 Chủ nhiệm Ngô ra khỏi phòng giải phẫu rồi! 】

Giống như là một tiếng kèn thẳng lợi, Diệp Già Lam lập tức từ trên ghế bật dậy, chân ghế dựa va vào sàn nhà, phát ra thanh âm không nhỏ, Hứa Luyện bị hoảng sợ, vốn chân đang run cứng đờ, “Loan Loan, cậu muốn làm gì?”

Diệp Già Lam lúc này mới ý thức được bản thân phản ứng quá kích, khóe miệng mím lại, “Không có việc gì, ngồi lâu nên mỏi chân, đứng lên hoạt động ấy mà.”

Hứa Luyện hồ nghi liếc nhìn cô một cái.

“Đúng rồi Luyện Luyện, hôm qua cậu có nói chuyện với người họ hàng kia chưa?”

“Nói rồi, nhưng người ta không thèm nghe, như thể người ta không muốn bọn họ có con ấy.....” Hứa Luyến thở dài, “bỏ đi Loan Loan, dù sao về sau mặc kệ thế nào cũng không liên quan đến cậu, chúng ta cũng không cần trợn lẫn mấy chuyện này, đừng đến lúc đó không trộm được hồ ly còn chọc một thân tao*.”

(*giống câu trộm gà không được còn mất năm thóc)

Lời này Hứa Luyến thật ra cũng không sai.

Bệnh viên mỗi ngày đều có bệnh nhân mới, cô cũng không có thời gian quản nhiều như vậy, Diệp Già Lam gật gật đầu, “Hôm trước tớ nghe khoa phụ sản nói thời gian mang thai hình như 9 tháng, tháng sau hay là nhắc nhở bọn họ tới kiểm thai đi.”

“Nhắc nhở, tớ nhất định sẽ nhắc nhở,” Hứa Luyến không thể nề hà mà buông tay, “Nhưng bọn họ tới hay không tớ không xác định.”

Diệp Già Lam không lại tiếp tục đề tài này, mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Luyến ở sau người hỏi, “Đi đâu đó?”

“Đi ra ngoài hít thở không khí.”

Cô trực tiếp đi xuống lầu, tới khu phẫu thuật lầu hai.

Phòng phẫu thuật lúc trước vẫn sáng đèn nay quả thật đã tắt, Diệp Già Lam đứng ở cửa thang bộ, thấy mấy bác sĩ y tá từ phòng phẫu thuật đi ra.

Người phụ nữ vẫn chờ bên ngoài vội vàng lên đón, “Chủ nhiệm..... Đình Đình nhà chúng tôi.....”

Chủ nhiệm Ngô gật gật đầu, “Phẫu thuật cũng tính thành công, nhưng còn phải nằm phòng bệnh đặc biệt quan sát mấy ngày đã.”

Người phụ nữ kích động cầm tay ông: “Cảm ơn chủ nhiệm.....”

Nói xoay, nước mắt đã theo khước mắt chảy xuống, “Cảm ơn bác sĩ Đường, anh chính là ân nhân cứu mạng Đình Đình nhà chúng tôi.”

Chủ nhiệm Ngô khụ một tiếng, “Nếu ngài thật nghĩ vậy, thì hãy giúp bác sĩ Đường của chúng tôi làm sáng tỏ chuyện đánh người lần trước một chút đi.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chúng tôi lập tức lên tiếng giải thích rõ ràng với truyền thông, xin lỗi bác sĩ Đường.....”

Bên tai tất cả đều là tiếng ồn ào của người phụ nữ.

Huyệt thái dương của Đường Ngô như là bị đâm kim, làm đầu anh có chút đau, anh hơi hơi nhíu mi, giọng hơi khàn, “Không có gì.”

Nói xong cũng không nghe người phụ nữ kia nói gì nữa, anh tháo bao tay, xoay thân chạy lấy người.

Diệp Già Lam vẫn đứng ở cửa thang bộ, thấy anh đi qua cũng không nhúc nhích, chỉ có tầm mắt vẫn luôn nhẹ nhàng dõi theo anh.

Lúc Đường Ngô bước qua cô bước chân cũng không dừng, mãi đến khi bước lên bậc thang nửa bước rồi, mới quay đầu lại nhìn cô một cái, mà anh hơi cong, dáng vẻ dịu dàng, “Chờ anh à?”

Hốc mắt Diệp Già Lam nóng lên, đáy lòng hóa thành một bãi nước, nhu nhu nhược nhược.

Cô gật gật đầu.

Khước môi Đường Ngô cong cong, nhưng vì anh đeo khẩu trang, nên Diệp Già Lam không phát hiện.

Anh ngoắc ngón tay gọi cô, sau đó nhấc chân lên lầu.

Bước chân Đường Ngô cũng không lớn, tốc độ bình thường của Diệp Già Lam có thể đuổi kịp hẳn.

Lúc đến khoa ngoại thần kinh, anh cũng không dừng lại, chỉ vừa tháo khẩu trang vừa tiếp tục đi về phía trước, đi tới phía tây.

Sườn tây lầu ba là phòng nghỉ chuẩn bị cho bác sĩ trực ca đêm, Diệp Già Lam ngày thường không thường qua đây, cô đi theo Đường Ngô qua, liếc mắt một cái đã thấy được trên cửa phòng cuối hành lang có viết tên.

Là hai chữ Đường Ngô.

Anh dừng lại, sau đó rút chìa khóa từ trong túi lấy ra.

Diệp Già Lam nhìn anh cho chìa khóa cắm vào ổ, “Muốn ăn cái gì?”

Đường Ngô nghiêng đầu liếc cô một cái, không đáp, anh đẩy cửa đi vào, Diệp Già Lam cũng đi theo vào.

Tay vẫn đặt trên then cửa, thấy cô đi vào mới nhẹ nhàng đóng lại.

Diệp Già Lam xoay người, còn chưa kịp hỏi gì đã bị anh ôm lấy.

Đường Ngô ôm cô, Diệp Già Lam thậm chí có thể cảm nhận được trong không khí trong ngực mình từng chút bị ép ra, vừa muốn duỗi tay đẩy anh, lại đột nhiên phát hiện tay người đàn ông đang ôm cô có chút run.

“Làm sao vậy?” Diệp Già Lam vốn dĩ muốn đẩy tay anh ra lại chuyển sang ôm lại anh, “Mệt sao?”

Mới vừa hỏi ra Diệp Già Lam lại cảm thấy mình hỏi thật vô nghĩa.

Từ 11h sáng đến 8h tối, trong phòng phẫu thuật 9 tiếng, không mệt mới lạ đó.

Diệp Già Lam ngồi không trong văn phòng chín giờ cũng cảm thấy mệt nữa là, khỏi nói phải đứng trước kính hiển vi một thời gian dài như vậy.

(Chắc nội soi nhĩ cả nhà?)

Đường Ngô cũng không nói lời nào, cứ gặt gao ôm cô.

“Em nghe y tá có vào phòng phẫu thuật nói, buổi chiều tim cô bé kia bị ngừng đập một lần.”

Đường Ngô “Ừ” nhẹ.

Thật ra không chỉ là ngừng một lần.

Tới chín giờ, tình trạng nguy kịch diễn ra không dưới năm lần, nhưng may mà cuối cùng kết quả cũng tính là không tồi.

“Ngộ Ngô nhà chúng ta thật lợi hại.”

Đường Ngô nhắm mắt, khóe môi cong cong, sau đó lại “Ừ” một tiếng.

Cái cô bé con kia thật sự rất giống Diệp Già Lam khi còn nhỏ.

Không phải là vẻ ngoài giống, mà là tính tình giống, thoạt nhìn vẫn vẫn tĩnh tĩnh, thật ra trong xương cốt lại ẩn dấu chút phản nghịch.

Đường Ngô tiếp xúc với cô bé nhiều, nên rõ ràng mạch.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, cô bé kia còn dẫm lên giày anh, cong mắt cười tủm tỉm: “Ca ca, đây có thể là lần cuối cùng em dẫm anh rồi.”

Quá trình phẫu thuật không thuận lợi, cũng tốn nhiều thời gian.

Đến cuối, mắt Đường Ngô không thoải mái, đầu cũng đau.

Toàn thân nơi nào cũng đều không thoải mái.

Người vốn dĩ chính là một sinh vật kỳ quái, sinh mệnh ngoan cường nhưng cũng yếu ớt.

Cứ mỗi khi tim cô bé kia ngừng lại, Đường Ngô đều sẽ nghĩ đến Diệp Già Lam, nghĩ đến lẽ như cũng có một ngày cô cũng nằm trên giường mổ như vậy..... Đường Ngô không dám nghĩ tiếp tục nữa.

Diệp Già Lam hiện tại đang ở trong lòng anh.

Đường Ngô nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Loan Loan, chúng ta kết hôn đi.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Diệp Già Lam sững sốt một chút, vài giây sau mới phản ứng lại.

Đường Ngộ nói kết hôn.

Ngay hôm qua, lúc cô nhận được thiệp cưới Ninh Trí gửi qua còn nghĩ tới vấn đề này, nhưng lúc ấy cũng chỉ là ngẫm thế thôi, cô cũng không mở miệng nói gì.

Không ngờ chỉ qua một ngày, người này làm một cuộc phẫu thuật xong, lại đột nhiên nói muốn kết hôn với cô.

Khóe môi Diệp Già Lam nâng lên, cười nhẹ một tiếng, “Không kết hôn đó.”

“Anh cũng chưa lấy nhẫn kim cương cầu hôn em, cũng không ôm 99 đóa hoa hồng quỳ một gối, chỉ một câu như vậy đã muốn em gả cho anh khăng định không thể nào,” Diệp Già Lam càng nói càng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, “Nhẫn em muốn phải lớn như trứng bồ câu, hoa tươi phải lấy từ Hà Lan về.....”

Yêu cầu của cô một cái so với một cái lại càng cao.

Đường Ngộ cũng không đánh gãy lời này, chỉ lắng nghe từng điều, nghe cô nói từ nhẫn nói đến áo cưới.

Nửa phút sau, vạt áo cưới còn chưa nói xong, Diệp Già Lam đã dừng lại, ý cười của cô dần dần thu lại, dịu dàng gọi anh: “Ngộ Ngộ.”

“Ừ.”

“Anh biết không, em rất muốn ngay ngày ngày mai thôi, lập tức cùng anh tới Cục Dân Chính lãnh chứng,” Diệp Già Lam rữ rữ mi, giọng cũng thấp xuống, “Nhưng có một số việc, vẫn nên nói với mẹ em trước.”

Ý cô chỉ chính là việc của Dư Oánh và Từ Chấn.

Dù sao cũng là việc không nhỏ, Dư Thu Hoa có quyền biết chuyện này.

“Được,” tay Đường Ngô theo eo Diệp Già Lam hướng lên trên, xẹt qua bả vai cô, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên mái tóc dài của cô, “Không vội.”

“Em chờ anh.”

-

Đường Ngô không vội.

Nhưng Diệp Già Lam lại sốt ruột, cô lớn hơn Đường Ngô, hơn nữa định nghĩa tuổi tác giữa đàn ông và phụ nữ lại không giống nhau.

Đàn ông 26 tuổi gọi là độc thân quý tộc.

Nhưng phụ nữ 27 tuổi lại bị kêu là gái ế lớn tuổi.

Xã hội này càng ngày càng không công bằng với phụ nữ.

Từ sau khi Đường Ngô đề cập đến việc kết hôn, Diệp Già Lam vẫn luôn tìm thời cơ nói thẳng chuyện Dư Oánh với Dư Thu Hoa. Nhưng rốt cuộc cunhx không phải chuyện tốt gì, mấy lần cô nói tới bên miệng rồi, lại vội nuốt trở vào.

Dư Thu Hoa vất vả mới nguôi ngoai chuyện Dư Oánh, cô không dám khơi ra nữa.

Càng kéo dài càng không dám nói.

Tới tháng 12, từ đầu tháng đến cuối tháng, Diệp Già Lam đem xé lịch xé hai mươi mấy trang, cũng không làm gì được.

Đến Hứa Luyện cũng nhìn ra cô có vấn đề, “Loan Loan, gần đây có vẻ cậu thích xé lịch nhé?.”

Diệp Già Lam miệng trương trương, không biết giải thích sao, chỉ có thể thuận miệng lấy lý do, “Đây không phải là do đến cuối năm, tính khi nào được nghỉ sao.”

Phòng bọn họ nói nghỉ chính là nghỉ, cơ bản số lần bị gọi về trong kỳ nghỉ ít lại càng ít.

Cô vừa nhắc thế, Hứa Luyện cũng lập tức có tinh thần, “Còn bao lâu nữa?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô lại lật lật đám lịch, nửa phút sau mới đáp: “Hai mươi lăm nghỉ, bây giờ còn một tháng.”

Hứa Luyện lập tức như bị tiêm máu gà, “Rốt cuộc sắp được giải phóng.”

Đuôi mày Diệp Già Lam nhú nhú, không nói tiếp, lấy qua cuộn len lần trước đoạt từ chỗ Hứa Luyện qua đan khăn quàng cổ.

Qua một tháng qua, khăn quàng cổ cô đan đã được hơn nửa.

Hứa Luyện vừa cầm bút viết, vừa tranh thủ giương mắt nhìn cô một cái, “Đan cho bác sĩ Đường hả?”

“Ừ..... Xem như vậy đi.”

“Tớ cảm thấy bác sĩ Đường không giống kiểu sẽ đeo khăn quàng cổ đâu.”

“Chả liên quan,” Diệp Già Lam không hề nâng đầu, ngón tay qua lại, động tác cực nhanh, “Nếu anh ấy không cần thì tớ cho em trai tớ.”

“.....”

Hứa Luyện trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì.

Diệp Già Lam có em trai cô nàng cũng biết, trước kia lúc cùng nhau trực đêm, Diệp Già Lam còn gọi video với cậu em ở tận nước Mỹ xa xôi, Hứa Luyện gặp qua hai lần.

Thiếu niên tuy rằng là con lai, nhưng trên cơ bản di truyền về Trung Quốc từ bố Diệp Già Lam, mày rậm mắt to, rất phù hợp với thẩm mỹ của mấy cô bé Trung Quốc.

Tuy chị em hai người ở chung không lâu, nhưng tình cảm lại cực tốt.

Khóe môi Hứa Luyện vừa kéo, cách một hồi lâu, mới phun ra hai chữ: “Chị tốt nha.”

Cả buổi chiều đều không có người bệnh nào đến.

Sau khi kiểm tra phòng xong, Diệp Già Lam trừ ngời đan khăn thì chính là xem sách của cô vấn tâm lí, lúc mặt trời xuống núi, cô gửi tin cho Đường Ngộ: 【 bác sĩ Đường, buổi tối có rảnh cùng nhau ăn cơm không? 】

Người nọ hiếm khi rep nhanh một lần: 【 muốn ăn cái gì? 】

【 muốn ăn bò bít tết. 】

【 được. 】

Diệp Già Lam nhìn thời gian.

5 giờ rưỡi, còn có một giờ nữa là có thể tan ca.

Vừa muốn bỏ điện thoại sang một bên chuyên tâm học tập, bên kia lại gửi tin qua: 【 đang làm gì đó? 】

【 đọc sách. 】

【 sách gì? 】

Diệp Già Lam xem như đã nhìn ra, hôm nay Đường Ngộ rất nhàn.

Ngày thường cô nói tám câu cũng không thấy rep một câu, hôm nay ngược lại quần lầy cô nói chuyện phiếm à.

Diệp Già Lam chụp một bức ảnh quyển sách siêu dày gửi qua.

Đường Ngộ: 【 cố vấn tâm lý? 】

【 đây không phải là sợ anh bị tạm thời cách chức,nếu em không kiên chức sao nuôi nổi anh chứ, nên mới mua sách định lấy cái bằng. 】

Tuy rằng cuối cùng sự thật chứng minh là cô suy nghĩ quá nhiều, nhưng học nhiều thì cũng không thừa.

Diệp Già Lam cảm thấy mình sống đến tuổi này, mà đã học được tinh thần thực đáng quý, cô gõ hai chữ: 【 khen em. 】

【 giỏi quá. 】

Khóe môi Diệp Già Lam cong lên, không nhịn được cười ra tiếng.

Hứa Luyện vẽ mặt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam lại mím môi, ho nhẹ một tiếng, sắc mặt đứng đắn lại hỏi một câu: 【Dự đoán bệnh tình của Đình Đình thế nào? 】

【 cũng không tệ lắm, xạ trị ba lần, so trong tưởng tượng tốt hơn rất nhiều. 】

Diệp Già Lam lúc này mới yên lòng.

Lần trước cha mẹ Đình Đình còn đặc biệt đi làm sáng tỏ vụ video Đường Ngô đánh người, tuy rằng ngôn luận vẫn là khen chê không đồng nhất, nhưng đã qua một tháng, đại đa số mọi người đều vứt việc này qua sau đầu rồi.

Những người lúc trước không biết đến tin tức này, cũng sẽ được tự động liên kết với video làm sáng tỏ này.

Diệp Già Lam trước nay đều nghĩ mọi việc theo hướng tốt.

Qua một hồi, cô lại cảm thấy quan hệ bác sĩ người nhà bệnh nhân kỳ thật không có căng thẳng như trong tưởng tượng.

Cha mẹ Đình Đình mấy hôm trước còn tặng cho mấy bác sĩ khoa ngoại thần kinh một giỏ hoa quả.

Khóe môi Diệp Già Lam cong lên, đánh hai chữ gửi đi: 【 thật tốt. 】

Tin nhắn mới vừa gửi qua, người bên kia còn chưa rep, Hứa Luyện bên cạnh đã nói trước: “Đúng rồi Loan Loan, cái chú bà con xa nhà tớ ấy, hôm nay tới bệnh viện làm kiểm thai.”

Diệp Già Lam “A” một tiếng, “Kết quả thế nào? Thai nhi có khỏe mạnh không?”

“Vừa tới không bao lâu, không biết kiểm tra xong chưa.”

Hứa Luyến bắt đắ dĩ nhún vai, “Tớ đoán chờ lát nữa kiểm tra xong bọn họ khẳng định sẽ đến văn phòng tìm tớ.”

“Tìm cậu làm gì?”

“Tìm tớ mời bọn họ ăn cơm tối đó.”

Mặt Hứa Luyến sầm xuống, “Cậu không biết đâu, bọn họ đều cho rằng lương bác sĩ rất cao, một tháng kiếm mấy vạn ấy.”

Diệp Già Lam giật nhẹ khóe miệng.

Nói thật, tiền lương của bác sĩ phụ thuộc vào tuổi và cường độ làm việc của từng người.

Thí dụ như tiền lương của Đường Ngô cao hơn cô không ít đâu.

Diệp Già Lam cũng nhún vai, “Nếu một tháng tớ kiếm được mấy vạn tớ còn đi thi làm cố vấn tâm lý làm gì.”

“Thôi đi,” Hứa Luyến cực kì khinh bỉ liếc cô một cái, “Diệp · phú nhị đại · Già Lam.”

“.....”

-

Hứa Luyến nói chỉ đúng một nửa.

Một nửa đó là chú cô nàng quả thật tới văn phòng bọn họ, nửa sai kia là người ông ta tìm không phải Hứa Luyến, mà là Diệp Già Lam.

Gã đàn ông xông thẳng tới, vọt vào phòng ngay lúc Diệp Già Lam vừa đóng sách chuẩn bị đi ăn với Đường Ngô.

Thậm chí ông ta còn chẳng gõ cửa, vì dùng sức lớn, ván cửa bị gã đẩy đánh vào tường, “Loảng xoảng” một tiếng vang lớn.

Diệp Già Lam cùng Hứa Luyện đều bị sợ không nhẹ.

Hứa Luyện trực tiếp từ ghế nhảy lên, “Đm, động đất sao?”

Vừa mới dứt lời, gã đàn ông đã xộc vào, trong tay ông ta còn nắm chặt một hình siêu âm B, “Phanh” một tiếng vỗ lên bàn Diệp Già Lam, “Bác sĩ nói vì trong thời gian mang thai vợ tôi có uống thuốc nên thai nhi bị dị dạng, cô mau nói là thuốc gì?”

Diệp Già Lam nhú mày.

Tim đập thình thịch, cô nhìn tấm ảnh kia, còn chưa đứng lên lại ngồi nguyên xuống, “Thuốc tôi đã viết rõ trên đơn thuốc, hẳn là rất rõ ràng, nếu ông quên thì chỗ tôi vẫn còn một bản nữa.”

Người đàn ông trừng mắt nhìn cô, vì tức giận mà cánh mũi phập phồng.

Giống y Ngưu Ma Vương.

Diệp Già Lam đột nhiên có chút bội phục chính mình, đến lúc này, mà cô vẫn còn tâm tình nghĩ này nghĩ đó.

“Lúc trước chắc tôi cũng đã nói rất rõ ràng với ông rồi, thuốc kháng bệnh tâm thần có khả năng sẽ làm cho thai nhi dị dạng, cũng kiến nghị ông không cần có con,” Diệp Già Lam không nhìn ông ta, mở máy tính lấy bệnh án của bệnh nhân tới khám tháng trước ra tra, tìm được bệnh án của

bọn họ thì click mở, sau đó chuyển máy tính đến trước mặt gã, “Phía trên viết rành mạch.”

“Nếu cô đã biết loại thuốc này sẽ làm cho thai nhi dị dạng, vì sao còn kê cho chúng tôi hả?”

Người này quả thực không thể nói lý mà.

Diệp Già Lam tính tình dù tốt, cũng không nhịn được trào phúng nhẹ cười, “Tôi còn nói cho ông biết lúc này không nên có con, ông có nghe xong sao?”

“Cô ——”

“Được rồi,” Hứa Luyến cảm thấy thật mất mặt, cô nàng đẩy ghế ra, “Lúc Loan Loan kê thuốc cho chú, căn bản không biết vợ chú mang thai, nếu cháu là chú, có chuyện này cái này công phu đã sớm quai cái hào đem hài tử cấp đánh!”

Gã đàn vừa nghe Hứa Luyến nói như vậy, nổi xung lên, khó thở, bắt lấy ống bút của Diệp Già Lam đặt trên bàn ném qua.

Diệp Già Lam không ngờ ông ta sẽ động thủ, theo bản năng rụt rụt ra sau, còn chưa biết nói gì thì đã “A” một tiếng cực nhỏ.

Ống bút ném đến bên chân cô lăn vài vòng cũng không dừng.

“Vất vả lắm tôi mới có một đứa con.....” Gã đàn ông nói thế nhưng đã như muốn khóc ra tới bờ, ống bút bị ném rồi, ông ta lại bắt đầu lấy sách trên bàn, trực tiếp ném về phía mặt Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam chưa kịp trốn, sững sốt một chút, đến khi bị người ta kéo vào trong lòng mới phản ứng lại.

Hương vị trên người người đàn ông mát lạnh, Diệp Già Lam lại quá quen thuộc.

Cô theo bản năng giơ tay bắt lấy cổ áo blouse trắng của người nọ, bên tai vang lên tiếng bác sĩ Ngư: “Đầu óc ông có bệnh à, hôm nay tôi sẽ chữa cho ông ngay .....

Không đến vài phút, văn phòng lại khôi phục vẻ an tĩnh.

Diệp Già Lam vẫn chôn đầu trong lòng Đường Ngô, còn chưa kịp ngẩng đầu, Hứa Luyện ngoài cửa đã “A” một tiếng, “Loan Loan..... mẹ cậu tới.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Vừa rồi có bảo vệ đưa người đi, Hứa Luyện vốn dĩ cũng đi theo đám người kia cùng ra ngoài.

Dù sao thì tình trạng của hai người bên trong thế nào trong lòng cô nàng cũng rõ ràng, cứ ở ì đây làm bóng đèn thì cũng không hay lắm, huống chi người bị bảo vệ tóm đi cũng là họ hàng xa nhà cô, về tình về lý đều phải cùng qua đi nhìn thử.

Chẳng qua mới ra khỏi văn phòng không lâu, Hứa Luyện đã đụng phải Dư Thu Hoa mới từ trong thang máy đi ra.

Hứa Luyện tất nhiên biết Dư Thu Hoa.

Quan hệ của cô nàng và Diệp Già Lam không tồi, đều từng đến nhà đối phương ăn cơm rồi.

Năm Diệp Già Lam mới vừa đi làm, tần suất Dư Thu Hoa tới bệnh viện cũng rất cao, là sợ con gái ăn không quen cơm bệnh viện, lâu lâu lại phải đưa cơm qua.

Sau đó công việc của Diệp Già Lam dần dần đi vào quỹ đạo, Dư Thu Hoa yên lòng, cũng ít khi đến bệnh viện.

Hôm nay không biết làm sao, đến cả gọi báo cũng không gọi luôn.

Hứa Luyện mới vừa báo với Diệp Già Lam, tiếng Dư Thu Hoa đã vang lên, “Vừa rồi sao lại có người bị bảo vệ lôi đi thế.....”

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam còn chưa kịp rời khỏi lòng Đường Ngô, giọng Dư Thu Hoa đã ngừng lại, qua hai giây mới lại hỏi: “..... Tiểu Ngô?”

Đã mấy năm bà chưa gặp lại Đường Ngô, bỗng nhiên gặp còn tưởng rằng là mình già rồi mắt kém nhận lầm người, nghĩ thầm Diệp Già Lam dừng vì chia tay với Đường Ngô nên đi tìm đàn ông giống thằng bé để bàn chuyện yêu đương đó nhé, vừa mới gọi một tiếng như thế, đã nghe người nọ đáp: “Dì Dư.”

Dư Thu Hoa lập tức nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt bà dịu dàng, lúc cười lộ lên càng thêm hòa ái, “Về khi nào thế?”

“Mấy tháng rồi ạ.”

Ánh mắt Dư Thu Hoa xoay mấy vòng trên người hai người mấy vòng, “Vây hai đứa.....”

“Mẹ,” Diệp Già Lam vội chui ra khỏi lòng anh, vừa rồi cô bị người kia la lối khóc lóc nên sắc mặt trắng bệch. Lúc này bên tai lại hơi hơi phấp phồng, trước Đường Ngô một bước, cô nên tiếng giải thích, “Bọn con quay lại rồi.”

Dư Thu Hoa tuy rằng kinh ngạc, nhưng vừa rồi thấy hai người ôm nhau, bà cũng đã cảm thấy tám chín phần mười là lại về với nhau rồi, bà hơi há miệng thở dốc, tuy rằng thở dài, nhưng nghe ra giọng điệu loáng thoáng có vài phần vui mừng: “Cái con nhóc này, quay lại với Tiểu Ngô sao lại không nói cho mẹ biết?”

Cô thích Đường Ngô cũng không phải một ngày hai ngày.

Lúc Diệp Già Lam chia tay là nói hai người còn trẻ, tính cách không hợp, Dư Thu Hoa còn cảm thấy rất đáng tiếc.

Một con rẽ hoàn hảo như thế, cứ vậy chạy mất.

Khóe mắt Dư Thu Hoa cong cong, nếp nhăn nơi đuôi mắt đuôi cũng đều như là phát quang, “Cũng không mang về nhà ăn bữa cơm.”

“Anh ấy bận quá.”

Đây là nói thật, Đường Ngô xác thật bận quá.

Có thể đúng giờ ăn cơm đã là chuyện khó như lên trời, chứ đừng nói có thời gian về nhà ăn cơm.

Dư Thu Hoa mặt mày hơn hở đi tới, đánh giá Đường Ngô từ đầu đến chân, “So mấy năm trước lại càng đẹp trai hơn rồi.”

Đường Ngô nhẹ cong khóe môi cười một cái, “Dì cũng càng trẻ ra đấy ạ.”

Diệp Già Lam: “.....”

Đường Ngô trước mặt Dư Thu Hoa từ trước đến nay đều là thanh niên ba tốt không tìm ra được tật xấu nào, mấy cái xấu xa từ tận trong xương cốt của anh tất cả đều dùng trên người Diệp Già Lam thôi.

Được dăm ba câu, Dư Thu Hoa được anh nói đến khóe mắt cong lên có thể kẹp chết một con ruồi.

Khóe miệng Diệp Già Lam giật giật, nhìn chăm chăm hai người nửa phút, cuối cùng vẫn nuốt hai chữ “Chị gái” ở bên môi lại.

Hôm nay không khí quá hài hòa, không thích hợp để nói đến đề tài nặng nề này.

Diệp Già Lam khe khẽ thở dài, sau đó có chút buồn bực cúi đầu.

Phiền.

Phiền muốn chết.

Diệp Già Lam cắn cắn môi, vì dùng sức quá nặng, màu máu môi dưới đều mất hết, hàm răng mới vừa buông ra, người nọ đã tiến đến bên tai cô nhẹ giọng hỏi câu: “Không đau sao?”

Cúi đầu một cái, Diệp Già Lam vừa rời cắn môi như kiểu tự ngược ấy.

Đường Ngô duỗi tay cầm bàn tay có chút lạnh lẽo của cô, “Đêm qua không đau đủ à?”

Mặt Diệp Già Lam nóng lên, duỗi tay dùng lực vỗ rớt tay anh.

Dư Thu Hoa càng nhìn hai người càng vừa lòng, bà là mẹ Diệp Già Lam, một chút cũng không định quấy rầy cô thân thiết cùng bạn trai, “Hôm nay qua vốn dĩ muốn bức con dẫn mẹ đi gặp bạn trai, nếu bây giờ đã gặp được, mẹ cũng không nhiều chuyện nữa, giờ phòng khám vẫn đang hàng xóm trông hộ, Loan Loan, lát nữa con với Tiểu Ngô nhớ ăn cơm, mẹ về trước nha.”

Diệp Già Lam vội vàng ngẩng đầu lên, “Mẹ, con đưa mẹ xuống lầu.”

“Không cần.....”

Diệp Già Lam cũng đã theo ra tới nơi.

“Con cứ như vậy bỏ rơi Tiểu Ngô à?”

“Công việc của anh ấy bận còn chưa xong, chắc còn phải hơn 10 phút nữa cơ.”

Dư Thu Hoa lại nghĩ tới người vừa rời, vừa xuống lầu vừa quay đầu nhìn Diệp Già Lam: “Loan Loan, vừa rồi người kia sao lại bị bảo vệ lôi

đi?”

“Không có việc gì, chỉ là một người nhà bệnh nhân thôi ạ.”

Dư Thu Hoa cũng không phải chưa làm ở bệnh viện, cho dù Diệp Già Lam nói rất vân đạm phong khinh, nhưng bà cũng chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra manh mối, bà kéo Diệp Già Lam về phía mình, “Ông ta làm loạn sao?”

Mắt Diệp Già Lam không tự chủ được mở to ra chút.

Dư Thu Hoa dáng vẻ gừng càng già càng cay lắc lắc đầu với cô, “Con gái à, con vẫn là quá trẻ, về sau gặp phải loại chuyện này ngàn vạn không được theo chân bọn họ giảng đạo lý, bọn họ nếu có thể nói đạo lý với con sẽ còn làm ra cái chuyện náo loạn này sao? Về sau bọn họ vừa đến, con cứ trực tiếp gọi điện thoại cho phòng an ninh là được. Bệnh viện có nhiều chuyện lắm, nên mới cần bảo vệ cứ.”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Tính tình cô tốt, cực ít khi gặp phải loại người nhà bệnh nhân như thế, nên sốt ruột quá, quên phải gọi bảo vệ luôn.

Dư Thu Hoa: “Nếu không được thì con cứ hét lên, tầng các con ở đông bác sĩ nam như vậy, Tiểu Ngộ cũng ở tầng nhì..... Hô một tiếng bọn họ đều qua.”

Diệp Già Lam không đáp lời.

Đường Ngộ tính tình không coi là tốt, gọi anh tới nói không chừng còn dẫn tới tai ương đổ máu ấy chứ.

Hôm nay anh chỉ ôm cô không động thủ đã là tính tình tốt hiếm gặp rồi đó, Diệp Già Lam còn chưa quên vụ lần trước đâu.

Dư Thu Hoa truyền thụ xong kinh nghiệm cũng không quên xác nhận: “Nghe hiểu không?”

Diệp Già Lam chỉ có thể gật đầu, “Hiểu ạ.”

“Mấy chuyện này là rất áp lực khó khăn, nếu đã quyết định làm thì phải cố gắng mà làm, nhưng cũng không thể để vô duyên vô cớ bị người ta bắt nạt được.”

Dư Thu Hoa vỗ vỗ bả vai cô, “Được rồi đi lên đi, chờ Tiểu Ngô có thời gian rồi cùng nhau về nhà ăn cơm.”

“Dạ, mẹ,” Diệp Già Lam cười một cái, “Vậy lúc mẹ về nhớ chú ý an toàn.”

Sau khi tiễn Dư Thu Hoa ra khỏi bệnh viện, Diệp Già Lam không trở lên lầu, mà trực tiếp đi một chuyến đến phòng an ninh.

Hứa Luyện cũng ở bên trong, vừa thấy cô đi vào kéo ra, “Loan Loan, sao cậu lại đến đây?”

“Tớ qua xem.”

Cách lớp cửa sổ cô liếc vào bên trong một cái, “Bên trong thế nào?”

“Đang điền thông tin, cái dạng người đã không nghe lời bác sĩ thì còn tới bệnh viện làm gì không biết, cứ ở nhà tự tìm thuốc là được rồi.” Hứa Luyện bĩu môi, chuyển đề tài, “Mẹ cậu đi rồi à?”

“Mới vừa đi.”

“Đợi lát nữa cùng đi ăn cơm không?”

“..... Hôm nay không được.”

Hứa Luyện vừa thấy vẻ mặt cô là biết ngay lí do, vẫy vẫy tay với cô, “Được rồi cậu nhanh đi đi.”

Diệp Già Lam trấn an ôm ôm cô nàng, cũng không ở quá lâu, mới vừa ra khỏi cửa đã gửi WeChat cho Đường Ngộ: 【 Được không? 】

【 đi lấy xe. 】

Xe Đường Ngộ ngừng ở bãi đỗ xe ngầm, Diệp Già Lam dù sao cũng đang nhàm chán, dứt khoát cũng đi thang máy xuống phụ lầu hai.

Phụ lầu hai là bãi đỗ xe chuyên dụng cho công nhân viên chức của bệnh viện, lúc này xe không ít, lúc Diệp Già Lam tìm được xe Đường Ngộ đã mất ba vòng.

Một chiếc Cayenne đen.

Loại xe này đặt ở Bắc Thành là loại siêu xe chạy khắp nơi trong thành phố, cũng chỉ bình thường.

Diệp Già Lam vòng quanh xe nửa vòng, mới vừa đứng yên đã bị người từ phía sau ôm lấy.

Cầm người đàn ông lún phún ít râu, cọ lên sườn mặt cô có chút ngứa lại có chút đau, “Lá gan lớn như vậy từ khi nào thế?”

Diệp Già Lam nghiêng đầu tránh, “Lớn thế nào?”

“Lần trước có tin tức cô gái bị cướp tiền cướp sắc ở bãi đỗ xe, không thấy hả?”

Diệp Già Lam hình như không thấy thật.

Mấy ngày nay cô phiền lòng, không có tâm tình xem cái gì, hiện tại bị Đường Ngộ nhắc như vậy, cả người cô giật lên một cái, còn chưa hết kinh

sợ, đã nghe anh nhẹ giọng hỏi: “Anh nên giật tiền hay là cướp sắc trước bây giờ?”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa xem thường nhìn anh.

Chân cô nâng lên, còn chưa dẫm lên giày Đường Ngô, người nọ lại hết như biết cô muốn làm gì, mở cửa ghế sau, trực tiếp đẩy cô vào.

Diệp Già Lam bị đẩy ngã trên ghế sau, vừa muốn đứng dậy, lại bị anh chặn lại.

Cô nghe thấy anh nói: “Tiền thì anh không thiếu.”

Diệp Già Lam vội vàng duỗi tay che miệng anh lại, “Sắc anh cũng không thiếu đâu.”

Động tác này của cô cơ hồ là theo bản năng, hơi thở ấm áp của người đàn ông phả lên tay cô, có chút ngứa có chút ấm nóng.

Diệp Già Lam cảm thấy không thoải mái, vừa muốn rút tay về lại bị nắm lấy.

Đường Ngô nắm tay cô đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay cô, nướng mào, đáy mắt diễm sắc dày đặc, “Sao lại không thiếu chứ?”

“Anh đừng xằng bậy, đây là ở bãi đỗ xe đấy.”

Diệp Già Lam càng nói càng cảm thấy không đúng.

Tình huống hiện tại, giống như Đường Ngô là tên biến thái muốn cưỡng bách cô mà.

Diệp Già Lam cảm thấy thẹn.

Vừa vịn lúc này cách đó không xa có tiếng báo thang máy đến, Đường Ngô buông tay cô ra, “Chờ anh vài phút.”

Anh nói rồi đứng dậy, Diệp Già Lam vội vàng bắt lấy tay anh, “Anh đi đâu đó?”

Khóa môi Đường Ngô cong cong, anh cười rộ lên rất đẹp, nụ cười dịu dàng, nhưng đáy mắt rõ ràng lại có chút lạnh lẽo, anh vươn ngón tay dè dè môi dưới Diệp Già Lam, “Ngoan ngoãn chờ anh.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Không Cần Kêu Nó

Nói xong cũng không đợi Diệp Già Lam mở miệng, Đường Ngô đã nhét chìa khóa xe vào tay cô, sau đó đứng dậy xuống xe.

Diệp Già Lam nằm nửa ở tòa sau, tiếng bước chân bên tai ngày một nhẹ, mãi đến khi không nghe thấy nữa, cô mới nhồm dậy, từ ghế sau dời lên ghế phụ.

Ai biết Đường Ngô đi đâu.

Vì phòng ngừa chờ lát nữa Đường Ngô về thú tính quá độ, Diệp Già Lam suy xét chu toàn ngồi cài đai an toàn vào.

Diệp Già Lam ở trong xe chơi di động năm phút đồng hồ.

Năm phút sau, cửa bên ghế lái mở ra, người đàn ông cuốn theo khí lạnh bên ngoài vào.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn anh, “Rốt cuộc anh đi đâu đó?”

“Không có gì.”

Đường Ngô cong khóe môi, “Hoạt động một chút.”

Diệp Già Lam không biết “Hoạt động” của anh là chỉ cái gì, nhưng lúc này thấy mặt anh không đỏ, tim không loạn, chỉ càng thấy hồ nghi, ánh mắt cô dừng trên mặt anh 2 giây, sau đó dời xuống, rơi xuống bàn tay đang nắm tay lái kia.

Ngón tay anh sạch sẽ trắng nõn, dính gì đó màu đỏ.

Diệp Già Lam nhíu mày, nói lỏng đai an toàn ra ghé sát lại, “Tay làm sao vậy?”

Duỗi tay sờ sờ, màu đỏ sền sệt ở trạng chất lỏng, Diệp Già Lam đưa ngón tay dính chất lỏng sát vào mũi người người, “Chảy máu?”

Mày cô nhăn càng chặt, bắt lấy tay phải của Đường Ngô, vừa muốn túm lại xem có phải bị thương ở đâu không, tay đã bị anh cầm, Đường Ngô nửa cười nửa không nhìn cô, “Không có việc gì.”

“Để em xem.”

Diệp Già Lam không tin lắm, lúc lại muốn duỗi cái tay khác ra, Đường Ngô lại đột nhiên buông lỏng tay.

Giây tiếp theo, anh cúi người nghiêng qua, “Xem cái gì?”

“Xem..... tay anh á.”

Nếu không cô còn có thể xem cái gì.

“Đừng xem tay.”

Nửa người trên của Đường Ngô cơ hồ đã đè trên người cô, tay dọc theo vai trái cô di chuyển xuống, lúc tới cổ tay lại buông ra, ngược lại nhẹ đặt trên eo cô, “Xem chỗ khác đi.”

Diệp Già Lam không dám theo lời anh, hỏi han gì.

Giọng điệu Đường Ngô cực kì không bình thường, ái muội lại tràn ngập tính ám chỉ.

Diệp Già Lam chỉ có thể mạnh mẽ đánh gãy đề tài này, “Không phải anh muốn đi ăn cơm sao?”

“Không muốn ăn.”

Vừa dứt lời, Diệp Già Lam nghe được một tiếng “Cùm cụp” rất nhỏ.

Cô bắt đầu không còn nghe ra cái gì nữa, mãi đến khi trói buộc trước người giám sát, cô mới cúi đầu nhìn xuống.

Đại an toàn bị cởi ra rồi!

Mắt Diệp Già Lam không tự chủ được mở to hơn một chút, còn chưa hiểu anh muốn làm gì, người đàn ông đang ngồi ngay ngắn đã lưu loát mở cửa xuống xe.

Không đến vài giây, cửa xe bên này của Diệp Già Lam cũng bị mở ra.

“Không ăn cơm?”

“Ăn.”

Đường Ngô rũ mi, che khuất đáy mắt sâu hút, “Đợi chút rồi ăn.”

Hiện tại, Diệp Già Lam thật ra không đói bụng lắm, nên cũng không nghĩ nhiều.

Cô sửa sang lại cổ áo một chút, không đợi cô xuống xe, tay đã bị người ta túm xuống.

Diệp Già Lam lão đảo, còn chưa đứng vững, cửa xe phía sau lại bị kéo ra, cô lại lần nữa bị đẩy vào.

Tới lúc này rồi, nếu cô còn không biết Đường Ngô muốn làm gì, thì chính là ngốc đến muốn bốc khói rồi.

Diệp Già Lam phản ứng lại, mặt nóng lên, đưa tay đẩy anh, “Đây là bãi đỗ xe đây, có camera theo dõi, anh, anh đừng xăng bậy.”

“Camera hỏng từ trưa rồi, ngày mai mới có thể sửa được.”

“.....”

Đường Ngô mặt không đổi sắc đóng cửa xe lại.

Ghế sau rộng rãi, nhưng do tư thế ngồi lúc này của hai người bọn họ thì có vẻ chật chội hơn không ít.

Trong xe rõ ràng không mở sưởi, thế mà trên mũi Diệp Già Lam cũng đã bắt đầu đổ mồ hôi, cô vội vàng ngồi thẳng lại, dịch sang phía cửa xe bên cạnh.

Cô thoáng liếc thấy Đường Ngô tháo mắt kính xuống, sau đó tùy tay gác sang một bên.

Diệp Già Lam lại dịch dịch sang bên cửa.

Bàn tay cô hướng ra bên ngoài, vừa muốn đưa tay mở cửa xe, eo đã bị người ta chế trụ, ôm qua bên kia.

Diệp Già Lam nghẹn một hơi, không thể thở ra được.

Tiếng kính hô chưa ra, cô đã bị Đường Ngô ôm lên đùi, giây tiếp theo, nụ hôn cực nóng của người đàn ông đã rơi xuống.

Nụ hôn này tới đột nhiên khiến cô không kịp phòng ngừa.

Không biết có phải do tâm lý hay không mà cô cảm thấy độ ẩm trong xe lại tăng lên.

Ngắn ngủn vài phút, Diệp Già Lam đã bị hôn đến đầu choáng váng não bốc cháy luôn rồi, tay cô có chút vô lực bám lấy bả vai anh, hô hấp đứt quãng, thở hỗn hển.

Tay Đường Ngô dọc theo khuôn mặt tinh tế của cô phác hoạ xuống, sau đó vói vào cổ áo, dứt khoát nửa cởi nửa xé áo sơ mi của cô xuống.

Diệp Già Lam quả thực rất tuyệt vọng, “Chút em còn phải đi trực ban đó, anh nhẹ chút đi.....”

Đường Ngô nửa cúi đầu, nhẹ “Ừm” một tiếng.

Tuy rằng nghe rất chân thành, nhưng có vẻ anh căn bản cũng chẳng nghe vô, động tác xé rách không thấy chút dịu dàng nào.

Diệp Già Lam sợ quần áo của mình đều nát trên tay anh mất, ánh mắt cứ đuối theo tay anh mấy giây, nhìn về phía đồng quần áo bị anh tùy tay ném sang ghế bên cạnh.

Lại sau đó, tay anh không lập tức thu về, mà lại mò tới chỗ để đồ giữa hai ghế, kéo ra hau cái áo mưa xanh xanh hồng hồng.

Diệp Già Lam sửng sốt một chút, sau đó, ngón tay cách áo sơ mi nắm chặt bờ vai anh, “Sao trong xe anh lại có cái này?”

“Lần trước Cảnh Phi ném ở đó.”

“Em không tin.”

Có chuyện gì cũng đều chụp mũ lên đầu Tạ Cảnh Phi cả.

Cũng không phải xe Tạ Cảnh Phi, cậu ta chuẩn bị áo mưa trong xe làm gì?

Khóe môi Diệp Già Lam mím lại, “Biến thái.”

Đường Ngô cũng không phản bác, ghé vào bên tai cô, vừa hôn vừa nói: “Hôm anh về nước đã chuẩn bị tốt.”

Anh thông thả ung dung mang, sau đó lại thông thả ung dung tiến vào.

“Chuẩn bị để tùy thời.....”

Giọng người đàn ông thấp thỏm, vì động tình mà hơi khàn khàn, “Ăn em.”

-

Đêm đó Diệp Già Lam vẫn không thể đi trực ban, cô gọi điện thoại nói với Hứa Luyến, định nhờ cô nàng đổi ca với mình.

Hứa Luyến chỉ cho rằng Diệp Già Lam là bị họ hàng xa kia của mình làm ảnh hưởng tới tâm tình, hoàn toàn không muốn trực ban, nên cảm thấy rất áy náy, liên tiếp bảo cô nghỉ ngơi cẩn thận, ca của cô cứ để cô nàng trực là được.

Lúc cúp điện thoại, Diệp Già Lam cảm thấy mình hơi hư rồi.

Đây có tính là lợi dụng Hứa Luyến thiện lương không nhể..... Diệp Già Lam lăn vài vòng trên giường, lương tâm thật sự bất an, lại gửi WeChat cho Hứa Luyến: 【 cậu không cần thay tớ trực ban đâu, Luyến Luyến, không liên quan gì đến chuyện buổi chiều cả..... Chỉ là tớ hơi khó chịu thôi. 】

【 không thoải mái? 】

Tin nhắn của Hứa Luyến oanh tạc lại, 【 khó chịu, buồn nôn, mệt rã rời? 】

Diệp Già Lam cạn lời.

Chiếu theo ý này của cô nàng, còn không bằng trực tiếp hỏi cô có phải có rồi không cho xong.

Diệp Già Lam: 【 không mang thai. 】

Mỗi lần Đường Ngô đều dùng biện pháp, tuy tỉ lệ tránh thai của áo mưa không phải trăm phần trăm, nhưng hẳn cũng không có khả năng giống lần đầu tiên sẽ bất ngờ trúng chiêu đâu.

Xác suất thấp thế, cô gặp một lần đã là kiểu hỏa tinh đụng địa cầu rồi.

Hứa Luyến thất vọng vụn phần: 【 nga, vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt nha! 】

Diệp Già Lam đáp “Được” xong, cũng không tiếp tục nói chuyện phiếm với cô nàng nữa.

Hiện tại vẫn chưa muộn, mới 9 giờ hơn, Đường Ngô cũng vẫn đang trực ở bệnh viện.

Diệp Già Lam nằm nhàm chán, lại từ trên giường bò lên, mở máy tính ra làm mấy đề thi cổ vấn tâm lí.

Cũng không biết làm được bao nhiêu, Diệp Già Lam đã ném máy tính qua một bên lại đã ngủ.

Một giấc này ngủ cực mệt.

Đại khái là vì ban ngày gặp Dư Thu Hoa, nên buổi tối nằm mơ cũng mơ thấy bà và Dư Oánh.

Tất cả mọi người đều biến thành quái vật mặt mũi hung tợn nhìn cô mở ra miệng máu to như cái bồn, Diệp Già Lam bỗng nhiên bừng tỉnh.

Bức rèm kéo chặt, không thấy rõ bên ngoài đã sáng chưa.

Cổ họng Diệp Già Lam khô khốc, tiếng hít thở rất nặng.

Cũng không biết vừa rồi cô có hét lên không nữa, nhìn chăm chăm lên trần nhà, lại nghe thấy người bên cạnh hỏi: “Mơ thấy ác mộng à?”

“..... Ừa.”

Diệp Già Lam trở mình, vùi vào trong lòng anh, “Đường Ngô, nếu, em nói là nếu..... Mẹ em không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau thì làm sao bây giờ?”

Đường Ngô duỗi tay ôm lấy cô, “Sẽ không.”

“Còn có ba anh nữa..... ba anh khẳng định cũng sẽ không đồng ý.”

Đường Ngô nghe thế đột nhiên mở mắt ra, “Ông ta đi tìm em?”

Diệp Già Lam không đáp.

Cô vẫn không thể nói chuyện chi phiếu kia cho anh nghe.

Nhưng tâm tư Đường Ngô tinh tế, cô chỉ nói một câu như thế, anh đại khái cũng đã hiểu rõ cả.

Anh ôm chặt Diệp Già Lam vào lòng, “Ông ta không đồng ý cũng chẳng liên quan.”

“Lỡ như ông ấy vì chuyện này muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh thì sao?”

Đường Ngô và Từ Chấn đã sớm đoạn tuyệt quan hệ rồi, tuy rằng vẫn có danh nghĩa cha con nhưng chẳng mấy khi lui tới.

Anh càng cảm thấy Diệp Già Lam có ý tứ, khóe môi mới vừa cong lên, lại nghe cô nói một câu: “Vậy có phải anh sẽ không có tiền không?”

“.....”

Đường Ngô nhẹ nhàng cười, “Anh theo họ Đường của mẹ.”

“Em biết.”

“Đường gia tương đối có tiền.”

Lúc trước Từ Chấn ở rể Đường gia, nên Đường Ngô mới theo họ mẹ.

Diệp Già Lam gật gật đầu, có thể là do mới mơ thấy ác mộng, đầu óc vẫn chưa đủ dùng, cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Nuôi mười em cũng không có vấn đề gì,” Đường Ngô sờ sờ đầu cô, “Cho nên em ngoan ngoãn ngủ tiếp lát nữa đi. “

Diệp Già Lam không lên tiếng nữa, quanh mình an tĩnh lại, cô lại ngủ say.

-

Liên tục mấy ngày, Diệp Già Lam mỗi đêm đều mơ khác nhau.

Sau khi tỉnh lại cô lại không nhớ nổi nội dung, nhưng cũng có thể đoán ra không phải mộng đẹp gì, vì mỗi lần tỉnh lại đều rất mệt mỏi.

Cô vẫn luôn cảm thấy Từ Chấn sẽ lại đến tìm mình, sau đó lại ném một tờ chi phiếu trống ra.

Diệp Già Lam đã nhiều ngày cứ nghĩ ngợi tới ngày Từ Chấn lần đầu tiên tới tìm, lăn qua lộn lại nhìn mấy trăm lần, cũng không thể nghiên cứu ra quy luật gì.

Tâm trạng cô không yên mấy ngày, đặc biệt đến hôm thứ sáu, mí mắt phải Diệp Già Lam giật kinh hoàng.

6h chiều thứ sáu, Diệp Già Lam giơ tay đè lại mí mắt phải, “Luyến Luyến, mí mắt phải nháy là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

“Nháy mắt trái là phúc, nháy mắt phải là tai?”

Hứa Luyến vừa mới dứt lời, di động đặt trên bàn của Diệp Già Lam đã rung lên.

Nhìn qua thì thấy phía trên ghi hai chữ: Mama.

Chắc là hỏi cô và Đường Ngộ mai có thể về nhà không.

Diệp Già Lam cong khóe môi, ánh sáng nơi đáy mắt hơi hơi sáng ngời, sau khi tiếp nghe còn chưa kịp nói gì, giọng Dư Thu Hoa từ bên kia đã truyền tới: “Loan Loan, đêm nay con về nhà một chuyến.”

“Mẹ, đêm nay con trực ban.....”

“Vậy xin nghỉ,” Dư Thu Hoa cường ngạnh không cho cô từ chối, “Mình con về là được, không cần kêu Đường Ngộ.”

Editor: Biển lớn rồi! Có ai mong ngóng không nào?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Vốn dĩ lúc Dư Thu Hoa mới nói câu đầu tiên, Diệp Già Lam vẫn không cảm thấy gì lạ cả.

Đến câu thứ hai, cô lập tức phát hiện điểm kì lạ, hô hấp ngưng trệ, vội vàng mở miệng hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao.....”

“Con về rồi nói.”

Bên kia giọng Dư Thu Hoa rất bình tĩnh, không nghe ra tí cảm xúc dư thừa nào.

Lời rơi xuống, không đợi cô đáp, Dư Thu Hoa đã cắt điện thoại.

Mí mắt phải của Diệp Già Lam lại không khống chế được nhảy nháy.

Hứa Luyện thấy vẻ mặt cô là lạ, nhỏ giọng quan tâm hỏi: “Làm sao vậy, Loan Loan?”

“Mẹ tớ bảo tớ về nhà một chuyến.”

“Trong nhà có chuyện gì sao?”

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Mẹ tớ không nói gì cả.”

Hện tại tâm tư cô đã loạn hết cả lên, chẳng nghĩ được gì, chỉ có thể ép mình đi làm việc khác để dời lực chú ý.

Nhưng, càng làm càng loạn.

Lúc thu dọn đồ, thiếu chút nữa làm rơi khăn xuống đất, sau đó lại bị đồ đan chọc vào tay mấy lần, tuy không nhọn, nhưng đột nhiên chọc phải thì vẫn rất đau.

Sau mấy lần, Diệp Già Lam bị đâm đến mức ngón trỏ đều đã sưng đỏ, cô quyết định không ép mình dòi lực chú ý nữa, ném len đi, che mắt lại dựa vào lưng ghế.

Hứa Luyện nhìn một loạt động tác của cô, cuối cùng lại an an tĩnh tĩnh dựa vào ghế không chịu nói chuyện, cô nàng không yên lòng, đi qua sờ sờ trán, “Không thoải mái ở đâu không?”

Diệp Già Lam lắc đầu.

“Cậu cũng đừng gấp, nếu mẹ cậu không kêu cậu về ngay thì chúng tớ không phải chuyện gì quá căng thẳng, gấp rút đâu.....”

Diệp Già Lam vẫn lắc đầu, trên cơ bản cô đã biết Dư Thu Hoa gọi mình về một mình là vì chuyện gì rồi.

Việc này không gấp rút, nhưng lại là một chuyện vô cùng quan trọng.

Nhưng Hứa Luyện không hiểu.

Diệp Già Lam cũng không nhiều lời với cô nàng, cô hít sâu một hơi mới bắt lấy bàn tay trên trán xuống, “Luyện Luyện, hai ngày nay chúng mình đôi ca tối một chút nhé.”

“Không thành vấn đề, cậu yên tâm đi.”

Đầu Diệp Già Lam hơi hơi cúi, khóe môi nhẹ mím.

Cô không yên tâm, căn bản không thể yên tâm nổi.

Diệp Già Lam ở bệnh viện vượt qua một buổi chiều kì quái.

Vừa đến 6 giờ rưỡi, cô thu dọn đồ đạc rồi tạm biệt Hứa Luyến, tan ca.

Vốn dĩ tưởng trong văn phòng không khí không lưu thông nên mới buồn, vừa ra mới phát hiện bên ngoài cũng buồn chẳng khác là bao.

So với văn phòng còn ác liệt hơn một chút, không chỉ buồn, hơn nữa còn lạnh.

Diệp Già Lam đứng bên đường chờ taxi, nhân mấy phút này, cô ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã sớm không thấy bóng dáng, bầu trời âm u, có xu thế sắp có tuyết rơi.

Cô lại cúi đầu nhìn màn hình di động.

Năm nay cũng sắp qua hết rồi.

Bắc Thành sau khi vào đông, thời tiết càng lạnh và khô ráo, mấy ngày nay đã xuống âm mười mấy độ rồi.

Tay Diệp Già Lam để bên ngoài không đến vài phút đã đông lạnh đến cương cứng, cô thả điện thoại vào túi, duỗi tay chà xát ngón tay, vừa vặn có một chiếc taxi dừng lại, cô mở cửa xe ngồi xuống ghế sau.

Trên đường có điểm kẹt xe, nửa giờ sau xe ngừng ở cửa tiểu khu của Dư Thu Hoa.

Diệp Già Lam trả tiền xuống xe, trước khi vào tiểu khu gửi tin nhắn cho Dư Thu Hoa: 【 Mẹ, con về đến nhà rồi. 】

Dư Thu Hoa lập tức rep lại: 【 Ừ, con cứ ở nhà chờ một lát, mẹ từ phòng khám về ngay đây. 】

Vừa định bỏ điện thoại vào túi, WeChat lại có thêm một tin mới.

Là Đường Ngô gửi tới, mấy chữ liền ——

【 buổi tối muốn ăn gì? 】

Ngày thường anh nói chuyện đơn giản, gửi tin nhắn lại càng đơn giản, như là gõ nhiều thêm một chữ sẽ lãng phí thời gian quý giá của anh vậy.

Diệp Già Lam nhìn chăm chăm mấy chữ này, khóe môi cong cong, hốc mắt lại nóng nóng.

May mà hôm nay trời lạnh, khí lạnh đánh úp lại, hốc mắt cô hơi mở to chút, nhiệt nóng nơi đáy mắt đã bị thổi tắt.

Vì quá lạnh, Diệp Già Lam gõ chữ cũng cực chậm: 【 buổi tối em có việc, anh nhớ ăn cơm tối đó. 】

Cách vài giây, đầu kia đáp: 【 Được. 】

Diệp Già Lam lúc này mới thu di động, chớp chớp mắt, bước nhanh vào tiểu khu.

Trong nhà, ngày thường, chỉ có mình Dư Thu Hoa nên diện tích không lớn, chỉ có hai phòng một sảnh cộng thêm phòng bếp và WC.

Sau khi vào nhà, Diệp Già Lam rót cho mình một ly nước ấm đầy, tay cố ử lấy ly nước ấm, nhấp miệng uống nước, đến khi uống được một nửa thì cửa bật mở.

Từ cửa có động tĩnh truyền đến, Diệp Già Lam quay đầu nhìn qua, “Mẹ.”

“Ừ.”

Dư Thu Hoa thở dài, “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Mẹ nấu cho con chén mì, ăn tạm một chút đi.”

“Không cần đâu, mẹ,” Diệp Già Lam rời ly khỏi bên môi, bàn tay nắm chặt thành ly, “Nói chuyện trước đi.”

Không nói xong việc cô cũng ăn không vô nổi.

Dư Thu Hoa nhìn cô một cái, sau đó tùy tiện để túi xách lên trên tủ giày, “Sáng nay ba Đường Ngô tới tìm mẹ.”

“.....”

Tay Diệp Già Lam nắm ly càng thêm chặt, mắt không chớp nhìn Dư Thu Hoa.

“Ông ấy nói chuyện của chị con.”

Qua một buổi, cảm xúc của Dư Thu Hoa sớm đã bình tĩnh trở lại, vẻ mặt của bà thậm chí chẳng khác ngày thường là bao, chính có giọng điệu quá vô cảm, “Loan Loan, có phải con đã sớm biết rồi không?”

“..... Vâng ạ.”

Dư Thu Hoa thở dài.

Đáp án đã trong dự kiến.

Trách không được lúc ấy cô lại chia tay với Đường Ngô, sau khi quay lại thì lại không chịu nói cho bà biết.

Dư Thu Hoa đi tới, ngồi xuống một bên sofa, “Con nghĩ thế nào?”

“Mẹ..... Con biết ba Đường Ngô gián tiếp hại chị con, nhưng chuyện đó đều không liên quan gì đến Đường Ngô cả.....”

“Như thế nào là không liên quan?”

Ánh mắt Dư Thu Hoa sắc bén nhìn qua, “Hiện tại cứ nghĩ đến Đường Ngộ, mẹ lại nghĩ đến chị con.”

Diệp Già Lam cúi đầu, nhìn chăm chăm cái ly trong tay, nước bên trong vẫn bốc hơi, tầm mắt cô càng thêm mơ hồ.

Dư Thu Hoa thấy cô không nói lời nào, cũng trầm mặc.

Hai người cứ ngồi thế, cũng không biết qua bao lâu, Diệp Già Lam mới nâng mắt, “Mẹ, vậy mẹ muốn con làm sao bây giờ?”

Môi Dư Thu Hoa giật giật, không ngờ lại bị cô hỏi thẳng thế.

Trước kia bà cảm thấy Diệp Già Lam tuổi không nhỏ, nên sớm kết hôn một chút, nhưng hiện tại đối tượng kết hôn có rồi, bà lại không hy vọng con bé kết hôn nữa.

Diệp Già Lam hiện tại cũng đã thành niên, cô có quyền quyết định tương lai của chính mình.

Dư Thu Hoa thở dài, “Làm sao bây giờ đều do con quyết định, nhưng trong khoảng thời gian này đừng đưa Đường Ngộ về nhà..... Hiện tại mẹ không có cách nào để nhìn mặt nó.”

Trước kia không biết những việc này, bà chỉ coi Đường Ngộ là con trai bạn tốt của mình, hơn nữa thằng bé lại đẹp trai, nên Dư Thu Hoa cũng yêu thích thằng bé.

Nhưng hiện tại không giống thế nữa

Tuy rằng bà không thể lấy một gậy tre đập hết điểm tốt của Đường Ngộ, nhưng thoáng chốc cũng không tiếp nhận nổi sự thật nó là con trai của gã đàn ông đã hại đời con gái mình được.

Dư Thu Hoa mệt mỏi đứng dậy, “Nếu các con muốn kết hôn, cũng tạm thời đừng nói cho mẹ biết.”

Diệp Già Lam không mở miệng nữa, lông mi cô xuống, sau một lúc lâu mới đặt cái ly lên bàn trà, đứng dậy ra khỏi cửa.

Lúc ra khỏi tiểu khu, bên ngoài trời đã hoàn toàn tối sầm.

Ánh đèn đường lờ mờ, tầm nhìn không xa.

Diệp Già Lam gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha: 【Kha Kha, buổi tối có rảnh không?】

Mười lăm phút sau, lúc Tô Cẩm Kha dừng xe lại, liếc mắt một cái đã thấy cô gái ngồi ở ghế đá công cộng đang hơi cúi đầu không biết làm gì.

Tô Cẩm Kha vội vàng chạy tới kéo cô, “Chị gái ơi, cậu ngồi ở chỗ này không chê lạnh hả?”

Diệp Già Lam nâng nâng mắt, không đợi cô nàng nói xong, đã ôm chầm lấy cô nàng, lúc mở miệng giọng hơi hơi nghẹn ngào: “Kha Kha.....”

“Làm sao vậy?”

Tô Cẩm Kha ôm lấy cô, “Không thoải mái hay làm sao?”

Vốn dĩ cô nàng cho rằng Diệp Già Lam cãi nhau với Đường Ngô, nhưng nhìn lại nơi này, rõ ràng là chỗ của Dư Thu Hoa, Tô Cẩm Kha thử hỏi: “Cãi nhay với mẹ cậu à?”

Diệp Già Lam nửa thật nửa giả đáp: “Ừ.”

“Không sao, mẹ con nào có chuyện thù cách đêm chứ, quá mấy ngày thì tốt rồi.”

Tô Cẩm Kha đuổi tay sờ tay Diệp Già Lam, sờ thấy một tay lạnh lẽo, vội vàng vừa nói vừa nhét Diệp Già Lam vào trong xe.

Đêm nay, tâm trạng Diệp Già Lam không tốt, sau khi bị Tô Cẩm Kha đưa về nhà, đã lấy mấy vại bia trong tủ lạnh ra uống.

Cô uống nhiều, hơn nữa còn liều, không đến nửa giờ đã nhũn thành một bãi bùn ngã lên sô pha.

Tiếng chuông di động vang lên, vẫn là Tô Cẩm Kha thay cô nhận, “Alo?”

Người đầu bên kia dễ dàng nhận ra người tiếp điện thoại không đúng, yên lặng vài giây lúc sau mới nói: “Tôi là Đường Ngô.”

“Tớ biết.....” Tô Cẩm Kha nhìn Diệp Già Lam, “Loan Loan uống say, hiện tại không tiếp điện thoại được.”

Cô nàng với Đường Ngô không phải thân quen lắm, sau mấy câu, vừa muốn cúp điện thoại, di động lại đột nhiên bị Diệp Già Lam đoạt lấy, vì uống quá nhiều rượu, giọng cô cũng không được rõ lắm, âm cao vút: “Ngô Ngô.....”

Cũng không biết đầu kia nói gì đó, khóe môi Diệp Già Lam mím lại, giọng yếu đi vài độ: “Em rất nhớ anh.”

Ánh mắt Tô Cẩm Kha ngừng lại, ngẩn ra.

Trước đây, mỗi lần Diệp Già Lam uống say đều sẽ nói với điện thoại bốn chữ này, Tô Cẩm Kha lúc ấy chỉ cho là cô say quá rồi, không ngờ tới trước bốn chữ này còn có từ đặc chỉ tên như thế.

Nói xong bốn chữ này, cô lại ngã lên sô pha, hoàn toàn ngủ mất.

Lúc Tô Cẩm Kha lấy điện thoại qua, đầu kia vẫn chưa cúp.

Cô nàng cúi đầu liếc Diệp Già Lam đang ôm gối ôm ngủ, cố nhẹ giọng: “Đường Ngô, cậu nhất định phải đối xử tốt với Loan Loan.”

Bên kia trầm mặc.

Sau một lúc lâu, người đàn ông mới nhẹ nhàng đáp: “Được.”

-

Hôm sau Diệp Già Lam xin nghỉ nửa ngày.

Buổi chiều, sau khi tới bệnh viện thì ngồi nghiên cứu lại lịch ban tuần tới, cô nghiên cứu suốt nửa giờ, cuối cùng gửi WeChat hỏi Tô Cẩm Kha: 【Kha Kha, cuối tuần có thời gian không?】

【 Bao giờ? 】

【 cả tuần ý. 】

Tô Cẩm Kha thiếu chút nữa bị cô dọa, 【 cậu muốn làm gì? 】

【 muốn về Nam Thành một chuyến, mấy ngày nay tâm tình không được tốt, định đi thả lỏng. 】

【 Sao cậu không đi cùng Đường Ngô đi. 】

【 anh ấy không rảnh. 】

【.....】

Cô nàng không nên hỏi mà. Tô Cẩm Kha lật xem lịch trình, 【 được thôi, tớ dịch thời gian một chút vậy. 】

Diệp Già Lam lúc này mới yên lòng đi tìm chủ nhiệm xin nghỉ dài hạn mấy ngày.

Ưu thế của khoa tâm thần lập tức lộ ra, phê chuẩn việc xin nghỉ xác suất xao hơn các khoa khác không ít.

Diệp Già Lam cầm giấy xin phép nghỉ về văn phòng, sau khi ngồi xuống sửa lại bệnh án, sửa được một nửa, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luyện: “Đúng rồi Luyện Luyện, họ hàng xa kia của cậu đâu rồi?”

“A, ông ấy về quê rồi,” ngừng vài giây, Hứa Luyện lại bổ thêm câu: “Mấy hôm trước bị người đánh một trận, cảm thấy ở Bắc Thành không an toàn.”

Editor: *Ngoáy mũi* *vỗ ngực* thiên hạ đệ tam hiểu Ngộ Ngộ ở đây!
Nói là chuẩn!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Vì cảm thấy ở Bắc Thành không an toàn, nên về quê.

Lý do này thực hợp lí.

Diệp Già Lam gật gật đầu, “Chuyện khi nào thế?”

“Mấy hôm trước, cụ thể ngày bao nhiêu thì tớ cũng chả rõ.”

“Bị ai đánh cơ?”

“Ông ấy cũng không biết là ai.....”

Diệp Già Lam cảm thấy kinh ngạc, “Ban ngày sao?”

“Chạng vạng thì phải, ngay dưới bãi đỗ xe ngầm bệnh viện mình ấy.”

“.....”

Không hề nghi ngờ, đây là một nhắc nhở quan trọng.

Hứa Luyện nói tới đây, trong lòng Diệp Già Lam cơ bản đã đoán được bảy tám phần, nhưng cô vẫn nói bóng nói gió hỏi: “Ông ấy không phát hiện kẻ đánh mình trông thế nào sao?”

Hứa Luyện có vẻ nghĩ tới cái gì buồn cười lắm, “Phụt” một tiếng bật cười, “Người nọ trước khi đánh đã tháo kính của ông ấy ra, ông ấy cận đến 8 độ, cách mắt 1 xiu cũng không thấy, đừng nói trông như thế nào, kẻ đánh là nam hay nữ cũng chả biết ấy chứ.”

Khỏe môi Diệp Già Lam cong cong.

Hèn gì hôm đó tay Đường Ngô lại dính máu, chắc là đi làm chuyện xấu rồi.

Lần này anh cũng đã có kỹ xảo, biết đường đánh ở chỗ không có camera theo dõi lại ít người qua lại, Diệp Già Lam cũng không biết nên nói IQ anh cao hay là tâm tư xấu xa nữa, cô thu hồi tầm mắt, tiếp tục xem lại đồng bệnh án “Nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng, chỉ bị ngoại thương thôi, chăm sóc mấy ngày là tốt rồi.”

“Thế đứa bé kia..... Bọn họ làm sao bây giờ?”

“Trước khi về nhà vốn không chịu phá, ba mẹ tở với mấy người họ hàng thân thích thay phiên đến khuyên, người ta cũng không nghe,” Hứa Luyến nhún vai, “Có thể là số mệnh rồi, sức khỏe vợ ông ấy không tốt, vốn dĩ đã có khả năng sảy thai, lại thêm vấn đề tinh thần, lơ là một cái, lúc ra ngoài bị vấp bậc thang, đứa trẻ liền mất.”

Hứa Luyến: “Có câu nói nói thế nào nhỉ, trời xanh có mắt.”

Tuy lời này không dễ nghe, nhưng lại rất có đạo lý.

Diệp Già Lam cười cười, không nói tiếp.

Hứa Luyến liếc nhìn vô một cái, lại nói: “Nhưng tở vẫn khá tò mò người đánh ông ấy là ai, lợi hại như vậy, đánh xong còn không để lại chút chứng cứ nào nữa chứ.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô rũ mắt, gửi WeChat cho đương sự: 【 mấy hôm trước có phải anh có làm chuyện xấu gì đúng không? 】

5 giờ rưỡi.

Diệp Già Lam nhớ chiều nay Đường Ngô có cuộc phẫu thuật, lúc này hẳn vẫn chưa xong, nửa giờ rồi mà vẫn chưa rep tin của cô.

Lại nửa giờ qua đi, cô sửa lại đồng lịch bệnh rồi, đóng máy tính lại, sau đó lại bỏ văn kiện vào ngăn kéo.

Sửa soạn xong tất cả, vẫn chưa tới giờ tan ca.

Diệp Già Lam dứt khoát ngồi nhắn tin cho Đường Ngô ——

【 ngày mai em với Kha Kha về Nam Thành chơi mấy ngày, không cần nhớ em. 】

【 không, nhớ phải nhớ em đó. 】

【 ta không ở đây, nhớ ăn cơm đúng bữa. 】

【 Lúc không có việc thì nghỉ ngơi sớm một chút. 】

【 còn có, không được nhìn người phụ nữ khác. 】

Gửi xong, Diệp Già Lam xem lại từ đầu một lần, cảm thấy không thích hợp lắm.

Rõ ràng chỉ là đi thả lỏng mấy ngày, kết quả bị cô biến thành mấy kiểu sắp chia li vậy đó.

Ngón tay Diệp Già Lam ấn trên khung chat cuối cùng, vừa muốn thu hết về, Đường Ngô đã nhắn qua: 【 tới văn phòng anh. 】

【 làm gì? 】

【 đến thì sẽ biết. 】

Diệp Già Lam không hỏi nhiều nữa, lấy áo đứng dậy: “Luyện Luyện, tớ về trước đây.”

“Ừ, chú ý an toàn.”

Diệp Già Lam ra cửa, đi vài bước ngừng trước cửa phòng kê bên.

Cách một cánh cửa, bên ngoài không nghe được tiếng gì bên trong.

Diệp Già Lam sợ trong văn phòng có người khác, trước khi đi vào còn gõ cửa, chờ bên trong có tiếng "vào đi" cô mới đẩy cửa ra.

Trong văn phòng chỉ có mình Đường Ngô.

Anh dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, mặt hơi ngãng đối diện với đèn trên đầu, nghe thấy tiếng đẩy cửa mới mở mắt ra quay đầu nhìn lại.

Diệp Già Lam đi vào, “Mới vừa làm phẫu thuật xong sao?”

“Ừm.”

Ở phòng phẫu thuật cả buổi, mắt Đường Ngô hơi mỏi, bây giờ nhìn ánh đèn thôi cũng thấy chói mắt, anh giơ tay che lại, “Định đi mấy ngày?”

“Em xin nghỉ một tuần, chắc đi tầm bốn năm ngày gì đó.”

Diệp Già Lam đi đến phía sau anh, giơ tay ấn lên huyệt thái dương, nhẹ nhàng xoa, “Cái em vừa nói, anh đã nhớ chưa?”

Mày Đường Ngô dần dần buông ra, khước miệng câu lên, “Cái gì?”

“Nhớ ăn cơm đúng bữa.”

Đường Ngô nhẹ sẵn một tiếng, “Được”

“Chú ý nghỉ ngơi nhiều.”

“Ừ,” mắt Đường Ngô hơi hơi mở, đáy mắt hiện lên tia sáng, “Còn gì nữa?”

“Còn có,” Diệp Già Lam ngừng vài giây, cuối cùng vẫn nói, “Không được nhìn người phụ nữ khác.”

Mới vừa nói xong, cô đã nghe thấy tiếng người đàn ông nhẹ cười một tiếng.

Ngón tay Diệp Già Lam cứng đờ, còn chưa kịp mát xa cho anh nữa, người nọ đã dựa ghế xoay lại, sau đó ôm eo cô kéo cô ngồi lên đùi.

Đường Ngô giơ tay vén mấy sợi tóc ra sau tai cô, “Không yên tâm anh như vậy mà còn đi lâu thế sao?”

..... Lâu thế sao?

Tính toán ra thì nhiều nhất cũng chỉ tầm một tuần.

Lâu ở chỗ nào kia chứ.

Diệp Già Lam ngồi trên đùi anh, sợ không cẩn thận ngã mất, cô vội vàng nâng cánh tay vòng lấy cổ Đường Ngô, “Em muốn đi thư giãn một chút.”

Mặt Đường Ngô hơi nghiêng sang, nhướn mày, đáy mắt hơi tối.

Mấy hôm nay, tâm trạng Diệp Già Lam không tốt lắm, anh nhìn ra được.

Hơn nữa cơ bản anh cũng có thể đoán ra lí do khiến tâm trạng cô như vậy rồi.

Trừ Dư Thu Hoa, thì chẳng còn ai khác.

May mắn duy nhất của Đường Ngô là Diệp Già Lam hiện tại vẫn tính là bình thường, không quá nhiệt tình cũng không quá lãnh đạm.

Cứ mấy ngày như thế, giống như không hề tồn tại lực cản tác động nào cả.

Đường Ngô cầu mà không được.

Anh kéo tay trái Diệp Già Lam, vuốt từng ngón tay tinh tế của cô, lúc đến ngón áp út, ngón cái của anh nhẹ nghiền qua từng đốt ngón tay mảnh khảnh của cô, “Ngày mai tới nơi thì nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.”

“Mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh.”

Diệp Già Lam không nhận được, tì cằm lên vai anh, “Sao không phải là anh gọi cho em?”

Người đàn ông nhẹ giọng cười, nghiêng đầu hôn lên sườn mặt cô, “Đêm nay anh phải trực.”

“..... Nga.”

Đường Ngô nắm tay cô dỗi từng ngón ra, từ ngón cái đến ngón út, cuối cùng lại từ ngón cái chạm lại, đến ngón giữa thì dừng.

“Tính đổi ra tám ngày, một đêm ba lần.....”

Diệp Già Lam vốn dĩ đang cười, kết quả vừa nghe anh nói, lập tức mím môi, “Câm miệng.”

Cô nhảy khỏi đùi Đường Ngô, “Lưu manh..... Em về nhà dọn đồ đây.”

Diệp Già Lam nói xong xoay người đi, khước môi Đường Ngô cong lên, “Váy.”

“.....”

Diệp Già Lam kéo váy xuống, sửa sang lại cẩn thận, không thềm quay đầu, đi thẳng ra cửa.

Đường Ngô hít một hơi.

Vừa rồi đã gọi gì là lưu manh, phía sau còn lưu manh hơn kia, Diệp Già Lam không hề chú ý tới.

Anh có phản ứng.

Chỉ vì ôm cô có một chút.

Khước môi Đường Ngô giật nhẹ, giơ tay cởi hai nút áo sơ mi, sau đó đứng dậy đi toilet.

-

Diệp Già Lam và Tô Cẩm Kha đi tàu hỏa tới Nam Thành.

Bắc Thành cách Nam Thành xa, đi tàu hỏa phải mất một ngày một đêm.

Nhưng vì bản thân đi chơi là để thư giãn, nên hai người cũng không gấp, coi như là thưởng thức phong cảnh bên đường thôi.

Hai người đều xem nghỉ một tuần.

Lại mất hai ngày đi đường, nói ra thời gian ở Nam Thành cũng chỉ còn tầm 4 ngày thôi.

Bốn ngày này, Diệp Già Lam và Tô Cẩm Kha tới trường một chuyến, sau đó lại đến nhà cũ trước kia.

Nhà cả hai ở Nam Thành sớm đã bán vào hai năm lúc dọn đến phương bắc ở rồi, hiện tại qua thăm, sớm đã là nhà người ta.

Tối hôm sau, Diệp Già Lam đi ngang qua đèn đường bên cạnh, đột nhiên nhớ ra lần đầu tiên cô và Đường Ngô hôn nhau chính là ở chỗ này.

Cửa hàng bánh kem phía đối diện vẫn ở đó, quy mô lớn hơn trước kia nhiều, lúc này đèn đuốc đã sáng trưng.

Hai người đi vào mua bánh kem chuẩn bị coi như ăn bữa khuya, trên đường Tô Cẩm Kha đụng phải một bạn học cùng lớp, lúc này còn đang ôn chuyện ở cửa hàng bánh kem.

Diệp Già Lam không quen biết người nọ, hơn nữa nhạc ở tiệm bánh ngọt cô cũng không thích nghe, nên đi trước, cô đi xuyên qua đường, ngồi lên ghế đá dưới chân đèn đường.

Đèn đường này đã không phải là loại đèn trước kia nữa rồi, ánh đèn bây giờ tỏ rõ hơn, không khí ái muội không bằng khi trước.

Diệp Già Lam để hộp bánh kem sang một bên ghế, sau đó lấy di động gửi WeChat cho Đường Ngô: 【 anh đoán xem em đang nơi đâu? 】

Phía nam không thể lạnh bằng phía phương bắc, độ ẩm tuy cao hơn một ít, nhưng không khí lại lạnh ẩm, Diệp Già Lam kéo cao cổ áo lông, sau đó cuộn áo khoác.

Lần này Đường Ngô rep cực nhanh: 【 ở đây thế?. 】

【 anh đoán xem. 】

【 ở chỗ lần đầu tiên anh hôn em. 】

Diệp Già Lam cảm thấy anh quả thực thần thánh, hưng phấn đến nỗi lúc gõ phím sai mấy chữ liền: 【 sao anh biết? 】

【 đoán. 】

【 đoán đúng rồi. 】

Diệp Già Lam cầm di động chụp tiệm bánh ngọt ở đối diện rồi gửi qua cho anh: 【 không ngờ cửa hàng vẫn còn mở cửa. 】

Dù sao cũng là con gái, lúc nhớ đến quá khứ tươi đẹp đã qua, cũng sẽ nói nhiều hơn thường ngày không ít, Diệp Già Lam tay không dừng lại gửi: 【 lần đó em còn tặng anh nhẫn..... trước kia em cũng chưa từng thấy nữ sinh tặng nhẫn cho nam sinh đâu đấy nhé. 】

【 nhẫn đó em mua hơn bốn ngàn đó, em phải tiêu hết tới nửa số tiền mừng tuổi ba em cho đấy. 】

Diệp Già Lam nói nghe vô cùng đáng thương.

Nói một hồi xong, đầu kia vẫn không hề phản ứng.

Diệp Già Lam: 【? 】

Vẫn không có phản ứng.

【 sao không nói lời nào? 】

Diệp Già Lam còn tưởng Đường Ngô lại bị chủ nhiệm hoặc là người bệnh kê đi rồi, mới vừa định buông di động ra chờ lát xem sau thì di động lại rung lên.

Đường Ngô không gửi tin qua, nhưng Tô Cẩm Kha lại có: 【 Loan Loan..... hình như tớ thấy một người quen. 】

Diệp Già Lam: 【 ai cơ? 】

【 cậu đứng lên xem. 】

Diệp Già Lam không hiểu gì đứng lên.

Tô Cẩm Kha ở đối diện, nên cô theo bản năng nhìn về phía đối diện, kết quả trừ đèn ở tiệm bánh ngọt ra thì chả thấy gì cả.

Diệp Già Lam lại nhìn di động, còn không kịp hỏi cô nàng, đã đột nhiên bị người ta kéo cánh tay qua, giây tiếp theo, cô bị người ta ôm chặt lấy.

Trên người người đàn ông còn mang theo hơi đông lạnh lẽo, nhưng Diệp Già Lam lại cảm thấy ấm áp vô cùng, cô sửng sốt, giọng run run, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống: “..... Ngộ Ngộ?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Loại cảm giác này đối với Diệp Già Lam mà nói, so với việc về quê gặp được cố nhân hay hạn lâu mà gặp mưa rào đều tốt hơn nhiều..... So với tất cả mọi chuyện đều tốt hơn nhiều.

Ánh đèn đường rõ ràng sáng hơn trước kia, trên cột cũng có rất nhiều hoa văn phức tạp, trừ mỗi con đường này những cái khác đều đã không còn giống trước kia, nhưng rõ ràng Diệp Già Lam lại có một loại ảo giác, dường như thời gian đang quay ngược trở lại.

Cô duỗi tay ôm lấy anh, “Sao anh lại đến đây?”

Đường Ngô hôn lên tóc cô: “Nhớ em đó!”

Diệp Già Lam vùi đầu vào lòng anh, “Ý em là, hôm nay không phải anh phải đi làm sao.....”

Còn chưa nói xong, Đường Ngô đã “Ừ” một tiếng, “Đổi ca một ngày với đồng nghiệp rồi.”

Đã liên tục hai đêm anh không ngủ đủ giấc, vừa rồi lại ngồi máy bay mất mấy tiếng, ôm Diệp Già Lam là không muốn động đậy nữa.

Đường Ngô không nói lời nào, cũng không lộn xộn, chỉ an an tĩnh tĩnh ôm cô.

Diệp Già Lam bị anh ôm mất vài phút, mới nhớ Tô Cẩm Kha ở phía đối diện.

Bên tai cô nóng lên, tuy rằng bọn họ cũng không phải làm việc thương thiên hại lí gì ở chốn công cộng, nhưng ngang nhiên ngược cầu thế thì cũng không tốt lắm (đây cũng tính là việc thương thiên hại lí rồi chị ạ), Diệp Già Lam đẩy đẩy anh, “Kha Kha vẫn ở kia, anh buông em ra đã.”

Vừa dứt lời, cô cũng không cần lặp lại lần thứ hai, tay Đường Ngô đã theo tiếng buông ra.

Người đàn ông đứng thẳng người, dáng anh cao, ánh đèn đường chiếu qua, phác họa lên bóng người anh.

Tay anh để lên cánh tay Diệp Già Lam vài giây, sau đó thay cô kéo chặt thêm khóa áo khoác.

Động tác của Đường Ngô tinh tế dịu dàng, nửa cúi đầu, tầm mắt dừng trên cổ áo cô, “Lạnh không?”

Diệp Già Lam lắc đầu: “Không lạnh.”

Vừa rồi được anh ôm, hiện tại đã không còn cảm thấy lạnh.

Bên tai lúc này vừa vịn có tiếng bước chân vang lên, tiếng Tô Cẩm Kha truyền tới: “Thật trùng hợp.....”

Đường Ngô nghiêng đầu liếc cô nàng một cái.

Tô Cẩm Kha dừng lời, ngẩng đầu nhìn nhìn trời: “..... Hôm nay thời tiết thật lạnh mà.”

Ánh mắt của người nào đó lại còn lạnh hơn nhiều.

Vừa rồi, lúc cô nàng còn đứng ở cửa tiệm bánh ngọt đối diện vẫn chưa dám xác định có phải người quen không, còn chưa kịp xác nhận với Diệp Già Lam, hai người này đã ôm chầm lấy nhau, hoàn toàn coi cô nàng là không khí.

Không, còn không bằng không khí ấy chứ.

Không khí ít nhất vẫn còn tồn tại, còn bọn họ thì trực tiếp coi cô nàng không tồn tại luôn.

Tô Cẩm Kha cảm thấy hiện tại nếu có mưa xuống, thì nhất định là nước mắt trong lòng mình chứ không thể khác hơn được.

Hôm nay cô nàng không biết phạm phải cái gì mà không chỉ phải chịu rét chịu lạnh lại còn bị ép ăn cầu lương nữa chứ.

Tâm mắt Tô Cẩm Kha đối tới đối lui, từ bầu trời chuyển tới mặt đất, sau đó mới lại nhìn hai người kia một cái: “Cái kia, hai người tiếp tục?”

Diệp Già Lam trừng mắt nhìn cô nàng, “Về thôi.”

Ba người đi cùng, tất có một cái bóng đèn.

Tô Cẩm Kha vội vàng xua tay, “Khách sạn ở ngay phía trước, tớ đi về trước đây.”

“Đêm nay ánh trăng đẹp như vậy, hai người cứ thưởng nguyệt một lát đi.”

“.....”

Tô Cẩm Kha nói xong, đã kéo khăn quàng cổ lên, xoay thân.

Cô nàng nóng lòng rời xa cái chốn thị phi này, nên bước chân cực nhanh, thoáng cái đã đi đến dưới cây đèn đường phía trước.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn cô nàng.

Gần đây, con gái hay xảy ra chuyện, cô không yên tâm để mình Tô Cẩm Kha về.

Khách sạn quá thật chỉ cách có tầm 100m.

Mãi đến khi Tô Cẩm Kha vào cửa khách sạn, Diệp Già Lam mới nhẹ nhàng thở ra, cô xoay đầu lại, sau đó dậm dậm chân: “Khi nào thì anh về?”

“Thế nào?” Đường Ngô hỏi lại, “Anh vừa mới tới, đã bắt đầu giục anh về rồi sao?”

Khóe môi Diệp Già Lam mím mím.

Rõ ràng cô không có ý này.

Đường Ngô kéo mớ tóc trong mũ áo lông ra, “Loan Loan.”

Diệp Già Lam giương mắt, ánh mắt vừa vắn chạm vào mắt anh.

Ánh mắt anh đen láy chuyên chú, đáy mắt lấp lánh vô số ánh sao, Diệp Già Lam đột nhiên không muốn chuyển tầm mắt đi, ngơ ngẩn đáp: “..... Ừm?”

Cô nhìn chăm chăm Đường Ngô nửa phút, cảm giác được tay anh dờn khỏi tóc bên vai mình, rơi xuống sau cổ cô, sau đó nhấn một cái.

Anh cúi đầu hôn xuống.

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, đáy mắt tựa hồ nổi lên một tầng hơi nước.

Cùng một nơi, cùng một người.

Thời gian thoáng qua, hóa ra đã gần 10 năm rồi.

Diệp Già Lam nhắm mắt lại, nhón mũi chân hôn đáp lại anh.

Môi lưỡi giao triền, nụ hôn này từ sâu lại nông, cuối cùng Đường Ngô dùng đầu lưỡi tinh tế phác họa môi cô, khi nói, giọng hơi hơi mơ hồ, nhưng

Diệp Già Lam vẫn nghe thấy.

Anh nói: Chúng ta kết hôn đi.

Lúc này, mắt Diệp Già Lam bừng mở, cả người cô cơ hồ đã treo trên người Đường Ngô, nhìn chăm chăm vào mắt anh vài giây, vừa muốn nói cái gì, bàn tay Đường Ngô vốn dĩ gác trên eo cô đã hơi nới lỏng.

Cô vội vàng kéo lấy áo anh.

Đường Ngô dời khỏi môi cô, lại lặp lại một lần: “Chúng ta kết hôn đi.”

“Anh.....”

Diệp Già Lam rất muốn đồng ý, nhưng một ngày Dư Thu Hoa chưa đồng ý, chữ “Được” kia của cô lại thêm một ngày nói không nên lời.

Miệng cô mím lại, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Đường Ngô dường như cũng không ngại, anh nửa cúi đầu, kéo tay cô hơi hơi nâng lên, sau đó tay phải vói vào trong túi, cầm một cái hộp nhung màu lam ra.

Hô hấp của Diệp Già Lam cứng lại.

Cô cũng không ngốc, liếc mắt một cái đã đoán được bên trong chính là gì.

Tâm mắt Diệp Già Lam không hề dời ra, nhìn ngón tay đẹp đẽ của người nọ ưu nhã mở hộp, sau đó cầm chiếc nhẫn ra.

Kim cương trên nhẫn không nhỏ, nhưng cũng không tính là quá lớn, dưới ánh đèn càng làm người ta lóa mắt.

Đường Ngô nhẹ nhàng tách tay cô ra, từng chút đẩy vào ngón áp út của cô, “Vốn dĩ nên chính thức một chút.....”

Anh giương mắt nhìn cô, đẩy nhẫn đeo vào, “Nhưng anh chờ không kịp.”

“Ngô Ngô.....” ngón tay Diệp Già Lam giật giật, “Mẹ em.....”

Cô dừng một chút, vẫn không gạt anh nữa, “Mấy hôm trước mẹ em tìm em.”

Đường Ngô đã sớm đoán được, anh gạt đầu, chờ cô tiếp tục nói.

“Mẹ em biết chuyện của chị em rồi.”

Những lời còn lại, không cần nói thêm, cô biết Đường Ngô sẽ hiểu.

Quả nhiên, Đường Ngô gạt gạt đầu, “Nên em lại muốn chia tay với anh thêm lần nữa sao?”

Vẻ mặt anh nhàn nhạt, giọng điệu cũng không nghe ra phập phồng gì, nhưng Diệp Già Lam nghe vào lại cảm thấy là yên lặng trước bão táp, cô sốt ruột, vươn tay chủ động ôm anh: “Em không có.”

“Mẹ em không đồng ý.....” giọng Diệp Già Lam bắt đầu nghẹn ngào, giọng mũi nặng lên, “Em sẽ làm mẹ đồng ý.”

“Đường Ngô, anh chờ em được không?”

Đường Ngô ôm lấy eo cô, “Đừng khóc.”

Người con gái trong lòng bà vai không ngừng run rẩy, loáng thoáng có tiếng nước nở rất nhỏ.

Đường Ngô bất đắc dĩ khẽ thở dài, “Anh chờ em.”

Dù sao đã đợi nhiều năm như vậy, cũng không vội thêm một chốc.

Trước kia lúc anh và Diệp Già Lam mới chia tay, những người có quan hệ thân thiết với anh cơ bản đều hỏi vì sao anh không tìm bạn gái.

Đường Ngô đều không đáp.

Dần dà, những người khác cũng đoán được nguyên nhân trong đó.

Anh đang đợi một người.

Chờ cô hối hận vì chia tay với anh.

Diệp Già Lam không hối hận.

Nhưng anh lại hối hận, hối hận lại dứt khoát đáp ứng lời đề nghị chia tay của cô như thế.

Cho nên, anh đã trở lại, về lại bên cô.

-

Hai người đến 10 giờ mới về khách sạn.

So với nói là khách sạn, còn không bằng nói là một nhà nghỉ nhỏ không tệ như nhà vệ sinh thôi.

Đường Ngô hẳn là không chịu nổi chỗ này, từ lúc mới vào cửa đã lộ ra vẻ ghét bỏ.

Nhưng mà thời gian không còn sớm, anh cũng mở miệng đề nghị tìm một chỗ tốt hơn, vẫn tạm chấp nhận ở một đêm.

Tường khách sạn cách âm không tốt, đến nửa đêm mà cách vách vẫn có tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên, Diệp Già Lam vừa thẹn lại vừa nóng, lăn

qua lộn lại nửa ngày cũng không ngủ được. (Má Cẩm đang thay Kha Kha nhà chế đòi lại công đạo đó ư?)

Cô lặn vào lòng người đàn ông bên cạnh, “Đường Ngô.....”

Giọng Đường Ngô không lớn, “Sao vậy?”

Diệp Già Lam không tin anh không nghe thấy mấy tiếng kỳ quái kia, ho nhẹ một tiếng nói: “Cách vách hình như có tiếng động.”

“Tiếng gì cơ?”

“.....”

Diệp Già Lam không nói.

Đường Ngô cũng không hề mở miệng, ngón tay đẩy áo ngủ của cô chui vào, “Muốn?”

“Không có.”

Nút áo ngủ của cô đã bị cởi, Đường Ngô nhẹ giọng cười: “Lừa đảo.”

Diệp Già Lam hít thở không xong, nhưng vẫn nhớ hỏi anh chuyện chính, “Bao giờ anh về bệnh viện?”

“Ngày mai.”

“Buổi sáng hay buổi chiều?”

“Buổi sáng.”

Nói cách khác, anh dậy là phải đến sân bay ngay.

“Vậy rốt cuộc anh qua đây làm gì?”

“Hiện tại anh đang làm gì, em còn không biết sao?”

“.....”

Diệp Già Lam đá anh một cái, “VẬY anh ngủ sớm chút đi.”

Giọng người đàn ông càng nhẹ, tiếng thở dốc lại hơi nặng, giọng anh khàn khàn: “Làm xong rồi ngủ.”

Diệp Già Lam cũng không biết mình ngủ lúc nào.

Dù sao hôm sau lúc cô tỉnh lại, bên người giường đã trống không.

Di động Diệp Già Lam lại có tin nhắn, là Đường Ngô, chỉ ba chữ: 【anh về trước.】

Anh đi vội vàng, tựa như hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra, tựa như tất cả đều là do Diệp Già Lam suy tưởng, chỉ có chiếc nhẫn trên tay nhắc nhở cô, mọi chuyện đều là thật.

Diệp Già Lam nhận lại một tin WeChat, sau đó thu dọn, tiếng đập cửa vừa vụn vang lên.

Cô buộc đại tóc lại, đứng dậy qua mở cửa.

Tô Cẩm Kha đứng bên ngoài, cô nàng duỗi cổ nhìn vào trong, “Đường Ngô đâu?”

Diệp Già Lam: “Đi rồi.”

“Ặc, cũng quá nhanh đi.”

Diệp Già Lam không tỏ ý kiến.

“VẬY, hôm qua rốt cuộc vì sao cậu ta lại đến thế?”

Vì sao mà đến..... Diệp Già Lam nâng ngón tay chìa ra trước mặt Tô Cẩm Kha, “Vì cái này rồi.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Lực sát thương của chiếc nhẫn kim cương trên tay Diệp Già Lam thật sự quá lớn.

Tô Cẩm Kha vô duyên vô cớ bị giáng một đòn nặng nề, mấy ngày sau cũng không dám nhắc đến cái tên Đường Ngộ thêm lần nào nữa.

Sau 5 ngày, hai người từ nhà ga Nam Thành ngồi xe về Bắc Thành.

Lúc lên xe là tâm chạng vạng, Diệp Già Lam ngủ hơn nửa hành trình, khí tỉnh lại đã là tờ mờ sáng ngày kế tiếp.

Trong xe có tiếng gáy của hành khách hết đợt này đến đợt khác, còn loáng thoáng có tiếng nói chuyện nho nhỏ, hỗn loạn trộn lại, Diệp Già Lam không ngủ lại được.

Cô mở di động ra nhìn thời gian.

Hơn 6h sáng.

Cách Bắc Thành còn một ngày.

Tô Cẩm Kha kể bên vẫn đang ngủ, Diệp Già Lam nhẹ nhàng lấy đồ dùng rửa mặt trong túi ra, đi toilet rửa sang lại một chút.

Sau khi về, Diệp Già Lam cũng không nằm xuống, mà lấy di động ra lướt Weibo, sau đó lại vào nhóm trên WeChat.

Vì hợp với ý nghĩa đi thư giãn nên mấy ngày nay, Diệp Già Lam không hề vào xem, lần này liếc qua, lại thấy được không ít tin tức.

Phần lớn là kêu gào việc gặp phải ba bệnh nhân kì lạ cùng cường độ công việc quá lớn.

Diệp Già Lam lướt mười phút, cũng không thấy Đường Ngô nói câu nào ở trong.

Đến 7 giờ rưỡi, Diệp Già Lam gửi tin cho anh: 【 rời giường chưa? 】

Người nọ rep cũng mau: 【 vừa mới chuẩn bị ngủ. 】

Không đợi cô hỏi, Đường Ngô đã tự giải thích: 【 tối qua giao lộ bên khu bắc có một vụ tai nạn giao thông, người bị thương rất nhiều. 】

Diệp Già Lam: 【 sao lại thế? 】

【 hai ngày này tuyết rơi, tầm nhìn thấp, tuyết trên đường dọn dẹp cũng không nhanh, đã xảy ra mấy sự cố rồi. 】

Diệp Già Lam biết anh bận cả đêm, cũng không nhắn tin quấy rầy anh nữa, chỉ ra lệnh cưỡng chế, uy hiếp nói: 【 nhanh tắt máy ngủ đi!. 】

Đầu bên kia, khóe môi Đường Ngô câu lên.

Làm nghề này của anh, sao có thể tùy tiện tắt máy chứ.

Nhưng anh cũng không nhiều lời, đặc biệt phối hợp đáp “Được”.

Diệp Già Lam lúc này mới đóng WeChat.

Tàu hỏa chạy đến khu Hoa Đông, bên ngoài thời tiết tươi đẹp, hoàn toàn không có dấu hiệu tuyết rơi,

Lại mở dự báo thời tiết ra xem, Bắc Thành mấy ngày nay quả thật tuyết rơi liên tục, hôm nay cũng có tuyết rơi.

Diệp Già Lam nhìn số thôi đã thấy lạnh, vội vàng lui ra, ôm di động lại nằm xuống ngủ thêm một lát.

Lúc tàu hỏa đi còn ổn, vừa đến phương bắc, bên ngoài đã là một mảnh tuyết trắng.

Đưa mắt nhìn qua, cả mắt đều là tuyết trắng xóa.

Tô Cẩm Kha mới từ trong toilet rửa mặt xong trở về, cô nàng ngủ không ngon, lúc này còn đánh cái ngáp, “Tuyết lớn như vậy ư.”

Diệp Già Lam ghé vào cửa sổ bên cạnh, nhìn bông tuyết bên ngoài bay xẹt qua, “Ừ”, “Thật lớn.”

Tô Cẩm Kha đặt mông ngồi xuống, kêu rên nói: “Sớm biết thế thì tớ đặc mang theo áo lông vũ rồi.”

Diệp Già Lam quay đầu liếc nhìn cô nàng một cái, “Tớ mang theo hai cái nè.”

“.....”

“Thật cẩn thận.”

Khóe môi Diệp Già Lam nâng lên, mắt cười cong cong, “Đường Ngô nhắc tớ mang đó.”

“.....”

Tô Cẩm Kha cảm thấy, cô nàng bỏ thời gian ra đi chơi với Diệp Già Lam thật sự là một sai lầm, cô nàng giật giật khóe môi, bao nhiêu khó chịu tích cốp phun ra, “Câm miệng, Diệp Già Lam! Cậu là cún sao?”

“Cậu là cún mới chứ nhẽ?”

“..... Cút đi.”

(Vâng, ý là bạn Kha là cún độc thân đó ạ! Đủ sâu cay nha bạn Lam!
Ôm Kha bảo nhà tui đi)

-

Bởi vì thời tiết không tốt, tàu hỏa bị trễ một giờ.

Lúc đến Bắc Thành đã là gần 3h chiều.

Ra khỏi tàu hỏa, khí lạnh bên ngoài thổi thẳng qua, từ bốn phương tám hướng chui vào khe hở quần áo.

Diệp Già Lam hít hít cái mũi, hắt xì một cái.

Bầu trời âm u, tuyết lại đang rơi, tầm nhìn quả thật hạn chế.

Mới ra khỏi nhà ga, di động của Tô Cẩm Kha đã có tiếng reo, cô nàng run run tay để bên tai tiếp nghe.

Bên kia cũng không biết nói gì đó, Tô Cẩm Kha đáp hai tiếng rồi cắt đứt điện thoại, quay đầu nhìn về phía Diệp Già Lam: “Loan Loan, 3h tứ có khóa phụ đạo tâm lí cho một sinh viên năm 3, bây giờ phải qua, tự cậu về được không?”

Diệp Già Lam gật đầu, “Cậu đi nhanh đi.”

“Nhớ gọi taxi, rồi chụp biển xe với cả định vị cho tớ,” Tô Cẩm Kha bị mấy tin gần đây dọa sợ không ít, Diệp Già Lam lại xinh đẹp, cô nàng không yên tâm lắm, “Về đến nhà rồi nhớ rõ nhắn WeChat cho người ta.”

“Được rồi đi nhanh đi,” Diệp Già Lam nhìn mắt mặt đất đầy tuyết trước mặt, “Lúc lái xe chú ý an toàn, đừng quá sốt ruột.”

Tô Cẩm Kha vỗ vỗ bả vai cô, lúc này mới bước xuống bậc thang.

Thời tiết ác liệt, cho dù ở nhà ga, taxi cũng khó gọi.

Diệp Già Lam đứng mười phút, đầu ngón tay đều đã cứng lại mới vẫy được một chiếc.

Tài xế taxi là một người đàn ông trung niên, giọng mang khẩu âm phương bắc: “Cô gái đi đâu đây?”

Diệp Già Lam báo địa chỉ nhà.

Sau đó, cô gửi cho Tô Cẩm Kha và Đường Ngô vị trí định vị.

Người trước rep cho cô: Ok.

Người sau trực tiếp gọi điện thoại qua, Diệp Già Lam ngồi ở ghế sau, một tay đút trong túi áo lông vũ, một tay cầm di động tiếp nghe: “Hôm nay nghỉ ngơi sao?”

“Ừ, buổi tối lại đến bệnh viện.”

Giọng Đường Ngô cất lên, lại có tiếng nước vang lên, vài giây dừng lại, “Anh đi đón em nhé?”

“Không cần, em đã lên taxi rồi.”

Diệp Già Lam nói khẽ thở dài, “Vốn đang định trên về nhà ghé qua bệnh, thăm anh.....”

“Đừng về nhà,” người đàn ông nhẹ giọng cười, “Tới nhà anh đi.”

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn cái nhẫn trên tay trái, “Không đến, em phải về nhà ngủ.”

“Tới nhà anh cũng có thể ngủ.”

“.....”

Đến nhà anh cô còn ngủ cái rằm.

Thời gian Diệp Già Lam ngủ trên tàu hỏa tuy không ngắn, nhưng chất lượng giấc ngủ lại không tốt, nên hiện tại cả người đều đang mệt.

Cô giơ tay đờ đờ huyết thái dương, nhẹ giọng oán giận: “Ngồi tàu hỏa mệt mỏi quá.”

“Tới nhà anh, anh giúp em thoải mái.”

“Anh có thể đứng dẫn chút được không?”

“Có thể, em tới nhà anh, anh liền đứng dẫn.”

“.....”

Người này nửa câu không rời nổi ba chữ “Tới nhà anh” à.

Diệp Già Lam mím môi, có một câu suýt buột miệng thốt ra, thoáng nhìn thấy phía trước còn có bác lái xe, lại cố nuốt vào, cô hít một hơi sâu, "Em muốn cúp máy!"

“Ừừừ.”

Ngón tay Diệp Già Lam để ở nút tắt, nhưng không ấn xuống.

Cô chờ Đường Ngô nói tiếp, kết quả đợi nửa phút, bên kia cũng không có tiếng động gì.

Diệp Già Lam không nhin được hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nói chuyện với anh một lát thôi.”

Diệp Già Lam nhíu mi, lúc đầu còn không hiểu ý anh, qua mấy giây mới hiểu ra được.

Chính là anh không yên tâm để cô đi taxi một mình, nên mới muốn nghe tiếng bên cô.

Diệp Già Lam mở vòng bạn bè ra, khụ một tiếng thanh giọng nói, một nói từng cái từng cái ——

“Hôm nay có bệnh nhân tới, là bị dương.....”

Bệnh liệt dương.

Diệp Già Lam dừng lại, ngón tay kéo xuống, tìm tin khác lại đọc: “Lại gặp một đôi tình lữ từ ồn ào đến tui bụi, muốn chia tay đến làm lạnh mắng tui loạn xáo lịch sử.....”*

(*cho những ai không hiểu: chị Lam thấy anh Ngô muốn nói chuyện với mình, lại nhầm chán quá (chắc sợ anh cứ nhắc hoài "tới nhà anh") nên xem mấy tin trong vòng bạn bè đọc cho anh nghe. Vì thế mình mới để là "tui" nhá)

Tiếng phổ thông của cô rất chuẩn, mỗi câu mỗi chữ đều cực rõ ràng, sau khi đọc xong mấy cái, người nọ đột nhiên mở miệng đánh gãy lời cô: “Loan Loan.”

Diệp Già Lam dừng lại, “Sao vậy?”

“Anh muốn nghe ——”

“Nghe cái gì?”

Giọng người đàn ông dần dần thấp xuống, ái muội lại mê hoặc: “Nghe em kêu / giường.”

“Bá” một cái, máu toàn thân Diệp Già Lam đều bắt đầu chạy lên mặt.

Lời này Đường Ngô tuy không phải nói bên tai cô, thậm chí còn cách tầng sóng điện từ, từ di động truyền ra, cảm giác cũng yếu đi vài phần, nhưng mặt cô vẫn đỏ hồng.

Diệp Già Lam thấy may là tai mình tốt, nên thường ngày điều chỉnh âm lượng không lớn, người khác trong xe nghe không được, nhưng cô vẫn có tật giật mình che che điện thoại trên tay: “Anh có thể đừng ——”

Lời còn chưa nói xong, bên ngoài “Phanh” một tiếng vang lớn, tài xế phía trước đột nhiên phanh gấp.

Diệp Già Lam thậm chí còn không kịp thấy rõ tình huống phía trước, cả người đã ngã rạp về phía trước.

Tuy rằng lúc lên xe có cài đai an toàn cẩn thận, nhưng vẫn không thắng nổi lực va chạm quá lớn, đầu cô đâm về phía hàng ghế trước, cảm giác còn chưa truyền đến, trước mắt cô đã tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Bên kia, tay Đường Ngô nắm di động cứng đờ, khớp môi cong cong không đến vài giây đã bị anh nhấp thẳng, mấy giây sau, anh mới mở miệng hỏi: “Loan Loan?”

Bên kia không ai đáp.

Chỉ có tiếng người ồn ào vang lên, chứng minh cuộc điện thoại này chưa bị cắt.

Tay Đường Ngô buộc chặt, xương ngón tay lộ ra, bàn tay trở nên trắng bệch, vì dùng sức quá độ, gân xanh trên mu bàn tay hiện rõ.

Mặt anh vô cảm cắt điện thoại.

Không ra ba giây, di động đã có người gọi đến, mới vừa tiếp nghe, giọng nam bên kia đã truyền tới: “Bác sĩ Đường, cuối cùng anh cũng nghe điện thoại, vừa rồi bệnh viện nhận được điện thoại, đoạn đường gần đây đã xảy ra một tai nạn xe nối đuôi, hiện tại xe cứu thương đã qua đó.....”

Không đợi đầu kia nói xong, Đường Ngô đã đáp: “Tôi lập tức đến đây.”

Cắt đứt điện thoại lại nhìn WeChat, phía trên còn có định vị Diệp Già Lam chia sẻ.

Vị trí vừa vặn ở gần khu bệnh viện.

Loại cảm giác này, giống như sức lực trên người sức lực bị rút đi từng chút vậy, trong phòng rõ ràng bật máy sưởi, nhưng anh lại cảm thấy thực lạnh.

Như rơi vào động băng.

Đường Ngô dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện.

Anh vô cùng bình tĩnh thay bộ đồ phẫu thuật vô khuẩn, mới vừa từ trong phòng bước ra, đã có đồng nghiệp đi tới: “Bác sĩ Đường.....”

Đường Ngô đeo khẩu trang, “Tình huống thế nào?”

“Tình huống nghiêm trọng có sáu người, ba người gãy xương, ba người xương sọ vỡ vụn, xuất huyết trong nhiều.....”

Nam bác sĩ càng nói giọng càng nhỏ, “Vừa rồi lúc tôi qua đó, nghe bọn họ nói bác sĩ Diệp cũng ở trong đó.....”

“Phòng phẫu thuật đã sắp xếp ổn chưa?”

“Chỉ có phòng phẫu thuật số 3 là nữ bệnh nhân, còn lại đều là nam.....”

Anh ta nói đã đủ rõ ràng.

Ánh mắt Đường Ngô tối sầm, anh “Ừ” một tiếng, nhắc chân đi xuống lầu.

Đèn phòng phẫu thuật số 3 sáng lên.

Lúc Đường Ngô tới cửa, vừa lúc đụng phải chủ nhiệm Ngô.

Trên mặt anh không có biểu cảm gì, vì đeo khẩu trang, ánh mắt anh lại càng lạnh hơn, chủ nhiệm Ngô túm lấy anh: “Tiểu Đường, em không thể vào.”

Đường Ngô khẽ nhú mày.

Lúc chủ nhiệm Ngô đến, đã nghe bọn họ nói qua.

Biết Diệp Già Lam cũng bị thương trong vụ tai nạn xe cộ này, hiện tại vừa thấy Đường Ngô như vậy, đã đoán được người bên trong là Diệp Già Lam, sắc mặt ông nghiêm túc: “Dựa vào trạng thái hiện tại của em, đừng nói là vào phẫu thuật cho Tiểu Diệp, cho dù là phẫu thuật cho người khác cũng không được.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Mây Đường Ngô nhú càng chặt.

Ngày thường hiếm khi anh lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, nhưng hôm nay rõ ràng đều biểu hiện trên mặt hết.

Chủ nhiệm Ngô thế nào cũng không thể yên tâm để anh làm bác sĩ chính đi phẫu thuật được, ông biết lúc này trong lòng Đường Ngô không dễ chịu, giọng hơi chậm lại nói: “Hôm qua bận cả đêm rồi, đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Đường Ngô hơi rũ mi: “Để em làm đi.”

“Không được,” bác sĩ y tá bên cạnh đều đi vào trong, sắc mặt vội vã, chủ nhiệm Ngô liếc mắt trừng anh một cái, “Bác sĩ Đường, em quên quy định của bệnh viện rồi sao?”

Giống như để nhắc nhở anh, chủ nhiệm Ngô còn nhấn mạnh hai chữ “Bác sĩ”.

Đường Ngô không đáp.

Anh đương nhiên không quên, bệnh viện quy định phẫu thuật của bệnh nhân, không cho phép bác sĩ là người nhà có mặt, không chỉ không cho chạm vào dao phẫu thuật, mà ngay cả phòng phẫu thuật cũng không được vào.

Chủ nhiệm Ngô thở dài, đeo lại khẩu trang, “Em mà vào sẽ ảnh hưởng bác sĩ khác, yên tâm đi..... Bọn thầy khẳng định sẽ dốc toàn lực.”

“Còn có,” chủ nhiệm Ngô hơi dừng, trước khi vào phòng phẫu thuật còn quay đầu nhìn một y tá, “Xóa hết lịch phẫu thuật hôm nay của bác sĩ Đường đi, một cái cũng không được giữ.”

Nói xong không hề nhìn gì nữa, bước chân vội vàng vào phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật nhanh chóng lại khép lại.

Y tá kia vẫn duy trì nguyên tư thế đứng ngoài nhìn người đàn ông, nuốt nước miếng nhỏ giọng nhắc nhở: “Bác sĩ Đường, anh đi nghỉ ngơi một lát đi..... Nói không chừng ngủ một giấc dậy bác sĩ Diệp cũng phẫu thuật xong.”

Đường Ngô nâng mắt nhìn cô một cái, một lát sau mới xả mím môi, “Cô cứ bận việc của mình đi.”

Hiện tại ạn căn bản không có tâm trạng mà nghỉ ngơi.

Y tá lại nhìn anh vài lần, muốn nói lại thôi một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

Hôm nay bệnh nhân không ít, người các phòng đều bận như con quay, không có thời gian mà lãng phí.

Đường Ngô kéo khẩu trang xuống, lại đưa tay cởi áo vô trùng ra.

Trước cửa mỗi phòng phẫu thuật đều có người nhà bệnh nhân ngồi ghế đợi bên ngoài, Đường Ngô không ngồi xuống, mà đứng bên cửa phòng giải phẫu số 3, giương mắt nhìn lên đèn sáng phía trên.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng tim đập cực nhanh.

Đường Ngô nhắm mắt, dựa nhẹ vào bức tường phía sau.

Mà giờ phút này, trong phòng phẫu thuật, người con gái mặt đầy máu đang nằm trên giường bệnh.

Chủ nhiệm Ngô thở dài, lúc lấy dao phẫu thuật chuẩn bị mổ mới dám nhìn một cái, vừa thấy, ông không khỏi sửng sốt một chút: “Sao không phải là Tiểu Diệp?”

Lập tức có người nói tiếp: “Không ai nói là bác sĩ Diệp cả.....”

“Thế sao Đường Ngô lại thế?”

“Có thể bác sĩ Đường hiểu lầm rồi,” một y tá trẻ tuổi tiếp lời, “Bác sĩ Diệp không phải phẫu thuật mà.”

“.....”

Chủ nhiệm Ngô nhẹ nhàng thở ra, “Này thì hừ chết thẳng nhóc đó rồi.”

Áp lực tâm lý của ông cũng giảm bớt không ít, động tác hạ dao nước chảy mây trôi, cả người đều nhẹ nhàng hơn không ít.

Cùng lúc này, phòng bệnh thường, nam bác sĩ lúc trước nói với Đường Ngô chỉ có một nữ bệnh nhân bị thương, trừng mắt nhìn người con gái hôn mê nằm trên giường bệnh, một hồi lâu mới phản ứng lại, duỗi tay chỉ chỉ người trên giường: “Này, đây là bác sĩ Diệp, thế người trong phòng phẫu thuật là ai?”

“Là nữ tài xế đó.” Nữ bác sĩ sắp xếp đi theo Diệp Già Lam toàn bộ quá trình nói: “Xe bác sĩ Diệp đi không phải trực tiếp đâm vào chiếc xe vận tải kia, nên lực va chạm không lớn, lúc ấy cô ấy lại cài đai an toàn, nên không có vấn đề quá lớn.”

Nữ bác sĩ đưa ảnh chụp CT qua, “Đã chụp CT, bị xuất huyết dưới màng cứng do chấn thương nhẹ, máu tụ hoàn toàn có thể dùng thuốc trị liệu và dựa vào khả năng tự phục hồi của cơ thể để đánh tan.”

“.....”

Nữ bác sĩ nói rồi nhìn nam bác sĩ đang ngây ra như phỗng, “Sao anh không nói gì?”

Nam bác sĩ duỗi tay che che mặt.

Cậu ta căn bản nói không ra lời, đang do dự có nên đi nói rõ cho Đường Ngô không, thì cửa phòng đã có người kêu: “Bác sĩ Thâm, người bệnh phòng 402 có chút vấn đề, anh qua nhìn xem.”

-

Cửa phòng phẫu thuật, Đường Ngô vẫn chờ bên ngoài.

Anh không ăn cơm trưa, lúc vừa mới chuẩn bị tùy tiện ăn chút gì đó thì nhận được điện thoại của Diệp Già Lam, sau vội vã chạy qua đây, lúc ấy không cảm thấy đói, nhưng dạ dày lại quay cuồng có chút khó chịu.

Đường Ngô tìm một loạt ghế trống, ngồi dựa đầu vào, lấy di động ra nhìn thoáng qua.

Hơn 5h chiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, phòng phẫu thuật không hề có y tá nào đi ra.

Đường Ngô nửa cúi đầu, hốc mắt hơi hơi nóng lên.

Anh không dám tưởng tượng bây giờ bên trong là tình huống gì, phẫu thuật tiến hành có thuận lợi không.

Chuyện có liên quan đến Diệp Già Lam, hiện tại anh đều không dám nghĩ.

Đường Ngô giơ tay che mắt, khẽ nhếch ngẩng đầu lên, ánh đèn trên đỉnh đầu từ khe hở ngón tay chiếu lại, khóe môi anh nhẹ nhàng mím chặt, mới vừa cúi đầu xuống, bên cạnh đã có người ngồi.

Anh không quay đầu xem, chỉ rũ mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út bàn tay trái.

Lần trước cái đưa Diệp Già Lam là nhẫn tình nhân.

Anh mua nhẫn cưới, nên kiểu dáng tuy rằng không giống hết, nhưng độ phù hợp cao, vừa thấy là biết một đôi.

Vẫn là người phụ nữ bên cạnh mở miệng trước: “Tiểu Ngô.”

Đường Ngô dừng lại, lúc này mới quay đầu nhìn người đến một cái: “Dì Dư?”

Vừa rồi Dư Thu Hoa nhận được điện thoại từ bệnh viện nên tới đây, xử lý xong thủ tục, nộp xong viện phí, có một bác sĩ đặc biệt ngượng ngùng nói cho bà biết Đường Ngô vẫn đang chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Hơn nữa, hiện tại có vẻ anh vẫn chưa biết mình đợi sai người rồi.

Tình trạng Diệp Già Lam tuy không nghiêm trọng, nhưng Dư Thu Hoa vẫn bị dọa không nhẹ.

Lúc lái xe đến, cả lòng bà đều nâng lên; như bị một bàn tay bắt lấy, sau đó nắm chặt nát như.

Hiện tại sắc mặt Dư Thu Hoa vẫn trắng bệch, thời tiết rõ ràng lạnh không chịu được, mà trán bà lại đầy mồ hôi, cho tới bây giờ, bà còn không

dám thở ra, duỗi tay xoa xoa ngực mình, hít sâu mấy hơi mới lại mở miệng:
“Cháu thực sự thích Loan Loan chưa?”

Đường Ngô quay đầu đi, không đáp.

Dư Thu Hoa nghiêng mắt xem qua, ký ức của bà đối với Đường Ngô vẫn dừng lại ở mấy năm trước, mấy năm qua đi, cảm xúc trên người anh đã bị che dấu đi xuống không ít, nhìn thành thực hơn nhiều.

Mà giờ khắc này, bà lại giống như thấy được Đường Ngô của rất nhiều năm trước.

Hốc mắt Đường Ngô hơi hơi phấp hồng, rử mắt không nói một lời.

Anh không đáp, nhưng Dư Thu Hoa đã biết đáp án.

“Chuyện chị gái của Loan Loan, Loan Loan chắc cũng nói với cháu rồi?”

“Vâng.”

Dư Thu Hoa lại ngẩng đầu nhìn phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, như là bóng dáng ác ma.

Bà tưởng tượng nếu bên trong thật sự là Diệp Già Lam, vậy hiện tại đoán rằng bà đã không thể ngồi ở chỗ này nói chuyện rồi.

Dư Thu Hoa lại thấy may mắn, cứ nghĩ mà sợ, giọng điệu cũng rung lên cảm giác sống sót sau tai nạn: “Mấy hôm nay di suy nghĩ rất nhiều.”

Bà hơi dừng lại, tự hỏi tiếp theo nên nói thế nào.

Đường Ngô vẫn không lên tiếng.

Tâm tư anh dường như không hề ở nơi này, nhưng Dư Thu Hoa vẫn tiếp tục nói: “Vừa cảm thấy ba cháu phạm sai không nên liên lụy đến cháu, nhưng lại vừa nghĩ hai người là cha con, mỗi lần vừa thấy cháu, dì lại không thể tránh khỏi sẽ nhớ tới ông ta, sau đó lại nghĩ tới Oánh Oánh.....”

Đường Ngô “Vâng” đáp, giọng anh có chút khô, nên lúc nói chuyện hơi hơi khàn, “Chuyện của chị Dư Oánh, cháu rất xin lỗi.”

Dư Thu Hoa lắc đầu.

Nên xin lỗi có phải thằng bé này đâu.

“Nên trước đó vài ngày lúc dì nói chuyện với Loan Loan, chúng ta đều bình tĩnh đưa ra quyết định,” hốc mắt Dư Thu Hoa cũng nóng lên, “Vấn đề chưa đưa ra quyết định tốt, không ngờ hôm nay Loan Loan lại.....”

Bà hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, sau mới tiếp tục nói: “Oánh Oánh tuy hiện tại vẫn không tìm được người, nhưng qua nhiều năm như vậy, thực tế thế nào trong lòng dì cũng rõ. Dì chỉ còn một đứa con gái là Loan Loan thôi, nó mà có bất trắc gì, sau này, dì sẽ hối hận cả đời.”

Càng nói trong lòng càng run sợ.

Dư Thu Hoa lau lau nước mắt, “Cháu quen Loan Loan cũng nhiều năm rồi?”

Đường Ngô “Vâng” một tiếng.

Một phần ba cuộc đời anh, đều có bóng dáng Diệp Già Lam.

“Cũng nên kết hôn đi.”

Đường Ngô quay đầu nhìn bà, khóe mắt anh ửng đỏ, đáy mắt có tầng nước, ánh mắt sâu thẳm kinh người.

Dư Thu Hoa miễn cưỡng cười một cái, “Sao không đi thăm Loan Loan?”

Ánh mắt Đường Ngô lập tức tối sầm, Dư Thu Hoa lần này lại bật cười: “Cháu đợi hơn một giờ, cũng không biết mình chờ sai người sao?”

Tặng mọi người thêm một chương. Rồi đi ngủ sớm nhé! Đừng thức khuya quá! Sẽ có người lo lắng đó

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Bên cạnh ngẫu nhiên có nhân viên y tế vội vàng qua, tiếng người trên hành lang không lớn, nhưng tiếng bước chân lại rõ ràng.

Một tiếng lại một tiếng, tựa như dẫm lên lòng Đường Ngô, tim anh không kìm nổi đập nhanh hơn chút, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật đóng chặt.

Đáy mắt anh lóe lên tia sáng, không lập tức đáp lời.

Dư Thu Hoa cảm thấy đứa nhỏ này lo lắng đến dần cả người ra rồi, bà lại khụ một tiếng, “Loan Loan đang ở phòng bệnh thường, bác sĩ nói có xuất huyết dưới nhện*.”

(* "mời lên hỏi google để biết thông tin cụ thể" thành phần học xã hội said)

Tuy bà không làm trong khoa giải phẫu thần kinh, nhưng đối với loại danh từ đơn giản này vẫn biết, trấn an nói: “Tuy vẫn chưa tỉnh, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, không thương tổn đến xương sọ, trước mắt cũng không thấy nào có dấu hiệu hị chấn động.”

Nếu nhanh thì ngày mai có thể tỉnh rồi.

Nhưng lời này Dư Thu Hoa không nói, Đường Ngô là người từng học, khẳng định tự rõ.

Quả nhiên, Đường Ngô gật gật đầu.

Dư Thu Hoa an vị ngồi bên cạnh, thậm chí bà có thể nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của đứa bé này.

Đường Ngô không lập tức đứng dậy, đầu hơi ngửa, nhẹ nhích dựa vào bên tường, một hồi lâu, anh mới nhẹ giọng nói: “Dì Dư, cháu sẽ cần thận yêu cô ấy.”*

(Chả biết nói sao cho thoát ý: gốc là kiểu "cháu sẽ hảo hảo yêu cô ấy")

Cả đời này đều yêu.

Hốc mắt Dư Thu Hoa nóng lên, bà vội vàng quay đầu đi, gật gật đầu nói: “Ba cháu chắc sẽ không dễ dàng để hai đứa bên nhau đâu..... Về sau cố gắng ít đứa Loan Loan về nhà thôi, nhé.”

Lời Từ Chấn nói lúc tìm bà, bà vẫn nhớ rõ.

Nguyên nhân ông ta không đồng ý Đường Ngô và Diệp Già Lam bên nhau cực vô lý lại ích kỷ — chỉ đơn thuần vì Diệp Già Lam là em gái Dư Oánh, vừa thấy con bé thì sẽ nghĩ đến Dư Oánh từng bị ông ta gián tiếp hại chết của rất nhiều năm trước đây.

Cũng không khác Dư Thu Hoa lắm.

Chẳng qua Dư Thu Hoa không có tật giật mình, nghĩ cũng thông thấu, nên cho dù hiện tại trong lòng còn chút ngăn cách, nhưng sẽ không lại cản trở bọn nhỏ bên nhau.

Nhưng Từ Chấn không như thế, ông ta là tên cặn bã, trên lưng treo một mạng của thiếu nữ như hoa, không sao thản nhiên nổi.

Vì thế, vừa thấy Diệp Già Lam, ông ta sẽ cảm thấy lương tâm bất an, giống như Dư Oánh vĩnh viễn không chịu buông tha cho mình, thời thời khắc khắc đều tới nhắc nhở ông ta vậy.

Nên Từ Chấn vì không muốn thấy Diệp Già Lam, mới nghĩ mọi cách không cho Đường Ngô bên nhau cô.

Bên phía Đường Ngô, ông ta căn bản nói không được, nên chỉ có thể ra tay bên phía Diệp Già Lam.

Có Dư Oánh làm lý do vạ năng, Diệp Già Lam quả nhiên nhanh chóng chia tay Đường Ngô.

Chẳng qua ông không ngờ, hai đứa còn có thể quay lại, lại còn là sau khi Đường Ngô về nước có hai tháng.

Lần này Từ Chấn không tìm Diệp Già Lam, mà tìm thẳng tới Dư Thu Hoa, mượn tay bà để chia tách hai đứa nhỏ.

Dư Thu Hoa sống hơn nửa đời người, trong lòng cũng như gương sáng, biết mục đích Từ Chấn tìm mình, cũng biết chuyện đời trước không nên ảnh hưởng đến đời sau, nhưng bà vẫn thuận theo ý ông ta.

Chuyện của Dư Oánh giống như một kim gỗ (???mộc mà), nghẹn ở cổ Dư Thu Hoa, nuốt không xuống, nhổ không ra, chỉ có thể đợi thời gian làm nó chậm rãi mềm xuống.

May là, này kim gỗ mềm cũng rất nhanh.

Có thể cũng là do có vụ tai nạn xe cộ hôm nay này làm chất xúc tác, chỉ qua mấy ngày, Dư Thu Hoa tuy vẫn chưa buông bỏ hoàn toàn, nhưng ít nhất sẽ không giống trước kia nữa.

Dư Oánh dù sao cũng đã mất.

Bây giờ việc duy nhất Dư Thu Hoa có thể làm, hơn nữa rất nên làm, chính là để Diệp Già Lam có thể sống vui vẻ.

Diệp Già Lam quá thích Đường Ngô, thích đến mức nhìn người khác cũng không muốn nhìn.

Mấy ngày nay Dư Thu Hoa không đến phòng khám, bạn bè gọi đi đánh bài cũng đều bị bà từ chối, chỉ ở nhà xem lại ảnh của hai đứa con gái bảo bối.

Xem mấy ngày, lúc xem đến ảnh Diệp Già Lam chụp thời đại học thì nhận được điện thoại của bệnh viện.

Sau đó bà ở cửa phòng phẫu thuật gặp được một Đường Ngô như vậy.

Một Đường Ngô trầm mặc, và yếu đuối.

Mấy năm Đường Ngô và Diệp Già Lam bên nhau bà cũng rõ, tim bà mềm nhũn, vốn là ghét thẳng bé, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, oán khí bất chợt lại tan hết.

Dư Thu Hoa lẩn lộn mấy ngày, cũng cảm thấy mệt, bà vuốt khóe mắt, “Tiểu Ngô à.”

“Dạ,” Đường Ngô đáp, “Dì nói đi.”

“Oánh Oánh nhất định cũng rất thích cháu.”

Lần này Đường Ngô không lên tiếng nữa.

Dư Oánh quả thực rất thích anh.

Nên lúc ấy, khi xảy không muốn sống nữa, cũng liều mạng, đem tất cả sức lực cuối cùng cứu anh lên.

Dư Thu Hoa quay đầu nhìn anh, “Oánh Oánh khẳng định cũng muốn hai đứa hạnh phúc.”

Bà càng nói càng cảm thấy mình nói nhiều, nhưng lại không dừng được, tựa như một người sắp gả con gái cho người, không yên tâm dặn dò con rể tương lai, “Loan Loan, đứa bé này ngày thường tuy rằng ôn hòa, nhưng kỳ thật cũng là có lúc nổi tính khí lên, về sau nếu con bé chọc cháu không vui.....”

“Cô ấy không trêu chọc làm cháu không vui đâu ạ.”

Chuyện Diệp Già Lam làm khiến anh không vui, hẳn cũng chỉ có việc chia tay anh mà thôi.

Còn lại, chỉ cần Diệp Già Lam ở bên cạnh, anh sẽ không cảm thấy không vui.

“Trước kia cô ấy cũng nói với cháu rồi, khi còn nhỏ cô ấy hay chọc chị Dư Oánh không vui, chị Dư Oánh cũng sẽ không nổi giận với cô ấy,” Đường Ngộ đã đứng dậy, anh lễ phép cười với Dư Thu Hoa một cái, “Cháu cũng sẽ không nổi giận với cô ấy.”

Dừng vài giây, anh lại sửa lại nói: “Với cô ấy, cháu không nổi giận nổi.”

Dư Thu Hoa sửng sốt, sau đó mới chậm rãi nở nụ cười, “Đi xem Loan Loan đi, phòng 201.”

-

Sau khi Đường Ngộ vào phòng bệnh xem kết quả CT.

mạng nhện màng hạ khang huyết khối không nhiều lắm, những tổn thương phần đầu khác cơ bản không có.

Nhưng sáng hôm sau Diệp Già Lam vẫn không tỉnh lại.

Bác sĩ Thẩm cảm thấy vạn phần có lỗi với Đường Ngô, vì mình truyền bá tin đồn làm cho anh ngồi chờ ở cửa phòng phẫu thuật thương tâm muốn chết hơn một giờ, trưa hôm đó bác sĩ y tá từ phòng giải phẫu đi ra đều dừng chân vài giây.

Một là vì Đường Ngô lớn lên đẹp, còn có một nguyên nhân, là đáng về anh đứng chờ ở cửa phòng giải phẫu, làm người ta cảm thấy thật không đành lòng.

Cùng ngày, đám bạn trong nhóm của bác sĩ Thẩm đều bị ảnh chụp Đường Ngô làm náo loạn ——

Nhóm nữ bác sĩ nhóm cực kỳ hâm mộ: 【 thật hâm mộ bác sĩ Diệp quá đi, có một người bạn trai tốt như vậy. 】

Nhóm nam bác sĩ lại không giống thế, bọn họ mạch não ngắn, hơn nữa mở miệng lại đơn giản thô bạo: 【 bác sĩ Đường quá đáng thương, giống như chú cún nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ vậy đó. 】

Cả tối bác sĩ Thẩm bác sĩ ngủ không ngủ ngon, ngày hôm sau chủ động giúp Đường Ngô trực ban, để anh chuyên tâm ở phòng bệnh trông bạn gái.

Đến giữa trưa, nội tâm cậu ta bất an, còn đặc biệt mua cơm từ nhà ăn đưa lên phòng bệnh của Diệp Già Lam.

Trên cảm người đàn ông cơ hồ đã lún phún râu, nhưng nhìn qua cũng không lôi thôi, anh vẫn y bộ dạng quý công tử nhẹ nhàng, lịch sự cảm ơn cậu ta.

Bác sĩ Thẩm quay đầu nhìn Diệp Già Lam vẫn nhắm mắt an tĩnh ngủ trên giường, “Bác sĩ Đường, anh đi nghỉ ngơi một chút đi, nói không chừng đến chiều là bác sĩ Diệp sẽ tỉnh đó.”

Đường Ngô không nói gì, chỉ nâng môi coi như đáp lại.

Bác sĩ Thâm còn phải chăm hai bệnh nhân, cũng không có thời gian ở bên này lâu, không được vài phút là rời đi.

Cửa vừa đóng lại, phòng bệnh lại khôi phục vẻ an tĩnh.

Đường Ngô duỗi tay cầm tay Diệp Già Lam đặt bên ngoài chân, sau đó nửa người trên hơi nghiêng, cánh tay để bên mép giường, kéo tay cô nhẹ nhàng hôn xuống.

Năm phút sau, Đường Ngô mới thả tay Diệp Già Lam vào trong chăn, lại tinh tế rém chăn cho cô, sau mới nhắc chân ra cửa, về văn phòng.

Tuy rằng buổi sáng có bác sĩ Thâm hỗ trợ xử lý công việc, nhưng lịch hẹn khám vẫn dài hơn 10 trang kia.

Anh ở văn phòng cả một buổi chiều, sau khi xem xét lịch hẹn, còn phải tiếp thêm hai người nữa.

Chủ nhiệm Ngô thấy tâm trạng hai ngày nay của anh không tốt, nên dứt khoát hủy hết mấy ca phẫu thuật do anh đứng chính.

Hủy rồi cũng không được gì nhiều, bận thì vẫn hoàn bận thôi.

Lúc hơn 6h chiều, cửa văn phòng có người gõ.

Bác sĩ Ngưu cùng văn phòng đang chuẩn bị ra ngoài, thuận tay mở cửa ra, vừa thấy người bên ngoài, hai chữ "Xin chào" tới bên miệng lại nghẹn lại, "Mỹ nữ, lại tới tìm bác sĩ Đường à?"

Đường Ngô nhú nhú mày, anh vốn đang xem ảnh chụp CT trên màn hình máy tính, nghe nói vậy mới giương mắt nhìn qua.

Phó Đồng đứng ở cửa, thân hình cô cao gầy, tay cô lấy vòng cổ thường thức nửa giây, “Bạn bè tới bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, nên tôi tiện đường qua đây.”

Đường Ngô thu hồi tầm mắt, không quan tâm cô ta.

Bác sĩ Ngư thấy hướng gió không đúng, chạy nhanh đi.

“Đường Ngô, buổi tối có thời gian cùng nhau ăn bữa cơm không?”

“Không,” Đường Ngô mím môi, anh tháo kính ra, sau đó đứng dậy, “Tôi có bạn gái rồi.”

Anh nói, hoàn toàn không cho người ta chút mặt mũi nào, nhưng cũng không có vẻ quá đường đột, “Phó tiểu thư, mong cô tự trọng.”

Khóe môi Phó Đồng giật giật, sừng sốt một hồi lâu mới lại hỏi: “Coi như là cùng bạn học cũ ăn bữa cơm cũng không được sao?”

“Không được,” Đường Ngô đi qua bên người cô ta, sau đó lại giữ cửa mở ra, “Cô ấy sẽ không vui.”

Nói xong cũng không để ý tới Phó Đồng, anh đã ra khỏi cửa.

Tới cũng tới rồi, vất vả lắm mới đợi được ngày anh và Diệp Già Lam chia tay chia chân, Phó Đồng sao chịu từ bỏ, lập tức đi theo, “Chỉ là ăn bữa cơm, Đường Ngô, chúng ta làm bạn học nhiều năm như thế.....”

Đường Ngô thân cao chân dài, bước chân lại rộng, Phó Đồng vừa đi vừa nói chuyện có chút mệt, cô ta nhấp nhấp miệng, dứt khoát không nói nữa, không lên tiếng đi theo anh đến khu nằm viện.

Trong phòng bệnh 201, Diệp Già Lam đã tỉnh lại.

Y tá trực vui vẻ nói chuyện với cô, “Bác sĩ Diệp, đầu chị giờ còn đau không?”

Diệp Già Lam không dám lắc đầu, nghiêng cổ nói: “Còn chút chút.”

Y tá bị động tác của cô chọc cười, vừa muốn lại mở miệng, ngoài cửa đã có giọng nữ truyền tiến vào, "uy, Đường Ngô, cậu chờ một chút....."

Y tá nuốt nước miếng, lời vừa muốn nói hiện tại đã quên sạch.

Diệp Già Lam cau mày.

Cô nhớ rõ giọng nói này, là Phó Đồng.

Quả nhiên, giây tiếp theo, hai người kia một trước một sau xuất hiện trước cửa phòng bệnh.

Diệp Già Lam ngẩng đầu lên nhìn, kết quả động tác có chút mạnh, mày cô nhăn càng sâu.

Cô bị thương ảnh hưởng tới đầu óc, ký ức có chút hỗn loạn, chỉ nhớ hình như Đường Ngô vừa tới bệnh viện không lâu, trước đó còn hôn mình ở KTV.

Sau nữa, ký ức của cô đã trống rỗng, hoàn toàn không nhớ mình và Đường Ngô đã quay lại.

Lúc này bên tai Diệp Già Lam đều là tiếng Phó Đồng mềm nhũn gọi Đường Ngô ——

Nói cách khác gã đàn ông trước mắt kia, chân trước mới vừa hôn cô, sau lưng đã ở bên Phó Đồng rồi,.

Khóe môi cô mím chặt, vẻ mặt khó coi cũng không rõ lắm.

Ha hả.

Cái tên tra nam này!

Editor: loa loa, tui có lập một page để tám chuyện lung tung, huyên thuyên về cuộc sống trong những ngày ít edit truyện. Mọi người lên với tui cho bớt quạnh quẽ nhé! Hí hí, link fb ở trên tường watsapp nhà tui nà! Đợi mọi người!

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Do đặc thù công việc, nên lúc Diệp Già Lam không vui, cảm xúc cũng sẽ không biểu hiện rõ trên mặt.

Nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền xoay đầu đi, không nhìn “Cầu nam nữ” kia nữa.

Y tá ở gần cô, vừa rồi còn thấy cô cong môi cười, kết quả từ khi hai người vừa vào, khóe môi cũng nâng không nổi, lại còn xoay đầu đi.

Ngẫm lại cũng đúng, bạn trai bị người phụ nữ khác gọi bằng cái giọng đó, ai có thể vui nổi chứ?

Y tá thấy cả, khụ một tiếng, quay đầu khó hiểu nhìn Phó Đồng đã theo vào, nói: “Cô này, bệnh viện không được lớn tiếng ồn ào, hơn nữa bác sĩ Diệp của chúng tôi mới vừa tỉnh, hiện tại cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mong cô yên lặng chút.”

Dù sao cũng đang ở nơi công cộng, Phó Đồng cũng không thể không nghe y tá người ta nói.

Cô ta liếc y tá một cái, không tình nguyện ngậm miệng.

Bấy giờ Diệp Già Lam mới được yên tĩnh, vừa rồi xoay đầu có dùng chút sức, nên lúc này đầu có hơi choáng.

Vừa rồi đã không nhớ nổi đã quay lại với Đường Ngộ, thì hiện tại càng không nhớ ra nổi.

Lúc này trong đầu cô trừ mấy tiếng rè rè như khi TV không có tín hiệu hồi nhỏ ra thì đầu là khuôn mặt vắn vẹo kia của Phó Đồng.

Diệp Già Lam vừa giơ tay muốn ấn huyết thái dương, đã bị người ta giữ chặt, “Đừng tùy tiện lộn xộn.”

Giọng người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu cô, thấp mà nhẹ, mơ hồ hỗn loạn có vài phần dịu dàng cùng vui sướng.

Sao lại vui sướng?

Là vì Phó Đồng tới tìm anh sao?

Diệp Già Lam lặng lẽ trợn trắng mắt, rút cổ tay bị Đường Ngô nắm ra, lời lẽ chính đáng, nhỏ giọng nói: “Vương bát đản.”

Y tá: “.....”

Cô nàng thật hoài nghi tai mình có vấn đề nên nghe lầm, kết quả quay đầu thấy vẻ mặt Đường Ngô, lại yên lặng quay đi.

Cả ngày rồi Diệp Già Lam không ăn cơm, toàn nhờ dịch dinh dưỡng duy trì thể lực, lúc này bụng trống rỗng, tâm tình cô càng tệ, lại bỏ thêm một câu: “Anh đừng đụng vào tôi.”

“.....”

Không khí cứng đờ.

Phó Đồng đứng một bên xem kịch vui.

Y tá trơ mắt nhìn ánh mắt của cô ta biến chuyển, cười y như bà mẹ kế ác độc đang mưu hại công chúa Bạch Tuyết, vội vàng lên tiếng giảng hòa: “Bác sĩ Đường, bác sĩ Diệp mới vừa tỉnh không bao lâu, lúc này tâm trạng không tốt lắm, hơn nữa có khả năng đầu vẫn chưa tỉnh hẳn.....”

Mới vừa nói xong câu đó, Diệp Già Lam đã giương mắt nhìn cô nàng một cái, “Không, tôi rất tỉnh táo nhá.”

Y tá: “.....”

Cái việc giảng hòa này, cô nàng gánh không nổi nữa rồi.

Đường Ngô rũ mắt, nhìn chăm chăm Diệp Già Lam mấy lần, mới vừa duỗi tay sờ trán cô, đã bị người kia không lưu tình chút nào đánh cho một cái.

“Bang” một tiếng, trong phòng bệnh an tĩnh lại cực kì vang.

Khóe môi Phó Đồng căng lại càng căng.

Xem ra hôm nay cô ta tới đúng lúc rồi, vừa hay gặp phải cảnh hai người này cãi vã mâu thuẫn.

Phó Đồng vắn vẹo eo, “Đường Ngô, chúng ta đi ăn đi, lớp trưởng sẽ không để ý đâu.”

Cô ta nhìn ra được tâm trạng Diệp Già Lam đang không tốt, nên dứt khoát xuống tay từ phía cô, làm cho cô thẹn quá thành giận, sau đó tự đẩy Đường Ngô về phía mình.

Phó Đồng suy tính thì rất hay, chẳng qua nói một hồi lâu, người nọ cũng chả thềm liếc cô ta một cái, anh giơ tay sờ sờ tóc Diệp Già Lam, “Tâm trạng không tốt, thì nghỉ ngơi cẩn thận đi.”

Diệp Già Lam cúi xuống.

Khóe môi cô vẫn mím, nhưng đối diện với một khuôn mặt như thế, chút tức giận cũng không phát nổi.

“Buổi tối muốn ăn gì?”

“..... Không ăn.”

Đường Ngô nhíu mày, nhưng chỉ một giây, anh lại buông ra.

Anh biết hôm nay Phó Đồng cùng anh qua đây, Diệp Già Lam không vui lắm, nhưng là ngược lại so với tưởng tượng, bọn họ vất vả như vậy mới lại quay về bên nhau, Diệp Già Lam hẳn sẽ không không tin nhiệm anh như thế.

Sao mà nói thế nào cũng không thông vậy?

Đường Ngô quay đầu nhìn về phía cô y tá, “Không có gì khác thường sao?”

Y tá “A” một tiếng, "tối nay sẽ làm kiểm tra thêm lần nữa ạ".

“Ừ.”

“Nhớ ăn cơm tối,” Đường Ngô đứng dậy, “Ngoan!”

Diệp Già Lam trợn to mắt, nhìn anh ra khỏi phòng bệnh, khóe môi động vài cái, câu “Anh giận sao?” vẫn không hỏi ra.

Cô thất thần một hồi lâu, mãi đến khi cửa phòng bệnh đóng lại, tiếng y tá vang lên: “Bác sĩ Diệp, cô không cần để chuyện người phụ nữ kia ở trong lòng, khẳng định là cô ta quần lấy bác sĩ Đường.”

Y tá: “Cô không thấy vừa rồi lúc cô ta nói chuyện với bác sĩ Đường, bác sĩ Đường chả thèm liếc cô ta một cái sao?!”

“Da mặt cũng quá dày, thật không biết xấu hổ.”

Lời y tá nói như có tiếng loa to, Diệp Già Lam không nói tiếp.

Đầu cô càng thêm đau, muốn duỗi tay ấn vào, nhưng là nhớ tới vừa rồi Đường Ngô nói “Ngoan!”, tay nâng lên rồi lại buông xuống, rốt cuộc vẫn không dám lộn xộn.

-

Kiểm tra làm lúc hơn 7h tối.

Lần này trừ kiểm tra não bộ, còn làm thêm một bài kiểm tra tâm lí.

Kết quả ra, y tá đi tìm Đường Ngô trước tiên, vì một đường chạy đến, cô thở hồng hộc, hốt hển nói: “Đường.....bác sĩ Đường, bác sĩ Diệp..... Vừa rồi kiểm tra rồi, vì trong não vẫn còn máu tụ chưa tan hết, hù hù, nên trí nhớ cô ấy không được tốt, hình như còn có chút loạn.”

Đường Ngô vốn đang viết bệnh án, nghe cô nàng nói vậy, bút lập tức ngừng, “Cho nên ——”

“Cho nên..... hình như cô cho rằng hiện tại là tháng chín..... chuyện sau đó thì không ấn tượng nữa.”

Hèn gì cô thấy anh và Phó Đồng đi cùng nhau lại có biểu cảm đó.

Y tá thấy mày anh nhăn lại, vội vàng trấn an: “Nhưng bác sĩ Đường, anh yên tâm, chủ nhiệm nói, mất trí nhớ chỉ là tạm thời..... chờ khi máu tụ tan hết, bác sĩ Diệp có thể khôi phục bình thường rồi.”

Đường Ngô hít một hơi sâu, vài giây sau, anh mới thấp thấp giọng lên tiếng.

“Vậy, bác sĩ Đường..... Tôi về trước nhé?”

“Được,” Đường Ngô lại cầm bút lên, vẻ mặt anh không được tốt lắm, “Cảm ơn.”

Vì bị thương, Diệp Già Lam càng mệt mỏi, hôm nay đi ngủ rất sớm.

Từ 9 giờ tối ngủ thẳng đến 8h sáng ngày hôm sau.

Diệp Già Lam ngủ đến rất mơ màng, nằm trên giường một lát mới nhớ tới vụ tai nạn xe cộ của mình, cô vội vàng ngồi dậy, vì thiếu máu lên não mà thấy hơi choáng, cô giơ tay lên che gáy.

Chờ sau khi tốt hơn một chút, việc đầu tiên cô làm là gửi tin nhắn cho Đường Ngô, bảo anh không cần lo lắng cho mình.

Kết quả, vừa cầm di động qua, WeChat cũng click vào rồi, ngón tay Diệp Già Lam bỗng khựng lại.

Trước mắt cô dần hiện ra cảnh tượng ngày hôm qua ——

Đường Ngô và Phó Đồng không hiểu sao lại cùng xuất hiện ở phòng bệnh, sau đó cô cũng không thể hiểu nổi lại cạnh khéo với Đường Ngô.

Anh duỗi tay sờ trán cô, bị cô đánh "bụp" một cái hất ra.

Đường Ngô nói chuyện với cô, cô hình như cũng phản ứng không hay lắm với anh.

Cẩn thận ngẫm lại thì..... hình như cô còn mắng Đường Ngô là vương bát đản.

“.....”

Rốt cuộc hôm qua cô đã làm chuyện ngu xuẩn gì vậy???!

Ngay lúc không biết phải làm sao, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, y tá vốn đang nhẹ nhàng hết sức có thể, kết quả vừa thấy cô ngồi trên giường, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, động tác cũng buông lỏng hơn một chút, “Bác sĩ Diệp, chị tỉnh rồi à?”

Diệp Già Lam: “Hôm qua tôi.....”

“Hôm qua trạng thái của chị có chút kỳ quái, lại còn nổi giận với bác sĩ Đường..... Lúc đầu bác sĩ Đường không biết chị bị mất trí nhớ, cả tối tâm trạng hình như đều không tốt, nên lúc đi ghim kim tiếp nước cho người ta, vẻ mặt ấy còn dọa cho một cô bé con phát khóc luôn ấy.....” Y tá hơi ngần ngại, quan tâm nói: “Bác sĩ Diệp, hiện tại chị cảm thấy thế nào, có nhớ ra cái gì không?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Sự chú ý của Diệp Già Lam toàn đặt trên nửa câu trước của y tá, còn lại, căn bản không hề nghe.

Y tá nói ban đầu Đường Ngộ không biết cô mất trí nhớ, nên cả tối tâm trạng đều không tốt.

Vậy nếu chỉ qua một ngày cô đã hồi phục bình thường, Đường Ngộ có khi sẽ cho rằng hôm qua cô giả bộ mất..... nếu anh thật sự nghĩ như vậy, sợ là Diệp Già Lam không có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa rồi.

Nghĩ đến điều này, cô suy tư vài giây, quyết định đâm lao thì phải theo lao, cứ giả bộ thêm mấy ngày vậy.

Sau khi quyết định rồi, Diệp Già Lam quyết đoán lắc lắc đầu, “Không có..... Đầu chị hơi đau.”

Y tá cho rằng cô là vì tự hỏi quá độ nhưng không nhớ nổi ra cái gì nên thế, vội vàng đỡ cô ngồi dậy nửa dựa vào thành giường “Vậy trước đừng nghĩ nữa, chủ nhiệm nói tình huống của chị không nghiêm trọng, chờ khi máu tụ tan hết thì sẽ nhớ lại hết thôi.”

Nói rồi cô nàng xoay người sang chỗ khác, giúp cô truyền dịch thuốc.

Diệp Già Lam nghe thấy cô nàng khe khẽ thở dài, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Bác sĩ Đường thật đáng thương.....”

Mấy nhân viên y tế bọn họ cũng thường xuyên tranh thủ lúc không có bệnh nhân gom lại tám chuyện, chuyện của Diệp Già Lam và Đường Ngô đã một truyền mười, mười truyền trăm, từ một câu chuyện gương vỡ lại lành quay lại đơn giản đã viết thành một cau chuyện tình yêu đẹp để thể lương lay động lòng người.

Có lần Diệp Già Lam nghe Hứa Luyện kể lại, còn thiếu chút nữa cho rằng đó là cốt truyện tiểu thuyết thanh xuân đau đớn quặn quại của rất nhiều năm trước nữa cơ.

Sau tình tiết được thực tế hóa một ít, dần dần có chút tương đối chấp nhận được.

Diệp Già Lam vẫn cảm thấy quá khoa trương.

Nhưng cô cũng không đáp lại lời y tá kia, chỉ quay đầu đi, coi như không nghe thấy.

Y tá ngời với cô một lát, đến tầm trưa, sau khi thay một bình nước tiếp cho cô thì ra ngoài.

Không biết là do đầu bị đâm hỏng thật hay là do trong nước truyền có thuốc an thần mà y tá vừa ra ngoài, Diệp Già Lam đã có chút mơ màng sắp ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc cô vẫn còn mơ mơ màng màng ngủ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Đầu cô rất nặng, có chút ý thức, nhưng lại không mở nổi mắt ra, chỉ loáng thoáng mà nghe thấy tiếng nói chuyện đê thấp, một nam một nữ ——

“Cô nghe y tá nói hôm nay Tiểu Diệp vẫn chưa nhớ ra, hôm qua cô đã cùng lão Ngô phân tích một chút rồi, tình huống này của con bé trừ việc do xuất huyết tụ máu não ra còn có một nguyên nhân có thể là do mấy ngày

nay áp lực tinh thần của nó khá lớn, nói cách khác hiện tại con bé không nhớ gì, ít nhiều cũng là do có chút vấn đề về tâm lý..... nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đường Ngô à, em cũng đừng quá sốt ruột, chờ thêm mấy ngày nữa sẽ tốt thôi.”

Chủ nhiệm Tiểu Ngô cố gắng trấn an tâm hồn tổn thương của người kia: “Thật ra ngẫm lại cũng không quá tệ đâu..... Ít nhất Tiểu Diệp cũng không quen em đúng không?”

Nói thì nói là vậy, nhưng Đường Ngô vất vả để Diệp Già Lam tiếp nhận anh mấy tháng nay, tất cả đều không tính đi.

Nhưng tám năm kháng chiến, thật vất vả mới đánh thắng, kết quả lại trở về điểm xuất phát của tám năm trước.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô không nói thêm nữa, bà thở dài, “Em nhân lúc nghỉ trưa ở bên cạnh con bé đi.”

Đường Ngô không đáp.

Chủ nhiệm Ngô để giữ không gian cho hai người, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng đóng lại, lập tức an tĩnh.

Diệp Già Lam nửa mơ nửa tỉnh trở mình.

Đường Ngô ngồi bên mép giường, ngón tay anh nhẹ nhàng dừng trên mặt cô, không được vài giây, người con gái vẫn còn đang trong giấc mộng đã nhíu nhíu mày, không thoải mái lại lật mình đi.

Cô nghiêng người, trực tiếp đưa lưng về phía Đường Ngô.

Chăn bị cô lăn lộn xốc lên, Đường Ngô tinh tế kéo lại cẩn thận, vừa thu tay, di động đã sáng lên.

Tạ Cảnh Phi: 【 Ngộ Ngộ, tớ nghe Kha Kha nói Lam tử mất trí nhớ, có phải thật không? 】

Đường Ngộ rep 1 chữ: 【 ừ. 】

【 quay lại mấy tháng trước? Quên sạch việc các cậu đã lăn giường rồi quay lại? 】

Cũng chỉ có cậu ta mới có thể hỏi ra cái kiểu vấn đề này.

Đường Ngộ mặc kệ không rep.

Tạ Cảnh Phi đã coi thành anh đang cam chịu, nhanh chóng gõ mấy chữ qua——

【 cậu cũng quá thảm rồi. 】

Tạ Cảnh Phi: 【 chuyện trở lại một đêm trước ngày giải phóng thật sự tồn tại sao? 】

Đường Ngộ ngược lại cũng không tức giận, chỉ mặc kệ cậu ta.

Nhưng Tạ Cảnh Phi lại không chịu ngừng, cứ một tin lại tiếp một tin gửi qua.

【 vậy cậu tính làm sao? Lỡ như Lam tử không nhớ ra, có phải cậu lại theo đuổi cậu ấy thêm lần nữa không? 】

【 tớ nghe Kha Kha nói, hôm qua lúc Lam tử gọi điện cho cô ấy, còn nói đối tượng xem mặt lần trước của cậu ấy ý, nếu có cơ hội thì sẽ tiếp xúc thêm. 】

【 cậu ấy còn nói cậu là tra nam. 】

Đường Ngộ: “.....”

Tạ Cảnh Phi: 【 Lam tử hiện tại có phải không cho cậu tiếp cận cậu ấy đúng không? 】

Đường Ngô muốn mắng cậu ta một trận.

Quả thực là cái hay không nói, toàn nói cái dở.

Nếu đơn thuần là không nhớ thì cũng tốt, mấu chốt là: dựa vào tình huống hôm qua, Diệp Già Lam không chỉ không thèm liếc anh một cái, còn ác cảm không cho anh chạm vào cô nữa.

Tạ Cảnh Phi: 【 tớ có chủ ý cho cậu nè. 】

Rốt cuộc anh cũng rep: 【 nói. 】

【 cậu có thể làm bộ Hạ Chí đã trở lại, hiện tại tuy cậu không thể chạm vào Lam tử, nhưng Hạ Hạ thì khẳng định có thể nha. 】

Tạ Cảnh Phi: 【 Đến lúc đó cậu giả bộ làm Hạ Chí, rồi đưa cậu ấy đi xem phim kinh dị, Lam tử sợ ma đúng không, đến lúc đó cậu cứ lôi kéo tay cậu ấy, ôm lấy vai cậu ấy..... Hắc hắc hắc. 】

Đường Ngô: 【 tớ có bệnh đúng không? 】

Còn giả làm Hạ Chí, Diệp Già Lam cũng không phải không biết bệnh anh đã khỏi rồi.

Đường Ngô căn bản không coi chuyện Tạ Cảnh Phi nói là thật, ở trong phòng bệnh thêm một lát, rồi hồi lâu mới trở về văn phòng.

Hai ngày tiếp theo, nghỉ trưa ngày nào Đường Ngô cũng đi thăm Diệp Già Lam.

Sáng cô phải tiếp một lọ nước, sau 11h cơ hồ đều ngủ, sau đó ngủ đến tận chiều.

Đường Ngô lại không có thời gian rảnh kéo ra được, nên cũng chỉ có thể nhân lúc cô ngủ tới bên giường bệnh thăm cô.

Nhưng anh không biết, từ sau ngày đầu tiên y tá nói cho Diệp Già Lam biết buổi trưa Đường Ngô đều ngồi bên mép giường với cô, trưa nào cô cũng không ngủ.

Ngủ cũng không được, trợn mắt cũng không dám mở to, thần kinh Diệp Già Lam cứ căng chặt.

Đường Ngô lại rất an tĩnh, đại đa số thời gian, anh đều an an tĩnh tĩnh xem bệnh án, sau khi xem xong ngẫu nhiên sẽ sờ tay hoặc mặt cô một chút.

Mỗi khi đến lúc ấy, lòng bàn tay Diệp Già Lam lại bắt đầu ra mồ hôi, trái tim như sắp từ trong lồng ngực nhảy ra vậy.

Tới hôm thứ năm, buổi trưa Đường Ngô cứ theo lẽ thường tới phòng bệnh, Diệp Già Lam cũng cứ theo lẽ thường nằm trên giường giả bộ ngủ.

Tất cả đều y nguyên hai ngày trước.

Diệp Già Lam thở nhẹ, vất vả nằm đó, đến khi tiếng sột sột soạt soạt rất nhỏ phát ra khi người đàn ông đứng dậy vang lên, cô vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đã có một hơi nóng phả tới.

Giây tiếp theo, môi cô bị một mảnh mềm ấm bao trùm.

Người đàn ông hôn đến nhẹ, dịu dàng lại cẩn thận, cuối cùng mới ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Nhanh tốt lên nhé..... Bảo bối.”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa bị công phá.

Bên tai cô bị khí nóng hun ửng đỏ, cả người đều không thoải mái, giống như vừa bị điện giật, cảm giác tê dại rất nhỏ từ lòng bàn chân dâng lên, sau đó xông thẳng lên gáy.

Diệp Già Lam cố nén mới không mở mắt ra.

Cô sợ nếu bây giờ mở mắt ra nói, hai người bốn mắt nhìn nhau, cô lập tức sẽ không có tiền đồ mà bại lộ mất.

Đó chính là bằng chứng vững như núi cho việc cô giả vờ mất trí nhớ.

May mà Đường Ngộ cũng không ở lại phòng bệnh lâu lắm, rất nhanh đã nhận điện thoại ra khỏi phòng bệnh.

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Diệp Già Lam mới đột nhiên mở mắt ra.

Vừa rồi cô nghẹn đến mức nín cả thở, bây giờ lập tức thở ra dồn dập.

Không thể lại tiếp tục giả vờ nữa, ngày mai nhất định phải làm bộ tự nhiên được khôi phục ký ức.

Diệp Già Lam bình ổn lại hơi thở, sau đó mới đã gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha: 【 Kha Kha, chiều có rảnh không? 】

【 sao thế bảo bối? 】

Bảo bối.....

Cả người Diệp Già Lam run lên, vừa xốc chăn xuống giường, vừa tìm đồng ảnh để gửi qua: 【 giúp tớ đến cửa hàng này mua ít đồ đi. 】

Sau khi làm xong, Diệp Già Lam mở cửa phòng bệnh.

Trong phòng quá buồn, cô muốn đi hít thở không khí.

Kết quả mới vừa ra khỏi cửa, cô đã bị ôm choàng lấy, giọng nam thanh lãng vang lên bên tai: “honey, em không sao chứ, có chỗ nào không thoải mái không, anh lo cho em muốn chết.”

Vừa dứt lời, cô đã nghe được cách đó không xa có người kêu một câu “Bác sĩ Đường”.

Diệp Già Lam: “.....”

Nếu bây giờ cô về phòng bệnh..... Có còn kịp không hả?

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Hiển nhiên là không kịp.

Người nọ tuy không đi tới, nhưng đã thành công bị đôi nam nữ ôm nhau thăm thiết ngoài cửa phòng bệnh này hấp dẫn lực chú ý.

Đường Ngô vốn dĩ đang muốn vào phòng bệnh khác, kết quả nghe thấy động tĩnh lập tức dừng lại, anh quay đầu nhìn qua đây.

Vị bác sĩ vừa rồi đi ngang qua chào hỏi anh thấy tình thế không hay lắm, vội cười xấu hổ một cái rồi nhanh chóng chui vào một phòng bệnh khác.

Bên này Diệp Già Lam vẫn bị ôm chặt ở lòng, mặt nàng nóng lên, hô hấp cũng không thông, vội vàng duỗi tay đẩy đẩy cánh tay nam sinh: “Húc Húc..... em buông chị ra trước đã.”

Giọng cô nhỏ, nhưng Diệp Minh Húc vẫn nghe rõ, vẻ mặt cậu biến đổi, vội vàng buông tay, để hờ trên eo, đánh giá cô trên dưới một lần, “Có phải em làm chị đau không honey?”

Đường Ngô: “.....”

Nói cái quỷ gì vậy?

Kiểu vấn đề này, Đường Ngô cũng chỉ khi ở trên giường mới hỏi ra đó.

Anh híp mắt, sắc mặt càng thêm tệ.

Diệp Già Lam cũng không dám nghiêng qua nhìn, nhưng ai bảo cảm giác tồn tại cùng ánh mắt phóng dao của Đường Ngô quá mạnh, y như muốn đục một lỗ trên người cô vậy.

Cô vội vàng cúi đầu, “..... Không có.”

Chị em hai người hơn kém nhau bảy tám tuổi, cũng không sống cùng nhau, nhưng cảm tình lại rất tốt.

Diệp Minh Húc hiện tại đang kì thanh xuân dào dạt, đúng là tuổi đẹp nhất, cậu cẩn thận nhìn trán cô, “Em nghe chị Kha nói đầu chị bị thương do tai nạn, bây giờ còn đau không?”

Diệp Già Lam lắc đầu, “Khá hơn nhiều rồi.”

Đường Ngô đứng ở chỗ cách đó không đến 3m nhìn bọn họ ngọt ngào ân ái.

Điều khả nghi nhất chính là Diệp Già Lam lại còn đỏ mặt.

Anh biết Diệp Già Lam có em trai ở nước ngoài, nhưng trước kia chưa có cơ hội gặp mặt, mà lúc này anh lại đang bị ghen tị làm u mê đầu óc, căn bản không xem “Húc Húc” này là "Húc Húc" Diệp Già Lam từng kể với mình.

Sắc mặt anh lạnh lẽ.

Cô mới mất trí nhớ có mấy ngày, thế mà đã đi tìm tình yêu mới rồi sao?

Hơn nữa tình yêu mới này thoát nhìn tuổi còn nhỏ như vậy, hẳn là còn chưa tốt nghiệp đại học.

Khóe môi Đường Ngô mím chặt, mặt không biểu cảm gõ cửa phòng bệnh trước mặt, sau đó đẩy cửa đi vào.

Diệp Già Lam thoáng liếc thấy bên trái không còn người nữa, cả người mới thả lỏng lại.

Vừa rồi cô đã dùng hai chữ “Húc Húc” nhắc nhở anh, Đường Ngô thông minh như vậy, khẳng định có thể hiểu được.

Tuy rằng trong mắt Đường Ngô, chẳng phân biệt nam nữ, cũng mặc kệ đối phương là anh hay em trai, thì bình dấm của anh vẫn đều có thể bị đá ngã lăn, nhưng tóm lại cũng không giống nhau.

Biết Diệp Minh Húc là em trai cô, ít nhất anh cũng không ghen quá.

Diệp Già Lam nghĩ thì cực kì tốt đẹp, sau khi nhẹ nhàng thở ra một hơi thì khoe môi hơi hơi giơ lên nửa phần, “Húc Húc, sao em lại đến đây?”

“Mấy hôm trước em gọi cho chị mà không được, nên gọi qua cho chị Kha..... chị Kha nói chị gặp tai nạn xe, em sợ quá nên đặt ngay vé máy bay về đây.”

Diệp Minh Húc tuy sống ở nước ngoài 20 năm, nhưng bình thường cũng không phải ít tiếp xúc với văn hóa Trung Quốc, nói tiếng Trung rất chuẩn, âm cũng chính xác, chỉ là khẩu âm vẫn có chút mang âm điệu ngoại quốc.

Diệp Già Lam nghe được chỉ muốn cười, mắt thấy cậu quơ chân múa tay khua khoảng lên, vội túm tay cậu kéo xuống, “Chị không sao, em không nói với ba chứ?”

“Chị Kha không cho em nói.”

Diệp Già Lam vỗ vỗ bờ vai cậu, “Ngoan lắm.”

May mà không nói với Diệp Cảnh, nếu không nhất định sẽ làm chậm trễ công việc của ông ấy.

Vốn dĩ cũng không gặp chuyện lớn gì, lại để Diệp Cảnh vất vả lo lắng thì không hay lắm.

Diệp Già Lam vừa muốn khen Diệp Minh Húc một câu, lại nghe thấy cậu nói, “Nhưng em vẫn nói rồi.”

“.....”

“Ba nói chờ hai ngày nay ông ấy làm nốt chút việc gấp hiện tại thì sẽ về nước một chuyến.” Diệp Minh Húc nghĩ nghĩ, dường như còn muốn thuật lại y nguyên câu mà Diệp Cảnh nói: “Khụ khụ, dù sao nha đầu không lương tâm kia đến tết nhất định cũng sẽ không qua đây thăm ba.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô gái gái đầu, không tỏ ý kiến.

Từ sau khi làm bác sĩ, số lần cô đi Mỹ càng ngày càng ít

Có lần đi New York cũng là vì công việc, chỉ ở nhà hai ngày lại bay về.

Diệp Già Lam thở dài, cũng cảm thấy mình chưa làm tròn bổn phận, cô không tiếp tục đề tài này nữa, vừa lôi kéo Diệp Minh Húc đi về phía cầu thang bên kia, vừa hỏi: “Mình em tới hả?”

“Không phải, chị Monica tới Trung Quốc có việc, em đi cùng chị ấy.”

Monica là bạn Diệp Già Lam quen ở Mỹ, gương mặt xinh đẹp, người cao dáng đẹp, sau khi tốt nghiệp thì về công ty tư làm người mẫu.

Diệp Già Lam nhú mày, “Gần đây cô ấy có hợp tác với Trung Quốc sao?”

“Có tạp chí muốn chị ấy lên trang bìa, hôm nay chị ấy qua đó nói chuyện.”

Diệp Minh Húc càng nói càng ủy khuất, “honey, sao chị chỉ toàn hỏi về người khác thế, chẳng lẽ chị không quan tâm đến em trai vô cùng đáng yêu của chị sao?”

Diệp Già Lam cạn lời.

“Ví như gần đây em trai thân yêu của chị học hành thế nào, có bạn gái hay chưa.....”

Diệp Già Lam cười một chút, “Em có bạn gái?”

“..... Không có.”

Chuyện trong dự kiến cả thôi.

Nếu Diệp Minh Húc mà quen bạn gái, thì nhất định nói với cô đầu tiên.

“Chị gái tân ái, bệnh viện của chị có nhiều chị gái nhỏ xinh đẹp như vậy, chị không định giới thiệu một người cho em trai đáng yêu của chị sao?”

Diệp Già Lam buông tay, “Em còn quá nhỏ, mấy cô ấy đều lớn tuổi hơn em đó.”

“Đừng cho là em không biết,” nam sinh nặng nề “Hừ” một tiếng, “Chị cũng lớn tuổi hơn anh rể em đó thôi!”

“.....”

Diệp Già Lam sững sốt vài giây, “Cái gì mà anh rể em?”

“Khỏi giả vờ với em, lần này em về còn có một lí do khác, chính là muốn gặp anh rể của em.”

Diệp Già Lam: “.....”

Anh rể nhóc..... hiện tại đoán chừng ý muốn giết nhóc cũng có rồi đó.

Diệp Minh Húc hoàn toàn không hay biết gì cả, cậu vẫn đang ngồi ảo tưởng, “Chị Kha nói anh rể em rất đẹp trai, vì để gặp anh ấy, em còn đặc biệt mang theo một bộ tây trang màu trắng đó.....honey, chị nói xem có phải em rất thông minh không?”

Cậu thường gọi Diệp Già Lam là “honey”, chứ không hay gọi “Chị”.

Đã nhiều năm như vậy, hơn nữa lại là em trai ruột, Diệp Già Lam cũng lười sửa lại, cô bất đắc dĩ thở dài, “Húc Húc.....”

Diệp Minh Húc căn bản không đợi cô nói xong, vội vàng mở miệng hỏi: “Cho nên honey, chừng nào thì chị mới cho em gặp honey của honey đây?”

“.....”

Em trai vất vả lắm mới đến một chuyến, Diệp Già Lam không thể đến cả yêu cầu này cũng từ chối nhóc ta.

Huống chi, Diệp Già Lam cũng đã được Đường Ngô đưa về nhà gặp người lớn rồi, Đường Ngô lại chỉ mới gặp có Dư Thu Hoa.

Về tình về lý mà nói thì đều không công bằng.

Diệp Già Lam gật đầu, “Bao giờ ba đến?”

“Để em hỏi một chút.....”

Diệp Minh Húc cầm di động gõ một hồi, vài phút sau, cậu nói: “Ngày mai.”

“Vậy ngày mai đi.”

-

Diệp Minh Húc chưa từng tới Trung Quốc, nên với mọi thứ đều cảm thấy mới mẻ.

Vì là con lai, khuôn mặt cậu rất đẹp, mặt mày sắc nét, lại là thiếu niên tràn đầy sức sống, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút phong tình khác lạ, hơn nữa lại là em trai Diệp Già Lam, rất nhanh đã bị mấy y tá bác sĩ quây quít lại.

Mấy hôm trước Diệp Già Lam đau đầu, không chịu được âm ỉ, nên phòng bệnh vẫn luôn an tĩnh.

Đã qua nhiều ngày; cảm giác cũng tốt lên không ít, lúc chiều lại đi chụp CT, máu tụ trong não cơ bản đã tan hết, nếu cô không vận động mạnh thì cũng không khác bình thường là bao.

Không đau cũng không ngứa, chỉ là vẫn có chút thích ngủ.

Vì có thêm Diệp Minh Húc, không khí phòng bệnh vui vẻ hơn mấy hôm trước nhiều.

Buổi chiều Diệp Già Lam cũng không ngủ.

Có hai y tá ngồi trong phòng bệnh nói chuyện phiếm với Diệp Minh Húc, lời trong lời ngoài đều ở có ý hỏi cậu có bạn gái chưa, Diệp Minh Húc lắc đầu, “Vẫn chưa có.”

“Muốn tìm kiểu như nào thế em trai Diệp?”

“Tìm như honey của em vậy đó, dịu dàng hào phóng, lại còn xinh đẹp.”

“.....”

Diệp Già Lam không tham dự cuộc nói chuyện của bọn họ, ngồi trên giường yên lặng gọt một quả táo.

Cô nằm trên giường bệnh mấy ngày, tay chân rõ ràng đã không linh hoạt bằng trước, ngày thường một phút là có thể gọt xong quả táo, lần này lại mất những tầm năm phút.

Gọt xong, cô lại cắt thành miếng nhỏ, cầm tăm xia răng cắm vào một miếng đưa cho Diệp Minh Húc.

Diệp Minh Húc vội vàng nhận lấy, cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn honey.”

Ngoài phòng bệnh, lúc Đường Ngô đi ngang qua có ngừng vài giây, vừa lúc nhìn thấy Diệp Già Lam đưa miếng táo cho cậu trai.

Bên cạnh còn có hai y tá đang nhỏ giọng đàm luận nói ——

“Cả buổi chiều nay bác sĩ Đường đã xoay tới xoay lui ở khu nằm viện đến bảy tám lần.”

“Mười đại nhân vật đáng thương nhất Hoa Khê ha ha ha ha ha ha.....”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Đường Ngộ không nghe thấy.

Nếu nghe thấy, sắc mặt anh sẽ càng không tốt.

Đường Ngộ trầm mặt gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi: 【 giả bộ thế nào giờ? 】

Tạ Cảnh Phi mới vừa định ngủ trưa, nhìn thấy mấy chữ này thì sững sốt nửa ngày, cuối cùng mới khó hiểu hỏi lại: 【 cậu muốn giả bộ cái gì? 】

【 Hạ Chí. 】

Tạ Cảnh Phi lại càng sững sốt.

Vài giây sau, cậu ta ngồi trong phòng không kìm nổi cười âm lên.

Đường Ngộ đợi một phút vẫn chưa thấy cậu ta trả lời, không kiên nhẫn gửi thêm một dấu hỏi qua.

Tạ Cảnh Phi vội vàng chân chó gõ một đoạn dài: 【 lúc trước không phải nói cho cậu biết rồi sao, giả làm Hạ Chí muỗm cùng Lam tỷ đi xem phim kinh dị, tớ xem rồi, hôm qua ở rạp mới chiếu một bộ mới, tên là 《 điện thoại đêm khuya 》 , các cậu có thể đi xem bộ này. 】

【 tớ hỏi giả bộ thế nào. 】

【 cái này..... thì cứ đáng yêu một chút, vẻ mặt phong phú một chút, sau đó nói chuyện số lượng từ dài ra một chút..... Cơ bản sẽ không khác

lắm đâu. 』

“.....”

Đường Ngô xem đoạn này mấy lần, anh không rep lại Tạ Cảnh Phi, ngẩng đầu nhìn vào phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh không đóng, anh lại đứng ngay bên ngoài, thế mà cái người bên trong kia lại chẳng hề phát hiện.

Không khí bên trong càng thêm hài hòa, giọng nam đang nói, còn giọng nữ đang cười, còn Diệp Già Lam thì phụ trách cúi đầu gọt táo, chỉ ngẫu nhiên mới tiếp nửa câu.

Đường Ngô lần này đứng một hồi lâu, mãi đến khi bên kia có y tá gọi, anh mới nhắc chân rời đi.

Diệp Già Lam lần này thật sự không chú ý thấy ngoài phòng bệnh có người.

Phòng bệnh tuy không tính là âm ỉ, nhưng tiếng nam nữ lẫn lộn, cũng không yên lặng gì, huống chi lúc gọt táo không thể phân tâm, nếu không rất có thể cắt vào tay mất, Diệp Già Lam đầu chưa từng ngẩng chứ đừng nói là quay đầu nhìn ra cửa làm gì.

Nếu cô biết Đường Ngô đứng bên ngoài, cô khẳng định sẽ không đưa táo cho Diệp Minh Húc.

Cái việc thấy lửa cháy còn đổ thêm dầu này, không rất thích hợp với tính cách của cô.

Mấy y tá kia ở trong phòng bệnh tới 20 phút, sau đó do phải đi kiểm tra người bệnh mình phụ trách nên mới rời khỏi phòng bệnh.

Diệp Già Lam gọt 3 quả táo, cuối cùng một quả tự mình trực tiếp gặm luôn.

Cô ngồi dựa vào đầu giường, “Húc Húc, tối muốn ăn gì?”

“Cá hương rose.”

Cậu muốn nói chắc là cá hương thịt ti*, nhưng vì khẩu âm có vấn đề, ngoài ý muốn lại trùng với ngôn ngữ mạng.

(*cá hương thịt ti: thịt sợi hương cá, một món cay Tứ Xuyên thường gặp, có mùi cá, nhưng không làm từ cá mà do gia vị chế biến thành)

Động tác của Diệp Già Lam ngừng lại, cô cúi đầu nhìn bộ đồ bệnh nhân trên người, “Gọi cơm hộp được không?”

“honey, chị với em cùng ra ngoài ăn đi, em còn muốn ngắm nhìn cảnh đêm ở đây nữa.....”

Diệp Minh Húc đã dùng kỹ năng làm nũng, âm cuối kéo dài, chớp đôi mắt thoát nhìn cực ủy khuất.

Diệp Già Lam bỏ quả táo xuống, chậm rãi ngai miếng cuối cùng, sau đó nuốt xuống: “Đợi chút nữa hỏi chủ nhiệm của bọn chị một chút, xem hiện tại có thể ra ngoài không đã.”

Cô tự cảm thấy không có vấn đề gì, dù sao từ CT nhìn ra, thì máu tụ đã tan cả, cơ bản tầm 2 ngày nữa là có thể xuất viện rồi, nhưng sau khi Diệp Già Lam trải qua lần này, lá gan càng thêm nhỏ, vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn 6h chiều, chủ nhiệm Ngô đặc biệt dành thời gian tới khám cho cô.

Diệp Già Lam ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, nhìn chủ nhiệm Ngô đặc biệt lo lắng hỏi: “Chủ nhiệm Ngô, em có thể ra ngoài ăn cơm không ạ?”

“Sao lại muốn đi?,” chủ nhiệm Ngô đẩy đẩy kính viễn thị, cúi đầu nhìn bệnh án của cô, “Cơm ở nhà ăn không ngon à?”

“Không phải ạ.....” Diệp Già Lam duỗi tay chỉ chỉ Diệp Minh Húc ngồi chơi Ipad trên ghế, “Em đưa em trai em đi ăn ạ.”

Chủ nhiệm Ngô lúc này mới quay đầu nhìn nam sinh.

Vài giây sau, ông khép bệnh án lại, gật gật đầu, “Ăn cơm thì có thể, nhưng tốt nhất không nên ở bên ngoài quá lâu, mấy ngày nay trời lạnh, sức khỏe của em vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đừng để lúc này mà bị cảm lạnh.”

Diệp Già Lam không ngừng gật đầu.

“Được rồi đừng gật đầu nhanh như vậy, vất vả lắm máu tụ mới tan, đừng để bị em làm xuất huyết nữa.”

Diệp Già Lam biết chủ nhiệm Ngô đang nói đùa, khóe môi mới vừa cong lên, giọng chủ nhiệm Ngô lại đột nhiên biến chuyển, “Nhưng mà Tiểu Diệp ——”

“Chủ nhiệm Ngô, thầy nói đi.”

“Em vẫn chưa nhớ ra gì sao?” chủ nhiệm Ngô lại nhìn Diệp Minh Húc đứng ngoài cuộc chuyên tâm nghịch, “Hôm nay tâm trạng Tiểu Đường so với mấy ngày trước kém hơn nhiều.”

Diệp Già Lam không dám mở miệng.

Chủ nhiệm Ngô: “Cả buổi chiều lúc đi kiểm tra phòng mặt nó đen sì, tuy ngày thường nó chả có biểu cảm gì, nhưng hôm nay..... em hiểu mà.”

Diệp Già Lam bị tóm gọn.

“Em vẫn chưa nhớ ra hai đứa đã quay lại ư?”

Diệp Già Lam hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

Chủ nhiệm Ngô cũng không thúc giục, “Ai..... Không vội, chỉ là..... Tiểu Diệp, em không thể quá hung dữ với Tiểu Đường, em biết đứa nhỏ Tiểu Đường này từ nhỏ đã hơn người, chưa từng nếm mùi đau khổ, nên năng lực thừa nhận khẳng định cũng không mạnh, như người trẻ tuổi các em hay nói, nếu tim thầy là tim kim cương, thì nhóc con kia chính là tim thủy tinh, dễ rơi dễ vỡ.....”

“.....”

Chủ nhiệm Ngô còn phải đi khám cho bệnh nhân tiếp theo, nên chỉ nói vài câu rồi ra ngoài.

Vừa rồi Diệp Minh Húc vẫn còn đắm chìm trong trò chơi thế giới đã sớm ngẩng đầu lên, mắt to lấp lánh tò mò hỏi, “Chị. Anh rể em là tim thủy tinh y như công chúa nhỏ đó sao?”

Diệp Già Lam ném một cái gối qua, “Nói bừa cái gì đó hả?..”

Tim Đường Ngô có phải thủy tinh không thì cô chả biết, nhưng là bình dấm chưa thì là thật.

Diệp Già Lam mím môi, “Diệp Minh Húc, em đừng vui vẻ quá sớm.”

Diệp Minh Húc không để bụng chút nào, lặng lẽ cười hai tiếng, sau đó, ném Ipad qua bên, đứng dậy ra cửa, “honey chị thay quần áo đi, em ra ngoài chờ chị.”

-

Vì sợ cảm lạnh, Diệp Già Lam tự bọc ba tầng trong ba tầng ngoài, khăn quàng cổ cũng kéo kín mít, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Hai chị em đến một quán cay Tứ Xuyên ở gần bệnh viện, lúc gọi món ăn, Diệp Già Lam còn gửi tin cho Tô Cẩm Kha: 【 muốn ăn gì? 】

Tô Cẩm Kha nhanh chóng nhắn lại 2 món.

Diệp Minh Húc chưa được tiếp xúc nhiều với món cay Tứ Xuyên nên cơ bản đều để Diệp Già Lam gọi.

Mười lăm phút sau, lúc đồ ăn bắt đầu được mang lên, Tô Cẩm Kha mới khoan thai tới muộn.

Cô nàng chào hỏi với Diệp Minh Húc trước, sau mới để một túi quà tặng xuống bàn trước mặt Diệp Già Lam, “Lại mua nhầm, quay lại rồi, cầu hôn cũng phải đến lượt cậu à?”

Diệp Già Lam gấp đồ ăn, “Chỉ là rất thích kiểu dáng này..... Hơn nữa, anh ấy từng cầu hôn tớ rồi.”

Cả mặt Diệp Minh Húc đều chôn trong bát, nhưng vẫn không quên bát quái, mồm miệng không rõ hỏi cô: “Chị, hai người định bao giờ đi lãnh chứng thế?”

Tô Cẩm Kha ngoài cười nhưng trong không cười, “Ít nhất phải chờ chị nhóc khô phục ký ức đã.”

Tô Cẩm Kha cố tình nhấn mạnh mấy chữ “Khô phục ký ức”.

Diệp Minh Húc trợn to mắt, không dám tin nhìn Diệp Già Lam: “Chị, chị bị mất trí nhớ?”

“.....”

Diệp Già Lam khụ một tiếng, xấu hổ nói sang chuyện khác: “Đồ ăn quán này hương vị không tồi, hai người mau ăn nhiều một chút.”

Tô Cẩm Kha cười nhạt, suýt nữa đã phun ra câu xem thường.

May mà Diệp Minh Húc thần kinh thô, thấy Diệp Già Lam khỏe mạnh, không thấy chỗ nào bất thường, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Ăn xong một bữa cơm, đã đến tận 8 giờ tối.

Tô Cẩm Kha lái xe đưa bọn họ trở về.

Cô nàng trước tiệm đường đưa Diệp Già Lam về bệnh viện, sau đó mới lái xe đưa Diệp Minh Húc về khách sạn.

Lúc Diệp Già Lam về bệnh viện, còn có năm phút nữa là đến 8 giờ rưỡi, cô kéo khăn quàng cổ lên che mũi, chỉ lộ ra một đôi mắt, vội vã xuyên qua sảnh ngoài lầu một, đi thẳng đến cửa cầu thang.

Cửa cầu thang lầu hai có một người đang đứng.

Diệp Già Lam không nghĩ nhiều, dù sao thì bệnh viện nhiều người, chỗ nào chả có khả năng có người đứng, vừa muốn đi qua, cánh tay đã bị người kia tóm lấy.

Cô lui về phía sau nửa bước, còn chưa ngẩng đầu, đã nghe được người kia hỏi: “Đi đâu?”

Diệp Già Lam có chút chột dạ.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hình như cô chả làm gì sai cả, cô nhấp môi, càng rụt xuống dưới khăn quàng cổ, “Đi ăn cơm á.”

Đường Ngô nhú mày, “Ăn với ai?”

“Ăn với..... Kha Kha.”

“Còn ai nữa?”

Không đợi Diệp Già Lam trả lời, anh đã nói, “Còn cả gã đàn ông buổi trưa tới nữa hả?”

Quả nhiên vẫn ghen tị.

Diệp Già Lam chớp mắt, sau đó thành thật gật gật đầu.

Cô vẫn đang do dự có nên giải thích rõ ràng Húc Húc là em trai mình không, còn chưa nghĩ xong, Đường Ngô đã đột nhiên giơ tay kéo khăn quàng cổ của cô xuống, sau đó, cúi đầu hôn lên.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Diệp Già Lam giật mình đứng lặng.

Cô vốn cho rằng với tình trạng "mất trí nhớ" hiện tại của mình; lại không mặn không nhạt với Đường Ngộ mấy ngày nay rồi, anh sẽ không làm mấy hành động kiêu này.

Nhưng hiện thực lại hung hăng cho cô một cái tát.

Diệp Già Lam ngẩn ra vài giây, sau đó mới phản ứng lại, theo bản năng duỗi tay đẩy anh ra.

Một là vì hiện tại đang ở hành lang bệnh viện, hai là vì cô cho rằng Đường Ngộ đang thử xem cô có phải vờ mất trí nhớ không, nghĩ vậy, vẻ mặt Diệp Già Lam có chút luống cuống.

Không có lí do, tim đập có chút nhanh, tay cô dùng sức, còn chưa đẩy ra, Đường Ngộ đã hơi nghiêng người.

Anh trầm mặc, Diệp Già Lam càng không biết nên mở miệng thế nào.

Qua tầm một hai phút, cô nghe thấy Đường Ngộ nhẹ giọng gọi hai chữ: “Chị ơi.” Giọng anh nhu hòa, có chút không giống bình thường.

Vẻ mặt Diệp Già Lam cứng đờ, một lát sau mới kinh ngạc phát ra một từ nghi vấn: “..... A?” Trong đầu cô như có gì đó thoáng qua, quá nhanh khiến cô không thể bắt lấy được.

Đường Ngộ gọi cô là “Chị”?

Rõ ràng sau khi ở bên nhau, anh đã không còn gọi cô là “Chị” nữa rồi.

Diệp Già Lam cảm thấy không đúng lắm, suy tư vài giây, cô do dự lặp lại hai chữ này một lần: “..... Chị ời?” Đường Ngô không lập tức đáp.

Anh vẫn trong tư thế nửa ôm cô, cầm nhẹ đè trên vai cô, cách tai cô có chút xú, chỉ cần hơi nghiêng chút là hôn tới rồi, anh há miệng thở dốc, có chút không biết nên mở miệng thế nào.

“Chị ời” cũng gọi rồi, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Huống chi vừa rồi lúc anh hôn Diệp Già Lam, đặc biệt chú ý về mặt của cô, cô rõ ràng sững sốt, sau khi phản ứng lại thì lập tức đẩy anh ra, rõ ràng vẫn có mâu thuẫn với anh, Đường Ngô đã làm tới bước này, hoàn toàn không còn đường lui.

Nhưng hiểu biết của anh về Hạ Chí hiểu chỉ giới hạn trong cuốn nhật ký thiếu nữ mà cô hay viết, những cái khác còn không bằng người đứng xem là Diệp Già Lam kia.

Đặc biệt hiện tại vấn đề chính yếu là, anh muốn giả bộ làm một thiếu nữ.

Đường Ngô có chút đau đầu, thật sự không biết nên mở miệng nói cái gì, dứt khoát lại mềm giọng lặp lại hai chữ "Chị ời" một lần.

Ngắn ngủn vài giây, vẻ mặt Diệp Già Lam thay đổi rồi lại thay đổi.

Bắt đầu cô chỉ cảm thấy có chút không đúng, nhưng đến bây giờ mới thấy, là quá sai rồi ý chứ.

Lần đầu tiên Đường Ngô gọi cô là “Chị ời”, có vài giây, cô đã thiếu chút nữa cho rằng Hạ Chí đã trở lại.

Kết quả nghe đến lần thứ hai, cô lập tức biết không đúng rồi.

Diệp Già Lam quá hiểu Đường Ngô, biết trong xương cốt anh có một loại ngạo khí tuy không rõ ràng nhưng lại không sao xóa đi được.

Để anh giả làm người khác anh không bao giờ được đâu, càng đừng nói giả thành một cô gái khác anu một trời một vực.

Hơn nữa kỹ thuật diễn của anh lại quá tệ, nên chỉ cần người hơi thân quen với anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chỗ không đúng.

Diệp Già Lam đại khái có thể đoán được vì sao anh làm vậy, hẳn là thật sự giống chủ nhiệm Ngô nói, mấy ngày nay cô đối xử với Đường Ngô quá hung dữ, khiến anh không thể không ép bản thân, định giả làm Hạ Chí tiếp cận cô.

Diệp Già Lam cũng cảm thấy mình quá đáng.

Nhưng lúc này tính đùa dai của cô nổi lên, lại muốn làm chút chuyện càng quá đáng hơn ——

Nếu Đường Ngô muốn diễn, vậy cô sẽ bồi anh diễn một lát.

Dù sao dựa vào tính Đường Ngô sợ là cũng chả diễn được bao lâu.

Nửa giờ, nhiều nhất cũng chỉ có một giờ.

Rõ ràng là cô chọc anh ghen, kết quả lại là anh phải đi dỗ cô.

Diệp Già Lam nghiêng đầu về phía vách tường, khóe môi cong lên, giọng vẫn hơi hoang mang hỏi: “Hạ..... Chí?”

Cô tìm cho Đường Ngô bậc thang đi xuống.

Quả nhiên, người nọ nhẹ giọng “Ừm” một tiếng.

Diệp Già Lam thậm chí có thể nghe được tiếng anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, khóe miệng cô càng cong lên, nghiêm trang hỏi: “Không phải mấy năm trước em cũng đã đi rồi sao?”

Đường Ngô cũng nghiêm trang nói hươu nói vượn: “Không rời đi hoàn toàn.”

“.....”

Diệp Già Lam thiếu chút nữa bị băng ngưng cười ra tới, nàng nhin rồi lại nhin, tận lực làm chính mình giữ khí trở nên bình thường chút: “Ta nhớ rõ bác sĩ nhập chức kiểm tra sức khoẻ thời điểm Ngô Ngô là bình thường a.”

Đường Ngô không nói lời nào.

Bởi vì kia thanh “Ngô Ngô”, hẳn ôm Diệp Già Lam eo tay hơi hơi buộc chặt chút.

Một hồi lâu, hẳn mới lại nói câu: “Tỷ tỷ, người bồi ta đi xem điện ảnh đi.”

Diệp Già Lam cẩn thận nghe xong một chút, Đường Ngô cùng Hạ Chí nói này hai chữ thời điểm cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Tuy rằng Đường Ngô đã tận lực hướng Hạ Chí dựa sát, đem thanh âm phóng nhu phóng mềm, nhưng vẫn là không thể tránh né mà như cũ có hẳn tự thân bóng dáng.

Ôn ôn nhu nhu, nhưng cũng có loại Hạ Chí không có mát lạnh cùng gợi cảm.

Diệp Già Lam dư vị vài giây, thẳng đến người nọ buông ra nàng, nàng mới bỗng dừng phản ứng lại đây, theo bản năng hỏi câu: “Cái gì điện ảnh?”

“Đi sẽ biết.”

Diệp Già Lam: “.....”

Điểm này nhưng thật ra cùng Hạ Chí rất giống.

-

TPMedia

Diệp Già Lam kỳ thật đã đoán được Đường Ngô muốn mang nàng nhìn cái gì điện ảnh.

Nhưng là thật đến rạp chiếu phim thời điểm, cho dù nàng làm tốt chuẩn bị tâm lý, vẫn là bị tuyên truyền poster thượng ảnh chụp hoảng sợ.

Nàng lá gan là thật tiểu, túm Đường Ngô tay áo không chịu buông ra: “Ngô..... Hạ hạ, chúng ta xem khác đi.”

Bồi hấn diễn kịch là không thành vấn đề, nhưng là cũng không thể làm chính mình ở rạp chiếu phim dày vò mấy cái giờ a..... Diệp Già Lam càng nghĩ càng sợ, tùy tay chỉ hạ 《đêm khuya điện thoại》 bên cạnh cái kia: “Đi xem cái kia đi.”

Đường Ngô cúi đầu nhìn nàng một cái.

Diệp Già Lam lúc này sắc mặt có điểm bạch, khăn quàng cổ bị kéo xuống tới chút, lộ ở bên ngoài chóp mũi đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng là thật sự bị dọa tới rồi, bắt lấy hấn tay áo ngón tay khớp xương đều phiếm ra màu trắng.

Đường Ngô tâm mềm nhũn, giơ tay cọ hạ Diệp Già Lam chóp mũi hần: “Hù chết người.”

Trước đài đánh phiếu đã ra tới, người bán vé đem phiếu đưa qua, cười tủm tỉm mà đánh giá bọn họ hai mắt: “Hai vị xem ảnh vui sướng.”

Đường Ngộ tiếp nhận kia hai trương phiếu.

Diệp Già Lam còn nắm chặt hăn tay áo không chịu phóng, ám chỉ hăn một lần nữa mua phiếu.

Đường Ngộ kéo tay nàng: “Đi rồi.”

“Ta không xem cái này.”

Diệp Già Lam càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

Đường Ngộ rõ ràng biết nàng sợ này đó còn mang nàng xem phim kinh dị..... Hồn đản.

Diệp Già Lam tính toán hậu thiên không mang theo hăn thấy gia trưởng.

Mới vừa phần nộ mà làm tốt quyết định, người nọ liền đem phiếu nhét vào nàng trong tay, “Không xem cái này..... Người tính toán xem cái nào?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Xem cái gì cũng tốt hơn bộ này.

Diệp Già Lam vẫn duy trì sự phẫn nộ, chẳng qua có thể là do cô trời sinh đã có dáng vẻ dịu dàng nên lúc phẫn nộ cũng không lộ ra bao nhiêu lực uy hiếp.

So với phẫn nộ, lúc này khóe môi cô hơi mím xuống, mày tú nhãn lại, vẻ mặt càng giống giận hờn làm nũng hơn.

Đường Ngô vô ý cười nhẹ, “Chị muốn xem bộ kia?”

Diệp Già Lam không đáp, cô cúi đầu, mắt không thấy tâm không phiền, tay dùng sức đang muốn vò nát hai cái vé kia, bỗng nhiên mới thấy được tên bộ phim trên vé.

《 xin hãy kết hôn với anh 》 .

Diệp Già Lam lại quay đầu, nhìn về phía đồng poster dán tường đầy tường kia, gần bộ 《 điện thoại đêm khuya 》 chính là bộ này.

Mày cô hơi thả, sau lại nhú lại, tâm tình chuyển biến, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Không phải em muốn xem phim kinh dị sao?”

“Em nói thế bao giờ?”

“.....”

Lúc đầu, Đường Ngô hình như nói “Đến rạp chiếu phim thì biết”, chẳng qua trong tiềm thức Diệp Già Lam cảm thấy hiện tại anh đang giả làm Hạ Chí, vậy hẳn cũng sẽ giống Hạ Chí chuyên môn chọn phim kinh dị.

Diệp Già Lam khụ một tiếng, lại cúi đầu nhìn hai vé phim: “Chị cho rằng em muốn xem.”

Đường Ngô rũ mắt liếc cô, ánh mắt sâu hơn một chút.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch Tạ Cảnh Phi chỉ ra cho anh thì sẽ xem phim kinh dị, đến lúc đó thiên thời địa lợi nhân hoà, không khí cũng không cần cố tình tô đậm, Diệp Già Lam khẳng định sẽ sợ tới mức nhào vào trong lòng anh.

Sau đó cẩn thận nghĩ lại, lá gan cô thật sự quá nhỏ, xem xong trận này, sợ là sẽ mất mấy ngày mơ thấy ác mộng.

Đường Ngô không nhẫn tâm, nên nếu Diệp Già Lam không nói, anh cũng định mua vé mấy phim thường.

Phim chiếu lúc 8h40.

Bên soát vé đã bắt đầu kiểm tra, Đường Ngô không lên tiếng nữa, anh vẫn nhớ giờ mình là Hạ Chí, nhiều lời một câu có thể sẽ lộ nhiều thêm một chút. Anh kéo tay Diệp Già Lam, không lên tiếng đi về phía chỗ soát vé.

Lúc kiểm tra vé, anh vẫn đang suy nghĩ, Hạ Chí có thói quen dắt tay Diệp Già Lam không.

Đáp án là không có.

Hạ Chí thích kéo tay áo Diệp Già Lam hơn

Nhưng Diệp Già Lam cũng không lên tiếng, cô nửa cúi đầu, tầm mắt dừng trên chỗ tay hai người nắm lấy nhau, sau đó chuyển lên, nhìn thấy nụ

cười hơi hơi nâng bên khóe môi người đàn ông.

Từ lúc bắt đầu, Đường Ngô luôn không quên giả bộ làm Hạ Chí, nhưng từ đầu tới cuối chả bao giờ giống cả.

Kỹ thuật diễn của anh quá vụng về, vụng về đến mức, nếu Tạ Cảnh Phi ở hiện trường, cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

Nhưng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, những lời này cũng không phải là giả, Diệp Già Lam nhìn sườn mặt tuyệt đẹp của Đường Ngô, đột nhiên cảm thấy đêm nay thật tốt.

Cô khẽ cười một chút, vừa vặn người nọ quay đầu nhìn lại, “Cười cái gì thế?”

Diệp Già Lam lắc đầu, “Chỉ là nhớ tới một chuyện buồn cười thôi.”

Đường Ngô cũng không truy hỏi là chuyện gì, sau khi kiểm tra vé xong, hai người theo cả nhóm người vào phòng chiếu phim.

Đã tới cuối năm, hôm nay lại là tối thứ sáu, nên người tới xem phim cũng không ít.

《 xin hãy kết hôn với anh 》 là một bộ phim hài về tình yêu, tới xem cơ bản đều là mấy đôi tình lứa trẻ tuổi.

Đường Ngô mua vé tầm ghế sau, phòng chiếu phim không lớn, nên dù ngồi sau cũng có thể xem rõ phụ đề.

Hai ghế phía trước đều trống, chỗ của hai người rất thoải mái.

Bộ phim này có không ít cảnh hài, phòng chiếu phim cơ bản cách vài phút lại có một trận tiếng cười.

Diệp Già Lam cũng cười, nhưng giọng cô nhỏ, rất nhanh đã bị tiếng của người khác che mất.

Đường Ngô an vị ở bên cạnh, phim dài một tiếng rưỡi, anh chẳng hề nhìn màn hình lớn, chủ yếu thời gian đều nhìn Diệp Già Lam.

May là Diệp Già Lam xem rất nhập tâm, dường như không chú ý tới ánh mắt của anh.

Sau một tiếng rưỡi, cao trào trong cốt truyện thay nhau nổi lên, lúc kết thúc một bộ phim hài, sẽ khó tránh khỏi có một phân cảnh cảm động khiến người ta ngấn lệ.

Cuối cùng là: nam chủ cầu hôn với nữ chủ, sau đó màn hình thay đổi chiếu lại từng khoảnh khắc trước kia của hai người, phòng chiếu phim dần dần an tĩnh lại, có tiếng nữ sinh bắt đầu khóc.

Nhìn đến cảnh này, Diệp Già Lam phải thừa nhận, đây thật sự là một bộ phim thích hợp cho mấy cặp tình lữ trẻ tuổi.

Nữ sinh rơi nước mắt, nam sinh liền an ủi bạn gái, nếu mà vận khí tốt còn có thể ôm ấp hôn hít mấy miếng.

Không khí mấy cặp đang trước đều thay đổi.

Diệp Già Lam cũng ngấn nước mắt, tuy rằng cũng cảm động, nhưng vẫn chưa tới mức lã chã lệ rơi.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tại chỗ, lúc này mấy người xem ở hàng phía trước còn đẹp hơn cảnh phim, Diệp Già Lam nhìn vài phút, sau đó đột nhiên quay đầu, trò đùa dai nổi lên, hỏi người đàn ông bên cạnh: “Sao em lại không khóc?”

“.....”

Phòng chiếu phim yên tĩnh, tiếng Diệp Già Lam tuy không lớn, nhưng anh vẫn có thể nghe rõ.

Đường Ngô thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

..... sao anh lại phải khóc kia chứ?

Diệp Già Lam nửa thật nửa giả lại nói: “Trước kia lúc cùng chị xem mấy bộ phim kiểu này, đến khúc sau em đều khóc mà.”

Đường Ngô không lộ nhiều biểu cảm.

Đừng nói chuyện vừa rồi anh căn bản không xem phim, mà cho dù xem, bảo một người đàn ông như anh khóc cũng tuyệt đối không có khả năng.

Ặc, hiện tại anh không được xem là “Đàn ông”.

Khóe môi Đường Ngô co lại, quyết định coi mình không nghe rõ: “Chị nói cái gì?”

Diệp Già Lam ho nhẹ cho thanh giọng, mới vừa há miệng thở dốc muốn lặp lại một lần, lại như nhớ tới chuyện gì giờ tay ngoắc ngón tay gọi, “Em tới gần chút nữa đi.”

Đường Ngô cúi người ghé qua.

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam nâng cằm, hôn lên khóe môi anh, cô nhỏ giọng nói: “Đừng diễn nữa.”

Đường Ngô sửng sốt.

Diệp Già Lam lại nói: “Kỹ thuật diễn của anh thật kém.”

“.....”

Diệp Già Lam lại về chỗ ngồi, mắt nhìn về phía màn hình lớn phía trước.

Trên màn hình đã bắt đầu chiếu đoạn cuối phim, Diệp Già Lam nhìn chăm chăm phần giới thiệu diễn viên lướt qua, mãi đến khi màn hình hoàn toàn tối lại, sau đó phòng chiếu phim sáng đèn lên, cô vẫn không nghe thấy Đường Ngộ nói thêm lời nào.

Khán giả lục đục rời đi, Diệp Già Lam đợi hơn nửa phút, thật sự không nhìn được quay đầu nhìn qua.

Đường Ngộ vừa lúc cũng đang nhìn cô, vẻ mặt anh rất nhạt, có vẻ không tốt lắm.

Diệp Già Lam nuốt một ngụm nước miếng.

“Biết lúc nào?”

“Ngay từ lúc anh gọi em là chị ý.....”

Đường Ngộ: “.....”

Anh nhìn cô không nói lời nào, một hồi lâu mới đứng dậy, bước ra khỏi phòng chiếu phim.

Diệp Già Lam vội vàng chạy theo sau, theo bản năng duỗi tay đi tóm lấy tay áo anh: “Đường Ngộ.....”

Đường Ngộ vẫn là không nói lời nào, nhưng bước chân rõ ràng đã chậm hơn.

TPMedia

Diệp Già Lam cuối cùng không cần phải chạy theo anh nữa, giọng cô đê thấp: “Ngộ Ngộ.....”

Cô còn biết đổ tội cho anh: “Ai bảo anh giả làm Hạ Chí cơ..... Em phải phối hợp diễn với anh chứ, đúng không?”

Đường Ngô: “.....”

Lý do của cô đúng là nhiều không đếm hết.

Nếu không phải Diệp Già Lam không cho anh chạm vào cô, anh phải dùng tới biện pháp quý quái của Tạ Cảnh Phi à?

Đuôi mày Đường Ngô hơi nhăn, vốn không định nói tiếp, lúc này lại nhớ ra một loạt phản ứng của Diệp Già Lam, bước chân anh dừng lại, quay đầu nhìn cô, “Có phải em nhớ ra cái gì rồi không?”

Diệp Già Lam cúi đầu giả chết vài giây, sau đó mới khẽ "Ừm" một tiếng khó mà nghe rõ.

“Nhớ ra từ bao giờ?”

Giọng Đường Ngô vẫn bình tĩnh, nhưng Diệp Già Lam lại bình tĩnh không nổi, cô không biết cách nói dối, huống chi còn là nói dối trước mặt người mình thích, do dự vài giây đành thành thật nói ra: “Mấy hôm trước đã nhớ ra rồi.”

Ha hả.

Khóe môi Đường Ngô câu lên, “mấy hôm trước là hôm nào?”

Đầu Diệp Già Lam cúi càng thấp, hận không thể lập tức chôn xuống dưới đất: “Thì là..... sau hôm mắng anh là tra nam.”

Đường Ngô: “.....”

Tuy anh có chút tức giận, nhưng vẫn còn lý trí, huống chi bộ dáng cúi đầu hiện tại của Diệp Già Lam y như học sinh tiểu học phạm sai chờ bị

phạt vậy, cho dù anh có giận cũng không phát ra được.

Đường Ngô cảm thấy mình thật không tiền đồ.

Cách vài giây, giọng anh hơi hòa hoãn: “Gã trai hôm nay lại là thế nào?”

Dừng một chút, Đường Ngô gằn từng chữ một, nói: “Tình yêu mới?”

Diệp Già Lam vội vàng ngẩng đầu lên.

Đầu cúi thấp quá, ngẩng lại lại vừa nhanh vừa mạnh, máu lên não không đủ, choáng váng mất vài giây, cô vội nhắm mắt, chân có chút nhũn ra, không tự giác nghiêng về phía Đường Ngô.

Người đàn ông tay mắt lạnh lẽ, lập tức đưa một tay đỡ cánh tay cô, một tay ôm lấy eo cô.

Giọng anh thấp thấp, “Đừng nghĩ câu dẫn anh lúc này.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô nghe vậy, càng nhích vào trong lòng anh, dựa vào rồi, mới nhớ ra lời anh vừa nói, chần chừ vài giây hỏi: “Anh đang nói Húc Húc à?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Húc Húc?

Cách xưng hô này sao nghe thân mật thế, Đường Ngô không thích.

Diệp Già Lam gọi anh thân mật như vậy rất ít, từ sau khi chia tay thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hiện tại hay rồi, cô há mồm ngậm miệng đã gọi tên con trai khác là “Húc Húc”.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ cô gọi vô cùng quen thuộc kia, rõ ràng là thường xuyên gọi như vậy.

Mày anh nhăn càng chặt, giọng có vẻ hơi nhanh hơn một chút: “Em gọi tên đó là gì?”

“Húc Húc á.....”

Dừng vài giây, Diệp Già Lam bừng tỉnh lại “Nga” một tiếng, “Em trai em.”

Đường Ngô lại hỏi: “Em trai nào?”

“.....”

Diệp Già Lam cảm thấy Đường Ngô bị ngu người luôn rồi.

Cô cười cười, ôm anh chặt hơn, “Anh đoán đi.”

Đường Ngô hơi kéo tay cô rời eo, “Anh không đoán.”

Đang nói, cửa thang máy trước mặt đã mở ra.

Người bên trong vốn dĩ muốn ra, vừa thấy dáng vẻ hai người bọn họ ở bên ngoài, cơ hồ đều theo bản năng lui lại, người bên trong ấn giữ nút mở, “Cái kia..... Hai người có muốn vào không?”

Rạp chiếu phim ở lầu bốn.

Lúc hai người đến chờ thang máy, số vẫn hiện ở tầng 23, trong thời gian chạy xuống không tránh được phải dừng lại mấy bận, Diệp Già Lam không ngờ sẽ nhanh tới lầu bốn như vậy, người kia vừa nhắc nhở, vội vàng thu tay về. Cô dịch sang bên cạnh nửa bước, sau đó mới vào thang máy, cảm ơn người lạ đã giữ hộ nút.

Đường Ngô cũng nhắc chân theo vào.

Thang máy lúc này cũng chỉ còn hai người, Diệp Già Lam thấy không ai vào nữa, ấn nút đóng cửa.

Chờ cửa thang máy khép lại, trong thang máy cũng chỉ còn lại tiếng quảng cáo phát ra từ màn hình nhỏ bên vách tường trái.

Diệp Già Lam nhìn quảng cáo, sau đó lại quay đầu, trộm ngấm người đàn ông đứng bên tay phải.

Đường Ngô đang cúi đầu xem di động.

Tâm mắt Diệp Già Lam dừng trên mặt anh vài giây, vừa muốn chuyển xuống đã nghe anh nói: “Đừng nhìn anh như thế.”

Đường Ngô nâng mắt.

Diệp Già Lam theo bản năng tránh mắt đi, hai cánh cửa trước của thang máy in rõ bóng hai người.

Cô chờ Đường Ngô nói tiếp.

Nhưng không đợi anh lại mở miệng, thang máy đã tới tầng một, cửa vừa mở ra, bên ngoài đã thấy một đồng người đang đứng.

Khóe môi Diệp Già Lam nhẹ nhàng nâng lên, cô đoán nếu không có người, câu tiếp theo của Đường Ngô nói không chừng sẽ là “Anh đẹp không?”.

Suy đoán này căn bản không thể nào chứng thực được.

Đường Ngô cất di động, nhắc chân muốn đi ra ngoài, mới vừa đi được nửa bước, nhóm người đang đứng bên người chờ thang máy định tiến vào đã dừng lại, anh dắt tay Diệp Già Lam cùng ra khỏi thang máy.

Diệp Già Lam an tĩnh đi theo phía sau anh.

Cô đang nghĩ lúc nào thì giải thích rõ chuyện của Húc Húc, “Ngô Ngô.....”

Mới vừa mở miệng, giọng phiêu lãng trong không trung, người đàn ông cách nửa bước đi phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó buông ra cô tay.

Độ ấm trên tay Diệp Già Lam biến mất, lập tức cũng không còn cảm giác an toàn nữa.

Cô cho rằng lần này Đường Ngô thật sự tức giận rồi, không hiểu sao cực kì hoảng hốt, há miệng thở dốc muốn nói một câu, nhưng chỉ một giây ấy, giọng như bị bông chặn lại không thể phát ra tiếng.

Diệp Già Lam khẽ nâng môi, mãi đến khi người nọ xoay người lại, cô mới miễn cưỡng có thể phát ra tiếng: “Húc Húc, thằng bé.....”

Là em trai em.

Nhưng căn bản không đợi cô nói xong, Đường Ngô đã quét mắt qua.

Ánh mắt lạnh nhạt, nhưng rõ ràng mang theo nửa phần ủy khuất cùng bi thương.

Diệp Già Lam sợ nhất là thấy anh như vậy, lòng mềm nhũn, rồi tình rồi mù, sau đó cô vẫn chưa nói tiếp, Đường Ngô đã giơ tay, kéo khăn quàng cổ của cô nên tận mũi, rồi nhẹ nhàng kéo chặt.

Đường Ngô lạnh nhạt nói: “Đừng nói tới gã đó.”

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, cô không thể ngẩng đầu, nên lúc muốn nhìn vào mắt anh thì phải nâng mắt lên.

Từ góc độ này mà nhìn, thì rất dễ khiến người ta cảm thấy cô thực đáng yêu.

Diệp Già Lam thật vất vả suy tư một hồi, vì thế còn cố tình kéo giọng mềm thiết mềm, “Diệp Minh Húc, anh quên rồi sao..... nó là em trai ruột của em.”

Đường Ngô: “.....”

Đúng là anh quên thật, hơn nữa, đã qua một ngày rồi cũng không nhớ nổi.

Ghen quả nhiên khiến IQ của người ta tụt dốc.

Hôm nay, Đường Ngô chỉ nhớ, đó là một tên nhóc, Diệp Già Lam còn tự tay gọt táo cho nó, còn việc khác, anh căn bản không có tâm trạng mà suy với chả nghĩ.

Khóe mắt anh hơi hơi nheo lại, sau khi chỉnh khăn quàng cổ cẩn thận cho Diệp Già Lam xong mới thu tay: “Em trai cũng không được.”

Giọng anh thấp mà nhẹ, lông mi hơi rũ, tầm mắt vừa vắn dừng trên khăn quàng cổ màu trắng gạo vừa chình lại cho Diệp Già Lam, tạm dừng vài giây, anh mới nâng mắt nhìn cô.

“Còn có,” Đường Ngộ cô một đôi mắt đào hoa vô cùng dịu dàng, đặc biệt lúc này ánh mắt anh chuyên chú, hơi hơi cúi đầu nhìn thẳng vào cô, bốn mắt nhìn nhau vài giây, anh mím môi khẽ cười, “Về sau lúc ở bên ngoài, đừng nhìn anh như vậy.”

Cảm xúc của anh chuyển biến có chút nhanh quá, làm Diệp Già Lam bất ngờ, cô khó hiểu nhìn anh: “Sao cơ?”

TPMedia

“Em biết mà, tự chủ của anh rất kém.”

Anh lại ghé sát hơn một chút, khẽ thổi hơi, nhẹ giọng thì thầm bên tai cô: “Sẽ rất muốn em.”

“.....”

Giọng anh không lớn, lại cố tình ghé vào tai Diệp Già Lam nói, nên căn bản người khác không nghe được.

Nhưng Diệp Già Lam vẫn không yên tâm, cô giống y ăn trộm, mắt lung lay đảo loạn một vòng, xác định không ai nhìn về phía bọn họ mới duỗi đẩy anh ra, “Hiện tại đang ở nơi công cộng đó.”

Ngụ ý, không thể tùy tiện xằng bậy đâu.

Đường Ngộ biết cô da mặt mỏng, cũng không dám xằng bậy, cô vừa đẩy nhẹ là tự giác tách ra nửa bước.

Sau khi xác định Diệp Già Lam đã được kín mít, anh mới dặt tay cô ra trung tâm thương mại ở lầu một.

Đã hơn 10 giờ tối, đúng vào thời gian rục rờ nhất của buổi đêm.

Cuối năm đã gần đến, trên đường phố khắp nơi giăng đèn kết hoa, tuy rằng không sáng như ban ngày, nhưng cũng y như một thành phố không bao giờ tối.

Diệp Già Lam tuy rằng mặc trong ba tầng ngoài ba lớp, nhưng vừa ra khỏi cửa, vẫn thiếu chút nữa bị gió lạnh thổi rứt cả cổ vào.

Cô không tự giác bắt đầu dựa vào người Đường Ngô, dọc theo đường đi cơ hồ đều dán lên người anh.

Đường Ngô bị cô cọ khó chịu, vài lần muốn kéo cô ra, nhưng vừa cúi đầu thấy cô đông lạnh đến mức tai đỏ lên thì lại yên lặng kéo tay cô cho vào túi.

Lúc đến là Diệp Già Lam lái xe, khi về thì Đường Ngô trực tiếp lên ghế lái.

Diệp Già Lam đi theo phía sau anh, sau khi lên xe, mới vừa cột kỹ đai an toàn, đã nghe người đàn ông bên cạnh hỏi: “Đưa em về nhà nhé?”

Ngón tay cô kéo kéo đai an toàn, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Qua vài giây, cô mới mặt không đổi sắc đáp: “Đến nhà anh đi.”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Diệp Già Lam cảm thấy bản thân chẳng dễ dàng gì.

Nói thế nào thì hiện tại cô vẫn được coi là một bệnh nhân, thân thể còn chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng nói ra câu này, ý ám chỉ đã quá rõ ràng rồi còn gì.

Diệp Già Lam tự nhận bản thân không phải là mỹ mạo kinh người, nhưng nếu để đỡ Đường Ngộ ấy mà, chả có tí vấn đề nào cả.

Dù sao thì Đường Ngộ bày ra vẻ mặt như thế. Diệp Già Lam lại tự suy nghĩ lung tung thật là hay, kết quả đợi mãi, sau khi có tiếng động cơ vang lên, Đường Ngộ mới quay đầu liếc cô một cái: “Em muốn làm gì?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Diệp Già Lam cũng không ngượng ngùng xoắn xít, nói thẳng không chút cố kỵ: “Muốn xem tự chủ của anh kém thế nào.”

Đường Ngộ vẫn nghiêng đầu nhìn cô, vài giây sau, anh mới khẽ nâng khóe môi.

Xe vẫn ngừng trong bãi đỗ xe ngầm của trung tâm thương mại, bên cạnh ngẫu nhiên sẽ có sẽ khác đi qua, chỉ có xe của hai người là mở máy hồi lâu rồi mà vẫn không di chuyển.

Tính tình Đường Ngộ tuy không tốt lắm, nhưng chưa bao giờ giận nhau thật với Diệp Già Lam.

Hôm nay là lần đầu tiên.

Diệp Già Lam làm anh lo lắng lâu như vậy, còn dứt khoát làm ra vẻ quên mất anh, lừa anh suốt bốn năm ngày, nói không giận thì không thể nào.

Đặc biệt hôm nay sau khi em trai cô vô duyên vô cớ gọi cô là “honey” nữa.

Đường Ngô ghen uất mấy ngày, cả người phiền không chịu nổi, kết quả vừa rồi Diệp Già Lam chỉ chủ động ôm một cái hôn một miếng, tức giận của anh lập tức xẹp hơn phân nửa.

Hiện tại cơn giận đã hạ, nhưng lửa nóng lại đang lên.

Thế mà cô nàng kia lại vẫn chưa bình phục hoàn toàn, căn bản không chạm vào được.

Diệp Già Lam thật ra rất ổn, càng không chạm vào được, cô lại càng trắng trợn câu dẫn anh.

Lửa nóng châm lên trong cơ thể Đường Ngô, hừng hực thiêu đốt, Diệp Già Lam vừa rồi lại dùng cái loại ánh mắt thoát nhìn vừa kiên định lại vừa vô tội nhìn anh một cái, tựa như đem dầu đổ vào đám cháy vậy.

Càng đổ càng cháy tợn.

Bụng dưới Đường Ngô hơi hơi nóng lên, anh mở cửa sổ xe ra, mới vừa hạ xuống một chút, liếc mắt lại thấy Diệp Già Lam bên cạnh vẫn chưa chịu được khí lạnh, lại phải kéo lên.

Anh tùy tiện mở hộp đựng đồ, muốn xem có cái gì có thể tạm thời giúp anh hạ nhiệt chút không.

Kết quả mới vừa mở ra, đồ bên trong không hề bị che đậy, đều lộ ra cả.

Một hộp thuốc lá, một cái bật lửa, còn có đồng BCS đủ loại màu sắc.

Ngón tay hơi ngừng lại, vừa xoay đầu, Diệp Già Lam đã dựa vào cửa xe, ý vị nhìn đồng đồ kia.

“Nhìn cái gì?”

“Sao còn nhiều như vậy,” Diệp Già Lam nâng mắt, đáy mắt có vẻ kinh ngạc, còn có chút không tốt và sự vui sướng khi thấy người gặp họa: “Đường Ngô, rốt cuộc cả ngày anh đều nghĩ cái gì thế hả?”

Đường Ngô mặt không đỏ tâm không loạn đóng ô dựng đồ lại, hỏi lại: “Vậy em mỗi ngày đều muốn làm gì?”

Anh thông thả ung dung cời đai an toàn, sau đó lại thông thả ung dung cúi người thò qua, “Đến nhà anh sao?”

Diệp Già Lam rụt người về hướng cửa xe.

Cô cảm thấy Đường Ngô chắc không biến thái như vậy đâu nhể, sẽ không làm mấy việc này trên xe chứ.

Kết quả ý niệm này mới hiện ra, ngón tay người đàn ông đã dừng trên môi cô, hơi hơi dùng sức đè ép một chút, sau đó dời đi.

Diệp Già Lam há miệng thở dốc, còn chưa kịp nhắc nhở anh chú ý cameras đang lóe đỏ ở góc tường phía trước, ngón tay anh đã dời đi, dọc theo đường cong bên má cô hướng lên trên, sau đó nhẹ nhàng điểm lên trán cô, “Không muốn giữ cái đầu này nữa phải không?”

Diệp Già Lam hít một hơi, giải thích: “Chủ nhiệm Ngô nói máu tụ tan cũng hết rồi.....”

Đường Ngô đối mắt nhìn cô, chớp mũi hai người cơ hồ chạm vào nhau, khi anh nói chuyện hơi thở và khí nóng cơ hồ đều phả lên môi Diệp Già Lam, “Còn nói gì nữa?”

Diệp Già Lam suy nghĩ một chút, “Không thể để bị cảm lạnh.”

“Còn gì nữa?”

“Còn có.....” Diệp Già Lam lắc lắc đầu, “Không có.”

“Vậy để anh nói cho em biết.”

Đường Ngô rời khỏi bên người cô, sau khi ngồi lại vị trí ghế lái, cài lại dây an toàn, mới nói: “Không thể vận động mạnh được.”

“.....” Diệp Già Lam không lên tiếng.

“Còn muốn đến nhà anh không?”

“..... Đến.”

Đường Ngô hít một hơi.

Lửa nóng trong lồng ngực anh vẫn chưa thể áp xuống nổi, vừa rời thật vất vả uy hiếp cô hai câu, kết quả người ta lại không chịu nghe.

Nếu hôm nay, Diệp Già Lam tới nhà ạn thật, vậy tối nay, nếu không phải Diệp Già Lam sống không bằng chết, thì chính là anh sẽ sống không bằng chết mất.

Đường Ngô cảm thấy hẳn là người sau dính chương rồi.

(Ý ảnh là anh biết anh không nở với chị, do chị đang bị thương nên anh sẽ nhịn, ờ, sẽ "sống không bằng chết" đó)

Anh nhấp khóe môi cường bách không cho bản thân hạ cửa sổ xe xuống, sau khi hít sâu mấy hơi mới nhả một câu chả có tí lực uy hiếp nào: “Em đừng có mà hối hận đấy.”

Nói xong thì khởi động xe, chiếc xe màu đen nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ.

Diệp Già Lam không nói chuyện nữa.

Cô phát hiện, hôm nay Đường Ngô lái xe cực kì nhanh, trước kia cô ngồi xe buýt gặp được bác tài bưu hãn cũng không dám lái nhanh như vậy.

Diệp Già Lam bị dọa đến nắm chặt đai an toàn, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, xe đi chưa được mấy giây, cô đã không nhịn được mở miệng: “Anh chậm một chút..... thành siêu tốc rồi đó.”

Đường Ngô từ kính chiếu hậu liếc cô một cái.

Vừa rồi còn một bộ dạng khăng khái chịu chết cực kiên định, hiện tại đã bị dọa đến hô hấp cũng nhẹ đi không ít, giọng hơi run rẩy.

Anh thả chậm tốc độ xe lại.

Khóe môi Diệp Già Lam mím chặt, thấy tốc độ xe khôi phục bình thường mới hơi hơi buông tay, cô quay đầu nhìn Đường Ngô: “Ngô Ngô, anh giận à?”

Đường Ngô không nói với cô.

Diệp Già Lam cúi đầu, nhìn tay anh gác trên vô lăng, ngón tay hẳn là dùng sức không nhỏ, trên mu bàn tay còn có thể nhìn thấy gân xanh nhô lên.

Xem ra vẫn chưa hết giận.

Diệp Già Lam vừa muốn chủ động tạ tội, thì nghe anh hỏi: “Nhớ ra sao lại không nói cho anh biết.”

“Lúc ấy mới vừa mắng anh là tra nam xong..... hôm sau đã nhớ ra, sợ anh cảm thấy em giả bộ, hôm đó y tá lại nói tâm trạng anh không tốt, nên em không dám nói với anh.”

Đường Ngô nâng khóe môi, “Còn có việc em không dám à?”

Lời này của anh nghe sao như châm chọc cô ấy nhỉ?

Diệp Già Lam cũng cảm thấy mình quá phận thật, đặc biệt Đường Ngô tim thủy tinh, mọi người đều biết, nhưng quay đầu ngấm lại, cuộc sống thật quá nhàm chán, ngẫu nhiên có một chút tình thú cũng không tồi.

Ánh mắt cô láo liêng, chợt dạ vài giây sau lại thản nhiên lên tiếng: “Đây không phải cũng là cách tăng tiến tình cảm, tăng thêm tình thú sao.....”

“Em cảm thấy cái này gọi là tình thú?”

Đường Ngô cong môi cười một cái, càng cảm thấy cô cường từ đoạt lí, nhưng cố tình anh lại cảm thấy cô vô cơ gây rất đáng yêu.

Phía trước là giao lộ gặp đèn đỏ, Đường Ngô dừng xe lại, quay đầu nhìn cô, “Dựa theo ý em, hôm đó có phải anh hẳn là nên đáp ứng ăn tối với Phó Đồng?”

Diệp Già Lam trừng mắt, đáp cực dứt khoát lưu loát: “Anh dám!”

Khóe môi Đường Ngô càng cong lên.

Diệp Già Lam chắc chắn là anh không dám, nên mới không sợ gì.

Chỉ được hai câu, đèn xanh đã bật, xe phía sau đã bắt đầu ấn còi thúc giục.

Đường Ngô thu hồi tầm mắt, sau khi khởi động xe mới nói: “Anh không dám.”

Khóe môi Diệp Già Lam cong cong.

Từ trước đến nay cô vẫn hiểu rõ đạo lí thấy tốt là thu tay, hôm nay Đường Ngô đã theo cô như vậy, cô cũng không ngờ anh còn nửa vờ như vậy, lại giải thích thêm một chút: “Húc Húc thật sự là em trai ruột của em, là cùng ba sinh ra, từ nhỏ nó đã sống ở nước ngoài, ba mẹ đều bận, cũng không hay quản nó, nên đôi khi sẽ tương đối dính em..... Em cho rằng anh phải có ấn tượng với nó chứ?.”

Đường Ngô nghe rõ từng chữ một.

“Ghen à?”

Tay nắm vô lăng của anh hơi siết chặt, tiếng "Ừm" như có như không.

Tuy là kết quả trong dự đoán, nhưng Diệp Già Lam vẫn không nhận được, cười một tiếng.

Ý cười trên mặt cô còn không ngừng, Đường Ngô lại đột nhiên hỏi: “Nước Mỹ?”

Diệp Già Lam sửng sốt, phản ứng lại mới gật gật đầu.

Sau khi ý thức được anh đang lái xe, không nhìn ra được, cô lại "Ừ" đáp một tiếng.

Đường Ngô hỏi hần là Diệp gia di dân tới đâu nhé?.

Trước kia, lúc ở bên nhau, Diệp Già Lam cũng không phải chưa từng nói qua chuyện chỗ ở của ba mình, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là dùng hai chữ “Nước ngoài” đơn giản thay thế, cô nghĩ sớm muộn gì cũng phải gặp người lớn, nên cũng không vội vàng gì.

Kết quả sau đó, người lớn còn chưa thấy, hai người đã chia tay.

Mí mắt Diệp Già Lam hơi hơi rũ xuống, khẽ thở dài trong lòng.

Giọng Đường Ngô nhàn nhạt: “Chỗ nào ở Mỹ?”

“New York.”

Đường Ngô “Ừ” đáp, “Có qua đó không?”

Dừng vài giây, anh lại bổ thêm một câu: “Sau khi chúng ta chia tay ý.”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô không nghĩ Đường Ngô chú ý điểm này, sừng sốt một chút vẫn gật đầu, “Có qua vài lần.”

Qua vài lần à, nhưng anh chẳng cảm kích chút nào, đến cơ hội ngẫu nhiên gặp mặt cũng không có,

Đường Ngô không biết rằng, mấy năm anh ở nước ngoài đọc sách kia, cũng có lúc được ở gần Diệp Già Lam như vậy.

Ánh mắt anh sáng lại tối, lập loè mấy cái, rồi anh nghe thấy Diệp Già Lam nhẹ giọng mở miệng: “Ngày mai ba em về nước.”

Đường Ngô đột nhiên sát xe, “Cái gì?”

“Anh với em cùng đi gặp ông ấy nhá.....ba em không hay về nước.”

Đường Ngô nhìn chăm chăm cô vài giây, sau đó mới cười một cái, “Không phải định giấu à?”

Diệp Già Lam mím môi, vừa hé ra rồi lại ngậm vào, “Nhưng ba em không biết chuyện chị em..... bên phía mẹ em.....”

Loại chuyện này không thể nghĩ ra nổi.

Càng nghĩ càng buồn bực, Diệp Già Lam thở dài, “Mấy ngày nay em gọi cho mẹ, vẫn chưa dám đề cập việc này.....”

Cô không đề cập, Dư Thu Hoa cũng chẳng nói động tới.

Lại nói, Diệp Già Lam hoàn toàn chả biết gì về vụ Dư Thu Hoa cho phép khi cô còn đang hôn mê sau phẫu thuật.

“Em nên nói thế nào với mẹ đây.....”

Diệp Già Lam quay đầu nhìn anh, “Ngộ Ngô, nếu không chúng ta đi lãnh chứng trước, lãnh xong thì mẹ không thể không đồng ý rồi.”

Đường Ngô bất đắc dĩ nói: “Mẹ em đồng ý rồi.”

“Cái gì?”

“Mấy hôm trước, em bị tai nạn xe, lúc mẹ em tới bệnh viện có nói chuyện với anh, hẳn là đã suy nghĩ cẩn thận, bảo anh về sau phải đối xử tốt với em.”

Anh cố tình tỉnh lược chuyện ngu xuẩn của bản thân: đợi sai phòng phẫu thuật đến 2 giờ liền đi.

Diệp Già Lam cẩn thận nhìn vẻ mặt anh, xác định anh không phải đang dỗ cô mới nhẹ nhàng thở ra, cô lập tức lấy di động, vừa muốn gọi cho Dư Thu Hoa, kết quả lại thấy thời gian đã đến 11 giờ, đành thôi.

Tảng đá lớn trong lòng cô đã hạ xuống, cả người đều nhẹ nhõm không ít, tâm tình rất tốt hát ra tiếng: Hôm nay đúng vào ngày lành.....”

Đường Ngô liếc cô một cái.

Anh không cảm thấy ngày lành gì, lửa nóng của anh vẫn chưa có tiêu được kia, nói không chừng đêm nay lại là một đêm không ngủ đấy.

Giọng Đường Ngô nhàn nhạt, nhưng ẩn ẩn có chút phát hỏa, “Loan Loan.”

Diệp Già Lam tiếng ca chưa dừng, “Ừm.”

“Mai anh có cuộc phẫu thuật.”

“..... Nga.”

Diệp Già Lam hoàn toàn không hiểu ý anh.

Đường Ngô: “Không thể ngủ muộn.”

“..... Nga.”

“Cho nên,” giọng anh càng khàn, “Em giúp anh đi.”

Diệp Già Lam nghĩ thầm, cô cũng không phải là thuốc ngủ, càng thêm khó hiểu: “Giúp anh cái gì?”

Đường Ngô không đáp.

Xe đã tiến vào cửa tiểu khu nhà anh, mãi đến cả phút sau, dừng xe trong gara, anh mới quay đầu nhìn cô.

Trong xe không bật đèn, ánh đèn bên ngoài lại ảm đạm, bên trong mơ màng, Diệp Già Lam chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt khuôn mặt anh, còn việc anh duỗi tay qua lúc nào cũng không biết.

Đường Ngô chuẩn xác cầm cổ tay cô, sau đó kéo qua, nhẹ nhàng đè xuống.

Diệp Già Lam thậm chí có thể nghe được tiếng anh hơi hơi thở ra, khô khốc khàn khàn, “Em nói đi?”

“..... Lưu manh.”

“Là anh bảo em tới nhà anh sao?”

“.....”

Diệp Già Lam lười nói với anh, thu tay rời đai an toàn, mới vừa rời xong, muốn mở cửa xuống xe, Đường Ngô đã giữ cổ tay kéo cô vào trong lòng, “Ở trên xe đi.”

Diệp Già Lam cả kinh, mắt trợn to, một hồi lâu mới run run khóe môi, hỏi: “Anh anh anh..... Anh có biến thái không đó?”

Trong trí nhớ của cô, đây hẳn không phải là lần đầu tiên Đường Ngô muốn ở trên xe.

Giọng Diệp Già Lam rõ ràng lại lộ liễu, vẻ kinh ngạc không che dấu tẹo nào, Đường Ngô siết eo cô thật chặt, “Nếu anh là biến thái, em còn có thể sống đến bây giờ?”

“.....”

Hình như đúng đúng à nha.

“Vậy sao anh lại muốn ở trên xe?”

“Anh sợ ở trên giường không chế không được.....” tay Diệp Già Lam vẫn bị anh lôi kéo, giây tiếp theo, tiếng mở dây lưng vang lên, Đường Ngô cắn nhẹ lên vành tai cô, “Bảo bối, động đi.”

Mặt Diệp Già Lam nóng lên, thấp giọng mắng: “..... Không biết xấu hổ.”

-

Hôm sau lúc Diệp Già Lam tỉnh lại, cả người đều không thoải mái lắm.

Tối hôm qua lăn lộn không dài cũng không ngắn, Đường Ngô thì thoải mái, còn cô lăn qua lộn lại đến nửa đêm mới được ngủ.

Bởi vì ngủ không tốt, dưới mắt đã hiện ra màu xanh lá.

Diệp Già Lam soi gương mấy giây, sau đó mới vốc nước lạnh rửa mặt.

Lúc ra ngoài, Đường Ngô đang cài nút áo, Diệp Già Lam ai oán liếc nhìn anh một cái, “Em phải về nhà một chuyến.”

Ở chỗ Đường Ngô, không có quần áo của cô, cũng không có đồ trang điểm luôn.

Diệp Già Lam tuy không hay trang điểm, nhưng hôm nay mắt gấu trúc quá, không thể không che đi một chút.

Đường Ngô liếc nhìn cô một cái, sau đó khước môi nâng ý cười: “Không ngủ ngon à?”

Diệp Già Lam trừng anh, “Vô nghĩa.”

Lời nói rơi xuống, người nọ vừa vặn cài nút áo cuối cùng lại, “Muốn dọn qua đây không?”

“Không cần.”

Diệp Già Lam cự tuyệt cực dứt khoát.

Cô không muốn mỗi ngày đều phải trần trọc vượt qua đâu.

Đường Ngô cũng không nói nhiều, “Anh đưa em về.”

Diệp Già Lam về nhà trang điểm một chút, sau đó lại thay một bộ đồ mới.

Buổi tối cô không ngủ được mấy, nên sáng ra sợ buồn ngủ còn phải pha một ly cà phê, thật vất vả đến giữa trưa, vừa định ngã xuống ngủ một giấc, di động lại rung lên.

Diệp Già Lam nhú nhú mày, click mở WeChat ra xem, là tin nhắn của Diệp Minh Húc.

Diệp Minh Húc: 【 Chị, em dậy rồi, chúng ta đi ăn cơm trưa đi! 】

Qua vài giây, 【 hôm qua em lướt Weibo xem rồi, gần bệnh viện của các chị có một quán ăn Quảng Đông, em muốn đi ăn, honey chị dẫn em đi ăn có được hay không? 】

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, sau đó nhận lời.

Nghĩ đến vị "anh rể" mà Diệp Minh Húc tâm tâm niệm niệm, Diệp Già Lam gửi cho Đường Ngô một tin: 【 Trưa nay em trai em muốn đi Nam Việt ăn cơm, anh có đi không? 】

【 Được. 】

Đường Ngô rep rất nhanh, 【 nhưng hiện tại anh đang có bệnh nhân, khả năng lát mới được. 】

【 vậy em đi trước? 】

【 chú ý an toàn. 】

Diệp Già Lam không rep, lại lấy gương ra make up lại, mặc áo khoác rồi ra cửa.

Nam Việt cách bệnh viện mấy giao lộ, Diệp Già Lam đến trước đặt phòng.

Vài phút sau, cô ngồi vào phòng bao rồi rồi, mới gửi số phòng qua cho Đường Ngô và Diệp Minh Húc.

Sau khi gửi xong, cô lại hỏi Monica_ người cùng về nước với Diệp Minh Húc: 【 bảo bối, có rảnh qua đây ăn một bữa cơm không? 】

【 bảo bối không được rồi, 2h chiều có lịch chụp, buổi tối đi, buổi tối tớ qua nhà cậu ngủ. 】

【 bạn trai tớ mời khách. 】

【.....】

Monica suy nghĩ vài phút, sau đó gửi qua hai chữ, 【 địa chỉ. 】

Diệp Già Lam gửi định vị và số phòng qua.

Cả phòng bao chỉ có một mình cô, Diệp Già Lam gọi chút điểm tâm, chuẩn bị vừa ăn vừa chờ.

Năm phút đồng hồ sau, Diệp Minh Húc đã tiến vào.

Đại khái, hôm qua cậu chơi game đến quá muộn, hôm nay thoát nhìn vẫn còn vẻ chưa quá tỉnh ngủ, so với hôm qua, hôm nay cậu quả thực có thể dùng từ lời thô lếch thếch tới hình dung, tuy rằng không có râu ria xồm xàm, nhưng tóc thì rối tung, quần áo vẫn là bộ hôm qua mặc.

Diệp Già Lam khụ một tiếng, “Bộ vest trắng của em đâu?”

Diệp Minh Húc ngồi xuống, vẻ mặt đương nhiên, “Ăn cơm với chị, em mặc vest trắng lắm a..... Chả nhẽ là gặp anh rể em à?”

Khóe môi Diệp Già Lam nâng lên, không đủ tàn nhẫn nhắc nhở cậu về sự thật.

Diệp Minh Húc gặp khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, mới vừa nhai nhai, còn chưa nuốt xuống, cửa lại bị người ta đẩy ra, một cô gái tóc vàng mắt xanh dáng cao dong dỏng, vẻ mặt hưng phấn, “Tiểu bảo bối, bạn trai của cưng đâu?”

“Bạn trai?”

Diệp Minh Húc không biết làm sao.

Monica liếc cậu một cái, sau đó lại nhìn khắp phòng một lần, “Chị nhóc nói hôm nay bạn trai cậu ấy mời khách, nếu không chị đây đến làm gì, bồi nhóc ăn cơm à?”

Miếng điểm tâm trong miệng Diệp Minh Húc nghẹn lại, đột nhiên khó có thể nuốt xuống.

Tóc của cậu!

Còn có vest trắng của cậu!

Diệp Minh Húc dùng một cái đứng lên, “Chị, anh rể em có phải còn chưa qua phải không?”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Đường Ngô lúc này hẳn mới ra khỏi bệnh viện, hoặc là còn chưa ra nữa.

Diệp Minh Húc dùng tay đảo xuống phía dưới, cầm chiếc áo vừa cởi ra lúc vào lên, khoác lại, “Em về thay bộ vest trắng đã.....”

Vừa muốn đi ra ngoài, cửa phòng lại lần nữa bị mở ra.

Người đàn ông quần áo chỉnh tề diện mạo tinh xảo đẩy cửa bước vào, trong lòng Diệp Minh Húc phảng phất như có thiên quân vạn mã đang đập qua, lúc thấy rõ người đàn ông kia, trong lòng cậu yên lặng nghĩ, bỏ đi.

Mặc cái gì đứng trước mặt người kia cũng đều uống phí cả, hoàn toàn trốn không nổi cái số phải làm nền mà.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Diệp Minh Húc nháy mắt tâm tình như tro tàn.

Vừa rồi lúc cậu khoác áo lên còn chưa kịp chỉnh lại, cổ áo nửa trong nửa ngoài, hờn nữa, đầu tóc còn hỗn loạn, nhìn càng thêm lồi thối lệch thếch.

Rõ ràng không nên là cái dạng này!

Cảnh này so với cuộc gặp mặt trong tưởng tượng của cậu hoàn toàn chẳng giống nhau tí nào, mất sạch mặt mũi rồi!

Diệp Minh Húc lại nghĩ đến bộ vest áp đáy hòm của mình —— cậu chính là vì lần gặp mặt này, còn ta giá cao, đặc biệt tìm nhà thiết kế nổi tiếng để đặt may riêng, chỉnh tề không có nếp uốn, thậm chí đến nửa đường cong cũng không thấy.

Một bộ quần áo đẹp đẽ như thế, cậu vượt nửa địa cầu mang qua đây, kết quả căn bản không có tác dụng.

Buồn bực không chịu được mà.

Diệp Minh Húc tuổi còn trẻ đã giống tiểu lão đầu than ngắn thở dài.

Vốn dĩ có mặc vest cũng đã không nổi bật gì, hiện tại càng đừng nói đến việc mặc một cái áo gấp nếp như vừa nhặt được ở ngoài vỉa hè như thế này.

Diệp Minh Húc cảm thấy mình không thể nghĩ nổi nữa.

Cậu nhìn người đàn ông đang trở tay đóng cửa lại hai giây, còn chưa kịp đánh giá đồng tài sản gắn trên người anh một lần, Diệp Già Lam đã khụ một tiếng, giới thiệu nói: “Em trai em.”

Đường Ngô “Ừ” đáp, sau khi đóng cửa xong đi tới.

Diệp Già Lam lại chỉ chỉ Monica đang ngây ra như phỗng, “Bạn bè tốt kiêm hàng xóm nhà em ở nước ngoài.”

Đường Ngô cong môi cười một cái, “Xin chào.”

Monica mất 2s, sau khi phản ứng lại mới gật đầu, cô nàng nhìn chăm chăm vào Đường Ngô, “Chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

“Ai chị à, thời đại nào rồi mà còn dùng cách làm quen ấy?” Diệp Minh Húc lấy viên đậu phộng ném vào miệng dùng sức nhai nhai, “Với em còn chat có tác dụng, càng đừng nói với một người đã có gia thất.....”

Monica trừng mắt, ra tay ý chỉ muốn cắt cổ cậu.

Cô nàng thật sự cảm thấy Đường Ngô quen mắt.

Nhưng đàn ông đẹp trai mà cô nàng từng gặp qua cũng không phải một hai người, tạm thời nghĩ không ra hoặc là do nhận lầm cũng có khả năng.

Monica tự hỏi vài giây, Đường Ngô đã lập tức đi đến bên cạnh Diệp Già Lam, đem áo khoác dính hơi lạnh bên ngoài cởi ra đặt ở một bên, sau đó mới ngồi xuống bên phải cô.

Anh cũng nhìn Monica một cái, sau đó nhẹ lắc đầu, “Ngại quá, tôi không có ấn tượng gì.”

Diệp Già Lam quay đầu, giương mắt nhìn chăm chăm sườn mặt anh.

Anh đương nhiên không ấn tượng, vì Monica thấy anh quen mắt, hoàn toàn là vì đơn phương gặp mà.

Nhưng cũng không trách Monica được, dù sao qua mấy năm, Đường Ngô hoặc nhiều hoặc ít cùng đã có chút thay đổi.

Lúc Monica lần đầu tiên gặp anh ở dưới tòa nhà thực nghiệm, quanh anh vẫn còn mang khí chất vừa cao ngạo vừa kiêu người sống chớ gần, nhưng hiện tại gặp, người đàn ông thoạt nhìn đã thành thực hơn rất nhiều, đường cong sườn mặt tựa hồ cũng dịu dàng hơn so với trước kia không ít.

Đến Diệp Già Lam cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Cô chỉ vắng mặt trong cuộc sống của anh mấy năm nay, anh lại giống như biến thành một người khác.

Một người khác ngày càng tốt hơn.

Monica không biết chỉ vài giây này thôi mà tâm tư Diệp Già Lam đã trăm xoay ngàn chuyển, cô nàng chỉ cho là mình đã nhận nhầm Đường Ngô với mấy người mẫu nam từng hợp tác trước kia, cũng không quá nhiều rối rắm, sau khi đẩy Diệp Minh Húc ngồi xuống cũng tự mình ngồi xuống đối diện, “Diệp thường xuyên nhắc với tôi về anh.”

Đường Ngô khẽ tựa vào lưng ghế, cánh tay dài vừa nhấc, không nhẹ không nặng dừng bên hông Diệp Già Lam, anh có chút hứng thú, đặc biệt phối hợp hỏi: “Nói gì về tôi thế?”

Eo Diệp Già Lam vốn dĩ đã mẫn cảm, huống chi tay anh còn không thành thật, dừng ở nơi nào như có như không chọc nhẹ, cô dịch người kéo ghế về phía trước, sau đó mắt vừa nhấc, nhìn Diệp Minh Húc nhét từng miếng điểm tâm vào miệng.

Cậu nhóc đại khái vẫn đang nhớ bộ vest trắng của mình, dáng vẻ thoát nhìn ủy khuất cực kì.

Diệp Già Lam phụt một tiếng bật cười.

Ba người đang ngồi đồng thời nhìn qua, vẻ mặt khác nhau.

Diệp Già Lam đưa ly lên nhấp ngụm trà, “Mọi người cứ tiếp tục.”

Monica hồ nghi liếc nhìn cô một cái, một lát sau, cô nàng mới thu lại tầm mắt, “OK.”

Giọng nói vừa chuyển, cô nàng tự hỏi vài giây, thật sự tiếp tục nói.

Diệp Già Lam trước kia không ít lần nhắc tới Đường Ngộ với cô, đại đa số đều là khen anh, đương nhiên cũng có rất ít lần mắng anh là hỗn đản.

Monica là người trong giới thời trang, biết nên nói chuyện thế nào, trước mặt đương sự tất nhiên sẽ chọn cái người đó thích nghe.

Ví như giá trị nhan sắc cao, khí chất tuyệt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng..... Monica chỉ kém điều nói rõ anh hàng to xài tốt không dính người.

Ngắn ngủn vài phút, Monica như mở máy hát, tựa pháo liên châu bắn liên hồi.

Diệp Già Lam lúc này đã uống được hai chén nước trà, cô bị những lời đó của Monica làm cho mặt đỏ tai hồng, thậm chí hoài nghi những lời này có phải mình từng nói thật không nữa.

Đại khái ý tứ cũng không khác lắm, nhưng lại giống như bị Monica khoa trương lên thêm mấy lần ấy.

Cảm giác buồn bực của Diệp Minh Húc ở phía đối diện đã sớm bị hạ gục, dù sao cũng là đứa nhỏ mà, tính cách cậu lại rộng rãi thân thiện, dăm ba câu đã gia nhập với Monica vào đội ngũ phóng đại.

Vì thế phòng to như vậy có bốn người, thì đã có hai cái ngời vừa thuật lại lời cô từng nói vừa góp thêm tí gió vào.

Hai người đều là người hoạt ngôn, ở đối diện miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt.

Đương sự lại rất bình tĩnh, thấy ly của Diệp Già Lam đã rỗng không, lại không chút để ý rót thêm cho cô một ly.

Diệp Già Lam nhìn theo bàn tay khớp xương rõ ràng của anh hướng lên, khoe miệng người đàn ông nửa câu, cười như không cười nhìn cô một cái.

Vẻ mặt kia phảng phất đang nói: Nhìn không ra anh trong mắt em lại tốt như vậy đấy.

Monica và Diệp Minh Húc còn ở kẻ xướng người hoạ, Diệp Già Lam bị công khai xử tội, cho dù không phải chuyện gì mất mặt, nhưng lại xét trên người da mặt mỏng như cô, cũng vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Vừa lúc mới uống không ít trà, bụng cũng phát trướng, cô tìm lý do đứng dậy, “Tui đi toilet một chút.”

Diệp Minh Húc nhìn mặt cô đỏ hồng, “honey, chị thẹn thùng ư?”

Diệp Già Lam không giải thích gì, kéo tay áo Đường Ngô, nhỏ giọng nói: “Anh đứng lên, cho em ra ngoài.”

Mới vừa nói xong, Đường Ngô đã đứng dậy, lúc Diệp Già Lam đi qua bên người anh, mùi hương trên tóc nhẹ nhàng tỏa ra, mùi rất nhạt.

Tâm thần lâng lâng, lông mi hơi rũ, nhìn cô lộ ra vành tai đỏ hồng, ạn vốn muốn đưa tay chạm vào một chút, may mà nhớ đến đối diện còn hai cái bóng đèn siêu bự nữa, tay anh mới vừa nâng lên lại phải thu trở về, ngược lại đưa áo khoác đưa cho Diệp Già Lam, “Bên ngoài lạnh lắm.”

Diệp Già Lam “Ừm” một tiếng, lung tung mặc vào rồi ra khỏi phòng.

Mãi đến khi cửa đóng lại lần nữa, Đường Ngô mới lại ngồi xuống, thấy Diệp Minh Húc nhìn theo tới cửa, ánh mắt hơi hơi híp lại

Tiếng "Honey" vừa rời của Diệp Minh Húc, nghe sao anh cũng thấy không thoải mái.

Người làm anh không thoải mái lại không hề có phát hiện, cười tủm tỉm chuyển tầm mắt về, “Chúng ta tiếp tục.”

Vừa rời lúc nói chuyện phiếm, cậu đã đem Đường Ngô từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

Đồng hồ là bản limited của một nhãn hiệu nổi danh, quần áo là hàng cao cấp định chế, ngay cả chiếc nhẫn trên tay kia thoạt nhìn cũng thấy rõ giá trị xa xỉ.

Giống như so với những gì Diệp Già Lam nói, anh càng có tiền hơn.

Vừa đẹp trai, vừa có tiền còn có khí chất.

Diệp Minh Húc hoàn toàn phục, cậu lại gắp khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, “Anh rể.....”

Đuôi lông mày Đường Ngô hơi nhíu, khẽ liếc mắt một cái, đột nhiên lại cảm thấy cậu em vợ ở đối diện thật thuận mắt.

Diệp Minh Húc: “Tiếng Anh của anh thật tốt.”

Vừa rồi toàn bộ quá trình Monica toàn dùng tiếng Anh để giao lưu, ngay cả ngữ tốc cũng không cố tình thả chậm, kết quả anh lại nghe hiểu cả.

Monica cũng phối hợp dựng cái ngón tay cái, thuận miệng hỏi: “Học đại học có phải ở nước ngoài không?”

Dừng nửa giây, cô nàng lại hỏi: “Nếu không thì là trước kia sống ở nước ngoài ư?”

Còn có một khả năng khác, đó chính là học bá đơn thuần, ngoại ngữ cũng học được quá tuyệt.

Monica còn chưa kịp hỏi ra, Đường Ngô đã lên tiếng, “Trước kia có sống ở nước ngoài, đại học cũng học ở nước Mỹ.”

“Có tiện cho hỏi một chút là trường đại học nào không?”

Diệp Già Lam trước kia không nói với cô nàng.

Đường Ngô còn chưa nói, Diệp Minh Húc lại kích động đập bàn một cái, “Cái này mà chị cũng không biết à, đại học California học bá!”

Monica: “.....”

Cô nàng lại nhìn Đường Ngô, sau đó đứng dậy, lui lại mấy mét, “Anh.....Có từng đeo kính không?”

Cách khá xa thì nhìn lại càng giống, trong đầu Monica hiện lên cái gì, bừng tỉnh đại ngộ vỗ vỗ ót, “Tôi bảo sao lại thấy anh quen thế..... Có một năm tôi cùng Diệp đến trường của anh, lúc qua tòa nhà thực nghiệm thì thấy anh đó!”

Đường Ngô vốn đang muốn rót thêm nước vào ly của Diệp Già Lam, kết quả nghe cô nàng nói như vậy, tay mới vừa đụng tới ấm trà liền dừng lại, anh nâng mắt, đáy mắt rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Khi nào cơ?”

Monica chậm rì rì quay lại, “Để tôi nhớ lại đã.....”

Diệp Minh Húc rõ ràng cũng không ngờ Monica thật sự từng gặp Đường Ngô, miệng mở lớn, cảm cơ hồ đều muốn rớt xuống dưới.

Bên này Monica suy nghĩ ước chừng nửa phút, sau đó mới “Ồ” một tiếng, “4-5 năm trước đi.”

Diệp Minh Húc lập tức tiếp lời, “Chị em khi đó độc thân mà.”

“Đúng vậy, nên chị em mới kêu chị cùng cô ấy đến đại học California một chuyến. Tôi cho rằng cô ấy có hẹn với ai đó, kết quả cả tối hôm đó chả gặp được ai, tôi với Diệp ở dưới lầu tòa nhà thực nghiệm y khoa đợi mấy cái tiếng liền, mùa đông đó, tuy cũng không tính là quá lạnh, nhưng chờ lâu như vậy, hôm sau Diệp lại phải lên máy bay, tôi sợ cô ấy chịu không nổi, mới vừa khuyên cô ấy về thì anh đi ra.”

Monica giơ tay chỉ chỉ Đường Ngô, như là đột nhiên suy nghĩ cẩn thận ra cái gì, “Hóa ra Diệp khi đó đã có ý với anh rồi nha.”

Vẻ mặt hai người đối diện cực kỳ đồng nhất, trợn mắt há hốc mồm không hẹn mà cùng nghẹn lời.

Đường Ngô lại không giống hai người bọn họ, anh thật sự không trợn mắt há hốc mồm, chỉ là hơi hơi nhấp môi dưới, trầm mặc không nói.

Mùa đông nước Mỹ như thế nào anh cũng biết, tựa như Monica nói vậy, tuy rằng không thể so với độ ẩm thấp ở Bắc Thành, nhưng đến ban đêm gió cũng rất lạnh..... Đường Ngô thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh Diệp Già Lam ở dưới tòa nhà thực nghiệm run bần bật.

Ngực anh như bị đổ vả đồng băng, giơ tay tháo một nút cổ áo mới có thể hít thở được.

Monica thấy rõ toàn bộ quá trình biến hóa trên nét mặt Đường Ngô, cô nàng nhìn chăm chăm mặt người đàn ông, ngón tay đem cuộn sóng tóc quấn gợn lên vài vòng, “Nhưng mà, Diệp theo đuổi anh thế nào vậy?”

Ngón tay Đường Ngô gõ nhẹ lên bàn nhẹ, “Là tôi theo đuổi cô ấy.”

“Cái gì?”

Đường Ngô giương mắt, gằn từng chữ một, lặp lại, “Đường Ngô theo đuổi Diệp Già Lam.”

Lần này, anh dứt khoát thuật lại cả họ lẫn tên một lần.

Monica: “Hai người quen nhau từ trước rồi à?”

“Ừ.”

Monica lúc này dù có trí độn thể nào cũng hiểu rõ, “Anh là mối tình đầu của cô ấy?”

Cô nàng cũng không phải người nhiều chuyện gì, không nắm vấn đề đi hỏi bộn nguyên nhân hai người chia tay, chỉ ý vị thâm trường gật đầu, “Có duyên vạn dặm cũng gặp lại.....”

Diệp Minh Húc sửa đúng nói, “Là ngàn dặm chị ơi.”

(Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ)

Monica mặc kệ cái người bói lông tìm vết kia, cô nàng là một người nước ngoài, biết cái này "lý" đã xem như không tồn tại rồi, thừa dịp Diệp Già Lam không ở đây, nắm chặt thời gian hỏi câu quan trọng sự: “Cái kia..... bác sĩ Đường.”

Đường Ngô nhú mi.

“Anh có hay không anh hay em trai gì không?”

“.....”

Đường Ngô hoàn toàn không ngờ cô nàng sẽ hỏi vấn đề này, sững sốt một hồi mới nói: “Không có.”

Khóe môi Monica ỉu xiu, mắt gục xuống.

Còn chưa kịp tang thương mấy giây, cửa phòng đã bị người đẩy ra.

Diệp Già Lam đẩy cửa đi vào, cô căn bản không ngờ, mình chỉ vào toilet có chút xiu, không khí trong phòng đều đã thay đổi.

Monica vẻ mặt ủ rũ cụp đuôi, Diệp Minh Húc căn chiếc đũa mắt trông mong nhìn cô.

Mà Đường Ngô, hơi hơi nhú mi, thoát nhìn cũng không giống dáng vẻ vừa rồi lúc cô đi ra ngoài.

..... Nên không phải là Monica đem chuyện cô mắng Đường Ngô là tra nam, vương bát đản cũng kể tuốt đó chứ?

Diệp Già Lam trong lòng hoảng hốt, lúc đến bên này, bước chân cũng nhanh hơn, vừa đến bên cạnh bàn, vì đi quá gấp, chân trái vướng vào chân phải, người vấp xuống, may mà Đường Ngô đỡ kịp mới không bị ngã.

“Mọi người..... sao đều không nói thế?”

Từ lúc cô vào cửa, không khí vẫn luôn quỷ dị.

Đến cả Diệp Minh Húc mà cũng an tĩnh như gà ngồi cắn đũa.

Diệp Già Lam càng không hiểu được tình huống, cô hỏi thẳng ngay Đường Ngô, “Hai người bọn họ vừa rồi nói với anh cái gì thế?”

Đường Ngô không đáp, tay từ tay áo cô chuyển xuống dưới, cầm lấy bàn tay lạnh của cô, “Bên ngoài lạnh không?”

Diệp Già Lam lắc đầu, sau đó lại gật đầu, “Có một chút.”

Bên ngoài tuy rằng cũng bật máy sưởi, nhưng so với bên trong cơ bản cũng không thể bằng được, nếu không cô cũng không đến mức vừa ra ngoài một lát tay đã lạnh.

Đường Ngô đem nắm trọn tay cô, lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo tay cô, thậm chí không cần nói bất kì lời dư thừa nào, Diệp Già Lam đều cảm thấy cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng việc này không có nghĩa là cô đã quên vụ vừa rồi, sau khi ngồi xuống lại quay đầu nhìn về phía Đường Ngô, “Có phải nói em nói bậy không?”

Ánh mắt cô sạch sẽ, đen trắng phân minh.

Thời gian phảng phất nháy mắt lại lùi về rất nhiều năm trước kia, Diệp Già Lam cũng thường xuyên nhìn anh như vậy.

Đáy lòng Đường Ngô càng thêm mềm mại, nhớ tới lời Monica mới rồi, hiện tại anh cũng chỉ xót cô.

Thật tốt, dùng hết toàn lực xót cô.

Hầu kết người đàn ông trên dưới lẫn lộn hai, cầm lấy cái ly, uống một ngụm trà.

Diệp Già Lam không kịp ngăn cản, chờ sau khi anh buông chén trà ra mới phản ứng lại — cái ly này, là của cô mà.

Cũng không biết là anh không chú ý hay do cảm thấy không sao cả, nhìn cũng không nhìn lên miệng ly có dính dấu son không hoàn chỉnh, hơi

hơi nghiêng đầu nhỏ giọng đáp: “Nói em thật đẹp.”

Phi.

Diệp Già Lam căn bản không tin, “Vậy sao mọi người lại bày ra vẻ mặt này?”

Giọng hai người đều không lớn, hơn nữa lúc nói chuyện vì để đối phương nghe thấy mới tiến gần rồi chút, nên động tác thoạt nhìn ái muội lại thân mật, Monica thành linh bị rắc cầu lương tắc đầy miệng, bất mãn khụ một tiếng: “Có thể để ý đến tui tui một chút được không?”

Đề tài bị dời đi như thế.

Ánh mắt Đường Ngô nhìn cô hôm nay không thích hợp lắm.

Dịu dàng nhấn chìm người ta, nhưng lại mang theo một loại ham muốn, muốn ăn cô nuốt sạch vào bụng.

Diệp Già Lam như đứng đống lửa, như ngồi đống than, dịch ra bên ngoài, chỉnh lại vị trí, cô cứ cọ tới cọ lui mãi —

Mới vừa cọ ra xa lại bị Đường Ngô túm trở về, túm về sau đó lại cọ ra xa, lặp đi lặp lại, cô hoài nghi cái ghế sắp bị cô cọ tới phát ra tia lửa mất rồi.

Diệp Minh Húc thấy cô lộn xộn, cách một cái bàn cũng không biết cô đang làm gì, vừa gắp đồ ăn vừa quan tâm nói: “Chị, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Kỳ thật anh vốn dĩ muốn hỏi Diệp Già Lam có phải bị trĩ không, nhưng lại suy xét đang trên bàn cơm, mấy từ này ra sẽ bị đánh bẹp nên mới sửa miệng.

Diệp Già Lam không lộn xộn nữa, hàm hàm hồ hồ đáp lại.

Bốn người đều có thói quen ăn uống tốt đẹp, lúc ăn cơm cơ bản không ai nói chuyện, chỉ có tiếng đũa chạm vào chén sứ, và tiếng nhai nuốt thực nhẹ.

Diệp Minh Húc cùng Monica tuy rằng chưa từng ăn món Quảng Đông, nhưng một bàn này cũng hợp khẩu vị hai người.

Sau khi rượu đủ cơm no, Diệp Minh Húc vì ăn đến quá căng, che miệng đánh nấc lên một tiếng.

Đường Ngô ăn không nhiều lắm, giữa buổi còn nhận một cuộc gọi từ bệnh viện.

Lúc này vừa mới ăn xong, di động anh lại rung lên.

Diệp Minh Húc vừa nấc vừa cảm thán, “Anh rể đúng là người bận rộn.....”

Vô nghĩa.

Diệp Già Lam cho cậu một ánh mắt cảnh cáo, lúc Đường Ngô lấy điện thoại ra cô có nhìn tên báo.

Không có ghi chú, chính là một dãy số điện thoại.

Không giống bệnh viện gọi qua.

Lại thấy vẻ mặt Đường Ngô, anh híp mắt lại, sau đó không chút do dự ấn cúp.

Cùng lúc đó, anh đứng dậy, “Anh đi tính tiền.”

Diệp Già Lam cũng vội đứng lên theo, “Vừa lúc em muốn đi WC, tiện đường.”

Hai người đối diện: “.....”

Diệp Già Lam không phải thật sự muốn đi WC, cô chỉ đơn thuần cảm thấy cuộc điện thoại kia có chút không thích hợp.

Không giống điện thoại lừa đảo, cũng không giống kiểu đẩy mạnh tiêu thụ, vì Đường Ngô rõ ràng là nhận ra dãy số ấy.

Diệp Già Lam đi theo sau anh cùng nhau ra cửa, cửa phòng mới vừa đóng lại, cô đã túm chặt tay áo Đường Ngô, “Điện thoại của ai vậy?”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Mới vừa hỏi xong, di động Đường Ngô lại rung lên lên.

Di động anh rõ ràng còn ở trong túi, nhưng Diệp Già Lam như đã đoán được cái gì, sắc mặt càng thêm cổ quái, “Nữ?”

Đường Ngô dờ khóc dờ cười, sờ sờ tóc cô giải thích nói: “Nam.”

“Nam thì anh giấu giếm như thế làm gì?”

Đường Ngô thật sự không có biện pháp, đành phải lấy điện thoại từ trong túi ra, lần này không cúp nữa, trực tiếp ấn nghe.

Bên trong giọng nam “Uy” một tiếng lập tức truyền tới.

Đường Ngô bỏ điện thoại ra xa, cúi đầu hôn một cái lên mặt Diệp Già Lam, “Tin chưa?”

“..... Tin.”

Diệp Già Lam không tiếp tục nghe nội dung, chỉ chỉ hướng toilet, sau đó, tay chân nhẹ nhàng đi về phía cô.

Đường Ngô nhìn cô từng bước đi xa, sau đó, độ cong bên khóe môi anh cũng hạ xuống.

Dãy số này anh đương nhiên nhận ra.

Tuy rằng không lưu trong danh bạ, nhưng anh liếc mắt một cái là nhìn ra.

Là số Từ Chấn.

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Diệp Già Lam chỉ mới gặp Từ Chấn một lần, cho dù nhạy cảm với giọng của người khác, cũng không đủ mức nghe một tiếng “Uy” là có thể đoán được là ai.

Nhưng cô lại cảm thấy không đơn giản như vậy, mãi đến khi vào toilet, vẫn mãi nghĩ người ở đầu kia sẽ là ai.

Không phải Tạ Cảnh Phi, cũng không phải Đường Mộ Bạch.

Bạn bè chung của Diệp Già Lam và Đường Ngô không nhiều lắm, đặc biệt là sau đại học, bạn bè của Đường Ngô cô cơ bản không biết được mấy người, nên trừ 2 người này, nhất thời cô cũng không nghĩ ra ai khác được.

Diệp Già Lam rửa tay trong toilet mất hai phút, tinh tế đến mức để dòng nước cọ vào từng kẽ tay mấy lần liền, lúc đóng vòi nước lại, trong đầu cô lại hiện lên một người.

Từ lúc cuộc điện thoại kia gọi qua, cảm xúc của Đường Ngô đã có biến hóa.

Tuy không phải quá rõ ràng, nhưng Diệp Già Lam dù sao cũng là bác sĩ khoa tâm thần, cho dù chưa lấy được bằng cố vấn tâm lý loại 2, nhưng cũng tinh tế trong việc quan sát sắc mặt người khác.

Huống chi, người này lại là người cô hiểu nhất.

Nên hẳn không phải bạn bè.

Nếu không phải bạn..... vậy cơ bản cũng chỉ còn một người.

Chuyện nên đến sớm hay muộn cũng sẽ đến.

Vẻ mặt Diệp Già Lam lạnh nhạt, lau khô tay rồi rời khỏi toilet.

Cô thất thần, lúc về còn đi quá cửa phòng vài bước, thiếu chút nữa đâm vào người đang đi tới.

Trên người đàn ông mát lạnh dễ ngửi, là mùi hương cô quen thuộc nhất.

Diệp Già Lam cũng không bối rối, đôi tay thuận thế nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, trên đỉnh đầu giọng nam vang lên, “Sao vậy?”

Cô thuận miệng tìm lý do: “Mệt quá.”

“Ừm,” Đường Ngô giương mắt quét cửa phòng bao, rõ ràng không phải phòng hai người vừa ăn, dáng vẻ tâm sự nặng nề của Diệp Già Lam vừa rồi anh cũng không phải không phát hiện, chẳng qua cũng không vạch trần cô, theo lời cô, nhẹ giọng nói, “Về bệnh viện vẫn có thể ngủ một lát.”

Diệp Già Lam gật đầu, không lên tiếng.

Đường Ngô đoán được đại khái cô đã biết gì rồi, giơ tay vỗ lên lưng cô trấn an tính, “Anh có chút việc, lát nữa tự về bệnh viện được không?”

Diệp Già Lam vẫn gật đầu.

Hôm nay cô quá an tĩnh, Đường Ngô lại có chút không thích ứng.

Anh cong môi cười một cái, hơi hơi kéo khoảng cách, nửa cúi đầu nhìn cô, “Sao không hỏi anh là chuyện gì?”

Diệp Già Lam bị anh hỏi, khóe môi cứng lại cũng không nghĩ ra nên nói gì, nhưng cô cũng không để ý tới mệt, giơ tay đánh một cái lên ngực anh.

Nói như thế cô là mụ vợ già ý.

Diệp Già Lam trừng mắt liếc anh một cái, “Em về trước, anh đi sớm về sớm.”

“Được.”

Đường Ngô nhìn chăm chăm cô vài giây, nhìn Diệp Già Lam xoay người, sau đó lúc cô nhắc chân muốn trở về, anh đột nhiên lại ôm cô từ phía sau, “Trong khoảng thời gian này tìm lúc đổi ca với bác sĩ khác đi.”

Diệp Già Lam dừng chân, “Làm gì?”

“Lấy chút thời gian kết hôn.”

Khóe môi Diệp Già Lam nhẹ cong, đáy mắt ánh sáng lóe lên, long lanh có chút lóa mắt.

Cô còn chưa chính diện đáp ứng, người nọ lại thấp thấp bên tai nói: “Sau đó đi tuần trăng mật.”

Khóe môi Diệp Già Lam hoàn toàn cong lên.

Cô nói có thể, rồi từ trong lòng Đường Ngô chui ra, người phía sau tựa hồ thấp giọng cười, cô không để ý, cũng không quay đầu lại.

Bước nhanh trở về phòng bao.

Hai người trong phòng vẫn dựa vào ghế, song song cầm di động chơi game, vừa chơi, vừa đổi nhau.

Diệp Già Lam không đóng cửa, chỉ bấm tay ở ván cửa nhẹ nói, “Đi thôi.”

“honey, chị chờ vài phút, đánh xong một ván này là được rồi!”

Diệp Minh Húc nói còn đưa tay ra, lấy viên kẹo bạc hà trên bàn ném âu cho cô, “Chị ăn tạm viên kẹo đi.”

Diệp Già Lam tiếp được, dựa vào khung cửa cúi đầu nhìn viên kẹo kia mấy lần, sau đó bóc vỏ bỏ vào miệng, “Vừa rồi trước mặt anh ấy em gọi chị thế nào?”

“Ai cơ?” Diệp Minh Húc vẫn chơi game, hiển nhiên trí lực không đủ, phản ứng một hồi lâu mới “Nga” đáp, “Chị nói anh rě em ý ạ..... Gọi honey á.....”

Lần này mới vừa nói xong, còn chưa đến hai giây, đầu cậu đã ăn một đấm, “Diệp Minh Húc cái đồng đội heo này, lại game over rồi!”

Trước kia Monica có bạn trai là người Trung Quốc, nên cô nàng hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ hiểu chút văn vẻ, những lời này dùng tiếng Trung nói ra, cả câu khí tràng cũng mạnh hơn không ít.

Diệp Minh Húc lập tức che gáy đứng dậy.

Monica có vẻ thật sự bị đồng đội heo này chọc giận rồi, lại về tiếng mẹ đẻ mắng cậu nhóc, “Còn anh rě.....Vừa rồi nhóc không phát hiện ánh mắt của anh rě nhóc lúc nghe nhóc gọi ‘honey’ à?”

Diệp Già Lam: “.....”

Cô cũng không phát hiện, nhưng cô có thể tưởng tượng đến.

Monica cao 1m75, lại đi giày cao gót, đứng cạnh Diệp Minh Húc không cách biệt lắm, giơ tay là có thể trực tiếp chọc vào trán cậu, “Chị thấy

anh ấy đã muốn đem đầu nhóc chặt xuống rồi đấy, sau đó xem thử cấu tạo thế nào, lại dám ở trước mặt anh ấy gọi người yêu người ta là honeyhoney.”

Diệp Già Lam nghe tâm phục khẩu phục, không nhin được vổ vổ tay, “Sâu sắc.”

Diệp Minh Húc: “.....”

Hèn gì cậu cảm thấy sau khi gọi honey, độ ấm trong phòng hình như bị giảm xuống.

Diệp Minh Húc cuống quít hỏi: “Ha..... Chị, anh rể em là bác sĩ khoa nào ạ?”

“Khoa giải phẫu thần kinh.”

“May quá.....”

May mà không phải khoa não.

Diệp Minh Húc mới vừa vổ vổ ngực, lại nghe thấy Diệp Già Lam bỏ thêm một câu, “Phẫu thuật não cũng làm không ít.”

“.....”

Nói xong, thấy hai người đều mặc xong áo khoác rồi, Diệp Già Lam xoay người ra cửa.

Diệp Minh Húc theo sát tới, “Chị.....”

Còn không kịp nói hết lời, cửa phòng nghiêng phía đối diện đã mở ra, lúc người bên trong đi ra, Diệp Già Lam dừng bước chân.

Phó Đồng bị một người đàn ông ôm đi ra, phản ứng không khác cô lắm, vừa thấy cô thì nụ cười trên mặt không được nở nổi nữa.

Tầm mắt Diệp Già Lam dừng trên người cô ta vài giây, liếc mắt một cái nhìn người đàn ông trung niên anh tuấn kia một cái liền thu về, cô không định để ý đến bọn họ, muốn trực tiếp rời đi.

Đi ra ngoài còn chưa tới hai bước, giọng Monica phía sau đã vang lên, “Oan gia ngõ hẹp.”

Thành ngữ đầu tiên của cô nàng khi tới Trung Quốc cố hiển cho Phó Đồng.

Hai người rõ ràng nhìn nhau không vừa mắt, còn tặng nhau cái nhìn cực kì xem thường.

Diệp Già Lam đành phải dừng lại, quay đầu nhìn hai người.

Monica trên cao liếc Phó Đồng, “Xem ra có người bản tính hồ ly tinh phỏng chừng sửa không nổi.....”

Cô nàng cũng lười cùng loại người này lãng phí miệng lưỡi, mắt trợn trắng đi qua bọn họ.

Chờ đi được vài bước, Diệp Minh Húc không vững vàng quay đầu nhìn theo, không phát hiện hai người kia đã theo kịp, mới bất quá hỏi: “Chị, chị quen cô ta sao?”

Tiếng “Chị” của cậu không chỉ rõ ai, trực tiếp làm cho hai người không hẹn mà cùng lên tiếng.

Sau khi đáp xong, hai người lại nhìn nhau, vẻ mặt không thể tin nổi.

Diệp Già Lam mở miệng trước, “Cậu nói trước đi.”

Monica không chút giông dãi, đi thẳng vào vấn đề nói, “Lúc trước không phải tớ có bạn trai người Trung Quốc sao..... Chia tay chính là vì ả ta đó.”

Diệp Già Lam chỉ biết chia tay là do kẻ kia ngoại tình lãng nhãng nhưng lại không ngờ đối tượng lại là Phó Đồng.

Cho nên nói thế giới thật kỳ diệu.

Qua mấy năm, Monica nhắc tới vẫn mang vẻ mặt phẫn uất, ngữ tốc cũng nhanh hơn không ít, “Năm ấy là do hội lưu học sinh Trung Quốc tụ tập, có thể là do rượu vào nên hai kẻ đó mới đi lăn giường.”

Monica nói “Sách” một tiếng, “Đàn ông quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.”

Diệp Minh Húc: “Chị, ngay trước mặt em mà nói mấy lời này có ổn không đó?”

“Trừ nhóc.”

Dừng một chút, Monica quay đầu nhìn về phía Diệp Già Lam, lại bồi thêm một câu, “Còn có bác sĩ Đường nhà các người.”

Diệp Già Lam thật ra không cảm thấy cô nàng nói sai, Diệp Minh Húc vốn nghi ngờ khi thấy cô nàng bổ hai câu cũng cảm thấy mỹ mãn.

Không quá vài giây, Monica lại như nhớ ra cái gì, ôm lấy bả vai Diệp Già Lam, “Đúng rồi Diệp, ả kia và bạn trai cậu học chung đại học.”

Diệp Già Lam: “.....”

Bọn họ thật đúng là có duyên phận.

“Kỳ quái, trong trường học có bạn trai cậu chất lượng tốt như vậy, sao ả ta lại nhịn không xuống tay được nhỉ.”

“.....”

Ha hả.

Không chừng ở đại học còn nhấp nháy với Đường Ngô không ít đâu.

Người kia thế mà nửa chữ cũng chưa từng nói qua với cô.

Diệp Già Lam lấy di động ra, nhắn tin cho Đường Ngô, 【 bác sĩ Đường vạn người mê ơi, đại học nhận được nhiều thư tình không thể? 】

-

Lúc Đường Ngô nhận được tin này, là khi anh đẩy cửa quán cà phê đi vào.

Lập tức có nhân viên tạp vụ chào đón, sau khi nghe anh nói có người chờ, gật đầu mỉm cười, đưa anh lên lầu hai.

Thời gian ăn trưa vẫn chưa hết, nên người trong quán cà phê không nhiều lắm, đặc biệt là lầu hai, không gian vô cùng thanh tịnh.

Đường Ngô chỉ đơn giản nhìn nội dung tin nhắn, sau khi nhân viên phục vụ đưa đến một góc bàn, ạn mới rep lại: 【 em nói xem trước kia em nhận được bao nhiêu. 】

Mới vừa về quay ra, nhân viên phục vụ đã lễ phép nói: “Hai vị chậm rãi dùng ạ.”

Đường Ngô liếc nhìn cô một cái, “Cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ là nữ sinh viên làm bán thời gian, sau khi gặp ánh mắt anh thì cuống quýt thu hồi tầm mắt, bước nhanh xuống lầu.

Sau khi tiếng bước chân tản ra, lầu hai lại nhanh chóng khôi phục thanh tịnh.

Đường Ngô đợi nửa phút tin nhắn cũng không chờ đến, lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, “Nói đi.”

Giọng điệu và biểu cảm của anh đều lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức khiến ánh mắt Từ Chấn cũng phải lạnh xuống, “Con cùng.....”

Nói còn chưa dứt lời, đáy mắt Đường Ngô đã dâng lên vài phần trào phúng, “Chuẩn bị kết hôn.”

“Tiểu Ngô.....”

Ý trào phúng trong đáy mắt Đường Ngô càng tăng.

Anh cũng không nói lời nào, cứ như vậy nửa cười nửa không nhìn người đối diện.

Lời tới bên môi Từ Chấn lại nghẹn lại, mắc trong cổ họng, hồi lâu chuyển thành một tiếng thở dài, “Hai đứa không hợp đâu.”

Ánh mắt Đường Ngô không thay đổi, khóe môi lại câu lên, lần này anh bật cười: “Ông có tư cách gì nói chúng tôi không thích hợp?”

Từ Chấn nhìn chăm chăm gương mặt này, càng không biết nên mở miệng thế nào.

Đường Ngô tuy rằng từ nhỏ đến lớn đều không tính là phản nghịch, nhưng căn bản cũng chưa từng nghe ông nói.

Thời gian hai cha con ở chung ít lại càng ít, lúc Đường Ngô còn nhỏ, Từ Chấn không biết thu liễm, thường đi xuyên đêm không về ngủ; sau khi trưởng thành, người không về nhà lại thành Đường Ngô.

So với nhà, Đường Ngô càng thích ở Đường gia hơn.

Ở chung không nhiều, hơn nữa do chuyện của Đường Dung, tình cảm của hai người càng không nổi.

Trong không thời gian này, Từ Chấn gọi cho Đường Ngô mấy chục lần, anh đều cố ý không tiếp.

Hôm nay vất vả nhận một lần, thế mà lại bảo với ông là sắp cùng em gái người phụ nữ kia kết hôn.

Từ Chấn đối Đường Ngô nhiều ít vẫn có hổ thẹn, nên trước mặt anh luôn có loại cảm giác không dám ngẩng đầu, giọng ông ta cũng thấp hèn đi không ít, tư thế gượng ép như cầu xin, “Tiểu Ngô, con có muốn suy xét lại không.....”

“Cảm thấy thực có lỗi với chị Dư Oánh?”

Từ Chấn ngơ ngẩn.

Đường Ngô nửa người hơi nghiêng về trước, “Nên cũng không muốn thấy cô ấy?”

Ánh mắt Từ Chấn ngẩn ra, lập tức như mất đi giọng nói.

“Vậy thì dễ lắm,” Đường Ngô giơ tay bỏ thêm khối đường vào ly cà phê, “Dù sao tôi cũng không định đưa cô ấy đi gặp ông.”

Bàn tay Từ Chấn đặt dưới bàn siết chặt, vì nắm quá chặt nên có chút run run.

Viên đường hòa vào cà phê, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu, Đường Ngô lại bỏ thêm một khối nữa, “Ông yên tâm, chỗ có ông thì sẽ không có cô ấy.”

Từ Chấn căng mắt nhìn anh, “Tiểu Ngô, ý con là gì?”

Đường Ngô không nhìn ông, tầm mắt anh dừng ở viên đường đang dần dần tan ra kia, dường như căn bản không để ý lời ông nói, tự lên tiếng, “Cô ấy nhìn thấy ông cũng sẽ không vui.”

Người đối diện trầm mặc.

Đường Ngô cũng không lên tiếng, mãi đến khi thấy viên đường thứ 2 đã tan sạch, anh mới đứng dậy, “Nói nhiều như vậy, nếu còn không được —”

Anh kéo ghế dựa ra, vì không dùng nhiều sức nên tiếng cũng không lớn, “Vậy thì cắt đứt đi.”

Từ Chấn cho rằng anh rốt cuộc chịu lui một bước, còn chưa kịp vui vẻ, ngay sau đó lại nghe anh lạnh nhạt nói: “Ông và tôi.”

Đường Ngô nói đã đủ rõ ràng.

Từ Chấn sững sốt một hồi lâu, lúc phản ứng lại còn cảm thấy Đường Ngô nói giỡn, nâng môi miễn cưỡng cười một cái, “Tiểu Ngô, chuyện này không thể tùy tiện nói giỡn đâu.”

“Không nói giỡn,” Đường Ngô cúi đầu chỉnh cổ tay áo, anh không phải người nôn nóng, lúc cúi đầu có vẻ tùy ý, “Tuy rằng anh Phó Yến nói luật không có mấy mục về chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con này, nhưng thử một lần cũng chẳng sao, lỡ đâu có ngày được thì sao?”

Anh rất hiếm khi nói nhiều với Từ Chấn như vậy, nói nhiều khát nước, hơn nữa còn phản cảm.

“Còn có,” Đường Ngô giương mắt nhìn ông, “Đừng gọi tôi là Tiểu Ngô.”

Từ Chấn vẫn đắm chìm trong câu nói của anh kia chưa phục hồi tinh thần, Đường Ngô không thèm để ý, thu hồi tầm mắt, lúc nhắc chân đi qua bên cạnh ông ta, mới tạm dừng hai giây, “Ngài cũng xứng sao?”

Hiếm có một lần anh dùng kính ngữ, vậy mà lại là dưới tình huống như vậy.

Nói xong không đợi ông ta lại mở miệng, Đường Ngô nhắc chân đi xuống lầu.

Trong mắt Đường Ngô, xứng hô thân mật như vậy, trước nay chỉ có những người thực sự thân cận mới xứng dùng.

Từ Chấn không phải.

Trước kia không phải, về sau cũng vĩnh viễn không có khả năng.

Giữa ông ta và Đường Ngô, trừ mối quan hệ huyết thống ràng buộc ở ngoài, cũng chả còn quan hệ nào khác.

Đường Ngô đi một đường, đầu cũng không quay lại, tới cửa quán cà phê, anh nhìn di động.

Trên màn hình là tin nhắn Diệp Già Lam rep lại, 【 cũng mười mấy cái. 】

Cô nói cô nhận mười mấy cái.

Đường Ngô cười một cái, cũng đáp lại, 【 anh cũng là mười mấy. 】

Công bằng.

Diệp Già Lam lại không tin, lập tức nghi ngờ nhắn: 【 em không tin. 】

Đường Ngô nhìn chăm chăm mấy chữ, nội tâm đang chìm dưới đáy biển bỗng được bay lên, rốt cuộc có thể thấy được ánh mặt trời.

Diệp Già Lam đương nhiên sẽ không tin.

Đường Ngô cũng không tin.

Đáp án đúng nhất, đến chính anh cũng chả biết.

Nữ sinh từng thổ lộ với anh không ít, cao lùn béo gầy, gái ta gái tây, anh nhớ không nổi.

Mấy người râu ria đó, anh không đếm, cũng chẳng có tâm tư nói gì.

Với anh mà nói, còn không bằng đ8 với Phó Yến và Kỳ Hàn Thanh.

Diệp Già Lam bên kia không có động tĩnh.

Đường Ngô mở cửa lên xe, cột kỹ đai an toàn rồi mới lại hỏi cô một câu: 【 sao lại hỏi về cái này thế? 】

【 thấy bạn đại học của anh. 】

Đường Ngô không đoán được là Phó Đồng, hỏi câu là ai xong buông di động, khởi xe đi về hướng bệnh viện.

Mười phút sau, Đường Ngô dừng xe dưới bãi đỗ ngầm thì thấy Diệp Già Lam rep: 【 Phó Đồng tiểu thư. 】

Đường Ngô: “.....”

Anh làm bộ không nhìn thấy, khóa xe xong đi thang máy lên văn phòng lầu bốn.

Trùng hợp gặp Diệp Già Lam buổi chiều không có việc gì, lúc này lại không mệt nhọc, nên hoàn toàn không có ý bỏ qua, lại gửi một đồng tin

nhấn qua: 【 thật không ngờ anh và cô ấy lại là bạn cùng trường. 】

【 có phải cô ấy lại bày tỏ với anh không? 】

【 Đường Ngô anh không thể không nói lời nào. 】

【 anh còn không để ý tới em phải không? 】

【 trước nay anh chưa từng đối xử với em như thế này. 】

.....

Đường Ngô không ngờ mình ở trong thang máy nói chuyện vài câu với đồng nghiệp, lúc về văn phòng, mở di động ra lại thấy WeChat bị Diệp Già Lam oanh tạc.

Anh gửi một chuỗi dấu ba chấm qua.

Sau đó lại bỏ thêm ba chữ: 【 anh không có. 】

Lúc này biến thành Diệp Già Lam không để ý tới anh nữa

Đường Ngô cho rằng cô ngủ rồi, cũng không nhắn nữa, đóng giao diện trò chuyện với Diệp Già Lam lại.

Văn phòng có một bác sĩ khác đang nghỉ trưa, ghé lên trên bàn ngủ rồi, tiếng ngáy rung cả trời.

Đường Ngô rót chén nước uống, uống được một nửa; anh mở nhóm WeChat ra gửi tin nhắn: 【 Anh @PhóYến, anh có nhận án đoạn tuyệt quan hệ máu mủ không? 】

Cách vài phút, người kia rep: 【 nhận, nhưng loại án này pháp luật cơ bản không muốn thụ lí, trên cơ bản thụ lí cuối cùng cũng chỉ có thể giải hòa. 】

Phó Yến: 【 đoạn không được, pháp luật quốc gia của chúng ta không kiểu này. 】

Đường Ngô trước đó có hỏi với anh mấy câu, nên đáp án này là trong dự kiến, anh rep lại một chữ "Được", mới vừa định dừng cuộc nói chuyện phiếm này, người nọ lại hỏi: 【 muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con? 】

Anh cũng không kiêng dè: 【 Vâng. 】

Đường Mộ Bạch: 【 Ông ta lại làm gì cháu? 】

Đường Ngô: 【 không đồng ý cho bọn cháu kết hôn. 】

Mấy người trong nhóm cơ bản đều biết nguyên nhân, cũng không ai hỏi rõ.

Nửa phút sau, Phó Yến: 【 tra nam. 】

Mới vừa gửi xong chưa được bao lâu, Đường Mộ Bạch liền ý vị không rõ mà rep: 【 Phó luật sư, suốt ngày bị mấy cô gái nhỏ mắng là tra nam, thật vất vả mới có cơ hội mắng người khác là tra nam một lần, thích không? 】

Phó Yến: 【 Ông so với tôi có tốt hơn sao? 】

Làm luật sư ấy mà, am hiểu nhất là giết người không thấy máu.

Đường Mộ Bạch căn bản không phải đối thủ của anh, nên cũng lời mở màn, tìm cơ có người bệnh rồi lặn luôn.

Phó Yến cũng không phải người rảnh rỗi, hàn huyên không được vài câu, đã bị một cuộc điện thoại gọi đi.

Giữa trưa gần 2 giờ, vẫn thời gian nghỉ trưa, trong nhóm lại khôi phục sự an tĩnh.

Đường Ngô cũng không định nghỉ ngơi, mở ra máy tính nhìn mấy tấm ảnh CT.

Đồng hồ chỉ hai giờ, chuông báo trong văn phòng vang lên.

Còn chưa tới hai giờ, lại bị anh tắt đi.

Cùng thời gian, cách vách, Diệp Già Lam cũng bị chuông báo đánh thức, cô lại không tắt chuông báo, xoa xoa đôi mắt, sau khi thanh tỉnh vài giờ lại nhìn di động.

Đường Ngô có mấy tin gửi qua.

Còn có một tin không có ghi chú: 【 buổi tối gặp mặt đi. 】

Cô đang tự hỏi là ai gửi thì ngay giây tiếp theo, người nọ lại gửi thêm một cái: 【 Phó Đồng. 】

-

Buổi tối Đường Ngô phải trực ban, nhưng Diệp Già Lam không cần, ca của cô sáng mai mới bắt đầu.

Sau khi lấy cơm tối từ nhà ăn cho anh, Diệp Già Lam vẫn đến chỗ Phó Đồng hẹn cô.

Phó Đồng không giống cô, thích sống động cùng náo nhiệt, nên chỗ gặp mặt cũng hẹn ở một quán bar.

Diệp Già Lam gần tám giờ đến, trên bàn của Phó Đồng đã có mấy lon bia.

Tất cả đều đã mở, hoặc đã hết sạch, hoặc còn một nửa.

Vì chất lượng không khí ở quán bar không tính là tốt, nên ngược khiến mùi rượu trên người Phó Đồng che dấu đi không ít.

Diệp Già Lam ngồi xuống đối diện, vào thẳng chủ đề: “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Phó Đồng ngồi trên sô pha, giống như căn bản không nghe thấy tiếng cô, một chút phản ứng cũng không có.

Diệp Già Lam chỉ có thể nâng cao âm lượng nói lại một lần.

Đối phương lúc này mới ngẩng đầu liếc cô một cái, má cô nàng ửng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn thanh tỉnh.

Hắn là còn chưa uống say.

Diệp Già Lam mới vừa có phán đoán này, Phó Đồng đã chống sô pha ngồi dậy, “Cậu đã đến rồi a.....”

Cô nàng hẳn là cũng sợ Diệp Già Lam nghe không rõ, tới ngồi gần hơn một chút.

Ít nhất Diệp Già Lam cho là như vậy.

Mãi đến khi cô nàng càng dựa càng gần, đôi mắt trợn to, đánh giá Diệp Già Lam từ đầu đến chân tỉ mỉ một lần, “Vẫn không nhìn ra rốt cuộc cậu hơn người khác ở điểm nào.”

Diệp Già Lam dịch ra một chút.

Cô không thích mùi rượu, càng không thích mùi rượu trên người Phó Đồng.

Phó Đồng không thèm để ý, nửa người trên hơi hơi ngửa ra sau, một tay chống lên bàn, vẫn nhìn cô không chớp mắt, “Cậu biết vì sao Monica

không thích thấy tôi không?”

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Phó Đồng cũng không muốn nghe cô nói, tự nói: “Bởi vì tôi đoạt bạn trai cô ta.”

Khóe môi Diệp Già Lam câu lên, hiện vẻ trào phúng.

Cô biết tính cách của Monica.

So với lí do “Bị Phó Đồng đoạt đàn ông”, cô cảm thấy “Không cần người đàn ông bị kẻ khác chạm qua” mới phù hợp với Monica.

Nhưng Phó Đồng hiển nhiên không nghĩ vậy, cô ả còn cảm thấy mỉa mai của mình quá lớn, lại nói tiếp vẫn mang vẻ đắc chí: “Kỳ thật lần đó lúc lưu học sinh tự hội, tôi không phải muốn ngủ với bạn trai cô nàg.....”

Diệp Già Lam mặt vô cảm nhìn cô ta, “Muốn ngủ với bạn trai tôi phải không?”

Phó Đồng cười cười, không phủ nhận.

“Cậu cũng biết, mặc kệ ở trong nước có nhiều người bảo thủ, ra nước ngoài rồi đều cởi mở như nhau cả.”

“Lần đó tụ tập, rượu cũng không ít, khả năng còn có người đục nước béo cò đi hạ dục.....”

“Diệp Già Lam, cậu biết cái ly bị hạ dục là ai uống không?”

Diệp Già Lam không đáp, ngón tay siết chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay, truyền đến cơn đau.

“Là Đường Ngô uống.”

Phó Đồng càng nói đôi mắt càng sáng, kéo lại chai bia, sau đó đem nửa chai còn lại một hơi cạn sạch, “Lúc ấy tôi cho rằng tôi khẳng định có thể ngủ với anh ấy rồi.”

Diệp Già Lam mở một chai bia.

“Kết quả không biết anh ấy gọi điện cho một học trưởng lúc nào, lúc saps thành chuyện đến nơi, học trưởng kia lại đến, thế là hỏng chuyện của tôi.....”

Phó Đồng thở dài, tựa hồ đối với chuyện nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim thế này vẫn mãi canh cánh trong lòng.

Ngón tay Diệp Già Lam cọ nhẹ trên chai bia.

Mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài nhiệt độ không khí âm mười mấy độ, nhưng Phó Đồng lại gọi đồ lạnh.

Phó Đồng lấy móng tay nhẹ quất lên gương mặt, “Thật đáng tiếc..... Học trưởng kia lại bị tôi theo đuổi.....”

Đây là điển hình đã ăn trong chén lại nhìn trong nồi, chẳng biết xấu hổ.

Diệp Già Lam cong môi dưới, sau đó nắm kia chai bia lạnh, hất về phía mặt Phó Đồng.

Phó Đồng căn bản không dự đoán được cô sẽ đột nhiên làm như vậy, không hề đề phòng, bị cô đổ đầy đầu đầy cổ.

Bọt bia nổi rất nhanh, tan cũng mau.

Trên đầu Phó Đồng có từng đám bọt bia thật nhỏ thi nhau vỡ, tính tình của cô ta cũng lập tức phát hỏa lên, thét chói tai đẩy ra tóc, “Cậu làm cái gì vậy?”

“Nếu thích đoạt bạn trai người khác như vậy, vậy sớm nên chuẩn bị tốt việc bị hất nước chứa.”

Diệp Già Lam đứng lên, vừa muốn đi đã bị Phó Đồng lại kéo lấy cánh tay, “Đứng lại..... Hắt xì.”

Diệp Già Lam thật sự đứng lại.

Trên tay Phó Đồng đại khái cũng dính vào bia, lúc chộp lấy cổ tay cô còn dính một ít chất lỏng lạnh lẽo, Diệp Già Lam nhú nhú mày, rút tay về, quay đầu nhìn cô ta.

Phó Đồng tóc ướt bết lại dính vào da đầu, trên quần áo cũng dính không ít bia, cả người đều tản ra một mùi hương kỳ quái, cả người thoát nhìn chật vật bất kham.

Vẻ mặt cô ta càng thêm tối tăm, Diệp Già Lam hoài nghi giây tiếp theo cô ta sẽ chửi ầm lên, kết quả ập ủ hơn nửa phút, bão táp bình tĩnh qua đi, cô ta nhìn về phía sau cô: “..... Học trưởng?”

Ánh mắt cô ta hốt hoảng, rõ ràng chân tay có chút luống cuống.

Diệp Già Lam theo bản năng quay đầu nhìn ra sau.

Trái qua chuyện vừa rồi, tuy rằng quán bar náo nhiệt, nhưng vẫn có mấy chú ý tới bàn các cô.

Người đàn ông được Phó Đồng gọi là “Học trưởng” nhẹ dựa vào quầy bar, ly rượu rỗng bị anh ta tùy tay ném sang một bên.

Sau đó, anh ta nhắc chân đi tới.

Phó Đồng nhấp khước môi, “Học trưởng, anh cũng ở đây.....”

“Tôi nói chuyện.”

Người đàn ông ý vị thâm trường đánh giá cô ta một cái, sau đó lại như có như không liếc nhìn Diệp Già Lam, “Học muội, phòng làm việc của em không ai nói cho em biết hợp đồng xảy ra vấn đề, toà án hiện đang tra sao?”

“..... vấn đề gì?”

“Vấn đề thuế vụ không khớp.”

Sắc mặt Phó Đồng trắng nhợt, “Học trưởng, anh có thể giúp.....”

Người đàn ông xả môi, “Ngại quá, tôi không rành.”

Phó Đồng sắc mặt càng trắng, cũng bất chấp việc tính sổ với Diệp Già Lam, cô ta thậm chí còn không kịp lau khô tay, đã vội vã ra khỏi quán bar.

Diệp Già Lam nghe được mà ngốc lảng, nhưng cũng biết đề cập đến thuế thì không phải việc nhỏ.

Cô cũng không có tâm tư mà vui trên nỗi đau của người khác, nếu cô không có chuyện gì, Diệp Già Lam cũng không cần thiết lại ở chỗ này, vừa muốn đi ra ngoài, người đàn ông kia đã gọi lại cô: “Diệp..... Bác sĩ?”

DÒNG THƠ THỨ CHÍN

Thời Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Diệp Già Lam dừng bước chân.

“Nói vài câu?”

Diệp Già Lam chông chân tại chỗ, không sao nâng lên nổi.

Cô muốn nói “Không cần, không có thời gian”, nhưng há miệng ra lại giống như bị người ta khống chế, không sao thốt lên lời được.

Người đàn ông đến gần hơn, “Tôi chính là vị học trưởng mà cô ấy vừa nói đến.”

Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ "học trưởng".

Diệp Già Lam không dám đáp.

Quán bar là nơi ngư long hỗn tạp, ai biết người này là người tốt hay kẻ xấu?

“Không tin có thể hỏi Đường Ngô.”

Phó Yến cảm thấy buồn cười, cố gắng làm giọng điệu của mình đứng đắn nghiêm túc, “Chỉ vài phút thôi.”

-

Diệp Già Lam vẫn không từ chối nổi Phó Yến.

Tính cảnh giác của cô cao, trước khi cùng uống gì thì đã chụp ảnh gửi qua cho Đường Ngô: 【 quen không? 】

May mắn người nọ không đang trong phòng phẫu thuật, nên rep cũng nhanh: 【 quen. 】

【 bạn anh? 】

【 ừ. 】

Cách vài giây, Đường Ngô: 【 lời anh ta nói với em đều không thể tin được. 】

【 nga..... vậy rượu anh ấy rót em có thể uống không? 】

Phó Yến đã đưa rượu qua.

【 có thể. 】

【 anh ấy sẽ không có mưa đờ với em chứ? 】

【.....】

Đường Ngô: 【 em suy nghĩ nhiều rồi, anh ấy kết hôn rồi. 】

Đừng nói là kết hôn, cho dù chưa kết hôn, Phó Tեն cũng không có khả năng có mưa đờ với Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam lúc này mới yên lòng, nhấp một ngụm rượu Cocktail.

Phó Yến thấy toàn bộ quá trình vẻ mặt cô biến hóa, anh châm điều thuốc, sau đó nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam thu điện thoại lại, đánh đờn phủ đầu hỏi: “Phó Đồng vừa rồi nói.....”

Người đàn ông đáp: “Tôi đưa Đường Ngô đến bệnh viện.”

Diệp Già Lam cũng gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, rửa dạ dày.”

Diệp Già Lam lại uống một ngụm rượu Cocktail.

Phó Yến suy xét đến việc đối phương là nữ, lại là bạn gái Đường Ngô, nên rượu rót cho cô cũng là loại có độ cồn thấp nhất, không dễ say.

Anh chú ý thấy mày Diệp Già Lam cau mãi, hơi hơi nhíu mi, “Khó chịu việc tôi hút thuốc sao?”

Diệp Già Lam cảm thấy gật đầu thì không hay lắm, nhưng đúng là cô để ý thật, vì thế đành uyển chuyển khụ một tiếng.

Phó Yến quay đầu dập điếu thuốc.

“Từ sau lần đó, Đường Ngô trừ học tập giống như không còn làm gì khác.”

“Trước kia tuy rằng cậu ta cũng hiếu học, nhưng tính chất không giống nhau, sau lần đó là học đến không muốn sống nữa.”

“Ngoại khoa và nội khoa không giống nhau,” Phó Yến hơi hơi híp híp mắt, “Nếu không cô cho rằng, tuổi cậu ta có tẹo như vậy, là sao lên trợ mổ được?”

Diệp Già Lam cắn ống hút không đáp.

Phó Yến uống sạch ly rượu, “Đường Ngô rất thích cô.”

“Vẫn luôn rất thích cô.”

Diệp Già Lam cảm thấy mình say rồi, nên nghe cứ vang mãi.

Lời ấy vẫn cứ tuần hoàn, Diệp Già Lam lại nhớ tới tin Đường Ngô vừa nhắn cho mình ——

Lời Phó Yến nói, một câu cô cũng không thể tin.

Nên hiện tại cô..... nên tin hay không đây?

Diệp Già Lam không tìm ra lí do, người nọ đã đứng dậy, “Tôi đưa cô về.”

“..... Không cần.”

“Yên tâm, tôi là luật sư, biết quấy rối tình dục là trái pháp luật.”

Anh như vậy vừa nói, Diệp Già Lam khó nói thêm gì, gật đầu nói cảm ơn rồi theo anh ra khỏi quán bar.

-

Lúc Diệp Già Lam về đến nhà cũng chưa muộn lắm.

Chuyện đầu tiên làm sau khi về là tắm rửa, tắm rửa xong, cô lại kéo ngăn bàn ra, lấy một hộp quà tặng được gói hoàn hảo ra, lại mở ra lần nữa, đặt chiếc nhẫn mua mấy hôm trước vào.

Đồng hồ sinh học của Diệp Già Lam rất chuẩn, hơn 6h hôm sau đã tỉnh.

Hôm qua uống một ít rượu thế mà cũng không thấy đau đầu, cô nằm thành hình chữ đại (大) trên giường, lát sau, màn hình di động đặt trên đầu giường lóe.

Có tin nhắn tới.

Diệp Già Lam lấy di động nhìn thoáng qua.

Là Diệp Cảnh, đại khái là sợ ảnh hưởng cô nghỉ ngơi, nên không gọi điện thoại, chỉ gửi WeChat nói cho cô biết đã xuống máy bay.

Diệp Già Lam lập tức gọi qua.

Chỉ vang hai tiếng, đầu kia đã có giọng nam dày rộng vang lên: “Con gái bảo bố, sao dậy sớm thế? Không phải là bị ba đánh thức chứ?”

Diệp Già Lam từ trên giường bò dậy, “Không đâu ạ, ba, con qua sân bay đón ba nhé?”

“Không cần đâu,” đầu kia lập tức từ chối nói, “Ba gọi taxi đến khách sạn chỗ em com ở, con cứ ngủ tiếp một lát nữa đi.”

Diệp Già Lam nghĩ Diệp Cảnh ngồi máy bay lâu, chắc là bị lệch múi giờ nên cũng không quấy rầy ông nghỉ ngơi, hàn huyên vài câu rồi cúp điện thoại.

Toàn bộ buổi sáng, Diệp Cảnh và Diệp Minh Húc đều ở khách sạn ngủ.

Diệp Già Lam cứ theo lẽ thường làm việc.

Đến hơn 11 giờ, Diệp Minh Húc gửi WeChat qua: 【 Chị..... buổi trưa anh rể em có rảnh không? 】

Đối với việc sửa xưng hô với Diệp Già Lam, cậu thấy thật gian nan, nhưng ít nhất vẫn tính là thành công.

Diệp Già Lam rep: 【 ca phẫu thuật buổi sáng của anh ấy còn chưa xong, chắc phải tới chiều. Em bảo với ba, buổi tối đi. 】

【 không thành vấn đề. 】

Tin vừa qua được một lát, Diệp Minh Húc lại hỏi: 【 Chị, chị qua đây cùng nhau ăn cơm đi. 】

Diệp Già Lam đáp ứng, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Cô và Diệp Cảnh cũng đã lâu không gặp mặt, Diệp Cảnh lại là điển hình của ông bố sung con gái, cả trưa ngồi hỏi han ân cần chuyện nhà, mãi đến khi cô phải trở về bệnh viện mới thôi.

Diệp Già Lam tâm tình thoải mái, lúc về phòng đi ngang qua cách vách có nhìn thoáng qua, cửa khoa ngoại thần kinh đóng lại, không biết có ai ở bên trong.

Cô không gõ cửa, cũng chưa gửi tin quấy rầy Đường Ngô mà tự về phòng, nghiêm túc làm việc.

Trong khoảng thời gian này thay ca nhiều, công việc không thể chông chéo, cần phải vừa nhanh vừa chuẩn để hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể rút gọn thời gian, “Bớt chút thì giờ” đi kết hôn và hưởng tuần trăng mật được.

Người ta chỉ cần bận một chút là thời gian bay cái vèo.

Tới giờ tan tầm, phải có Hứa Luyện nhắc nhở, Diệp Già Lam mới phản ứng lại.

Di động đặt trong ngăn kéo, cả buổi trưa không chạm vào, tin nhắn có đến mười mấy cái.

Đại bộ phận đều là Diệp Minh Húc thúc giục cô, một giờ không dưới hai tin.

Còn có tin của Dư Thu Hoa và Diệp Cảnh.

Đường Ngô chỉ nhận 3 tin, hai cái trước là: 【 phẫu thuật kết thúc. 】

【 anh nghỉ ngơi một lát. 】

Tới cái thứ 3, phong cách đột nhiên biến đổi: 【 buổi tối nhớ gọi anh, honey. 】

honey cái rắm mà honey.

Tuyệt đối là học Diệp Minh Húc.

Diệp Già Lam gọi ngay qua cho Đường Ngô.

Sau khi vang lên vài tiếng, bên kia mới thông, cô lại trả thù đi cúp máy.

Diệp Già Lam làm không biết mệt, lặp lại vài lần như thế.

Hai phút sau, cửa văn phòng bị gõ vang.

Hứa Luyến ra mở cửa, “Xin chào, xin hỏi đã đăng ký..... Nga..... Bác sĩ Đường.”

Diệp Già Lam thậm chí còn chưa bỏ di động xuống, tiếng “Đô đô” thậm chí cũng chưa dừng lại, nhân vật chính của đầu kia điện thoại đã xuất hiện trước mặt cô.

Hứa Luyến nhìn hai người bắn khoản vài giây, sau đó mới khụ một tiếng. “Loan Loan, tan ca nha.”

“A..... Nga.”

Diệp Già Lam lúc này mới buông di động, cởi áo blouse trắng ra thay sang áo khoác, cầm khăn quàng cổ đi hướng cửa.

Đường Ngô đã thay quần áo, anh đứng ở cửa, vai cao chân dài, tự động thành một phong cảnh.

Diệp Già Lam bước nhanh qua, kéo cổ tay áo anh đi ra ngoài, “Ba em tới rồi.”

“Hôm qua em nói rồi.”

Tay Diệp Già Lam cầm tay áo anh càng thêm chặt, “Làm sao bây giờ, em có chút khẩn trương.....”

Vừa thấy người, nháy mắt cô đã ném vụn trả thù từ “honey” ra sau đầu, trong đầu toàn nghĩ chờ lát nữa gặp Diệp Cảnh thì nên làm gì.

Rõ ràng là mang Đường Ngô đi gặp người lớn, kết quả người khẩn trương ngược lại thành cô.

Diệp Già Lam cảm thấy không thể tin nổi, cảm giác ấy qua đi, cô lại cảm thấy mình thật không tiền đồ, nắm chặt tay áo Đường Ngô cũng không buông.

Đường Ngô đi theo sau cô, hơi cúi đầu ghé bên tai, nhẹ giọng hỏi: “Anh còn khẩn trương, em khẩn trương cái gì?”

“.....”

Còn không phải sợ Diệp Cảnh không hài lòng với anh sao.

Diệp Già Lam thế nào cũng không an tâm, cả đường đi, không nề phiền hà mà phổ cập cho Đường Ngô tính cách và sở thích của Diệp Cảnh.

Cả một đường như thế, lúc đến cửa nhà, Diệp Già Lam cũng vẫn hỗn loạn.

So với cô, Đường Ngô lại vô cùng bình tĩnh, tay lái xe từ đầu đến cuối đều chẳng run.

Anh mặc vest phẳng phiu, cực ra dáng, trên mặt một chút mồ hôi khẩn trương cũng không thấy.

Hai người xuống xe, lúc vào thang máy, lòng bàn tay Diệp Già Lam đã rịn mồ hôi.

Cô nhìn Đường Ngô hoàn toàn tương phản với mình, buồn bực mím môi, “Đường Ngô, anh từng khẩn trương chưa?”

“Rồi.”

“Khi nào?”

Thang máy nhảy từng số đi lên.

Đường Ngô ngoắc ngón tay với cô, “Gần qua đây chút.”

Diệp Già Lam vừa tò mò vừa chờ mong, dịch qua chỗ anh, Đường Ngô cũng cúi đầu, khoảng cách giữa hai người càng gần, hầu kết anh nhẹ lăn, “Lần đầu tiên ý.”

“.....”

Diệp Già Lam không ngờ tới đáp án này.

Bên tai cô nóng lên, nhưng dù sao cũng là do tự mình khơi mào đề tài này, không đáp được thì khẳng định là mình có vấn đề, cô chỉ có thể căng da đầu hỏi: “Vì sao?”

“Không phải nói đàn ông lần đầu tiên dễ tiết sớm sao,” thang máy dừng lại, giọng Đường Ngô áp càng thấp, “Nên lúc ấy —— rất khẩn trương, sợ không thể làm em thoải mái.....”

Lời còn chưa dứt, cửa thang máy mở ra.

Diệp Già Lam cảm thấy anh rõ ràng cố ý, người này ý xấu nhiều, hơn nữa lưu manh lại còn rất có văn hóa.

Khuỷu tay cô đưa ra, chọc lên cánh tay anh, “Đường Ngô, anh có biết xấu hổ không ——”

Vì giận, nên giọng cũng cất cao, khiến cho người ngoài cửa thang máy cũng bị dọa sợ.

Diệp Già Lam thấy rõ người nọ hoảng sợ, lập tức thu tay đứng thẳng, “Ba..... Ba.....”

Khóe môi Đường Ngô cong lên trong chớp mắt rồi, theo tầm nhìn của Diệp Già Lam nhìn qua, sau đó nhìn thấy người đàn ông trung niên đang mang túi rác chuẩn bị ra ngoài trước cửa.

May mà anh phản ứng nhanh, lễ phép cúi chào người kia: “Chú Diệp, xin chào ạ.”

Nhìn hình dáng người đàn ông về cơ bản có thể nhìn ra bóng dáng Diệp Già Lam, chẳng qua dấu vết năm tháng khá rõ, ông nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, sau đó mới đem túi rác đặt ở cửa, “Hai đứa làm gì trong thang máy đó?”

Diệp Già Lam giả ngu: “Thì đi thang máy lên lầu ạ.....”

Diệp Cảnh cầm tờ khăn giấy lau tay, “Thang máy có cameras đó, sau này hai đứa chú ý chút đi.”

“.....”

Hai người bọn họ rõ ràng thanh thanh bạch bạch, nhưng không biết vì sao, vào trong mắt người khác, đều cảm thấy chỉ cần hai người đơn độc

xuất hiện bên nhau, vậy tuyệt đối sẽ có vài chuyện không tiện miêu tả.

Diệp Già Lam cảm thấy, đây là phân biệt đối xử.

Cô lôi kéo Đường Ngộ ra khỏi thang máy, “Ba, sao ba tới thế?”

“Đợi không có chuyện gì, lên đến trước chuẩn bị cơm tối.”

“Húc Húc đâu ạ?”

Mới vừa hỏi xong, Diệp Minh Húc từ cửa nhô đầu ra, “Ha..... Hi, chị.”

“Từ từ.....” Diệp Già Lam chỉ chỉ cửa, “Lấy chìa khóa ở đâu?”

“Nha đầu Cẩm Kha kia đưa cho đó.”

Diệp Cảnh nhìn Đường Ngộ, “Tên Đường Ngộ đúng không?”

Đường Ngộ trước mặt Diệp Cảnh, nếu không phải "Vâng", hoặc "Nga" thì cũng là qua loa cho xong.

Cơ hồ Diệp Cảnh hỏi, anh liền đáp.

Diệp Già Lam vốn dĩ lo lắng anh và cha con nhà họ Diệp lúc giao lưu xảy ra vấn đề, kết quả quan sát trong chốc lát, cô phát hiện mình rõ ràng đang lo chuyện bao đồng.

Ba người đàn ông ở chung vô cùng hài hòa, hận không thể ném cô ra ngoài.

Diệp Già Lam ở trong phòng bếp nấu canh, lúc mang ra, Diệp Minh Húc đang khoe khoang bộ vest trắng hôm nay cậu mặc, “Anh rể, hôm nay hình tượng của em có phải tốt hơn hôm qua rất nhiều không?”

Cô trợn trắng mắt với bóng đèn phòng khách, sau đó tiếp tục vào phòng bếp dọn đồ ăn.

Trước khi cô và Đường Ngô đến, Diệp Cảnh cũng đã nấu sắp xong.

Ba khô một canh.

Hai mận một chay, dinh dưỡng cân đối.

Diệp Già Lam cho đồ ăn vào mâm, lúc dọn xong, phía sau có tiếng bước chân vang lên, Diệp Cảnh mở vòi nước rửa trái cây, “Loan Loan à.”

“Ba.....” Diệp Già Lam bỏ mâm xuống, “Vừa lúc con có chuyện muốn nói với ba.”

“Chuyện của chị con ư?”

Diệp Già Lam đột nhiên quay đầu nhìn ông.

Diệp Cảnh vẫn bình thản rửa trái cây, đầu cũng không nâng, “Lúc ba tới, mẹ con đã nói rồi.”

Ông làm việc tinh tế, một đĩa trái cây lập đi lập lại rửa sạch ba lần, cuối cùng mới lại để khô bỏ vào đĩa đựng: “Con không cần nghĩ nhiều như vậy, ba và mẹ con sống hơn nửa đời, đã sớm suy nghĩ cẩn thận.”

Diệp Cảnh nói rồi nhìn hai người ngoài phòng bếp, “Đường Ngô không tồi, chính yếu là tốt với con, ba và mẹ con cũng yên tâm.”

Trong lòng Diệp Già Lam ấm áp dễ chịu, khóe mắt cũng nóng lên.

Diệp Cảnh lại thở dài, “Nhưng mà hai đứa quá quan tâm đến công việc, đừng như ba mẹ con lại xem nhẹ gia đình.”

Diệp Cảnh từ trước đến nay thích giảng đạo lý lớn, trước kia Diệp Già Lam cảm thấy lặn qua lộn lại cũng chỉ có mấy câu, đôi khi cũng sẽ cảm thấy ông thật phiền, nhưng lúc này chỉ cảm thấy thật êm tai.

“So với công việc, cuộc sống và gia đình còn quan trọng hơn.”

“Đường Ngô là bác sĩ khoa ngoại, bình thường nó là sẽ rất bận, Loan Loan à..... Chúng ta không thể chịu ủy khuất, nhưng cũng không thể để người ta chịu ủy khuất đúng không.”

Diệp Cảnh nói lại thờ dài, “Nhưng mà con gái của va vừa ngoan vừa thông minh, không cần ba dạy cũng biết nên làm thế nào mà.”

Diệp Già Lam không đáp, cô hơi hơi cúi đầu, đáy mắt mờ mịt ấm nóng, từng câu từng chữ đều khắc ghi lại trong lòng.

-

Cuộc gặp gỡ người lớn lần này của Đường Ngô thành công chưa từng có.

Diệp Cảnh và Diệp Minh Húc bay về New York trước, còn đặc biệt dặn dò Diệp Già Lam phẫu tốt với Đường Ngô.

Lần này sau khi gặp người lớn xong, Diệp Già Lam đã đổi biệt hiệu trên WeChat của Đường Ngô thành “Vạn người mê”.

Còn không phải là vạn người mê sao.

Cha con họ Diệp mới đến mấy ngày, đã nhanh chóng bị anh lung lạc thành hai mảnh băng tâm.

Tới gần cuối năm, hơn nữa Diệp Già Lam gần đây vẫn luôn phải trực ca, nên thời gian càng thêm bận.

Đến mấy hôm trước ngày trừ tịch, bệnh viện bắt đầu lục tục thay phiên nghỉ ca.

Diệp Già Lam và Đường Ngô đều xếp ra sau ngày trừ tịch, nên trong khoảng thời gian này chẳng tìm thấy ngày nào không phải trực ban cả.

Cô lo Đường Ngô ăn không tiêu, nên ra sức bồi bổ cho anh, kết quả bồi bổ, ăn không tiêu lại biến thành cô.

Diệp Già Lam hối hận vạn phần, rốt cuộc không dám nghe theo kiến nghị của Tô Cẩm Kha hằm ba ba cho anh.

Đến 28 tháng chạp, sau khi tiểu công chúa Vân Hoan của phòng bệnh 301 nhập viện mười tháng, bệnh tình chuyển biến tốt đẹp nên làm thủ tục xuất viện.

Diệp Già Lam là bác sĩ phụ trách của cô bé, đưa cô bé xuống đại sảnh lầu một.

Vân Hoan mấy tháng nay vẫn luôn đúng hạn uống thuốc, nên trạng thái cũng tốt hơn trước kia rất nhiều, thoát nhìn thậm chí không giống người từng bị bệnh tâm thần.

Diệp Già Lam ôm lấy bả vai cô bé dặn dò: “Mỗi tuần phải tới bệnh viện kiểm tra lại một lần, nhớ uống thuốc đúng giờ, giữ cho tâm trạng vui vẻ, lúc không vui có thể tìm chị nói chuyện.”

Vân Hoan gật đầu như giả vờ.

Sau khi giả một lúc, cô nàng đáng thương vô cùng, chớp chớp mắt, “Bác sĩ Diệp.....”

Diệp Già Lam: “.....”

Xem ra loại bệnh tinh thần đã được khống chế, nhưng khả năng biểu diễn thiên phú của cô nàng vẫn không khác trước kia là bao.

Vân Hoan hít hít cái mũi, nước mắt lập tức lăn xuống, “Em có thể gặp mặt vương tử của mình lần cuối không?”

Diệp Già Lam chần chờ vài giây, thấy cô bé ủy khuất như vậy cũng không nhẫn tâm từ chối, lui một bước nói: “Để chị hỏi xem anh ấy có được không đã.”

Đường Ngô thật đúng là có rãnh.

Nhưng thời gian nhàn rỗi không nhiều lắm.

Năm phút đồng hồ sau, cửa thang máy mở ra, mấy nam bác sĩ mặc áo blouse trắng từ bên trong đi ra.

Vân Hoan nhanh chóng nhận ra Đường Ngô, mở hai tay làm tư thế ôm: “Đường..... bác sĩ Đường, em có thể ôm anh một cái không? Chỉ xíu thôi.....”

Cô nàng thật sự quá thưởng thức sắc đẹp của Đường Ngô, nên lâu như vậy mà vẫn nhớ mãi không quên.

Diệp Già Lam mím môi, “Hoan Hoan.....”

Vân Hoan còn nháy mắt.

Diệp Già Lam chỉ có thể chuyển tầm mắt sang Đường Ngô.

Tiến thoái lưỡng nan.

Đường Ngô không có khả năng sẽ ôm Vân Hoan, Diệp Già Lam cũng không muốn anh ôm con bé, nhưng mà —— yêu cầu của Vân Hoan, cô lại thật sự không thể nhẫn tâm từ chối.

“Bác sĩ Đường.....”

Diệp Già Lam vừa mới nói ba chữ, còn chưa kịp thương lượng với anh tìm đổi sách, cô đã bị người kia kéo ôm vào lòng, giọng người đàn ông rất thấp lại rất nhẹ, “Đi ôm cô bé đi.”

“.....”

Này tính là gì?

Ôm gián tiếp sao?

Diệp Già Lam cảm thấy cung phản xạ của mình dai ra không ít, không thể lập tức phản ứng lại được.

Đường Ngô hơi hơi buông tay ra, giọng càng nhẹ, như là lặng lẽ nói, “Choáng sao?”

Diệp Già Lam lúc này mới hậu tri hậu giác lui nửa bước.

Đoàn người xung quanh đều nhìn qua đây, ánh mắt ái muội không rõ thâm ý.

Diệp Già Lam còn chưa kịp nhìn rõ ràng, một bóng người đã nhào tới, Vân Hoan ôm chặt lấy cô, “Miễn cưỡng xem ôm vương tử của em đi.”

“.....”

“A..... bác sĩ Diệp, mùi hương trên người chị đều trở nên dễ người hơn đó.”

“.....”

Diệp Già Lam muốn lập tức ném cô nàng ra.

Còn chưa ra tay, Vân Hoan đột nhiên nhẹ giọng thở dài, “Cảm ơn chị, bác sĩ Diệp.”

Tay Diệp Già Lam cứng đờ.

“Em biết em bị bệnh tâm thần..... Lúc đầu ba mẹ em muốn đưa em vào bệnh viện tâm thần, sau lại tới Hoa Khê.....” Vân Hoan hơi ngừng, “Chỉ có chị coi em là người bình thường.”

Diệp Già Lam nghẹn họng, thở ra một hơi buồn bực: “Em chỉ là bị ốm mà thôi.”

Cổ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Vân Hoan, “Nhất định phải uống thuốc đúng giờ đó.”

Bác sĩ khoa tâm thần giỏi nhất là lừa tình, sau đó lừa tình phiến tới thời khắc mấu chốt, Vân Hoan lại nói: “Nếu bác sĩ Đường xoa đầu em thì tốt rồi.”

.....

Diệp Già Lam yên lặng nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng nói mấy chữ: Năm mơ đi!

Anh dám.

-

Ngày Diệp Già Lam và Đường Ngô bắt đầu nghỉ phép khá muộn.

Một người mùng 5, một kẻ ngày 7.

Nghỉ mùng 5 còn ổn, có thể qua được tất niên, nhưng mùng 7 mới nghỉ thì năm mới đã qua rồi.

Nhưng mà cũng có chỗ tốt, hai người lại nghỉ nhiều hơn người khác.

Sau ngày 7, hai người thừa dịp Cục Dân Chính bắt đầu đi làm, vội vàng trong không khí tân niên tân đi lãnh hai cái giấy hôn thú.

Ảnh trên giấy đẹp như vậy, Diệp Già Lam đem nó đè dưới gối đầu, mỗi ngày buổi tối đều sẽ bị mộng đẹp làm cười tỉnh.

Hôn lễ cũng nhanh chóng định ngày, vào ngày Valentine.

Vừa vặn là mừng 10, ngày đại hi.

(Ngày trừ tịch là 30 nhé)

Đường Ngô và Diệp Già Lam đều không thích quá náo nhiệt, nên hôn lễ quy mô không lớn, chỉ mời người thân và bạn bè gần gũi.

Tính ra chỉ mấy chục người, chỗ cần xã giao không nhiều lắm.

Thậm chí có thể nói là thiếu đến đáng thương.

Nhưng cho dù là như thế, Diệp Già Lam vẫn cảm thấy mệt, cực kì mệt, mệt đến không nhắc nổi thân lên.

Hôn lễ đêm đó không đến 9 giờ, cô có chút chịu đựng không nổi, về phòng nghỉ trước.

Đường Ngô đến 10 giờ rưỡi thì về, Diệp Già Lam nằm ngủ trên giường ngon lành.

Gương mặt cô cực dịu dàng, nhưng tư thế ngủ lại chả dính dáng gì tới từ "dịu dàng" cả, váy ngủ cũng lật đến tận bắp đùi, lộ ra da thịt trắng nõn.

Đường Ngô tháo cổ áo, sau đó mặt không đỏ, tim không loạn kéo vạt váy của cô xuống.

Diệp Già Lam không hề phát hiện, lúc xoay người nhỏ giọng lầm bầm:
“Ngộ Ngộ..... Tắt đèn.....”

Đường Ngộ tắt đèn lớn trong phòng ngủ đi, chỉ để lại một cái đèn bàn.

Ánh sáng vàng cam nhàn nhạt, Đường Ngộ ngồi trên đầu giường, ngón trở tinh tế phác họa dọc theo sườn mặt dịu dàng đẹp đẽ của người phụ nữ, mãi đến xương quai xanh, sau đó, anh mới thu tay lại.

Vài phút sau, Đường Ngộ nhẹ nhàng kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra.

Bên trong chính là "Bảo bối" mà Diệp Già Lam dọn từ chung cư của cô qua.

Kéo ngăn kéo ra một chút, từng hộp quà bên trong dần lộ ra.

Màu sắc thanh đạm chỉ một, nhưng lại gói rất tinh tế.

Mỗi hộp đều đánh số, và viết tên anh.

Đầu ngón tay của Đường Ngộ đặt trên một cái hộp, sau đó như đang cầm một món đồ dễ vỡ, nhẹ nhàng lấy ra tới, lại thật cẩn thận mở ra.

Hộp không nhiều không ít, số lượng vừa tròn mấy năm bọn họ chia tách.

Đồ vật bên trong cũng không phải đều giống nhau, nhưng cũng có thể nhìn ra tâm tư ẩn dấu.

Sinh nhật mấy năm nay của anh, hóa ra cô vẫn đều nhớ rõ.

Khóe môi Đường Ngộ hơi hơi giơ lên, mở từng hộp quà ra.

Lúc mở đến cái cuối cùng, thấy món đồ bên trong.

Là một cái hộp nhung tơ màu xanh biển, mở ra lại thấy, bên trong có một đôi nhẫn cưới hình thức đơn giản lại độc đáo, rất phù hợp với phong cách của Diệp Già Lam.

Tầm mắt Đường Ngô rời khỏi chiếc nhẫn, nhìn lên con số trên hộp quà: 22.

Là quà sinh nhật năm 22 tuổi của anh.

Lễ vật tặng tuổi kết hôn, cô để bên trong một cặp nhẫn cưới.

Mà dưới hộp nhung tơ kia, trên tấm card, ánh lên nét bút của Diệp Già Lam ——

Em yêu anh.

Vật đổi sao dời, hoa nở lại tàn.

Bốn mùa thay đổi, xuân phong lại độ.

Vĩnh viễn yêu anh.

Yêu anh nhiệt tình lại lạnh nhạt,

Yêu anh cuồng bạo lại dịu dàng,

Yêu anh mỗi lần ấm áp ôm lấy em,

Yêu anh mỗi tư thế khi hướng về phía em.

Yêu, từng anh, từng anh một*.

Đường Ngô gấp tấm card lại, tầm mắt lại lần nữa dừng trên mặt Diệp Già Lam.

Cô vẫn ngủ say, tiếng hít thở cực nhẹ, Đường Ngô chuyển mắt xuống, dừng trên cái bụng nhỏ của cô, tạm dừng một lát sau, ánh mắt anh càng thêm dịu dàng, cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, “Anh cũng vậy.”

Anh cũng vĩnh viễn yêu em.

~~~~~Toàn văn xong~~~~~.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31: Chúng Ta Ngày Hôm Qua](#)
[Chương 32: Tháp Gần Nước*](#)
[Chương 33: Sự Mẫu Tìm Em](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36: Không Tin Anh Sờ Xem](#)
[Chương 37: Là Họ Đường](#)
[Chương 38: Chỉ Ngủ Cùng Em](#)
[Chương 39: Một Trăm Vạn Tệ](#)
[Chương 40: Trao Mình Cho Anh*](#)
[Chương 41: Muốn Yêu Đường](#)
[Chương 42: Cạn Bã Triệt Để](#)
[Chương 43: Say Rượu Loạn Tính](#)
[Chương 44: Tôi Cường Ép Cô Ấy?](#)
[Chương 45: Nam Chính Mộng X!](#)
[Chương 46: Bữa Sáng Tình Yêu!](#)
[Chương 47: Đóa Hoa Cao Ngạo Lạnh Lùng!](#)
[Chương 48: Hay Là Làm?](#)
[Chương 49: Bị Em Giết Chết](#)
[Chương 50: Anh Cũng Thích](#)
[Chương 51: Em Từng Sảy Thai, Phải Không?](#)
[Chương 52: Một Lần Hai Lần](#)
[Chương 53: Vĩnh Viễn Yêu Em!](#)
[Chương 54: Đi Với Tôi!](#)
[Chương 55: Quen Thuộc Chỗ Nào?](#)
[Chương 56: Chưa Làm Xong](#)
[Chương 57: Bạn Gái Anh Ấy](#)
[Chương 58: Qua Nhà Anh](#)
[Chương 59: Thích Ôm Em](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 62: Đi Ăn Cơm Không?](#)
[Chương 63: Ngực Cũng Không Nhỏ](#)
[Chương 64: Bao Dưỡng Em Đi!](#)
[Chương 65: Kỹ Thuật Không Tê](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70: Không Cần Kêu Nó](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)